

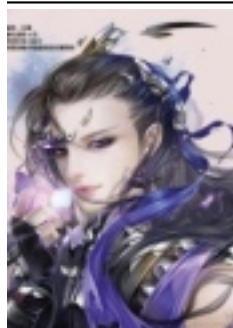
Kẻ Cuồng Cày Level

Contents

Kẻ Cuồng Cày Level	2
1. Chương 1: Tiên Ma Loạn	2
2. Chương 2: Khởi Đầu	4
3. Chương 3: Gặp Nhau	8
4. Chương 4: Bị Giết	12
5. Chương 5: Phản Kích!	16
6. Chương 6: Biến Hóa	19
7. Chương 7: Kết Hôn	23
8. Chương 8: Săn Boss	27
9. Chương 9: Tâm Tình	32
10. Chương 10: Mẫn Tiên	35
11. Chương 11: Tổ Đội Mạnh Mẽ	40
12. Chương 12: Mâu Thuẫn	43
13. Chương 13: Vào Bang	48
14. Chương 14: Tiến Sĩ	54
15. Chương 15: Thất Bại	58
16. Chương 16: Nguy Cơ	61
17. Chương 17: Ghen	66
18. Chương 18: Thỏ Lộ	70
19. Chương 19: Chuyển Server (một)	73
20. Chương 20: Chuyển Server (hai)	76
21. Chương 21: Chuyển Server (ba)	83
22. Chương 22: Chuyển Server (bốn)	86
23. Chương 23: Gặp Mặt	91
24. Chương 24: Ở Chung	94
25. Chương 25: Đêm Khuya	98
26. Chương 26: Tình Cờ	101
27. Chương 27: Tự Tập	105
28. Chương 28: Gặp Nhau	108
29. Chương 29: Nghi Hoặc	113
30. Chương 30: Trùng Hợp	116
31. Chương 31: Suy Đoán...	120
32. Chương 32: Đối Diện Mắng Chửi...	123
33. Chương 33: Bao Động...	126
34. Chương 34: Hỗn Chiến...	131
35. Chương 35: Hoang Mang...	135
36. Chương 36: Kiên Định...	138
37. Chương 37: Sở Gia...	142
38. Chương 38: Sự Thật...	147
39. Chương 39: Đình Chiến...	151
40. Chương 40: Thay Đổi Hẳn...	154
41. Chương 41: Hiểu Lầm...	158

42. Chương 42: Chuyển Biến...	162
43. Chương 43: Offline...	170
44. Chương 44: Về Nhà...	173
45. Chương 45: Động Tâm...	178
46. Chương 46: Gặp Gỡ...	184
47. Chương 47: Lần Đầu Tiên...	189
48. Chương 48: Ứ Động...	193
49. Chương 49: Vui Buồn...	196
50. Chương 50: Vòng 1/8...	201
51. Chương 51: Phản Công...	204
52. Chương 52: Ngăn Cách...	209
53. Chương 53: Mạnh...	211
54. Chương 54: Hóa Giải...	216
55. Chương 55: Đi Chung Đường...	220
56. Chương 56: Gặp Nhau...	223
57. Chương 57: Gặp Nhau (hai)	226
58. Chương 58: Vĩ Thanh	235

Kẻ Cuồng Cày Level

Giới thiệu

Editor Maru ChanThể loại: Hiện đại, Game online, HENguyên tác: Hoàn thànhBản dịch: Hoàn thành

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-cuong-cay-level>

1. Chương 1: Tiên Ma Loạn

<> lấy bối cảnh tu chân tiên hiệp của Trung Quốc cổ đại. Dung hợp giữa kỹ thuật animation multimedia cộng thêm đồ họa tinh xảo đã tạo nên một game 3D MMORPG mang phong cách tiên hiệp hoành tráng.

[2: 3D MMORPG: Three Dimensions Massively Multiplayer Online Role Playing – Game nhập vai 3 chiều. Người chơi có thể quan sát và di chuyển trong game dưới mọi góc nhìn. Khác với game 2D chỉ có thể đi theo màn hình ngang.]

Game chia làm 3 chủng tộc: Nhân tộc, tiên tộc, ma tộc.

Nhân tộc chia làm 2 lớp nhân vật là nam nhân và nữ nhân, là một chủng tộc rất thông minh, tập hợp nhiều huyền môn pháp thuật, mặc dù không thể trực tiếp tạo thành thương tổn – tấn công trực tiếp tạo thành thương tổn – tấn công trực tiếp – cho đối thủ, nhưng có thể làm cho đối thủ lâm vào các trạng thái bất thường, cũng có thể tiêu giảm năng lực của đối thủ.

Phép thuật của Nam nhân: Đóng băng, ngủ say, bỏ độc.

Tiên tộc chia làm Nam thần và Tiên nữ, là lớp nhân vật tấn công theo thuộc tính, đồng thời còn có thể tấn công nhiều mục tiêu cùng một lúc – AOE, tạo thành tổn thương pháp thuật đối với đối thủ.

Phép thuật của Nam thần: Phong pháp, Lôi pháp, Thủy pháp.

Phép thuật của Tiên nữ: Hỏa pháp, Lôi pháp, Thủy pháp.

Ma tộc chia ra Nam ma và Nữ ma, là một chủng tộc dũng mãnh. Ngoại trừ có khả năng tấn công trực tiếp mang theo lực sát thương cực mạnh, còn có thể hỗ trợ thuộc tính, phòng ngự pháp thuật – Buff.

Phép thuật của Nam ma: Hút máu – giảm bớt HP cùng SP của đối thủ, gia tăng tốc độ của bản thân hoặc đồng đội, gia ngư – tăng HP cho bản thân hoặc đồng đội.

[3: Heal Point: điểm sinh mệnh, sức sống, cái này mà = 0 thì nhân vật sẽ lặn ra chết][4: Skill Point hay còn gọi là Mana, điểm kĩ năng, nếu SP = 0 thì nhân vật sẽ không thể sử dụng kĩ năng mà chỉ có thể đánh chay]

Phép thuật của Nữ ma: Hút máu, gia ngư, gia bản – giảm thương tổn do tấn công từ đối phương đối với bản thân hoặc đồng đội.

Max level đối với nhân vật chưa reborn là 102 – tốn gamer sẽ có màu xanh lá cây. Reborn lần 1 là 122 – tên gamer màu cam. Reborn lần 2 là 142 – tên gamer màu xanh dương. Đạt tới mốc level -4 so với max level là có thể reborn, tức là level 98 thì có thể đi reborn lần 1, 118 thì có thể reborn lần 2, trước mắt còn chưa mở chức năng reborn lần 3.

[5: Reborn: là khi nhân vật đạt tới mốc level nhất định thì sẽ quay trở về level 1, lúc này nhân vật sẽ học được những kĩ năng mới hoặc có thể những trạng thái mới]

Phép thuật của nhân vật cùng khả năng thành thạo phép thuật của từng chủng tộc chia làm 5 giai đoạn, gọi là ngũ giai. Độ thành thạo phép thuật phải đạt hơn một nửa thì mới có thể học bậc tiếp theo của phép thuật đó. Gamer trong lúc chiến đấu mà sử dụng phép thuật thành công một lần thì điểm thành thạo tương ứng với phép thuật đó sẽ tăng thêm một điểm.

Ngoại trừ kĩ năng Hỗn loạn của Nam nhân, phép thuật của tiên tộc khi ngũ giai là có 5 cấp, phép thuật của những chủng tộc khác khi ngũ giai là 7 cấp.

Phải có độ thành thạo cao thì mới có thể sử dụng phép thuật ngũ giai.

Chưa reborn độ thành thạo là 10k

Reborn lần 1 độ thành thạo là 15k

Reborn lần 2 độ thành thạo là 20k

Pet được triệu gọi về tùy theo level của game mà có số lượng không giống nhau. Pet dùng để hỗ trợ gamer chiến đấu.

Có thể xây dựng nhân vật theo trạng thái Sức mạnh, Nhanh nhẹn, Máu hoặc những trạng thái khác.

Pet có thể do Gamer đi bắt thú hoang, dùng Kim Liễu Lộ để tẩy về level 0 tạo thành Bảo Bảo – chính là pet của nhân vật, cũng còn phải xem may mắn thế nào, may mắn cao thì có thể tẩy ra một Bảo Bảo có thuộc tính ban đầu cao, có khả năng đạt được cực phẩm.

Thủ hộ, bảo bảo toàn thân màu vàng, do hệ thống phát hành, số lượng có hạn, so với cực phẩm bảo bảo còn lợi hại hơn.

Thần thú, do hệ thống phát hành, rất khó có được! Số lượng cả server chẳng được bao nhiêu, tất nhiên là rất trâu bò rồi!

Bang hội cùng bang hội chiến là gamer tự thành lập bang hội. Vào lúc 8 giờ tối thứ bảy hàng tuần sẽ có bang chiến.

Không đi vào giới thiệu chi tiết nữa, bây giờ giới thiệu đến ba bang phái lớn trong game.

Chí Tôn – Đệ nhất bang hội! Bang chỉ: Long Sát

Tinh Quang Đại Đạo – Thực lực kém hơn Chí Tôn một chút! Bang chủ: Tiến Sĩ CEO

Cực Tốc Nhất Phái – thành lập sau này. Bang chủ: Phi Sát

Cực Tốc đối lập với hai bang Chí Tôn và Tinh Quang Đại Đạo

Bảng danh sách những kẻ điên cuồng cày level:

- 1: Tuyệt Thế Mĩ Nữ (Ma nữ – 131 – reborn lần 2).
- 2: Long Sát (Nam nhân – 123 – reborn lần 2).
- 3: Tuyệt Thế Tiểu Tiểu (Nữ nhân – 122 – reborn lần 2).
- 4: Tiến Sĩ (Nam ma – 120 – reborn lần 2).
- 5: Cô Độc Hoàn Tâm (Nam nhân – 118 – reborn lần 2).
- 6: ABC777 (Nam thần – 117 – reborn lần 2).
- 7: Phượng Tiên (Tiên nữ – 114 – reborn lần 2).
- 8: Phi Sát (Nam nhân – 112 – reborn lần 2).
- 9: Hồ li 22 (Nam ma – 110 – reborn lần 2).
- 10: Cười Vội Thần (Nam thần – 109 – reborn lần 2).

Đối với mỗi chủng tộc, nam nữ nhân vật có 3 lựa chọn ngoại hình khác nhau! Tuyệt Thế Mĩ nữ – Ma nữ bé trong phần giới thiệu lúc trước của chúng ta là diễn viên chính.

Trang bị cùng trạng bị thần binh tổng cộng chia làm 14 cấp bậc, tùy theo level của nhân vật mà có thể sử dụng trang bị có cấp độ tương ứng. Mà thần binh chỉ có thể dựa vào làm nhiệm vụ mới có thể có được, tổng cộng chia làm 5 cấp bậc, 2 cái cấp 1 hợp thành 1 cái cấp 2, cứ vậy mà nâng lên... Trong quá trình hợp thành có khả năng bị gãy, chỉ có thể xem là xui xẻo! Cực phẩm thần binh cấp 5 cũng đáng giá y chang thần thú.

2. Chương 2: Khởi Đầu

Mỗi một game khi vừa mới phát hành thì sẽ có một đám người không thàm ngủ giống như mãi mãi không biết chữ mệt mỗi đánh vắn thế nào mà điên cuồng cày level. Bọn họ khi game vừa ra chưa được bao lâu thì đã dẫn đầu và cách những người khác một khoảng ca lắc lờ, khiến cho người ta chỉ có thể suýt xoa.

Lần này game tiên hiệp 3D MMORPG <> vừa mới phát hành, tại server Phù Vân Các thuộc cụm server Thiên Giới đã có một người âm thầm cày cuốc, người này cày cuốc mỗi ngày và không hề biết đến cái gọi là mệt mỏi. Chưa đầy nửa năm, level của người này đã đạt tới tình trạng siêu việt không ai với tới được. Mà người này chính là nhân vật chính trong truyện – Ma nữ level 131 đã reborn lần thứ hai của chúng ta – Tuyệt Thế Mĩ Nữ!

Level có thể cày cao đến như vậy, chắc chắn là các cô gái sẽ chẳng thể nào có thể đạt tới cảnh giới này, các cô không có nhiều sức khỏe cùng thời gian đến vậy.

Cho nên, người này là một đại nhân yêu! Cả server đều biết.

Cày ngày cày đêm để tăng level thì đào đâu ra thời gian để tìm trang bị tốt hay là bảo bảo.

Cho nên, người này rất bèo bọt! Cả server đều biết.

Bởi vì chỉ có một chí hướng là tăng level, chẳng có tâm tình mà đi kết bạn này nọ.

Tính đến bây giờ, người này không hề kết bạn với ai, cũng không gia nhập bất kì bang hội nào, người này là một kẻ tự do không chịu sự quản thúc của bất kì điều gì.

Cho nên người này chơi game hoàn toàn là độc lai độc vãng, nếu có ai muốn nói chuyện với người này vài câu, ngoại trừ là tổ đội cày level thì chẳng thể có biện pháp nào khác, cái này cũng là chuyện cả server đều biết.

Game <> được thiết kế rất thực tế, trong game có rất nhiều nhiệm vụ nhỏ phong phú đa dạng, có thể làm cho gamer lấy đó vừa giải trí vừa tăng level dễ dàng, tiện thể kiếm chút ít tiền. Tất nhiên nếu gamer chỉ dựa vào những nhiệm vụ nhỏ này để tăng level, thì mãi mãi chẳng thể đạt tới đỉnh cao. Nhưng những nhiệm vụ nhỏ này rất được gamer yêu thích, nhất là gamer nữ. Mà nhân vật chính của chúng ta, bèo bọt gay đối với loại nhiệm vụ này thì không thèm nhìn tới, cậu vẫn cầm thanh đại đao đã làm bạn với mình từ lâu nhắm thẳng Bạch Cốt Sơn mà đi. Bạch Cốt Sơn là bãi train vừa mới mở, đó là nơi yêu quái level 118 – 130 đã reborn lần 2 sinh sống, người bình thường cơ bản là không dám đến. xem chừng còn chưa đi tới cửa đã bị giết sạch, mà cậu lại có thể đơn thân độc mã xông vào nơi nguy hiểm trùng trùng như Bạch Cốt Sơn, xem ra rất có can đảm!

[6: Bãi Train: khu vực cày level]

Hết thấy nhìn như rất hài hòa phải không?

Mà cổ tích vốn được bắt đầu từ một hồi đánh chém.

Một Nam thần tên màu cam bị một Nam nhân tên màu xanh dương đạp bẹp dưới chân.

[7: Chưa reborn màu xanh lá, reborn lần 1 màu cam, reborn lần 2 màu xanh dương]

Kênh phụ cận:

[Sâu Ăn Ngon] Cô Độc, TMD, mày đừng ý mày là trưởng lão của Chí Tôn thì có thể giết người lung tung, mày chẳng qua chỉ là một con chó của Long Sát nuôi mà thôi!

[Cô Độc Hoàn Hâm] Đem Long Hồn Kiếm vừa nãy đưa ra đây, tao tha cho mày một con đường sống.

[Sâu Ăn Ngon] Hừ! Tổ đội chém quái, tao lượm được thì là của tao, dựa vào đâu mà phải đưa mày.

[Cô Độc Hoàn Hâm] Không có tao mày giết được Long Hồn chắc? Tao hỏi mày lần cuối, có đưa đây không?

[Sâu Ăn Ngon] Đưa JB ấy

[Cô Độc Hoàn Hâm] Được lắm, tao lập tức thả truy sát lệnh, giết mày tới khi nào văng ra thì thôi.

[Sâu Ăn Ngon] Ai sợ ai hử, tao sợ mày chắc, đồ mọi rợ!

Lập tức toàn bộ người đang online trên server nhận được một cái tin tức thế này:

[Cô Độc Hoàn Hâm] Người Chí Tôn nghe cho rõ, bắt đầu từ hôm nay, tất cả bang chúng cùng nhau đuổi giết Nam thần vừa reborn level 120 – Sâu Ăn Ngon. Nhất định phải giết nó tới khi văng hết đồ.

Tin tức vừa thả ra, kênh thế giới liền nổ tung.

[Tuyệt Thế TieTie] Sâu Ăn Ngon, đệ ở đâu?

[Sâu Ăn Ngon] Bọn đệ tiện Chí Tôn định tới giết tao hử, tao không sợ bọn mày, mơ đi!

[Sâu Ăn Ngon] TieTie tỷ, đệ đây.

[Bạch Y Lăng Nhân] Mẹ kiếp, dám chửi người Chí Tôn bọn mình, Sâu Ăn Ngon, mày lặn ra cửa thành cho tao.

[Tuyệt Thế TieTie] Sâu Ăn Ngon, đừng sợ, tỷ tỷ sẽ bảo vệ đệ, kể xem chuyện như thế nào?

[Sâu Ăn Ngon] Tiểu Tiểu Tỷ, hồi nãy đệ cùng Cô Độc chung một đội đi chém quái, văng ra một cây Long Hồn Kiếm, đệ lượm được, nó tìm đệ đòi, đệ không đưa nó liền giết đệ, còn nói phải giết đệ cho tới khi nào văng thanh kiếm ra mới thôi, hèn kinh khủng!

[Nữ Nhân Hoa Trung Tú] Óa óa! Long Hồn Kiếm, Sâu bán cho chị, mở bên bạn bè, chị M cho cứng rồi đó.

[8: M = message = tin nhắn]

[Tuyệt Thế Tiểu Tiểu] Uh, tỷ biết rồi, cái tên Cô Độc mi cũng mắc ói quá đi. Làm gì có chuyện không có được thì liền ăn cướp hả? Việc này tui quyết định tham gia, mi lập tức xin lỗi và để Sâu giết lại một lần đi còn không thì tổ đội đến cổng thành mà chờ.

[Vương Đội Trưởng] Nói con khỉ gì, giết đi! Giết đi! Hai đại bang phải chém nhau đi!!!

[Cô Độc Hoàn Tâm] Được, gặp ở cửa thành.

[Bạch Y Lăng Nhân] Cô Độc, tính thêm tao.

[CC133] Một đám Chí Tôn bại hoại chỉ biết giết người lung tung. Tinh Quang đừng thua nha, tui ủng hộ các bạn!

[Nữ Nhân Hoa Trung Tú] Sâu ơi! Mở kênh bạn bè đi em.

[Sâu ăn Ngon] Cám ơn Tiểu Tiểu tỷ! Mở rồi.

[Chí Tôn là con chó cái] Con chó Cô Độc lại bắt đầu cắn bậy, con chó Long Sát sao lại không chịu quản lý vậy.

[Phượng Tiên] Kẽ nào còn dám nói nửa câu không đúng về Chí Tôn, cũng đừng mong tiếp tục tồn tại ở cái server này nữa.

[Tuyệt Thế Tiểu Tiểu]Eo ui! Phó bang chủ cũng nói chuyện rồi kìa. Phượng LăngLơ, là người bang cô không đứng trước nha, đừng có nói nhòm nhiều như vậy nữa, ra cửa thành đi.

[Vương Đội Trưởng] Sao còn chưa bắt đầu giết nhỉ? Giết nhanh lên một chút đi,tui tới cửa thành rồi nè.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tuyển người chém quái ởBạch Cốt Sơn, thời hạn còn 4 tiếng, tập hợp ở chân núi.

Vốn dĩ đang rất ồn ào, bèo bọt gay tự nhiên nói một câu nhưvậy, làm cho toàn bộ server hốt hoảng. Mớ vừa rồi cậu đi vào Bạch Cốt Sơn phát hiện tình huống không có tốt như cậu tưởng, quái chỗ nào cũng hung hãn vô cùng, một mình cậu đánh rất bất lợi, cho nên mới mở kênh thế giới, thảtin tức này đi.

Kênh thế giới nói

[Vương Đội Trưởng] Kẽ diên a! Trong server có bao nhiêu người có thể đi Bạch Cốt Sơn chứ? Mĩ Nữ cũng đừng làm trò cười, tốt nhất là tới đây coi PK đi.

[9: PK: Player kill – Gamer đánh nhau]

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Coi ở đâu? Tuyển người chém quái Bạch Cốt Sơn, thời hạn còn 4 tiếng, tập hợp ở chân núi.

[Vương Đội Trưởng] Tất nhiên là ở cửa thành rồi, cũng không xem tin nhắn trên kênh thế giới à?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Oh!Coi ở đâu? Tuyển người chém quái Bạch Cốt Sơn, thời hạn còn 4 tiếng, tập hợp ở chân núi.

[Vương Đội Trưởng] Ặc! Nói chuyện với cũng mệt ghê.

[Hoa Hoa Quả Quả] Hỏi nhỏ một câu nha. Tuyệt Thế Tiểu Tiểu với Tuyệt Thế Mĩ Nữ có quan hệ gì không vậy?

[Cười Với Thần] Ha ha! Có đó! Hai cô ấy là song sinh đó, chị em gái!

[Tuyệt Thế Tiểu Tiểu] Đừng có đem chúng tôi gom lại, ở đây nói cho rõ luôn, Tuyệt Thế Tiểu Tiểu tôi với Tuyệt Thế Mĩ Nữ không hề có bất kì quan hệ nào hết! Chỉ là tên giống nhau thôi.

[Hoa Hoa Quả Quả] Như vậy sao! Ngẫu nhiên ghê ha!

[Vương Đội Trưởng] Gào, gào, gào! Có giết nhau không vậy?

[Cô Độc Hoàn Tâm] Giết! Tuyệt Thế Tiểu Tiểu mi tới nhanh chút coi, đừng có làm rùa rút cổ.

[Tuyệt Thế Tiểu Tiểu] Mi vội vã muốn lão nương đến vuốt ve người dữ vậy à! Đến ngay đây! Tuyệt Thế Mi Nữ, chúng tôi thiếu một ma nữ, bạn đến không? Giết xong rồi tôi đi chém quái ở Bạch Cốt Sơn với bạn.

[Tuyệt Thế Mi Nữ] Được!

Một chữ “Được” này nói ra sao mà nhẹ nhàng, đặc biệt là đối với Trần Vũ Khả đang ngồi trước máy tính thì chỉ là nhẹ nhàng gõ hai phím trên bàn phím, đồng ý. Nếu như là bình thường cậu cũng chẳng thèm để ý tới, nhưng mà sau khi dạo một vòng ở Bạch Cốt Sơn phát hiện quái ở đây rất biến thái, nếu chỉ dựa vào sức lực của một mình cậu thì rất khó cày level ở đây, đã cày chậm đi còn chưa nói, lại còn rất phí thuốc men, nói không chừng còn đi gặp Tiểu Bạch – Bạch Vô Thường ở Âm Phủ, điểm truyền tống khi bị chết – mà báo danh nữa. Tuyệt Thế Tiểu Tiểu đưa ra cái điều kiện cực kì hấp dẫn kẻ cuồng cày level là cậu, không phải chỉ là giết vài người sao, giết xong liền có thể đi cày level. Trần Vũ Khả ngồi trước máy tính cười toe toét, bấm vào phù hồi thành rồi nhắm thẳng cửa thành chạy đi.

Đừng nhìn bước chân ma nữ bé chạy mà vui mừng, lát nữa cậu liền cười không nổi rồi.

Khi Tuyệt Thế Mi Nữ đi đến cửa thành, những người có mặt ở hiện trường liền sôi sùng sục, rất cả mọi người đều muốn nhìn qua nhân vật thần long kiến thủ bất kiến vĩ xếp hàng số một server này rốt cuộc có ba đầu sáu tay như thế nào mà trong thời gian ngắn ngủn lại có thể cày lên level 131?! Đều bấm chuột phải, xem thử trang bị của cậu.

Sau khi xem xong, mọi người cảm thán không thôi, cũng chỉ là trang bị cấp 10 hệ thống tặng, ở trên khảm vài viên bảo thạch thuộc tính vật lý rác rưởi, căn bản chẳng có lấy một mảnh thần binh lợi khí.

Tuyệt Thế Tiểu Tiểu cũng vừa vặn xem xong trang bị của cậu, không nhận được mà nhắn tin cho cậu: “Mi Nữ, lát hồi bạn buff gia bản với gia ngư cho chúng tôi là được, mấy cái khác chúng tôi tự lo.”

Không nghĩ đ cậu ở kênh phụ cận nói một câu làm cho mọi người đều sặc hết cơm trong miệng.

[Tuyệt Thế Mi Nữ] Độ thành thạo kĩ năng phép thuật của tui không cao, gia bản mới cấp 3 hà, gia ngư thì cũng được, cấp 4 rồi.

Xem lại một chút, cái này là đang nói gì vậy! Nói đại khái, mặc kệ level bao nhiêu, nhân vật chơi đến level 80 cơ bản đã học xong phép thuật cấp độ 5 rồi, hơn nữa điểm thành thạo cũng chẳng hề thấp! Nếu theo Ma Thế thì Gia bản có thể lên cấp 7, gia ngư cấp 7, còn theo mẫn mã thì gia bản tối thiểu cũng cấp 6, mà cậu ta level 131, lại còn là theo con đường huyết pháp ma lại không luyện kĩ năng phép thuật? Có thể không khiến cho mọi người bị sặc sao?!

Tuyệt Thế Tiểu Tiểu có chút hối hận, nếu biết sớm một chút, thì đã chẳng gọi cậu ta tới. Nhưng mà ngại mất mặt, vẫn gửi tin nhắn riêng cho cậu ta: “Nếu vậy... Bạn cứ chém đi.”

Tuyệt Thế Tiểu Tiểu cân nhắc không được chu toàn, kêu cậu đứng yên gia tăng các trạng thái phòng ngự vẫn mạnh hơn rất nhiều so với kêu cậu đi chém người a!

Nghe được câu đó, Trần Vũ Khả đứng trong đội ngũ len lén thay đổi trang bị, cậu đem bộ đồ thường dùng để cày level đổi thành bộ trang bị tăng bạo kích mặc vào. Tuy nói bộ trang bị này chẳng phải là đồ cực phẩm gì, nhưng lực công kích rất mạnh mẽ nha! Thoắt cái liền có thể chém bay mấy K máu của đối phương, chém quái máu văng từa lưa, một nhát lại một nhát, tuyệt đối chết chắc!

Chỉ một lát sau, đối phương cũng đã tổ đội xong, một hồi quyết đấu chính thức giữa hai bang phái lớn đã bắt đầu.

Cô Độc Hoàn Tâm vốn là chơi nhân vật Mẫn Nam Nhân, tốc độ cực nhanh, yêu cầu đối với phép thuật và trang bị đều rất cao, trong tay hần ta cầm chính là binh khí cấp 12 có gia tăng phép thuật hỗn loạn, trên lý thuyết thì đã rất mạnh rồi, nhưng mà hần vẫn cảm thấy chưa phải là cực phẩm, cho nên mới muốn Long Hồn Kiếm có thể gia tăng hai phép thuật là Đóng Băng cùng Hỗn Loạn kia.

Trận chiến bắt đầu, hần quăng kĩ năng hỗn loạn cấp 5 vào nhóm đối phương.

Tuyệt Thế Mi Nữ bất hạnh trúng chiêu, mất đi khả năng điều khiển, giống như bị điên mà nhào tới đồng đội chém giết tá lả.

Bộ trang bị tăng bạo kích kia đã phát huy công hiệu, một đao một mạng, toàn bộ đồng đội đều bị cậu chém chết.

Một hồi chiến đấu chưa có bắt đầu thì đã kết thúc.

Người xem tại hiện trường sau khi trải qua kinh ngạc thì thiếu chút nữa cười đến rụng răng, bình luận loạn lên, nếu không phải cười Tuyệt Thế Tiểu Tiểu tự cho là thông minh rồi bị thông minh làm hại, vốn tưởng câu được người level cao đến để động viên tinh thần, nhưng ai ngờ người ta lại là một con rồng đen to đùng, đem toàn bộ người nhà KO luôn! Cùng nhau làm bạn đi đến chỗ Tiểu Bạch.

[10: KO: Kill Over – Giết chết]

Mấy đại tướng của Tinh Quang Đại Đạo nhìn ma nữ bé đứng trước Tiểu Bạch, mấy lần muốn nói gì đó lại thôi, đồng thời thở ra một hơi nặng nề, thật sự quá mất mặt mà! Thì ra mọi người cũng không có cơ hội nói oan cho người này, cậu ta đúng là bèo bọt, ngay cả chơi thể nào cũng không biết, tại sao có thể cày lên được chừng đó level vậy? Đám đại tướng rút ra được bài học kinh nghiệm, toàn bộ đi tới điểm truyền tống, trong lòng không hèn mà cùng nghĩ: Fuck! Từ nay trong game không bao giờ tổ đội với cục rác này nữa.

Thật ra, tức giận nhất phải nói là Trần Vũ Khả bị mọi người bỏ rơi kia, cậu làm sao có thể biết mọi chuyện lại diễn ra thành như vậy chứ. Tuyệt Thế Tiểu Tiểu không nói năng gì đến chuyện đi train thì đã bỏ đi, bây giờ chỉ còn lại có một mình cậu. Càng quan trọng hơn là, cậu sau khi chết thì mất một lượng lớn điểm kinh nghiệm, cái này so với xéo hai miếng thịt trên người còn làm cho cậu đau lòng hơn, cậu tới level này muốn tăng lên nữa thì không cần phải đếm xem có bao nhiêu khó khăn, xem ra tối nay lại là một đêm không ngủ rồi, phải điên cuồng cày cuốc để bổ sung lại mức kinh nghiệm bị mất kia.

[11: Train: giết quái để tích lũy điểm kinh nghiệm tăng level]

3. Chương 3: Gặp Nhau

Trần Vũ Khả chỉ ăn qua loa một tô mì ăn liền, nhìn thấy cũng chẳng còn sớm nữa, đã qua nửa đêm rồi, tùy tiện chạy vô toilet tắm rửa, ngồi xuống trước bàn máy tính, chuẩn bị online cày level suốt đêm.

Bạn cùng phòng Đàm Thụy lo lắng hỏi một câu: “Vũ Khả, ba ngày rồi cậu không có ngủ, chịu được không?”

Trần Vũ Khả mở giao diện game, đăng nhập, cũng không quay đầu lại, trả lời: “Đàm Thụy cậu cứ yên tâm, tôi không sao đâu, lúc này có ngủ hơn hai tiếng, bây giờ tinh thần rất tốt!”

Đàm Thụy rất bất đắc dĩ, biết có khuyên bảo cũng vô dụng, không thể làm gì khác hơn là bỏ vào trong chăn, trên mặt vẫn lộ ra vẻ lo lắng.

Mà Trần Vũ Khả thì hoàn toàn tập trung vào game, căn bản không có phát hiện ra sự mất mát trên mặt Đàm Thụy.

Hơn nửa đêm, số lượng gamer trong game giảm đi rất nhiều, chỗ phụ xe – điểm di chuyển trong game, điểm truyền tống – có mấy nhóm người đứng túm năm tụm ba, có người thì PK, có người nói chuyện phiếm, có người thì tỏ tình.

Tuyệt Thế Mĩ Nữ cỡi gấu đen đi đến trước phụ xe, trên đầu treo biểu tượng mời tổ đội, bắt đầu chiêu binh mãi mã.

Kênh phụ cận:

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tổ đội giết quái Bạch Cốt Sơn, thời hạn còn sáu tiếng, đủ người liền suất phát.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tổ đội giết quái Bạch Cốt Sơn, thời hạn còn sáu tiếng, đủ người liền suất phát.

...

Rao liên tiếp mấy lần, nhưng chẳng ai để ý đến cậu, những người đứng trước phu xe cũng lục tục tránh đi. Nhưng cậu rất muốn nhanh nhanh đi cày level, kiên nhẫn gửi thông báo thêm mấy lần, nhưng vẫn không có ai gia nhập đội ngũ. Ngay lúc cậu quyết định một mình một ngựa ra trận thêm lần nữa thì dấu hiệu tổ đội lại sáng lập lòe.

Trong lòng cậu rất vui vẻ, lập tức mở cửa sổ đội ngũ, là một Nam nhân level 122, keke, rất tốt! Lập tức bấm nút đồng ý, thêm người đó vào trong đội ngũ.

Nhân vật Nam nhân kia đứng ngay sát phía sau của ma nữ bé, lại nhìn thêm, là tên màu cam, thì ra là ID mới reborn một lần à! Thật vất vả mới có người tổ đội, cậu cũng chẳng thể eo sách, định mời thêm hai người nữa thì liền xuất phát.

Kênh phụ cận:

[Tuyệt Thế Mỹ Nữ] giết quái ở Bạch Cốt Sơn, đã có một Ma nữ mạnh mẽ cùng một Nam nhân cường tráng, nhanh ++++++

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Lên xe, hai người chúng ta đi.

Trần Vũ Khả có chút nghi hoặc, hai người có thể đi không? Đến lúc đó lọt trúng ổ quái đông quá, đánh cũng sẽ rất khó khăn. Khi cậu còn đang do dự chưa quyết định, trên kênh phụ cận đã lòi ra mấy chữ:

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Đi, không thì tôi ra khỏi đội.

Óa óa! Sao lại tàn bạo quá vậy! Mặc dù trong lòng không vui, Trần Vũ Khả vẫn ấn vào nút di chuyển, thoáng cái đã chạy đến cửa vào Bạch Cốt Sơn.

Trần Vũ Khả mở cửa sổ đội ngũ, chọn phân tán đội ngũ, hai người một trước một sau chạy đến đỉnh núi, như vậy thì mỗi người trong đội đều có thể hoạt động tự do, không cần lúc nào cũng phải bám sát một bên, giết quái cũng tiện hơn rất nhiều.

Chạy chưa được bao lâu thì đã gặp một con kì lân, quái thú toàn thân vàng lông lánh vừa nhìn thấy có người chạy lại gần liền chủ động tấn công.

Con quái này máu trâu, dùng phép thuật của tiên tộc, những quả cầu lửa ra sức bổ về phía hai người, lực sát thương rất lớn.

Trần Vũ Khả điều khiển ma nữ bé vọt đến bên cạnh con quái, một đao chém xuống, tất nhiên không thể chém chết nó, lại chuẩn bị chém thêm một đao, nhưng lại nhìn thấy Nam nhân vẫn đứng cách đó không xa vọt lại chỗ này, rút kiếm đâm quái vật một phát.

Cột máu trên người quái vật bị tiêu hao -1.

Trần Vũ Khả lặng đi một chút, không biết Nam nhân kia có ý gì, lại vung kiếm lên chuẩn bị chém xuống.

Bạch y nam nhân lại chém tiếp vài kiếm với quái vật.

-1, -1, -1.

Quái vật bị chọc cho nổi điên, há miệng phun mười mấy quả cầu lửa vào hai người, cầu lửa rơi ngay chóc lên trên người cả hai. Trần Vũ Khả nhìn, lượng máu của ma nữ đã giảm hơn một nửa, liền trở nên nóng nảy, nhắm ngay đầu quái vật đâm xuống, một đao chí mạng.

Sau khi quái vật rút ra một ít tiền, Nam nhân kia cũng không thèm liếc mắt nhìn tới, liền đi tới phía trước.

Trần Vũ Khả trong lòng khen ngợi y, nhóc con, may mà mi còn biết mình biết ta, biết mình là tới ăn ké điểm kinh nghiệm, không cướp tiền, tối nay liền kéo mi đi ăn ké kinh nghiệm luôn!

Ma nữ cúi người lượm tiền, đi theo.

Hai người đến trước vườn rau cải trên đỉnh núi, có ba con quái đang đi loang quanh trong vườn.

Hai con kì lân cùng một bé lửa, toàn bộ đều sử dụng hỏa pháp của tiên tộc, vừa nhìn thấy cả hai thì phun lửa cuộn cuộn.

Trần Vũ Khả cũng triệu hồi pet của mình – Quái bunn – thả ra hỗ trợ giết quái.

Rất nhanh liền giải quyết xong xuôi bé lửa.

Lại nhìn đến Nam nhân kia, đã không mang theo pet có tính công kích, cũng không dùng phép thuật khống chế ma pháp của quái vật, cứ một người một ngựa xông lên chém chạy.

Khấp màn hình đầy tràn -1, -1, -1, -1, -1, -1.

Trần Vũ Khả thật sự là nhìn không được nữa! Ma nữ bé rất nhanh chóng chạy đến trước mặt quái vật, sử dụng đòn tấn công phạm vi gần, hai con quái nhanh chóng bị cậu thu hút sự chú ý, liền phun lửa, máu giảm xuống cực nhanh, uống thuốc bổ máu cũng không kịp, cậu hằng thể làm gì khác hơn ngoài tạm thời đình chỉ tấn công, liều mạng uống thuốc bổ máu, để cho Quái Bunn một mình đi chiến đấu.

Mà Nam nhân kia thì giống như chả có chuyện gì, trước sau không ngừng chém chạy.

Chẳng lẽ y treo máy!

Nghĩ như vậy, Trần Vũ Khả liền bực bội! Cố gắng uống máu, rồi lại xông lên chiến đấu, cuối cùng quái vật cũng té ngã ra chết, mà Quái Bunn của cậu cũng chết theo, thanh máu của cậu cũng chẳng còn bao nhiêu. Nguy hiểm thế! Thiếu chút nữa thì lại toi mạng!

Nhìn Nam nhân bên cạnh, Trần Vũ Khả thật sự vô cùng giận dữ, nghĩ thầm, y có thể đừng có giỡn như vậy không? Đang định gõ chữ chửi y.

Không ngờ, trên đầu Nam nhân kia hiện lên mấy chữ.

Kênh phụ cận:

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Cậu có thể đừng có giỡn như vậy không hả?

Trần Vũ Khả ngồi ở trước máy tính nhìn thấy mấy chữ này, thiếu chút nữa thì lật bàn.

Tên này giỡn quá đáng rồi nha! Bản thân mình giỡn chơi còn có mặt mũi đi nói người khác hả?!

Trần Vũ Khả nổi trận lôi đình lập tức gõ ầm ầm xuống bàn phím.

Kênh phụ cận:

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Những lời này đáng lẽ là để tui hỏi bạn chứ? Bạn đang làm cái gì vậy? Định gãi cho quái hả?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Oh, vũ khí vừa tôi có bạo kích, nếu chém trúng liền có thể một đao đoạt mạng, só với cái đao cùi của cậu thì mạnh hơn nhiều lắm.

Hứ! Lại còn cãi lí sao! Quan trọng nhất là một lần bạo kích còn chẳng thấy đâu, lại còn không biết xấu hổ đi nói đồ của người khác là đao cùn?!

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Bạo kích của bạn ở đâu? Sao tui không nhìn thấy?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Cái này mà cậu cũng không hiểu? Tỷ lệ bạo kích sao có thể cao được, cậu không xem hướng dẫn game sao?

Trần Vũ Khả im lặng, người kia là 250 đi, chẳng lẽ y không hiểu lời vừa này là cậu chế nhạo y sao? Lại còn đi nói, đi nói người khác không biết chơi.

[12: 250: Kẻ ngốc. Xuất phát từ câu chuyện ở một huyện nọ xảy ra một vụ giết người nhưng không biết ai là thủ phạm. Huyện lệnh treo giải thưởng 1000 lượng cho ai có thể tìm ra hung thủ. Có một kẻ đến nói là biết thủ phạm là ai bởi vì hắn là một trong bốn hung thủ và đòi tiền thưởng. Huyện lệnh hỏi hắn muốn cái gì, hắn bảo chia cho hắn 250 lượng tiền thưởng.]

Bỏ đi, mặc kệ y, thả Quái Bunn ra, buff cho nó, lát nữa còn phải nhờ nó hỗ trợ chiến đấu.

Trên màn hình lại hiện ra mấy câu.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Cậu chém lung tung như vậy cũng chả có tác dụng gì, không bằng trước buff gia bàn với gia ngữ cho chúng ta cho thật tốt đi, như vậy thì máu cũng ít tuột, chém quái cũng sẽ rất có lợi.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Nửa tiếng rồi mới giết được có bốn con quái, một chút năng suất cũng chẳng có.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Lát nữa, chúng ta đến chỗ quái tạt trung đông một chút, như vậy nhiều exp hơn.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Này! Cậu có giết không hả?

Trần Vũ Khả nhìn mấy dòng chữ đầy trên màn hình đầu cũng muốn phìn ra, rê chuột đến trên người Nam nhân kia, bấm chuột phải, xem thử trang bị của y, mắt liền trợn trắng! Thần binh lợi khí trang bị đến tận răng, trách không được lúc này khi bị quái tấn công, máu của y rớt ít như vậy, lại nhìn thử pet huyết bảo bên cạnh y, cũng chỉ là một con rùa rụt đầu thôi mà, mở bảng thuộc tính ra xem thử thì liền hết hồn! Đây không phải là rùa đen bình thường nha, mà là một ma thần thú! Vừa kháng tấn công, máu lại trâu! Trong lòng lại nghĩ đến cái tên [Phiêu Linh Thư Kiếm], sao tự nhiên không nhớ ra, trong server lúc nào xuất hiện nhân vật có trang bị, rồi pet trâu bò như vậy, nhưng level thì lại không cao.

Bỏ đi, không nghĩ nữa, cày level thôi. Nếu không phải để ý đến sáu tiếng nhân đôi kinh nghiệm, Trần Vũ Khả thật chẳng muốn tổ đội cùng y chém quái chút xíu nào, đã mệt thì không nói, còn phải nghe y lải nhải, lúc này vừa mới tổ đội không phải y rất lạnh lùng sao? Bây giờ sao tự nhiên lại nói chuyện lia lịa vậy!

Kênh phụ cận:

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Này! Cậu có đó không vậy?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Ngủ quên rồi hả?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Nói chuyện...

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Gà! Treo máy sao, phí phạm thời gian x2 của tôi.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Giết...

Sau đó hai người phối hợp xem như là ăn ý. Trần Vũ Khả mỗi khi gặp quái vật đều trước tiên buff gia tăng tất cả trạng thái công kích cùng phòng ngự, quả thật là máu bị mất rất ít, khi chém quái cũng dễ hơn rất nhiều, mà Nam nhân kia vẫn trước sau như một xông lên dùng kiếm chém chạy, cậu cũng chẳng thấy quái dị nữa, trong lòng thì: cứ để cho y chém chết luôn đi, qua tối nay, sẽ không bao giờ tổ đội chung với y nữa.

Trời cũng đã gần sáng, Trần Vũ Khả nhìn thấy thanh kinh nghiệm xanh biếc đã đầy hơn một nửa liền cười rất hài lòng, thời gian x2 exp cũng đã hết rồi, có thể logout nghỉ ngơi.

Mới vừa về đến chỗ phụ xe, hệ thống bạn bè chợt sáng lên, Trần Vũ Khả nghi hoặc mở ra nhìn, thì ra là Nam nhân kia muốn thêm cậu vào trong danh sách bạn bè, do dự một chút, vẫn là đồng ý, ngay sau đó nhận được tin nhắn.

“Thấy cậu cùng tôi cày một đêm, cho cậu một thanh đao.”

Rốt cuộc là ai kéo ai cày level hả?

Trần Vũ Khả còn chưa kịp vắn vẹo, khung giao dịch đã hiện lên.

Một thanh Khô Cốt Đao cấp bậc thần khí cấp năm nằm trong khung giao dịch của đối phương, mà y quả thật đã bấm xuống đồng ý giao dịch.

Trần Vũ Khả hết hồn! Thanh đao này là hàng cực phẩm nha! Nếu bán bằng nhân dân tệ cũng tới mấy ngàn! Người này sao lại vung tay hào phóng dữ vậy chứ?

Đã chơi game rất lâu nhưng Trần Vũ Khả chưa từng nhìn thấy đồ thần nên trong phút chốc không biết phải làm cái gì mới tốt. Ngón tay run rẩy mấy lần định bấm vào nút chấp nhận giao dịch, nhưng mà lại không có can đảm bấm vào đó.

Bên này, Nam nhân bắt đầu hồi thúc.

Kênh phụ cận nói:

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Nhanh lên chút đi! Tôi còn phải logout nữa.

Trần Vũ Khả không có cách nào khác đành bấm vào nút đồng ý giao dịch, nhìn thanh thần binh lợi khí sáng lóa nằm trong túi vật phẩm, lúc này nhất thời không biết nói sao, tưởng như vẫn còn đang nằm mơ.

Trong khung bạn bè hiện lên một tin nhắn, là của Phiêu Linh Thư Kiếm.

“Tôi out, lần sau login sẽ M cậu cùng nhau chém quái.”

Nói xong, Nam nhân đã logout, Trần Vũ Khả ngay cả hai tiếng “cảm ơn” còn chưa kịp nói ra miệng, trong lòng không nhịn được mà cảm khái: người này thật sự là ra tay hào phóng quá, tùy tiện mà đã tặng ngay một món đồ thần rồi, vậy lần tới nếu cùng y giết quái cả đêm, chẳng phải là sẽ cho luôn thần thú sao?!

4. Chương 4: Bị Giết

Trong lúc Trần Vũ Khả chém quái cả đêm ở Bạch Cốt Sơn, lại còn có được thanh Khô Cốt Dao trong mơ, trong lúc vẫn còn đang cao hứng cậu không hề biết bởi vì trận PK hồi chiều mà cả server đã bị nổi bão.

Các thành viên chủ lực của bang Tinh Quang Đại Đạo bị thành viên của Chí Tôn đồ sát tàn nhẫn, tất cả thành viên của bang Tinh Quang Đại Đạo cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy!

Bọn họ kích động tấn công, chỉ cần hề gặp được thành viên của bang Chí Tôn, không cần nói hai lời liền nhào vô chém giết!

Chí Tôn tốt xấu gì cũng là bang lớn nhất, có thể khinh địch để cho bọn họ giết sao? Vì vậy tất cả thành viên bang Chí Tôn cũng triển khai phản kích, hai bang phái lớn đối đầu nhau, trong lúc nhất thời máu liền chảy thành sông, người chết vô số! Cả server sôi sục sống trong sợ hãi, đặc biệt là những gamer level không cao thuộc hai bang hội trên, mới vừa lò dò ra khỏi thành đã bị cao thủ đứng chờ ở ngoài đó chém giết, căn bản không có cách nào chơi game, chỉ có thể không ngừng dùng kênh thế giới để chửi mắng, kênh thế giới ngày nào cũng đông, bao nhiêu lời chửi cha mắng mẹ cứ thế nối tiếp nhau tràn ra ào ào, những từ mà GM cấm dùng đều bị tìm mọi cách gỡ ra, rất nhiều nhân vật level thấp của Chí Tôn cùng Tinh Quang Đại Đạo thì liền chọn ẩn tên bang hội, sợ mắc công đối phương nhận ra. Mà những nhân vật level thấp của những bang phái khác thì đều để hiển thị tên bang hội của mình, công khai thân phận, để tránh bị vạ lây, vô duyên vô cớ bị giết.

Mọi người hình như cũng không có tâm tình cày game nữa, toàn bộ đều chờ xem trong trận chiến giữa hai bang hội lớn này rốt cuộc là phe nào sẽ thắng, thậm chí còn có người mở sới bạc đánh cược, bỏ xuống cả núi tiền, chọn bên đặt cược, hoặc là sẽ táng gia bại sản, hoặc sẽ một bước lên mây, gà chó thăng thiên!

Trong game tự nhiên trở nên rất náo nhiệt, tất cả những gamer không liên quan đều ôm tâm trạng xem hài kịch, đợi xem kết quả cuối cùng. Dù sao cày level không thì rất buồn, rất dễ khiến cho người ta nhàm chán, tự nhiên xuất hiện chuyện này xen vào cũng đủ để thỏa mãn sự hiếu kì của mọi người.

Chỉ có những nhân vật quan trọng của hai bang phái lớn là rất để ý đến chuyện này, mặc kệ hiểu gì cũng phải phân thắng bại, để cho phe đối phương không thể ngóc đầu dậy! Mỗi một người đều tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh, dưỡng sức chờ tấn công!

Mà nhân vật chính của chúng ta – Tuyệt Thế Mĩ Nữ, Trần Vũ Khả! Thì vẫn còn cuộn mình ngủ say sưa ở trong chăn, ở trong giấc mộng cậu đang vác thanh Khô Cốt Dao một mình ung dung chém chết toàn bộ quái ở Bạch Cốt Sơn, ngay cả những con quái lợi hại nhất cũng không thoát được một đao mang theo sức mạnh sát sét của cậu, nhìn thi thể quái vật nằm xếp lớp dưới chân, cậu đắc ý cười, thần thái tung bay!

Đợi đến khi Trần Vũ Khả đăng nhập vào trò chơi thì đã là nửa đêm ngày hôm sau, hồi quá trưa khi cậu ngủ dậy, phải lên giảng đường học môn Thị trường tiêu thụ, môn này đã bị rớt một lần thì không khéo khỏi nhận bằng tốt nghiệp luôn. Đợi đến khi học xong, thì hôm nay lại là sinh nhật của Đàm Thụy ở chung phòng, kéo một đồng người diễn uống ca hát mãi đến gần 12 giờ đêm mới trở về lại kí túc xá.

Vừa về đến phòng ngủ, việc đầu tiên Trần Vũ Khả làm là mở máy tính, đăng nhập vào trong game.

Vừa online, liền thấy khung bạn bè chớp nháy. Mở ra xem, tất cả đều là tin nhắn từ Phiêu Linh Thư Kiếm:

“Tối nay giết quái ở Bạch Cốt Sơn không?”

“Nói chuyện đi.”

“Là sao vậy?”

“Hey! Nói một câu coi.”

“Gào! Thì ra không có online hả, khi nào login thì M cho tôi.”

Trong Tiên Ma Loạn, giữa bạn bè có cái gọi là độ thân mật, khi độ thân mật đạt tới 500, thì khi bạn thân online, đối phương mới có thể thấy tên người kia sáng, còn chưa tới 500 hả, thì giống y chang như logout, xám xịt một màu. Cho nên Phiêu Linh Thư Kiếm nhìn không ra Trần Vũ Khả đang offline cũng là chuyện bình thường, nhưng y không chú ý sao? Nếu như không có online, hệ thống sẽ thông báo mà, có cần phải hỏi nhiều đến vậy không?

Trần Vũ Khả sợ y chờ sốt ruột, lập tức phản hồi lại tin tức cho y.

Chỉ ba giây ngắn ngủi, y đã trả lời lại, tốc độ nhanh đến kinh người! Trần Vũ Khả không thể không nghi ngờ y có phải đang nhìn chăm chăm vào hệ thống tin nhắn không nữa.

“Đến tiệm tạp hóa, nhanh.”

Sao lại giống như quỷ đòi mạng vậy? Trần Vũ Khả mặc dù nghi ngờ nhưng vẫn điều khiển chuột chạy đến tiệm tạp hóa.

Phiêu Linh Thư Kiếm sớm đã tạo tổ đội đứng chờ cậu rồi, vừa gặp cậu liền mời gia nhập đội ngũ.

Trần Vũ Khả còn không hiểu y định làm cái gì, thì đã thấy hệ thống thông báo:

Gamer Phiêu Linh Thư Kiếm tặng bạn 99 đóa hồng, tình bạn của cả hai tăng lên 198 điểm.

...

Phiêu Linh Thư Kiếm liên tục tặng hoa hồng, Trần Vũ Khả thấy điểm tình bạn của cả hai cũng đã tăng lên hơn 200, tay y vẫn không ngừng tặng hoa.

Thình lình, y ngừng lại.

Kênh phụ cận nói:

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Cậu cũng tặng cho tôi đi chứ, đứng ngơ ra ở đó làm cái gì?

Trần Vũ Khả , mời gia nhập tổ đội cũng là y, mua hoa tặng cũng là y, y chẳng lẽ không biết nếu đội trưởng không chinh trạng thái phân tán đội ngũ, thì thành viên trong đội chẳng thể làm gì sao?

Không có cách nào, chẳng thể làm gì khác hơn là phải tự mình rời khỏi tổ đội, chạy đến tiệm tạp hóa mua 250 bông hồng để có thể tặng 500 điểm tình bạn đưa cho y. Giỡn hoài, mua hoa cũng cần tiền nha. Trần Vũ Khả còn lâu mới định đem tiền quăng vào những chuyện lãng phí này!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Sao cậu keo kiệt vậy, giao dịch với tôi đi!

Khung giao dịch hiện lên, trong ô giao dịch của đối phương đã đặt 5.000.000 đồng vàng.

Trần Vũ Khả lú lút! Người này cũng quá hào phóng đi! Cho dù muốn tặng điểm tình bạn lên 5000 cũng chưa cần đến 1 triệu, y đưa một phát là 5 triệu, tiền nhiều quá định đốt sao?!

Thấy cậu không bấm chấp nhận giao dịch, Phiêu Linh Thư Kiếm giải thích:

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Cậu mua hoa tặng tôi nhiều lên, tiền còn lại thì dùng để mua thuốc, lát nữa chúng ta chém quái ở Bạch Cốt Sơn nguyên đêm luôn.

Trần Vũ Khả liền thoải mái, nhận tiền, chạy đến tiệm tạp hóa mua một núi hoa hồng tặng hết cho y.

Bạch y Nam nhân vô cùng hài lòng, hai người lại tiếp tục tổ đội chạy đến Bạch Cốt Sơn.

Đã trải qua một lần tổ đội tối hôm trước, hai người đã phối hợp với nhau rất ăn ý, thường xuyên có dư thời gian để gõ chữ chat với nhau, tâm sự tâm sự.

Trần Vũ Khả KO một con kì lân miệng còn phun lửa, dùng kênh phụ cận hỏi:

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Sao bạn không dùng phép thuật? Làm cho bọn nó bị hỗn loạn, chúng ta giết cũng dễ hơn.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Phép thuật của tôi max rồi, xài phí thuốc lắm.

Trần Vũ Khả âm thầm ỏi trong lòng: Mi không phải rất có tiền sao? Còn sợ tốn tiền thuốc?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Bạn max level rồi, phép thuật cũng max, sao chưa reborn?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Level của pet tôi còn chưa có max, đợi nó max rồi tôi với nó reborn chung một lần luôn.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] ... Bạn luyện lợi hại như vậy để làm gì? Không có level thì cũng bỏ đi thôi.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Chẳng lẽ giống như cậu sao? Level cao như vậy, trên người lại chẳng có một món trang bị tốt, sủng vật cũng là thứ bỏ đi, quan trọng nhất là chơi không đã, nếu như PK thì chẳng đánh lại ai.

Nhìn những lời này, Trần Vũ Khả thiếu chút nữa thì lật bàn! Tên này nói chuyện rất đả kích người khác nha, không phải chỉ nói level của y thấp thôi sao, có cần dùng nhiều lời để phản kích lại như vậy không?!

Trần Vũ Khả mặc dù không có trang bị tốt cũng như pet xịn, nhưng mà bản thân cậu cũng thấy mình chơi game này rất giỏi, không nói đâu xa, chỉ dựa vào level cao ngất ngưỡng của cậu, chẳng lẽ còn không biết chơi game hay sao?! Có thể bỏ xa bang chủ của bang hội lớn nhất server đến 8 level thì còn ít ỏi sao?! 8 level này nếu như là người bình thường luyện, tối thiểu cũng cần ít nhất là hai tháng, mà cái tên bạch y nam nhân này, mở miệng ngậm miệng liền chỉ trích cậu không biết chơi game, chính là đã kích động đến cậu rồi.

Trần Vũ Khả vui đầu gõ bàn phím, chuẩn bị phản kích.

Bất thành linh, trên màn hình hiện ra một loạt chữ màu đỏ!

Chú ý! Gamer Cô Độc Hoành Tâm, Bạch Y Lăng Nhân, Phượng Tiên, Sát Sinh Nhất Mệnh Hoàn tấn công bạn!

Đây là cố ý PK mà! Tại sao tự nhiên lại bị người khác đánh lên vậy? Trần Vũ Khả nhìn thấy nhân vật ma nữ bé của mình bị Cô Độc Hoành Tâm dùng phép thuật Hỗn Loạn cấp 5 khống chế, mà hai người Phượng Tiên cùng Sát Sinh Nhất Mệnh Hoàn lại không ngừng dùng Lô Pháp tấn công hai người bọn cậu.

Lượng máu tuột xuống rất nhanh, ma nữ bé căn bản không cách nào phản kích được.

Mất thấy vài giọt máu cuối cùng cũng sắp hết, lượng máu tự nhiên lại tăng lên.

Thì ra là Phiêu Linh Thư Kiếm dùng thần thú rùa của mình bổ sung đầy máu cho ma nữ bé.

Mặc dù trong tay Cô Độc Hoành Tâm cầm Cường Hỗn vũ khí, nhưng cũng không thể khống chế được thần thú Rùa kia. Trần Vũ Khả không nhịn được mà cảm thán: Công nhận thần thú lợi hại thật! Máu nhiều thì không nói, lại còn có khả năng kháng tấn công phép thuật của Nhân tộc lại còn kháng công kích vật lý!

Nhưng mà Phiêu Linh Thư Kiếm mặc dù mang theo thần thú, nhưng khi y đến Bạch Cốt Sơn chỉ mặc theo một bộ trang bị kháng vật lý cùng tăng tỷ lệ bạo kích, y cũng bị đối phương khống chế ngay sau đó. Thần thú tuy mạnh, nhưng cũng không chống cự lại được lực công kích của bốn người cộng lại, dần dần không trụ được nữa.

Trần Vũ Khả rất tức giận, nhóm người này quá hèn hạ! Thừa dịp hai người họ cày level mà đến đánh lên, đúng là đồ tiểu nhân!

Kênh phụ cận:

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Các người vậy là sao hả? Tự nhiên giết chúng tôi là sao? Rảnh quá đi!

[Cô Độc Hoành Tâm] Chỉ cần có nửa mối quan hệ với Tinh Quang Đại Đạo là giết hết, tuyệt đối không nương tay!

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tuy liên quan gì đến tinh quang hả?

[Cô Độc Hoành Tâm] Chẳng lẽ mày quên, trận PK kia nếu không có mày thì bọn nó cũng chẳng thua thâm đến như vậy.

Trần Vũ Khả vô tội mà, trận PK đó bên kia cũng không có thắng, vậy tại sao còn phải đuổi cùng giết tận? Người Chí Tôn cũng quá mức ngang ngược rồi!

Nhóm người này vô cùng độc ác, vừa chat vừa không quên ném phép thuật lên hai người, mắt nhìn thấy mình lại sắp chết, Trần Vũ Khả đau lòng cho mở kinh nghiệm quý giá của cậu vô cùng.

Lúc này, trên đầu bạch y nam nhân vốn im lặng này giờ tự nhiên xuất hiện mấy chữ:

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Tôi thì liên quan gì đến người của Tinh Quang?

[Cô Độc Hoành Tâm] Hừ! Bọn này thà rằng giết lầm một trăm cũng không bỏ sót một đứa nào!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Hay lắm! Nhớ cho kĩ hôm nay mi đã nói cái gì.

Bạch y Nam nhân vừa nói xong thì đã bị chém tới, liền bị giết luôn, cùng ma nữ bé dặt tay nhau đi đến chỗ của Tiểu Bạch.

Mà bốn kẻ vừa giết người nhìn thấy cái tên “Phiêu Linh Thư Kiếm” trên màn hình, toàn bộ đều sửng sốt.

Đây không phải là ID có từ hồi mới mở server, thân phận thần bí nhất, tính cách cô độc, lại có rất nhiều thần thú, trang bị cực phẩm nhiều không đếm xuể, là trọc phú tiền nhiều như nước – Phiêu Linh Thư Kiếm sao?!

Cái tên Phiêu Linh Thư Kiếm cũng giống như là Tuyệt Thế Mĩ Nữ, ngoại trừ Trần Vũ Khả không có lên diễn đàn, không có mở kênh thế giới thì ngốc nghếch không biết gì, trong server không ai là không biết không ai là không hiểu! Y vẫn là một kẻ độc lai độc vãng, rất nhiều bang hội chủ động mời y gia nhập, nhưng đều bị y cao ngạo từ chối, mặc dù level của y không cao, nhưng tất cả mọi người đều biết y là vì cày ra một nhân vật cực phẩm trâu bò nhất server, một khi level của y tăng lên thì sẽ chẳng ai có thể đối địch được.

Nếu nói Long Sát làm cho người ta sợ hãi, như vậy Phiêu Linh Thư Kiếm càng làm cho người ta sợ từ trong tận đáy lòng, y chính là tồn tại giống như là đại thần!

Bốn người cỡ nào cũng không ngờ đến, y tại sao lại cùng Tuyệt Thế Mĩ Nữ chạy đến chỗ này chứ? Hai người đó đều không thích kết bè kết phái, lúc nào cũng chơi một mình sao tự nhiên lại tổ đội cùng nhau đi chém quái?

Lúc này bọn họ hăng say chém giết cho nên quên mất căn bản không có xem tên của đối phương, còn tưởng rằng đó chỉ là một nhân vật tôm tép nào đó, xem ra, bọn họ đã chọn tới đại nhân vật rồi!

Phượng Tiên cố gắng tự an ủi, cho dù nói kiểu gì thì ông xã của cô ta cũng là bang chủ của bang hội lớn nhất, Phiêu Linh Thư Kiếm cho dù có lợi hại cỡ nào cũng không thể đối phó được với nhiều nhân vật có level cao ở trong bang Chí Tôn.

Nhưng mà cô ta đã sai lầm hoàn toàn rồi.

5. Chương 5: Phản Kích!

Năm xx tháng xx ngày xx vào lúc hai giờ ba mươi sáng, tất cả gamer chơi trong server Phù Vân Các – Cụm Server Thiên Giới – Game Thiên Ma Loạn đều nhìn thấy một tin tức trên kênh thể giới.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Người Chí Tôn nghe cho rõ, sau này các người tốt nhất là không nên đi một mình ra ngoài thành luyện cấp, bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ kiểm tra tại các bãi train, chỉ cần nhìn thấy người Chí Tôn là giết! Đừng trách ta không nhắc nhở, level của ta đã là 122, kinh nghiệm đối với ta chẳng là cái gì cả, ta có rất nhiều thời gian để chơi đùa với các người!

Thông báo khiêu chiến của Phiêu Linh Thư Kiếm khiến cho toàn bộ server sôi lên sùng sục, kể cả ma nữ bé bên cạnh y.

[Vương đội trưởng] Gào! Bắt đầu đại chiến rồi, lúc này ngay cả đại thần cũng gia nhập, há há! Giết đi! Giết đi.

[Phượng Tiên] Phiêu Linh Thư Kiếm! Nếu như là vì chúng ta giết lộn mi, mi lại đi truy sát người của bang chúng ta, vậy thì cũng chẳng cần phải xin lỗi gì nữa, người bang Chí Tôn sẵn sàng phụng bồi mi.

[Cười Với Thần] Phó Bang chủ, phải không vậy, ngay cả đại thần mà cô cũng dám giết, buồn cười quá đi!

[Phượng Tiên] Thần, mi tại sao lúc nào cũng làm phản vậy hả? Mi có còn là người của bang Chí Tôn không vậy?

[Cười Với Thần] Giỡn chút thôi mà, các người cứ tiếp tục...

[Chí Tôn là bầy chó] Phiêu Linh đại thần, đem bầy chó Chí Tôn giết không thừa manh giáp diiiiiiiiiii!

[Tuyệt Thế Tiểu Tiểu] Phiêu Linh Thư Kiếm, bạn có đồng ý gia nhập Tinh Quang Đại Đạo của chúng tôi không? Chúng ta có thể tổ đội chém sạch bọn Chí Tôn.

[Phượng Tiên] Con điên Tiểu Tiểu kia, đồ ghê tởm! Nhân cơ hội thu phục lòng người, sao không lao thẳng vào lòng người ta luôn đi!

[Tuyệt Thế Tiểu Tiểu] Phượng Lăng Lơ, mi có phải sợ đại thần đến giúp bọn này thì Chí Tôn của bọn mi không tồn tại được nữa hả?

[Sâm Thành] Phượng Tiên bang phó à, tôi mới bị Phiêu Linh Thư Kiếm giết.

[Lục Quang] Bang phó, tôi cũng vậy, tôi đang luyện cấp ở Tứ Thánh Trang tự nhiên bị y giết...

[Một cánh đào hồng] Tôi cũng vậy... Chúng tôi đang luyện cấp ở Long Quật, cả đội bị y giết...

[Phượng Tiên] ... Phiêu Linh Thư Kiếm, chiến thư này bọn ta tiếp nhận!

[Vương đội trưởng] Gào! Đại thần không hổ là đại thần, nhanh như vậy mà giết một đồng người Chí Tôn rồi, lợi hại quá!

[Loạn Sát] Lão đại, chờ hai bang phái này chém nhau xong, Cực Tốc Nhất Phái chúng ta có thể xuất đầu lộ diện rồi! Bây giờ mời chào các gamer cao cấp đến Cực Tốc Nhất Phái của chúng ta cùng nhau tạo thành bang hội trâu bò nhất server!

[Loạn Sát] ...

[Cười Với Thần] Giang hồ lại muốn nổi lên một tròng gió tanh mưa máu a!

Trần Vũ Khả nhìn kênh thể giới náo động không ngừng, rơi vào trầm tư...

Đến lúc này cậu mới biết được thì ra Phiêu Linh Thư Kiếm là đại thần trong truyền thuyết! Bình thường cậu cũng không lên diễn đàn, cũng rất ít khi nói chuyện với người khác, chỉ ngẫu nhiên mở kênh thể giới ra nghe người ta nói qua một vài nhân vật, cậu căn bản không nghĩ đến bạch y nam nhân nhìn qua tướng level thấp kia lại là một kẻ trâu bò đến như vậy! Trách không được y có thể nhả ra những chữ kia, với lại y chạy đi giết người lúc nào mà nhiều như vậy? Trần Vũ Khả hoàn toàn không biết gì cả, chỉ biết y sau khi nói xong câu kia thì liền bay đi, hành động giết người thật sự là quá nhanh chóng nha!

Lúc này, khung bạn bè lại phát sáng, Trần Vũ Khả đoán tám phần chính là do y nhấn đến.

Quả thật, “Đến kho hàng đi.”

Người này đúng là lạnh lùng mà, Trần Vũ Khả vừa đến trước kho hàng, khung giao dịch liền bung ra.

Trong khung giao dịch hiện ra một bộ trang bị kháng phép thuật của nhân tộc, không cần Phiêu Linh Thư Kiểm nhắc nhở, cậu bấm vào nút đồng ý giao dịch.

Kênh phụ cận nói:

[Phiêu Linh Thư Kiểm] mặc vào đi, tổ đội cho tốt, cùng tôi đi chém người.

Trần Vũ Khả bi ai! Cậu còn muốn cày level mà, đối với chuyện giết người căn bản không hề có hứng thú.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] ... Tôi có thể từ chối không? Hôm nay tôi muốn cày lên level 132, còn có 30% nữa là tăng level rồi.

[Phiêu Linh Thư Kiểm] Không được

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] ...

Cứ như thế, bạch y nam nhân không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt đề nghị của Trần Vũ Khả, ma nữ bé bọt béo bị ép buộc lôi vào trong trận chiến tưng bừng này.

Phiêu Linh Thư Kiểm chơi game rất giỏi, kĩ năng sử dụng rất thành thạo, ma nữ bé có bộ trang bị y đưa cho, hình như cũng mạnh hơn rất nhiều, gamer bình thường căn bản không thể làm gì được cậu, hai người trong một lúc đã giết rất nhiều người, hai tay dính đầy máu tươi.

Người Chí Tôn đã ném đủ lợi hại, toàn bộ đều không dám đi ra khỏi thành một mình.

Liên tiếp mấy ngày, Trần Vũ Khả vừa online đã bị ép cùng nhau đi giết người, lúc đầu còn cảm thấy chơi rất vui, cảm giác khoái trá khi giết người cũng mang đến cho cậu những trải nghiệm rất mới, tâm tình khi đánh thắng rất đã, giống như là mình thật sự giống như đại anh húng thiên hạ vô địch, tự hào kiêu ngạo! Nhưng mà thời gian dài quá, Trần Vũ Khả đã bắt đầu thấy ghét rồi, cậu ghiết người đến sắp buồn non, ngày nào cũng chỉ làm mỗi chuyện này, làm cho cậu cảm thấy rất chán, cảm giác mới mẻ cũng qua đi, cậu muốn cày level thôi.

Hôm nay, sau khi hai người giết xong một Đường chủ của bang Chí Tôn, Trần Vũ Khả quyết định phải nói chuyện nghiêm túc với y.

Cậu đề nghị giao dịch với bạch y nam nhân, sau đó đem bộ trang bị cực phẩm bỏ vào đó, kể cả thanh Khô Cốt Dao. Nghĩ nghĩ, cũng đem toàn bộ tiền còn trên người bỏ vào.

Không ngờ, đối phương lại lập tức hủy bỏ giao dịch.

Cậu lại mời.

Đối phương lại hủy bỏ.

Qua lại vài lần, Trần Vũ Khả không nhận được nữa.

Kênh phụ cận nói:

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Anh nhận đi

[Phiêu Linh Thư Kiểm] Tại sao?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Cái gì mà tại sao, tui trả đồ lại cho anh

[Phiêu Linh Thư Kiểm] Cậu muốn tuyệt giao?

Y nghĩ đi đâu vậy? Trần Vũ Khả kiên nhẫn gõ xuống.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tui đâu có nói như vậy đâu, anh nghĩ nhiều quá rồi, tui chỉ không muốn tiếp tục PK thôi, thật sự rất mệt, trong server có rất nhiều ma nữ level cao, anh có thể đưa trang bị cho mấy người đó, để cho họ cùng anh đi PK.

Chờ một lát, Phiêu Linh Thư Kiếm không có trả lời, Trần Vũ Khả đoán có thể là y đã tức giận, liền mời giao dịch, rồi lại bị hủy bỏ.

Người này sao lại không hiểu tiếng người vậy? Trần Vũ Khả gấp muốn chết.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Anh nhận đi mà, hơn 1 triệu còn thiếu sau này tui sẽ trả lại.

Đợi một lúc lâu, cuối cùng y cũng nói chuyện.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Bỏ đi, đồ cậu cứ cầm, đã tặng cho cậu rồi thì chính là của cậu. Cậu không muốn giết người thì chúng ta sẽ không giết, tập trung cày level thôi.

Hử?! Sao tự nhiên y trở nên dễ nói chuyện quá vậy?

Trần Vũ Khả thấy khó hiểu, tự nhiên trong đầu lòi ra một suy nghĩ, trong lòng có chút chột dạ, gõ bàn phím ầm ầm:

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tui nói cho anh chuyện này, anh nghe xong cũng đừng có thất vọng nha.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Nói đi.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Là... Là... Hay bỏ đi.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Cậu giống với tôi đó hả?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Không phải, tui sợ nói xong anh sẽ giận.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Nói.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Ừc...

[Phiêu Linh Thư Kiếm] ...

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tui là con trai.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Cậu định nói cái này đó hả?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Uh! Tui biết anh vẫn cho rằng tui là con gái phải không? Cho nên mới tặng tui nhiều đồ như vậy? Nếu như anh muốn theo đuổi tui, vậy thì chỉ có thể xin lỗi vì đã làm anh hiểu lầm rồi, tui lập tức trả đồ lại cho anh, còn 5 triệu kia ngày mai tui sẽ tìm cách trả lại cho anh sau.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Ốc cậu rốt cuộc là được làm từ cái gì vậy?!

Trần Vũ Khả chỉ biết người bình thường nếu gặp phải chuyện như vậy thì sẽ không tiếp thu được! Cẩn thận an ủi:

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Sao vậy? Làm anh bị kích động rồi? Chắc rất bị đả kích hả...

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Tôi mặc dù ít giao thiệp với người khác, nhưng chuyện trong server tôi vẫn biết mà, nhất là cậu! Một đại nhân yêu bèo bọt cuồng cày level!

Trần Vũ Khả hết hồn, nghĩ thầm: y thì ra đã biết rồi sao? Danh tiếng của mình hóa ra lại vang dội dữ vậy? Mới vừa rồi y nói cái gì vậy? Đại nhân yêu rác rưởi? Là nhân yêu thì không sai! Mình bèo bọt chỗ nào hả?!

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Gừ! Anh nói chuyện kiểu gì đó? Tui đường đường là cao thủ đứng đầu, anh dám nói tui là bèo bọt hả?!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Cậu có phải là bèo bọt hay không còn không biết rõ nữa hả?

Trần Vũ Khả tức chết thôi, ngay lập tức muốn đem trả hết toàn bộ đồ cho y, không bao giờ để ý đến y nữa!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Được rồi, sau này cứ lẩn lộn với tôi đi, cam đoan vậ sẽ không giống như bây giờ nữa, tuyệt đối trở thành ma nữ mạnh nhất server, sau này cũng không ai dám nói cậu là bèo bọt nữa.

Trần Vũ Khả nhìn những lời này, tức đến đập chân ầm ầm! Giọng điệu lớn quá nhỉ! Lẩn lộn với y cái con khỉ!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Đi thôi, không phải cậu thích cày level sao? Bây giờ chúng ta đi.

Trần Vũ Khả mới vừa rồi còn không muốn dây dưa gì với người ta nhưng vừa nhìn thấy câu này liền vui vẻ! Bỏ đi, cứ nể mặt chuyện cày level, hôm nay tạm tha cho y.

Trần Vũ Khả vốn là kẻ cuồng cày level thì hoàn toàn chẳng thể thoát được sự hấp dẫn mạnh mẽ như thế, nháy nhót gia nhập vào đội ngũ của bạch y nam nhân, vui sướng chạy đi cày level.

Sau đó, hai người cày level cũng không giống như lúc trước, Phiêu Linh Thư Kiếm không có xách kiếm đi chém quái, mà là sử dụng phép thuật, lại còn lôi một con nhóc thần thú khác ra hỗ trợ y chiến đấu. Đó là một con thú triệu hồi có lực công kích rất mạnh – Lăng Đào Sa! Có nó giúp đỡ, hiệu suất cũng tăng lên vài lần, Trần Vũ Khả lại càng cao hứng hơn, trong lòng len lén oán thầm: người có tiền thiết là thích! Anh cho rằng anh đang mở triển lãm hả? Nhiều thần thú như vậy, lại còn đủ loại kiểu dáng? Anh có phải đang chơi game không vậy, rõ ràng là đang đốt tiền mà!

Trần Vũ Khả tưởng rằng hai người không đi giết người nữa, thì mọi chuyện cứ thế mà trôi qua. Nhưng người Chí Tôn thì lại không cho là như vậy, trải qua vài ngày rung động lòng người, bang chủ của họ – Long Sát cuối cùng cũng xuất hiện rồi.

Long Sát cũng là Gamer RMB, hẳn không giống như Phiêu Linh Thư Kiếm có nhiều thời gian đắm đuối ở trong game, hẳn là người có sự nghiệp thành công. Chơi game đối với hắn mà nói, chỉ là trò chơi giải trí, những sau khi chơi game lâu, hắn phát hiện game này rất thú vị, đúng lúc đó bà xã trong game của hắn lại là một đại mỹ nữ, vì vậy hắn liền đầu tư một núi tiền vào trong game, thành lập nên bang hội mạnh nhất server, trở thành nhân vật nổi tiếng trong server Phù Vân Các. Hắn là doanh nhân thành công, trong game cũng kiêu ngạo muốn chết, chắc chắn sẽ không cho phép bang hội do mình thành lập bị uy hiếp! Mà Phiêu Linh Thư Kiếm sẽ là kẻ đầu tiên mà hắn sẽ đối phó, tiếp đó chính là làm cỏ Tinh Quang Đại Đạo.

Đánh lén, hắn tuyệt đối khinh thường! Công khai sử dụng kênh thể giới gửi thư khiêu chiến đến Phiêu Linh Thư Kiếm.

[Long Sát] Phiêu Linh Thư Kiếm, ta đây gửi chiến thư cho mi. Tối nay đúng tám giờ, chúng ta gặp nhau ở đài luận võ. Hi vọng toàn bộ người trong server đến làm chứng. Nếu như ta thắng, mi phải công khai xin lỗi tất cả thành viên của bảgn Chí Tôn, sau này tuyệt đối không đối đầu với bang Chí Tôn nếu như mi thắng, Chí Tôn sẽ nhường lại vị trí bang hội số một.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều khinh bỉ, Long Sát đúng là không biết xấu hổ! Level của hắn cao hơn Phiêu Linh Thư Kiếm đến 101 level, trận đấu này không hề có chút công bằng! Phiêu Linh Thư Kiếm quả thật là rất lợi hại, nhưng Long Sát cũng chẳng hề yếu, càng huống chi hắn cũng chơi nhân vật Nam nhân, hai người cùng lớp nhân vật, cùng thực lực, nhưng level của hắn lại chiếm hết mọi ưu thế, pet cũng vậy, chắc chắn pet của hắn đều đã level 120 reborn hai lần rồi, không chừng một con pet nào đó cũng có thể đánh nhau với thần thú, nhìn thấy điều kiện của hắn, người khác thua thì phải công khai xin lỗi, mà hắn thua thì chỉ bỏ đi danh hiệu đệ nhất bang hội, cái này thì có ảnh hưởng gì đến hắn chứ?! Bang hắn giết người lung tung, chẳng lẽ không thể đứng ra nói một tiếng “xin lỗi” với mọi người sao? Muốn nói đến nguyên nhân mọi chuyện còn không phải bởi vì do Cô Độc Hoàn Tâm gây ra, đã xúc phạm người khác lại còn ngang ngược, mắt cao hơn đầu!

Ngay lúc mọi người đang bàn tán Phiêu Linh Thư Kiếm có đồng ý tham dự trận tỷ thí này hay không, y đã lên tiếng.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Được.

6. Chương 6: Biến Hóa

Cùng Phiêu Linh Thư Kiếm lẫn lộn đã lâu, Trần Vũ Khả đã có thói quen mở kênh thể giới theo dõi tin tức rồi, những câu trao đổi lúc này cậu đã thấy hết toàn bộ, trận tỷ thí không hề công bằng này lúc đầu cậu còn tưởng rằng Phiêu Linh Thư Kiếm sẽ không đồng ý, không ngờ y lại đồng ý thẳng thắn như vậy.

Trần Vũ Khả hơi lo lắng, dù sao Phiêu Linh Thư Kiếm cùng cậu kể vai chiến đấu đã lâu như vậy, lại còn tặng cậu rất nhiều đồ tốt, hai người nói sao cũng là bạn bè rồi. Cậu sợ trận tỉ thí này nếu như Phiêu Linh Thư Kiếm thua sẽ bị cười nhạo mất thôi, cậu rất muốn vì anh nói vài câu công bằng, trải qua một phen đấu tranh tư tưởng cậu mới gõ xuống trong kênh thế giới:

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Long Sát, giết người Chí Tôn tui cũng có tham gia, anh muốn tỉ thí thì có thể nhắm vào tui, anh cũng không nghĩ lại coi, level của Phiêu Linh Thư Kiếm thấp hơn anh nhiều như vậy, còn chưa kịp tỉ thí thì anh đã chiếm hết ưu thế, đường đường là bang chủ bang hội lớn nhất mà không biết cái gì gọi là xấu hổ sao? Tui đại diện cho Phiêu Linh Thư Kiếm ứng chiến! Nếu như tui thua, tùy anh muốn giết bao nhiêu lần cũng được, tui tuyệt đối không phản kháng nếu như tui thắng, sau này không cho phép anh làm phiền bọn tui nữa, anh muốn giết ai thì cứ giết, không liên quan gì đến bọn tui.

Tuyệt Thế Mĩ Nữ phát biểu luôn làm cho người ta không hiểu gì cả, kênh thế giới lại sôi sùng sục:

[Cười Với Thần] Mĩ Nữ, cương quan hệ tốt với đại thần từ hồi nào vậy? Còn giúp y lộ diện? Trận chiến sắp tới đúng là rất nhiều kinh hỉ nha.

[Vương Đội Trưởng] Ha ha! Chơi vui quá đi, chơi vui quá đi, rốt cuộc là ai đánh ai vậy?

[Sâm Thành] Bọn nó đã sớm cấu kết với nhau rồi, mấy ngày nay người Chí Tôn không biết bị đôi cấu nam nữ này giết bao nhiêu lần nữa.

[Bạch Y Lăng Nhân] Không thể nói bọn đó là cấu nam nữ, phải gọi là cấu nam nam. Ai chẳng biết Tuyệt Thế Mĩ Nữ là yêu nhân rác rưởi chứ! Phiêu Linh Thư Kiếm đúng là đói quá ăn bậy cái gì cũng được, gay mà cũng muốn sao? Cẩn thận sau này tuyệt tử tuyệt tôn!

[Sâm Thành] Bạch Y, cậu không nói tui cũng quên, hai kẻ đó đúng là ghê tởm, chơi cái gì không chơi, lại chơi đồng tính luyện ái? Coi chừng bị AIDS!!!!

[Cười Với Thần] Bạch Y, các người đừng có mà nói chuyện độc ác như vậy, chơi game để cho vui thôi mà, cần thì cứ tập trung tỉ thí đi, chỉ dựa vào cái miệng chửi người thì chẳng có tác dụng gì đâu.

[Bạch Y Lăng Nhân] Thần ,mi rốt cuộc có phải là người của bang này không vậy? Đừng có mà lúc nào cũng thò tay ra với người ngoài!

[Cười Với Thần] Tui chỉ nói sự thật thôi mà, bỏ đi, chẳng có ý nghĩa gì cả, tui out đây.

[Tuyệt Thế Tiểu Tiểu] Bọn Chí Tôn súc miệng sạch sẽ chút đi, đừng có mà làm ô nhiễm môi trường, muốn chửi thì về nhà mà chửi.

[Bạch Y Lăng Nhân] Tuyệt Thế Tiểu Tiểu, liên quan gì tới mấy người hử, mà đừng có quên, chờ bang chủ bọn này thu thập xong mấy thằng gay kia sẽ làm cỏ Tinh Quang Đại Đạo bọn mày!

[Tuyệt Thế Tiểu Tiểu] Xí! Mấy người có khả năng này sao?...

Kênh Thế Giới tin nhắn xuất hiện ào ào, rất nhiều người đứng ra bắt bình vì hai người, mọi người đều chỉ trích những người trong bang Chí Tôn rất không có nhân cách, đồng thời còn có chút lo lắng không biết những lời này có xúc phạm đến hai người vẫn chưa lên tiếng không.

Mà Trần Vũ Khả đọc những lời mắng chửi mình, cười cười, lúc này cậu không có lo lắng đến những cái đó, mà là trận tỉ thí sắp đến, từ sau khi cậu bắn tin đi, Phiêu Linh Thư Kiếm cùng Long Sát chưa từng trả lời, rốt cuộc là đánh hay là không? Cùng đánh với ai? Như thế nào chẳng cho một câu trả lời thuyết phục hử?

Lúc này, Phiêu Linh Thư Kiếm gửi đi một tin nhắn riêng: “Cậu bị ngốc hử? Làm sao cậu có thể đánh thắng được hử?”

Trần Vũ Khả nhìn thấy tin nhắn này, trong lòng có chút không phục, cũng có chút mất mát, tốt bụng giúp anh ta, bây giờ anh ta lại còn nói như vậy. Cho dù không có cảm kích thì cũng đừng có đả kích người khác như vậy chứ.

Trả lời lại tin nhắn, tranh luận cùng với anh: “Ai nói vậy, level của tui cao hơn so với anh ta, bây giờ còn có trang bị anh cho tui nữa, còn sợ đánh không thắng anh ta sao?”

“Hắn ta là huyết nam nhân, xài vũ khí là Cường Băng đó, muốn không chế cậu không phải quá đơn giản sao? Hơn nữa, mấy lần trước cậu chưa max level, phép thuật cũng chưa max đã chạy đi reborn rồi phải không? Khả anwng kháng chắc chắn rất kém cỏi, cậu đánh nhau với anh ta chẳng phải là tự đi tìm chết sao?”

“Hứ! Tui cứ đánh đó!”

“Đây không phải là lúc cãi nhau, cậu thực tế một chút đi, xem tình huống nào rồi hãy tự mình ra tay, có lấy miếng sứ nào độ được với kim cương không? Tôi sẽ đi, tôi có thể đấu lại anh ta.”

Trần Vũ Khả không có trả lời nữa, Phiêu Linh Thư Kiếm nói rất đúng, cũng là sự thật, nhưng mà những lời này cậu kiêu gì cũng không có nuốt trôi! Cậu cảm thấy Phiêu Linh Thư Kiếm cho dù không có xuôi theo cậu, ít nhất cũng phải nói mấy câu để nghe cảm ơn tấm lòng của cậu chứ? Đáng vẻ sao lại giống như bây giờ? Dùng lời chê bai để triệt hạ uy phong của cậu?

Chơi game đã lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Trần Vũ Khả cảm thấy có chút mệt mỏi, cậu định đi đến kho hàng đem mấy item hôm nay đánh quái vắng ra nhét vào trong đó rồi logout.

[13: Item: Vật phẩm trong game rơi ra trong lúc đánh quái]

Lúc này, một bạch y nam nhân đã đứng sát bên cạnh ma nữ bé.

Trần Vũ Khả giật hết cả người!

Kênh phụ cận:

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Tôi biết ngay cậu ở đây mà...

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Mỗi lần cày xong, cậu đều đến đây cất đồ.

Trần Vũ Khả nhìn màn hình, không có ý định để ý đến anh, trong lòng nói: anh quan sát kĩ quá nhỉ, cái này cũng biết sao?

Cất hết đồ xong, vừa chuẩn bị logout, cậu lại bị gọi giật lại.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Cảm ơn cậu.

Ba chữ này liền đem toàn bộ oán giận trong lòng của Trần Vũ Khả xua đi hết, do dự một chút, vẫn không bấm xuống nút thoát khỏi game.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Cảm ơn tui cái gì?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Những lời lúc nãy cậu nói trên kênh thế giới.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Ồ.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Cậu không sao chứ?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tui thì có thể có gì?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Lời mấy người kia nói cậu đừng để bụng.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tui cũng chẳng phải con gái, bọn họ nói gì thì cứ nói.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Ha ha, cậu định logout hả?

Trần Vũ Khả hét hồn: Anh ta sao biết cậu định logout vậy? Chẳng lẽ là con giun trong bụng cậu sao?

Lúc nào bao nhiêu oán giận tràn ngập đều đã tiêu tan hết, tự nhiên lại không muốn logout nữa!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Cậu chơi cả đêm rồi, bây giờ còn chưa đi ngủ nữa, nhanh đi nghỉ ngơi đi! Nhớ 8 giờ tối lên xem tôi làm sao giết Long Sát nha! Ke ke!

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Được! Nhất định đến, anh cũng nghỉ ngơi sớm nha.

Mặc dù không muốn, Trần Vũ Khả vẫn logout khỏi game. Tâm tình của cậu sáng sủa hơn rất nhiều, thật ra lúc này khi người khác mắng cậu là đồng tính luyến ái, cậu cũng giận dữ, hoàn cảnh này sao thấy rất quen, đúng vậy, cậu vốn chỉ thích nam, cậu chính là người đồng tính mà những người đó mắng luôn miệng, có lẽ

xã hội này còn chưa thể thừa nhận những người giống như cậu, cậu sợ bị phân biệt đối xử, nên phải đem bản thân che giấu thật kĩ.

Trong thực tế, cậu là một người rất hướng nội, bình thường căn bản không có giao thiệp với ai cả, điểm ấy thì rất giống với cậu ở trong game. Bất quả ở trong game online thì cậu còn có thể thích cái gì thì làm cái đó, muốn là ai thì liền là người đó, không bị ràng buộc. Nhưng trong thực tế thì không thể, ràng buộc của gia đình, rào cản của xã hội, ràng buộc của đạo đức ép cậu đến khó thở, cậu muốn tránh né, hận không thể không hôn mê mãi mãi không cần tỉnh lại.

Sau khi cậu tắm xong, bạn cùng phòng là Đàm Thụy đem điểm tâm về, cũng mua cho cậu một phần.

Đàm Thụy là người bạn duy nhất của cậu ở trong trường, đối xử với cậu rất tốt, biết cậu thường vì mê chơi game mà quên ăn cơm, mỗi lần mua cơm đều mua giúp cậu một phần, giữa hai người tuy không có nói nhiều với nhau, nhưng cậu vẫn xem Đàm Thụy như anh trai, thật tâm tiếp nhận mối quan hệ này.

Mà Phiêu Linh Thư Kiếm là người bạn đầu tiên của cậu ở trong Game, cậu thật tâm xem anh là bạn, cũng không phải vì mấy món đồ kia, mà là vì ở bên cạnh Phiêu Linh Thư Kiếm đã lâu, phát hiện người này tuy miệng mồm độc địa, nhưng những mặt khác thì rất tốt, cùng cày level với anh rất vui, thời gian trôi qua đi rất nhanh, lại có một cảm giác dễ chịu không thể diễn tả bằng lời.

Trần Vũ Khả sợ Phiêu Linh Thư Kiếm sau khi thấy những lời nói kia thì sẽ dè dặt, cậu sợ sẽ mất đi người bạn này, không ngờ là anh lại quay qua an ủi ngược lại cậu.

Trần Vũ Khả nằm trên giường cười ngọt ngào, dần dần đi vào trong giấc mơ đẹp.

Chờ đến khi Trần Vũ Khả ngủ dậy thì đã là hơn mười giờ tối, cậu bật người khỏi giường, xong rồi! Trận tỉ thí lúc tám giờ của Phiêu Linh Thư Kiếm, đã đồng ý sẽ online cổ vũ tinh thần cho anh, nhưng bây giờ lại thất hứa rồi!

Trần Vũ Khả nhớ rõ ràng trước khi đi ngủ đã đặt đồng hồ báo thức, tại sao đồng hồ lại không chịu kêu vậy?

Không có tâm trạng lo lắng đến vấn đề này, cậu lập tức nhảy xuống giường mở máy tính, login vào trong game.

Nhìn vào khung bạn bè, may quá, Phiêu Linh Thư Kiếm đang online.

Vội vàng nhắn tin qua cho anh: “Xin lỗi nha, tui lên trễ, lúc này tui ngủ quên, xấu hổ quá, hai người tỉ thí sao rồi? Thắng không?”

Mang theo tâm tình vội vàng đợi thật lâu nhưng cũng không thấy anh trả lời, Trần Vũ Khả không nhận được mà ngồi đoán vó phải anh đang giận hay không?

Nghĩ đến đó cậu thật giận bản thân, tại sao lại ngủ quên chứ?

Từng giây trôi qua, Phiêu Linh Thư Kiếm vẫn không trả lời. Lần này Trần Vũ Khả phát hiện mình chẳng có tâm trạng đi cày level cả, chỉ một lòng chờ anh trả lời nhanh nhanh một chút.

Một lát sau, Trần Vũ Khả thật sự là không có việc gì để làm, liền mở kênh thể giới ra xem, nghĩ thầm chắc có lẽ mọi người sẽ bàn tán về kết quả trận đấu, nói không chừng còn có thể biết được kết quả ra sao. Nhưng mà kênh thể giới lúc nào cũng náo nhiệt, hôm nay tự nhiên lại yên lặng đến quái dị, trừ mấy con buôn rao tin bán đồ hay là mời tổ đội chém quái này nọ, thì không thấy ai nói gì cả.

Trần Vũ Khả bắt đầu bối rối, chẳng lẽ hồi tối thi đấu Phiêu Linh Thư Kiếm bị thua rồi? Cậu nghĩ đến điều đó là cũng có lí do: nếu như nói Long Sát thua, những người không ưa bang Chí Tôn chắc chắn sẽ ủa vô cười nhạo chế giễu, sẽ không ngừng gởi tin chúc mừng trên kênh thể giới. Mà nếu Phiêu Linh Thư Kiếm thua, mọi người sẽ cảm thấy tiếc cho anh, thì sẽ im lặng.

Trong lòng Trần Vũ Khả đã mặc định Phiêu Linh Thư Kiếm bị thua rồi! Sợ anh vì trong lòng đã kích mà suy nghĩ lung tung làm ra việc ngu ngốc gì đó, kiên nhẫn nhắn cho anh rất nhiều tin: “Anh ở đâu vậy? Nếu đang online thì nhắn lại một câu được không?”, “Có phải anh bị thua không?”, “Nếu như có thua cũng không có gì đâu mà, trận đấu này vốn không có công bằng”, “Sao anh không nói gì hết vậy? Tâm trạng anh không tốt à?”, “Nói chuyện đi mà, tui gấp muốn chết luôn rồi nè!”, “Anh đừng nghĩ quẩn trong lòng rồi

đi xóa nhân vật nha???", “Ôi... Nói chuyện đi mà...”, “Có phải tại tui không có online nên anh giận không? Lơ tui luôn hả?”, “Nói chuyện đi...”, “Bỏ đi, tui logout nha.”

Đợi hoài không thấy anh trả lời, Trần Vũ Khả thấy làm gì cũng chẳng có tinh thần, tốt hơn hết là logout nghỉ ngơi vậy.

Đàm Thụy rất kinh ngạc vì tại sao hôm nay Trần Vũ Khả nghỉ chơi game sớm như vậy, hỏi: “Vũ Khả, hôm nay mặt trời mọc ở phía Tây hả? Sao không chơi game vậy?”

Trần Vũ Khả nặn ra nụ cười cứng ngắt, trả lời: “Hơi mệt, không chơi nữa.”

Đàm Thụy nhìn ra cậu không vui, quan tâm hỏi: “Cậu làm sao vậy? Có chuyện gì à?”

Trần Vũ Khả không có trả lời, chui vào trong chăn, không có phát hiện ra vẻ mất mát trên mặt Đàm Thụy.

Mấy ngày tiếp theo, Trần Vũ Khả phải vội vã tham dự cuộc thi tiếng Anh cấp sáu, ngày nào cũng phải vội đầu học hành, căn bản không có thời gian online vào trong game một lần nào. Thật ra không phải cậu không tìm ra được thời gian, mà là trong vô thức không muốn login, trong lòng thấy là lạ, thấy ghen đến khó chịu, còn nguyên nhân vì sao thì cậu cũng không biết rõ.

Đợi đến khi cậu thi cử xong xuôi, login vào trong game lần nữa thì đã là chuyện của ba ngày hôm sau.

7. Chương 7: Kết Hôn

Vừa mới login, tin nhắn bay đến ào ạt, hộp thư thiếu điều muốn nổ tung, chộp nháy không ngừng, một núi tin nhắn bên trong toàn bộ đều đến từ Phiêu Linh Thư Kiếm.

Tự nhiên, trong lòng Trần Vũ Khả cảm thấy cũng dễ thở hơn! Tâm tình tốt hơn rất nhiều, mở ra đọc từng tin nhắn một mới biết được, thì ra hôm đó không phải Phiêu Linh Thư Kiếm cố tình bỏ lơ cậu mà là treo máy đi ra ngoài. Mà trận đấu kia thật sự là rất buồn cười, hai người đánh mấy trăm hiệp, vẫn khó phân cao thấp, cuối cùng thuốc men trên người cũng xài hết, chỉ có thể bất đắc dĩ dừng lại trận đấu, sau đó thì tất nhiên là chẳng giải quyết được gì, mà Long Sát cũng không nhắc đến chuyện này nữa, cũng bỏ qua chuyện đuổi giết Tinh Quang Đại Đạo, giang hồ giống như là bình tĩnh trở lại. Một ngày này Phiêu Linh Thư Kiếm vẫn chờ cậu login, nhưng ba ngày liên cậu lại không hề xuất hiện, Phiêu Linh Thư Kiếm buồn bực rồi, ở mấy tin nhắn cuối cùng đều chứa đầy uy hiếp: “Đầu óc cậu bị lừa đá à? Tôi sẽ đi xóa nhân vật sao? Tôi nghi ngờ cậu mwosi là kẻ đi xóa nhân vật đó!”, “Cậu chết đâu rồi! Cậu nếu mà không nói chuyện, cậu nhất định sẽ chết đó!”, “Bèo bọt kia! Cậu dám không lên tiếng hả? Đừng để tôi chụp được, đến lúc đó cậu chết chắc rồi!”, “Gào! Thật sự không lên? Cẩn thận tôi tìm cậu ở ngoài PK Cho tới chết...”

Trần Vũ Khả xem đến đây thì bật cười vui vẻ, cậu phát hiện ra người này rất vui, rất ngây thơ, nóng nảy chẳng hề giống như biểu hiện lạnh lùng thường có của anh một chút nào. Anh định PK sao? Anh định đến đây để PK thật hả?

Vừa mới đọc tin nhắn xong, tin nhắn của Phiêu Linh Thư Kiếm đã chạy tới: “Cậu còn không biết xấu hổ mà online nữa hả?”

Trần Vũ Khả buồn cười, hồi âm: “Tui đâu có làm sai cái gì đâu, sao lại phải xấu hổ chứ?”

“Không đông dài với cậu nữa, đến chỗ phu xe nhanh lên.”

Trần Vũ Khả không hiểu, những vẫn nhanh chóng đi đến trước chỗ phu xe, bạch y nam nhân đã cười ngửa trắng đứng chờ ở đó rồi, vừa nhìn thấy ma nữ bé thì bắt đầu chất vấn:

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Một hôm nay sao cậu không online?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Thi tiếng Anh cấp 6, không có thời gian mà.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Bạn đến vậy sao? Ngay cả login lên báo cho tôi một tiếng cũng không có?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Xin lỗi mà, thật sự bận thiết mà... Sẽ không có lần sau đâu!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Uh, cậu đang học đại học?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Ừ.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Năm mấy?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Năm ba.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Trường nào?

Trần Vũ Khả sững sốt, cảnh giác hỏi:

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Anh hỏi cái này để làm gì

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Để PK thật luôn chứ sao.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Anh định chọc cười à, anh định tìm tui ở đâu mà PK hả?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Cho nên mới phải hỏi cậu đó.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Không nói cho anh.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Nhõng nhẽo cũng vô dụng, cậu không nói cho tôi biết, tôi cũng có thể truy ra.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Xì! Tui cũng là con trai mà đi nhõng nhẽo gì với anh hả? Anh cho rằng nhà anh là đồn công an sao? Cái gì cũng có thể điều tra ra sao?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Cứ chờ đi!

Nghe anh nói như vậy, Trần Vũ Khả tự nhiên thấy lo lắng, cậu sợ Phiêu Linh Thư Kiếm nói thật, tự nhiên chạy đến tìm cậu thật? Nghĩ đến đó vừa mong chờ vừa thấy không có khả năng, những lời nói tùy tiện y như thật ở trong game online cũng có vẻ quá mức khoa trương rồi.

Bất quá Trần Vũ Khả cũng chỉ lo lắng một chút, sau đó được thay thế bằng tâm trạng vui vẻ, trong lòng nảy sinh một loại cảm xúc, ngay cả cậu cũng thấy buồn cười, sẽ sinh ra tình cảm đối với một người tiếp xúc chưa được bao lâu trong game online. Trong ba ngày này thường xuyên nhớ đến anh, chẳng lẽ đây là thích sao? Trong ba ngày này, thường xuyên nhớ đến anh, chẳng lẽ đây là thích sao? Nhưng bộ dáng của người ta ra sao cậu còn chưa biết nữa là, nói không chừng có thể là một ông già bại hoại hoặc là một thằng nhóc con? Loại tình cảm này đối với cậu mà nói nó có vẻ quá mức mờ ảo không thực tế.

Trần Vũ Khả cũng cảm thấy rất buồn cười, cái này có lẽ chỉ là cảm xúc nhất thời, sẽ bị lãng quên rất nhanh. Nhưng khi nhìn thấy Phiêu Linh Thư Kiếm nói một câu PK thật ngoài đời, quả thực làm cho cậu có chút xúc động, không nhận được mà tưởng tượng đến bộ dạng của người kia, rồi lại nghĩ đến mình có thể khiến cho người kia thấy thất vọng hay không. Ngay khi cậu đang suy nghĩ miên man, bạch y nam nhân đã chờ không được nữa rồi.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Ngán người gì đó? Nghĩ cái gì vậy? Sợ tôi thật sự tìm đến PK với cậu thật hả?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Nói gì đó, tui chả thêm sợ!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Được lắm, tới lúc đó đừng có mà hối hận.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tui sao phải hối hận? Chẳng lẽ anh có thể ăn thịt tui hay sao? Hay tại vì anh lớn lên nhìn khó coi quá, sợ tui hối hận vì đã thấy mặt anh?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Gà! Cậu muốn nói gì thì tùy, anh đây đẹp trai ngất trời nha.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Có ai tự khen mình giống anh không? Đừng có PP.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Đây là tự tin! Cậu thì biết gì hả!

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Đừng nói nữa, tui mắc ói, ủa...

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Ha ha, vậy bộ dạng cậu thì sao hả?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tại hạ bất tài, lớn lên thật sự là chẳng có mặt mũi nhìn người khác.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Thật vậy à?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Lừa anh làm cái gì.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Vậy cậu cao bao nhiêu, nặng bao nhiêu?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] 165cm, 75kg.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Chẳng phải thành trái banh rồi sao?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Đúng vậy! Tất cả mọi người đều gọi tôi là Cầu Cầu.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Tôi không tích người quái dị.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Ai cần anh thích hả! Với lại, chúng ta là hai đứa con trai nói về chủ đề này, anh không thấy kì hả?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] ... Đúng vậy! Làm chuyện chính thôi, tổ đội, chúng ta đi kết hôn!

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ]?

Trần Vũ Khả sau khi gõ ra dấu chấm hỏi thì thật sự bị hù chết rồi, nói một hồi sao tự nhiên lại chạy đến cái chủ đề kết hôn này vậy?

Người bên cạnh liền giải thích cho cậu biết.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Lần update này cậu không thấy à? Mới ra một nhiệm vụ mới, phải là vợ chồng thì mới có thể hoàn thành, vừa lúc chúng ta có thể tạo thành một đôi.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Vậy à, được rồi.

Phải nói trong lòng Trần Vũ Khả có chút mất mát, người khác chỉ vì làm nhiệm vụ nên mới kết hôn cùng cậu, báo hại cậu còn bị kích động một lúc.

Hai người sau khi tổ đội xong liền cùng nhau đi đến chỗ Nguyệt Lão. Trần Vũ Khả phát hiện đứng bên cạnh Nguyệt Lão có một nhân vật Nam nhân đã reborn hai lần, trên đầu còn có danh hiệu bang chủ Cực Tốc Nhất Phái.

Người này chính là Phi Sát?! Chính là cái người lạnh lạnh, nghe nói vì muốn tạo ra nhân vật có tính kháng cao nhất nên đã xóa account chơi lại từ đầu Phi Sát sao? Trước đó anh ta luyện cái gì Trần Vũ Khả cũng không biết, chỉ biết là anh ta cũng là một kẻ cuồng cày level! Chỉ mất có 2 tháng đã có thể cày lên level 112 reborn 2 lần, hơn nữa toàn bộ phép thuật đều đã max, không mặc trang bị thì khả năng kháng các loại tính chất đã cao vọt vọt! Tỉ mỉ đánh giá Nam nhân reborn 2 lần này liền cảm thấy rất thú vị!

Ngoại hình anh ta lựa chọn cho nhân vật là mãnh tráng sĩ chẳng ai muốn chọn, có thể nói hình tượng này là hình tượng thất bại nhất của đội phát triển sản phẩm Tiên Ma Loạn. Mãnh tráng sĩ, ý nghĩa như tên, cả người toàn là cơ bắp cuộn cuộn, bộ dáng vô cùng thô kệch, vác theo hai cái búa, đi đến đâu thì mọi thứ lúc lắc đến đó, đừng nói đến chuyện có bao nhiêu khó coi, tất cả mọi người đều thân mật gọi hình tượng này là sát trư nam! Nghĩ đi, người bình thường khi chơi game chắc chắn là thích chọn những nhân vật ngoại hình xinh đẹp, ai lại muốn ngày nào cũng phải nhìn thấy một nhân vật xấu xí chứ? Mà Phi Sát trong ba lựa chọn ngoại hình lại chọn ngay nhân vật này, chẳng lẽ anh ta nhìn không thấy chán?

Trần Vũ Khả thấy là lạ, sao tự nhiên anh ta lại ở đây? Lẽ nào anh ta cũng đến kết hôn sao? Vậy tân nương là ai ta?

Lúc này, Sát trư nam mở miệng nói chuyện

[Phi Sát] Phiêu, đây là vợ cậu?

Trần Vũ Khả , thì ra bọn họ quen nhau sao!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Ừ.

[Phi Sát] Ha ha, chào em dâu, anh là người làm chứng cho hôn lễ của bọn em nha.

Trần Vũ Khả lại , chẳng phải vì làm nhiệm vụ nên kết hôn sao? Cần gì phải có người làm chứng vậy?

Còn chưa biết phải trả lời thế nào, khung giao dịch đã hiện lên, đến từ Phi Sát, trên đó hiện ra con số 8.888.888 đồng vàng!

Trần Vũ Khả hôn mê: Anh ta muốn làm gì vậy?!

[Phi Sát] Em dâu, đây là quà ra mắt, em nhận đi. Với lại, anh em tốt của anh hôm nay kết hôn, kiểu gì cũng phải hào phóng chút.

Trần Vũ Khả nhìn thấy 8.888 triệu kia thì quả thật dở khóc dở cười, bên cạnh người có tiền cũng là kẻ có tiền! 8.888 triệu! Tính ra thành nhân dân tệ cũng là mấy trăm đồng đó! Sao lại nhiều như vậy? Trong game tùy tiện tặng một món quà cũng dọa người như vậy sao! Thật sự là tiền nhiều đến phổng tay!

Tiền này kiểu gì cũng không thể cầm!

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Ặc — có lòng là được rồi, anh cứ giữ lại đi.

[Phi Sát] Em dâu chê ít hả?

Trần Vũ Khả chết mất, năng lực thấu hiểu của hai người này đều có chuyện mà!

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Không phải, thật sự tôi không thể nhận được, chúng ta cũng không có quen.

[Phi Sát] Em nhận tiền rồi không phải là quen sao?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] ...

[Phi Sát] Em dâu coi thường anh à?

Coi thường ở chỗ nào hả? Trần Vũ Khả không biết phải làm thế nào cả.

Bạch y nam nhân im lặng này giờ cũng nói:

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Cậu cầm đi, đây là chuyện anh ta nên làm...

Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng nhận lấy, nhưng cậu chuẩn bị đem mớ tiền này đi cất, dù sao cũng không phải tiền tự mình kiếm được, xài cũng thấy không an tâm! Cậu không thể hiểu chỉ kết hôn vì muốn làm nhiệm vụ thôi mà, cần gì phải long trọng, nghiêm túc như vậy chứ?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Vậy tiền này tui sẽ giữ tạm, sau này khi nào anh cần thì nói lại với tui.

[Phi Sát] Ha ha! Phiêu, em dâu dễ thương quá, cậu đào ở đâu được bảo bối này vậy?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Cậu ấy là của tôi, cậu đừng có mà cố gây sự chú ý.

[Phi Sát] Nói giỡn cũng được mà? Tôi vẫn còn biết là không thể ăn hiếp vợ của bạn mà.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Giỡn cũng không được.

[Phi Sát] Cậu trở nên nhỏ mọn như vậy từ lúc nào thế?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Tôi vốn rất nhỏ mọn...

Nhìn những lời nói chuyện xuất hiện trên màn hình, Trần Vũ Khả càng lúc càng ngơ ngác! Đầu óc rối bời! Hoàn toàn không hiểu ý hai người kia đang nói là cái gì, không phải chỉ là vì làm nhiệm vụ sao???

Khi khung đối thoại của Nguyệt Lão hiện ra, cậu đang trong tâm trạng bối rối không chút suy nghĩ liền bấm nút đồng ý, hệ thống liền đối trang phục kết hôn cho cả hai để có thể chính thức kết bái vợ chồng.

Nhất bái thiên địa...

Nhị bái cao đường...

Phu thê đối bái...

Kết thúc hôn lễ, thời gian qua rất nhanh, hai người lại trở về bộ dạng ban đầu, chỉ là trên đầu lần lượt xuất hiện danh xưng.

Nương tử của Phiêu Linh Thư Kiếm

Phu quân của Tuyệt Thế Mĩ Nữ.

Ngay sau đó tin chúc mừng đỏ rực của hệ thống cũng hiện ra:

Chúc mừng Phiêu Linh Thư Kiếm cùng Tuyệt Thế Mĩ Nữ trở thành cặp vợ chồng thứ 688 của Tiên Ma Loạn! Chúc hai người vĩnh kết đồng tâm, trăm năm hảo hợp!

Kênh thế giới

[Phi Sát] Phiêu, chúc mừng cậu, ôm được mỹ nhân trở về!

[Cười Với Thần] Chúc mừng, chúc mừng nha! Tân hôn vui vẻ nha!

[Bạch Y Lăng Nhân] Mẹ nó! Bọn nó thật sự kết hôn sao?

[Tuyệt Thế Tiểu Tiểu] Mĩ Nữ, bạn lợi hại thiệt, đại thần cũng bị bạn gom mất rồi!

[Sâm Thành] Mẹ kiếp, hai thằng đàn ông cũng có thể kết hôn sao? Thế giới này loạn mẹ nó rồi! GM đâu sao chẳng quản lí gì hết vậy?!

[Vương Đội Trưởng] Mĩ Nữ không hổ là thần tượng của tui nha, mỗi lần có chuyện gì liên quan đến bạn thì đều bùng nổ hết!

[Hoa Hoa Quả Quả] Hâm mộ ing... Tuyệt Thế ca ca, tui chúc hai người hạnh phúc nha‘()’.

[Bạch Y Lăng Nhân] Người ở đây điên hết rồi à? Hai thằng đàn ông làm loạn, mấy người không thấy ghê tởm sao? Lại còn hòa nhau chúc mừng! Gàu!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Bạch Y Lăng Nhân, hôm nay là ngày vui, ta không so đo với mi, hôm nào muốn đánh muốn chết ta đây đều theo hầu.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Bắt đầu từ hôm nay Tuyệt Thế Mĩ Nữ là bà xã của tôi, chỉ cần thành tâm chúc phúc chúng tôi thì có thể đến chỗ phu xe nhận bao lì xì, không nói nhảm nữa, chúng tôi ở phu xe chờ mọi người...

Từ chỗ Nguyệt Lão đi đến phu xe, đã sớm thấy người đứng đầy mẹp, Phiêu Linh Thư Kiếm ra tay rất hào phóng, chỉ cần có người đến chúc mừng anh liền tặng bao lì xì trị giá 880k. Nhìn dân tình ủa vào chúc phúc, hồn Trần Vũ Khả thật lâu sau mới chui lại vào trong xác, đám người chen chúc như nê-mô trước chỗ phu xe làm cho đầu cậu muốn hồng luôn, tại sao lại tự nhiên có cảm giác mình bị xí gạt vậy nè? Cậu rất muốn nói với Phiêu Linh Thư Kiếm một câu — Không phải chúng ta vì muốn làm nhiệm vụ nên mới kết hôn sao??? Tại sao tự nhiên lại biến thành cục diện như thế này vậy???

8. Chương 8: Săn Boss

Lễ kết hôn này làm cho Phiêu Linh Thư Kiếm tiêu hao rất nhiều tiền của, nhưng anh tuyệt đối không hề để ý đến một chút nào, ngược lại còn tỏ ra rất thích thú.

Mà Trần Vũ Khả tuy chẳng tốn một đồng xu các bạc nào lại rất đau lòng khi thấy tiền mất đi, cũng không phải cậu keo kiệt, chỉ là người đến chúc phúc đúng là loại nào cũng có, loạn cào cào! Nói dễ nghe một chút là ngowfi không nên tới cũng tới, ví dụ như—

Một em gái tiên nữ đi đến trước mặt hai người, đốt một cái pháo hoa, người tập trung ở phu xe rất nhiều, lag muốn chết! Khi đốt pháo hoa, Trần Vũ Khả thiếu chút nữa thì bị rớt mạng! Em gái tiên nữ sung sướng nói:

[Cầu Vòng Bay Bay] Chúc Phiêu Linh ca ca cùng Mĩ Nữ tỉ tỉ sớm sinh quý tử, con đàn cháu đống!

Trần Vũ Khả ngất: Lúc này cô bé này không xem trên kênh thế giới? Ngay cả giới tính thế nào cũng không hỏi cho rõ sao?!

Một lát sau, một Nam thần cỡi rùa thần chậm rì rì bay đến, trước tiên liền mở khung giao dịch, nói chẳng hề biết đến cái gì gọi là xấu hổ:

[Ta là đại gia] Đưa bao lì xì trước, chúc mừng sao.

Trần Vũ Khả : Ặc! Hắn ta chắc chắn là đến đòi tiền! Đúng là rất đại gia nha!

Lại còn có một Nữ nhân bé, mặc cỡ chạy đến, vừa nhìn đến tên của cô bé, Trần Vũ Khả thiếu chút nữa ngất xỉu!

[Em đến để chúc phúc] Ca ca, em lại tới nè, dùng nhân vật khác có thể nhận lì xì tiếp không???

Trần Vũ Khả bó tay rồi: Ngất! Ngay cả nhân vật phụ cũng đến! Người ở đây thật là lợi hại...

Nhưng mà giận nhất là cái tên đầu to Phiêu Linh Thư Kiếm kia chẳng chú ý gì hết, chỉ cần có người đến là anh ta liền cho lì xì, giống như là nhà anh mở ngân hàng. Đã sắp ngất xỉu, Trần Vũ Khả chẳng muốn hao tâm tổn sức nữa, mặc kệ anh đi, suy nghĩ của người có tiền ra sao thì những người bình thường rất khó có thể hiểu được!

Thật vất vả phát hết lì xì, lễ kết hôn cũng kết thúc thật sự, Trần Vũ Khả trong lúc hồ đồ đã thật sự đem mình gả đi.

Hai vợ chồng mới cưới cùng nhau đi đến nhà mới (sau khi kết hôn có thể tìm NPC nhà ở mua nhà). Từ lúc ở chỗ quản gia truyền tông vào nhà mới, Trần Vũ Khả đã làm tốt công tác chuẩn bị tư tưởng, chỉ biết là cái tên diên tiêu tiền như nước kia nhất định sẽ mua cái nhà xa xỉ nhất, mắc nhất! Quả nhiên không ngoài dự đoán, nhà ở cao cấp nhất, bên trong có mười mấy quản gia (thực chất là khi hàng) đứng xếp lớp, tất cả đều đứng thẳng người, mặt cười hơn hờ chào đón hai người.

Trần Vũ Khả tự nhận trên người chẳng có món gì đáng giá, quản gia nhiều như vậy làm sao xài cho hết trời?!

Cậu hoàn toàn quên mất người bên cạnh rất có tiền, chỉ thấy bạch y nam nhân chạy đến trước mặt quản gia làm cái gì đó, thần thần bí bí!

Chỉ một lát sau, tất cả quản gia đều bị đổi tên — Bảo thạch của bà xã, trang bị của bà xã, Item nhiệm vụ của bà xã, hàng linh tinh của bà xã, chờ một chút, chờ một chút... Cái tên cuối cùng là khiến cho người ta mắc cười nhất — anh yêu bà xã.

Trần Vũ Khả , khóe miệng co rút, đi lại gần xem thử quản gia cất cái gì ở trong.

Hay lắm, rất mạnh tay!

Tất cả đều là bảo thạch cấp cao nhất, đủ loại kiểu dáng, làm cậu hoa hết cả mắt!

Tất cả trang bị đều là cao cấp nhất, thần binh cấp 5 nhét đầy 1 kho, làm cậu lú lười!

Item nhiệm vụ đều là đồ cao cấp nhất, đủ các loại, có những thứ căn bản cậu chưa thấy bao giờ!

Ngay cả đồ linh tinh cũng là cấp cao nhất, tùy tiện cầm một cái ra ngoài bán, cũng được từ vài ngàn đến vài vạn đồng vàng!

Trần Vũ Khả bình tĩnh gõ lên bàn phím

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Đại ca, anh có thể đừng làm tôi kích động không?! Chơi game lâu như vậy cho tới giờ tui còn chưa từng nhìn thấy nhiều đồ cực phẩm như vậy đâu!!! Anh là cố tính khiến cho tui ganh tị phải không??? Anh đúng là có ý đồ độc ác!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Kích động cái gì? Trách móc cái gì, chẳng phải bây giờ mọi thứ này đều là của cậu sao, cậu cứ việc xài đi.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tui oán giận? Tui kích động? Tui thiệt nghi ngờ anh có phải quen với GM không nữa! Nếu không sao lại có nhiều thứ tốt như vậy? Khó có thể tin được là anh làm nhiệm vụ mà có!!!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Cậu đừng có ngốc như vậy, mấy cái này đều là tôi mua đó, cậu cho là tôi ngốc giống cậu sao? Cậu nhìn thấy mấy thứ này cho kĩ đi, nó đều là vật phẩm tiêu hao, rất có giá trị đó, sau này cần bản ai cũng cần đến cả, mặc dù tôi tốn rất nhiều tiền để có thể thu mua nó, nhưng một khi nó đã lên giá thì cao hơn rất nhiều so với cái giá tôi dùng để mua vào.

Trần Vũ Khả cuối cùng đã hiểu vì sao những kẻ có tiền lại càng có tiền rồi, bởi vì họ rất biết tính toán nha! Họ có con mắt nhìn xa trông rộng, có thể dự đoán được tương lai cùng biến đổi của thị trường, toàn bộ tiền đều được bọn họ dùng để kinh doanh, cho nên người nghèo thì vẫn hoàn nghèo như thế. Ở trong game thì cũng như vậy thôi, Phiêu Linh Thư Kiếm tưởng rằng tốn rất nhiều tiền để mua những thứ này, nhưng sau này khi chúng tăng giá, mọi người vẫn cần phải mua lại những thứ trong tay anh, anh quả thật là đại gian thương chân chính!

Đồ của gian thương thì có thể xài sao? Câu trả lời của Trần Vũ Khả chính là không thể! Đến lúc truy cứu trách nhiệm, cậu chẳng thể đảm nhận nổi đâu.

Tạm thời không lo lắng đến vấn đề này, còn một vấn đề khác nữa.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tui hiểu rồi, có thể... Có thể đổi lại tên của quán gia không, nhìn chẳng tự nhiên chút nào!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Không được.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Đừng trách tôi không nhắc cậu trước, cậu nếu dám đổi tên, coi như cậu tiêu rồi.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] ...

Bạch y nam nhân mãi mãi tàn bạo như vậy! Ma nữ bé bị anh ta ép tới dẹp dẹp!

Kết hôn xong rồi, nhà mới cũng đến rồi, tiếp theo có phải là nên đi vào động phòng không?

Tất nhiên là không! Trần Vũ Khả trước sau vẫn không hề quên sứ mạng của mình, đó chính là cuồng cày level, nghỉ mấy ngày rồi, nhiệt tình lại ào tới, hôm nay mặc kệ thế nào cũng phải cày lên level 132.

Ma nữ bé vác theo đại đao cùng danh hiệu Nương tử của Phiêu Linh Thư Kiếm ở trên đầu chạy đến trước mặt phu xe.

Buổi tối là thời gian tốt nhất để làm nhiệm vụ. <> có một nhiệm vụ cao cấp được gamer hoan nghênh nhiệt liệt, đó là săn boss. Thường là năm gamer tổ đội với nhau cùng đi săn, mà boss thì chia làm mười cấp bậc, giết xong boss bậc 1 thì mới có thể giết bậc 2, cứ như thế, phải giết boss cấp 9 xong thì mới có thể làm thịt boss cấp 10, gamer pro trong server trên căn bản đều giết qua 9 con boss đầu tiên, mà 9 con đầu người đi săn cũng không nhiều, thứ nhất là giết không quá khó, sáu boss đầu chỉ một nhân vật Nhân tộc mạnh một chút là có thể giết một mình thứ hai là giết xong rồi thì item văng ra cũng không phải là đồ xịn. Mà boss cấp 10 thì không giống vậy nha, không nói tới chuyện khó giết mà nó còn rất biến thái, rất nhiều gamer pro đã chết trong tay nó, có đôi khi chưa kịp trở tay đã phải đi gặp Tiểu Bạch, có thể thấy để giết được nó thì không chỉ cần có bản lĩnh cao. Tuy nhiên, một khi giết chết boss, có thể được cả đồng tiền, kinh nghiệm, hệ thống còn có thể phân phối ngẫu nhiên một trang bị thần binh cho đội viên trong đội ngũ, đôi khi hên hên còn được cả một thanh cực phẩm thần binh thì coi như là phát tài rồi!

Hệ thống săn boss cấp 10 một tiếng sẽ mở một lần, địa điểm ngẫu nhiên, xuất hiện tùy chỗ, thường thường vào đúng thời điểm sẽ có rất nhiều gamer pro tổ đội với nhau lục lọi ở các khu vực trong game, cướp boss trở thành chuyện tình mà bọn họ để ý đến nhất!

Đúng vậy! Trần Vũ Khả quyết định đi săn boss! Mặc dù cậu chưa một lần giết boss, nhưng level cậu cao mà, level cao như vậy còn sợ không có tổ đội nào nhận cậu sao?

Đã sắp đến 12 giờ, trước phu xe có rất nhiều tổ đội, một tin tức tuyền thành viên rất hấp dẫn cậu

[Loạn Sát] Đội trưởng Nam thần trâu bò đã reborn 2 lần level 99 tuyển đội đi săn boss, kinh nghiệm săn boss phong phú, bao giết 99%, cần người level cao, không pet, không trang bị đừng tới, bèo bọt cũng đừng tới. Đã có 4 người cần tuyển 1, cơ hội có hạn, mọi người nhanh chóng +++++++

Oa! Bao giết 99% sao! Nói như vậy công phu săn boss của đội trưởng này là số một sao?

Trần Vũ Khả không muốn lãng phí thời gian, lập tức xin gia nhập tổ đội.

Xem ra có level cao thì rất có lợi, ma nữ bé nhanh chóng được chấp nhận vào đội. Đến 12 giờ, cả đội xuất phát.

Đội trưởng này rất hài hước, vừa đi săn boss vừa nói tía lia không ngừng.

Trần Vũ Khả rất phục cậu ta có thể vừa đưa cả đội đi săn boss lại vừa có thể gõ bàn phím để chat, hơn nữa tốc độ đánh chữ rất nhanh, trên đầu không ngừng xuất hiện các câu đối thoại.

[Loạn Sát] Boss cấp 10, boss cấp 10, anh tới đây, mau ra cho anh nào.

[Loạn Sát] Mọi người kiểm tra trang bị cùng pet, mặc trang bị kháng! Buff cho pet thật kĩ, đừng để lát nữa không chiến đấu được.

[Loạn Sát] Tui đoán lần này boss cấp 10 sẽ xuất hiện ở trong thành, để một người ở lại trong thành, một người ở biên cảnh, thấy ở trong thành thì la lên, đúng vậy! Chắc chắn là ở trong thành! Mọi người chuẩn bị sẵn sàng!

[Loạn Sát] Gào! Cô Độc của Chí Tôn cũng đang đưa đội đi săn boss, tui nhất định không thể thua! Tui muốn tìm được trước thằng đó!

[Loạn Sát] Sao còn chưa tìm được vậy? Boss cứng ở đâu vậy? Anh yêu cầu, cứng mau ra đi!...

Trần Vũ Khả hơi chóng mặt, người này quả thật là biết tự tìm niềm vui, có thể một mình vừa đi vừa nói liên tục như vậy.

Quả thật bao giết 99% không phải chỉ là nói cho mạnh miệng, cả nhóm ở một căn nhà nhỏ vắng vẻ trong thành thì phát hiện boss cấp 10 đang thông thả đi dạo ở đó, đây là lần đầu tiên Trần Vũ Khả nhìn thấy boss cấp 10, nghĩ thầm, sao lại chỉ có một mình ta? Vậy thì đâu có khó lắm đâu? Tổ đội của cậu có tới 5 người còn sợ đánh không lại một mình nó sao?

Loạn Sát phát động tấn công với boss cấp 10, con boss trên màn hình sau khi nhận tấn công liền biến thành 10 con, toàn bộ đều ở trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Đội trưởng lập tức chọn trạng thái phân tán đội ngũ, thông báo với mọi người:

[Loạn Sát] Mỗi người giữ vững vị trí, lần đầu dùng vội tấn công, không chểnh mảng, tăng đầy máu cho pet.

Lúc này Trần Vũ Khả mới biết boss cấp 10 hóa ra có tới 10 con, tổ đội 5 người đánh với 10 con boss quả thật chẳng hề dễ dàng, nhưng cậu không hiểu đội trưởng nói tăng đầy máu cho pet để làm cái gì, chưa có đánh giết mà đã tăng máu cho nó, chẳng phải quá lãng phí sao?

Cậu không để ý lời đội trưởng nói, dùng một phép thuật hút máu cấp 5 quăng vào một con boss (gọi tắt là Hấp pháp), dùng tưởng cậu chưa bao giờ luyện phép thuật, nhưng phép hút máu cấp 5 đã luyện xong từ lâu, cậu thường một mình đi cày level lúc nào cũng dụng nguyên một ổ quái nếu không dùng hấp pháp thì không xong rồi, có thể lên được level cao như vậy, hấp pháp của cậu tất nhiên cũng rất lợi hại rồi.

Nhưng khi cậu tung phép thuật ra thì liền hối hận rồi, ở trong tổ đội ngoại trừ một Nam nhân dùng phép Mê man cấp 5 thì những người khác đều không động đây.

Tốc độ của Nam nhân nhanh hơn cậu, thoáng cái liền làm cho 7 con boss rơi vào trạng thái mê man, kết quả lại bị một chiêu hấp pháp của cậu khiến cho tỉnh lại toàn bộ, mấy con boss liền trở nên biến thái, tung phép thuật về phía cả đội, lực công kích rất mạnh! Mọi thứ liền hỗn loạn!

[Loạn Sát] Fuck! Lỗ tai cậu bị điếc à, đã nói là từ từ mà! Hút máu cái con khỉ!

Trần Vũ Khả rất xấu hổ, định gõ chữ xin lỗi, nhưng lại thấy một con boss tung một đòn mang tính công kích bổ thẳng vào pet của mình, trận hỗn chiến lúc này pet của cậu đã bị thương. Bây giờ thì hay rồi, con boss chém xuống một đao đã chém chết pet của cậu, nếu như hồi này cậu tăng đầy máu cho pet như lời đội trưởng, pet được tăng đầy máu thì có lẽ cũng sẽ không chết,

[Loạn Sát] Trời ạ!!! Cậu chưa tăng máu cho pet mình hả??? Pet chết rồi thì còn làm cái khỉ gì nữa trời!!!

Đúng vậy! Pet được triệu gọi trong game đóng một vai trò rất quan trọng! Một pet triệu hồi tốt có thể hỗ trợ gamer giết địch rất nhanh, còn có thể có tác dụng bảo vệ gamer. Nhất là khi săn boss, PK, bang chiến, gamer có chết cũng chẳng cần lo, chỉ cần pet triệu gọi còn sống, thì vẫn còn có một tia hi vọng, nó có thể hồi sinh nhân vật để tiếp tục chiến đấu. Mà pet của Trần Vũ Khả thì chưa bắt đầu đã chết rồi, đội trưởng biểu hiện kịch liệt như vậy cũng bình thường thôi.

Pet đã chết, ma nữ bé như mất đi hai tay cũng chết theo sau đó. May mà Nam nhân ở trong đội ngũ có kinh nghiệm săn boss rất phong phú, rất nhanh liền đã khống chế được cục diện, mọi người đều ở trong trạng thái tập trung cao độ, vội vàng đối phó với boss, chẳng ai để ý đến ma nữ bé đang nằm trên nền xi măng lạnh lẽo.

Trần Vũ Khả biết lần này ma nữ bé của mình chắc chắn lại bị chết, chẳng có cách nào, ai bảo cậu không có kinh nghiệm chứ, chẳng thể giúp rồi thì cũng không nên trở thành gánh nặng của mọi người, người khác không mắng cậu thì cậu cũng nên mừng rồi. Cậu nhẹ thở dài một hơi, thầm nghĩ, bỏ đi, chết thì chết vậy, đợi lát nữa đi làm mấy nhiệm vụ cấp thấp kiếm kinh nghiệm bổ sung lại.

Nhưng làm cậu không ngờ đến nhất là đội trưởng tự nhiên nói:

[Loạn Sát] Cậu cứ nằm ở đó chút đi, lát sắp giết xong tui cứu cậu sau.

Vốn tâm của Trần Vũ Khả đã lạnh như tro tàn khi nhìn thấy những lời này liền hồi sinh trở lại, mang theo tâm tình kích động gõ ầm ầm lên bàn phím:

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Cảm ơn bạn, tui còn tưởng bạn mặc kệ tui rồi.

[Loạn Sát] Gào, tui là hạng người đó sao? Đừng có nóng, sẽ giết xong ngay đây.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tui không gấp, bạn cứ tập trung giết đi.

[Loạn Sát] Hử? Ý cậu nói là tui không có tập trung giết boss hả, rảnh rồi đi chat nhảm với cậu hả?

Trần Vũ Khả : Tại sao dạo này toàn biết người không có khả năng giải thích vậy?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tui không có ý này.

[Loạn Sát] Không có ý này, vậy lúc nãy là có ý gì hả???

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tui ngắt, bạn cứ giết trước đi.

[Loạn Sát] Chờ đó! Cậu sao lại ngốc dữ vậy, không thấy tui vẫn đang giết hả?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] ...

Trần Vũ Khả không muốn cãi cọ, cậu phát hiện ra vị đội trưởng này căn bản không phải là người bình thường, lí luận theo kiểu người bình thường là chuyện hoàn toàn lãng phí thời gian.

Đội trưởng quả nhiên là một người rất giữ lời, khi giết chỉ còn lại một con boss, cậu ta liền hồi sinh ma nữ bé, sau đó con boss kia bị một Tiên nữ tên Miếu Sát ở trong đội giết chết.

Hệ thống hiện ra thông báo:

Chúc mừng Tuyệt Thế Mĩ Nữ đánh bại boss cấp 10, đạt được một thanh Trảm Yêu Kiếm.

Khi Trần Vũ Khả nhìn thấy thông báo của hệ thống thì biết mình có một thanh thần binh rồi! Mở túi vật phẩm ra xem thử, bên trong quả nhiên có một thanh Trảm Yêu Kiếm sáng lóa, lại nhìn qua thuộc tính một chút, kinh hô một tiếng! Song cường hai thuộc tính Đóng Băng cùng Hỗn Loạn! Cực phẩm nha! Mặc dù chỉ mới là cấp 1, nhưng rất dễ tăng lên cấp 3, cấp 3 cũng đã rất mạnh rồi, không cần nói đến cấp 4 hay là cấp 5.

Trần Vũ Khả rất kích động! Chơi game lâu như vậy đây là lần đầu tiên cậu có đồ xin như thế! Nhưng mà vốn tổ đội với nhau, xem ra những người trong đội ngũ chắc tức chết mất thôi! Không bỏ chút sức nào đã lăn ra chết rồi sau đó lại chiếm tiện nghi! Chỉ có thể nói là số của Trần Vũ Khả thật sự rất hên nha!

9. Chương 9: Tâm Tình

Trảm Yêu Kiếm gia tăng hai tính Đóng Băng cùng Hỗn Loạn là thanh vũ khí mà tất cả gamer chơi nhân vật Nam nhân đều mơ ước! Cả server nghe nói mới chỉ có một thanh, ở trên tay của Long Sát, nghe nói hẳn ta phải bỏ ra một số tiền rất lớn mua lại từ một gamer mới, Long Sát đập nó lên cấp 4 thì không dám đập lên nữa, dù sao khi nâng cấp vũ khí lên cấp 4 thì tỉ lệ thành công chỉ còn 12%, nhưng đã vô cùng lợi hại! Nếu như nâng cấp lên cấp 5 mà bị gãy, thì đúng là tổn thất rất lớn!

Tin tức Trần Vũ Khả có Trảm Yêu Kiếm vừa truyền ra, kênh thể giới vốn đã hỗn loạn liền bị nổ tung!

[Loạn Sát] Trời!!!!!!!!!!!!!! Tại sao không phải là tui! Tui rõ ràng cũng có 1/5 cơ hội mà!

[CC21] Gào! Thần binh lại xuất hiện rồi! Lại còn là Trảm Yêu Kiếm!

[Vương Đội Trưởng] Mĩ Nữ, kinh hỉ cương cho anh lần sau liền giết mình hơn lần trước nha! Trảm Yêu Kiếm?! Thuộc tính gì? Nói mau, nói mau.

[Cười Với Thần] Câu hỏi tương tự, tui cũng muốn biết nó có thuộc tính gì!

[Sâm Thành] Mẹ kiếp! Lại có một thanh Trảm Yêu Kiếm, lại bị thằng gay lượm được, các người tưởng rằng hệ thống sẽ cho đồ tốt sao? Cùng lắm chỉ tăng một thuộc tính thôi, nói không chừng là cường độc béo bọ! (Cường độc là kĩ năng của Nữ nhân, Nam nhân không dùng được, hơn nữa vũ khí của Nữ nhân không phải là kiếm, bó tay, có đôi khi trong game thật sự rất thích đem người ta ra làm trò đùa.)

[Vương Đội Trưởng] Ăn nhó không được liền nói nhó chua! Mĩ Nữ, cương mau nói đi, thuộc tính gì vậy?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Gia tăng hai thuộc tính Mạnh mẽ với Đóng Băng.

Sau khi tin tức tung ra, Trần Vũ Khả sợ mọi người không tin, liền mở thuộc tính của Trảm Yêu Kiếm đưa lên kênh thể giới. Giờ thì hay rồi! Toàn bộ người trong server đều phát điên!

[Vương Đội Trưởng] Tui cũng không nhịn được mà muốn chửi — Con mẹ nó! Tại sao thanh vũ khí lần trước của tui lại là Cường Độc vậy??? Sao lại chỉ có gian tăng Cường độc! Không công bằng a a a a!

[Cười Với Thần] Tui *** **

[Tuyệt Thế Tiểu Tiểu] Mĩ Nữ, bán cho tôi, giá cao cũng được!

[Loạn Sát] Cho tui đi chết đi! Cùng nhau săn boss cấp 10, rớt một thanh song cương! Tại sao người có được không phải là tui? Tại sao! Tại sao! Tui muốn tự sát — tui muốn đi xóa account—

[Miểu Sát] Tiểu Khê, cậu bình tĩnh đi.

[Loạn Sát] Bình tĩnh?! Cậu nói tôi làm sao bình tĩnh đây! Tui đi chết đây — mọi người đừng cản tui, từ nay về sau trên giang hồ sẽ không còn có siêu cấp sét đánh vô địch thiên hạ đại Nam thần level 99 đã reborn hai lần là Loạn Sát này nữa!

[Miểu Sát] Được rồi, cậu đi chết đi, trên đời sẽ bớt đi một tên thần kinh.

[Loạn Sát] Đàm Tam Thạch, tôi cho dù có đi tìm chết cũng sẽ kéo cậu theo làm đệm lót lưng!...

Xem ra thanh Trảm Yêu Kiếm này mang đến chấn động không hề nhỏ nha! Mới có mấy phút ngắn ngủi mà đã có rất nhiều người xin kết bạn với Tuyệt Thế Mĩ Nữ, trên cơ bản là vì muốn mua thanh kiếm đó, thậm chí có người còn trả giá đến 100 nhân dân tệ. Trần Vũ Khả khi biết một thanh Trảm Yêu Kiếm ngoài thị trường cùng lắm chỉ có giá khoảng 500 tệ, trên lí thuyết thì cậu đã rất có lời rồi, nhưng cậu không có đồng ý với người kia, không phải cậu không động tâm, mà là trong đầu xuất hiện một ý định — đưa thanh kiếm này cho Phiêu Linh Thư Kiếm.

Nghĩ đến đây, Trần Vũ Khả thấy buồn cười, cậu không hề thấy tiếc thanh kiếm này, dù sao người kia cũng tặng cậu rất nhiều đồ tốt, vừa hay Phiêu Linh Thư Kiếm cũng chơi lớp nhân vật là Nam nhân, sẽ dùng

được thanh kiếm kia rồi, tối thiểu cậu cũng muốn hỏi đáp lại quà tặng của người ta nha. Ý định đã hình thành, tiếp theo liền áp dụng ngay.

Trần Vũ Khả định đặt thanh kiếm vào trong khi cửa quán gia, định len lén cho anh một sự kinh hãi.

Trên đường đi đến chỗ quán gia, đụng phải một người, là đội trưởng lúc này.

[Loạn Sát] Mĩ Nữ, cậu đừng chạy vội —

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Sao vậy?

[Loạn Sát] Muốn bàn chuyện này với cậu một chút.

Chuyện gì? Trần Vũ Khả nghĩ thầm, vị đội trưởng này xem ra cũng muốn mua Trảm Yêu Kiếm sao?

Cậu có chút do dự, cũng khó có thể nói thẳng lời từ chối ra khỏi miệng, dù sao không có vị đội trưởng này hỗ trợ cậu cũng chẳng thể có được thanh kiếm này, nhưng mà cậu cũng không muốn đồng ý.

Suy nghĩ một lát, gõ xuống:

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Ủ, tui biết, bạn muốn mua thanh kiếm này sao? Xấu hổ quá, tui không thể đồng ý với bạn được, bởi vì tui đã quyết định tặng nó cho bạn tui, nếu bạn có yêu cầu khác, tui có giúp được thì tui sẽ cố hết sức, xin lỗi nhiều nha.

Cậu vừa mới gõ tin nhắn đi, đối thoại của đối phương cũng đã xuất hiện, hai người gần như là nói ra cùng một lúc.

[Loạn Sát] Cậu còn định đi săn boss không? Lát nữa đi chung nha! Hôm nay tui định săn suốt đêm, ha ha! Chắc cậu thấy lạ vì sao tui muốn đi săn boss với cậu à? Nói thiệt, tui làm đội trưởng lâu như vậy, đây là lần đầu tiên săn boss ra cực phẩm thần binh, cậu xem cậu chẳng cần tốn chút sức nào đã có được một thanh, đó là cái gì? Chỉ có thể nói số cậu hên dọa người! Tui tính mượn số hên của cậu coi sao, xem có thể văng ra thêm một thanh cực phẩm nào nữa không, chúng ta giết cả đêm, kiểu gì cũng phải văng ra một cái nữa chứ!

Trần Vũ Khả ! Thì ra là cậu lại suy nghĩ lung tung, rất hối hận vì sao lúc này không hỏi rõ nguyên nhân đã tùy tiện gõ mấy chữ kia.

Quả nhiên, Nam thần reborn hai lần đã trở nên kích động:

[Loạn Sát] Keke! Lúc này tui nói cậu ngốc đúng là cảm có sai mà! Sức tưởng tượng của cậu thật sự rất phong phú, chỉ có mình cậu nghĩ ra thôi! Tui việc gì phải muốn mua lại của cậu? Tui không tự tìm được sao?! Còn nữa, đầu cậu có phải bị úng nước không hả? Cực Phẩm đó! Cậu lại đem đi tặng người khác?! Cậu trâu bò thiệt! Lợi hại ghê!

Trần Vũ Khả choáng váng, người này nói chuyện thật ghét ghê, trong lúc nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

[Loạn Sát] Khụ! Mà cậu tặng hay bán cũng đâu có liên quan gì tới tui đâu, cậu rút cuộc có đi giết không?

Luyện cấp là chuyện Trần Vũ Khả thích nhất, cậu phát hiện kinh nghiệm lấy được khi săn boss cũng tương đương với kinh nghiệm khi chém quái nửa tiếng ở Bạch Cốt Sơn, săn boss cấp 10 cả đêm, xem ra cũng có thể tăng level rồi.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Giết.

[Loạn Sát] Tốt, tui thêm cậu vô danh sách bạn bè, có gì M cho tui, tập hợp ở phụ xe.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Ủ.

Sau khi Tuyệt Thế Mĩ Nữ đặt thanh kiếm vào kho của quán gia, liền nhanh chóng chạy lại chỗ phụ xe đứng chờ, hình như bất kì chuyện gì có liên quan đến cây level thì cậu đều rất tích cực...

Thoát cái 6 tiếng đã trôi qua, Loạn Sát mang theo Tuyệt Thế Mĩ Nữ chém chết 8 con boss cấp 10! Công phụ săn boss của cậu ta không phải dạng thường, quả thật rất sướng! Không sót con nào. Còn Cô Độc Hoàn Tâm cũng đi săn boss thì thiếu chút nữa tức chết luôn, lần nào cũng đến chậm một bước, bực bội cả đêm!

Sẵn xong 6 con boss cấp 10 thì trời cũng đã sáng, mấy người trong tổ đội đều nói lời từ biệt, thêm danh sách kết bạn, hẹn nhau lần sau sẽ đi săn tiếp, dù sao mọi người phối hợp với nhau cũng rất ăn ý, lần nào cũng giết được, không cần phải nói đến sướng đến mức nào!

Thấy tất cả mọi người đã logout, Trần Vũ Khả thở dài một hơi, cậu thiếu chút nữa đã tăng level rồi, bởi vì lúc này có một con boss quá biến thái khiến cho cậu bị chết một lần, nếu không hôm nay cậu đã thành công rồi, có thể ngủ ngon.

Đúng vậy, cái tên cuồng cày level này bây giờ khẳng định chắc chắn sẽ không ngoan ngoãn đi ngủ! Liên quyết định làm mấy nhiệm vụ mà cậu vẫn coi thường để có thể tăng level!

Thình lình, hệ thống hiện ra một cái thông báo:

Phiêu Linh Thư Kiểm chồng bạn vừa online.

Trần Vũ Khả trong lòng rất vui vẻ, thầm nghĩ, sao không gọi anh đến Bạch Cốt Sơn cùng giết quái nhỉ? Như vậy chẳng phải nhanh hơn nhiều sao!

Còn chưa kịp gõ chữ, trên kênh bạn bè đã có tin nhắn, tất nhiên là do Phiêu Linh Thư Kiểm gửi tới: “Đừng nói với toi cậu còn chưa đi ngủ.”

“Ừa, tui sắp tăng level rồi.”

“Oh, cậu định tăng level xong rồi mới đi ngủ hả?”

“Ừa, anh tới vừa kịp luôn, đi Bạch Cốt Sơn với tui đi.”

“Nằm mơ, đi ngủ mau.”

Trần Vũ Khả vốn tưởng Phiêu Linh Thư Kiểm sẽ cùng cậu đi cày, không ngờ lại bị anh từ chối cái một như vậy.

Tiếp sau đó anh lại gửi đến một tin nhắn: “Level lúc nào chẳng cày được, không cần làm bây giờ. Tôi chỉ biết chắc chắn cậu không chịu đi ngủ mà online cho tới bây giờ, quả nhiên dù không sai, logout ngay, đi ngủ nhanh.”

Trần Vũ Khả có chút không phục, cứ cảm thấy đối phương nói chuyện rất hung dữ, nhưng mà cậu nghĩ đến người nọ là vì muốn tốt cho cậu, tự nhiên trong lòng lại cảm thấy rất ngọt ngào.

Một tin nhắn nữa được gửi đến: “Còn chưa logout sao? Out nhanh lên, tôi cũng phải out.”

“Anh bận à? Vậy anh out trước đi, tui sẽ out liền.”

“Không được, tôi phải thấy cậu logout, nhanh.”

“Được rồi, 88.”

[14: 88: Đồng âm với bye bye]

“Ừ.”

Trần Vũ Khả tuy bất đắc dĩ nhưng không thể làm gì khác hơn ngoài logout. Khi nằm ở trên giường, cậu bắt đầu suy nghĩ lung tung, cậu cảm thấy Phiêu Linh Thư Kiểm online sớm như vậy là vì muốn tìm cậu, chẳng lẽ là bởi vì sợ cậu mệt mỏi quá cho nên mới nhắc nhở cậu giữ gìn sức khỏe sao? Nhưng cậu cũng có chút không chắc chắn, có lẽ là người kia chỉ tùy tiện online chơi, đúng lúc thấy cậu còn đang online, cho nên mới nói những lời này. Tâm tình cứ bay theo suy nghĩ, nghĩ đến khi bản thân có khả năng đang tự mình đa tâm đa tình thì thấy rất mất mát, nhưng vẫn ôm theo một tia hi vọng tự thuyết phục bản thân rằng Phiêu Linh Thư Kiểm vốn online vì mình, quan tâm đến mình, cứ thế tâm tình lại cảm thấy tốt hơn... Lúc thì mất mát, khi thì vui vẻ, khi Trần Vũ Khả đã có thể tiến nhập mộng đẹp thì không hề biết mình đã lăn lộn trên giường hơn một tiếng, cậu đã hoàn toàn quên khuấy chuyện tăng level.

Sau khi ngủ dậy đã là 5 giờ chiều, Trần Vũ Khả rửa mặt xong chuẩn bị online xem thử Phiêu Linh Thư Kiểm có nhìn thấy thanh kiếm kia không, cậu vừa online vừa cười thầm, nghĩ đến bộ dáng kinh hỉ của Phiêu Linh Thư Kiểm khi nhìn thấy thanh kiếm kia thì trong lòng cậu có cảm giác thỏa mãn không nói nên lời.

Vào game, cậu vội vàng xem thử trong khung bạn bè, nhưng lại phát hiện Phiêu Linh Thư Kiếm không có online, trong lòng có chút thất vọng, tiếp theo lại đến chỗ quán gia xem thử, thanh kiếm kia vẫn còn đặt ở bên trong, hình như chưa có ai đụng tới, chẳng lẽ sau khi Phiêu Linh Thư Kiếm logout hồi sáng thì không còn online vào game nữa? Trần Vũ Khả nghĩ đến đó, tiếp theo sau cậu cũng logout khỏi game, vốn cậu chỉ định online xem một chút, nếu Phiêu Linh Thư Kiếm không có online thì thôi vậy, cậu chuẩn bị ra ngoài mua một ít đồ ăn, tiện thể đi dạo một chút, chơi game lâu như vậy cũng chưa có ra khỏi phòng, sắp bị mốc lên rồi!

Trần Vũ Khả đi ra cửa sau trường liền lên xe bus đi vào trong thành phố, trường của cậu ở ngoại thành, điều kiện rất được, yên tĩnh, cảnh đẹp, chỉ bất quả mỗi lần cần đến trung tâm thành phố đều phải tốn hơn một tiếng ngồi xe bus, bình thường cậu cũng không đi ra ngoài, thứ nhất là ngại phiền, thứ hai là có đi cũng chẳng biết nên làm cái gì. Ngoại trừ chơi game cậu hình như cũng không biết phải làm gì cả, cô độc đã thành quen, giống như cậu sinh ra đã là như vậy.

Sau khi lên xe, cậu ngồi xuống vị trí sát cửa sổ đằng sau xe, nhìn phong cảnh bên ngoài đến ngẩn người.

Lúc này, ghé trên vang lên tiếng nói cười rộn ràng: “Ha ha, Tam Thạch, không ngờ đầu gỗ như cậu mà cũng thích Rock nha. Nirvana là nhóm nhạc tôi thích nhất, trên thế giới có được mấy người có thể hát như Kurt Cobain rồi được đông đảo rock fan sùng bái như thần chứ, bất quả anh ta... Ôi, không nói cái đó. Cậu thích nhất là bài nào? Drain you? Lithium?”

“Drain you.”

“Vì sao?”

“Không biết.”

“Tam thạch, cậu chọc tôi?”

“Không có.”

“Hừ! Chẳng vui chút nào.”

...

Trần Vũ Khả quay đầu nhìn thấy hai thanh niên ngồi ở băng ghế trên, bộ dáng khoảng chừng hai mươi tuổi, cái cậu hỏi liên tục kia nhìn rất thanh tú, đang thở hồng hộc trừng mắt nhìn người bạn bên cạnh, cậu thanh niên còn lại bộ dạng rất lạnh lẽo, làm cho người ta cảm thấy là người rất lạnh lùng, hoàn toàn không hề để ý đến cơn tức của cậu bạn thanh tú, liếc mắt nhìn cậu ta một cái, khóe miệng cong cong.

Nụ cười kia xuất hiện trong nháy mắt đã rơi vào trong đáy mắt của Trần Vũ Khả, bằng trực giác cậu cảm thấy chàng trai lãnh khốc kia cũng không thích rock, có lẽ nói như vậy là để vuốt đuôi theo chàng trai thanh tú này mà thôi.

Muốn nói vì sao Trần Vũ Khả lại cho rằng như vậy, cậu cũng không thể nói rõ, chỉ có trực giác thấy kì kì mà thôi, không cách nào giải thích rõ được, cậu cứ cảm thấy đem Rock để cùng với chàng trai lãnh khốc kia rất mất tự nhiên, không có hài hòa.

Cậu lại còn nhạy cảm phát hiện, trong ánh mắt chàng trai lãnh khốc kia khi nhìn chàng trai thanh tú mang theo một tia dịu dàng cùng cưng chiều được che giấu rất kĩ.

Hai người ngồi trước vẫn còn nói cái gì đó với nhau, Trần Vũ Khả cũng không có nghe lén nữa, chỉ có ánh mắt vẫn dừng lại trên người họ, nhìn theo họ cười với nhau.

10. Chương 10: Mẫn Tiên

Đi đến trung tâm thành phố, Trần Vũ Khả thong dong đi không định hướng trên đường, mặt trời ngả về tây, bầu trời bắt đầu trở tối, khi những ngọn đèn rực rỡ được thắp sáng, khắp nơi đều lấp lánh ánh đèn

rất khác biệt so với khi ở ngoại thành, phồn hoa mỹ lệ, trên đường, người người qua lại, xe cộ không ngừng chạy qua chạy lại. Khi đèn đỏ chuyển xanh, cậu ngốc ra một chút, có rất nhiều người lướt qua cậu, cũng có người cúi đầu đi đụng trúng bả vai cậu, rồi lại vội vã đi tiếp. Lúc này, cậu mới lấy lại tinh thần nhìn thấy đèn xanh đã sáng, nhìn cặp tình nhân vui vẻ ở bên cạnh, cậu nghĩ không biết khi nào thì chuyện tình cảm của mọi người lại công khai như thế.

Đạo dạo vài vòng, Trần Vũ Khả nghe thấy bụng mình sôi ùng ục, đúng lúc cậu đi đến trước cửa một tiệm KFC, liền đẩy cửa đi vào.

Tất cả mọi thứ đến rất trùng hợp, khi cậu đang xếp hàng mua đồ ăn, phát hiện hai người thanh niên đi xe chung hóa ra cũng đang xếp hàng mua đồ.

Trần Vũ Khả thấy buồn cười, trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà có thể gặp được đến hai, duyên phận cũng quá kì diệu rồi.

Lúc này ngồi không phát hiện, hai chàng trai này đều rất cao, nhất là chàng trai lạnh lùng, tối thiểu cũng 185cm, cao hơn Trần Vũ Khả hơn nửa cái đầu.

Khi đến phiên hai người đó mua đồ ăn, chàng trai lạnh lùng tham khảo ý kiến của chàng trai thanh tú, hỏi cậu ta thích ăn cái gì.

Chàng trai thanh tú hình như có chứng sợ lựa chọn, một hồi chỉ cái này, một hồi chỉ cái khác, nhưng mà vẫn không biết nên ăn cái gì.

Trần Vũ Khả thấy buồn cười, chàng trai thanh tú kia thật đúng là thích lằm bằm. Chỉ hamburger, cậu ta nói cậu ta không thích bánh mì, chỉ gà chiên, cậu ta nói lớp da bên ngoài rất khó ăn, vậy thì cậu ra cũng có thể chỉ cần ăn thịt gà bên trong mà? Như vậy gọi gà không da đi, thì tật xấu của cậu ta lại tới, nói cái gì mà ăn thịt không chẳng ngon, rất thô tục! Đúng là khó hầu kinh khủng.

Chàng trai lãnh khốc đứng ở bên cạnh đã nổi gân xanh đầy trán, kéo cậu ta qua một bên: “Cậu đứng ra ngoài từ từ lựa đi, đừng có cản trở những người đang xếp hàng chờ mua đồ ở phía sau.”

Chàng trai thanh tú lập tức giật mình, vội vàng tránh ra, nói với Trần Vũ Khả: “Đẹp trai, cậu gọi trước đi.”

Trần Vũ Khả sững sốt, ngờ ra một lát, sau đó mới ngơ ngác trả lời: “Oh, được.”

Gọi xong một phần đồ ăn, chàng trai thanh tú kia đã tiến lại gần: “Cái cậu gọi ăn ngon không?”

Đừng tưởng ở trong game Trần Vũ Khả chém quái rất lẹ làng mà lằm, cậu ở trong thực tế luôn phản ứng chậm nửa nhịp so với người khác, chàng trai thanh tú cũng đã đứng trước mặt nói chuyện với cậu rồi, nhưng cậu lại giống như chả biết gì, không để ý đến người ta.

Da mặt chàng trai thanh tú rất dày, không sợ bị đá kích, dứt khoát vỗ vỗ vai Trần Vũ Khả, hỏi lại: “Đẹp trai, món này ăn ngon không?” Nói xong rồi, chỉ chỉ phần thức ăn trong tay cậu.

Đến lúc này Trần Vũ Khả mới có phản ứng, “Oh, ăn ngon.”

Chàng trai thanh tú vui vẻ ta mặt: “Cậu rất biết giỡn nha, đừng đợi người khác gọi cậu là đẹp trai thì cậu mới trả lời chứ?! Ha ha, tôi liền gọi món này.”

Trần Vũ Khả , mở miệng định giải thích một chút, rồi lại không biết bắt đầu từ đâu, chẳng thể làm gì khác hơn là bưng khay nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Một mình ngồi ở vị trí trong góc, còn ăn chưa được hai miếng, hai người thanh niên kia đã ngồi xuống vị trí đối diện cậu.

Vừa ngồi xuống, chàng trai thanh tú đã hung dữ nói: “Đẹp trai, món này nếu không thể ăn thì cậu phải chịu trách nhiệm đó!”

Trần Vũ Khả bị bộ dạng hung dữ khi nói chuyện của cậu ta làm cho bối rối, mặt đỏ bừng, nói ấp a ấp úng: “Tôi, tôi... bạn...”

“Bạn bạn tôi cái gì hả? Không phải cậu nói món này ăn ngon sao? Như vậy nên tôi mới mua, nếu nuốt không trôi thì còn tìm ai ngoài cậu hả?” Chàng trai thanh tú gây sự.

Trần Vũ Khả chưa từng gặp phải người ngang ngược không biết lí lẽ như vậy, căn bản không biết phải ứng phó thế nào, không thể làm gì khác hơn là trừng to mắt nhìn cậu ta, về mặt không biết phải làm thế nào.

Chàng trai lạnh lùng ngồi im lặng bên cạnh cũng không nhin được nữa: “Tiểu Khê, cậu bình thường dùm cái, đừng có dọa người khác nữa.”

Chàng trai thanh tú cười ha ha, vỗ mạnh xuống vai Trần Vũ Khả: “Đẹp trai, cậu hay ghê, sao lại giống như mấy cô bé vậy, bị người ta nói có mấy câu liền đỏ mặt! Đừng sợ! Tôi nói giỡn với cậu thôi, cái này cho dù chẳng thể ăn tôi cũng không trách cậu đâu.”

Trần Vũ Khả không nói gì, người này rất nhàm chán!

Chàng trai thanh tú tự giới thiệu: “Tôi là Tả Khê, cậu ta là Đàm Lỗi, cậu tên gì?”

“Trần Vũ Khả.”

“Oa, tên này nghe cũng giống tên con gái.”

Trần Vũ Khả cười xấu hổ, thỉnh linh phát hiện Đàm Lỗi vẫn còn đang nhìn mình, ánh mắt mang theo đùa cợt.

Cậu lại đỏ mặt, vội vàng dời ánh mắt đi.

Đàm Lỗi cười, hỏi cậu: “Hình như chúng ta từng gặp nhau rồi, nhìn mặt cậu rất quen.”

Trần Vũ Khả còn chưa kịp trả lời, Tả Khê liền nhảy dựng lên: “Tam Thạch, gào! Phương pháp tiếp cận quê mùa vậy mà cậu cũng dùng được sao? Rất thô bỉ!”

Mặt Đàm Lỗi vẫn bình tĩnh: “Tôi nhớ không lầm thì cậu là sinh viên đại học A phải không, tôi có thấy cậu ở trường, bọn tôi cũng học đại học A.”

Thì ra là như vậy, Trần Vũ Khả thở phào một hơi. Lúc này cậu cũng có suy nghĩ giống như Tả Khê, may mà Đàm Lỗi đã giải thích rồi, nếu không thật sự cậu không biết phải trả lời thế nào.

Nếu tất cả đều học chung trường, thì cũng thân thiết với nhau rất nhanh, ba người sau khi ăn xong thì quyết định cùng đi dạo chợ đêm, tất nhiên, đây là đề nghị của Tả Khê, Trần Vũ Khả là người không có chủ kiến bị ép phải đồng ý, may mà cả ba đi với nhau cũng rất vui vẻ. Tả Khê rất hiếu động, trên đường đi không ngừng nói líu ríu, giống như một con chim sẻ, một hồi kéo Trần Vũ Khả dạo qua bên này, một hồi lôi cậu qua phía bên kia, bộ dạng rất tích cực. Đàm Lỗi mặc dù không thích nói chuyện, nhưng cậu ra thật sự rất tỉ mỉ, sẽ chủ động giúp hai người bọn cậu xách túi, thỉnh thoảng cũng sẽ chạy đi mua nước cho cả hai.

Thời gian qua rất nhanh, khi cả ba lên xe về lại trường, Trần Vũ Khả mới giật mình phát hiện bây giờ đã là mười giờ tối, cả ba đi dạo chợ đêm đến hai ba tiếng đồng hồ, hình như phát hiện lúc này thời gian trôi qua rất nhanh, hoàn toàn quên mất sự không vui trong lòng, tâm tình lo lắng cũng biến mất hoàn toàn.

Sau khi trở lại trường học, cả ba trao đổi số điện thoại với nhau, rồi tự quay về phòng ngủ.

Trần Vũ Khả tắm rửa xong, liền login vào game.

Chuyện đầu tiên chính là xem Phiêu Linh Thư Kiếm có online hay không, vừa xem liền cười, tên người kia đang phát sáng.

Lập tức mở cửa sổ nói chuyện riêng, sau khi gõ “Chào anh” thì lại xóa đi, cảm giác nói như vậy có chút khách sáo.

Nghĩ nghĩ một chút, lại gõ “Anh thấy thanh kiếm chưa?”

Sau đó lại xóa đi, cảm thấy mình nói như vậy có vẻ khoa trương, còn có chút ý khoe khoang.

Gõ xuống, xóa đi...

Hết mấy lần, cậu cũng không biết phải nói cái gì, bình thường cậu vừa online Phiêu Linh Thư Kiếm liền sẽ chủ động nói chuyện, nhưng hôm nay lại không nhắn tin cho cậu.

Thật ra Trần Vũ Khả rất muốn hỏi anh có nhìn thấy thanh kiếm kia hay không, sau khi nhìn thấy có cảm giác thế nào? Nhưng lại sợ mình nhiệt tình quá, nói thẳng quá sẽ làm cho anh thấy phản cảm.

Chờ một lát, vẫn không thấy có tin nhắn gì, Trần Vũ Khả nghĩ anh đang treo máy, căn bản không có phát hiện cậu đã login.

Chạy đến chỗ quản gia xem một chút, thanh kiếm kia đã biến mất! Chẳng lẽ Phiêu Linh Thư Kiếm đã cầm đi? Nhưng tại sao anh không nói câu nào hết?

Lúc này, cửa sổ tin nhắn sáng nhấp nháy.

Trần Vũ Khả liền kích động, mở ra xem thử, tâm tình lại thấy mất mát, là tin của Loạn Sát.

“Mĩ Nữ, tối nay tiếp nha, hôm qua không có rút cực phẩm, tối nay nhất định phải giết cho vắng ra.”

Thất vọng nối tiếp thất vọng, Trần Vũ Khả vẫn đồng ý, dù sao không thể nói không có Phiêu Linh Thư Kiếm thì game này cũng chơi không được nữa!

Bởi vì là cuối tuần, cho nên hôm nay có rất nhiều người đi săn boss, chỗ phụ xe người đứng đông nghẹt. Vừa đến Trần Vũ Khả đã phát hiện ra đội ngũ của Cô Độc Hoành Tâm đã đứng sẵn ở bên kia, bất quá lần này không phải do hắn ra làm đội trưởng, mà là Bạch Y Lăng Nhân, mấy người trong tổ đội kia nhìn cũng rất quen mắt, Phượng Tiên, Sát Sinh Nhất Mệnh Hoàn, Cười Với Thần, tất cả đều là những gamer có địa vị cao trong bang Chí Tôn.

Mấy người này dùng kênh phụ cận trò chuyện với nhau.

[Bạch Y Lăng Nhân] Cô Độc, tôi nói với cậu, tối hôm qua cậu dắt đội đi săn boss thế mà một con cũng không giết được, rất khiến cho người ta giật mình nha!

[Cô Độc Hoành Tâm] Biết cậu giỏi rồi, không phải đã để cậu làm đội trưởng sao.

[Bạch Y Lăng Nhân] Tất nhiên rồi, tối nay cứ coi tôi đi.

[Phượng Tiên] Đừng có coi thường, nhiều người đi săn boss, tìm cẩn thận tí.

[Bạch Y Lăng Nhân] Mọi người yên tâm, hồi trưa tôi có giết một chút, đã nắm được quy luật xuất hiện của boss rồi.

[Phượng Tiên] Vậy thì tốt rồi.

[Cô Độc Hoành Tâm] Loạn Sát cũng tới, tối hôm qua lần nào cũng bị nó cướp trước.

[Bạch Y Lăng Nhân] Thì ra là người của Cực Tốc Nhất Phái, sợ cái gì, nếu cướp được thì lát nữa giết nó thôi.

[Cô Độc Hoành Tâm] Ừ.

[Cười Với Thần] Mấy người có đạo đức chút được không, tự nhiên cướp boss không được liền quay qua giết người.

[Bạch Y Lăng Nhân] Thần, mi có đạo đức, mi là bồ tát sống, nếu giỏi như vậy thì cũng đừng có tổ đội với những kẻ như bọn này.

[Phượng Tiên] Bạch Y sao cậu lại nói chuyện như vậy? Tất cả đều là người trong bang mà, phải đoàn kết.

[Phượng Tiên] Thần, đừng có để ý đến cậu ta, cậu ta vẫn còn là trẻ con.

[Cười Với Thần] Ừ, tui biết, tui không có hứng nháo nhào với con nít ranh xấu tính.

[Bạch Y Lăng Nhân] Được, được, tôi là con nít ranh xấu tính, tôi sai rồi. Không nói nữa, đi săn boss liền bây giờ đây.

Xem ra hôm nay người bên bang Chí Tôn là có chuẩn bị trước mà đến, đã vậy còn thề rằng nhất định phải cướp được boss, ngạo ngược muốn chết!

Trần Vũ Khả thấy mấy người Loạn Sát đứng bên ngoài đã treo dấu hiệu mời tổ đội ở trên đầu. Sau khi gia nhập tổ đội, nhắn cho cậu một tin:

“Lúc này bạn có thấy mấy câu kia không?”

“Cái nào? Mấy câu của bên Chí Tôn hả?”

“Ừ.”

“Thấy, keke, cả bọn ngu ngốc, đừng để ý đến bọn họ.”

“Oh, ừ.”

“Mĩ Nữ, cậu yên tâm, trong server này không ai có khả năng tìm ra boss mạnh hơn tui.”

“Tui không lo chuyện này, bạn không thấy sao, bọn họ nói nếu cướp boss không được thì sẽ giết người đó.”

“Nhìn thấy rồi, hừ! Bọn họ có bản lãnh này sao? Tui là toàn mẫn tiên, mang giày tơ cấp 5, trước khi reborn đã lần lượt làm Mẫn nam, Mẫn ma nha, tốc độ cực nhanh, bọn họ còn chưa giết được thì tui chạy rồi, kaka!

Trần Vũ Khả ! Toàn mẫn Tiên?! Giờ này mà còn có người cày cái này hả???

Dưới đây chúng ta giải thích một chút cái gì gọi là toàn mẫn tiên.

Nhân vật sau khi tăng level ngoại trừ điểm thuộc tính do hệ thống tự động phân phối, thì có bốn điểm là tự phân phối.

Nhân vật có 4 thuộc tính: Căn cốt, linh tính, lực lượng, mẫn tiếp.

Căn cốt tương ứng với khí huyết linh tính tương ứng với giá trị ma pháp, lực lượng tương ứng với tấn công vật lí, mẫn tiếp tương ứng với tốc độ.

Mẫn đại diện cho tốc độ, trong lúc pk là người đầu tiên phát động tấn công. Tiên đại diện cho tấn công phép thuật, còn gọi là sủng máy.

Một người chơi lớp nhân vật tiên tộc thì không thể không có phép thuật mạnh mẽ, nhưng mà sức mạnh phép thuật của tiên tộc bên cạnh vũ khí gia tăng phép thuật thì còn liên quan trực tiếp đến căn cốt cùng linh tính, mẫn tiên vốn không có khả năng xài được, chỉ có cầm vũ khí mạnh mới có thể trở thành cường tiên, không nói đến mẫn tiên, máu ít phép thuật thấp, vô cùng bèo bọt, bởi vì khả năng kháng các thuộc tính của nhân vật tiên tộc rất thấp, không thể chịu được chém giết trong thời gian dài. Lúc đầu khi mọi người vừa mới chơi game, số lượng chơi mẫn tiên còn nhiều, cảm giác thấy cũng được, có thể ra tay rất nhanh, lại có thể tấn công nhiều mục tiêu một lúc, dần dần mọi người cũng hiểu ra, điểm tốt nhất của mẫn tiên chỉ có tác dụng khi giết quái tăng level, hiệu suất cao, giết nhanh, còn ở các mặt khác thì chẳng xài được, không giết được boss, bang chiến chẳng ai thềm, ngay cả tổ đội làm những nhiệm vụ event cũng bị người ta chê bai, sau khi ném mùi đau khổ, rất nhiều gamer dùng tiền mua Tinh Mộng Thạch (Item để tẩy điểm thuộc tính) để tẩy sạch những điểm đã phân phối trước đây, dồn điểm vô căn cốt cùng linh tính, cứ như vậy trên lí thuyết chẳng còn ai chơi mẫn tiên.

Loạn Sát này đã chơi mẫn tiên thì không nói, mà trước khi reborn lần hai lại là Mẫn Nam ma! Nam ma có một phép thuật là tăng tốc độ cho bản thân cùng đồng đội, nếu như reborn nhanh, tốc độ của bản thân đã nhanh hơn gamer khác rất nhiều, rất nhiều gamer chơi toàn mẫn Nam nhân cùng ma nữ trước khi reborn lần 2 đều là chơi lớp nhân vật toàn mẫn nam ma, Nam nhân tốc độ cao trong lúc pk có thể vừa nhào vô đã không chế đối phương, ma nữ tốc độ cao có thể vừa vô trận liền buff cho toàn bộ đội ngũ, nhân vật Tiên tộc nếu phép thuật không mạnh mà có tốc độ cao thì lại hoàn toàn chẳng có tác dụng gì, chẳng hề có một chút khả năng tấn công.Loạn Sát này quả thật là đã lãng phí hai lần reborn rồi, lại còn lãng phí một đôi giày thần binh cấp 5 — Ngẫu Ti Bộ Vân Lí!

Lại nói đến đôi giày này, liền muốn cảm khái một chút! Nó giống như Nam nhân theo đuổi Trảm Yêu Kiếm tăng cường hai thuộc tính, chỉ cần ai theo đường mẫn đều muốn có một đôi giày như vậy, có thể tăng 300 điểm tốc độ, mà những đôi giày thường thì chỉ có thể tăng nhiều lắm là 100 điểm mà thôi. Nghĩ đi, nhân vật reborn xong nếu tăng toàn bộ điểm vào mẫn thì cũng chỉ có 5 điểm (1 điểm hệ thống phân phối, 4 điểm bản thân phân phối), giống như những gamer chơi theo đường mẫn, trong khi đó một người mang

đôi giày Ngẫu Ti cấp 5 điểm nhanh nhẹn liền cao gấp mấy chục lần so với người khác, lợi hại như vậy ai mà chẳng muốn?! Một đôi giày tốt như vậy thế nhưng lại bị cậu ta lãng phí rồi! Trần Vũ Khả còn không sao?!

11. Chương 11: Tổ Đội Mạnh Mẽ

Trần Vũ Khả đổ mồ hôi lạnh, té ra nam thần này reborn 2 lần chọn con đường mạo hiểm tiên là để bỏ chạy sao?!

Hai người nói với nhau xong, cũng đã đến điểm tập hợp, boss cũng được thả ra rồi, những tổ đội tập trung trước phụ xe cũng tỏa ra bốn phương tám hướng. Thời gian thông thả trôi qua, Trần Vũ Khả phát hiện Bạch Y Lăng Nhân trước sau vẫn bám theo cả đội, chẳng lẽ hắn muốn cướp boss sao?!

Lần này Loạn Sát đi ra ngoài biên cảnh tìm boss, bản đồ ở biên cảnh rất lớn, khắp nơi toàn là đường mòn ngoằn ngoèo như ruột dê, có thể nói đây chính là giao điểm của tất cả các nơi trong game, đi thông đến những bãi luyện cấp, cho nên nếu như boss cấp 10 xuất hiện ở biên cảnh, rất khó có thể tìm ra nhanh được.

Bạch Y Lăng Nhân giống như là đĩa, trước sau đều bám chặt cả đội không chịu nhả ra, liền có Loạn Sát vừa vận dụng kỹ thuật để chạy vừa chọc ghẹo hắn tới bực:

[Loạn Sát] Mọi người mau xem, là chó nhà ai vậy? Sao nhìn thấy ghét quá vậy, bám theo bọn mình chạy mấy vòng rồi.

[Loạn Sát] Bám theo không mệt à? Tôi nhìn mà cũng mệt! Có đói bụng lắm không? Mĩ Nữ, ném vài cục xương ra cho nó gặm đi.

[Loạn Sát] Sao vẫn còn du theo vậy? Kêu chó thì phải kêu sao ta? Gấu — Gấu —

Trần Vũ Khả nhìn thấy mấy chữ này thiếu chút nữa thì cười chết, người này miệng độc kinh khủng.

Tuy nhiên, có một điều rất lạ, bình thường Bạch Y Lăng Nhân cũng miệng đầy lời thô tục thế nhưng hôm nay lại chẳng hề chửi lại, nếu như bình thường thì hắn ta đã sớm nhảy dựng lên chửi xối xả rồi.

Thật ra không phải Bạch Y Lăng Nhân không muốn chửi lại, nhưng mà ai kêu hắn không có khả năng như người ta chứ, vừa có thể gõ chữ vừa có thể điều khiển chuột. Lúc này hắn tức đến sắp chết rồi! Rất muốn chửi Loạn Sát đến máu me đầm dề, nhưng lại chẳng rảnh tay để gõ chữ được, nếu boss cấp 10 bị cướp, không khéo chắc hắn điên luôn, bởi vì hắn cũng tính được chắc chắn lần này boss sẽ xuất hiện ở biên cảnh, sợ dĩ bám theo sau bọn này, là vì không thể để cho bọn nó cướp được, trên người hắn có đeo theo trang bị Thần Hành Phù (có tác dụng tăng tốc độ di chuyển), một khi nhìn thấy boss cấp 10, hắn sẽ xài Thần Hành Phù, dùng tốc độ nhanh vượt qua mặt bọn này, như vậy mới gọi là cướp boss!

Hắn rất chán nản, tại sao những thành viên khác trong tổ đội của hắn không ai nói giúp câu nào, đúng là chẳng có tình nghĩa gì hết! Nghĩ lại cũng biết, người trong đội sao có thể giúp hắn nói chuyện chứ, người bang Chí Tôn mất lúc nào cũng ở trên đỉnh đầu, kênh khiếu là từ đại diện cho bọn họ. Phượng Tiên coi thường mấy chuyện chửi nhau với gamer khác, làm vậy cô ta thấy mất mặt. Cô Độc Hoành Tâm thì cho rằng pk mới là vương đạo, không vừa mắt liền giết, chẳng cần nói tình nói lý gì cả! Sát Sinh Nhất Mệnh Hoàn thì là một người trầm tĩnh, rất ít khi thấy người này lên tiếng. Mà Cười Với Thần thì có thể nói là một kẻ lạc bầy ở trong bang Chí Tôn, cậu ta là hộ pháp của Chí Tôn, xếp hàng thứ 10 trong top những gamer có level cao nhất, là toàn pháp cường tiên, lực tấn công cực mạnh, nhưng cậu ta thì khác người, cậu ta không thích pk, không thích giết người, không thích tham gia bang chiến, bình thường việc cậu ta thích nhất chính là kéo những gamer mới, những người mới chơi game nhờ cậu ta giúp đỡ, cậu ta tuyệt đối sẽ không bao giờ từ chối, nói như lời của cậu ta thì cậu ta là người theo chủ nghĩa hòa bình, có thể gặp được ai đó trong server game thì đã là một loại duyên phận, có thể giúp được thì liền giúp, cho dù có xảy ra xung đột với người khác thì cậu ta cũng cười cười rồi thôi, căn bản không cùng người khác so đo, cho nên muốn cậu ta hỗ trợ chửi lại vài câu thì là chuyện càng không thể có khả năng xảy ra!

Khi boss cấp 10 hiện ra trước mặt mọi người, Bạch Y Lăng Nhân bởi tâm phiền ý loạn do dự một chút mới bấm xuống Thần Hành Phù, tốc độ di chuyển tăng lên, trong lòng hắn cười thầm: lần này còn sợ không cướp được sao? Há há Loạn Sát mày cứ ở đó trợn mắt đi! Muốn đấu với tao thì mày còn kém xa lắm!

Nhưng hắn không thể ngờ được rằng khi tốc độ của hắn tăng lên thì đội ngũ phía trước cũng gia tăng tốc độ, trong chớp mắt đã vọt tới trước mặt Boss cấp 10.

Kênh phụ cận nói:

[Loạn Sát] Gấu, mày cho rằng chỉ có một mình mày biết xài phù sao? Bọn tao không biết xài à? Định cướp với tao hả, mày còn non lắm! Gấu —

Nhìn theo một câu Loạn Sát quăng lại, tất cả tổ đội của bang Chí Tôn chỉ có thể trơ mắt nhìn thấy mấy người đó tấn công boss, bắt đầu chiến đấu, chuyện này làm cho mấy nhân vật quan trọng trong bang Chí Tôn chỉ có thể trợn trừng mắt!

Càng không phải nói về cảm giác của Bạch Y Lăng Nhân khi thấy câu nói kia, hắn không ngờ Loạn Sát lại xảo quyệt như vậy, cố ý phân tán sự chú ý của hắn, làm hại hắn không tập trung tinh thần, cho nên không cướp được con boss cấp 10 này, hắn từng huênh hoang cho nên thấy có chút xấu hổ, lời hứa chắc như bấp lức này giờ chẳng còn gì đáng để nói, may mà thành viên trong đội cũng không có trách hắn, bắt quả hắn vẫn âm thầm thề trong lòng, con boss sau nhất định phải cướp cho bằng được! Hơn nữa hắn đã nổi lên sát ý, thằng Loạn Sát này rất đáng ghét! Không giết nó rất khó làm cho cục tức trong lòng tiêu đi được!

Đồng thời, Cô Độc Hoàn Tâm cũng nổi lên sát ý, tối hôm qua một con boss cũng không giết được, vốn đã khiến cho hắn bức mình muốn chết, bây giờ lại còn bị cướp ngay trước mũi, lại vẫn do cùng một kẻ cướp. Hắn vốn chỉ quen dùng vũ lực để giải quyết vấn đề cho nên liền quyết định phải giết cho được Loạn Sát.

Con boss cấp 10 lần này rất bình thường, không có cuồng hóa, giết rất thuận lợi, mấy người Chí Tôn thấy không có hi vọng nên liền rời tổ đội bay về thành, riêng Cô Độc Hoàn Tâm cùng Bạch Y Lăng Nhân lại rất ăn ý đều ở lại, Nam thần đang hăng say chém giết vẫn còn chưa biết mình sắp sửa trở thành đối tượng bị bọn ác ôn làm thịt.

Trong lúc giết boss, Trần Vũ Khả tâm tình đơn thuần cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, những người khác đều đi, tại sao Cô Độc Hoàn Tâm cùng Bạch Y Lăng Nhân vẫn còn ở đây, nhìn hau người đứng cách đó không xa lắm cậu cũng hiểu sơ sơ, chẳng lẽ hai người đo tính giết người?!

Suy nghĩ này vừa hiện lên trong đầu, con boss cấp 10 cũng đã ngã xuống, thành viên trong đội ngũ cũng rời khỏi tổ đội quay về thành, nhưng Tuyệt Thế Mĩ Nữ thì không có đi, bởi vì cậu không hề nghĩ sai, hai kẻ kia thấy những người khác đi, liền lập tức phát động pk có ý qua đây.

Một người thì là ma nữ bèo bọt, một người thì là mẫn tiên bọt bèo, mặc dù có trang bị kháng, nhưng sao có thể chống cự lại được công kích của Nam nhân cầm theo vũ khí tăng cường hai thuộc tính Mạnh mẽ cùng Hỗn loạn, cho nên cả hai bị khống chế rất nhanh.

Loạn Sát không hề chuẩn bị tâm lí, lần này cậu lượm được một thanh thần binh, mặc dù không phải là cực phẩm nhưng cũng khá tốt, Tiên tộc dùng thần binh tăng cường phép thuật, cậu ta vừa hay có thể dùng (thần binh không yêu cầu thuộc tính đặc thù). Rất nhiều bạn bè nhìn thấy thông báo của hệ thống chuyển cậu có được thần binh nên liền nhắn tin qua chúc mừng, cậu đang trả lời thì bị đánh lén, coi lại thì thấy Tuyệt Thế Mĩ Nữ vẫn còn ở trong tổ đội, cậu nhớ rõ rằng lúc này toàn bộ thành viên trong đội đều đã về thành rồi mà! Không đành lòng mặc kệ bỏ mặc đồng bạn trong phút nguy nan này, cậu chẳng thể làm gì khác hơn ngoài đứng lại.

Hai người buồn phiền vô cùng, thật ra cả hai đều có thể chạy được, không nói đến cái gọi là đạo nghĩa giang hồ, nhưng mà nghĩa khí thì cũng không phải lúc nào cũng xài được, còn phải tự lượng sức, nếu không thì chỉ có chết oan uổng. Bất quả trong thời gian ngắn cả hai cũng sẽ chưa có gặp mặt Tiểu Bạch được, Cô Độc Hoàn Tâm cùng Bạch Y Lăng Nhân mặc dù có thể khống chế cả hai, nhưng cũng không thể giết được hai người trong chớp mắt, bởi vì Nam nhân không có sức tấn công lớn, ngoại trừ kĩ năng hỗ trợ không hề mang theo một chút lực sát thương nào cho nên chỉ có thể dùng pet có tính chất tấn công đến chém cả hai. Nhưng mà hai người trước khi reborn đều chơi lớp nhân. Một là Ma tộc, khả năng kháng tổn thương vật lý rất cao, đặc biệt là Tuyệt Thế Mĩ Nữ, reborn xong vẫn làm ma nữ, khả năng kháng lại tấn công vật lý của

bản thân liền rất cao, pet chém lên người cậu chẳng đau chẳng ngứa. Trận pk ác ý này khiến cho cả hai bên rất bức bối, một bên là vì chạy không được, một bên là vì chém không chết, rất đau đầu!

Thời gian cứ thế trôi qua chậm như rùa, Nam thần sớm đã nằm thẳng cẳng trên mặt đất, mà Tuyệt Thế Mĩ Nữ vẫn còn nửa cây máu. Trần Vũ Khả biết sớm muộn gì ma nữ bé cũng sẽ nằm xuống đất mà thôi.

Lúc này, có tin nhắn gửi tới.

Trần Vũ Khả mở ra xem, là của Phiêu Linh Thư Kiếm!

“Cậu lên hồi nào vậy? Tôi thấy cậu đang online, đến chỗ thợ rèn đi.”

Nhìn thấy tin nhắn, Trần Vũ Khả rất vui, biết ngay là Phiêu Linh Thư Kiếm không phải cố ý không để ý tới cậu mà! Nghĩ đến ma nữ bé của mình sắp chết rồi, trong tin nhắn trả lời cũng vô tình mang theo ý không hề.

Tui tới không được, sắp bị người ta giết chết rồi, anh tới chỗ Tiểu Bạch chờ tui đi! Tại sao chẳng thể nào tăng được level vậy —“

“Bị giết? Ai giết cậu? Ở đâu?”

“Còn ai ngoài bọn Cô Độc Hoành Tâm, ở dưới chỗ biên cảnh đó, trên đường đi Vạn Thọ Sơn.”

“Ừ, chờ.”

Người này nói chuyện thật đúng là quá dúc tích nha! Và cũng lạnh lùng! Ngay cả mấy câu an ủi cũng chẳng chịu nói!

Trần Vũ Khả không nhịn được mà chê bai trong lòng, nhưng mà cậu biết Phiêu Linh Thư Kiếm chắc chắn đang trên đường chạy đến đây.

Quả nhiên không ngoài dự đoán chỉ qua vài phút Phiêu Linh Thư Kiếm đã đến nơi rồi, đại thần chính là đại thần, không thêm nói hai lời, thả thần thú Lăng Đào Sa ra, nhắm ngay pet của đối phương bổ xuống một đao chém chết, trong chớp mắt hai con pet kia liền bị giết sạch.

Hai người Cô Độc Hoành Tâm không ngờ là sẽ có người đến giúp bên kia, lại thêm hỏa lực bên mình cũng đã bị tiêu diệt, nếu như cục diện thay đổi, kẻ chết chính là bọn họ.

Đang khi bọn họ đang suy nghĩ có thoát đi không, Nam thần hình như đã đoán được suy nghĩ của họ, cười nhạo nói:

[Loạn Sát] Hai thằng ngu, đều là Nam nhân, hỏa lực của người khác sao lại mạnh mẽ như vậy ta? Pet không có thuộc tính tấn công xịn mà còn bày đặt chơi Nam nhân làm cái gì?! Thích khổng chế người khác như vậy, đối giới tính chơi Nữ nhân đi, ít nhất rảnh độc cũng được tính là tấn công. Bọn mày đừng có chạy nha, có bản lãnh thì giết bọn tao tiếp đi.

Khích bác của Nam thần mang theo rất nhiều ý nghĩa sâu xa, Cô Độc Hoành Tâm cùng Bạch Y Lăng Nhân cũng không có trả lời, bởi vì lúc này cả hai đang có chút bối rối, đều là Nam nhân thế nhưng bọn họ lại bị Phiêu Linh Thư Kiếm khổng chế, nếu không nhanh chóng thoát khỏi khổng chế của hắn, để cho Lăng Đào Sa chạy qua, bọn họ chắc chắn sẽ chết không cần phải nghi ngờ. Cả hai tên không tài nào ngờ được, kĩ năng Hỗn loạn của Phiêu Linh Thư Kiếm lại mạnh đến như vậy! Vừa tung ra thì cả hai đều lâm vào trạng thái Hỗn loạn?!

Lúc đó ở đằng sau, lại có một đám người kéo tới, hai người vừa nhìn thấy tên những người đó, trái tim nhất thời cùng hóa thành tro.

Tất cả những người đó đều là thành viên chủ lực của bang Cực Tốc!

Bang chủ Phi Sát, phó bang chủ Miểu Sát, trưởng lão Tất Sát, tả hữu hộ pháp Tử Sát cùng Cuồng Sát.

Thì ra từ khi hai người Cô Độc Hoành Tâm bắt đầu cố ý pk Loạn Sát, Tiểu Loạn Sát của chúng ta đã kêu gào trong kênh bang hội, bang chủ liền lập tức kéo theo một đám cao thủ qua đây cứu cậu.

Từ bang chủ đến hộ pháp của bang Cực Tốc Nhất Phái đều là được luyện lên từ account mới, đối với game ai cũng có kinh nghiệm rất phong phú, tự nhiên phân chia đội ngũ cũng rất hợp lí.

Phi Sát ngay từ đầu đã là Nam nhân, sau khi reborn lần hai trở thành Mạnh nam nhân, là trái tim của cả đội Miểu Sát là mẫn Nam nhân reborn thành Nam thần, tiên pháp rất cao, lực công kích cực mạnh, là hỏa lực số một trong đội Tắt sát đều là Nam ma qua hai lần reborn, toàn mẫn, đụng trúng tổ đội yếu thì tấn công, đụng trúng đội mạnh thì làm bác sĩ, tăng tốc độ cho cả đội Tử Sát, là Nam nhân reborn lần 2 trở thành Nữ nhân, máu trâu, pet toàn bộ đều là huyết thần thú, là tằm chần ở trong đội Cuồng Sát là Nam nhân reborn thành Ma nữ, toàn ma, kĩ năng hấp pháp rất mạnh, lại còn có thể gia bàn cùng tấn công.

Tổ đội này là tổ đội chủ lực của bang Cực Tốc Nhất Phái, sau khi cả đội đến liền tung phép thuật ào ào vào Cô Độc Hoàn Tâm cùng Bạch Y Lăng Nhân, hai người kia căn bản không thể chịu được công kích mạnh mẽ như vậy, thoát cái liên gặp được Tiểu Bạch, hoàn toàn không hề có nửa đường sống sót.

Cục diện quả thật là đảo ngược, Trần Vũ Khả vốn tưởng rằng ma nữ bé sẽ phải chết không thể nghi ngờ liền rất vui vẻ, thiếu chút nữa thì vỗ tay khen ngợi. Tổ đội này rất trâu bò, phối hợp không một kẽ hở, nếu không phải vì bọn họ đều xóa account luyện lại từ đầu, dựa vào thực lực của họ hoàn toàn có thể đối đầu với tổ đội chủ lực của bang Chí Tôn.

Đánh thắng trận, tâm tình của mọi người đều rất khoái trá, liền đứng nói chuyện ngay tại chỗ.

[Phi Sát] Em dâu, lúc này Loạn Sát nói cậu ta cùng một ma nữ bé bị giết, thì ra là em à.

[Loạn Sát] Lão đại, các anh tới chậm nha, nếu không có đại thần giúp đỡ, bọn em chết lâu rồi.

[Phi Sát] Tiểu tử thú, vừa nhận được tin bọn anh liền chạy tới, em còn chế bọn anh tới chậm hả? Đồ không biết xấu hổ, biết vậy thì khỏi tới luôn, cho em tự sinh tự diệt.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Đúng vậy, hi hi.

[Loạn Sát] Ặc! Mĩ Nữ, cậu trả lời lúc nào cũng chậm vậy! Lão đại, bọn anh quen à? Ha ha! Em với Mĩ Nữ giết rất nhiều boss cấp 10, không phải lúc này nhìn thấy cậu ấy còn trong đội thì em đã chạy lâu rồi. Đầu có cách nào đâu, ai bảo tình cảm của bọn em rất tốt chứ! Có phải vậy không? Mĩ Nữ?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Đúng vậy, hi hi.

[Phi Sát] Phiêu, bà xã cậu dễ thương ghê.

[Loạn Sát] Lão đại, anh cũng thấy cậu ấy rất dễ thương à? Em cũng thấy vậy đó, ngốc ngốc, giòn vui lắm, nếu không phải cậu ấy kết hôn rồi, em cũng muốn ghẹo nha.

[Miểu Sát] Tiểu Khê, cậu kiểm chế chút, về thành nào.

[Phi Sát] Cậu về trước đi, tôi với Mĩ Nữ thương lượng chút chuyện.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Chuyện gì vậy?

[Loạn Sát] Cậu muốn đến bang tui không?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Được nha.

Trần Vũ Khả vừa mới ấn xuống bàn phím, thì đã nhận được tin nhắn của Phiêu Linh Thư Kiểm:

“Đừng đồng ý với cậu ta.”

12. Chương 12: Mâu Thuẫn

“Vì sao?”

Trần Vũ Khả không hiểu, vì sao không thể vào bang?

“Không vì sao hết, tôi nói không được là không được.”

“Nhưng mà tui đã đồng ý mất rồi.”

“Cậu không định đổi ý sao?”

Nói thật, Trần Vũ Khả rất bài xích bộ mặt chuyên chế của Phiêu Linh Thư Kiếm, mỗi lần mặc kệ là làm cái gì, đều là do anh quyết định, nhưng lại không thể phản đối, chỉ có thể làm theo lời anh, cho dù muốn chống đối, cũng không thể được. Phiêu Linh Thư Kiếm giống như là ông hoàng, điều bộ lúc nào cũng từ trên cao nhìn xuống, giọng điệu cường ngạnh, thái độ ngạo mạn! Mặc kệ cho dù có tranh chấp thế nào thì cuối cùng cũng phải nghe theo anh.

Đến bây giờ, Trần Vũ Khả muốn gia nhập bang hội nào đó, có mạnh hay không cũng không sao, quan trọng là trong bang ít nhất cũng có một người tính cách tương đồng như cậu, như vậy cũng sẽ không cảm thấy cô độc.

Loạn Sát mặc dù rất ồn ào, những người khác cũng rất được, thẳng thắn, không làm càn, cùng cậu ta cày game rất vui cũng rất hiệu quả. Nếu người ta đã thật tâm mời Trần Vũ Khả gia nhập bang hội, thì sao lại từ chối một cách vô lí như vậy. Mà Phiêu Linh Thư Kiếm cũng không có giải thích lí do vì sao anh phản đối, làm Trần Vũ Khả vừa tức lại vừa khổ sở.

Trần Vũ Khả từng nghĩ rằng chơi game một mình cũng rất tự do tự tại, gặp được người đáng giá để kể giao thì sẽ nói rõ để cùng bồi đắp, không phải cậu không muốn tiếp xúc với người khác, mà là không được, cậu vốn là người im lặng ít nói, từ nhỏ đến khi lên đại học, lúc nào cũng một mình, cậu cũng muốn quen nhiều bạn bè, người Cực Tốc Nhất Phái rất được, bây giờ rất khó khăn mới có cơ hội quen thêm nhiều bạn, Phiêu Linh Thư Kiếm lại không chút nghĩ ngợi liền ngăn cản, rất độc đoán!

Tính bướng bỉnh nổi dậy, cậu cố chấp nói: “Không được, tui đã đồng ý rồi.”

“Oh? Đủ lông đủ cánh rồi? Không nghe lời tôi nữa sao?”

“Không phải vậy, anh muốn tui đổi ý thì cũng phải cho tui biết lí do chứ! Nếu như lí do hợp lí, tui chắc chắn sẽ nghe theo lời anh.”

“Không có lí do gì cả, nhưng mà không được đồng ý.”

“Anh ngang ngược quá đi! Không nói lí lẽ gì hết vậy!”

“Cậu nói sao thì tùy, nhưng không được đồng ý.”

“Vừa phải thôi, tôi cứ đồng ý đó, lập tức đăng kí gia nhập bang hội luôn.”

“Cậu dám.”

Lần này Trần Vũ Khả thật sự không để ý đến anh nữa, sao lại có người như vậy chứ? Ngoan cố như cục đá vậy đó, vừa thúi lại vừa cứng!

Cậu lập tức bay về thành, bay thẳng đến chỗ NPC quản lí bang hội, không hề biết những người còn lại vẫn ở nguyên chỗ cũ.

[Phi Sát] Phiêu, bà xã cậu cũng đồng ý đến bang bọn này rồi, cậu cũng vào đi.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Không, cậu ấy sẽ không vào.

[Loạn Sát] Sao vậy? Không phải Mĩ Nữ vừa mới đồng ý sao?

...

[Loạn Sát] Hỏi anh đó! Sao lại bất lịch sự như vậy! Đừng có ý anh là đại thần rồi coi thường không thèm nói chuyện với gamer gà như bọn này nha? Chảnh quá đi!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Tôi chảnh vậy đó, cậu làm gì được tôi.

[Loạn Sát]Ặc — Anh là đại thần nha! Bọn tui không cùng trình độ! Tui có can đảm làm gì anh hả? Tui đắc tội gì với anh sao? Nói chuyện sắc mùi thuốc súng!

[Phi Sát] Loạn Sát, đừng có ầm ĩ nữa, Phiêu được lắm, chỉ có tính tình xấu một chút, cậu ta không có cố ý đâu.

[Loạn Sát] Em mới chẳng thèm cãi nhau với anh ta.

[Phi Sát] Phiêu, suy nghĩ chút đi, tôi vẫn rất muốn cậu gia nhập Cực Tốc Nhất Phái.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Không cần suy nghĩ nữa, muốn gia nhập tôi đã vào từ lâu, chứ không chờ đến bây giờ, các cậu đừng có nhắm vào tôi.

[Loạn Sát] Há há há há há!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Cậu cười cái gì, có bệnh à.

[Phi Sát] ... Phiêu, ôi!

[Phiêu Linh Thư Kiếm]?

[Loạn Sát] Đại thần! Đại thần của tui ơi! Bà xã của anh gia nhập vào bang hội tui rồi! Há há! Tui vừa mới đồng ý nè!

Lời vừa nói xong, Phiêu Linh đại thần đã biến đâu mất tiêu, ngay cả bóng dáng cũng chẳng chữa lại.

Đây là lần đầu tiên Trần Vũ Khả gia nhập bang hội, vừa mới vào, kênh bang phái đã vô cùng sôi động:

[Loạn Sát] Có người mới gia nhập, mọi người tập trung chào đón nào!

[Phi Sát] Chào mừng! Chào mừng! Ha ha

[Miếu Sát] Người mới nói cái gì đi.

[Tất Sát] Chào mừng người mới nha!

[Cuồng Sát] Người mới ở đâu nhĩ?

[Tử Sát] Oa oa! Người mới tất nhiên là Tuyệt Thế Mĩ Nữ! Cao thủ đệ nhất nha!

[Thiên Niên Nhất Thán] Ở đâu? Ở đâu? Thần tượng của tui đến sao?

[Loạn Sát] Mĩ Nữ, cậu nói gì đi.

[Nữ Nhân Hoa Trung Tú] Há há há — Mĩ Nữ ơi, thanh kiếm kia còn bán không?

[Hoa Hoa Quả Quả] Mĩ Nữ ca ca ‘ () ’ anh cũng đến bang em sao!

Trần Vũ Khả đỏ mặt hời hợt! Tốc độ gõ chữ của mấy người này nhanh kinh khủng, trong đó còn có vài người quen thường xuyên thấy nói chuyện nhảm trên kênh thể giới!

[Thiên Niên Nhất Thán] Tui hiểu rồi, thì ra là Tiểu Bạch a.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Hi hi.

[Thiên Niên Nhất Thán] ... Không biết nói gì!

[Phi Sát] Em dâu, kêu ông xã em đến bang bọn anh luôn đi.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Chắc anh ấy không tới đâu.

[Thiên Niên Nhất Thán] Ông xã bạn này là ai?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Phiêu Linh Thư Kiếm.

[Thiên Niên Nhất Thán] Sói tru — trời ơi! Giết tui đi! Thần tượng của tui! Mau kêu anh vô bang đi!

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Để tui thử coi sao.

Thật ra Trần Vũ Khả rất lưỡng lự, Phiêu Linh Thư Kiếm phản đối cậu vào bang như vậy, chắc chắn sẽ rất bài xích chuyện này, tuy nhiên, cậu rất muốn Phiêu Linh Thư Kiếm gia nhập vào trong bang, giống như

thói quen được nuôi dưỡng, hai người cho dù làm cái gì, cũng muốn ở bên cạnh nhau, giống như là tổ hợp. Lúc này không nói gì đã quay đầu đi mất, không biết Phiêu Linh Thư Kiếm có giận không nữa?

Tất nhiên, ai bị làm như vậy mà chẳng tức giận, Phiêu Linh Thư Kiếm vốn tưởng rằng Tuyệt Thế Mĩ Nữ sẽ nghe lời anh, cho dù có chống đối, nháo nhào một chút rồi cũng sẽ qua thôi, anh lại còn rất tự tin từ chối đề nghị của Phi Sát, nhưng mà tên nhóc nhân yêu thú kia lại len lén chạy đi xin vào bang?! Đại thần Phiêu Linh rất tức giận! Hậu quả rất nghiêm trọng! Nếu như lúc này Trần Vũ Khả đang đi bên cạnh anh, không chừng còn bị anh bóp cổ cho chết!

Ngay lúc Trần Vũ Khả đang lưỡng lự có nên lôi kéo anh vào bang không, anh đã chủ động nhả tin qua: “Về nhà.”

Trần Vũ Khả ngoan ngoãn nghe lời liền lập tức chạy về nhà. Đại thần Phiêu Linh đã đứng sẵn trong phòng cũng chẳng thèm nhúc nhích, nhìn thấy ma nữ bé chạy đến, cũng không nói gì, đứng đối diện với cậu, nhìn cậu.

Trần Vũ Khả tự nhiên sinh ra ảo giác, rõ ràng là người trước mặt đâu có chút gì thay đổi, tại sao lại cảm thấy bộ dạng của anh rất hung dữ? Lửa giận cháy bùng khắp người, khí thế vô cùng mạnh mẽ?!

Trần Vũ Khả cười một cái, gõ chữ hỏi.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Anh sao vậy?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Giận à?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Oh? Cậu còn không ngốc sao, lại không biết xấu hổ hỏi tôi câu đó hả?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tôi đã gia nhập vào Cực Tốc Nhất Phái rồi.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Oh, vậy à?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Anh muốn vào không?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Cậu nói gì?

Trần Vũ Khả ngốc nghếch căn bản không có phát hiện ra bầu không khí có chút khác thường, còn tưởng rằng anh đang tham khảo ý kiến của mình, vui vẻ gõ chữ:

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Đồng ý nha! Hi hi, bang này được lắm, là bang cấp 2 rồi đó, không có gì làm thì mình có thể làm nhiệm vụ bang hội lại còn tăng điểm cống hiến nữa. Không phải anh định reborn chung với pet sao? Chắc là điểm thân mật không đủ phải không? (Pet muốn chuyển sinh phải đạt 2 triệu điểm thân mật, mỗi một lần chém giết một con quái thì tăng một điểm) Anh có thể dùng điểm cống hiến đến chỗ nuôi pet tăng điểm thân mật nha, đến lúc đó là có thể reborn rồi. Còn nữa, mấy người trong bang rất tốt, rất nhiệt tình, nhất là Loạn Sát, cậu ấy vui lắm, chơi game với cậu ấy rất là vui.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Tôi không muốn nghe cậu nói mấy cái này, game này tôi hiểu còn ít hơn cậu hay sao? Loạn Sát, Loạn Sát, kêu thân thiết quá nhỉ, tôi mới không online với cậu hai ngày, cậu đã nhanh chóng thân thiết với người khác rồi sao?

Nhìn những lời này, Trần Vũ Khả rất khó hiểu!! Cậu cảm thấy hôm nay Phiêu Linh Thư Kiếm rất lạ, giọng điệu sao lại như vậy? Lại thêm cách nói chuyện rất kì cục?! Làm người nghe rất khó chịu nha.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Ý anh là sao?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Ý tôi là gì, cậu chẳng lẽ không hiểu?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Không hiểu.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Được rồi, tôi nói thẳng luôn, lúc này tôi nói với cậu cái gì? Nói cậu không được vào bang, cậu lại len lén chạy đi gia nhập, đem lời nói của tôi xem như gió thoảng qua tai? Tự cậu gia nhập vào rồi thì thôi, lại còn kêu tôi cùng vào, là sao? Định để tôi xem cậu liếc mắt đưa tình với người khác trong bang sao?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tôi liếc mắt đưa tình với ai? Anh nói chuyện vừa phải thôi, đừng có ngang ngược như vậy có được không!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Tôi cho cậu cơ hội cuối cùng, rời bang đi.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tôi chưa từng thấy ai ngang ngược như anh hết!!! Tôi không đi! Với lại, anh dựa vào cái gì mà quản tôi??? Tôi với anh không có quan hệ gì hết! Tôi muốn làm gì thì cũng không liên quan đến anh!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Giải lắm, chúng ta đúng là không có quan hệ gì, nói trắng ra là, mẹ nó chỉ có một cuộc hôn nhân chó má thôi, tôi mới chẳng thêm quản cậu.

Sau khi nói xong những lời này, Phiêu Linh Thư Kiếm cũng offline.

Trần Vũ Khả ngơ ngác, không chắc chắn kiểm tra lại tên anh lần nữa, đúng là đã không còn online nữa.

Chẳng lẽ anh giận thật sao?

Trần Vũ Khả ngốc nghếch nhìn màn hình máy tính, ánh mắt trước sau vẫn nhìn chăm chăm vào vị trí của anh đứng trước khi logout, thật lâu sau mới tỉnh táo trở lại.

Lời lúc này rất nặng, càng về sau Trần Vũ Khả càng hối hận, lời đã nói ra giống như bát nước đã đổ đi, cậu lúc ấy đang tức giận, cho nên nhất thời kích động nói ra những lời chối tai, cậu vốn định giải thích, nhưng Phiêu Linh Thư Kiếm đã logout, không hề cho cậu một cơ hội nào. Lúc ấy, cậu rất tổn thương, đây là lần đầu tiên hai người khác khẩu với nhau, nhưng sao lại nghiêm trọng đến như vậy!

Hai người đều có chỗ sai, cậu cũng không đem toàn bộ trách nhiệm đổ hết lên người Phiêu Linh Thư Kiếm, sự chuyên chế bá đạo của Phiêu Linh Thư Kiếm có lẽ có liên quan đến hoàn cảnh sống của anh, khiến cho anh sinh ra tính cách như vậy, Trần Vũ Khả chỉ không hiểu tại sao anh không cho phép cậu gia nhập vào bang hội? Tại sao đã không giải thích lí do lại còn nói chuyện kì cục như vậy? Hai người đáng lẽ nên nói chuyện với nhau khi bình tĩnh, nhưng sao lại trở thành cãi nhau ầm ĩ chứ?

Trần Vũ Khả vốn là người đa cảm, Phiêu Linh Thư Kiếm trong tình huống như vậy lại logout bất thành tâm, khiến cho cậu nhẹn không được liền nghĩ lung tung, sợ rằng hai người từ nay về sau liền cắt đứt, trở thành kẻ xa lạ không thể nhìn mặt nhau, vừa nghĩ đến đó, trái tim cậu liền đau âm ỉ, không hi vọng cả hai sẽ có kết cục như vậy, có lẽ trong những phút giây lơ đãng, cậu đã chậm rãi bị lún vào trong đoạn tình cảm này, càng lún càng sâu...

Mấy ngày liên tiếp Phiêu Linh Thư Kiếm đều không có login, Trần Vũ Khả cảm thấy chuyện thật sự nghiêm trọng rồi.

Hai người quen nhau trong game, Trần Vũ Khả phát hiện ra cậu biết rất ít chuyện về anh, rất ít, anh tên gì, bao nhiêu tuổi, ở đâu, làm cái gì, hoàn toàn chẳng biết gì cả. Giống như lời anh nói, mỗi liên hệ giữa hai người chỉ là một cuộc hôn nhân ảo, lại còn là vì làm nhiệm vụ, không hề có cảm giác chân thật, rất mong manh, giống như pha lê, không chịu được bất kì sự công kích nào.

Nếu như Phiêu Linh Thư Kiếm không bao giờ login nữa, hai người sẽ chính thức trở thành người xa lạ, cho dù tình cờ gặp nhau ở ngoài đường, đều sẽ không nhận ra người kia, chỉ có thể đi lướt qua nhau.

Ngày nào Trần Vũ Khả cũng nhìn vào dòng tên xám xịt của Phiêu Linh Thư Kiếm, tâm tình cũng u ám theo rất nhiều, cậu hi vọng dòng tên kia sẽ thỉnh thoảng sáng lên, sau đó lạnh lẽo giải thích với mình, “Hôm đó chỉ đùa với cậu thôi, không được giận, biết chưa?”

Chắc chắn Trần Vũ Khả sẽ không tức giận, chỉ cần Phiêu Linh Thư Kiếm chịu xuất hiện, cho dù muốn cậu rời khỏi bang ngay lập tức, cậu cũng sẽ làm theo lời anh không hề do dự.

Mấy ngày nay Trần Vũ Khả sinh ra một thói quen, đó là vừa login liền nhắn tin cho anh, nói cho anh biết hôm nay mình làm cái gì, gặp phải chuyện gì vui, một ít chuyện nhỏ nhặt trong cuộc sống cũng đều kể ra, giống như là viết nhật kí, kể lại tất cả những vui buồn hờn giận của mình.

Ngày lại ngày trôi qua, gần đây trong server có một chuyện chấn động, đó là chuyển server. <> sau khi ra mắt, số người chơi đã đột phá mốc 1 triệu! Rất nhiều server cũ bị quá tải, xem ra sắp không thể chứa hết

chừng đó người, nhà sản xuất mới nghĩ ra cách giải quyết, đó là đem bớt gamer cũ ở trong các server đưa đến server mới, để khuyến khích gamer đến server mới, còn đưa ra những điều kiện rất hấp dẫn.

Bây giờ, câu đầu tiên khi mọi người gặp nhau chính là hỏi: “Có chuyển server không?”

Ngày nào ở trong bang cũng nói đến chuyện này, phần đông mọi người đều không muốn chuyển, dù sao đối với server hiện tại cũng có rất nhiều tình cảm, bạn bè toàn ở đây, giờ nếu chuyển đến một chỗ mới thì không còn được như thế, không cần phải nhắc đến.

Trần Vũ Khả cũng không muốn chuyển đi, nhưng cậu sợ Phiêu Linh Thư Kiếm sẽ nhân lúc cậu không có ở đây mà len lén đăng kí chuyển server. Khi ý nghĩ này xuất hiện, làm cho cậu lo lắng suốt mấy ngày nay, cậu rất coi thường bản thân, bởi vì cậu không phải là người cầm lên được thì bỏ xuống được, nếu biết trước như vậy, lúc trước sao lại không nghe theo lời anh chứ?!

Nửa tháng trôi qua, thành linh có một ngày, khi Trần Vũ Khả online thì đã phát hiện tên của Phiêu Linh Thư Kiếm đang sáng! Nhất thời liền rất kích động, trống ngực đập nhanh đến lợi hại, giống như sắp vọt lên cổ, bấm vào cửa sổ trò chuyện, gõ xuống: “Anh online rồi, có đó không?”

Đợi thật lâu, đối phương mới thông thả trả lời lại một chữ: “Ừ.”

Trong khoảnh khắc ấy, nước mắt dâng đầy trên mi, tâm trạng tuột xuống rất thấp.

Những lời cậu nhắn anh đã đọc được rồi? Tại sao lại có thái độ lạnh lùng và vô tình như thế?!

Trần Vũ Khả dụi mắt, không muốn để cho bạn cùng phòng nhìn thấy sự thất thố của mình, đã nghĩ không cần để ý đến người kia, nhưng sao lại rất không nỡ.

Cuối cùng chỉ có thể học theo đối phương mà trả lời lại: “Ồ.”

13. Chương 13: Vào Bang

Có tin nhắn được gửi đến, Trần Vũ Khả không ôm theo bất kì hi vọng gì mở nó ra xem, là của Phi Sát.

“Em đâu, em có mở kênh bang phái không?”

“Dạ không.”

“Mau mở đi.”

Trần Vũ Khả khó hiểu mà mở ra kênh bang phái, ở trong bang đang nói chuyện hăng say đến tận trời, tin tức hiện ra ào ào trên màn hình, trong đó có một cái vừa hiện ra đã thu hút ngay ánh mắt của cậu.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Bà xã của tôi cũng đến, tôi chẳng lẽ không thể đến sao?

Lúc này Trần Vũ Khả rất khó gọi tên rõ ràng cảm giác của mình, giống như đang loay quanh trong hầm băng lạnh thấu xương tự nhiên lại có được hạnh phúc tột đỉnh, có cảm giác thỏa mãn nói không nên lời. Cậu không nghĩ đến Phiêu Linh Thư Kiếm lãnh khốc kia sẽ nhượng bộ cậu, hạnh phúc lặng lẽ nở rộ ở trong lòng...

Trong bang rất náo nhiệt, mà cậu lại không có gia nhập vào đó, nhưng vẫn mỉm cười theo dõi.

[Phi Sát] Phiêu, nói vậy là cậu vì bà xã mới vào trong bang bọn này sao?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Tất nhiên.

[Nữ Nhân Hoa Trung Tú] Lãng mạn quá đi — Tui say mất rồi —

[Thiên Niên Nhất Thán] Nữ Nhân... bạn e lẹ chút đi.

[Thiên Niên Nhất Thán] Gào gào gào — Phiêu Linh đại thần, tui rất rất rất sùng bái anh! Xin nhận một lay của tui!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Ừ, cậu tiếp tục sùng bái đi.

[Thiên Niên Nhất Thán] Ô — Đại thần rất lạnh lùng nha! Rất có cá tính!

[Loạn Sát] Mĩ Nữ đâu rồi? Không phải cậu ấy đang online à?

[Phi Sát] Đang onl mà, anh mới M cho cậu ta mà, em dẫu nói gì đi.

Nhìn thấy mọi người đang gọi cậu, Trần Vũ Khả định gõ chữ trả lời, thì nhận được tin nhắn của Phiêu Linh Thư Kiếm gửi qua, vẫn rất đơn giản rõ ràng.

“Oh cái con khỉ, đến lò rèn mau.”

Nghe theo lệnh, ma nữ bé nhanh chân chạy đến lò rèn, Phiêu Linh Thư Kiếm đang đứng trước thợ rèn, không biết đang làm cái gì.

Kênh phụ cận nói:

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Em tới rồi.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Ừ, giao dịch với anh.

Anh lại định làm cái gì?!

Cậu bấm vào Bạch y nam nhân chọn cửa sổ giao dịch, liền nhìn thấy trên đó bỏ vào một thanh Trảm Yêu Kiếm cùng một viên bảo thạch cao cấp, là một thanh Trảm Yêu Kiếm +4.

Trần Vũ Khả cảm thấy tin không được! Thanh kiếm này là thanh kiếm lúc trước cậu có được sao?! Phiêu Linh Thư Kiếm đã nâng cấp nó lên được cấp 4 rồi sao?! Chẳng lẽ không sợ bị gãy à? Lá gan lớn kinh! Cấp 3 cũng đã rất tốt rồi mà!

Suy nghĩ của Trần Vũ Khả quá ngây thơ rồi! Những thứ đáng sợ hơn vẫn còn ở phía sau!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Em đập nó lên cấp 5 đi.

Tay Trần Vũ Khả run lên, con chuột bấm cũng không vững. Thanh Trảm Yêu Kiếm +1 giá chưa đến vài trăm đồng, nhưng lên +4 thì giá đã ở trên trời, muốn mua cũng chẳng có mà mua! Như vậy mà Phiêu Linh Thư Kiếm còn chưa thấy đủ? Muốn đập lên +5?!

Điểm quan trọng còn chưa nằm ở đó, nhìn thanh vũ khí nằm trong túi trang bị, khuôn mặt Trần Vũ Khả liền ảo não, khóc không ra nước mắt, mắng nhỏ: “Gào! Tại sao tự anh không đập lên mà quăng cho em? Gãy thì làm sao bây giờ? Cho dù anh không trách em, tự em cũng sẽ tự trách mình, anh cố ý làm cho em cắn rút cả đời hả?!”

Ngay lúc cậu đang không ngừng tự đấu tranh ở trong lòng thì Bạch y nam nhân lại rất bình tĩnh.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Đứng nhìn nữa, đây là thanh kiếm em lượm được hôm bữa đó.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Anh giỏi quá đi! Đã lên tới +4 rồi, sao còn muốn đập lên +5?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Em là heo à> Ai không muốn có đồ +5 hả? +4 chẳng lẽ xịn hơn +5 sao?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Em tất nhiên biết thần binh +5 thì lợi hại, nhưng vấn đề là từ +4 lên +5 chỉ có 5% cơ hội thôi, chắc chắn gãy đó!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Miệng chó không khạc ra được ngà voi, sao em không nghĩ là dù chỉ có 1% nhưng vẫn rơi vô người em hả?

Hứ! Lúc thì là heo, lúc thì là ki ki, miệng người này đúng là độc kinh khủng!

Trần Vũ Khả hít sâu một hơi, cố sức làm cho bản thân bình tĩnh trở lại, bình tĩnh thương lượng với anh.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Anh đừng nói vậy, em không may mắn đâu, +4 đã rất lợi hại rồi, thật đó! Mình đừng có tham nữa, dừng lại ở đây đi, lỡ đâu gãy, anh sẽ hối hận đó.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Gặm cà rốt rồi bớt bao đồng đi, anh hối hận là chuyện của anh, em lo đập đồ nhanh lên.

Xem ra hôm nay nếu không đập, anh sẽ không bỏ qua đâu, Trần Vũ Khả rất bất đắc dĩ chẳng thể làm gì khác hơn là sử dụng đến tuyệt chiêu,

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Nói thiệt... Em không dám...

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Em có phải là con trai không vậy? Sao giống con gái quá vậy, chẳng có gan gì hết? Gãy thì gãy, cũng có mất miếng thịt nào đâu.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Thiệt đó, gan em nhỏ lắm, tay run ghê lắm!

Trần Vũ Khả không có nói xạo, tay cậu lúc này còn run hơn cả lúc nãy, nếu như thanh cực phẩm thần binh ngàn năm khó gặp này bị gãy ở trong tay cậu thì không chừng cậu tự tử luôn.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Ôi, anh phải nói sao với em bây giờ? Đập đá lên thần binh cũng có tỉ lệ mà, hệ thống cũng có tính toán cảm mới vừa rồi anh dùng một mớ đồ rác đập thử rồi, cũng có thể thấy được chút qui luật, em cứ yên tâm đập đi, lần này có thể thành công đó.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Vậy à, vậy sao anh không tự đập đi?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Em chưa nghe à, người chưa bao giờ đập ra thần binh so với người thường xuyên đập thì sẽ có tỉ lệ thành công cao hơn mà? Em bèo bọt vậy, chắc chưa từng đập thần binh? Cho nên anh mới kêu em tới.

Trần Vũ Khả chợt hiểu ra, cũng tin tưởng chút chút, nhưng mà câu sau có cần phải nói ra luôn không vậy? Rất làm người ta tổn thương nha!

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Được rồi, em đập nha?!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Ừ.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Em đập thiệt đó?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Đập đi.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Gãy cũng đừng có trách em.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Sẽ không đâu.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Anh thề đi.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] ...

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Anh không thề em không đập đâu.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Được, anh thề. Anh thề nếu em không đập nhanh một chút, còn dám dong dài thêm nửa câu thôi, anh sẽ giết em!

Phiêu Linh đại thần lại nổi bão nữa rồi, Trần Vũ Khả rút cuộc cũng ngoan ngoãn ngậm miệng lại, mang theo tâm trạng kích động đem thanh vũ khí cấp cấp kia bỏ vào cửa sổ nâng cấp, nhắm mắt lại ấn xuống nút hợp thành...

Thật ra Phiêu Linh Thư Kiếm cũng không có chắc chắn trăm phần trăm về sự thành công trong lần nâng cấp này, lúc nãy anh nói vậy chỉ để trấn an Trần Vũ Khả mà thôi, cái câu “Người chưa hợp thành thần binh thì sẽ có tỉ lệ thành công cao hơn người từng làm” là anh thấy ở trên diễn đàn, mặc dù anh biết đó là lời nói vô căn cứ, nhưng mà trong tiềm thức thì vẫn tin. Với còn một điểm quan trọng hơn chính là sau chuyện cãi nhau ầm ĩ lần trước, sau khi anh logout, cũng thấy rất hối hận, anh đứng là độc đoán, nhưng nhìn thấy Loạn Sát nói như vậy thì đã rất giận, không ngờ đến Trần Vũ Khả sau đó còn chống đối lại anh, anh kiêu ngạo như vậy sao có thể nhượng bộ được, cho nên không tránh khỏi chuyện to tiếng. Tiếp theo, công việc của anh lại bận bù đầu bù cổ, cơ bản là không đào là được thời gian rảnh, khi vào game được cũng đã là chuyện của nửa tháng sau, nhìn thấy tin nhắn trong hộp thư, anh liền thoải mái lên rất nhiều, tâm trạng theo đó cũng tốt hơn hẳn, làm bộ lạnh lùng nhắn tin cho Phi Sát, nói muốn vào bang, Phi Sát tất nhiên là vui mừng hớn hở, ngay lập tức thêm anh vào trong bang, cho nên khi Trần Vũ Khả mở kênh bang phái ra, mọi người đang buồn đưa về lí do vì sao anh vào bang.

Phiêu Linh đại thần vốn là một người sĩ diện, anh biết chuyện lần trước vốn là do anh không đúng, nhưng lại không thể hạ thấp mặt mũi xuống nhận sai, nói chuyện trong bang một hồi cũng không thấy Trần Vũ Khả nói gì, liền biết ngay bé ngốc này chắc chắn không có mở kênh bang phái, rồi lại len lén nhắn tin cho Phi Sát, nhắc bé ngốc kia mở kênh bang phái.

Về phần tin nhắn riêng mà Trần Vũ Khả gửi cho anh, anh chỉ trả lời lại bằng một chữ, đúng là rất lạnh lùng nha, nói đơn giản đi một chút thì đó chính là phong cách của anh, lúc ấy anh đang đập trang bị, sau khi nhận được tin nhắn của Trần Vũ Khả, lập tức nghĩ ngay sao không dùng phương pháp nâng cấp thanh kiếm lên +5 để hai người làm hòa? Dùng có như vậy, cũng có thể khỏi bị xấu hổ.

Trần Vũ Khả mà biết được suy nghĩ của anh chắc sẽ tức chết luôn. Nói thẳng mà khó khăn đến vậy sao? Còn dùng tới chuyện đập trang bị thần binh làm có nữa, gây thì làm sao bây giờ?!

Trần Vũ Khả mở mắt he hé, tim đập kịch liệt, nhìn về phía cửa sổ nâng cấp...

Thanh Trảm Yêu Kiếm vẫn còn ở đó! Không gãy!!!

Lại nhìn thuộc tính, là +5 nha!!!

Trần Vũ Khả thấy tất cả giống như đang nằm mơ, rất kì diệu! Dùng dúc nhéo má mình một cái, đau quá! Trên khuôn mặt bị nhéo đến hồng hồng lộ ra một nụ cười ngốc nghếch.

Kênh phụ cận nói:

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Em thành công rồi!

Chọn giao dịch với đối phương, đem thanh kiếm đặt vào, bấm xác nhận.

Kiếm đã giao dịch cho đối phương.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Anh nói không sao phải không? Ha ha, em dám nói là em không may mắn nữa đi?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Hi hi! Có thanh kiếm này từ nay về sau anh liền trở thành vô địch thiên hạ rồi!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Hi hi, em nói chuyện sao giống trẻ con quá vậy.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Em vui quá đi!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Uh, mình có phải nên nói vô chuyện chính rồi không?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Chuyện chính gì?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Đưa QQ của em cho anh, mình lên QQ nói chuyện.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] 844xxxxx.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Ừ.

Chưa đến mười giây, tin kết bạn trên QQ đã có rồi, Trần Vũ Khả lập tức đồng ý, xem qua một chút thông tin trên QQ của người kia, rất đơn giản, không có hào nhoáng giống như ở trong game.

Tên: Dương, giới tính: Nam, tuổi: 22.

Những cái khác trống trơn.

Vừa mới thêm bạn tốt, cái đầu chim cánh cụt liền lúc lắc.

[15: Chim cánh cụt: Biểu tượng của QQ message – 1 trình duyệt message phổ biến của Trung Quốc với hình con chim cánh cụt đeo khăn quàng cổ màu đỏ.]

Dương: Là anh.

Vui Vẻ: Em biết rồi.

Dương: Nick QQ của em thiệt khờ.

Vui Vẻ: Anh cũng có hay chỗ nào đâu.

Dương: Hi hi, đây là một chữ trong tên anh, anh tên Phương Thư Dương, còn em?

Vui Vẻ: Trần Vũ Khả.

Dương: Nghe cũng hay.

Vui Vẻ: Cảm ơn, không phải anh có gì định nói sao?

Dương: Đúng vậy.

Vui Vẻ: Anh nói đi.

Dương: Ủ, những lời này anh đã suy nghĩ rất lâu, bây giờ mới nói với em.

Trần Vũ Khả có chút khó hiểu, nói gì mà cần phải trang trọng như vậy thế? Còn phải suy nghĩ rất lâu?

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ muốn thổ lộ sao?!

Nghĩ đến đây, Trần Vũ Khả rất kích động, gần như chắc chắn về ý nghĩ đó của mình, tâm trạng liền rất khẩn trương chờ đợi tin tức của người kia, nhưng mà đợi rất lâu cũng không thấy có tin gì nhả ra.

Cậu nghi ngờ có phải bản thân mình hiểu lầm rồi hay không nữa?

Thình lình, cái đầu của chim cánh cụt lúc la lúc lác, khiến cho cậu giật hết cả người, mở ra xem, là một tin nhắn rất dài.

Dương: Hôm đó anh không nên nói với em như vậy, lúc đó trong lòng anh có chút khó chịu, mới đem toàn bộ mọi chuyện trút hết lên người em, anh không có cố ý, em đừng để bụng. Mấy hôm nay anh bận nhiều việc quá, không đào đâu ra thời gian lên mạng, tin nhắn em gửi cho anh, anh đã đọc hết rồi, hi hi, nói thật là anh rất cảm động, còn tưởng là em không thèm để ý đến anh nữa... Chuyện cũng qua rồi, anh cũng không định nói gì nữa, nhưng suy nghĩ lại thì thấy vẫn nên giải thích rõ với em, chuyện kia bỏ qua đi, được không? Em đừng để trong lòng, sau này sẽ không bao giờ như vậy nữa.

Nhìn thấy những lời này, tâm trạng của Trần Vũ Khả liền rạng rỡ hẳn lên. Cậu không ngờ đến Phiêu Linh Thư Kiếm lại có thể có một mặt như vậy, anh kiêu ngạo đến mức không thể kiêu ngạo hơn, nhưng thái độ lại trở nên rất khiêm tốn. Thay đổi nho nhỏ ấy của người kia làm cho tâm trạng tủi thân cùng khổ sở của cậu trong thời gian qua đều tan thành mây khói.

Cậu tỉnh táo lại trước tiên, nói:

Vui Vẻ: Em không có để bụng, chuyện qua rồi thì mình đừng nói đến nữa, em cũng có chỗ sao, em không nên nổi cáu với anh.

Dương: Ủ, không nhắc đến nữa. Đúng rồi, em có chuyển server không?

Vui Vẻ: Anh thì sao? Em không muốn chuyển.

Dương: Em không chuyển anh cũng không chuyển.

Vui Vẻ: Hi hi.

Dương: Cười ngốc gì đó, em có webcam không? Cho anh nhìn em chút.

Vui Vẻ: Em không có, còn anh?

Dương: Có.

Vui Vẻ: Thật sao? Em muốn nhìn.

Dương: Không được, anh không thấy em vì sao lại cho em thấy anh.

Vui Vẻ: Được rồi, thật ra em cũng có, nhưng mà bỏ ở đâu rồi, để em tìm lại.

Dương: Ủ, tìm nhanh lên.

Vui Vẻ: Dạ.

Trần Vũ Khả đồng ý nhưng cũng rất miễn cưỡng, mấy hôm nay tinh thần của cậu không có sáng sủa, tiêu tụy muốn chết, trên mặt bây giờ vẫn còn đôi mắt thâm sì này. Cậu không muốn để cho Phiêu Linh Thư Kiểm nhìn thấy bộ dạng xuống sắc của mình, nhưng cậu lại muốn nhìn xem hình dáng của anh là như thế nào, không thể làm gì khác hơn là lục tủ tìm webcam, sau khi kết nối xong xuôi thì lại phát hiện ra tóc tai mình rối bời, liền chạy vào toilet chỉnh sửa lại, khi quay lại bàn ngồi trước máy tính, video call đã được mời qua.

Đồng ý, video bắt đầu hoạt động...

Lần đầu tiên Trần Vũ Khả nhìn thấy bản thân mình trong webcam, đôi mắt đen trên khuôn mặt trắng xanh nhìn có vẻ lớn hơn bình thường rất nhiều, ánh mắt chờ mong, nhưng mà webcam của đối phương lại đen sì sì, đợi thật lâu cũng chẳng có thay đổi gì. Lúc này, cậu mới biết mình bị xí gạt, muốn tắt webcam đi, bên kia đã gửi tin qua.

Dương: Không cho tắt, tại sao lần nào nghĩ gì thì người kia cũng đều đoán ra được hết vậy?!

Trần Vũ Khả hết hồn, tại sao lần nào nghĩ gì thì người kia cũng đều đoán ra được hết vậy?!

Dương: Mấy chuyện này của em anh còn không biết sao? Webcam của anh bị hư, để bữa sau anh mua cái mới rồi mở cho em nhìn.

Trần Vũ Khả báai phục, người này đúng là đoán việc như thần! Cái gì cũng biết hết trơn!

Vui Vẻ: Được rồi, không được lừa em.

Dương: Ủ, không phải em nói mình tròn vo sao? Sao mà lại gầy như vậy?! Cao nhiều, nặng nhiều?

Chiều cao và cân nặng chính là tâm bệnh của Trần Vũ Khả, cậu chỉ cao có 170cm, nặng chỉ được 54kg, người gầy đến mức gió thổi cũng muốn bay, hơn nữa cậu ăn kiểu gì cũng chẳng mập ra, muốn nuôi bản thân mập mập thêm một chút cũng chẳng được. Chiều cao cũng giống vậy, sau khi vào trung học thì không cao thêm được nữa, ngày nào cũng chăm chỉ uống sữa nhưng vẫn phí công, vẫn chẳng chịu cao thêm, thiếu niên như vậy quả thật nhìn cũng có chút còi cọc.

Suy nghĩ một chút cậu vẫn quyết định nói thật.

Vui Vẻ: 170cm, 54kg, nhưng mà em chắc vẫn còn có thể cao hơn, em mới có 20 tuổi.

Dương: Em cũng đâu có lùn, chỉ có điều ốm quá, mỗi ngày chịu khó ăn thêm một chút, ngủ nhiều một chút, đừng có lúc nào cũng thức khuya chơi game.

Vui Vẻ: Em biết rồi.

Dương: Ủ, vậy là tốt rồi.

Dương: Em tắt webcam nha, mình vô game nói chuyện tiếp?

Dương: Em tắt đi, anh offline, lát nữa còn bận.

Trần Vũ Khả định đưa tay tắt webcam, vừa lúc Đàm Thụy ở chung phòng đem thức ăn về, bước vào cửa liền kêu to: Nhanh, nhanh, Vũ Khả, cầm giúp tôi nào, bỏng chết mất thôi."

Trần Vũ Khả vội vàng đứng dậy, nhận lấy túi thức ăn trong tay bạn mình đặt xuống bàn, nhìn qua cũng thấy rất thịnh soạn.

Đàm Thụy đưa cho cậu đôi đũa dùng một lần, cười nói: "Hôm nay đồ ăn của căn tin rất được, đều là món cậu thích, tôi mua nhiều hơn một chút, ăn nhanh đi, không thì nguội mất."

Trần Vũ Khả cười đầy cảm kích với cậu ta, Trần Vũ Khả rất đói bụng, lúc này còn lo lắng hình tượng làm cái gì, ăn uống ngấu nghiến.

Đàm Thụy ngồi bên cạnh nhìn buồn cười, sợ cậu bị nghẹn, nhẹ nhàng vuốt lưng cho cậu, còn không quên rót cho cậu li nước.

Chờ sau khi cơm nước xong, đi đến trước máy tính, mới phát hiện webcam vẫn chưa tắt, còn đang hoạt động.

Vừa mới ngồi xuống, tin nhắn đã gửi qua.

Dương: Ăn no chưa?

Vui Vẻ: Dạ rồi. Hi hi.

Dương: Cậu ta là ai vậy?

Vui Vẻ: Bạn cùng phòng của em.

Dương: Oh, cậu ta mua thức ăn cho em à?

Vui Vẻ: Dạ.

Dương: Quan tâm em quá nhỉ.

Vui Vẻ: Dạ, bạn ấy tốt lắm.

Dương: Ủ, em cứ chơi game trước đi, anh phải logout rồi, có gì tối anh online.

Vui Vẻ: Dạ.

Sau khi Phương Thư Dương logout, Trần Vũ Khả lại vào game, vừa khéo nơi cậu login ở trong game có một người chơi đang đứng, người kia thấy cậu đến, cũng rất ngạc nhiên.

Kênh phụ cận nói:

[Phi Sát] Em dâu, sao trùng hợp vậy?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Dạ.

[Phi Sát] Em có chuyển server không?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Dạ không, còn anh?

[Phi Sát] Anh? Cũng không biết nữa, chắc có lẽ sẽ chuyển...

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tại sao???

Trần Vũ Khả rất giật mình! Người kia muốn chuyển server sao?! Rất muốn biết nguyên nhân thật sự là gì, nhưng mà mãnh tráng sĩ đã reborn hai lần chỉ đứng ở đó trầm mặc một lát rồi bay đi mất...

14. Chương 14: Tiến Sĩ

Trong mắt Trần Vũ Khả Phi Sát là một người mạnh mẽ và có trách nhiệm, toàn bộ chuyện tình lớn nhỏ trong bang đều do một tay anh xử lý, cho dù mọi người có bất kì yêu cầu gì anh cũng đều đồng ý, hơn nữa đều tận tình cố gắng hết sức để hoàn thành thật tốt. Từ đó có thể nhận thấy, anh dành rất nhiều tâm huyết cho bang hội này, mượn lời tổ đội chủ lực đi, ngoại trừ Miểu Sát, ba người còn lại tất cả đều là bạn bè của anh ở ngoài đời thực, mọi người xóa account luyện lại nhân vật mới vì để có thể tham dự giải đấu trong server, mọi người cũng thường xuyên tập trung lại một chỗ liêu mạng cày cuốc level để chuẩn bị cho giải đấu, làm vậy còn có thể gia tăng sự ăn ý trong quá trình hợp tác. Cực Tốc Nhất Phái chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn tham dự vào bang hội chiến, tất cả mọi người đều nỗ lực rất nhiều! Chờ khi mọi người luyện được level cao, nhất định sẽ có cơ hội tham dự vào giải đấu! (Một server chỉ có bốn đội ngũ được tham dự, nói cách khác là chỉ có 20 người tham gia thi đấu. Trước tiên phải đấu loại ở server của mình, chỉ có bang hội ngoại hạng mới có tư cách dự thi, từ đó tiếp tục tuyển ra bốn tổ đội mạnh nhất.)

Nếu như Phi Sát chuyển server, như vậy rất có khả năng tổ đội này sẽ bị giải tán, bởi vì những thành viên khác trong bang cũng đã xác định là không chuyển server, dù sao mọi người cũng không có khả năng chuyển sang một nơi khác rồi một lần nữa thành lập bang hội mới. Phi Sát có thể buông tay với bang hội do một tay anh gây dựng nên sao? Anh bỏ được tổ đội này sao?

Phiêu Linh Thư Kiếm không có online, Trần Vũ Khả không muốn tự cày level một mình, chuẩn bị đi làm nhiệm vụ bang hội vừa chờ anh login.

Vừa mới vào bang hội, liền nhìn thấy Phi Sát cùng Miếu Sát đứng ở NPC quản lí bang hội, hình như đang tranh luận cái gì đó.

Kênh phụ cận nói:

[Miếu Sát] Tôi tuyệt đối không cho phép cậu rời khỏi bang như vậy, khi thành lập bang mọi người nói gì với cậu giờ cậu quên rồi sao?

[Phi Sát] Không quên, nhưng mà...

[Miếu Sát] Không quên là được rồi, cậu không cần phải vì một người từng làm cậu tổn thương mà phải chuyển server, ở đây còn có bọn tôi, chẳng lẽ cậu là vì gã ta mới chơi game này sao? Giải đấu này, chúng ta đã chuẩn bị nhiều như vậy, cậu nhần tâm để cho bao nhiêu tâm huyết của mọi người đổ sông đổ biển sao?

[Phi Sát] Những gì cậu nói tôi đều biết... Nhưng mà tôi thật sự không có lý do gì để thuyết phục mình tiếp tục ngồi ghế ở đây nữa, cứ như vậy tôi lại càng thống khổ. Level của Phiêu Linh Thư Kiếm mặc dù hơi thấp, nhưng cậu ta hoàn toàn có thể thay thế tôi, đợi level của cậu ta tăng cao rồi, nhất định còn mạnh hơn cả tôi, tôi sẽ thương lượng với cậu ta, cậu cứ yên tâm, tổ đội sẽ không bị giải tán đâu.

[Miếu Sát] Cậu cho rằng cậu tìm người thay thế, cậu có thể an tâm mà đi sao? Cậu sai rồi, nếu cậu đi, tôi cũng sẽ ra khỏi bang, tôi nghĩ mọi người nếu biết cũng sẽ rời khỏi bang.

[Phi Sát] Cậu hà tất phải làm vậy? Đừng ép tôi.

[Miếu Sát] Tôi không bức cậu, cậu tự suy nghĩ lại đi, tôi đi trước.

Miếu Sát nói xong liền đi ra ngoài, khi đi đến cửa, nhìn thấy Tuyết Thế Mĩ Nữ đang đứng ở bên kia, chỉ dừng lại một lát, rồi tiếp tục bước ra khỏi lãnh địa bang hội.

Trần Vũ Khả cảm thấy rất ngại ngùng, giống như là vô tình biết được bí mật của hai người kia, cậu đang do dự xem có cần tới chào hỏi với Phi Sát không, người kia đã nói chuyện với cậu trước.

Kênh phụ cận nói:

[Phi Sát] Em cũng nhìn thấy rồi.

[Tuyết Thế Mĩ Nữ] Dạ.

[Tuyết Thế Mĩ Nữ] Anh thật sự muốn chuyển server sao?

[Phi Sát] Chắc là vậy.

[Tuyết Thế Mĩ Nữ] Em có thể hỏi lí do không?

Đợi thật lâu sau Trần Vũ Khả mới nhận được tin nhắn riêng của Phi Sát gửi đến.

Thì ra trước khi Phi Sát xóa account cày lại cũng làm nhân yêu, là một tiên nữ xinh đẹp. Lúc ấy level của anh không cao, biết một người có tiếng ở trong server, level của người kia rất cao, năng lực rất mạnh, anh vì muốn người kia kéo anh tăng level nên vẫn nói dối về giới tính của mình, nhưng mà anh lại không ngờ đến, người kia đối xử với anh vô cùng tốt, hai người còn kết hôn ở trong game, trở thành một cặp được biết bao gamer hâm mộ. Giữa hai người cũng từ từ có những thay đổi, đề tài chuyển từ trong game ra ngoài đời thực, mỗi lần người kia hào hứng nói muốn đến gặp anh, trong lòng anh cũng tràn ngập cay đắng xót xa, anh rất muốn nói ra thân phận thật sự của mình, nhưng rồi lại không dám, anh sợ người kia biết được sẽ giận dữ, sẽ khinh bỉ anh, coi thường anh, bởi vì anh phát hiện ra tình cảm của mình đã thay đổi. Anh từng hỏi bóng hỏi gió người kia có suy nghĩ như thế nào đối với những người đồng tính, người kia luôn nói không có kì thị, cũng không thấy gì, nghe được những lời ấy trong lòng anh được an ủi rất nhiều, khi anh rút cuộc gom hết can đảm chuẩn bị thẳng thắn với người kia, thì có chuyện lớn đã xảy ra, còn có ảnh chụp màn hình làm bằng chứng. Đó là khi anh cùng bạn nói chuyện phiếm buổi tối, tự nhiên nhớ ra chuyện vẫn khiến anh rối rắm bấy lâu, liền nói với bạn mình biết anh là con trai, lúc ấy người bạn kia nghe xong cũng rất kinh ngạc, tuy nhiên cũng không hề khinh bỉ anh, còn làm quân sư giúp anh. Nhưng mà tình cờ làm

sao cái câu anh tự nhận mình là con trai lại bị ai đó chụp lại đưa lên diễn đàn, trở thành một bằng chứng nặng kị, sự thật chính là sự thật, anh cơ bản không có cách nào chối bỏ, mặc kệ mọi người mắng chửi anh thế nào, anh cũng không hề nói lại một câu, dù sao cũng là lỗi của anh.

Anh mãi mãi nhớ ngày hôm ấy, người kia sau khi nhìn thấy bài viết này, câu đầu tiên nói với anh chính là: “Không ngờ mày lại xấu xa như vậy, lừa gạt tao suốt quãng thời gian dài như thế chắc vui lắm nhỉ? Đồ biến thái, đồ đồng tính, tao vĩnh viễn không muốn nhìn thấy mày.”

Anh muốn giải thích, nhưng người kia không hề cho anh lấy một cơ hội, lập tức li dị, rồi còn kéo anh vào trong black list, toàn bộ tin nhắn anh gửi qua đều bị chặn lại.

Sau đó, anh đã xóa account, không hề có chút do dự, trái tim anh thật sự đã bị tổn thương rất sâu.

Đại khái qua hơn mười ngày sau đó, bạn bè tìm được anh, muốn anh tiếp tục chơi game chung, vì giao hẹn lúc trước của mọi người – tham dự giải đấu trong game. Bạn bè anh lúc này để chứng tỏ thành ý, toàn bộ đều xóa account luyện lại từ đầu, mọi người vì anh mà có thể làm đến mức này, làm anh rất xúc động, chủ động nhận vị trí bang chủ, không cần vì điều gì khác nữa, chỉ cần vì những người bạn này anh cũng sẽ nhất định kiên trì, để mọi người có thể tham dự giải đấu. Vốn vẫn rất tốt, không biết tại sao mấy hôm trước ai đó lại post một bài trong diễn đàn, một lần nữa vạch trần thân phận của anh, nói anh chính là tiên nữ trước kia chuyên đi lừa gạt mọi người, kéo theo người kia cũng tìm đến, thái độ rất rõ ràng, bắt anh phải chuyển server, nói không muốn nhìn thấy anh, nếu như anh không chịu làm theo, người kia sẽ diệt bang Cực Tốc Nhất Phái.

“Nói như vậy, anh là vì nghĩ cho mọi người mới quyết định chuyển server? Chỉ vì người kia uy hiếp anh sao?”

Khi biết tất cả mọi chuyện, Trần Vũ Khả giận lắm, chuyện đã qua lâu như vậy, mọi người cũng chỉ chơi game thôi, đâu có đụng chạm tới ai đâu, người kia dựa vào cái gì ép Phi Sát chuyển server?! Hơn nữa cậu cũng thấy Phi Sát làm vậy rất không đáng, cho dù Phi Sát có nảy sinh tình cảm với người kia đi, nhưng đến cuối cùng vẫn là con số 0, còn bị nhục mạ, bây giờ còn muốn giấu giếm mọi người tự mình nhận lấy tất cả, thật sự khiến cho người ta xót xa!

Chỉ một lát sau Phi Sát gửi tin tức đến:

“Có thể nói như vậy.”

“Sao anh không bàn bạc với mọi người? Sợ dẫn đến đánh nhau?”

“Đó cũng là lí do.”

“Ai uy hiếp anh?”

“Anh không muốn nói...”

“Cái kia em chỉ nghĩ đến một người! Có thể nói ra những lời cuồng vọng như vậy cả server chỉ có thể có hai người, Long Sát thì không có khả năng, bởi vì anh ta đã kết hôn với Phượng Tiên từ lâu rồi, như vậy là Tiên Sĩ sao?”

“Ha ha, không ngờ em lúc nào cũng ngốc nghếch, thế mà cái này cũng bị em đoán ra.”

“Chỉ đoán được loáng thoáng, hình như em có nghe nói chuyện này, chỉ có điều lúc ấy toàn cây level, cũng không có chú ý, bây giờ nghe anh nói, em mới nhớ ra.

“Ừ, lúc ấy chuyện này rất âm ỉ mà.”

“Anh có nghĩ đến cái người post bài trên diễn đàn có thể là người bạn nói chuyện với anh không?”

“Không đâu, lúc ấy chỗ bọn anh đứng cũng không có gì bí mật hết, lại còn dùng kênh phụ cận để nói chuyện, có lẽ vì vậy nên có người phát hiện, anh chắc chắn không phải do người bạn kia nói ra đâu.”

“Vì sao? Anh không hề nghi ngờ gì sao?”

“Ừ, bởi vì người nói chuyện với anh lúc đó là Miểu Sát, khi đó cậu ta còn chưa có xóa account, chơi Nam nhân.”

“Vậy là ai nhỉ? Rõ ràng là cố ý nhắm vào anh!”

“Anh cũng không biết.”

Trần Vũ Khả tự nhiên có một ý nghĩ, đó là nhất định phải chụp cho được cái kẻ ném đá giấu tay ở sau lưng mọi người kia.

Nhưng mà trong lúc gấp gáp cậu cũng không biết phải bắt đầu truy tìm từ đâu, trong lúc cậu đang vắt vẻo suy nghĩ, thì ông xã Phiêu Linh Thư Kiếm của cậu đã online.

Trần Vũ Khả đem tất cả mọi chuyện kể lại cho chồng cậu.

Phiêu Linh Thư Kiếm nghe xong vẫn rất bình tĩnh, chỉ nói một câu: “Chuyện này nghe thật sự rất nhảm nhí.”

Trần Vũ Khả, nào người có tiền được làm từ sinh sao? Rõ ràng là bi tình khiến cho người ta muốn rớt nước mắt, anh không có bất kì cảm xúc nào thì thôi đi, tại sao còn nói nó rất nhảm nhí?! Thật sự là rất tuyệt tình mà!

Trần Vũ Khả thấy hình như cậu đáng lẽ nên đem chuyện nói với Loạn Sát, người tràn ngập tinh thần trọng nghĩa như Tiểu Loạn Sát nhất định sẽ cùng cậu ra sức điều tra chuyện này.

Lúc này, chồng cậu nhắn tin qua:

“Nếu mình đã vào trong bang, chuyện trong bang cũng là chuyện của mình, cái tên Tiến Sĩ đó có khả năng tiêu diệt Cực Tốc Nhất Phái sao?”

Nói như vậy, Phiêu Linh Thư Kiếm quyết định để ý chuyện này à? Trần Vũ Khả ngốc nghếch cười toe toét, có anh gia nhập vào là tốt rồi, cẩn thận suy nghĩ lại một chút, mỗi lần có chuyện gì, hai người cho dù có nảy sinh mâu thuẫn như thế nào, đến cuối cùng anh vẫn sẽ chiều theo mình, hình như lúc nào cũng là như thế...

Mọi người có còn nhớ trận chém giết giữa Chí Tôn và Tinh Quang Đại Đạo không? Có một người vẫn không lộ diện, đó chính là Tiến Sĩ, hắn ta là bang chủ của Tinh Quang Đại Đạo, là Nam ma reborn lần 2 level 120, xếp hàng thứ tư trong top những gamer có level cao nhất, cũng là kẻ có tiếng trong server, trước giờ đều là Siêu mẫn Nam ma!

Nếu nói Long Sát rất cao ngạo, Phiêu Linh Thư Kiếm rất lãnh đạm, thì Tiến Sĩ hoàn toàn đem ưu điểm của cả hai người kia cộng lại, đã thế hắn còn rất rất rất kiêu ngạo!

Đợt đó rất không đúng dịp, khi hai bang phái lớn chém giết nhau hắn lại bận việc không thể online, nếu không thì đã chẳng có chuyện trận chiến kia không giải quyết được gì, hắn nhất định sẽ truy cứu tới cùng, sau đó hắn cũng có tìm Long Sát, nhưng người ta lại không muốn đánh nhau với hắn, nói là vì muốn để cho thành viên trong bang yên tâm chơi game. Hắn vẫn không phục, nhưng lại không thể cứ dây dưa hoài, dù sao hắn cũng là bang chủ một bang, phải suy nghĩ cho mọi người, nếu phát sinh chém giết thì sẽ có rất nhiều gamer level thấp bị liên lụy, cho nên hắn tạm thời nuốt cục tức này xuống, lẳng lặng chờ đợi cơ hội phản kích.

Nghĩ lại, người cuồng vọng tự đại như vậy Phi Sát có thể đấu lại sao?

Trước không thảo luận đến vấn đề này, vẫn còn một chuyện xem ra tất cả mọi người đã quên từ rất lâu rồi? Tuyệt Thế Mĩ Nữ là một kẻ điên cuồng cày cuốc tăng level nha! Từ sau trận chiến kia, cậu mặc dù quen thêm rất nhiều bạn, nhưng level của cậu trước sau vẫn dừng lại ở con số 131, cậu sao có thể hủy hoại thanh danh kẻ cuồng luyện cấp đây nên thơ của mình?! Tối nay cậu mặc kệ kiểu gì cũng phải tăng level! Cái đó là chắc chắn! Mặc kệ là ai hay chuyện gì cũng không được ngăn cản!

15. Chương 15: Thất Bại

Để có thể tăng level nhanh chỉ có hai con đường, không phải đi săn boss thì đó chính là đi chém quái ở Bạch Cốt Sơn. Nếu Phiêu Linh Thư Kiếm đang online, vậy thì lựa chọn phương pháp đơn giản mà hiệu quả là đi chém quái Bạch Cốt Sơn đi.

Khi Trần Vũ Khả nói ý định của mình cho Phiêu Linh Thư Kiếm biết, anh cũng không có từ chối, chỉ bắt quá lạnh lẽo quăng lại một câu:

“Tăng level xong là phải off line liền, đừng có để cho anh lại thấy em thức đêm, có phải em không cần mạng nữa hay không? Đi ngủ sớm cho anh!”

Ức! Người này sao mà hung dữ quá vậy! Trần Vũ Khả nôn ọe ở trong lòng: anh không biết xấu hổ hay sao mà còn đi nói người khác?! Số lần anh thức đêm kể ra còn ít hơn hơn người bình thường sao?! Dài dòng y chang mấy bà cô già!

Có lẽ là vì để có thể sớm hoàn thành nhiệm vụ một chút, để cho Trần Vũ Khả có thể logout ngủ sớm, Phiêu Linh Thư Kiếm lập tức tổ đội kéo Ma nữ bé chạy tới Bạch Cốt Sơn, không nói hai lời liền đại khai sát giới, trong lúc chém quái, anh cũng không có nói chuyện, chỉ vùi đầu chém và chém, liệu mạng chém quái, tinh thần bình bình!

Trần Vũ Khả mang theo khuôn mặt hắc tuyến nhìn chiến thần đang im lặng chiến đấu ở phía trước, không khỏi trầm nghĩ, bộ dạng liều mạng như vậy, cứ thế thì chẳng bao lâu nữa liền tăng level cho coi! Có phải là anh đang cố ý không vậy? Không muốn nhìn thấy mình như vậy? Hay là muốn mình logout nhanh nhanh một chút?

Có lẽ là ông trời cố ý chọc ghẹo hai người, hôm nay nhất định Trần Vũ Khả không tăng level được, cũng không logout sớm được.

Khi hai người đang chém hăng say, tự nhiên một con boss cấp 10 lượn lơ trước mặt hai người!

Nhìn thấy boss cấp 10 giống như là nhìn thấy thần binh, càng huống chi ở đây chỉ có hai người họ, chưa có bị ai cướp! Trần Vũ Khả liền kích động, hào hứng gõ chữ.

Kênh phụ cận nói:

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Woa! Boss cấp 10! Mau gọi người trong bang tới giết phụ!

Phiêu Linh Thư Kiếm hình như còn hưng phấn hơn cả cậu.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Em là heo hã! Chờ người ở trong bang chạy tới, nó đã sớm bị mấy người chuyên đi săn boss giết chết rồi, mình cùng giết đi. Há há, giết xong con boss này em cũng có thể tăng level đó.

Trần Vũ Khả hôn mê, người này thật sự muốn mình logout nhanh nhanh đến như vậy sao?! Lại còn cười há há?! Ghét quá đi!

Phiêu Linh Thư Kiếm trong ấn tượng của mọi người hình như là chưa từng gặp thất bại.

Ừ! Không phải trận tử thí giữa anh với Long Sát hòa nhau sao? Không tính là thua nhỉ?

Ừ! Anh cùng Tuyệt Thế Mĩ Nữ bị giết chung, khi đó không phải là vì không mặc đồ có thuộc tính kháng sao? Lại còn bị đánh lén, chỉ có thể nói là vì trùng hợp, sai lầm, cũng đâu có tính là thua ha?

Cho nên khi anh nói hai người cùng giết boss cấp 10, Trần Vũ Khả không hề có chút xiu nghi ngờ gì về năng lực của anh, vui vẻ hào hứng nhìn anh khiêu chiến với con boss cấp 10 kia.

Trần Vũ Khả cười trộm ở trong lòng, cảm giác đi theo người mạnh săn boss thiệt là đã, vừa an toàn lại vừa năng suất cao, quá sung sướng!

Nhưng mà hai người đánh giá thấp khả năng của boss rồi, ngoại hình của boss cấp 10 cũng giống như ngoại hình gamer chọn cho nhân vật, mười con boss đại diện cho mười lớp nhân vật khác nhau, mỗi lớp nhân vật có kĩ năng gì thì nó cũng có kĩ năng đó, tất nhiên bọn nó có thể thêm máu cho nhau. Lại thêm sau khi bảy con quái hết thời gian bị khống chế thì khiến cho cục diện lúc này trở nên rối tinh rối mù, này thì tấn công,

này thì hồi sinh, đứng sừng sững. Không có cách nào, Phiêu Linh Thư Kiếm chẳng thể làm gì khác ngoài việc tung kĩ năng khổng chế thêm một lần nữa, nhưng mà quái vật mỗi lần giết xong vừa qua chưa bao lâu thì đã được boss hồi sinh, làm kiểu gì cũng không giết hết được.

Lúc này, Phiêu Linh đại thần mới biết là mình tính toán sai rồi. Anh mặc dù có thể khổng chế toàn bộ boss, nhưng mà hai người bọn anh không có kĩ năng tấn công trên diện rộng, nói trắng ra trong đội không có cường tiên, tổ đội săn boss không có tiên tộc thì rất khó khăn, dù sao quái rất nhiều, lại còn thêm máu, chỉ có lớp nhân vật tiên tộc có kĩ năng tấn công trên diện rộng rất mạnh mẽ mới có thể từng chút một diệt sạch số lượng lớn! Khiến cho quái vật không có khả năng hồi sinh!

Ngay lúc hai người lâm vào tình trạng bế tắc thì mấy tổ đội săn boss cũng đã lục đục kéo tới, những người đó nhìn thấy chỉ có hai người đang giết, hơn nữa khả năng thành công rất thấp, nghĩ thầm sao mà hèn ghê! Cứ đứng đây không đi đâu cả, chuẩn bị tinh thần cướp boss (Nếu giết boss cấp 10 thất bại, gamer khác có thể tấn công boss)

Trần Vũ Khả nhìn thấy xung quanh gamer đứng lố nhố nhìn hai người giết boss, mà khả năng là cậu với anh không giết được con boss này, liền định chạy, nếu như mà chết thì cái được không bù đủ cho cái mất nha! Vội vàng nhắn tin qua cho chồng mình.

“Mình chạy đi, xem ra giết không được, cứ để cho người khác giết đi...”

“Bây giờ còn chạy cái gì nữa, vì sao phải để cho người khác giết, em nhắn tin trong kênh bang hội đi, kêu Phi Sát kéo đội qua đây nhanh lên, đợi cậu ta tới rồi mình hãy chạy.”

Trần Vũ Khả gõ gõ đầu mình, chợt tỉnh ra! Tại sao không nghĩ đến cái này ta?!

Phiêu Linh Thư Kiếm thật sự rất gian xảo, hai người mặc dù giết không được, nhưng vẫn có thể tạm thời khổng chế con boss, kéo dài thời gian, đợi đến khi Phi Sát kéo tổ đội đến, thì hai người có thể chạy, tiện tay nhắn tin cho Phi Sát, Phi Sát liền có thể lập tức tấn công con boss cấp 10 này, như vậy còn sợ không cướp được sao? Chiêu này cũng rất hay, ke ke! Dù sao phù sa cũng không thể để chảy ra ruộng người ngoài được!

Hai người vẫn không ngừng khổng chế boss, nhưng lại không có giết nó, người thông minh vừa nhìn liền biết hai người đang kéo dài thời gian, lúc này mấy người đứng đợi ở ngoài đã không nhịn được nữa, đều bắt đầu chỉ trích cả hai, trong đó có một kẻ vô cùng tự cao tự đại, nói chuyện rất khó nghe. Trần Vũ Khả vừa nhìn thấy tên của kẻ đó liền: Hừ! Thì ra là hắn!

Kênh phụ cận nói:

[Tiến Sĩ] Giết nhanh chút coi, mẹ nó đừng có làm lãng phí thời gian của mọi người.

...

[Tiến Sĩ] Phiêu Linh Thư Kiếm, mày cho rằng mình rất lợi hại sao? Hai người giết? Thật sự không biết tự lượng sức mình!

...

[Tiến Sĩ] Fuck! Mày cố ý hả? Định kéo dài thời gian chờ người của mình tới cướp hả? Mẹ nó mắc ói.

...

[Tiến Sĩ] Hừ! Một hồi boss cường hóa, tao coi bọn mày còn trụ được bao lâu?

...

[Tiến Sĩ] Tụi mày tốt nhất là chạy nhanh cho tao! Có tin là chờ tổ đội của bọn mày tới tao liền giết bọn nó trước?!

...

Tiến Sĩ không ngừng hung hãn uy hiếp hai người, bây giờ thì cuối cùng Trần Vũ Khả đã biết tại sao Phi Sát lại sợ hắn ta đến như thế, người này đúng là lưu manh đầu đường xó chợ nha! So với Long Sát còn kiêu ngạo ngang ngược hơn nhiều, thật sự là chẳng thể nói lí được.

Khi Phi Sát kéo tổ đội đến đây, Tiến Sĩ đang quát tháo không ngừng tự nhiên im thin thít.

Tiếp theo, đáng lẽ là hai người Trần Vũ Khả tìm cơ hội chạy, nhả tin với Phi Sát đang chuẩn bị cướp boss!

Nhưng mà mọi chuyện lại không có đi theo chiều hướng mà hai người tính toán, Tiến Sĩ khó khăn lắm mới im miệng tự nhiên lại nổi điên.

Kênh phụ cận nói:

[Tiến Sĩ] Mộng Ảnh, thằng biến thái như mày cũng dám tới cướp boss?! Những gì ông đây nói mày quên hết rồi hả?! Bây giờ mày đáng lẽ nên ngồi ngu ở nhà chờ chuyển server đi, chứ không có phải chạy đến lượt lờ trước mặt ông đây! Có nghe chưa.

Tiến Sĩ lạnh lẽo phun ra một câu khiến cho mọi người chết điếng, cùng nhau xem xét tên của gamer xung quanh, cũng đâu thấy người nào tên là Mộng Ảnh đâu.

Ngay lúc hai người Trần Vũ Khả định chạy, Phi Sát cũng nổi điên.

Kênh bang phái nói:

[Phi Sát] Xin lỗi, tôi không giết nữa.

Nói xong anh liền giải tán đội ngũ bay đi mất, bỏ đồng đội lại một mình, mọi người hoàn toàn không hiểu chuyện âm ỉ này là như thế nào?! Mọi người trố mắt nhìn nhau, không biết phải làm sao.

Trần Vũ Khả thì gấp muốn chết, cậu cũng không biết vì sao Phi Sát lại sợ Tiến Sĩ đến như vậy? Định che giấu hết mọi việc sao? Vậy giờ rốt cuộc có chạy hay không đây? Hay là vào bang gọi tổ đội khác đến giúp giết boss giờ?

Chưa kịp tham khảo ý kiến của Phiêu Linh Thư Kiếm, chuyện tiếp theo liền bị cái miệng ăn mắm ăn muối của Tiến Sĩ nói cho thành sự thật rồi, con boss cấp 10 bắt đầu cường hóa, phải biết rằng hai người không chế boss lâu như vậy, bây giờ chắc chắn nó sẽ phát uy! Boss cấp 10 một khi đã cường hóa, sức tấn công cũng trở nên siêu cường, hơn nữa khả năng kháng các thuộc tính cũng đã vô địch thiên hạ, Phiêu Linh Thư Kiếm có chút không khống chế được bọn chúng rồi, tình huống thay đổi, hai người ngược lại bị con boss cấp 10 khống chế, tình hình bắt đầu không ổn...

Nhìn cả đám người bên ngoài nôn nóng muốn nhào vô đánh thử, Trần Vũ Khả lại thấy bản thân mình rất mắc cười, tại sao muốn tăng level mà lại khó khăn dữ vậy trời!??

Vốn cậu vẫn còn có cơ hội chạy, nghe lời Phiêu Linh Thư Kiếm nên mới ở lại, chờ người nhà đến cướp boss, đợi một hồi người cũng đến, nhưng Phi Sát lại tự nhiên chạy đi không rõ nguyên nhân, bây giờ chỉ có thể trợn mắt chờ chết thôi.

Ông trời không phải lúc nào cũng chiều cố cho Trần Vũ Khả, mặc kệ cậu có khẩn cầu trong lòng cho không có chuyện gì xảy ra, thì cuối cùng hai vợ chồng lại tiếp tục cùng nhau nắm tay đi gặp Tiểu Bạch một lần nữa.

Thông qua chuyện này, Trần Vũ Khả đã hiểu rõ ra một chân lý, đó chính là không nên mù quáng tin tưởng ai cả! Cho dù người đó năng lực có mạnh đến mức đến tận bây giờ cũng chưa từng thất bại, nhưng mà thế sự khó lường nha, một giây sau đó sẽ xảy ra chuyện gì ai có thể đoán trước được chứ? Chuyện gì không nắm chắc thì không nên thử.

Có lẽ là Phiêu Linh Thư Kiếm cũng thấy đuối lý, từ chỗ Tiểu Bạch truyền tống về thành anh không có nhắc gì đến chuyện phải logout. Theo lý thuyết chuyện lúc này cũng đã trôi qua, nhưng mà ai cũng không ngờ đến, vì chuyện Phi Sát đột ngột bỏ đi, khiến cho những thành viên khác trong bang rất bất mãn, mọi người dùng kênh bang phái chỉ trích anh.

[Thủy Miếu Miếu] Bang chủ, lúc này sao tự nhiên anh bỏ đi, có thể giải thích với mọi người một chút không?

[Danh Dương Hoa Cỏ] Đúng vậy, bang chủ anh cũng phải nói rõ cho bọn này chứ.

[Phong Vân Tiểu Khán] Bang chủ anh có ý gì hả? Nói mau đi! Hôm nay anh nhất định phải giải thích rõ ràng với bọn này.

[Miếu Sát] Sao vậy? Mọi người ồn ào gì đó?

[Danh Dương Hoa Cổ] Lúc này bang chủ kéo bọn này đi giết boss cấp 10, kết quả tự nhiên anh ta rời đội bỏ chạy, quảng bọn này lại, bọn tôi muốn hỏi lí do cho rõ.

[Thủy Miếu Miếu] Đúng vậy! Tôi đang cày level, còn đang cần nhân đôi kinh nghiệm, nghe thấy bang chủ kêu về đi giết boss, bây giờ nhân đôi kinh nghiệm cũng bị lãng phí, boss cũng chẳng giết được, tổn thất này ai chịu trách nhiệm đây?

[Miếu Sát] Ừ, tôi biết rồi, bang chủ làm vậy nhất định có lí do của cậu ấy, cậu ấy sẽ giải thích với mọi người thôi, các cậu đừng nói.

[Phi Sát] Tôi không có gì để giải thích cả, rất xin lỗi.

[Phong Vân Tiểu Khán] Anh cho rằng một câu xin lỗi là đủ sao? Tại sao không thể giải thích? Bọn này là người anh kêu tới thì tới nói đi thì đi sao? Anh kêu giết thì giết không giết thì không giết? Định giỡn mặt hả?!

[Thủy Miếu Miếu] Đúng vậy, anh cho rằng anh là bang chủ thì ngon sao, hôm nay làm cho rõ đi!

[Loạn Sát] Trời ơi! Chuyện gì vậy! Không phải chỉ là giết boss không được thôi sao? Kêu gào ầm ĩ như vậy làm cái gì? Chuyện bé xé ra to!

[Phong Vân Tiểu Khán] Cậu nói chuyện kiểu gì đó?! Chẳng lẽ mấy người ý mình là cấp cao trong bang thì có thể chèn ép người khác sao? Bọn này là dân thấp cổ bé họng nên tư cách nói chuyện cũng không có hả, hỏi một câu không được sao? Nếu là như vậy, cái bang này tôi chẳng ở được nữa!!!

[Loạn Sát] Không muốn ở thì đi đi, chẳng ai cản cậu.

[Miếu Sát] Tiểu Khê, cậu bớt cãi đi! Chuyện hôm nay tôi rất xin lỗi mọi người, mọi người bỏ qua cho nhau đi, cũng đừng cãi nữa, những ai lúc này đi săn boss đến phụ xe đi, con boss sau tôi kéo mọi người giết.

Miếu Sát ra mặt làm chủ tình hình, mọi người cũng không cãi nhau nữa, nhưng mà cũng có một bộ phận nhỏ người ở trong bang thay đổi suy nghĩ, trong mắt họ hành động hôm nay của Phi Sát rất không thể chấp nhận! Hơn nữa thái độ cũng không tốt! Cuồng vọng tự đại, coi thường người khác!

Những lời nói chuyện lúc này Trần Vũ Khả cùng Phiêu Linh Thư Kiếm cũng nhìn thấy, trong lòng hai người cũng hiểu ra Phi Sát bởi vì câu nói kia của Tiên Sĩ nên mới bỏ đi, hai người cũng không ngờ Tiên Sĩ lại có khả năng ảnh hưởng đến Phi Sát lớn đến như vậy, có lẽ chuyện này nếu không giải quyết, Phi Sát cho dù không chuyển server, cũng sẽ không yên tâm chơi game được.

Trần Vũ Khả nhìn đồng hồ, đã gần mười hai giờ đêm, chuyện của Phi Sát khiến cho cậu không vui, cậu cảm thấy rất khổ sở thay cho Phi Sát, cũng rất khinh bỉ cách làm của Tiên Sĩ, muốn giúp một chút, nhưng lại có cảm giác bất lực, không biết phải làm sao mới có thể giúp đỡ cho Phi Sát. Bây giờ cậu cũng không có tâm trạng cày level nữa, sáng mai lại có tiết học, cậu quyết định có gì mai rồi tiếp tục cày cuốc tăng level sau. Sau khi chào tạm biệt Phiêu Linh Thư Kiếm, cậu liền chuẩn bị logout.

Ngày sau đó lại nhận được tin nhắn của Phiêu Linh Thư Kiếm:

“Đưa số điện thoại của em cho anh.”

16. Chương 16: Ngụy Cơ

Từ lúc logout đến bây giờ, Trần Vũ Khả đã lảng qua lộn lại trên giường hơn một tiếng đồng hồ, mắt nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại, thường xuyên ấn xuống bàn phím, xác định điện thoại vẫn có tín hiệu hoặc không bị tắt máy giữa chừng, nhưng mà cột sóng cùng pin trên màn hình đều nhắc nhở cho cậu biết mọi thứ vẫn rất bình thường, chỉ có điều là không ai liên lạc với cậu thôi.

Nếu nói Trần Vũ Khả không thấy mất mát gì là chuyện hoàn toàn không có khả năng, cậu rất lạ vì sao lúc này Phiêu Linh Thư Kiếm muốn có số điện thoại của cậu nhưng mà lại không liên lạc với cậu gì cả? Tùy tiện nhấn một cái tin nhắn cũng được mà, cậu rất hối hận vì sao lúc này vừa nhấn số điện thoại xong thì liền logout, đáng lẽ cũng nên hỏi số điện thoại của anh, như vậy thì giờ sẽ không giống đứa ngốc, chỉ biết chờ dài cổ, bao nhiêu quyền chủ động đều rơi vào tay người khác.

Trần Vũ Khả bấm xuống bàn phím điện thoại một lần nữa, trong lòng tự nhủ với mình, chỉ nhìn một lần cuối cùng nữa thôi.

Trùng hợp cứ thế mà diễn ra, khi màn hình sáng lên, thì tiếng nhạc chuông trong trẻo cũng vang lên, thông báo có tin nhắn hiện ra trên màn hình, được gửi đi từ một số máy lạ.

Trần Vũ Khả có cảm giác, nhất định là của Phiêu Linh Thư Kiếm gửi đến! Tim liền đập thành thịch đầy rạo rực, cả người vô cùng hưng phấn, ngón tay vội vàng mở tin nhắn, trên màn hình xuất hiện dòng chữ: “Đã ngủ chưa? Là anh, Phương Thư Dương.”

Quả nhiên là anh! Trần Vũ Khả cong môi cười khúc khích, xoay người một cái, vội vàng nhấn tin lại cho anh: “Em chưa ngủ, hi hi, còn anh? ^^”

Cố ý dùng thêm biểu tượng mặt cười, hỏi cậu vì sao làm như vậy, cậu cũng không biết, cái này gọi là gì ta? Đúng rồi! Là ma xui quỷ khiến!

Tin nhắn gửi đi chưa bao lâu, bên kia đã trả lời, có thể nói là rất nhanh chóng: “Anh cũng chưa ngủ, nhưng mà lên giường nằm rồi, em thì sao?”

Không đoán được giọng điệu của người kia, nhưng mà rất muốn tiếp tục trò chuyện.

Trần Vũ Khả ngồi dậy vui vẻ, suy nghĩ một chút, qua mấy phút mới thông thả nhắn tin trở lại: “Thật sao? Sao trùng hợp vậy, em cũng vậy, nhưng mà dạo này hơi bị mất ngủ, lăn lộn trên giường thật lâu nhưng cũng không ngủ được.”

“Ừ.”

Khoảnh khắc nhìn thấy nội dung tin nhắn kia, trái tim của Trần Vũ Khả rút bịch xuống nền nhà, đau quá đi. Vốn còn tưởng rằng người kia sẽ hỏi một câu quant âm, cho dù là giả bộ cũng được, nhưng mà anh chẳng nói gì hết.

Đôi mắt nhìn chăm chăm vào chữ kia, trong lòng Trần Vũ Khả có chút mất mát, cậu không biết rốt cuộc là mình đang chờ đợi điều gì, chỉ muốn nói chuyện với Phương Thư Dương nhiều một chút, không muốn cứ thế này mà kết thúc trao đổi giữa hai người. Nhưng mà đầu óc cậu lúc này trống rỗng, thật sự không tìm ra được đề tài thích hợp, trong lúc gấp gáp cũng không biết nên nói cái gì.

Qua một hồi lâu, Trần Vũ Khả cắn răng đưa ngón tay định tắt điện thoại, màn hình tự nhiên lóe sáng, một tin nhắn được gửi đến.

Ngọn lửa hi vọng trong lòng liền bùng lên, nhanh chóng vươn cao, thiêu cháy, cậu không nhận được tò mò, đọc tin nhắn: “Đi uống ít sữa nóng đi, nghe nói nó có tác dụng giúp dễ ngủ đó. Lúc này anh lên máy tính tìm hiểu thử, cháo kê cũng có thể chữa mất ngủ, mai em ăn thử xem sao.”

Sau khi đọc xong, Trần Vũ Khả thiếu chút nữa thì bật dậy khỏi giường, không ngờ được Phiêu Linh Thư Kiếm hóa ra lại vì cậu mà rời giường đi tìm thông tin các phương pháp chữa mất ngủ?! Tâm trạng uể oải lúc này liền bị đá văng xa lắt, rất muốn cười ke ke thành tiếng, nhưng mà lại sợ dọa đến bạn cùng phòng.

Cố gắng lấy lại bình tĩnh, nhịp tim của Trần Vũ Khả cũng đập trở lại bình thường, trả lời: “Em biết rồi, cảm ơn anh.”

“Khách sáo làm gì, uống sữa xong phải đi ngủ nhanh lên đó.”

“Dạ, anh cũng vậy nha.”

“Ừ, ngủ ngon, ngủ nhớ mơ thấy anh.”...

Trần Vũ Khả cười ngọt ngào, nói khe khẽ với điện thoại: “Dạ, nhất định sẽ nằm mơ về anh.”

Mặc dù Trần Vũ Khả chưa thể xác định rõ ràng mối quan hệ giữa cậu cùng với Phương Thư Dương là gì, nhưng cậu cảm thấy người kia cũng rất dễ ợt đến cậu. Cậu đối với tình trạng của hai người lúc này rất hài lòng, dù sao hai người cũng quen nhau trong game online, nếu như phát triển nhanh quá cậu sẽ cảm thấy không chân thực, không cảm thấy an toàn, càng huống chi cậu cũng chưa xác định được người kia có phải cùng loại người như cậu hay không, như bây giờ cũng rất tốt, mặc dù có chút mập mờ, có chút mờ ám, nhưng mà lại làm cho người ta cảm thấy trái tim ấm áp đến ngoài sức tưởng tượng. Có lẽ tình cảm ở trong lòng cậu cũng giống như thế, bình lặng, êm đềm bất tận.

Đọc lại tin nhắn một lần nữa, Trần Vũ Khả trốn trong chăn vẫn cười khúc khích không ngừng được, cậu đã hoàn toàn quên mất sáng mai cậu vẫn còn phải đi học...

Tình cảm chính là tốt đẹp như vậy, cho dù chỉ là tình cảm yêu mến đơn phương, cũng làm cho người ta cảm thấy hạnh phúc. Một tin nhắn ngắn ngắn cũng làm cho Trần Vũ Khả cười ngu ngơ cả một đêm! Tất nhiên, giờ học buổi sáng cậu chắc chắn sẽ bị đến muộn.

Đại học A đặt ở ngoại thành, cho nên khuôn viên rất lớn, từ kí túc xá sinh viên đi đến lớp học, dùng tốc độ chạy nhanh nhất cũng mất hơn 10 phút đồng hồ. Trần Vũ Khả rất thêm thắm, tiết học đã vắt đầu, cậu vẫn còn nằm trên giường chưa ngóc đầu dậy! Xem chừng chờ đến khi cậu chạy tới nơi thì cũng đã hết tiết!

Cậu bật người dậy, vội vàng chải rửa mặt, ôm tập hốt hoảng chạy lên phòng học, ai bảo cậu bình thường chỉ biết online, thiếu sự rèn luyện, chạy mới hai bước thì đã bắt đầu thở hồng hộc. Lúc này cậu hận sao mình không mọc ra cặp cánh, như vậy thì có thể bay đến lớp học ngay lập tức rồi. Nhưng mà đây là chuyện không có khả năng nha, cậu chẳng thể làm gì khác hơn là tự khinh bỉ bản thân: Ai bảo mê trai?! Đáng đời!

Chỉ là cảm đầu cảm cổ chạy Trần Vũ Khả về cơ bản không có tâm trạng chú ý tất cả sự vật xung quanh, không ngờ liền bị va trúng một người, bao nhiêu tập sách trong tay đều rơi xuống hết. “Xin lỗi, xin lỗi.” Trần Vũ Khả vừa xin lỗi vừa cúi người nhặt sách vở rớt dưới đất.

Người kia không nhúc nhích, cũng không có ngồi xuống lượm sách phụ, ngay cả một câu “không có gì” cũng chưa từng nói.

Trần Vũ Khả có chút xấu hổ, sau khi nhặt hết sách vở lên chuẩn bị nhanh nhanh rời khỏi đây, lúc ngẩng đầu mới phát hiện mình đụng vào một người đàn ông dáng rất cao. Ánh nắng mặt trời buổi sớm mai chiếu lên thân hình người kia, tạo thành một vầng sáng màu vàng nhạt. Đôi mắt trong, sống mũi cao, khuôn cằm rắn rỏi, khoe miệng hơi nhếch lên một chút, quả thực là gọi cảm đến mức hết thuốc chữa! Áo len trắng rất hợp với cái quần màu xám, vóc người dong dong cao. Nơi người kia đứng giống như là đang tỏa hào quang, hào quang bắn ra bốn phía làm Trần Vũ Khả ngơ ngác muốn mù hết hai mắt.

Người nọ nhìn thấy đôi mắt Trần Vũ Khả không hề chớp lấy một cái mà cứ nhìn mình chằm chằm, cười nhẹ một chút, nhướng nhướng mắt, trêu ghẹo: “Rất đẹp trai phải không? Lau nước miếng nhanh đi kia.”

Trần Vũ Khả sửng sốt, vội vàng chùi chùi miệng, phát hiện đâu có chảy nước miếng gì đâu, cho nên mới biết mình rất bất lịch sự, tự nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, liền cúi gằm mặt, ôm chặt sách vào lòng định đi vòng qua người đàn ông kia, trốn đi nhanh nhanh.

Người kia nhìn theo bóng dáng của Trần Vũ Khả, cười sâu xa, sau đó liền đi về hướng ngược lại.

Ngồi ở trong lớp học, Trần Vũ Khả mới có thể hình dung lại về người đàn ông lúc nãy, mặc dù anh ta rất tuấn tú nhưng mà làm cho người ta có cảm giác không đứng đắn, nhất là ánh mắt khi nhìn người khác, như thể nào ấy, có cảm giác không tự nhiên khó thể diễn tả được, nói chuyện cũng rất ngả ngớn, người như vậy tốt nhất không nên dây vào.

Nghĩ đến đây, Trần Vũ Khả lại cười, có lẽ cũng chỉ gặp người kia một lần thôi, cho dù sau này có gặp lại, hai người cũng chưa chắc nhớ mặt nhau.

Học xong quay trở lại kí túc xá, Trần Vũ Khả quyết định chuyện cần làm đầu tiên là mở máy tính vào game chơi.

Vừa online liền phát hiện trong bang có người mới, người đó rất hoạt bát, sáng sủa, rất giỏi giao tiếp, vừa mới đến không bao lâu thì đã thân thiết với rất nhiều người trong bang, mở miệng ra là giống như được

bôi mật, thấy nam thì liền gọi ca ca, thấy nữ thì liền gọi tí tí, không cần kể đến có bao nhiêu hiền lành dễ thương.

Nhưng mà Trần Vũ Khả lại rất không ưa cô gái này.

Đó là bởi vì —

Kênh bang phái nói:

[Dao Nhi] Phiêu ca ca, anh nói em mới có level 70 giờ phải làm gì để có thể tăng level nhanh đây?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Tổ thiên (Nhiệm vụ thiên đình, gamer sau khi lên đến level 70 mới có thể nhận nhiệm vụ này)

[Dao Nhi] Như vậy à! Tổ thiên là làm cái gì? Em chưa bao giờ làm qua hết á! Phiêu ca ca, anh dẫn em đi tổ thiên được không?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Ừ, đợi chút nữa đi.

[Dao Nhi] Phiêu ca ca, anh tốt quá, em chờ anh nha!

[Dao Nhi] Phiêu ca ca, anh làm sư phụ của em được không? Như vậy lát nữa anh đưa em đi tổ thiên cũng có điểm kinh nghiệm (sư phụ mang đồ đệ cày level, mỗi lần đồ đệ tăng level, sư phụ cũng sẽ nhận được kinh nghiệm cho bản thân, cho pet, vật phẩm này nọ)

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Ừ.

[Dao Nhi] Tốt quá! Em có sư phụ rồi, Phiêu ca ca anh ở đâu vậy? Em tới tìm anh.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Chờ ở phu xe.

[Dao Nhi] Em tới liền đây!

Trần Vũ Khả tự nói trong lòng mình, chẳng phải là gamer level muốn tìm sư phụ level cao giúp đỡ thôi sao? Chuyện này ở trong game vốn rất bình thường, không có gì đâu. Nhưng mà cậu vẫn cứ có cảm giác người tên Dao Nhi kia rất giả tạo, nhân vật vừa mới lên level 70 liền làm nhiệm vụ tổ thiên, chẳng phải tất cả mọi người đều biết sao? Cho dù không xem giới thiệu game, khi đến level 70 hệ thống cũng sẽ gửi tin tức thông báo, nếu nói tới mức hệ thống bị đẩy qua nhanh làm cho cô nàng không đọc được, thì kiểu gì cũng phải xem qua kênh thế giới, ngày nào chả có người ra trên kênh thế giới kiếm tổ đội đi tổ thiên, level yêu cầu bao nhiêu cũng nói rất rõ, cô ta lại nói cô ta không biết tổ thiên là cái gì, trừ khi cô ta là con gà ở trong game. Nhưng cô ta biết nếu đệ tử tăng level thì sư phụ cũng được quà, cái này sao có thể nói cô ta là con gà trong game được?

Chắc là không phải đâu?! Trần Vũ Khả mới chẳng tin lời cô ta nói, cảm giác cô ta có mục đích khác, động cơ không trong sáng!

Vốn Trần Vũ Khả chỉ là một người rất nhạy cảm, thích nghĩ lung tung, chuyện nhỏ xiu cũng có thể nghĩ ra rất nhiều kết quả khác nhau. Nhưng cậu cũng chỉ ngẫm nghĩ thôi, cậu không có nói suy nghĩ của mình với mọi người, càng không đi chất vấn Dao Nhi kia, nhiều lắm thì tự mình khó chịu thôi.

Còn Phiêu Linh Thư Kiếm lúc nào trở nên nói chuyện mềm mỏng vậy? Người khác muốn anh làm cái gì anh liền làm cái đó, anh chẳng phải rất lạnh lùng sao? Vừa nhìn thấy mấy cô bé nhỏ nhỏ xinh xinh liền đã không thể chống đỡ được rồi!?

Trần Vũ Khả hung hăng khinh bỉ anh ở trong lòng!!!

Sau đó Trần Vũ Khả lại âm thầm khinh bỉ bản thân!!!

Ngay lúc đang bận bịu suy nghĩ, chẳng biết trời xui đất khiến thế nào làm cho cậu điều khiển ma nữ bé thông thả chạy đến chỗ phu xe rồi.

Trước phu xe người ngựa qua lại dập dềnh, Trần Vũ Khả liếc mắt một cái liền nhìn thấy Dao Nhi đứng ở giữa, hứ! Cô ta lựa chọn nhân vật có ngoại hình xinh đẹp nhất, ăn mặc hở hang nhất trong <> – Tiên nữ Vũ Thiên Cơ.

Trần Vũ Khả bĩu môi, xem thường vô cùng. Thành linh thấy Phiêu Linh Thư Kiếm đi về phía phụ xe, trong lòng hốt hoảng, sợ bị người kia nhìn thấy, vội vàng điều khiển chuột, dắt ma nữ bé chạy vào chốn đông người, định lẫn vào trong đám đông.

Dao Nhi nhìn thấy Phiêu Linh Thư Kiếm đến, hưng phấn dùng kênh phụ cận chào hỏi anh.

[Dao Nhi] Phiêu ca ca, em ở đây nè. Em đã gửi đề nghị bãi sư rồi, anh đồng ý đi.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Ừ.

[Dao Nhi] Hi hi, được rồi. Mình đi tổ thiên đi.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Được.

Trần Vũ Khả trợn to mắt nhìn Phiêu Linh Thư Kiếm cùng Dao Nhi tổ đội xong xuôi lướt ra ngoài, nhưng lại không biết làm gì, trong lòng có chút khó chịu.

Lúc này, cửa sổ đội nhóm chợt sáng lên, mở ra xem, trên có thông báo: Gamer Phiêu Linh Thư Kiếm đề nghị bạn gia nhập đội ngũ, đồng ý hay từ chối?

Trần Vũ Khả rất phiền muộn: Sao anh biết cậu ở đây?! (nhân vật phải đứng chung một màn hình mới có thể tổ đội được)

Không đợi cậu hỏi, tin nhắn của Phiêu Linh Thư Kiếm đã được gửi qua: “Trốn cái gì? Vừa đến đã nhìn thấy em rồi, đi, cùng anh đi làm Tổ thiên.”

“Bấm xuống nút đồng ý, ma nữ bé gia nhập đội ngũ.

Dao Nhi cảm thấy rất tò mò với Tuyệt Thế Mĩ Nữ vừa mới đến.

Kênh phụ cận nói:

[Dao Nhi] Phiêu ca ca, ai vậy ạ?

Trần Vũ Khả lầm bầm trước máy tính: “Tui là bà xã của anh, ực, trong game.”

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Bà xã tôi.

[Dao Nhi] Anh kết hôn rồi hả?! Không thể nào! Anh gạt em phải không? He he.

Trần Vũ Khả trợn trắng mắt, mọi chuyện đều có khả năng nha!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Ừ.

[Dao Nhi] Vậy cô ấy cũng theo mình đi Tổ thiên à?

Trần Vũ Khả cũng rất hẹp hòi, ai đi cùng cô chứ, tôi đi theo anh ấy.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Nhiều người giết nhanh.

[Dao Nhi] Vậy à... Bỏ đi, đi theo thì đi theo, dù sao cũng không nhiều lắm.

Nhìn thấy Dao Nhi nói như thế Trần Vũ Khả nghiêng răng kèn kẹt chữ thầm muốn tắt bếp, hận không thể lập tức rời đội, xem ra ý cô giống như là phải miễn cưỡng đồng ý?! Một cường ma thực lực mạnh mẽ như vậy kéo cô ta đi làm nhiệm vụ mà cô ta còn không muốn sao?! Thật sự giận kinh khủng!

Trần Vũ Khả suy nghĩ một chút, không ngừng tự trấn an bản thân, coi như là nể mặt Phiêu Linh Thư Kiếm đi, không hơn thua với cô ta, tạm thời nuốt cục tức này xuống, sau này tính tiếp.

17. Chương 17: Ghen

Sau khi nhận nhiệm vụ xong xuôi, bắt tay vào làm chưa đến nửa tiếng, Trần Vũ Khả đã hối hận rồi, biết trước như vậy thì đã không theo hai người kia đi tố thiên, nhỏ Dao Nhi kia quả thật là nghiện nói, không ngừng lải nhải, cái gì cũng hỏi, nhưng lại rất ngốc, đem tất cả câu hỏi của cô ta tập hợp lại cũng có thể in được bộ sách tựa là một trăm ngàn câu hỏi vì sao!

Coi đi, câu hỏi của cô ta, làm cho người ta nghe xong muốn học máu!

Kênh phụ cận nói:

[Dao Nhi] Phiêu ca ca, tố thiên thì ra là như vậy à? Tại sao lại gọi là “Tố Thiên” vậy? Em chẳng hiểu gì cả.

Trần Vũ Khả không nói gì, cô ta rút cuộc bao nhiêu tuổi vậy? Hỏi một câu nực cười như vậy, làm nhiệm vụ, nhiệm vụ thiên đình, tất nhiên gọi tắt là “Tố Thiên” rồi!

[Dao Nhi] Phiêu ca ca, quái ở đây cũng lợi hại quá ha! Em cơ bản không có giết được tụi nó, vì sao vậy?

Trần Vũ Khả có chút buồn cười, nếu dễ giết, những gamer level 70 còn cần phải tổ đội để cùng làm nhiệm vụ sao?! Còn cần phải đứng chờ ở chỗ NPC Lí Tĩnh để đợi người khác kéo đi sao? (Lí Tĩnh: NPC nhận nhiệm vụ thiên đình)

[Dao Nhi] Phiêu ca ca, pet của anh sao mạnh quá vậy? Tại sao pet của em lại yếu xiu vậy?

Trần Vũ Khả cảm thấy phán đoán của mình hình như là sai rồi, cô ta chẳng lẽ thật sự là con gà ở trong game sao?! Chưa từng thấy thần thú sao? Pet bình thường có thể so sánh với thần thú sao?!

[Dao Nhi] Phiêu ca ca, sao anh không nói gì hết vậy? Bà xã anh sao cũng không nói gì? Chị ta kiêu ngạo ghê.

Khụ! Đều là không nói gì, sao tự nhiên mình lại bị biến thành người kiêu ngạo vậy?!

Trần Vũ Khả cảm thấy cũng cần phải giải thích mấy câu rồi.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Em gái à, không phải tôi kiêu ngạo, mà là em cứ hỏi anh ấy, không có hỏi tôi, tôi sợ tôi trả lời câu hỏi của em, em lại nói tôi lảm chuyện.

[Dao Nhi] Đúng vậy, con gái nhiều chuyện quá con trai không thích đâu.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Đỉnh chính một chút, tôi không phải con gái, tôi là con trai.

[Dao Nhi] Hả!!! Anh là nhân yêu?! Không thể nào? Phiêu ca ca, anh biết anh ta là nhân yêu không???

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Biết.

[Dao Nhi] Em không hiểu nha, chẳng lẽ hai người quen nhau ở ngoài đời hả?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Không quen.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Đúng vậy.

Hử?! Trần Vũ Khả cảm thấy quái lạ, hai người quen nhau trong thực tế hồi nào?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Mình quen nhau?!

[Dao Nhi] Phiêu ca ca, em phát hiện tố thiên tăng level nhanh ghê luôn, sắp tăng được 2 level rồi, cứ tiếp tục cây ở đây, em sẽ max level rất nhanh, đến lúc đó có thể reborn rồi.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Mới đầu thì kinh nghiệm nhiều, nhưng sau khi level tăng lên thì điểm kinh nghiệm cũng giảm, không dễ max level vậy đâu.

[Dao Nhi] Vậy à, Phiêu ca ca, anh đã max level rồi, sao lại không đi reborn.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Luyện cho pet, đợi pet max level rồi cùng reborn luôn.

[Dao Nhi] Em phải luyện level nhanh nhanh thôi, đến lúc đó mình có thể reborn chung, anh phải chờ em nha!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Ừ, được.

Trần Vũ Khả một mực chờ Phiêu Linh Thư Kiếm trả lời, còn tưởng rằng người kia sẽ giải thích cho cậu, nhưng mà đề tài thoát cái đã bị Dao Nhi chuyển đến tận đâu, nhìn hai người một hỏi một đáp, cậu căn bản không có cơ hội mở miệng.

Càng nghĩ càng thấy không đúng, hai người quen nhau chưa lâu, mới vừa gặp thì Phiêu Linh Thư Kiếm đã cho một thành cực phẩm Khô Cốt Dao, xin hỏi có ai đối với người chỉ mới gặp mặt một lần ở trong game mà lại ra tay hào phóng đến như vậy không? Không lẽ hai người kia thật sự biết mình ở ngoài sao?!

Suy nghĩ này vừa mới nảy sinh, Trần Vũ Khả liền bị dọa run, nhưng cậu cũng không có chắc chắn về ý nghĩ của mình, rất muốn hỏi lại một chút, rồi lại không biết phải mở miệng thế nào. Hai người kia thì đang nói chuyện khí thế ngút trời, cậu cảm thấy mình giống như người thừa, căn bản không thể hòa nhập vào trong hai người.

Trên màn hình là tiên nữ gợi cảm đang phòng ngự, đứng bên cạnh mà như rất xa xôi, trên đầu không ngừng xuất hiện các câu hỏi.

Bạch y Nam nhân thỉnh thoảng thấy ra kĩ năng hỗn loạn khổng lồ quái vật, cũng rất nhân nhĩ, còn thường thường trả lời lại một ít câu hỏi.

Chỉ có ma nữ bé liều mạng ra sức chém quái, không hề dừng lại nghỉ ngơi.

Trần Vũ Khả mắc ối gần chết, dựa vào cái gì chỉ có một mình cậu anh dũng giết địch, mà hai người kia vẫn đứng ở ngoài hưởng thụ hả?! Hơn nữa pet của cậu level cao như vậy, tổ thiên căn bản là không có điểm kinh nghiệm, hoàn toàn là kéo level cho người khác, hai người này không biết ơn cậu thì thôi, lại còn không nhìn đến sự tồn tại của cậu!

Càng giết càng phiền lòng, sau khi cậu chém chết một con miniboss, liền rời khỏi tổ đội, cậu biết nếu mình còn ngốc ở tại nơi này chắc chắn sẽ bị học máu!

Vừa rời khỏi đội, tin nhắn đã chạy đến, Trần Vũ Khả biết là của Phiêu Linh Thư Kiếm gửi qua, nhưng mà không muốn để ý đến, tuy nhiên tin nhắn không ngừng chớp nháy, làm cho cậu kích động muốn chết.

Bất đắc dĩ mở ra xem, quả nhiên là của Phiêu Linh Thư Kiếm: “Sao tự nhiên em rời đội vậy?”

Đã nói không để ý là không để ý, Trần Vũ Khả thẳng tay đem cửa sổ nói chuyện tắt đi, một tin nhắn khác lại bay đến: “Em đâu rồi? Em chạy đi đâu vậy? Bọn anh chờ em ở chỗ NPC Lí Tĩnh.”

Trần Vũ Khả hừ lạnh, lại tắt đi cửa sổ trò chuyện.

Bên kia hình như vẫn rất cố chấp, tin nhắn lại được gửi đến: “Em có còn online không? Nói chuyện đi! Bọn anh đang chờ em nè.”

Trần Vũ Khả giã bộ nôn khan hai cái, tắt đi! Không thèm để ý đến anh!

Nhưng người kia còn bướng bỉnh hơn so với cậu, cậu càng không để ý, tin nhắn gửi qua càng nhiều.

Trần Vũ Khả thì cứ tắt đi, tuyệt đối không hề nường tay, liên tiếp đóng N cái tin nhắn, tin nhắn cuối cùng làm cho cậu bật cười: “Được rồi, anh cũng không Tổ thiên nữa, em ở đâu? Anh qua tìm em.”

“Em chuẩn bị đi Bạch Cốt Sơn, em muốn tăng level.”

“Trời ơi, chưa từng thấy ai giống như em hết, không muốn tổ thiên thì cứ nói thẳng ra, tự nhiên không rên một tiếng liền bỏ đi. Nhận nhiệm vụ đi, đợi anh ở chỗ phu xe, anh đi Bạch Cốt Sơn với em.”

“Em đi nhận nhân đôi kinh nghiệm luôn, em muốn cày lâu một chút.”

“Tùy em muốn mấy tiếng thì mấy tiếng, anh sợ em thật rồi, hôm nay cùng cày với em là được chứ gì?”

“Cỡ hai tiếng là được rồi, em nhận nhiệm vụ rồi, đang chờ anh ở phu xe nè.”

“Ừ, anh đến đây.”

Hai người tổ đội xong, một lần nữa đi đến Bạch Cốt Sơn, trong lúc chém quái, Trần Vũ Khả mấy lần muốn nói nhưng lại thôi, rất muốn biết lời hồi nãy Phiêu Linh Thư Kiếm nói là có ý gì, biết nhau ở ngoài đời như lời anh nói nghĩa là sao? Trải qua N lần đấu tranh, cuối cùng cũng đem câu hỏi canh cánh trong lòng nói ra.

Kênh phụ cận nói:

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Mình biết nhau à?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Nói nhảm, chẳng lẽ mình không biết nhau à?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Ý em không phải vậy, ý em là mình quen nhau ở ngoài đời à?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Quen.

Trần Vũ Khả hết hồn!

Anh quả nhiên biết mình! Vậy rốt cuộc là làm sao quen? Quen ở đâu?

Tự nhiên rất muốn biết, vội vàng gõ xuống bàn phím hỏi.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Sao em không biết? Anh là ai? Tại sao em không nhận ra anh? Sao anh biết em?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Mình trao đổi số điện thoại, còn nhắn tin qua lại, cái này còn không nói là quen nhau ở ngoài sao.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] ... Là cái này sao? Cái này cũng xem là quen sao?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Đúng vậy, anh cảm thấy đó chính là quen.

Đã nói rồi mà, lối suy nghĩ của người có tiền người bình thường không thể hiểu được! Trần Vũ Khả, cảm thấy mình rất ngốc, người khác tiện miệng nói, còn chưa biết có phải thật không, thì mình đã rối loạn hết cả lên, thật là khờ mà.

Bỏ đi, Trần Vũ Khả mặc dù không hài lòng với lời của người kia, nhưng cũng không muốn tranh luận với anh, dù sao cũng không cãi thắng được anh, cứ tập trung cày cuốc tăng level đi.

Chém quái chưa được bao lâu, Trần Vũ Khả phát hiện ra một vấn đề, bình thường Bạch y Nam nhân thân thủ vốn rất nhanh nhẹn nhưng sao hôm nay lại chậm chạp quá vậy, quái vật đánh tới chỗ anh, anh cũng không tránh không né, sau đó đứng sững lại, giống như là bị rút mạng.

Một đao chém bay con quái dám tấn công anh, Trần Vũ Khả không nhịn được, hỏi:

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Anh đang làm gì? Anh còn đó không? Đừng nói bị rút mạng nha?

Đợi một hồi lâu, Bạch y Nam nhân mới trả lời:

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Đang online, đợi anh, anh đang giúp người khác làm nhiệm vụ, anh đến ngay đây.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Giúp ai làm gì? Nhiệm vụ gì vậy?

Vừa mới gửi câu hỏi đi, Phiêu Linh Thư Kiếm đã bay mất. Trần Vũ Khả cảm thấy rất khó hiểu! Cậu đoán chắc là Phiêu Linh Thư Kiếm lại giúp Dao Nhi làm nhiệm vụ, cho dù sư phụ có trách nhiệm giúp đỡ đệ tử vượt qua những cửa ải khó khăn, nhưng có cần tới mức không thể không chờ như thế này không?! Hơn nữa Phiêu Linh Thư Kiếm còn vừa mới đồng ý giúp cậu cày cuốc, thoát cái mà đã thất hứa rồi, có cần lặt long như vậy không!

Tự nhiên Trần Vũ Khả cảm thấy rất thất vọng về anh, đánh quái một chút, ngừng một chút, là có ý gì? Khi nóng khi lạnh làm cho người ta không biết phải dùng từ gì để mô tả cảm xúc lúc này.

Xem xét cửa sổ nhiệm vụ, nhân đôi kinh nghiệm đã dùng hơn hai mươi phút rồi, kiểu gì cũng không thể bởi vì Phiêu Linh Thư Kiếm bỏ đi mà không tăng level nữa chứ? Trần Vũ Khả bất đắc dĩ thở dài một hơi, vẫn tiếp tục đi. Một người ở Bạch Cốt Sơn giết quái thì có chút quá sức, cậu quyết định đổi địa điểm, chuyển qua Vạn Thọ Sơn, quái vật ở đó về cơ bản không có phép thuật, phần lớn chỉ toàn tấn công vật lý, giết cũng

dễ dàng hơn, kinh nghiệm mặc dù ít một chút, nhưng mà có dùng nhân đôi kinh nghiệm nên chắc cũng đủ để tăng level.

Làm cậu không ngờ đến chính là, vừa đến Vạn Thọ Sơn không bao lâu, lại đụng trúng Sơn thần đang đi dạo! Sơn thần thấy ma nữ bé liền trừng mắt với cậu, tiếp theo là nhào tới tấn công!

Trần Vũ Khả vô cùng hào hứng, Sơn thần là Miniboss nha! Giết chết nó có thể có được một lượng lớn điểm kinh nghiệm, lại còn có cơ hội lượm được những trang bị thần bí.

Sức tấn công của Sơn thần rất mạnh, nhưng mà Ma nữ bé cũng không yếu nha, hai bên mi chém ta một đao, ta chưởng mi một phát, đánh nhau ầm ầm. Dần dần Sơn thần có chút không chống cự được nữa rồi, Ma nữ bé tung ra tuyệt chiêu, một đao kết liễu tính mạng của nó.

Khi Sơn thần ngã xuống, liền tiếp mấy tin nhắn của hệ thống vang lên cùng một lúc.

Chúc mừng bạn tăng lên level 132!

Chúc mừng bạn đánh bại Sơn thần đạt được một viên Thần Thú Đan (Thần thú đan: Gia tăng kinh nghiệm cho pet triệu gọi)

Chúc mừng bạn đánh bại Sơn thần đạt được Thiên Thư Tàn Quyển, Quyển thứ sáu!

Thư Tàn Quyển, cuốn thứ sáu?! Là cái gì ta? Chẳng lẽ là vật phẩm thần bí trong truyền thuyết à?

Trần Vũ Khả cẩn thận xem xét thuộc tính của nó, nhưng mà trên đó chẳng có thuộc tính gì cả, cũng chỉ có một câu chú thích đơn giản khiến cho người ta chẳng hiểu nó có nghĩa là gì – Thiên Thư Tàn Quyển của Thiên giới đánh rơi, thu thập đầy đủ có thể hợp thành kinh văn với sức mạnh thần bí.

Nếu là quyển thứ sáu, trước đó chắc chắn còn có cuốn thứ năm, thứ tư... Trước mắt vẫn chẳng biết cái này có chỗ nào tốt, nhưng mà vật phẩm thần bí thì chắc chắn cũng có chỗ thần bí rồi, có thể có được nó Trần Vũ Khả liền vô cùng vui vẻ. Hơn nữa lúc này còn tăng được level! Xem ra quyết định đến Vạn Thọ Sơn cày cuốc là vô cùng đúng đắn! Keke!

Mặc dù đã tăng level, Trần Vũ Khả vẫn quyết định tiếp tục cày cuốc, ít nhất cũng phải dùng hết thời gian được nhân đôi kinh nghiệm! Bất quá có chút chuyện khiến cho cậu buồn phiền, Phiêu Linh Thư Kiếm không phải nói sẽ qua ngay sao? Đã đi gần một tiếng rồi, tại sao còn chưa đến vậy?

Mãi cho đến khi thời gian nhân đôi kinh nghiệm kết thúc, người kia vẫn chẳng có tí tẹo tin tức nào, thỉnh thoảng Trần Vũ Khả nghĩ ra, có khả năng là vì thay đổi địa điểm, thành ra anh đi đến Bạch Cốt Sơn không có tìm được mình?

Ừ, chắc là như vậy rồi!

Lập tức gửi tin nhắn cho anh: “Anh đang làm gì vậy? Lúc này em chạy qua Vạn Thọ Sơn chém quái, nếu anh qua Bạch Cốt Sơn thì không tìm được em đâu.”

Sau khi gửi tin nhắn đi, người kia trả lời lại rất nhanh, nhưng mà sau khi Trần Vũ Khả đọc xong thì tức muốn chết!

“Anh đang phụ Dao Nhi làm nhiệm vụ Xưng Vị.”

Ặc! Những lời Phiêu Linh Thư Kiếm gửi qua còn mang theo biểu tượng nói chuyện phiếm, đó là tiểu ác ma màu đen, cầm theo một cái đinh ba cũng màu đen, run run rẩy rẩy, tạo thành hình nhếch mép cười xấu xa.

Trần Vũ Khả bị vẻ mặt này làm cho kích động rồi, bình thường cảm thấy tiểu ác ma này rất dễ thương, bây giờ nhìn lại thì chỉ muốn bốc hỏa thôi!

Rút phất dây nguồn máy tính, thở phì phò nằm vật xuống giường. Trong lòng không ngừng nguyên rửa đôi câu nam nữ kia, mắng hai người đó tới bởi hoa lá. Cậu thề từ nay không bao giờ thèm để ý đến Phiêu Linh Thư Kiếm nữa, mãi mãi khinh bỉ anh, coi thường anh, cho tới lúc này cũng chưa từng thấy ai giống như vậy! Vừa nhìn thấy con gái thì y chang ruồi thấy bãi phân! Tởm muốn chết!

18. Chương 18: Thổ Lộ

Lúc này, điện thoại di động đổ chuông, Trần Vũ Khả cầm lên xem, là của “thằng chó” kia gọi đến.

Nếu nói trong lòng Trần Vũ Khả không hề dao động thì đó là chuyện không có khả năng, nhưng cậu vẫn còn đang giận nha, nên không muốn nghe điện thoại! Cậu nhét điện thoại xuống dưới gối, cố gắng không để ý đến tiếng chuông phiền phức kia, nhưng mà người kia lại càng muốn thì gan với cậu, gọi hết lần này đến lần khác, giống như cậu mà không nghe thì cứ tiếp tục gọi cho biết tay...

Trần Vũ Khả sợ chuông điện thoại sẽ đánh thức bạn cùng phòng đã ngủ, rất không tình nguyện bấm xuống nút nhận cuộc gọi, một giọng nói êm tai vang ra từ trong loa: “Alo, là anh, Phương Thư Dương.”

Trần Vũ Khả cũng không trả lời, không nhin được mà bĩu môi coi thường, trong lòng nôn ọe, nhảm nhí! Trên điện thoại cũng có hiện số vậy, bộ mắt tui bị lờ mờ hay sao? Tui không biết tự đọc à? Còn cần đến anh tự báo họ tên chắc?

Người ở đầu bên kia điện thoại không thấy cậu nói chuyện, liền nói tiếp, nhưng có điều trong giọng nói mang theo chút ý cười: “Em sao vậy? Sao tự nhiên logout?”

Anh không thấy xấu hổ khi hỏi câu này sao?

Trần Vũ Khả giận dữ nói: “Không có gì, không muốn chơi nữa thì logout thôi.”

Vừa dứt lời, bên kia đã vọng đến tiếng cười: “Anh còn tưởng rằng em bị rớt mạng chứ, ha ha—”

Trần Vũ Khả ! Cười cái đầu anh! Có gì buồn cười hả?!

Nhưng mà người kia hình như rất vui vẻ, vẫn cười không ngừng, Trần Vũ Khả hoàn toàn không thể hiểu rốt cuộc anh đang cười cái gì? Có gì mắc cười lắm sao? Cười thấy chói tai muốn chết!

Cả phút trôi qua, bên kia vẫn còn cười, Trần Vũ Khả phiền lòng muốn chết, cảm thấy nếu mình không nói gì nữa, người kia chắc vẫn cứ cười như vậy quá.

Mặt mũi bình tĩnh, cố ý nói bằng giọng lạnh lùng: “Anh cười đủ chưa? Có chuyện gì không? Không có chuyện gì thì tui cúp máy.”

Còn tưởng rằng người kia sẽ đứng đắn lại, ai mà ngờ tiếng cười lại càng trở nên khoa trương: “Sao anh cảm thấy oán khí của em rất lớn vậy? Chưa loét—”

Bị nói trúng tim đen, Trần Vũ Khả rất xấu hổ, nhưng lại không muốn thừa nhận, không thể làm gì khác hơn là giả bộ như không hiểu ý của người kia, trả lời bằng một câu hỏi: “Cái gì mà chưa hả? Tui thấy ngọt muốn nhức răng mà.”

Cái này thì hay rồi, bên kia liền cười sặc sụa! Hắc tuyến nổi đầy đầu Trần Vũ Khả, rất hối hận vì sao hỏi này lại nhận cuộc gọi này.

Tiếng cười ở bên kia tự nhiên ngừng lại đột ngột, lời nói mang theo chút trêu chọc: “Nói gì đó! Mạnh miệng không muốn thừa nhận? Tính coi, em đã ăn dấm mấy lần rồi? Có muốn anh liệt kê ra không? Hờ — lúc này tính là một lần đi? Lúc đi làm Tố Thiên tự nhiên bỏ đi cũng coi như một lần ha? Còn có...”

Đối phương đúng là một lời đoạt mạng, khiến cho Trần Vũ Khả không thể nào cãi lại, thẹn quá hóa giận liền cắt ngang lời anh: “Thúi lắm! Tui ăn dấm hồi nào hả?! Mặc kệ anh, tui cúp điện thoại đây!”

“Đợi chút, em nghe anh nói xong đã—”

Nhận thấy lời người bên kia có chút vội vàng, Trần Vũ Khả hừ khẽ một tiếng, kiên nhẫn nhin xuống đợi anh nói cho xong.

“Thật ra là anh có ý đó.”

Cố ý cái gì?!

Trần Vũ Khả cũng không hiểu! Lỗ tai dí sát vào điện thoại, lẳng lẳng lắng nghe.

“Lúc này khi mình chém quái ở Bạch Cốt Sơn, Dao Nhi muốn anh giúp cô bé làm nhiệm vụ Thất Xưng, đã hứa là sẽ đi cày cuốc với em rồi, nên mới kêu Phi Sát giúp cô bé làm nhiệm vụ đó. Em cũng biết mà, trong chuỗi nhiệm vụ Thất Xưng không phải có một nhiệm vụ cần Item Ngũ Long Tán sao? Mấy người đó không ai có hết, nên hỏi anh có không, lúc đó trong túi anh có một cái, cho nên mới rời đội đến đó đưa cho họ. Sau đó thì cũng thật tình cờ, sau khi anh đưa item qua cho mấy người kia định qua chỗ em thì ở nhà có khách đến, đợi đến khi khách đi rồi, ngồi xuống máy tính thì thấy tin nhắn của em. Anh biết em chắc chắn đã giận rồi, nhưng em vẫn ngốc nghếch đi tìm anh, sao em không nghĩ, nếu như anh đến Bạch Cốt Sơn mà không thấy em đâu thì không biết nhắn tin hỏi em sao? Bé ngốc, sao em lại khờ như vậy? Làm anh nhịn không được mà muốn ghẹo em, quả nhiên sau khi em nhìn thấy câu kia của anh thì cũng mất kiên nhẫn phải không? Nói em ghen em còn không chịu thừa nhận?”

Nghe xong những lời trên, Trần Vũ Khả cảm thấy không biết phải nói cái gì nữa! Nháo nhào một hồi để bị uống dấm miễn phí. Người này có bệnh à! Cố ý nói chuyện khiến cho người ta hiểu lầm! Nhìn bộ dạng người khác thở hồng hộc anh vui lắm sao? Không biết trong đầu anh nghĩ cái gì nữa?

Trần Vũ Khả im lặng một lúc lâu mới phun ra vài chữ khỏi miệng: “Anh — Nói chuyện — Chẳng — Vui —”

Người kia không có để bụng lời cậu nói, lại tiếp tục nói: “Em biết không? Trong lòng em nghĩ gì tốt nhất nên nói thẳng với anh, có những chuyện hiểu lầm thường vì như thế mà nảy sinh, sau khi anh rời khỏi tổ đội chắc chắn em cho rằng anh đi giúp Dao Nhi làm nhiệm vụ phải không? Tại sao không hỏi anh? Mà lại tự đi an ủi mình? Nếu như anh sợ em giận liền xuôi theo câu hỏi của em, nói là anh đi Bạch Cốt Sơn tìm em nhưng không thấy đâu, lúc ấy có lẽ em sẽ tin tưởng, nhưng dần dần em chẳng lẽ không nghi ngờ sao? Như vậy mình liền có khoảng cách, cho nên anh mới cố ý chọc giận em, xem em có thể có phản ứng như thế nào. Nếu như em không có phản ứng gì, anh cũng sẽ không gọi cuộc điện thoại này, không ngờ tính tình em cũng nóng nảy ghê, trực tiếp logout không thèm nói gì, còn không nhận điện thoại của anh, rất có khí phách nha! Nhưng mà, anh cũng có được câu trả lời mà anh muốn. Chuyện hôm nay cho qua đi được không? Anh sai rồi — không nên ăn hiếp em — đừng giận anh nữa — sau này sẽ không bao giờ như vậy nữa đâu —”

Người kia cố ý kéo dài giọng trong khi nói nhằm trêu ghẹo Trần Vũ Khả, sau khi nghe xong lời giải thích tâm trạng của cậu cũng tốt lên rất nhiều, Phương Thư Dương nói rất đúng, hai người lúc đó nên nói chuyện thẳng thắn với nhau! Có lúc cậu cũng không thích tính cách này của mình, cảm thấy có chút tự bế, không hòa đồng, suy nghĩ không được tự nhiên, thích nghĩ lung tung, hoàn toàn không có khí thế phóng khoáng hào sảng mà con trai nên có. Cậu rất cảm kích khi Phương Thư Dương có thể nói với cậu những lời này, có thể chỉ cho cậu thấy thiếu sót của bản thân. Tự hỏi trong chốc lát, mới dè dặt trả lời: “Em biết rồi, sau này có chuyện gì em sẽ nói trước với anh, sẽ không suy nghĩ lung tung nữa.”

Người kia cười, giọng nói thành linh trở nên rất dịu dàng: “Trần Vũ Khả —”

Tiếng gọi nhẹ nhàng phớt qua giống như ngọn gió mùa xuân mơn man lên trái tim Trần Vũ Khả, khiến cho cậu cảm thấy rất ấm áp, ngờ ngác cầm điện thoại di động hỏi lại: “Dạ?”

“Anh thích em.”

...

Lời thổ lộ bất thành linh làm cậu sợ đến ngẩn người! Toàn bộ máu trong người giống như bị đông lại, đầu óc cũng trở nên rất chậm chạp, trong đầu chỉ có câu nói kia quay cuồng:

Anh thích em... Anh thích em... Anh thích em...

Đợi đến khi cậu lấy lại tinh thần, thì máu trong người cũng chảy ào ào, nhịp tim càng lúc càng nhanh, khoe miệng không ngừng cong lên.

Nếu như lúc này Trần Vũ Khả đi soi gương, cậu sẽ biết bộ dạng mình ngu ngốc đến thế nào! Vẻ mặt ngốc nghếch, lại còn thêm nụ cười khờ khạo, quả thực là ngốc muốn chết!

Giọng nói dịu dàng truyền cảm tiếp tục vang từ điện thoại: “Em còn ở đó không?”

Trần Vũ Khả trả lời: Dạ, anh nói đi.”

“Anh muốn gặp em.”

“Dạ? Anh đừng giỡn chứ.”

“Anh nói thật, không giỡn đâu.”

“Oh.”

“Anh đến tìm em nha.”

“Anh đừng giỡn với em.”

“Thật đó, không đùa em đâu.”

“Dạ, vậy anh đến đi.”

“Quyết định như vậy nha.”

“Dạ.”

“Đến lúc đó đừng có chạy lung tung, đừng có làm cho anh tìm em không được.”

“Sẽ không đâu.”

...

Hai người vẫn không ngừng trao đổi qua điện thoại, bất giác đã hàn huyên hơn hai tiếng đồng hồ. Thật ra chỉ là những chuyện băng quơ không quan trọng, nhưng hai người vẫn chuyện trò rất vui vẻ. Nhất là Phương Thư Dương, anh kể hết toàn bộ chuyện của mình từ nhỏ đến lớn, những chuyện hay ho đều kể lại hết còn không quên tranh thủ cơ hội ngầm nói cho Trần Vũ Khả biết mình thích ăn cái gì, thích chơi cái gì, cuối cùng còn không quên nói loanh quanh rằng mình thích màu gì, người thích màu đó thì có tính tình thế nào..., thật ra anh chính là muốn ám chỉ tính của mình rất tốt...

Mãi đến khi điện thoại hết pin, hai người mới ngừng cuộc gọi, lúc cúp máy, Trần Vũ Khả vẫn còn đắm chìm trong bầu không khí sung sướng này, cậu chưa từng tâm sự với ai giống như thế, trao đổi giống vậy khiến cho cậu cảm thấy rất hạnh phúc, cậu cũng cảm thấy khoảng cách giữa hai người được rút ngắn rất nhiều.

Mãi đến rất nhiều năm sau này, mỗi khi cậu nhớ lại tối nay, liền không nhịn được mà cười tủm tỉm, luôn muốn cuộn ở trong lòng Phương Thư Dương, hỏi anh: “Sao lúc đó anh lại nói với em những lời ấy?”

Mà Phương Thư Dương thì lúc nào cũng vừa cười vừa nói: “Lúc đó anh cũng mắc ối lắm! Không hiểu tại sao có thể nói ra được những lời sến súa như vậy nữa, ngu kinh khủng luôn.”

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng anh vẫn ôm siết Trần Vũ Khả vào lòng, cúi đầu hôn lên cánh môi của cậu.

Bây giờ, chúng ta quay lại bàn xem Phi Sát có thể đấu lại được Tiến Sĩ hay không đi.

Dựa theo tình hình trước mắt mà nói, thì có thể khẳng định chắc chắn là không được.

Phi Sát nhìn thấy Tiến Sĩ như là chuột thấy mèo, sợ đến mức liền chạy trốn, vô cùng yếu bóng vía.

Có lẽ mọi người không thể hiểu được vì sao Phi Sát lại sợ Tiến Sĩ đến như vậy chứ? Chuyện kia đã qua rất lâu rồi, cho dù có sai lầm lươn đến mức nào, anh cũng đã xóa account cũ rồi khỏi ánh mắt của mọi người, gặp lại Tiến Sĩ thì cũng có thể chẳng cần để ý gì đến anh ta, mọi người đều chơi game, chỉ cần không để ý đến, Tiến Sĩ có tiếp tục lăng nhăng thì cũng chẳng được gì, thời gian trôi qua thì mọi chuyện cũng tự bị trôi vào quên lãng thôi.

Chỉ có Phi Sát mới biết mình không phải là sợ Tiến Sĩ, mà là không có mặt mũi nhìn anh ta, trong lòng cảm thấy rất hổ thẹn đối với anh ta. Một người khi đã nói dối người khác, sẽ phải dùng càng nhiều lời nói dối hơn để bảo vệ lời nói dối ban đầu, lúc xưa khi anh phải lừa gạt Tiến Sĩ, hoàn toàn không nghĩ những chuyện sau đó lại phát triển nhanh đến thế, hai người không có chuyện gì là không thể kể cho nhau, kết quả lại kinh ngạc phát hiện ra hai người có rất nhiều điểm tương đồng, thích nghe cùng một thể loại nhạc,

thích ăn những món giống nhau, có rất nhiều sở thích cũng giống nhau. Phi Sát từng nghĩ, nếu như lúc đầu không phải hai người biết nhau theo cách này mà là nói chuyện thẳng thắn, khi đó hai người chắc là sẽ trở thành bạn thân của nhau. Tính cách của Tiến Sĩ mặc dù có rất nhiều điểm không tốt, nhưng anh ta nếu đã đối xử tốt với ai đó, thì sẽ luôn rất thật lòng, không hề có nửa điểm giả vờ, Phi Sát vừa tự trách vừa chìm đắm trong tình cảm dịu dàng của anh ta không cách nào cưỡng lại được. Mãi đến một ngày khi Tiến Sĩ nói muốn gặp cậu ta, lúc đó cậu ta mới tỉnh ngộ lại, đây chính là đùa với lửa! Vừa hại người mà cũng làm hại đến mình!

Có lẽ đổi thành bất kì người nào khác sau khi biết được sự thật cũng sẽ tức giận giống như Tiến Sĩ thôi. Phi Sát không mong được anh ta tha thứ cho mình, chỉ là muốn thật lòng nói một câu “xin lỗi” với anh ta, nhưng chỉ qua một đêm kia, hai người tự nhiên trở thành kẻ thù, kết quả như vậy không phải là điều anh muốn nhìn thấy. Tất cả những hành động Tiến Sĩ làm sau này, anh cũng có thể hiểu được, chỉ là tất cả quá mức đột ngột, anh rất khó tiếp nhận, nếu biết trước sẽ trở nên như thế này, anh tình nguyện không quen biết Tiến Sĩ ngay từ đầu, hoặc là không bao giờ chơi game này.

Thời gian chuyển server chỉ còn bảy ngày. Phi Sát nên đi hay ở lại, cũng phải cho mọi người một câu trả lời rồi.

19. Chương 19: Chuyển Server (một)

Trước thời điểm chuyển server 7 ngày.

Cực Tốc Nhất Phái đã xảy ra chuyện.

Mấy ngày nay vẫn có người rời khỏi bang, lúc đầu mọi người đều không có chú ý, một bang hội thì kiểu gì lúc nào cũng sẽ có người đến người đi, đi đi ở ở là chuyện rất bình thường. Nhưng mà chỉ mới có ba ngày nhưng có hơn năm mươi người rời bang, những người đó giống như đã hẹn nhau, không nói một tiếng thì đã đi rồi, hơn nữa những người ra đi đều là những gamer level cao. Nếu như mọi người tiếp tục đi, như vậy thì Cực Tốc Nhất Phái sẽ gặp phải nguy hiểm rất lớn.

Điều này làm cho những thành viên chủ chốt của Cực Tốc Nhất Phái rất lo lắng, lần trước Phi Sát tự nhiên bỏ đi khiến cho một số người rất bất mãn, sau đó lại thêm trận khẩu chiến trong bang, có hai người liên chẳng còn kiên nhẫn được nữa, chính là Thủy Miểu Miểu cùng Phong Vân Tiểu Khán. Hai người này giận lên liền muốn rời khỏi bang hội, nhưng mà bọn họ cũng không có ngu, rời bang sẽ bị mất toàn bộ điểm cống hiến, cho nên phải tìm một bang hội mới để tránh đi tổn thất này. Người hướng chỗ cao, hai người đó muốn vào bang Chí Tôn, nhưng mà họ cũng biết Chí Tôn không phải là chỗ dễ vào, thành ra họ nghĩ ra một cách, ôm theo tâm trạng thử cho biết đi tìm Phượng Tiên, không ngờ sau khi nói ý của mình xong thì Phượng Tiên đã đồng ý rồi.

Đúng vậy, họ vì có thể vào được Chí Tôn, đã dùng điều kiện sẽ lôi kéo những gamer pro trong Cực Tốc Nhất Phái cùng vào để trao đổi.

Phượng Tiên vốn có thể từ chối, người muốn gia nhập vào bang Chí Tôn có rất nhiều, cô ta không cần phải để ý đến hai nhân vật thấp cổ bé họng này, nhưng cô ta cũng có tính toán của mình, ai cũng biết Cực Tốc Nhất Phái trong một thời gian ngắn đã có thể phát triển nhanh như vậy, hơn nữa càng ngày càng mạnh, đối với Chí Tôn mà nói cũng tạo nên uy hiếp. Nếu thông qua cách này có thể khiến cho Cực Tốc Nhất Phái gặp phải nguy cơ, đồng ý dễ dàng trên thì có gì là không thể?

Long Sát ít online, chuyện tình trong bang chủ yếu là do Phượng Tiên xử lí. Cô đã muốn đem một ít gamer level thấp đã vào bang từ lâu đã ra, lại thêm hai người kia có thể giúp cô ta đem đến một ít gamer level cao, như vậy cô ta có thể vin vào cớ đó, tiền trả hậu tấu. Sau đó Long Sát có hỏi đến, cô ta liền nói là bởi vì do Cực Tốc Nhất Phái quản lí không thỏa đáng, cho nên những người này muốn gia nhập vào Chí Tôn, cô ta vì tốt bụng mới nhận họ vào. Về phần đá đít mấy gamer lão thành, cô ta cũng rất bất đắc dĩ, một bang hội muốn phát triển, thì chỉ có thể không ngừng thu nạp kẻ mạnh, thay đổi những kẻ yếu. Cô ta làm như vậy cũng chỉ muốn giúp cho Chí Tôn trở nên ngày một mạnh hơn mà thôi!

Sau khi Long Sát nghe xong những lời này thì cũng trầm mặc, khi mới thành lập bang, những gamer lão thành này đều vì bang hội mà bỏ ra một phần công sức, họ không có công lao thì cũng có khổ lao, đây cũng là lí do vẫn tiếp tục giữ họ trong bang. Chí Tôn là bang hội mạnh nhất server, Bang chiến chưa từng thua bao giờ, sau khi bang chiến cũng nhận được những phần thưởng rất phong phú, cái này cũng là lí do sau này có rất nhiều gamer muốn gia nhập vào Chí Tôn. Nhưng mà trong bang chỉ có thể có tối đa 250 người, hẳn cũng từng muốn loại bỏ những gamer level thấp này, để tăng thêm số lượng gamer level cao, nhưng cuối cùng cũng không có làm như vậy, dù sao khi bang hội mới thành lập, thời điểm khó khăn nhất thì chính là những người đó đã đồng hành cùng hẳn. Bây giờ, Phượng Tiên chưa có sự đồng ý của hẳn đã trục xuất nhiều người như vậy, trong lòng hẳn cảm thấy rất không thoải mái, sau khi suy nghĩ thật kĩ, hẳn mới quyết định mặc kệ chuyện này, mặc kệ cô ta thôi, dù sao cô ta cũng có ý tốt.

Chí Tôn càng trở nên mạnh hơn, nhưng mà Cực Tốc Nhất Phái thì muốn xong đời rồi.

Liên tục có nhiều người bỏ đi như vậy, khiến cho mọi người còn lại rất dao động, ai nấy đều lo lắng, không biết Cực Tốc Nhất Phái còn có thể trụ lại được bao lâu?! Thậm chí cũng có vài người có những suy nghĩ tiêu cực.

Trước thời điểm chuyển server 6 ngày.

Chuyện tình trở nên nghiêm trọng, trong bang thoảng cái có nhiều người bỏ đi như vậy, bang chiến cuối tuần này phải đánh thế nào đây? Cực Tốc Nhất Phái vất vả lắm mới có thể đánh vào giải Bang chiến, nếu như lần này bị thua trận, rồi bị rút hạng, như vậy căn bản sẽ không còn cơ hội tham dự giải đấu.

Hôm nay trong bang rất im lặng, giống như tất cả mọi người đều bận rộn, không có một ai nói chuyện, Trần Vũ Khả rất buồn phiền, cũng gấp đến nhứ chặt chân mày, tại sao không ai nói đến chuyện này, chẳng lẽ không ai nôn nóng sao?

Nói thật, Trần Vũ Khả rất muốn tham dự giải đấu, chơi game ai chẳng muốn xưng hùng xưng bá (trong giải đấu giữa các server) đến nghiện chứ? Nhưng mà vô số đã kích làm cho cậu nhận thức rõ một thực tế, đó là cậu thật sự giống như lời mọi người nói, chính là một tên bèo bọt không có số má! Sự thực đó làm cho cậu rất chán nản, cậu mang theo tâm trạng bi thương kể khổ với ông xã mình, ông xã nghe xong, hừ lạnh một tiếng, liền đã kích cậu y như trước giờ: “Em tới giờ mới biết mình bèo bọt cỡ nào sao? Muốn rồi! Muốn đi thi đấu giải ngoại hạng sao? Cái đó chẳng phải quá dễ, anh đi thi, tới lúc đó anh đưa account của anh cho em mượn chơi mấy ngày là được.”

Ặc — Người này miệng thú vị lắm! Không phải anh mới thổ lộ với cậu sao, nói rất thích cậu sao? Có người thích người khác kiểu đó sao?! Thiệt là ghét kinh khủng!

Trần Vũ Khả ức chết thôi! Trong lòng đem anh ra từng xẻo một trăm lần! Không thềm để ý đến anh, vẫn là đi tìm Loạn Sát cùng chơi game cho biết!

Loạn Sát gần đây cũng có chuyện phiền lòng, không riêng chuyện trong bang làm cho cậu ta sốt ruột, lại còn có một chuyện khác khiến cho cậu ta bức bối không kém. Đó là chuyện Miểu Sát tự nhiên trở nên thần thần bí bí, không biết ngày nào cũng bận cái gì đó, chẳng thấy bóng dáng đâu, M cho cậu ta, cậu ta không trả lời, chỉ có “Ừ ờ à” mà thôi. Tiểu Loạn Sát bị bỏ rơi, tâm trạng rất uể oải, cúi đầu ủ rũ.

Hai người đều có tâm trạng uể oải gặp nhau ở trước chỗ phụ xe, khi nhìn thấy người kia, thiếu chút nữa thì ôm nhau òa khóc.

Kênh phụ cận nói:

[Loạn Sát] Mĩ Nữ — Tui buồn quá hà — Hu hu hu hu hu —

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tui không có buồn, tui khổ lắm!

[Loạn Sát] Cậu khổ cái gì? Tui mới khổ đây nè! Tam Thạch thú vị không thềm để ý tới tui!

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tam Thạch là ai?

[Loạn Sát] Oa! Tam Thạch chính là Miểu Sát đó! Cái này cậu cũng không biết à? Tất cả mọi người đều gọi cậu ta như thế mà.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tui cũng biết thiệt mà, nhưng mà tui có quen một người, bạn của cậu ta cũng gọi cậu ta là Tam Thạch.

[Loạn Sát] Sao trùng hợp vậy?! Có khi nào cùng một người không? Ha ha!

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Chắc không đâu, người tui nói là bạn học ở trong trường. Nói thiệt, đã lâu rồi không có gặp họ, lần trước đi chơi chợ đêm xong cũng không có liên lạc lại.

...

[Loạn Sát] Trần Vũ Khả???

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Sao cậu biết tên tui?

[Loạn Sát] Há há! Thế giới này nhỏ thiệt! Tui đi chợ đêm với cậu nè!

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Cái gì!!! Cậu là Tả Khê?!

[Loạn Sát] Đúng vậy! Là tui nè! Há há!

Có thể gặp nhau như thế này, Trần Vũ Khả cảm thấy thật sự quá khó tin! Bạn ở trong game hóa ra đã từng gặp ở ngoài rồi! Duyên phận kiểu này thật sự không thể nói trước được nha, rất khiến cho người ta bất ngờ!

Vì niềm vui bất ngờ này, tâm trạng uể oải của cả hai liền thay đổi cái rụp. Bây giờ vừa khéo lại là giờ cơm, hai người nhanh chóng quyết định, nhất định ra ngoài tụ tập!

Hẹn gặp ở quán ăn nhỏ bên ngoài trường học, gặp lại Tả Khê lần nữa, cậu ta vẫn giống như trước kia, hi hi ha ha không hề có chút đứng đắn nào, điểm này rất giống với cậu ta ở trong game.

Hai người gọi một bàn đồ ăn đầy ắp, vừa ăn vừa nói chuyện, chuyện trong game, chuyện trong trường, nói chuyện xảy ra gần đây, thời gian cứ thế trôi qua rất nhanh.

Khi nói tới chuyện Phi Sát chuẩn bị chuyển server, Tả Khê hết hồn! Cậu ta cơ bản là không biết gì về chuyện này cả, lâu vậy cũng không ai nói cho cậu ta cả, cậu ta rất tức giận, bật người gọi điện thoại cho Đàm Lỗi, cũng muốn hỏi cho rõ tiền căn hậu quả, nhưng mà điện thoại gọi không được, cậu ta tức giận tắt điện thoại, đợi lát nữa quay lại trường tìm Đàm Lỗi.

Ngoại trừ chuyện này, hai người vẫn nói chuyện rất vui, bởi vì có thể quen nhau ở trong game, lại học chung một trường, trùng hợp thế này là chuyện trăm năm khó gặp! Hai người rất hào hứng cùng vui vẻ, trong lúc cao hứng, Tả Khê còn gọi một chai rượu đế.

Đây là lần đầu tiên Trần Vũ Khả uống rượu, cậu không muốn làm cho Tả Khê cụt hứng, cho nên cũng uống một chút, chỉ là có một chút xúu rượu cũng khiến cho đầu óc cậu quay cuồng, xỉn mất tiêu!

Mấy thứ như rượu một khi đã uống thì chẳng ngừng được, lại thêm hai người đang vui vẻ, cho nên uống rất nhiệt tình, đợi đến khi cả hai ăn cơm xong, uống hết rượu, thiếu điều không muốn đứng dậy nổi.

Cuối cùng, cả hai vịn nhau lảo đảo quay về trường.

Sau khi về được trong phòng, cả người Trần Vũ Khả giống như đang bay, nhìn thấy gì cũng mờ mờ ảo ảo. Tình trạng như vậy mà cậu còn chưa chịu đi ngủ, còn mở máy tính chuẩn bị chơi game!

Vừa online vào game thì đã nhận được tin nhắn.

Bây giờ Trần Vũ Khả coi cái gì cũng thấy hai ba cái, neho chặt mắt mũi đọc được nội dung tin nhắn gửi đến, là của Phiêu Linh Thư Kiếm:

“Em đi đâu vậy? Lúc này còn offline.”

Trần Vũ Khả cười khúc khích, gục đầu gõ xuống bàn phím:

“Em đi ăn cơm, cùng với Tiểu Khê, ha ha, cùng Loạn Sát.”

“Cái gì mà Tiểu Khê? Cái gì Loạn Sát? Em đang nói gì?”

“Tiểu Khê chính là Loạn Sát, bọn em học cùng trường, hi hi, trùng hợp ha.”

Sau khi nhận tin xong, đợi hoài cũng không thấy Phiêu Linh Thư Kiếm trả lời, Trần Vũ Khả có chút ngồi không vững, đầu của cậu bắt đầu bị đau, dạ dày cũng rất khó chịu, cảm giác rất muốn nôn.

Thình lình trong dạ dày nhộn nhạo đến phát sợ, cậu thật sự không nhịn được nữa, chạy vào trong toilet nôn thốc nôn tháo...

Đợi đến khi cậu trở lại trước máy tính thì cả người đều rệu rã, đầu choáng mắt hoa, tay chân như nhũn ra, rốt cuộc cũng không chống đỡ được thêm, liền tắt máy tính ngã vật xuống giường.

Lúc này Trần Vũ Khả mới bắt đầu nếm mùi đau khổ, cậu đâu có biết uống rượu vào thì sẽ khó chịu như thế này đâu! Lúc này chỉ cảm thấy rất vui, từng ngụm từng ngụm đổ vào trong miệng, nghĩ rằng uống rượu vào thì cũng lắm chỉ có cảm giác như ngủ say thôi. Dáng vẻ có giống như bây giờ đâu, có người từ đầu tới chân chẳng có chỗ nào dễ chịu, đầu đau như búa bổ, cái này sao mà ngủ ngon được chứ! Lại thêm bây giờ miệng cậu khô lưỡi cũng khô, cổ họng khó chịu lắm, định xuống giường rót nước uống, nhưng mà chẳng có sức, cơ bản không nhúc nhích được, bạn cùng phòng thì không có ở trong phòng, cậu cảm giác mình sắp chết rồi!

“Reng reng reng reng”

Tiếng chuông điện thoại di động...

May mà điện thoại để sát bên gối, quơ tay là có thể đụng tới, Trần Vũ Khả không nhìn thấy số điện thoại gọi đến, nhận cuộc gọi: “Alo —”

“Em lại sao vậy? Sao logout rồi?!”

Điện thoại vừa thông, bên kia đã nói rồi, hình như rất giận.

Trần Vũ Khả nghe ra giọng của Phương Thư Dương thì có chút tủi thân: “Em khó chịu lắm, đầu đau lắm —”

Hình như là nghe thấy giọng cậu hơi khàn khàn, người kia liền lo lắng, vội vàng hỏi thăm: “Em sao vậy? Bị bệnh sao? Sao tiếng nghe yếu ớt quá vậy?”

Trần Vũ Khả định nói chuyện, nhưng dạ dày lại co thắt liên tục, vội vàng quăng điện thoại lại, chạy vội vào trong toilet nôn thốc nôn tháo lần nữa...

Đợi đến khi cậu nôn xong hết bỏ lại được trên giường thì phát hiện ra cuộc gọi còn chưa có bị tắt, cầm lấy điện thoại nói vào trong loa: “Alo, anh còn đó không?”

“Còn, hồi tối em ăn cơm có uống rượu hả? Lúc này bị nôn sao?”

Người kia mặc dù là hỏi, nhưng giọng điệu thì là đang khẳng định, bình thản, không mang theo bất kì tâm trạng gì.

Trần Vũ Khả “Dạ” nhỏ một tiếng, lần này toàn bộ các thứ trong dạ dày đều bị nôn ra sạch sẽ, sau khi nôn hết cũng dễ chịu hơn một chút, nhưng mà cảm giác mờ mịt rất muốn ngủ.

Đầu bên kia thở dài một tiếng, dặn dò: “Em nghỉ ngơi đi, được thì uống một chút trà, mau đi ngủ đi, anh cúp máy đây.”

Trần Vũ Khả ở bên này muốn ừ một tiếng cũng chẳng ừ được, mí mắt đã chậm chạp nhắm lại, hình như trước khi rơi vào giấc ngủ còn nghe thấy người ở bên kia nói một câu đầy bất đắc dĩ: “Em lúc nào cũng làm cho anh thấy lo lắng...”

20. Chương 20: Chuyển Server (hai)

Trước thời điểm chuyển server 5 ngày.

Sáng hôm sau Trần Vũ Khả tỉnh dậy trong cơn đau đầu, dạ dày trống rỗng, còn đau âm ỉ. Vừa mới ngồi dậy trên giường, chuẩn bị đi chải răng rửa mặt, đã nhìn thấy Đàm Thụy cầm hộp cơm đi vào trong phòng.

Đàm Thụy đưa hộp cơm cho Trần Vũ Khả, mở ra xem là cháo kê. Đứng trước mặt cậu hỏi: “Tối hôm qua cậu uống rượu à? Lúc tôi về phòng đã nghe thấy mùi rượu, thấy cậu ngủ rồi nên không có gọi cậu.” Nói xong đẩy đẩy cậu, “Ăn nhanh lên đi, uống rượu mà không ăn sáng, bao tử của cậu không chịu được đâu.”

Trần Vũ Khả nhìn Đàm Thụy biết ơn, cúi đầu thong thả ăn từng muỗng, mùi thơm của cháo kê bay khắp phòng, rất được, ăn ngon lắm.

Trần Vũ Khả ngẩng đầu, cười với Đàm Thụy: “Ăn ngon lắm.”

Đàm Thụy cười, xoa mái tóc rối bời của Trần Vũ Khả: “Ngon thì cũng ăn nhanh lên, nhất định phải ăn cho hết, nếu không thì tôi...” Giả bộ vung nắm đấm với cậu.

Chén cháo nhanh chóng chui vào trong bụng Trần Vũ Khả, đôi mắt cười tủm tỉm với Đàm Thụy, lúc này mới nhớ tới câu nói của Đàm Thụy, chúi chúi miệng nói: “Kể cậu nghe cái này nè, tôi thấy rất thú vị, tôi chơi game có biết một người bạn, cậu ta hóa ra lại học cùng trường với mình. Tối hôm qua tôi với cậu ta hẹn nhau ra ngoài ăn cơm, lại còn uống chút rượu, kết quả uống vô tôi liền say, tôi vô dụng quá, ngay cả chuyện làm sao mình về lại được phòng ngủ cũng chẳng nhớ được.” Trần Vũ Khả nhớ lại chuyện tối qua liền đỏ hết mặt, xấu hổ bứt bứt tóc.

Càng nghĩ càng cảm thấy mình rất mắc cười, Trần Vũ Khả cười gượng hai tiếng, rồi lại nhìn Đàm Thụy.

Đàm Thụy vẫn không nói gì, đôi mắt trước sau vẫn nhìn xuống đầu Trần Vũ Khả, nhìn thấy hành động thô lỗ của cậu, liền bước lên trước, đưa tay chạm lên khoe môi cậu.

Trần Vũ Khả bị hành động bất ngờ của Đàm Thụy làm cho giật bắn cả người, người cũng lùi lại trốn trong vô thức. Nhìn thấy sắc mặt Đàm Thụy có chút thay đổi, trợn mắt nhìn cậu như không biết phải làm sao. Bầu không khí trong phòng trở nên có chút xấu hổ, hai người quẩn bách nhìn nhau.

Đàm Thụy làm như không có gì rút tay lại, ngón tay mở ra cho Trần Vũ Khả nhìn: “Cậu dính hột gạo trên mép kia, cậu nghĩ gì đó hả, đừng có tưởng tôi sàm sỡ cậu nha.” Cố ý áp sát lại, cười xấu xa: “Cậu sao giống con gái vậy hả.”

Trần Vũ Khả thoải mái hơn, cười cười mắc cỡ, giả bộ giận dữ, “Cậu mới là con gái.” Cầm hộp cơm lên, vừa nói vừa đi ra ngoài: “Em gái, cảm ơn em đã bưng trà rót nước cho bốn đại gia, bắt quá ta đây đã có hẹn ước trăm năm, không thể làm gì khác hơn đành phụ tấm chân tình của em rồi.” Đi tới cửa, Trần Vũ Khả cố ý quay đầu lại trừng mắt với Đàm Thụy.

Ánh mắt Đàm Thụy sâu xa nhìn theo bóng dáng rời đi của Trần Vũ Khả, trong lòng tự nhiên hụt hẫng, không phải là không khó chịu, nhất là khi nghe thấy mấy câu nói đùa của cậu, trong lòng tự nhiên nhói đau một chút. Quay người đi đến trước giường, ngã vật xuống đó, đôi mắt trống rỗng mở to, trong lòng nghĩ phải nói như thế nào đây, có cần đem tâm ý của mình nói cho đồ gốc Trần Vũ Khả này biết không?

Trần Vũ Khả ăn đã no, uống đã đủ, quay lại ôm máy tính chơi game.

Hôm qua đã hẹn trước với Tả Khê, hôm nay sau khi vào game thì cả hai sẽ cùng nhau đi tìm Phi Sát nói chuyện, hi vọng Phi Sát có thể ở lại, mọi người sẽ cùng nhau vượt qua giai đoạn khó khăn này.

Vừa mới login, Loạn Sát đã nhắn tin qua, cảm giác cậu ta rất sốt ruột.

[Loạn Sát] Mĩ Nữ, vào bang nhanh lên.

Sau khi trả lời, liền vào trong bang, bên trong toàn người là người, âm ỉ vô cùng. Trần Vũ Khả cẩn thận nhìn xung quanh một chút, hình như mọi người trong bang đều có mặt, Phi Sát đang đứng ở giữa, giống như có chuyện định nói với mọi người.

Trần Vũ Khả có chút chờ mong, lại có chút lo lắng, cậu hi vọng Phi Sát có thể làm cho mọi người thấy thỏa đáng, nhưng lại sợ cuối cùng lại thấy kết quả mà mọi người không mong chờ.

Lúc này, Phi Sát mở miệng nói, xung quanh cũng yên lặng xuống.

Kênh bang phái nói:

[Phi Sát] Hôm nay triệu tập mọi người đến đây là vì tôi có chuyện muốn nói với mọi người. Trước đây vài ngày, tôi đã có một quyết định, đó là bỏ lại bang hội đã cùng mọi người thành lập để chuyển đến server khác.

Lời này vừa nói ra, lại giống như là kho thuốc nổ bị oanh tạc, làm cho tất cả mọi người đều bị chấn động, mọi người đều bàn tán xôn xao, đều cảm thấy lo lắng cho tương lai của Cực Tốc Nhất Phái, nếu như bang chủ rời đi, như vậy thật sự đã không có hi vọng nữa rồi.

Phi Sát tất nhiên biết mọi người ở đây đang nghĩ cái gì, im lặng một lúc lâu, chờ mọi người phát tiết xong mới nói tiếp.

[Phi Sát] Mọi người nghe tôi nói xong cái đã, mấy ngày nay tôi suy nghĩ rất nhiều, chơi game rốt cuộc là để được cái gì? Chuyện săn boss lần trước, là do tôi sai, tôi không suy nghĩ đến cảm thụ của người khác, mà lại đem tình cảm cá nhân ảnh hưởng đến cả đội, sau đó lại giống như rùa rút đầu, vẫn không chịu ra mặt giải thích với mọi người, thật sự tôi không xứng đáng làm bang chủ. Nếu như không có chuyện xảy ra, tôi nghĩ tôi vẫn sẽ trốn tránh, lần này trong bang có rất nhiều người bỏ đi, tôi nên chịu toàn bộ trách nhiệm, là tôi điều hành bang hội không tốt, khiến cho mọi người thấy thất vọng. Có lẽ người ta khi đứng trước nguy cơ mới có thể tỉnh táo, tôi quyết định rồi, sẽ vẫn ở lại đây, cùng mọi người phấn đấu! Mặc kệ chúng ta có phải đối mặt với khó khăn thế nào cũng sẽ không rời đi nửa bước! Những chuyện tôi đã làm trước đây chỉ có thể nói với các bạn một câu “Xin lỗi”! Hi vọng các bạn bỏ qua cho tôi. Chúng ta chắc chắn sẽ vượt qua khó khăn này, bang chiến tuần này chúng ta nhất định phải đánh thật cố gắng, đem hết tất cả thực lực của mình ra, tôi tin tưởng chúng ta nhất định sẽ thắng.

Những lời tâm huyết của Phi Sát làm cho tất cả mọi người rất xúc động, nhất là những người bạn của cậu ta. Ngoại trừ ba người Miểu Sát cùng Tả Khê vừa mới biết chuyện, nhưng họ không có kích động oán trách giống như Tả Khê. Chuyện săn boss lần trước, họ cũng lỡ mờ đoán được Phi Sát có chuyện giấu họ, chuyện trước kia của Phi Sát họ cũng biết, vừa xem trên diễn đàn thì liền biết chuyện này không tránh khỏi liên quan với Tiến Sĩ, những gì cần khuyên nhủ, cần an ủi đều đã nói hết, chuyện này họ không muốn can thiệp vào, chỉ hi vọng Phi Sát có thể bình tĩnh suy nghĩ thật cẩn thận, mau chóng đem chuyện đau buồn đó quăng ra sau đầu. May mà Phi Sát không có làm cho mọi người thất vọng, mọi người rất vui, biết Phi Sát cuối cùng cũng đã hiểu. Như vậy mọi người càng thêm tự tin chơi cùng nhau, cùng nhau phấn đấu vì giấc mơ chung!

Sau khi cuộc họp kết thúc, mọi người lục đục giải tán, mà nữ bé đi đến cửa bang phái đã phát hiện Phiêu Linh Thư Kiếm đang đứng ở đằng kia, trên đầu hiện ra biểu tượng tổ đội.

Trần Vũ Khả thấy anh thì rất vui.

Kênh phụ cận nói:

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Anh đang đợi em hả?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Còn nói nhảm.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Oh, anh chờ em làm gì?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Vào đội, đi theo anh tới chỗ này.

Trần Vũ Khả gửi tin nhắn xin tổ đội qua.

Tổ đội xong, hai người vừa mới ra khỏi bang chưa được bao lâu thì có người gọi giật lại.

[Dao Nhi] Phiêu ca ca, hai người đi đâu vậy? Thêm em được không, em cũng muốn đi.

Trần Vũ Khả có chút nóng mặt, sao lại là cô ta vậy! Đúng là âm hồn bất tán mà!

Từ sau lần Phương Thư Dương thổ lộ lúc trước, Trần Vũ Khả biết anh với Dao Nhi chỉ có quan hệ sư đồ bình thường, một bên tự khinh bỉ lòng dạ mình quá hẹp hòi, một bên buồn bực Phương Thư Dương vì sao lại có thể kiên nhẫn giúp đỡ đệ tử vậy?! Thật sự là rất quái lạ mà!

Đi theo thì đi theo thôi, Trần Vũ Khả có thể tưởng tượng được, thật ra cũng không có gì, nếu như đi giết quái tăng level, giúp Dao Nhi một chút cũng không có gì xấu, tối thiểu khi cô ta tăng level, Phiêu Linh Thư Kiếm cũng được thưởng điểm kinh nghiệm, quan trọng nhất là kinh nghiệm của pet cũng được rất nhiều, xem như là luyện cho pet cũng được.

Làm cho cậu không ngờ chính là Phiêu Linh Thư Kiếm đã từ chối mất rồi.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Không thêm em được, chúng tôi có việc rồi.

Dao Nhi có chút không cam tâm, vẫn không chịu buông tha.

[Dao Nhi] Phiêu ca ca, em muốn tăng level, em mặc kệ, anh dẫn em đi giết quái đi.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Sau này tôi không thể kéo em đi tăng level nữa, với level của em bây giờ đã có thể tự mình tổ đội đi chém quái rồi, sẽ xuất sư ngay thôi.

[Dao Nhi] Tại sao anh không thể giúp em nữa? Em làm sai chỗ nào sao? Anh không muốn làm sư phụ của em nữa à?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Tôi đi reborn bây giờ, đến lúc đó level của tôi còn thấp hơn cả em, làm sao có thể kéo em đi chém quái? Sau này em có chỗ nào không hiểu thì có thể hỏi tôi, tôi đi trước đây.

[Dao Nhi] Phiêu ca ca, anh đi reborn sao?! Không phải anh nói chờ em reborn chung sao?! Tại sao lại muốn reborn trước?! Anh nói xạo.

Mặc kệ Dao Nhi kêu thế nào, Bạch y Nam nhân dắt theo Ma nữ bé vẫn đi ra khỏi lãnh địa bang phái không ngoảnh đầu lại.

Trần Vũ Khả có chút tội nghiệp cho Dao Nhi, ai bảo cô ta gặp trùng tên sư phụ vô trách nhiệm như vậy chứ!

Trong chớp mắt hai người đã tới âm phủ, là điểm reborn của tất cả sinh linh.

Ở đây có Hắc Bạch vô thường, có Diêm vương, có Mạnh bà.

Mạnh bà là một NPC quần áo đơn giản, thoát nhìn giống như một cụ bà đã già vô cùng hiền lành, vẻ mặt tươi cười, cầm trong tay một cái chén, trong chén chứa đầy nước canh, giống như lúc nào cũng có thể tràn ra ngoài.

Tình cảnh như thế này Trần Vũ Khả đã trải qua hai lần, lúc này trong lòng cậu rất thắc mắc, chẳng lẽ Phiêu Linh Thư Kiếm muốn reborn thật sao? Vậy không cho pet luyện cấp nữa? Không muốn theo đuổi giấc mộng cực phẩm nữa sao?

Vội vàng gõ chữ hỏi anh.

Kênh phụ cận nói:

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Anh đến đây làm gì? Reborn sao? Anh không phải còn đang luyện cho pet sao?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Trong nào em chứa đậu hũ sao? Không phải hồi nãy anh nói rồi à, lúc nãy em không thấy gì hết?

Được! Trong đầu em toàn chứa đậu hũ đó! Cũng không phải là vì quá đột ngột sao! Anh lúc nào cũng làm ra mấy chuyện khiến người ta đỡ không được, hỏi một chút cũng không được sao?

Người này nói chuyện lúc nào cũng thấy ghét như vậy, Trần Vũ Khả không thèm tính toán với anh.

Lúc này, Trần Vũ Khả lại thấy Phiêu Linh Thư Kiếm đem trưng bày tất cả pet triệu gọi của anh, bọn nó đứng ở đó đi loanh quanh, không cần nói đến có biết bao nhiêu đẹp đẻ!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Em coi level của pet anh đi.

Sau khi lại gần xem xét, Trần Vũ Khả choáng váng! Toàn bộ pet đều đạt level 120! Max level hết rồi.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Không thể nào! Sao anh có thể làm cho bọn nó max level hết vậy! Thần kì ghê!

Sau khi nói xong, Trần Vũ Khả đã nghĩ đến một kết quả, hận không thể tát mình hai cái, câu hỏi này rất ngốc mà!

Phiêu Linh đại thần không phải là kẻ có tiền sao?! Muốn pet max level chẳng phải là chuyện vô cùng đơn giản! Cho bọn nó ăn thần thú đan đó! Chỉ bất quá muốn cho toàn bộ pet ở đây ăn đến max level, thì phải cần tổng cộng bao nhiêu viên thần thú đan vậy?!

Cậu có thể tưởng tượng ra, người kia sau khi nhìn thấy câu hỏi của cậu, bộ dáng không nhịn được mà liếc mắt khinh bỉ.

Ồi, lại bị chế nhạo!

Quả nhiên, Bạch y Nam nhân liền cười to.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Nói em không biết chơi game, em còn không chịu thừa nhận! Em chưa từng nhìn thấy thần thú đan sao? Chính là cái cục xanh xanh tròn tròn, ở dưới móng có cái đuôi nhung dài dài, chuyên dùng để tăng kinh nghiệm cho pet đó, mọi người đều công nhận là item bán chạy nhất ở chợ, thường xuyên có người rao trên kênh thể giới mua số lượng lớn đó thôi, bình thường làm nhiệm vụ hệ thống cũng thưởng nhiều nhất là nó. Đã biết chưa? Có muốn anh cho mấy viên coi thử không?

Nhìn thấy đoạn đối thoại này, Trần Vũ Khả cười “hi hi” thành tiếng, Nam nhân này miệng lưỡi độc địa kinh khủng! Lúc nào cũng cười nhạo người khác! Ai mà chẳng biết thần thú đan dùng để làm cái gì chứ! Cho dù là con gà vừa mới vào game chơi cũng biết mà!

Tự nhiên Trần Vũ Khả nghĩ đến Phương Thư Dương trong thực tế chắc cũng là một người hài hước, vẻ cao ngạo lạnh lùng bình thường chắc chắn là do anh cố tình giả bộ thôi.

Vừa cười vừa gõ xuống bàn phím.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Ha ha! Anh cố ý phải không! Em rút lại câu hỏi hồi nãy! Tại sao anh vội reborn vậy?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Không phải em nói muốn tham dự giải đấu trong game sao? Không phải anh khích bác em, điều kiện để tham dự giải đấu liên server rất khắc nghiệt, account của em muốn tham dự chắc chắn rất khó, anh chỉ mới reborn một lần cũng không có cơ hội. Nhưng nếu bây giờ anh reborn, sau đó tranh thủ thời gian cày level, cuối cùng gia nhập vào một tổ đội mạnh, như vậy thì chẳng còn vấn đề gì nữa, đến lúc đó em muốn chơi muốn thi thể nào thì cứ làm cho sáng khoái.

Nếu như dùng một thành ngữ để hình dung bộ dạng của Trần Vũ Khả lúc này đó chính là lệ nóng doanh tròng!

Cậu không ngờ cậu chỉ nói có một câu, người kia vẫn nhớ kĩ trong lòng. Thật ra hạnh phúc vẫn giản đơn như vậy, bạn gặp được một người, người đó không dành cho bạn những lời ngon tiếng ngọt, người đó cũng không cho bạn những hứa hẹn bên nhau, người đó chỉ biết dùng cách của mình để yêu bạn.

Nếu bây giờ nói vài lời cảm nhận thì có vẻ giống như là làm giá, phần tâm ý này của Phương Thư Dương, Trần Vũ Khả đều khắc ghi vào trong lòng.

Tiếp theo, khoảnh khắc khiến người ta kích động đã đến rồi!

Phiêu Linh Thư Kiếm khi tạo nhân vật đã chơi lớp nhân vật là mẫn Nam nhân, khi reborn một lần đã rất lợi hại, Trần Vũ Khả đoán sau khi anh reborn thì vẫn sẽ chọn tiếp tục chơi Nam nhân, chơi Nam nhân mới phù hợp với anh! Cảm giác không chế mọi người thấy rất thành tựu nha! Mặc dù đã biết trước đáp án, nhưng vẫn muốn hỏi lại cho chắc.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Anh định reborn thành lớp nhân vật nào? Vẫn là Nam nhân à?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Cái đó tất nhiên rồi! Đợi anh reborn xong, cày level lên cao, chắc chắn là Nam nhân mạnh nhất server!

Khụ! Trâu bò nhất à!

Trần Vũ Khả thấy buồn cười, người này tự tin kinh khủng! Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, cả server thật sự là chỉ có một mình anh mới có tư cách nói ra như vậy!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Đến đứng cạnh anh, mình chụp hình kỉ niệm!

Ma nữ bé lập tức chạy đến bên cạnh Bạch y Nam nhân, hai người rất ấn ý mà sử dụng hình ảnh mặt cười.

Trần Vũ Khả vội vàng ấn nút chụp màn hình, lưu giữ lại khoảnh khắc mỹ lệ này.

Trên màn hình, hai người nép sát vào nhau, cùng nở nụ cười từ trong nội tâm!

Phiêu Linh Thư Kiếm nói chuyện với Mạnh bà nhận nhiệm vụ thì logout.

Trần Vũ Khả thấy thông báo của hệ thống:

Phu quân Phiêu Linh Thư Kiếm của bạn rời khỏi game.

Vẫn đứng tại chỗ chưa rời đi, chờ Phiêu Linh Thư Kiếm sau khi reborn xong xuôi thì vào game lại lần nữa.

Thành linh, mấy câu nói xuất hiện ở kênh phụ cận thu hút sự chú ý của Trần Vũ Khả.

[ABC777] Miếu Sát, tui không ngờ ông cũng lợi hại dữ vậy! Level thấp hơn tui mà giết còn nhiều hơn cả tui! Tui ganh tị với ông chết mất thôi!

[Miếu Sát] Vũ khí của tôi tăng cường bạo, giết nhiều cũng bình thường thôi.

[Hồ li 22] Đại ca, xuất hiện cường bạo cũng có tỉ lệ mà, nhân phẩm của ông cũng tốt ghê, chém 10 cái ra 8 lần, đúng kinh khủng.

[Miếu Sát] Lợi hại thì sao chứ, chúng ta chẳng phải chịu chết sao?

[Hồ li 22] Gà, nhắc tới chuyện đó tui mới tức nè, năm người bọn nó đánh ba người mình, thắng cũng chẳng vinh quang gì. Đi, kêu thêm hai người đến giết bọn họ tiếp!

Trần Vũ Khả nghe lời họ nói mà không hiểu gì cả, chẳng lẽ mọi người lại đi pk với người khác?

Điều khiển chuột chạy đến chỗ Tiểu Bạch coi thử, thì làm gì còn bóng dáng của họ nữa! Chắc chắn là sau khi nói xong thì đã đến điểm truyền tống đi mất rồi.

Trần Vũ Khả có chút không hiểu, Miếu Sát sao lại ở chung một chỗ với hai người kia?!

Chỉ cần là gamer chơi ở server Phù Vân Các mà nghe nhắc tới ABC777 cùng Hồ li 22 thì liền đau hết cả đầu, tất cả đều là bộ dáng muốn tránh đi chỗ khác.

ABC777, Nam thần level 115, reborn lần thứ 2, là toàn pháp cường tiên, khả năng tấn công cực mạnh! Xếp hàng thứ 6 trong top gamer.

Hồ li 22, Nam ma level 110, toàn mẫn ma, tốc độ cực nhanh! Đứng hàng thứ 9 trong top gamer

Level rất cao, pháp tiên, mẫn ma là những lớp nhân vật vô cùng nổi tiếng nha! Chỉ qua giới thiệu sơ lược cũng có thể thấy hai người này rất lợi hại! Đúng vậy, họ không chỉ lợi hại, mà cũng rất hiểu chiến, cây level là để pk, lập chí trở thành thiên hạ vô địch! Muốn tỉ thí với tất cả mọi cao thủ trong server. Thật ra chuyện này cũng rất bình thường, mọi người cũng từ chỗ giao lưu mà gia tăng kĩ xảo chiến đấu. Nhưng mà họ chọn pk không giống như người khác chọn tự do pk, cho dù thua trận rồi thì cũng chẳng có gì tổn thất, mà là lựa chọn pk ác ý, nói cách khác là giết người! Chỉ cần họ nhìn trúng ai thì liền tấn công người đó, cũng chẳng quan tâm con người ta có đồng ý không, vừa gặp liền giết, rất khiến cho người ta đau đầu!

Gamer pro trong game chỉ cần nhìn thấy hai người này liền chóng mặt, sợ không cẩn thận một cái là bị họ đồ sát.

Mà hai người này lại còn chẳng biết xấu hổ tự lại tạo thành một tổ hợp, đặt tên là — Cường giết người có số!

Coi thử đi! Nghe thô tục kinh khủng!

Cái này thì những gamer pro càng thêm đau đầu, những gamer nào tên có chứa số trong lòng lại càng muốn phát điên!

Bất quá, ngoại trừ cái đó, hai người này cũng rất biết lí lẽ, mỗi lần pk với người khác, thắng cũng không khoe khoang, lúc nào cũng chào đón kẻ khác tới trả thù, thua cũng chẳng ầm ĩ náo loạn, rút ra bài học kinh nghiệm sau mỗi lần thua trận, cùng lắm thì chuyển sau pk tiếp một trận!

Nói cũng buồn cười, hai người này level cao như vậy, nhưng chẳng có bang hội nào có đủ can đảm chứa chấp, họ ở ngoài tìm người pk tùm lùm, chẳng biết đã đắc tội biết bao nhiêu người, chẳng ai muốn đem thêm phiền toái về cho bang của mình a!

Cho nên, tự họ thành lập một cái bang rồi đặt tên là — Ác Nhân Cốc!

Mọi người quả thực là chỉ biết câm nín, thật sự là tên rất phô!

Hai người đó sao tự nhiên lại thân thiết dính thành một chùm với Miểu Sát vậy? Hơn nữa từ lời của họ nói thì có thể dễ dàng nhận ra là bọn họ định đi giết người! Miểu Sát thích pk ác ý từ lúc nào vậy?

Chưa kịp nghĩ nhiều, Trần Vũ Khả đã thấy được thông báo của hệ thống.

Phu quân Phiêu Linh Thư Kiếm của bạn đăng nhập vào game.

Sau khi reborn Phiêu Linh Thư Kiếm làm cho người ta thấy rất chói mắt! Anh đổi ngoại hình cho nhân vật! Chọn ngoại hình Phi Kiếm Hiệp cho nhân vật của mình!

Tạo hình này trong là tạo hình có tóc bạc duy nhất cho lớp nhân vật Nam nhân. Một thân tuyệt thế vô công, có thể dùng kiếm phi hành, nhân kiếm hợp thể. Thật sự là ngự kiếm đạo Thần châu, thể ngoại tiêu dao.

Đều là lớp nhân vật dùng kiếm làm vũ khí, Phi Kiếm Hiệp so với Tiêu dao sinh (Bạch y nam nhân) nhìn đẹp trai hơn nhiều lắm!

Anh làm cho người ta có cảm giác rất tang thương, ngũ quan cương nghị, thân hình cao gầy, quan trọng nhất là tuổi còn trẻ nhưng mái tóc thì bạc trắng, rất dễ khiến cho người ta yêu thích nhân vật này.

Trần Vũ Khả dù là đã thấy nhiều người chọn chơi nhân vật này, nhưng mà ngoại hình này cùng với bốn chữ Phiêu Linh Thư Kiếm sao mà hợp quá chừng!

Phi Kiếm Hiệp đi đến bên cạnh Ma nữ bé, đã cao hơn nửa cái đầu.

Cậu bước đến sát bên cạnh.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Thế nào? Ngoại hình này được ha? Thì ra nhân vật kia còn muốn lùn hơn em, chả có chỗ nào để nhận ra được sự cao lớn uy vũ của anh.

Trần Vũ Khả buồn cười, người này ngây thơ ghê!

Người ngây thơ làm chuyện thơ ngây, Phi Kiếm Hiệp chính là bằng chứng cho câu nói ấy.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Lại đây, mình chụp hình kỉ niệm!

Sau khi reborn tất cả đều được reborn theo, hai người vui vẻ làm theo hướng dẫn, rồi lại mang pet đi reborn, sau đó làm Xưng Vị, học kĩ năng, Trần Vũ Khả vẫn cùng anh làm cho xong hết mới logout.

Một ngày trôi qua rất nhanh, nói tóm lại hôm nay rất vui vẻ, Trần Vũ Khả lúc đầu tưởng rằng cậu cùng Tả Khê sẽ tốn rất nhiều công mới có thể thuyết phục Phi Sát ở lại, không ngờ Phi Sát đã tự mình suy nghĩ thông suốt rồi, về phần bên Tiên Sĩ, chỉ có thể thuận theo tự nhiên thôi. Trần Vũ Khả tin tưởng lần này Phi Sát nhất định sẽ giải quyết tốt đẹp, mà mọi người trong bang cũng sẽ đứng bên cạnh anh, cùng nhau đối mặt với tất cả!

Trần Vũ Khả rất ít khi vào diễn đàn, nhưng tự nhiên muốn vào xem sao, hi vọng có thể lần ra manh mối, chụp cổ được kẻ post bài kia!

Sau khi vào diễn đàn, bài post kia hóa ra lại ở trên cao! Xem ra có rất nhiều người quan tâm tới chuyện này nha.

Người gởi: Một người biết nội tình.

Tiêu đề là: Vạch trần một số chuyện không phải ai cũng biết của bang chủ Cực Tốc Nhất Phái trong server Phù Vân Các của !

Nội dung bài viết nói Phi Sát giả làm con gái chơi game rồi lừa Tiến Sĩ, sau khi bị phát hiện vẫn chưa chừa, mặt dày tiếp tục chơi game. Phi Sát trong miệng người kia chính là đại ác nhân thập ác bất xá! Cần phải nhanh nhanh kéo ra ngoài pháp trường xử bắn!

Những người post bài bên dưới cũng chẳng phân rõ trắng đen, hùa nhau làm ầm ĩ, có người còn đòi truy ra Phi Sát thật sự là ai, tung lên mạng cho mọi người đều có thể biết mặt kẻ lừa gạt!

Kể post bài hình như rất đắc chí, thỉnh thoảng chạy vào chọt hai ba câu, chẳng gì ngoài chuyện hôm nay Phi Sát làm cái gì, nói cái gì, dù sao vào trong miệng kẻ đó, lời nói ra cũng chẳng có gì hay ho, chuyện sản boss lần trước cũng bị kẻ đó lôi lên, nói rằng Phi Sát là kẻ rất tồi tệ.

Ôi, xem tới đây, Trần Vũ Khả thở dài bất đắc dĩ, chuyện ở trong thế giới ảo thật sự khiến cho người ta không thể tin tưởng, quả thực là bóp méo sự thật, nhưng mà người xem cũng chỉ nhìn bề nổi bên ngoài, cũng chẳng bỏ công đi tìm hiểu cẩn thận. Phi Sát đã đắc tội ai mà kẻ đó cứ cần xé anh không chịu buông tha? Từ bài post ở trên diễn đàn có thể thấy được, kẻ đó lúc nào cũng bám theo Phi Sát, có lẽ là kẻ ở ngay bên cạnh mọi người.

21. Chương 21: Chuyển Server (ba)

4 ngày trước thời điểm chuyển server.

Thứ năm hàng tuần là thời điểm game update, lần này game đưa ra một số pet mới, bọn nó có vẻ bề ngoài hoa lệ, lại còn có một số kĩ năng đặc biệt. Nhưng mà để có những con pet này rất khó, phải dùng Thiên Thư Tàn Quyền hợp lại thành Thiên Thư, sau đó dùng Thiên thư để triệu hoàn pet. Thiên Thư Tàn Quyền có tổng cộng sáu cuốn, cuốn thứ nhất, thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm có thể hợp lại thành <> cuốn thứ nhất, thứ hai, thứ tư, thứ sáu có thể hợp thành <> cuốn thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ sáu có thể hợp thành <> cuốn thứ ba, thứ tư, thứ năm, thứ sáu có thể hợp thành <>.

Năm cuốn thiên thư sẽ tương ứng với năm con pet: <> có thể triệu hồi Sư Hạo <> có thể triệu hồi La Sát Quỷ Cơ <> có thể triệu hồi Lôi Thú <> có thể triệu hồi Ca Lương Hảo <> có thể triệu hồi Kiếm Tinh Linh.

Xem những thông tin giới thiệu này, Trần Vũ Khả cuối cùng cũng biết được item thần bí lần trước mình lượm được dùng để làm gì rồi. Những pet mới này nói trắng ra chính là phiên bản mạnh hơn của pet bình thường, tất nhiên là sẽ lợi hại hơn, có thể so sánh với pet phù hộ. Hơn nữa trong game cũng có nói rất khó có được Thiên Thư Tàn Quyền, xem ra sau lần update này, kênh thể giới trong game lại muốn nổ tung rồi.

Trong 5 con pet mới Trần Vũ Khả chỉ thích duy nhất có một mình La Sát Quỷ Cơ, đây là một phụ nữ rất quyến rũ với mái tóc đỏ rực.

Trang phục tơ tằm màu xanh đậm, nhẹ nhàng lơ lửng giữa không trung, lúc tung phép thuật, đôi tay của nàng sẽ biến thành băng nhọn, vừa nhìn thì rất lạnh diễm gợi cảm lại còn có lực sát thương rất lớn. Hơn nữa nàng lại có một kĩ năng siêu cường, chính là dùng điểm SP của nàng để đổi lấy điểm HP của đối phương, kĩ năng này thực sự rất mạnh!

Trần Vũ Khả động tâm rồi, cậu rất muốn có được con pet La Sát Quỷ Cơ.

Tâm động không bằng hành động, sau khi game cập nhật xong, chuyện đầu tiên khi cậu vào game chính là lên kênh thể giới rao tin thu mua những cuốn Thiên Thư Tàn Quyền còn bị thiếu.

Tin tức vừa gởi đi chưa bao lâu, thì có người nhắn tin cho cậu, người đó có hai cuốn, nhưng ra giá rất mắc.

Trần Vũ Khả kiên nhẫn trả giá với người đó rất lâu, nhưng người kia lại không hề nhúc nhích.

Ngay lúc Trần Vũ Khả định bỏ qua, dựa vào khả năng của mình giết quái sẵn đồ, người kia lại mở miệng, đồng ý bán cho cậu. Hai người gặp mặt, sau khi giao dịch, Trần Vũ Khả mới biết được, người kia ở chung một bang với cậu, bình thường không có hay thảo luận trong kênh bang phái, là một gamer chẳng ai biết cả.

Cậu không biết người kia thay đổi ý định là vì lí do gì, nhưng mà cậu vẫn rất cảm kích người tên Nguyệt Hồng Yên – Nữ nhân level 98 đã reborn lần thứ 2 này.

3 ngày trước thời điểm chuyển server.

Thời điểm khiến người ta sợ hãi rốt cuộc đã đến. Bang hội chiến vào tám giờ tối ngày thứ sáu hàng tuần.

Nói thật, mỗi một thành viên của Cục Tốc Nhất Phái cũng không biết phải thế nào, dù sao trong bang có nhiều người rơi khỏi như vậy, đến lúc đánh nhau, chênh lệch về số lượng, rất bất lợi cho mọi người, trận bang chiến lần này không biết rốt cuộc có được bao nhiêu phần thắng.

Tiếp theo Miếu Sát mang đến cho mọi người một tin tốt cùng một tin xấu.

Tin tốt là sẽ có một lượng lớn gamer pro gia nhập vào trong Cục Tốc Nhất Phái, như vậy bang chiến tối nay cũng sẽ có cơ hội thắng.

Tin xấu là nhóm gamer pro sắp gia nhập Cục Tốc Nhất Phái tất là đều là thành viên của Ác Nhân Cốc!

Xú danh của ABC777 cùng Hồ Li 22 cầm đầu Ác Nhân Cốc vốn rõ mòn một, tiếng xấu vang xa, đủ để cho mọi người đối với họ né còn không kịp. Nếu vậy một đám kia sau khi vào trong bang sẽ phá hoại sự yên ổn của bang thì làm sao bây giờ? Với lại, nếu như mà cừu gia kéo tới cửa thì làm sao đây, can thiệp hay mặc kệ?

Lúc này mọi người rất phức tạp, nhất là Phi Sát, anh biết bang chiến tối nay không nên lấy cứng đầu cứng, cho dù có lợi hại tới đâu nhưng ít người cũng chẳng thể đầu lại biển người, nhất là khi bang anh lại ít gamer lever cao, lần trước anh nói như vậy, cũng là để tạm trấn an giúp cho mọi người an tâm, hai ngày nay anh lúc nào cũng tìm cách. Miếu Sát có thể thể kéo được gamer level cao về bang quả thật là có thể giải quyết vấn đề cấp bách trước mắt, nhưng mà sau này thì sao, tiếng tăm của Ác Nhân Cốc quá kém, người bên đó cũng rất khó quản chế, anh sợ sau này trong bang sẽ có mâu thuẫn, tạo thành nguy cơ còn lớn hơn cả bây giờ.

Miếu Sát sau khi nghe xong anh nói cũng chỉ cười cười, nói: “Sau này có kết quả gì thì chỉ có thử qua mới biết được”.

Đúng vậy! Vấn đề trước mắt cần giải quyết chính là làm sao chiến thắng trong bang chiến tối nay! Đã có kẻ mạnh gia nhập tại sao còn phải do dự dè dặt chứ?

Phi Sát hạ quyết tâm, lập tức thêm những người này vào trong bang! Chẳng có gì phải sợ cả!

Sau đó, thành viên của Ác Nhân Cốc lục đục gia nhập vào trong Cục Tốc Nhất Phái...

Sau đó của sau đó, toàn bộ thành viên của Cục Tốc Nhất Phái cuối cùng đã nhìn thấy sự lợi hại của những người này rồi.

Kênh bang phái nói:

[ABC777] Hello anh em! Hôm nay toàn bộ bọn tui đều tới đây, trên giang hồ sẽ không còn bang hội nào tên Ác Nhân Cốc, bọn tui cũng đã trở thành một phần của Cục Tốc Nhất Phái, sau này chính ta đều trở thành người một nhà rồi! Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia, có chuyện gì cứ mở miệng nói ra, tại hạ nhất định sẽ hết long giúp đỡ, cho dù có là lên núi đao xuống biển chảo dầu cũng sẽ không từ chối!

Các thành viên nghe xong những lời này vẫn cảm thấy phục người này, rất có nghĩa khí nha! Chỉ là cảm thấy lạ lạ sao đó, y chẳng là đại ca xã hội đen.

Tiếp theo, đại ca xã hội đen nói thêm.

[ABC777] Các anh em, để biểu hiện thành ý của bọn tui, bọn tui quyết định sẽ làm một chuyện có ý nghĩa cho mọi người. Cụ thể là như thế này, nếu như mấy người có ai từng bị ăn hiếp hay bị đũa nào giết, cứ đem tên mấy đũa đó đưa đây. Bọn tui sẽ đi báo thù rửa hận cho anh em!

Tất cả thành viên cũ đề co rút hết miệng mũi, đây là chuyện có ý nghĩa mà cậu ta nói sao?! Sao hở ra một cái là chém chém giết giết vậy?! Người này đâu phải giống đại ca xã hội đen, mà thật sự là đại ca xã hội đen!

Coi đi, đám lâu la của cậu ta chính là một đám xã hội đen con cùng liên huyền nào.

[Hồ Li 22] Đúng vậy, đúng vậy. Mọi người không cần phải băn khoăn gì hết! Cứ yên tâm nói ra đi, bọn tui nhất định sẽ đem mấy đũa từng bắt nạt anh em ra tiêu diệt không còn một mống.

[Thiện Giải Nhân Y] Ai da, nói thì làm liên, giết thôi! Giết thôi! Hôm nay giết ai giờ?

[Tiểu Đoản Kim 1 Hào] Hôm nay thật chán quá đi, tui chạy đi cướp hàng, kết quả chẳng cướp được của ai hết, tui tức chết mà! Thiệt chẳng có ý nghĩa, giết người thì kéo tui theo với, vừa lúc xả giận luôn.

...

Đám cướp cạn rất hăng hái ào ào thảo luận kế hoạch giết người ở trong bang. Tất cả thành viên của Cục Tốc Nhất Phát nghe thấy đều nổi hắc tuyến lên đầy đầu, mọi người ngẩng đầu nhìn trời xanh, cảm giác thấy mồ hôi hột chảy xuống tong tong, run rẩy đưa tay tắt đi kênh bang phái, không hên mà đều nghĩ: đây là đám người gì vậy?! Chẳng lẽ là trốn trại tâm thần ra sao?! Thật sự là bệnh rất nặng nha! Còn nữa, coi tên của những người này đi, chả ra làm sao, kì lại quái gở, chả có cái tên nào mà người bình thường có thể dùng được?! Còn nữa, còn nữa! Đám này vừa mới nói cái gì? Cướp hàng?! Đây là chuyện người làm sao? Một người có lương tri sẽ không làm chuyện kiểu này! Gamer khác khổ khổ sở sở chuyển hàng để kiếm tiền, đám này chặn giữa đường, cướp tiền của người khác?! Rất xấu xa! Nhưng mà mấy cái đó lại rất phù hợp với hình tượng ăn cướp của bọn họ!

Cùng lúc đó, Phi Sát nhìn thấy một màn này cũng đổ mồ hôi đầy đầu, vội vàng nhắn tin cho Miếu Sát: “Có thể dựa vào mấy người này sao? Tôi thấy ghê ghê sao á!”

Thật ra lúc này Miếu Sát cũng không có nói gì. Cậu ta lúc trước mất rất nhiều công sức mới thuyết phục được đám người này gia nhập vào bang hội, chẳng vì cái gì cả, chỉ bởi vì những người này có năng lực, có bọn họ gia nhập, Cục Tốc Nhất Phát nhất định sẽ càng mạnh hơn! Cậu ta để có thể hòa nhập vào đám người này, mấy ngày hôm nay đã phải cùng lăn lộn làm không biết bao nhiêu chuyện xấu xa thiếu đạo đức với họ, dần dần phát hiện những người này cũng không có tệ hại như tưởng tượng. Trước kia có nói họ rất thích PK ác ý nhưng chỉ tìm người có level cao, đặc biệt rất khoái tìm người của bang Chí Tôn, không hề đi ăn hiếp level thấp. Mấy người này đi cướp hàng chính là vì muốn ném thử kích thích, cũng không hề cướp của gamer level thấp, chỉ xuống tay với những ai có level cao, sau khi cướp được cũng có thể trả lại tiền! Hỏi họ vì sao lại muốn làm như vậy? Họ nói là vì theo đuổi khoái cảm đi ăn cướp! Cái này gọi là gì hả trời? Chỉ có thể nói là ăn no rừng mỡ không có chuyện gì để làm! Ngoại trừ làm mấy chuyện nhắm nhí đó, những người này cũng rất có nghĩa khí, hào sảng phóng khoáng, đáng để kết giao.

Nhưng mà Miếu Sát đâu có ngờ họ vừa vào bang đã nói những câu kinh người như thế này đâu!

Cậu ta hít sâu một hơi, giả bộ bình tĩnh, xoa dịu: “Họ vừa mới vào bang, chỉ có chút hưng phấn thái quá thôi, đợi hưng phấn qua đi thì cũng sẽ trở lại bình thường ngay”.

Đám cướp cạn trong bang vẫn còn thảo luận đầy khí thế, Phi Sát xem tin nhắn Miếu Sát gửi qua, nhìn chằm chằm màn hình máy tính trong một lúc, mới nửa tin nửa ngờ tắt đi kênh bang phái...

Đến tối khi bang chiến đám kia quả thật không làm cho mọi người thất vọng! Cả đám đó giống như dưng sĩ hiếu chiến, anh dũng giết địch, giết kẻ địch chết không còn mảnh giáp, khiến Cục Tốc Nhất Phát không cần tốn nhiều công sức đã dễ dàng thắng được bang chiến tuần này.

Sau khi kết thúc bang chiến, Trần Vũ Khả nhìn thấy tên “Phiêu Linh Thư Kiếm” trong khung bạn tốt vẫn xám xịt, trong lòng rất phiền muộn, tại sao anh vẫn chưa login vậy? Mặc dù anh mới reborn, có thể không cần đi đánh bang chiến, nhưng vẫn có thể vào để nhận điểm thưởng của hệ thống này nọ mà, hơn nữa chẳng lẽ anh không quan tâm đến an nguy trong bang hay sao? Tại sao đến giờ còn chưa xuất hiện nữa?

Trần Vũ Khả thích nghĩ loạn nên trong đầu lại nghĩ ra rất nhiều lí do khiến anh không thể login, cuối cùng thì tự an ủi bản thân, anh chắc chắn là có chuyện quan trọng không thể login, tuyệt đối sẽ không có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đâu.

Bây giờ kẻ cuồng luyện cấp tên Trần Vũ Khả đã có mục tiêu mới chính là săn Thiên Thư Tàn Quyền, cậu còn thiếu hai cuốn, làm kiểu gì cũng không mua được, chẳng thể làm gì khác hơn là phải tự đi săn, tiện thể cũng có thể cày cuốc level.

Nhưng mà hôm nay số của cậu không có hên như lần trước, đi săn liên tục mấy tiếng mà chẳng rút ra cái gì cả, đừng nói đến là gặp được boss Sơn Thần này nọ. Thấy thời gian cũng không còn sớm, cậu vẫn nhớ rõ Phiêu Linh Thư Kiếm đã nói với cậu: “Không nên thức khuya, cố gắng nghỉ ngơi”. Liên thoát khỏi game, chuẩn bị tắm rửa đi ngủ. Chỉ là trong lòng có một tia tiếc nuối nhàn nhạt.

Hai ngày trước thời điểm chuyển server.

Thứ bảy có hai trận bang chiến, trước kia Cục Tốc Nhất Phái thường vẫn có thể đánh lọt vào top 4, sau này đánh lần thứ bảy không phải đụng trúng Chí Tôn thì lại đụng trúng Tinh Quang Đại Đạo, chưa từng thắng lần nào.

Lần này hệ thống sắp xếp rất trùng hợp, đem Cục Tốc Nhất Phái sắp xếp đánh chung với một bang khác có thể lực yếu hơn, có thành viên của Ác Nhân Cốc gia nhập, trận bang chiến này thắng rất dễ dàng, theo đó tiếp tục so tài cùng Chí Tôn và Tinh Quang Đại Đạo trong trận chung kết, hôm nay thật sự rất quái đản, Tinh Quang Đại Đạo lại thắng được Chí Tôn! Quả thật là thắng trong gang tấc, hai bên vẫn giằng co, mãi đến phút cuối mới đánh bại được Chí Tôn.

Như vậy trận bang chiến cuối cùng ngày mai sẽ đấu với Tinh Quang Đại Đạo, hơn nữa thời điểm chuyển server chỉ còn lại một ngày, Trần Vũ Khả bắt đầu lo lắng, ngày mai hai bang đấu với nhau, Phi Sát cùng Tiến Sĩ đều là thành viên chủ lực, chắc chắn sẽ chạm mặt nhau, nếu Tiến Sĩ nhìn thấy Phi Sát còn chưa có chuyển server mà còn đi đánh bang chiến thì có khi nào nổi điên đến giậm chân giậm cẳng không? Hắn ta đừng có lại lên cơn điên giống như lần trước, chẳng phân biệt trái phải, chẳng xem xét tình huống mà vừa mở miệng ra đã chửi người sa sả!

22. Chương 22: Chuyển Server (bốn)

Chỉ còn lại một ngày trước khi chuyển server.

Hôm qua Phiêu Linh Thư Kiếm không có login, hôm nay vẫn y như vậy. Trần Vũ Khả rất muốn nhắn tin hỏi một chút, rồi lại chần chừ do dự, sợ làm phiền đến anh rồi lại sợ anh thấy phiền. Tự hỏi đi hỏi lại, quyết định vẫn chờ thêm chút nữa, nếu như tối nay sau khi kết thúc bang chiến, anh vẫn còn chưa có online, thì sẽ nhắn tin cho anh.

Hôm nay cả ngày Trần Vũ Khả tiếp tục phấn đấu vì mục tiêu mới của cậu, hình như tất cả may mắn của cậu đã bị xài hết rồi, đánh cả ngày cũng chẳng có thu hoạch gì, cũng may cậu không có nổi giận, chỉ xem như là đang cày cuốc level, mãi cho sắp đến giờ bang chiến cậu mới lục đục đi ra khỏi bãi train.

Phút cuối trước khi bang chiến bắt đầu, gần như tất cả mọi người trong bang đều có mặt, mọi người đi đến đầu trường, bắt đầu tổ đội với nhau.

Phải nói Trần Vũ Khả quả là có điểm đáng thương, có level cao nhất server, nhưng chẳng có tổ đội mạnh cố định, mà nữ bé chỉ có thể gia nhập vào một số đội ngũ bình thường cho đủ quân số.

Tùy tiện gia nhập vào tổ đội đồ đạn, thành linh cậu thu được tin nhắn của ABC777

“Mĩ Nữ, bang chiến xong khoan logout, tui có chuyện muốn bàn bạc với cậu”.

Trần Vũ Khả thật sự không biết được vì sao đại ca cướp cạn lại có chuyện gì cần nói với mình, nhưng vẫn đồng ý với cậu ta. Hai người đều thêm tên nhau vào danh sách bạn bè, tiếp đó gia nhập vào trận bang chiến.

Thực lực của Tinh Quang Đại Đạo quả thật rất mạnh, mọi người trong Cục Tốc Nhất Phái đánh nhau rất vất vả, hoàn toàn không hề có cảm giác dễ dàng như mấy trận trước, rất nhiều tổ đội làm bia đỡ đạn đã bị diệt sạch, trận chiến mới bắt đầu được hơn mười phút đã bị đá ra khỏi đấu trường. Trần Vũ Khả cùng tổ đội hi sinh của cậu đã bị đá ra ngoài đến ba lần. (Trong thời gian bang chiến nếu bị thua sẽ bị hệ thống đá ra ngoài đấu trường, ở bên ngoài hai phút mới có thể tiếp tục báo danh gia nhập trận chiến trở lại, cuối cùng dựa trên số người còn lại của mỗi bang mà phân định thắng thua.)

Trần Vũ Khả vẫn chú ý tình trạng trên đấu trường, trận chiến đã bắt đầu một thời gian rồi, Tiến Sĩ và Phi Sát chắc cũng đã sớm đụng độ nhau, lần này Tiến Sĩ hình như rất bình thường, vẫn chưa thấy hấn nói chuyện.

Thời gian tíc tắc trôi qua từng giây một, đụng trúng một đối thủ mạnh mẽ, mọi người đánh rất đã ghiền, cả đám đều vô cùng hưng phấn, không ngừng dùng kênh bang phái nói chuyện để thêm khí thế cho nhau, cảm giác vinh dự của cả tập thể vào giờ phút này đã phát huy khả năng hỗ trợ tinh thần vô cùng nhuần nhuyễn.

Cuối cùng, Cục Tốc Nhất Phái vẫn không thể thắng Tinh Quang Đại Đạo, nhưng mà mọi người rất vui vẻ, có thể đánh đến tận đây thì đã là đột phá rất lớn, chỉ cần sau này mọi người cùng tiếp tục cố gắng, kiểu gì cũng sẽ có ngày chiến thắng!

Sau khi bang chiến kết thúc, mọi người đều vội vàng ra ngoài. Hôm nay là ngày cuối cùng trước khi chuyển server, ngày mai những người đăng kí chuyển đi sẽ đi qua server mới, ở đây sẽ không còn lưu giữ số liệu về họ.

Cả server bỗng nhiên trở nên ảm đạm, sau này Phù Vân Các sẽ bớt đi rất nhiều bóng dáng quen thuộc, cũng sẽ không thấy được nữa. Thật sự khi sắp phải đi thì lại có vài phần không muốn, mọi người dùng kênh thể giới bộc bạch với nhau.

Trần Vũ Khả là một người bình thường, thấy người khác đau lòng, cậu cũng cảm thấy đau lòng, người cũ đi, người mới đến, cho dù đau tới đâu cũng không thay đổi được thực tế sắp xảy ra, chuyện cần quên cuối cùng cũng sẽ bị quên lãng. Suy nghĩ trôi đi rất xa, cậu thậm chí còn nghĩ đến một ngày nào đó cậu bởi vì một lí do nào đó mà không chơi game này nữa, mọi người có khổ sở không? Có không nhớ xa cậu không?

Ngay lúc cậu còn đang suy nghĩ miên man, ABC777 nhắn tin hẹn cậu đến lãnh địa bang hội gặp mặt.

Khi vào trong bang, Trần Vũ Khả nhìn thấy ABC777, Hồ li 22 cùng Miểu Sát đang dùng kênh phụ để nói chuyện phiếm với nhau. Mọi người thấy cậu đến, chào hỏi cậu rất nhiệt tình.

[ABC777] Mĩ Nữ, cậu đến rồi, mọi người đang nhắc đến cậu này.

[Hồ li 22] Ha ha! Cao thủ đệ nhất trong truyền thuyết đây sao, đây là lần đầu tiên tui gặp đó nha.

[Miểu Sát] Mĩ Nữ, bọn họ có việc tìm cậu, tham khảo ý kiến của cậu, tôi cũng thấy rất được, suy nghĩ kĩ một chút nha.

Trần Vũ Khả khó hiểu, họ sẽ nói về chuyện gì vậy?

Vội vàng gõ chữ hỏi:

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tìm tui có chuyện gì à?

[ABC777] Cậu có hứng tổ đội với bọn này không? Bình thường thì đi đánh bang chiến này nọ, chủ yếu là để đánh giải ngoại hạnh liên server.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Cái gì?!

Trần Vũ Khả nghi ngờ mình có nghe lầm hay không! Những người này chẳng lẽ không biết cậu rất bèo bọt sao?!

[ABC777] Cậu đừng giết mình, nghe tui nói cho hết. Ai cũng biết bây giờ tổ đội lợi hại nhất là tổ đội theo con đường mẫn, nhất là khi trong đội có một mẫn ma cùng một mẫn nam nhân thì liền trở thành vô địch thiên hạ, đội ngũ đi theo con đường tăng huyết mặc dù có thể chống trả lại sự tấn công của họ, nhưng mà tốc độ tấn công của huyết đội rất chậm, nếu chẳng may bị khống chế, cho dù máu có nhiều tới đâu thì cũng rất khó chiến thắng. Tôi nghĩ ra một cách có thể khắc chế tổ đội theo đường mẫn, chúng ta sẽ thành lập một tổ đội cân bằng, trong đội phải có một siêu mẫn ma, tốc độ của người đó phải nhanh hơn nhân vật theo ma tộc của đối phương, cái này không là Hồ Li nhận thì còn là ai, còn phải có một cường pháp toeen, HP SP cao, khả năng tấn công cao, có thể chiêu chiêu đoạt mạng, he he, cái này tất nhiên là tui rồi, ngoài ra còn phải có một Nam nhân phép thuật tốt, khả năng kháng cao, trước mắt chưa tìm được người thích hợp, nhưng mà Phiêu Linh Thư Kiếm cũng không tệ lắm, nhưng mà level của anh ta còn rất thấp. trong thời gian ngắn không biết có tăng nhanh được hay không. Thành viên còn lại là ai cũng được, chủ yếu là level cao làm bia đỡ đạn thì okie rồi, bọn mình theo đuổi mạng sống, tốt nhất là có thể trong vòng một chiêu bóp cổ chết mẫn đội, không cho bọn họ cơ hội hít thở, người cuối cùng chính là cậu rồi, là ma tộc với khả năng hấp huyết mạnh mẽ, mẫn của cậu còn cao hơn cả tui tui, trước tiên cậu hút máu 5 đứa bên kia, sau đó tui giết, chẳng phải toàn bộ đối phương đều toi mạng sao? Bất quá cậu luyện vài con pet xịn một chút, với lại kiếm cây vũ khí hấp huyết mạnh một chút, như vậy là okie liền, thỉnh thoảng cậu còn có thể chém chết pet của đối phương luôn, để bọn đó mất đi bảo vệ, như thế thì phần thắng lớn hơn, theo như tui được biết, toàn bộ server mình chỉ có cậu là có khả năng tấn công vật lí mạnh mẽ nhất, cho nên bọn tui tìm cậu, thấy sao? Muốn thử không?

Trần Vũ Khả thực sự không ngờ ABC777 cả khi nào đứng đắn lại còn có một vẻ mặt khác như thế này, không phải ngáp đầu lúc nào cũng chỉ chém chém giết giết, mặc dù có chút nghi ngờ cậu ta nổ nhưng xem ra vẫn rất có lí. Tổ đội theo đường mẫn thì máu lúc nào cũng ít, nếu có một siêu mẫn ma nhào ra thì có thể hút khô máu của bọn họ, tiếp theo thì dễ đánh hơn nhiều, máu chốt chính là Hồ Li 22 có mẫn cao đến thế sao? Xem bộ dạng họ thì rất chắc chắn. Tiếp sau đó thì tập trung hỏa lực đập tan họ, như vậy thì tổ đội mẫn sẽ không còn là truyền thuyết bất bại.

Trần Vũ Khả lại càng không ngờ, ABC777 lại chọn mình gia nhập vào trong tổ đội của họ, đây là tin tức làm cho người khác phần khởi đến mức nào chứ! Hoàn toàn không cần suy nghĩ, cậu liền đồng ý. Nghĩ đến họ còn nhắc đến chuyện muốn Phiêu Linh Thư Kiếm cùng gia nhập, cậu liền cao hứng, không thể chờ được liền muốn báo cho anh, khi xem xét cửa sổ bạn bè, Phiêu Linh Thư Kiếm hóa ra đang online!

Trần Vũ Khả mừng như điên, cậu đoán là vì lúc này quá tập trung vào bang chiến, cho nên không để ý anh đã vào trong game, rất phần khởi nhắn tin cho anh:

“Anh online rồi à, có tin này hay lắm nói anh nghe nè! Có người muốn mình cùng tham dự tổ đội 5 người để thi đấu, anh đồng ý không? Em đồng ý rồi!”

Sau khi nhắn tin, Trần Vũ Khả ôm theo tâm tình đầy háo hức chờ anh trả lời, nhưng mà đợi thật lâu cũng chưa thấy hồi âm, sau khi nhắn thêm vài tin nữa, vẫn không hề có động tĩnh gì.

Chẳng lẽ anh lại treo máy?!

Trần Vũ Khả có chút uể oải, không hiểu vì sao Phiêu Linh Thư Kiếm lúc nào cũng thần thần bí bí, cho dù có treo máy, thì lúc vừa online chẳng lẽ chẳng nhắn qua được một câu sao.

Không có cách nào khác, chỉ có thể chờ anh quay lại rồi bàn bạc với anh sau thôi.

Ma nữ bé vác đao tiếp tục phấn đấu cho mục tiêu mới, mua đầy đủ thuốc men rồi đi đến chỗ phu xe, chuẩn bị đi ra khỏi thành, một bóng dáng quen thuộc chọt xẹt qua người cậu.

Phiêu Linh Thư Kiếm!

Trần Vũ Khả vô cùng kinh ngạc!

Anh đi qua đi lại chứng tỏ anh không có treo máy, nhưng tại sao lại không để ý tới cậu vậy?

Muốn đuổi theo xem một chút, nhưng mà anh cũng đã vào điểm truyền tống đi rồi, ở phu xe có rất nhiều điểm truyền tống cho nên cũng không biết rốt cuộc anh đã đi đến đâu?!

Để xác nhận mình không có bị hoa mắt, Trần Vũ Khả mở xem bảng thông tin của Phiêu Linh Thư Kiếm, xem thử có thể phát hiện ra cái gì hay không.

Kết quả sau kho mở ra xem đã khiến cho cậu hết hồn, Phiêu Linh Thư Kiếm đã lên level 67 rồi!

Sao có thể tăng level nhanh như vậy?! Mấy ngày nay rõ ràng không có login mà, sao lại có thời gian cày cuộc?!

Trần Vũ Khả nghi ngờ đều không phải mình hoa mắt thì là do hệ thống game bị lỗi rồi, nếu không sao lại thần kì dữ vậy!

Mặc kệ ra sao, Phiêu Linh Thư Kiếm rõ ràng là đang online nhưng mà lại chẳng để ý tới cậu, điều này làm cho cậu rất khổ sở!

Nhớ lại anh dặn, bất kể nghĩ cái gì cũng không nên giữ ở trong lòng rồi buồn bực, Trần Vũ Khả liên tục nhắn tin qua cho anh, để muốn biết được lí do vì sao anh bỏ lơ cậu.

Có lẽ sự kiên trì của cậu đã tác động đến bên kia, cuối cùng cũng có tin nhắn trả lời.

Trần Vũ Khả mở ra xem, cảm thấy là lạ.

“Chị gái, thần kinh tui sắp bị chị làm đứt rồi, chị cứng đầu thiệt đó, không để ý tới chị, chị liền nhắn tin qua không ngừng vậy, chị không mệt hả?”

“Bạn nói gì? Bạn là ai?”

Trần Vũ Khả dám chắc 100%!

Người này chắc chắn không phải là Phiêu Linh Thư Kiếm!

Vậy là ai chứ?

Chẳng lẽ —

Là hack account sao?!

[16: Hack account: Chôm account của người chơi làm của mình hoặc chôm đồ]

Trần Vũ Khả bị suy nghĩ của mình dọa luôn rồi! Vừa nhắn tin hỏi, vừa cầm lấy điện thoại gọi cho Phương Thư Dương.

Điện thoại đổ chuông hai lần thì đã có người bắt máy.

Trần Vũ Khả lo lắng nói với người ở đầu bên kia: “Alo anh hả? Không tốt rồi, không ổn rồi, account của anh bị ăn cắp rồi! Đứa ăn cắp còn đang online account của anh nè, anh nhanh nhanh nghĩ cách lấy lại tài khoản đi, em vô trong nhà mình coi một chút, không biết người kia online bao lâu rồi, mấy đồ đáng giá trong nhà không biết có bị chôm không nữa?”

Vừa mới nói xong, người bên kia liền cười, Trần Vũ Khả cảm thấy rất khó hiểu: account bị ăn cắp mà anh còn cười được sao?!

Lúc này, khung chat bạn bè sáng lên, đứa ăn cắp kia cũng nhắn tin trở lại.

“Tui được chủ account này thuê cày level, không nói chuyện với chị gái nữa, tui còn phải làm nhiệm vụ hàng ngày, không có thời gian nói chuyện phiếm!”

Thì ra là cày level thuê cho anh!

Trần Vũ Khả ! Minh lại trở thành trò cười nữa rồi! Tại sao lần nào cũng không nghe người ta nói hết thì đã vội có kết luận loạn xạ vậy!

Điện thoại di động vẫn còn trong cuộc gọi, Trần Vũ Khả cười mắc cỡ hai tiếng: “Ai ui, em bị nhầm, em có làm phiền anh không? Em, em cúp máy trước nha”.

“Đừng cúp”.

Anh lập tức gọi cậu lại.

Dừng lại một lát, anh nói:

“Anh nhớ em lắm”.

Mặc dù đã biết trước tâm ý của người kia, nhưng bất ngờ nghe anh nói như vậy, Trần Vũ Khả mặt liền đỏ còn tim thì đập loạn hết cả lên, tay siết chặt điện thoại lại không biết trả lời anh như thế nào.

Bên kia không thấy cậu trả lời, cười nhẹ một chút, giọng nói trở nên rất dịu dàng: “Mấy nay anh bận nhiều việc quá, không có thời gian online, em đừng giận nha, anh cũng rất muốn online vô game nhìn em một chút”.

Nghe được câu giải thích của anh, Trần Vũ Khả biết chắc chắn mình đã hiểu lầm, anh sẽ không bao giờ vô duyên vô cớ biến mất, nhớ đến chuyện lúc nãy, liền nói: “Em không có nhỏ mọn như vậy, em mới không có giận. Đúng rồi, anh sao phải nhớ người luyện thuê level vậy? Em còn tưởng anh bị người khác ăn cắp tài khoản”.

Dạo này không có thì gian cày cuốc mà, anh muốn tăng level nhanh một chút, người kia mấy nay đều đem account đi luyện àm, hôm nay em không biết sao? Cậu ta cày được mấy ngày rồi”.

Thì ra là như vậy! Trần Vũ Khả cũng biết cậu dạo này đã trở về nếp sinh hoạt bình thường rồi, buổi tối offline rất sớm, sau khi cậu logout thì người cày thuê kia mới online, cho nên cậu không phát hiện ra, đợi đến ban ngày cậu chơi game, người kia đã logout, hai người bỏ lỡ qua nên vẫn chưa phát hiện.

“Dạ, giờ em mới biết”.

Vừa nói xong, anh ở bên kia đã cười: “Em ngoan quá”.

Trần Vũ Khả, tại sao lại dính dáng gì tới ngoan ở đây vậy?!

Thình lình nhớ ra chuyện thi đấu liên server, cậu liền kích động nói với anh: “Mấy hôm nay anh không online, trong bang có nhiều chuyện ghê lắm, toàn bộ thành viên của bang Ác Nhân Cốc đều vào bang mình, ABC777 còn muốn mình vào tổ đội cố định của cậu ta, cũng được lắm, anh đồng ý không? Còn nữa, bang chiến lần này mình đánh tới trận chung kết luôn, đối thủ là Tinh Quang Đại Đạo, em còn tưởng Tiến Sĩ sẽ bắt nạt Phi Sát, nhưng lần này anh ta không nói gì hết á, ngày mai không có chuyển server, không biết anh ta có tới gây phiền toái không nữa”.

“Nếu em muốn cùng tổ đội với mọi người thì anh theo em. Cái tên Tiến Sĩ kia nói trắng ra là tên khó chịu đó mà, nếu Phi Sát thật sự đi, anh ta cũng chẳng chịu nổi đâu, không đi, anh ta lại làm này làm nọ, đúng là tên hai mặt”.

“Không phải Tiến Sĩ rất ghét Phi Sát sao? Ý anh nói là, Phi Sát mà đi anh ta sẽ không chịu được?” Trần Vũ Khả mơ hồ hỏi lại.

“Chuyện của họ thì cứ để họ tự giải quyết đi, em để tâm nhiều như vậy làm gì, sao quan tâm tới chuyện người khác quá vậy, nghĩ đến chuyện của em đi”.

“Cái gì của em? Em có chuyện gì phải nghĩ sao?”

“Ôi, bỏ đi, lẽ 1/5 em có về nhà không?”

“Em không về, nhà em xa trường lắm, có gì không anh? Có chuyện gì à?”

“Không có gì, anh hỏi chút thôi. Được rồi, anh phải đi công chuyện, cúp điện thoại đi, phải nhớ anh đó”.

“Dạ”.

“Anh cũng nhớ em, cúp máy thật đó”.

“Dạ, anh cúp đi”.

Sau khi anh nói xong liền cúp điện thoại. Trần Vũ Khả cầm điện thoại đến phát ngốc, thật ra lúc nãy cậu nói dối, nhà của cậu không phải cách trường rất xa, nhưng mà cậu không hề muốn về nhà, còn có vài ngày nữa là được nghỉ lễ 1/5 rồi, tất cả mọi người rất trông chờ ngày này mau đến nhưng đối với cậu mà nói thì có cũng như không, nó vẫn sẽ trôi qua như bao ngày khác.

Cậu thử dài bất đắc dĩ, thầm nghĩ, cậu có cần ra ngoài thư giãn một chút, giải tỏa áp lực không?

23. Chương 23: Gặp Mặt

Rốt cuộc cũng chuyển server xong.

Sau khi chuyển server xong thì bầu không khí cả server cũ lạnh lẽo đi rất nhiều, chỗ phụ xe cũng không còn nguyên một đồng người đứng xếp hàng nữa, chỉ có vài người rải rác, mọi người đều bận rộn, không có thời gian trao đổi với nhau.

Khi Trần Vũ Khả nhìn thấy tình trạng này, tự nhiên nảy sinh một loại ảo giác, giống như là tất cả mọi người sẽ bỏ nơi này mà đi, chỉ còn lại một mình cậu.

Sau khi tách server thì mặc kệ làm cái gì cũng không còn bị lag nữa. Bình thường giết quái nếu sử dụng một phép thuật cấp năm, máy tính liên lag như điên, toàn bộ hành động đều chậm chạp, bây giờ xài một lúc hai thậm chí ba phép thật cấp năm cùng một lúc cũng chẳng là, chẳng những thế còn có thể nhún nhảy như bình thường! Đây là chỗ tốt nhất dành cho mọi người khi tsach server. Về phần im lặng bất ngờ, có lẽ là mọi người còn chưa có thích nghi, qua một thời gian ngắn thì mọi thứ sẽ trở về bình thường.

Vẫn còn có một việc làm cho Trần Vũ Khả thấy khó hiểu, đó chính là Tiến Sĩ hóa ra chưa có đến gây phiền?! Anh ta không phải là một kẻ thích cù nhây không dứt sao? Lần này sao vẫn chưa có động tĩnh gì hết vậy?

Bất quá như hiện tại cũng tốt, tối thiểu Phi Sát có thể an tâm chơi game.

Mặc dù đã tách server, nhưng tất cả vẫn còn đang tiếp tục.

Người cày level thuê cho Phiêu Linh Thư Kiếm ngày nào cũng tận tình giúp anh cày cuốc, không hề lãng phí thời gian dù chỉ một giây, level cũng tăng nhanh như bay.

Thành viên của Cục Tốc Nhất Phái cùng thành viên của Ác Nhân Cốc cũng đã có thể sống hòa hợp, mọi người tụ lại một chỗ thì đều cười cười nói nói, chẳng có chút nào xa lạ. Tuy nhiên, mấy người kia vẫn chưa sửa được hành vi chẳng khác gì cướp cạ, vẫn là những chuyện rối rời như thông thường, vui vẻ chẳng hề biết chán.

Trần Vũ Khả vẫn tiếp tục phấn đấu cho mục tiêu mới của cậu, điều vui nhất chính là cậu lại mới tìm được một cuốn Thiên Thư Tàn Quyển, thắng lợi đã nằm trong tầm tay rồi! Khi không có gì làm, cậu sẽ cùng với đội ngũ cố định mà cậu vừa mới gia nhập đi săn boss, làm nhiệm vụ, gia tăng sự ăn ý với nhau.

Phiêu Linh Thư Kiếm vẫn bận rộn như trước, thỉnh thoảng anh sẽ login vào thăm Trần Vũ Khả, trò chuyện với cậu một lúc, làm nhiệm vụ. Phần lớn là anh nhắn tin cho Trần Vũ Khả, gọi điện thoại, anh hứa sau khi qua giai đoạn bận rộn này sẽ thường xuyên login chơi game.

Thực ra bất kể anh có bận rộn thế nào, chỉ cần vẫn duy trì liên lạc thường xuyên, Trần Vũ Khả đã rất vui vẻ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, thoát cái đã đến lễ 1/5. Trần Vũ Khả cuối cùng vẫn quyết định ở lại trường. 1/5 ở trong game có rất nhiều nhiệm vụ phong phú, phần thưởng cao nhất chính là thần thú. Lúc này thần thú giống như là giấc mơ của cậu. Lễ 1/5 này cho dù phải trải qua một mình ở trong kí túc xá, cậu cũng không cảm thấy có gì đáng phàn nàn cả.

Đàm Thụy ở chung phòng dọn dẹp đồ đạc, nhìn Trần Vũ Khả ở bên cạnh vẫn bình chân như vại, bất đắc dĩ nói: “Vũ Khả, cậu thật sự không về nhà tôi à?”

Trần Vũ Khả cười cười, từ chối: “Cậu về nhà đoàn tụ với người nhà đi, tôi là người ngoài xen vào làm cái gì, bỏ đi, tôi cứ ở lại trường là được”.

Đàm Thụy có chút thất vọng, nhưng vẫn chưa có ý định buông xuôi, đem balô bỏ xuống giường, đi đến trước mặt Trần Vũ Khả, nhìn cậu, vẻ mặt nghiêm túc: “Cậu mau thu dọn nhanh lên một chút rồi đi với tôi,

nhà của tôi rất hiếu khách, hôm qua tôi còn gọi điện thoại về nói mẹ, sẽ đưa bạn học về nhà chơi cho biết, mọi người rất chờ mong cậu, cậu ở lại kí túc xá một mình bất tiện lắm, tôi sẽ rất lo lắng”.

Đàm Thụy nói rất chân thành, Trần Vũ Khả cũng có chút dao động, cậu đã từng gặp cha mẹ Đàm Thụy hồi khai giảng, họ là người tốt, rất niềm nở, cảm giác khi thấy họ ở bên cạnh nhau thì vô cùng ấm áp, suy nghĩ kĩ càng, cậu vẫn từ chối.

Giả bộ như không thấy sự thất vọng trên khuôn mặt Đàm Thụy, cậu đi đến giường, cầm lấy cái balo Đàm Thụy vừa bỏ xuống, đẩy cậu ta ra ngoài, vừa đẩy vừa nói: “Tôi là con trai ở lại kí túc xá một mình thì có gì bất tiện chứ, nhưng mà cậu thì phải đi nhanh lên một chút đi, tàu lửa sắp khởi hành rồi, nếu không đi sẽ bị trễ đó, tôi tiễn cậu đi”.

Trần Vũ Khả trước sau vẫn không thay đổi quyết định. Đàm Thụy rất thất vọng, chẳng thể làm gì khác hơn là đành quyết tâm quay trở lại trường sớm một chút.

Trần Vũ Khả tiễn Đàm Thụy đi, tiện thể mua hai cái bánh rán cùng một li sữa thay cho bữa tối, có một mình thì ăn uống đơn giản là tiện nhất.

Trước ngày 1/5 một ngày, rất nhiều sinh viên cũng đã trở về nhà, đi trên đường nội bộ trong trường, Trần Vũ Khả tự nhiên cảm thấy rất cô độc.

Lúc này, một giọng nói dễ nghe vang lên ở sau lưng: “Bạn gì ơi —“

Trần Vũ Khả thấy giọng nói này có chút quen quen, nhưng cậu không chú ý đến, vẫn tiếp tục đi thẳng, bởi vì cậu cũng không chắc chắn là người kia có phải gọi cậu hay không.

Giọng nói kia lại tiếp tục vang lên: “Hey — Bạn gì đang cầm bánh đi ở phía trước ơi —“

Trần Vũ Khả nhìn lại bánh rán trên tay mình một lúc, liền hiểu ra, thì ra người kia gọi cậu thật nha, cậu vội vàng quay người lại.

Khi cậu đối diện với người thanh niên kia, trong lòng tự nhiên có chút hốt hoảng.

Người thanh niên kia hình dáng cỡ chừng hơn hai mươi bốn tuổi, dáng người rất cao, cũng phải đến 185cm, dáng người cao gầy, mặc một cái áo T-shirt màu hồng nhạt cùng một cái quần jean vừa vặn, trên lưng đeo một cái balo lớn, thoạt nhìn rất chói sáng. Sau khi xem đến khuôn mặt nước da màu nâu đồng khỏe mạnh, tóc rất ngắn, lông mi dày, đôi mắt không to nhưng rất sáng và đầy sức sống, trong veo, sống mũi cao thẳng, đôi môi hơi mỏng, hình dáng rất gọi cảm, lại thêm khuôn cằm kiên nghị khiến cho cả khuôn mặt rất gọi cảm.

Lúc này người thanh niên đang nhướng nhướng mắt nhìn Trần Vũ Khả, bộ dạng như đang lôi kéo.

Trần Vũ Khả than thầm trong lòng: Con cái nhà ai mà đẹp trai quá vậy! Có thể làm diễn viên được luôn! Nhưng mà làm cho người ta cảm thấy rất kiêu ngạo, không giống như người thân thiện dễ hòa hợp.

Trần Vũ Khả luôn rất ngại ngùng khi gặp người lạ, nhất là lần này lại gặp trúng một người quá đẹp trai.

Cậu đi đến trước mặt người thanh niên kia, cố gắng không nhìn tới mặt người ta, hỏi nhỏ: “Anh gọi tôi à? Có việc gì sao?”

Người thanh niên kia hỏi lạnh lạnh: “Cậu biết kí túc xá lô 11 ở đâu không?”

Tất nhiên là Trần Vũ Khả biết! Đó chính là khu kí túc xá của cậu!

“Anh cứ đi thẳng theo con đường này, sau đó quẹo phải, rồi tiếp tục đi sẽ nhìn thấy khu kí túc xá, đến ngã rẽ thứ hai, ở trên có...”

“Sao rắc rối vậy? Cậu dẫn tôi đi đi”. Người thanh niên kia cắt ngang lời cậu ra lệnh.

Trần Vũ Khả, người này rất mất lịch sự!

Nhưng dù sao, người ta cũng đã mở miệng nhờ giúp đỡ rồi. Trần Vũ Khả chắc chắn sẽ giúp. Dù sao cậu cũng phải quay về phòng, cũng tiện đường.

“Được rồi, anh đi theo tôi”.

Dọc theo đường đi hai người cũng không nói chuyện, Trần Vũ Khả mắng nhỏ trong lòng: lòi cái gì mà kéo! Một lời cảm ơn cũng không có là sao?!

Đợi đến khi đến trước khu kí túc xá, Trần Vũ Khả tưởng nhiệm vụ của mình đã xong rồi, đang chuẩn bị đi, người thanh niên kia đã gọi cậu lại: “Phòng 301 ở đâu vậy?”

Trần Vũ Khả cũng biết! Đó là phòng của cậu mà!

Chân vừa nhấc lên định đi lại rụt trở về, len lén nhìn người thanh niên kia một cái, rất lạ! Chưa hề nhìn thấy!

Như vậy người này chắc chắn là đến tìm Đàm Thụy rồi!

Xem ra giờ này Đàm Thụy đã lên tàu lửa rồi, tính tốt bụng của Trần Vũ Khả lại nổi lên: “Có phải anh tìm Đàm Thụy không?” Dừng lại một chút, thấy người kia không có phủ nhận, lại nói tiếp: “Đàm Thụy đã lên tàu lửa để về nhà rồi, anh tới chậm rồi, bây giờ làm sao đây? Hay là anh đuổi theo cậu ấy đi, nhưng mà cậu ấy đi tàu lửa, làm sao bây giờ ta? Hay là —”

“Đưa tôi lên phòng nghỉ một chút đi, tôi mệt chết rồi”. Người kia lại cắt ngang lời cậu một lần nữa, tiếp tục ra lệnh.

Trần Vũ Khả vẫn còn đang bị cuốn trong mớ bòng bong “Làm sao mới có thể đuổi kịp Đàm Thụy”, ngốc nghếch dẫn người ta lên phòng, rồi lại ngốc nghếch mở cửa cho người ta vào trong, căn bản không có nhìn thấy vẻ mặt cười lén của người ta.

Sau khi vào trong phòng ngủ, Trần Vũ Khả vò đầu cái bảo, móc điện thoại di động ở trong túi quần ra, lầm bầm: “Ai da, sao mình lại ngốc quá vậy, gọi điện thoại cho Đàm Thụy không phải là được liền sao!”

Điện thoại còn chưa có gọi, liền nghe thấy người thanh niên kia cười nói: “Đừng gọi nữa, Trần Vũ Khả”.

Anh ta làm sao lại biết tên của cậu?!

Trần Vũ Khả ngơ ngẩn! Cầm theo điện thoại di động, ngơ ngác nhìn người ta.

Người thanh niên kia cười dịu dàng với cậu, bước về trước mấy bước, ôm lấy cổ cậu, cúi đầu nói nhỏ vào tai cậu: “Anh rất nhớ em”.

Tay của người kia vẫn còn ôm chặt lấy eo Trần Vũ Khả, bờ vai của anh rất rộng và vững chãi.

Trần Vũ Khả có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể ấn áp cũng vòm ngực phập phồng của anh.

Một câu “Anh rất nhớ em” không ngừng lặp lại ở nơi sâu nhất trong đầu, Trần Vũ Khả mỉm cười ngọt ngào, thử gọi: “Phương Thư Dương?”

Người kia ôm cậu càng chặt, nhịp tim trở nên nhanh hơn.

Trần Vũ Khả liền chắc chắn gọi lớn: “Phương Thư Dương!”

...

Hai người vẫn ôm nhau như vậy, giống như cả thế gian này chỉ còn lại có hai người, không khí xung quanh cũng trở nên ấm áp, cảm giác rất nhiều màu sắc rực rỡ không ngừng tỏa ra từ mọi góc ngách, không ngừng bay lên khỏi mặt đất... Trong phòng tràn ngập ấm áp ngọt ngào.

Thật sự là quá đẹp!

Tự nhiên một âm thanh không hợp thời vang lên cắt ngang tất cả!

“Ừng ục —”

Rất dọa người nha!

Trần Vũ Khả mắc cỡ đến đỏ mặt, nhất thời không biết phải nói gì, xấu hổ chui ra khỏi vòng tay của Phương Thư Dương, làm bộ nhìn xung quanh, tự nhiên phát hiện trong tay còn cầm bánh rán, cậu tìm ra được chủ đề. Giơ bánh rán lên đưa trước mặt anh, nói: “Bữa ăn tối của em nè”.

Phương Thư Dương liền cướp lấy bánh rán, ném lên trên bàn, nói đầy tức giận: “Tối em chỉ ăn có cái này sao? Hèn gì lại ốm như vậy, anh cũng đang đói bụng, mình ra ngoài ăn. Lúc này còn không biết bụng ai kêu to quá chừng, mấy đồ ăn vặt này có thể làm cho nó no sao?”

Nghe anh nói vậy, Trần Vũ Khả lại càng mắc cỡ, vội vàng nói: “Dạ được, mình ra ngoài ăn đi, em mời, anh muốn ăn gì cũng được”.

Phương Thư Dương cười cười, nắm tay cậu kéo đi ra khỏi phòng.

Lúc này là giờ cơm chiều, mặc dù có rất nhiều sinh viên về nhà, nhưng mà vẫn còn có sinh viên qua lại trong vườn hoa của trường, những người này nhìn thấy Phương Thư Dương cũng không tự chủ được àm phải dừng chân lại, không nhìn được mà phải ngoái lại thêm vài lần, cuối cùng thì ánh mắt dừng lại chỗ hai bàn tay đang nắm vào nhau.

Phương Thư Dương cũng không thèm để ý chút nào, vẫn nắm tay Trần Vũ Khả vừa cười cười nói nói, giống như chung quanh chả có ai tồn tại.

Trần Vũ Khả ! Cậu sắp trợn trắng mắt rồi, ở nơi công cộng bị người ta dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn cảm giác mất tự nhiên vô cùng. Cậu rất bội phục Phương Thư Dương vì sao có thể bình thản như vậy, cậu muốn rút tay về, nhưng không ngờ bị người kia siết chặt lại, anh đúng là thấy ghét mà, cậu thầm nghĩ, kẻ này thật sự là quá khoa trương đi, chẳng biết ý tứ gì cả! Tui vẫn còn muốn tiếp tục học đại học ở đây nha!

24. Chương 24: Ở Chung

Hai người đi đến tiệm cơm ngon nhất gần trường học. Trần Vũ Khả thầm nghĩ, người ta là khách, lần đầu tiên đến đây, hôm nay nhất định sẽ phải chiêu đãi anh một bữa thật ngon.

Tiệm cơm này cũng không tệ lắm, rất sạch sẽ vệ sinh, thức ăn làm cũng rất ngon. Sinh viên đại học A cũng rất thích đến đây dùng bữa. Tìm một bàn ở gần cửa sổ, vừa mới ngồi xuống thì phục vụ đã đến, khuôn mặt tươi cười đưa menu ra hỏi: “Hai bạn muốn dùng gì?”

Phương Thư Dương cũng chẳng thèm nhìn vào menu, vung tay lên, bộ dạng rất khoa trương: “Món nào ngon nhất, mắc nhất thì đem ra đây hết”.

Phục vụ cười càng thêm vui vẻ, không ngừng gật đầu, lập tức chạy vào trong bếp.

Trần Vũ Khả muốn gọi cô lại. nhưng đã chẳng còn thấy bóng dáng của cô từ hồi nào rồi.

Trần Vũ Khả ngất xỉu, khó lắm mới mời người khác đi ăn một lần mà muốn sặc máu luôn! Cầu sao tới lúc đó tiền vẫn có đủ, nhưng mà đồ ăn cũng đừng nhiều đến dọa người nha!

Ngẩng đầu, nhìn Phương Thư Dương, cổ hết sức dùng giọng điệu vui mừng bàn bạc với anh: “Gọi nhiều vậy mình ăn hết không? Hay là cứ gọi từ từ thôi?”

Phương Thư Dương nghe thế liền nhướn nhướn mắt, hỏi: “Không phải em nói anh muốn ăn cái gì thì cứ kêu cái đó sao? Làm sao vậy? Tiếc à?”

Trần Vũ Khả vội vàng lắc đầu: “Không phải, em đâu có ích kỉ thế, ồ thôi, ồ thôi, cứ theo lời anh mà làm”.

Thật ra không phải Trần Vũ Khả tiếc tiền, chỉ sợ gọi nhiều đồ ăn ra quá mà ăn không hết thì rất lãng phí.

Hiệu suất làm việc của quán cơm này rất cao, chỉ một lát sau, toàn bộ thức ăn đã được dọn ra, ngập hết cả cái bàn lớn.

Trần Vũ Khả nhìn đến trố mắt, thứ bay trên trời, đồ bơi dưới biển, loại chạy trên mặt đất, toàn bộ đều hiện diện đông đủ, nhiều như vậy mà vẫn có thể ăn hết được sao?!

Tuy nhiên, các món ăn đủ loại màu sắc tươi sáng, hương vị thơm nức là người ta rất muốn ăn, Trần Vũ Khả cầm lấy đôi đũa đảo một hồi, cậu quyết định bỏ qua chuyện cái bụng mình gào thét phản đối.

Bên này, Trần Vũ Khả ăn uống vui vẻ, sung sướng trong vắt vãi.

Bên kia, Phương Thư Dương lại mỉm cười nhìn bộ dạng ăn uống của Trần Vũ Khả, thỉnh thoảng gấp một hai miếng, không khỏi làm cho người ta nghi ngờ lúc này anh nói mình đang rất đói bụng có phải là nói giỡn hay không?

Hai người vừa ăn cơm vừa trò chuyện, Phương Thư Dương đột nhiên nhớ ra cái gì đó, vẫy tay gọi phục vụ đến trước bàn ăn.

Phục vụ mỉm cười vui vẻ, “Xin hỏi quý khách cần gì ạ?”

“Có rượu chất ngon một chút thì đưa ra một chai đi”.

Phục vụ mừng muốn chết đáp ứng ngay rồi chạy đi, tốc độ nhanh tới mức Trần Vũ Khả không kịp gọi cô lại.

Có kinh nghiệm xương máu từ lần trước, Trần Vũ Khả thật sự rất sợ mấy thứ gọi là ượu! Cậu vẫn dùng giọng điệu thật vui vẻ ra sức thương lượng: “Mình không uống rượu được không? Không thì gọi thức uống khác, sinh tố hay nước ép trái cây gì đó?”

“Không được, không phải em nói cái gì cũng nghe theo anh sao?” Người kia từ chối cậu rất tàn nhẫn, còn đem lời của cậu ra đánh ngược lại cậu, làm cho cậu không cách nào phản bác được.

Trần Vũ Khả ngắt, người này thật sự đúng là muốn giết người!

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún, nói đầy ảo não: “Em không biết uống rượu phải làm sao bây giờ —”

“Bớt nói đi, không phải lần trước em uống với người khác rất vui vẻ sao? Sao vậy, uống với người khác thì được, uống với anh thì lại không được? Coi thường anh hả?” Phương Thư Dương dùng vẻ mặt nghi ngờ, lời nói ra vẻ không tin tưởng.

Người này rất thích so đo nha!

Trần Vũ Khả biết anh đang cố ý!

Lần trước ăn cơm với Tả Khê có kể lại với Phương Thư Dương, lúc ấy Tả Khê nửa đùa nửa thật nghiêm túc nói, Phương Thư Dương thấy cậu ta cùng Trần Vũ Khả đi với nhau trong lòng nhất định rất khó chịu, không thích nhìn cậu thân mật với cậu ta.

Trần Vũ Khả nghe xong cũng chỉ cười cười, cậu tạm thời không muốn đem mối quan hệ giữa cậu và Phương Thư Dương công bố với mọi người, dù sao loại chuyện này không phải tất cả mọi người đều có thể tiếp nhận được, hơn nữa đây chỉ là chuyện riêng của hai người cậu, không cần phải cho người khác biết. Sau khi trở về, bởi vì rượu vào lời ra, cậu lại ngốc nghếch đem chuyện gặp Tả Khê kể lại cho Phương Thư Dương. Xem ra Phương Thư Dương vẫn nhớ kĩ chuyện này ở trong lòng, làm bộ như chẳng có gì, chớp được cơ hội thì liền trả thù, thật sự là lòng dạ hẹp hòi mà.

Phục vụ đem đến một chai rượu chất, để lại một câu “Mời dùng thông thả” rồi chạy trốn nhanh như chớp chẳng còn thấy bóng dáng, thật sự là đến không thấy hình đi không thấy dạng nha!

Phương Thư Dương rót rượu cho cả hai, tao nhã nâng li lên, nói: “Cụng li vì lần đầu tiên gặp mặt của mình”.

Trần Vũ Khả có chút , có phải ăn cơm Tây đâu mà uống rượu chất làm cái gì? Đâu có hợp nhau đâu! Nhưng mà động tác giơ tay nhắc chân của Phương Thư Dương đều mang theo hơi thở quý tộc, bộ dạng khi nâng li lên ném rượu rất quyến rũ, vô cùng cao quý!

Tự nhiên Trần Vũ Khả muốn biết thêm về anh, mặc dù hai người nói rất nhiều chuyện về cả hai, nhưng Phương Thư Dương chưa từng nói về hoàn cảnh gia đình của anh, cũng chưa từng nói anh làm cái gì. Tuy nhiên nhìn trang phục của anh, anh chắc là con nhà giàu. Bất kể thế nào, Trần Vũ Khả vẫn hi vọng anh chỉ là một người bình thường, có nhân thân bình thường.

Mặc dù thấy tò mò, nhưng Trần Vũ Khả vẫn sẽ không hỏi ra miệng, việc này anh muốn nói anh sẽ tự nói, không cần phải dò hỏi. Ngoại trừ điều này, trong lòng cậu vẫn còn rất nhiều vấn đề mong chờ Phương Thư Dương giải đáp.

Ví dụ như vì sao Phương Thư Dương lại biết trường của cậu, ngay cả phòng kí túc xá của cậu là phòng nào cũng biết? Tại sao lại tự nhiên đến tìm cậu, trước đó cũng chẳng báo trước, không lẽ không sợ cậu không có ở trường hay sao? Như vậy chẳng phải sẽ bị công dã tràng à?

Trần Vũ Khả thầm mừng may mà không có đồng ý với Đàm Thụy, cũng bỏ qua ý nghĩ đi ra ngoài một chút của mình, nếu không hai người đã liền lỗ lút qua nhau.

Mỗi câu hỏi, Phương Thư Dương đều trả lời rõ ràng,

Thì ra lần trước khi anh gọi điện thoại hỏi Trần Vũ Khả nghỉ lễ 1/5 có về nhà hay không thì đã quyết định đến tìm cậu rồi. Vì muốn tạo bất ngờ cho Trần Vũ Khả, anh cố ý im lặng, nhờ Phi Sát hỏi Loạn Sát địa chỉ trường cũng như số phòng trong kí túc xá của Trần Vũ Khả, rồi len lén khởi hành. Mọi chuyện hóa ra lại rất trùng hợp, anh vừa đến đại học A thì đã nhìn thấy Trần Vũ Khả mua bánh rán đi vào trong trường.

Trần Vũ Khả ở trong webcam kém xa với cậu trong thực tế. Cậu mặc dù không cao, nhưng dáng người rất cân đối, tóc hơi dài một chút, mềm mại rũ xuống hai bên gương mặt, khuôn mặt hơi thiên về nữ tính nhưng cũng rất đẹp, sắc mặt có chút tái, ánh mắt có chút u buồn, quả thực là mỹ thiếu niên bước ra từ trong truyện tranh. Chỉ có điều bộ dạng cầm bánh rán vung qua vẩy lại nhìn vô có chút mắc cười.

Phương Thư Dương càng nhìn càng thấy cậu rất dễ thương, giống như một đứa trẻ, nhìn không được liền muốn ghẹo cậu, cho nên mới có một màn lúc này.

Sau đó hai người ăn rất vui vẻ, thời gian trôi qua cũng rất nhanh, Phương Thư Dương cuối cùng vẫn không để cho Trần Vũ Khả uống nhiều rượu, theo như anh nói chính là, ghẹo một chút là được rồi, làm sao có thể thật sự gây khó dễ với bé ngốc này chứ!

Đến lúc tính tiền, Phương Thư Dương rất mạnh tay rút thẻ tín dụng vàng rực, mỉm cười với cô bé phục vụ: “Có thể quét thẻ không?”

Cô bé phục vụ trước sau vẫn cười tươi rói, nhận lấy thẻ rồi chạy biến, Trần Vũ Khả vẫn không kịp gọi cô lại.

Cậu nghiêm nghị nói với Phương Thư Dương: “Em mời anh mà, sao lại để anh trả tiền chứ, anh lấy lại thẻ đi, em đi trả tiền”.

Phương Thư Dương bị bộ dạng nghiêm túc của cậu chọc cười, anh cười nói: “Không có gì đâu, giữa mình mà còn phải tính toán chi li như vậy làm cái gì, hôm nay cứ như vậy đi, lần sau sẽ để em mời anh”.

Trần Vũ Khả gật đầu, con trai thì phải nhanh chóng một chút, đưa qua đây lại thì có vẻ làm màu. Cậu hạ quyết tâm, lần sau nhất định sẽ mời anh đi ăn!

Sau khi cơm nước xong, hai người thong thả đi dạo trong trường, có lẽ bởi vì lí do được đi cạnh bên người mình thích, tâm trạng của Trần Vũ Khả rất nhẹ nhàng vui sướng. Bình thường mỗi lần đi qua vườn trường, lúc nào cũng vội vã, căn bản không có chú ý đến cảnh vật xung quanh, cảm giác cảm thấy ngôi trường đã ở góc ba năm nay cũng rất bình thường, chẳng có ấn tượng nào đặc biệt. Mà hôm nay được cùng Phương Thư Dương sánh vai đi bên nhau, tất cả đều chẳng còn giống lúc trước, tòa nhà cao tầng quây bốn phía, ở giữa là toàn nhà chính, trước khu nhà với lịch sử phát triển lâu đời là logo của trường. Vườn trường thông ra những con đường mòn ngập đầy hoa cỏ hai bên, những đóa hoa nở rộ, khoe sắc rực rỡ sắc màu. Hàng cây tĩnh lặng ở hai bên đường nhẹ nhàng lay động. Quang cảnh trước mắt đẹp như tranh, làm cho người ta không khỏi mê say. Còn có những người ở sân vận động với thần thái phơi phới, tràn ngập sức trẻ, vườn trường có biết bao tươi đẹp nhá!

Trần Vũ Khả cong môi cười, thì ra khi người ta có tâm trạng khác nhau, thì cái nhìn đối với cảnh vật cũng sẽ thay đổi. Trước kia tâm trạng lúc nào cũng bị bao phủ bởi một màu xám xịt cho nên đôi mắt nhìn đâu cũng thấy toàn màu xám âm đạm, bỏ qua những nét đặc sắc ở xung quanh, khi tâm tình thay đổi tinh tế nhìn nhận lại mọi thứ, liền cảm thấy tất cả đều rất đẹp.

“Em đang cười cái gì vậy?”

Trần Vũ Khả ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt sáng của Phương Thư Dương, cười càng thêm vui vẻ, “Không có gì, em vui nên cười thôi”.

“Sao em ngốc quá vậy”. Phương Thư Dương xoa đầu cậu, mang theo sự cưng chiều.

Đưa Phương Thư Dương dạo quanh trường học một vòng, khi cả hai quay về lại kí túc xá thì trời cũng đã khuya. Trần Vũ Khả chợt nhớ ra một chuyện, đó chính là tối nay Phương Thư Dương ngủ ở đâu?!

Anh vừa nhìn qua chính là cậu ấm con nhà giàu quen ăn sung mặc sướng, nếu như để anh ngủ lại phòng, anh có quen được không, gần đây cũng có mấy cái motel nhỏ, anh sẽ ở sao? Nếu muốn tìm khách sạn tốt một chút, thì phải đi vào trung tâm thành phố, đã trễ như thế này thì muốn tìm taxi cũng không dễ, đúng là rất rắc rối nha.

Trần Vũ Khả vốn còn định tham khảo ý kiến của anh một chút, để anh quyết định.

Vừa mới chuẩn bị hỏi, anh đã nói trước: “Nóng muốn chết, vừa mới đầu tháng 5 mà sao nóng dữ vậy trời, anh đi tắm trước đây”. Nói xong liền lấy khăn tắm cùng quần áo ở trong cái balo to của anh ra đi thẳng vào trong phòng tắm.

Trần Vũ Khả bị đứng màn hình, người này thật sự không hề coi mình là người ngoài nha! Hoàn toàn xem chỗ này là nhà của anh rồi. Còn nữa, xem ra là anh có chuẩn bị trước khi đến đây nha, cái gì cũng có hết, xem ra toàn bộ đồ cần dùng trong vào ngày tới đều có trong cái balo bị kia.

Nếu ngay cả tắm rửa cũng đã đi rồi, vậy thì không cần hỏi nữa, chắc chắn anh sẽ ở lại đây.

Vừa hay Đàm Thụy không có ở lại trường, cho nên có giường trống, Trần Vũ Khả liền trải lại giường chiếu cho anh, thay drap giường cùng bọc chăn, sau khi chuẩn bị xong xuôi, anh cũng bước ra khỏi phòng tắm.

Trần Vũ Khả vừa mới nhìn thấy thì muốn xị máu mũi tới nơi! Người kia ở trần, chỉ mặc có mỗi một cái underwear mà vẫn đủ can đảm đi lại nghênh ngang ra ngoài!

Mặc dù con trai khi ở trong phòng kí túc xá mặc như vậy cũng chẳng có gì. cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng Trần Vũ Khả vẫn còn là một cậu bé ngây thơ nha! Người cậu thích ở trước mặt cậu bán ***, điều này khiến cậu bị kích thích rất lớn. Hơn nữa Phương Thư Dương tắm xong cũng chẳng chịu lau ráo nước trên người, nước đọng trên tóc thông thả rơi xuống, rớt xuống dưới đất, nhưng phần lớn là đọng lại trên làn da màu nâu đồng của anh, cảm giác vô cùng gợi cảm.

Tự nhiên Trần Vũ Khả cảm thấy đầu óc có chút quay cuồng, nhịp tim tăng mạnh, hơi thở cũng có chút khó khăn, chỉ còn biết ngốc nghếch đứng ngẩn người, không di chuyển một bước, lúc này định nói cái gì cũng đã quên sạch sẽ.

Phương Thư Dương cười nửa miệng, đi đến bên cạnh cậu hỏi, “Em đứng ngốc ở đây làm gì vậy? Mặt sao lại đỏ như vậy?” Nói xong còn dùng ngón tay chọc chọc lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu.

Trong khoảnh khắc làm da bị đầu ngón tay chạm đến, Trần Vũ Khả thấy giống như bị điện giật, cả người liền run bắn, vội vàng nhảy ra, quơ lấy áo quần bay vào trong phòng tắm, “Em, em đi tắm”.

Tiếng cười suông sã của Phương Thư Dương vọng theo ở sau lưng, Trần Vũ Khả vội được vào trong phòng tắm liền khóa trái cửa, nhìn vào khuôn mặt mình ở trong gương mà thở dài một hơi, cậu không thể ngờ được lúc này hóa ra cậu lại có phản ứng!!!

25. Chương 25: Đêm Khuya

Trần Vũ Khả nhìn bóng mình ở trong gương, khuôn mặt trắng nõn hơi ửng hồng, vừa nghĩ đến cái trên người Phương Thư Dương thì cả người lại nóng rực. Cậu có chút xấu hổ, lúc này thật sự cậu rất muốn đưa tay sờ thử lên khuôn ngực rắn chắc trơn mịn của Phương Thư Dương, cậu rất phiền muộn vì sao mình lại có suy nghĩ xấu xa đó ở trong đầu, sao tự nhiên lại chẳng còn trong sáng nữa?!

Mở nước nóng, đứng ở dưới vòi sen, tia nước lạnh lạnh phủ lên người cậu, khiến cho cậu rung mình một cái. Cố gắng thả lỏng tâm trạng không để mình nhớ đến cảnh tượng vừa này, qua thật lâu sau đó cậu mới có thể bình tĩnh trở lại.

Khi bước ra khỏi phòng tắm, cậu đã đem mình bọc lại kín mít với một cái T-shirt dài tay cùng một cái quần thun thể thao dài.

Phương Thư Dương vẫn là trang phục lúc này ngồi ở trên giường, cầm bán rán cùng sữa ở trong tay. Thấy cậu đi ra ngạc nhiên hỏi thăm: “Em không nóng à? Mặc nhiều quá vậy”.

Trần Vũ Khả cười gượng, nói lảng sang chuyện khác: “Anh đói bụng à? Lúc này chưa ăn no sao?”

Phương Thư Dương tạm thời không có ý làm khó cậu, cắn miếng bánh rán, nói chuyện với cậu: “Nói nhảm, lúc này toàn bộ thức ăn chẳng phải bị em ăn hết sao, anh sao no được chứ”. Sau đó uống một ngụm sữa rồi lại tiếp tục nói: “Bánh rán này ăn ngon ghê”.

Trần Vũ Khả nhìn bộ dạng ăn bánh rán của anh thấy rất buồn cười, chậm rãi cắn một miếng bánh rán uống một ngụm sữa, nhai kĩ nuốt chậm, vừa nhìn qua là thấy được dạy dỗ tử tế đằng hoàng, động tác lại rất tao nhã. Chỉ bất quá con trai đói bụng khi ăn chẳng phải đều là nhai nuốt ngấu nghiến sao? Vì sao bộ dạng của anh lại chẳng giống vậy? Ăn một miếng bán rán mà cũng nghệ thuật như thế?!

Ăn xong, anh lại đi vào trong toilet chải răng. Trần Vũ Khả than thầm trong lòng, con trai sạch sẽ như vậy đúng là chẳng còn lại bao nhiêu nha, đúng là tốt thì có tốt, nhưng mà vẫn có cảm giác sao sao đó, hình như có chút khoa trương.

Nhìn thấy anh đi ra khỏi toilet, Trần Vũ Khả vỗ vỗ giường Đàm Thụy nói: “Anh ngủ ở đây nha! Em đã thay drap giường cho anh rồi”.

Không ngờ Phương Thư Dương chẳng hề cảm kích một chút nào, vẻ mặt khinh bỉ: “Không, anh không ngủ giường người lạ đâu”.

Biết ngay người này bị bệnh ưa sạch sẽ rất nặng mà! Trần Vũ Khả bước xuống khỏi giường của mình, đi đến trước giường Đàm Thụy, nói bất đắc dĩ: “Vậy anh ngủ giường em đi, em ngủ cái này”.

“Không được, em cũng không được ngủ giường người khác”. Phương Thư Dương rất cố chấp.

“Sao lại không được? Vậy em ngủ ở đâu?”

“Ngủ giường của em”.

Trần Vũ Khả có chút chóng mặt, hỏi thử: “Chẳng lẽ mình ngủ chung?”

“Cái đó là đương nhiên rồi, nếu không em nói anh ngủ ở đâu?” Phương Thư Dương nói như đúng rồi.

Trần Vũ Khả không biết nói gì! Tại sao hai người lại phải ngủ chung một giường vậy? Ý nghĩ không trong sáng ở trong đầu lại xông ra, mặt cậu lại đỏ, nhìn bộ dạng đứng đắn của người kia, cậu tự nhiên cảm thấy mình rất xấu xa.

Nghĩ kĩ, Trần Vũ Khả quyết định đi chơi game, hai người ngủ chung một giường cậu thấy rất mất tự nhiên.

“Vậy anh ngủ trước, em đi cày level một chút”.

Còn chưa kịp đến trước máy tính, Trần Vũ Khả bị bế ngang bất thành linh, cậu bị dọa đến giật mình, từ nhỏ đến giờ chưa có bất kì người nam nào bế cậu, đã vậy còn là bế kiểu công chúa. Vùng vẫy muốn xuống đất, hai tay người kia liền gồng lại, bước hai bước đã đến trước giường cậu đem cậu thả xuống.

“Trễ vậy rồi còn game gì nữa hả, chẳng lẽ em lại muốn thức đêm? Đi ngủ sớm đi, có biết chứ?”

Trần Vũ Khả cũng đã quay về với nhịp sống bình thường một thời gian nên cũng muốn đi ngủ sớm chứ bộ, nhưng mà vừa nghĩ đến hai người cùng chen chúc trên một cái giường, chắc chắn chẳng thể tránh một vài va chạm cơ thể, cậu liền thấy xấu hổ, trong lòng tự nhiên cảm thấy bất an. Cậu cũng thấy mình mất tự nhiên chẳng khác chi con gái, chẳng có chút nào phóng khoáng, nhưng mà cậu thật sự cảm thấy hơi sợ.

Phương Thư Dương nhìn thấy khuôn mặt khó xử của cậu, liền biết cậu đang nghĩ cái gì. Thoắt cái nằm xuống dưới giường, nhắc cậu vào trong lòng. Cảm giác được người cậu run lên rất rõ, ý nghĩ muốn chơi xấu của anh Phương đẹp trai lại tự nhiên trào dâng.

Liền lặn vào trong ra sức chen lấn, áp cậu đến tận góc tường. Phương Thư Dương làm bộ ngạc nhiên: “Em ngủ không cởi bớt đồ à? Đi ngủ sao mặc nhiều quá vậy”.

Trần Vũ Khả hướng mặt vào tường, không hề dám động đậy, mềm giọng nói: “Em sợ lạnh”.

Phương Thư Dương làm như đã hiểu, ngồi dậy đem cái chăn xếp dưới chân giường đắp lên người cậu, rất quan tâm, nói đầy dịu dàng: “Vây em đắp chăn đi ngủ đi. Sao rồi, còn lạnh không? Nếu còn lạnh thì anh lấy cái chăn bên giường kia qua đây luôn?”

Trần Vũ Khả ngất xỉu! Bây giờ đã đầu tháng năm rồi, ở thành phố phương nam này nhiệt độ luôn cao hơn những thành phố khác rất nhiều, ban ngày có rất nhiều người mặc áo ngắn tay, tối đi ngủ thì hoàn toàn chẳng cần đến chăn mền gì cả, cùng lắm thì chỉ đắp một cái chăn mỏng ngang bụng mà thôi. Bình thường cậu mê chơi game, lười biếng chưa đổi lại chăn, cái chăn nằm trên giường lúc này vẫn còn là chăn mùa đông, bị cậu dồn cục dưới chân giường. Bây giờ thì hay rồi, Phương Thư Dương đem nguyên cái chăn phủ lên người cậu, lại còn tém chăn cho cậu thật kín, cậu vốn đã mặc quần áo dài, bây giờ còn bị trùm nguyên cái chăn dày, rồi lại bị ép đến tận vách tường, muốn xoay người lại cũng rất khó.

Trần Vũ Khả bắt đầu cảm thấy nóng bức, trên trán nhanh chóng xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng, nghe thấy người kia định qua cái giường còn lại ôm chăn đến, khiến cho cậu hết hồn, vội vàng quay người lại, ngăn cản: “Đừng, đừng đem, như vậy là được rồi”.

Phương Thư Dương có ý lơ đi khuôn mặt đỏ hồng cùng lớp mồ hôi mỏng trên trán cậu, “Khách sáo với anh làm gì, đợi chút anh đem qua cho”. Nói xong liền giả bộ nhồm dậy bước xuống giường.

Trần Vũ Khả thật thà liền lập tức chào thua, đưa tay kéo tay Phương Thư Dương lại, vội vã nói: “Thật sự không cần đâu, tự dưng em không có thấy lạnh nữa”. Sợ người kia không tin, cậu liền tốc chăn ra ngay lập tức rồi ngồi dậy, chỉ chỉ vào trán mình, nói: “Anh nhìn nè, bây giờ em nóng lắm, còn chảy mồ hôi nè”.

Phương Thư Dương nén cười, gạt đầu, nằm lại xuống giường, giả bộ nói băng quơ: “Nếu nóng vậy, em mặc nhiều đồ như thế làm cái gì? Cởi ra bớt đi”.

Trần Vũ Khả thấy câu này có gì đó kì kì, giống như là mình đang tự bước chân vào trong cái bẫy do anh giăng ra, nhưng mà bộ dạng anh nhìn rất tự nhiên quân tử, chẳng có chỗ nào không đúng cả, làm cho người ta nghi ngờ có phải là đã đổ oan cho anh không.

Nhìn người nằm bên cạnh, khuôn mặt anh tuần cương nghị, làm cho người ta cảm giác thấy rất đáng tin, nhất là đôi mắt đen nhánh sâu hút sáng trong, quả thật so với pha lê còn muốn trong hơn, làm cho người nhìn thấy cảm giác rất ấm áp, rất an tâm. Trần Vũ Khả tự cười nhạo mình, cũng chẳng phải ai cũng hư hỏng như trong tưởng tượng của cậu đâu, sao lại phải đề phòng như vậy chứ? Mặc dù thời gian quen Phương Thư Dương chưa được bao lâu, đây lại là lần gặp nhau đầu tiên, nhưng cậu vẫn cảm thấy anh là một người rất đáng tin,

Tâm vừa thông suốt, liền đem quần áo cởi ra bớt, Trần Vũ Khả nằm nhanh xuống giường, xoay người quay lưng lại về phía Phương Thư Dương, nhắm mắt lại, giả bộ ngủ một cái, nhẹ giọng nói: “Em ngủ nha, anh ngủ ngon”.

Phương Thư Dương bị những động tác nối tiếp nhau của cậu làm cho bất ngờ, ban đầu còn tưởng cậu sẽ nhăn nhó một hồi mới có thể cởi bỏ đồ ra, không ngờ thoát cái đã xong mất rồi, tuy nhiên trên người cậu vẫn còn mặc một cái áo lót ba lỗ! Anh Phương đẹp trai ôm trán, trên thế gian này sao lại còn sót lại bé trai ngây thơ vậy trời!

Nói thật là Phương Thư Dương chỉ định ghẹo cậu một chút, thấy bộ dạng không được tự nhiên của cậu nên muốn ăn hiếp, còn những cái khác thì căn bản chưa có nghĩ đến.

Nhưng mà, sau khi nhìn thấy cậu cởi đồ ra để lộ cánh tay bắp chân bé bé xinh xinh, trắng trẻo mịn màng, mềm mềm thơm thơm thì tâm tình anh Phương đẹp trai liền loạn cào cào. Bình thường vì mặc đồ ở bên ngoài nên không thấy được người Trần Vũ Khả lại có cấu tạo như thế này, người tuy gầy nhưng vẫn có da có thịt, nhất là cặp mông be bé tròn tròn vểnh vểnh được giấu trong cái quần đùi trắng tinh, màu da nơi đùi non hơi hồng hồng, khiến cho người ta không nhìn được mà hít hà.

Một ngọn tà hỏa từ trong bụng dâng lên, Phương Thư Dương cảm thấy thân dưới của mình cũng căng cứng, rất muốn đem cơ thể trắng mềm kia ôm chặt vào lòng, từng chút từng chút hướng đến nơi kia...

Quay qua nói đến suy nghĩ của Trần Vũ Khả một chút đi.

Sau khi nói xong câu kia, cậu liền nằm xuống quay mặt vào tường, nhắm chặt đôi mắt, nhưng mà cả người vẫn hơi run run không cách nào nhìn được, lúc này cậu rất hồi hộp! Tuy đã biết chắc hai người sẽ chẳng xảy ra chuyện gì sau đó đâu, nhưng cậu vẫn rất hồi hộp! Giống như người đang ngủ bên cạnh cậu là quả bom nổ chậm. Càng hồi hộp thì người lại càng run hơn, cậu hận không thể tự đâm mình một cái cho ngất xỉu luôn, khỏi phải giống như nai con sợ hãi, nằm ở đây không ngừng run rẩy. Nếu làm ảnh hưởng tới Phương Thư Dương thì sao bây giờ?! Được rồi, cũng phải thừa nhận một chút, Trần Vũ Khả là một bé trai khỏe mạnh cả về thể xác lẫn tinh thần, khi người cậu thích nằm ở ngay bên cạnh, cậu quả thật là có chút mong chờ. Chờ mong cái gì hả? Cụ thể ra sao cậu cũng chẳng biết nói thế nào, về chuyện giữa hai người nam thế nào cậu cũng có xem qua trên internet, nhưng cậu không muốn mọi chuyện xảy ra quá nhanh như vậy. Vậy thì mọi người hỏi cậu rốt cuộc là đang chờ cái gì hả? Cậu thật sự cũng không biết nha, cảm giác này là lạ sao đó, có chút sợ hãi, nhưng trong lòng vẫn thấy vui mừng, do dự đan xen cùng với rung động.

Trần Vũ Khả ra lệnh cho mình cố gắng không chú ý đến việc này nữa, ngủ đi! Ngủ rồi sẽ không nghĩ ngợi loạn xạ nữa. thường ngày cậu quen nằm ngửa trong khi ngủ, cảm thấy như vậy rất thoải mái, cả người cũng được thả lỏng. Cậu quay người, thay đổi thế nằm chuẩn bị ngủ thật sự.

Vừa khéo khi cậu xoay người nằm người nằm thẳng thì cũng chạm vào Phương Thư Dương đang nhẹ nhàng áp sát vào người cậu! Gần nửa người cậu đè lên người đang ở sau lưng, cậu giật hết cả người! Cảm giác thấy thân hình bên kia rất nóng, hơn nữa mông còn đụng trúng cái gì đó cứng cứng? Cậu hiểu ra ngay lập tức, đầu óc liền nổ tung, trí não trong lúc mất điều khiển hạ lệnh đá vào người kia một phát, cú đập kia dùng hết toàn bộ sức mạnh, hóa ra có thể đem một anh cao to đến 185cm đập bay xuống giường.

Phương Thư Dương lồm cồm bò lên khỏi nền nhà, gào lên: “Sao em đập anh hả?”

Trần Vũ Khả rất áy náy, vừa định mở miệng xin lỗi, nhưng mà vô tình nhìn tới “người anh em” của ai kia ở trong quần lót có vẻ rất có tình thần, liền thấy tủi thân, bĩu môi nói: “Em đâu có cố ý đâu, ai bảo anh...” Sau đó lại liếc mắt nhìn “người anh em” một cái.

Phương Thư Dương tỉnh ra, tự biết mình đuối lý, ngậm miệng lại, bò lên giường. Vừa bò lên vừa liếc nhìn thấy Trần Vũ Khả lúi vào trong vách tường, cách mình xa lắc, đôi mắt liếc qua liếc lại nhưng chẳng thèm nhìn mình.

Anh Phương đẹp trai cười, biết mình dọa cậu rồi, vươn bàn tay qua kéo cậu về phía mình, đôi tay giữ chặt vai cậu, nhẹ giọng nói: “Nhìn anh”.

Trần Vũ Khả nghe thế liền ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt sáng kia.

Phương Thư Dương hỏi: “Em sợ anh à?”

Trần Vũ Khả lắc đầu, gật đầu, rồi lại lắc đầu, đôi mắt to ướt át nhìn anh, có chút không biết phải làm sao.

Phương Thư Dương vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, “Đừng sợ được không, anh sẽ không gây tổn thương cho em”.

Nghe thấy lời cam đoan của anh, Trần Vũ Khả thở phào một hơi. Cậu cũng là con trai, lúc này vô tình đụng đến thứ nóng rực kia, nó có ý nghĩa là gì cậu hiểu rất rõ, nhưng cậu thật sự rất sợ! Cho nên trong lúc rối loạn mới đá anh xuống giường. Trước đó mặc dù có mong chờ mở mịm, nhưng khi thật sự đến nước này

cậu lại muốn lùi bước, cậu sợ Phương Thư Dương sẽ vì vậy mà giận dữ, nhưng mà anh lại an ủi ngược lại cậu. Trần Vũ Khả len lén cười trong bụng, biết anh vẫn còn đang chờ câu trả lời của mình, liền nín thở lấy thêm can đảm nhẹ nhàng chạm lên đôi môi đang hé ra kia.

Phương Thư Dương bất ngờ, trong mắt liền ngập tràn ý cười, bỏ nhào lên cậu, giả bộ đe dọa: “Em dụ dỗ anh hả?! Xem anh xử lí em như thế nào nè!”

Trần Vũ Khả cười thành tiếng, muốn né đi, nhưng lại bị Phương Thư Dương đè ở dưới người, ra sức chọt lét cậu, cậu sợ nhất là bị nhột, vừa cầu xin anh tha thứ, vừa liều mạng trốn ta, cả người không ngừng vung vẩy.

Lăn lăn một hồi mặt mũi anh Phương đẹp trai tự nhiên kì kì, bốn mắt nhìn nhau. Trần Vũ Khả chưa kịp phản ứng đã bị hôn. Nụ hôn này rất mạnh mẽ, đôi môi của Phương Thư Dương không ngừng quần lấy cánh môi của cậu, lưỡi của anh xộc thẳng vào trong miệng cậu, quần quít với lưỡi của cậu, sau đó còn ngang ngược sục sạo khắp mọi góc ngách trong khoang miệng cậu...

Nụ hôn bất ngờ khiến cho Trần Vũ Khả không biết phải làm gì, cho đến bây giờ cũng chưa từng có nụ hôn thật sự nào, thành ra trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy cậu không biết phải phản ứng ra sao, máu trong người như bị đông cứng, chân tay cứng ngắc chẳng thể nào động đậy, đầu óc cũng mờ mịt, rối tung, cuối cùng chỉ có thể mở to mắt, bất lực nhìn người kia.

Được rồi! Cậu đã ra thành như vậy, anh Phương đẹp trai còn có thể nhẫn tâm tiếp tục sao? Không phải lúc này còn hứa không làm cậu bị tổn thương sao?!

Phương Thư Dương bị bộ dạng thơ ngây trong sáng ấy của cậu giết chết ngay lập tức, ngừng lại tất cả mọi hành động, lăn ra khỏi người cậu, vỗ vỗ bờ vai cậu, nói: “ngủ đi”,

Trần Vũ Khả lúc này đã lơ ngơ, ngơ ngác gật đầu ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Căn phòng yên tĩnh trở lại, hai người không nói chuyện nữa. Có lẽ là do ban ngày dậy sớm, rồi nhiều chuyện ủa đến, thoáng cái Phương Thư Dương đã nghe tiếng thở đều đều của người bên cạnh, dưới ánh trăng soi nhìn lại, cậu quả thật đã chìm vào giấc ngủ.

Phương Thư Dương rất hối hận! Tại sao lại muốn trêu ghẹo bé ngốc này chứ? Để cho cậu mặc đồ ngủ thì giờ có phải tốt không? Vốn hôm nay phải ngồi máy bay, rồi ngồi xe, hơn nửa ngày trời mới đến được đây, đường xá gồ ghề khiến cho anh rất mệt mỏi, định đi ngủ sớm một chút. Bây giờ thì hay rồi, chẳng những không hề buồn ngủ chút nào mà lại rất có tinh thần, dục vọng đầy tràn bụng chẳng có chỗ phát tiết, nóng rực muốn phồng chết. Tên nhóc con này thế nhưng lại lăn ra ngủ mất tiêu!!! Cái gì gọi là tự làm tự chịu, cuối cùng anh Phương đẹp trai cũng đã được trải nghiệm rồi, anh là một người đàn ông bình thường, người anh thích đang nằm bên cạnh, nhưng chỉ có thể nhìn không thể động tới, cảm giác này đúng là rất tra tấn nha! Đành phải gạt qua vậy, anh bước xuống giường, mở máy tính lên, tự an ủi bản thân, chơi game một chút rồi ngủ tiếp, thật ra chơi game cũng rất được!

26. Chương 26: Tình Cờ

Phương Thư Dương vừa mở máy tính ra thì liền cười.

Trên màn hình máy tính là hình ảnh reborn lần trước. Hai người dựa sát vào nhau, trên đầu đều có biểu tượng mặt cười toe toét.

Phải kể đến chuyện một tối nọ cách đây vài tháng. Phương Thư Dương sau khi login vào trong game thì đến bãi train quen thuộc chuẩn bị treo máy cày level. Sau khi mua thuốc men đầy đủ xong thì liền chạy đến bãi train vừa mở để treo máy. Nhìn Bạch y Nam nhân đang tự động sử dụng phép thuật, anh nhân nhả mở website game ra xem một chút, nửa chừng thì có điện thoại gọi đến, cây máu của Bạch y Nam nhân chỉ còn lại một nửa, Boss thì đang liều mạng tấn công Bạch y Nam nhân, anh định cứu vãn cũng chẳng còn kịp nữa. Lúc này chẳng biết một Ma nữ bé ở đâu nhảy ra, vung thanh đao to chém Boss chết tươi. Sau khi

nhìn thấy tên nhân vật thì Phương Thư Dương mới biết đây chính là Ma nữ của kẻ cuồng cây level trong thuyết, level thật sự rất cao, lại là cường huyết pháp ma, rất hợp để đánh solo, nhưng mà trang bị thì hơi kém một chút.

Ma nữ bé cứu anh, Phương Thư Dương căn bản không có định cảm ơn, tiếp tục nói chuyện điện thoại, nhưng đôi mắt thì không hề rời khỏi màn hình máy tính. Một lát sau, anh thấy ma nữ bé kia vẫn không đi, đứng bên cạnh Bạch y Nam nhân không hề nhúc nhích.

Phương Thư Dương cảm thấy bức bối, tên này không lẽ muốn trả công sao? Cho nên vẫn đứng ở đây chờ?

Vội vàng cúp điện thoại, dùng kênh phụ cận hỏi:

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Cậu muốn gì?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Bạn tới rồi à! Lúc này treo máy sao? Xém chút nữa bạn chết rồi, may mà tui cứu kịp.

Phương Thư Dương hừ lạnh trong lòng, quả nhiên là muốn đòi trả công!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Oh, cậu muốn cái gì thì nói thẳng đi.

Phương Thư Dương biết mình ở trong game cũng xem như là có tiếng, chính là vì cái bằng tài phú kia, anh vẫn đứng ở vị trí số một, kẻ nịnh hót anh ngày một nhiều hơn. Nghĩ thầm sẽ tùy tiện quăng ra một ít tiền rồi bỏ qua, nếu như Ma nữ bé này tính được voi đòi tiên thì sẽ không thêm để ý tới nữa.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tui muốn cái gì à? Ở đây quái rất hung hãn đó, toàn là quái chủ động công kích gamer thôi. Tui thấy bạn sắp hết máu rồi, lại bị bọn nó tấn công chắc chắn sẽ chết, cho nên đứng lại đợi bạn tới, nếu có quái tấn công bạn thì cũng có thể giúp bạn giết nó.

Lời Ma nữ bé này nói ra rất ngoài dự đoán của Phương Thư Dương. Anh rất khó tin được trên đời này còn sót lại người ngốc đến như vậy?! Đã biết chắc người ta treo máy mà còn muốn đứng canh sao? Nếu treo máy cả đêm thì chẳng lẽ sẽ canh cả đêm? Có lẽ là Ma nữ bé này cho rằng càng cố tỏ ra tốt bụng thì sẽ càng được trả công cao sao.

Phương Thư Dương chưa có trả lời, đợi đối phương nói ra mục đích thật sự của mình.

Nhưng mà Ma nữ bé chỉ để lại một câu rồi bay đi mất.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Bạn tới rồi thì tui đi nha, nếu treo máy thì đừng treo ở đây, bạn kiếm chỗ nào mà có quái không chủ động tấn công mà treo.

Phương Thư Dương có chút ngạc nhiên! Nhìn câu nói kia ở trên màn hình máy tính khoe miệng chọt cong lên thành nụ cười nhàn nhạt.

Từ sau ngày hôm đó, Phương Thư Dương bắt đầu chú ý đến Ma nữ có tên Tuyệt Thế Mĩ Nữ này.

Biết cậu là một người chỉ có độc hành hiệp, bất kể chuyện gì cũng làm một mình, cho đến bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy cậu nói chuyện trên kênh thế giới, trong diễn đàn cũng không hề thấy bóng dáng của cậu, cũng biết cậu là một yêu nhân bèo bọt cuồng cây level, level không ai có thể đuổi kịp.

Thỉnh thoảng Phương Thư Dương đi những bãi train level cao để treo máy cây level cũng nhìn thấy Ma nữ bé này đi một mình chém quái thăng cấp, mấy lần định bắt chuyện với cậu nhưng rồi lại kiềm xuống, nói chung cảm thấy mạo muội chào hỏi cậu như thế cũng có chút mất tự nhiên.

Mãi đến một ngày nọ, trong game mở ra bãi train mới – Bạch Cốt Sơn, hai người mới thật sự nói chuyện với nhau. Phương Thư Dương nhớ rõ ngày đó là lần đầu tiên cậu mở miệng nói chuyện trên kênh thế giới. Xem ra là vì rất khó chém quái một mình ở Bạch Cốt Sơn, cậu muốn tìm người tổ đội cùng chém quái trên đó. Sau đó Tuyệt Thế Tiểu Tiểu đề nghị cậu đi PK, bù lại chính là sẽ cùng cậu đi chém quái, cái tên cuồng cây level này liền đồng ý ngay.

Phương Thư Dương cảm thấy rất buồn cười, nhớ đến một thân trang bị của cậu, trong lòng rất nghi ngờ, bộ dạng kia có thể đi PK sao?! Dưới sự điều khiển của tính hiếu kỳ Phương Thư Dương cũng chạy đến quan chiến trận PK này, sau khi đến cửa thành, vẫn chú ý đến mọi hành động của Ma nữ bé, xem lại trang bị của cậu một lần nữa, đến phút cuối thế nhưng lại nhìn thấy cậu len lén thay đổi trang bị.

Há há! Lại là bộ trang bị tăng bạo kích.

Phương Thư Dương định nhắc nhở cậu trận chiến đã bắt đầu rồi, một cường ma không mặc trang bị kháng thuộc tính mà đi PK chẳng phải sẽ càng gây rối loạn cho toàn bộ đồng đội sao? Không ngoài dự đoán, Ma nữ bé bị Nam nhân của đối phương dùng kĩ năng Hỗn loạn khống chế, giết sạch đồng đội của mình.

Phương Thư Dương liền cười phá lên, chẳng thể tưởng tượng được Ma nữ bé này làm sao có thể cày lên level cao như vậy? Kiến thức PK cơ bản cũng không biết, chẳng lẽ cậu ta chỉ biết cày level sao? Vậy thì chơi game có gì vui nữa chứ?

Sau khi trận PK kết thúc, đi đến chỗ phu xe. Phương Thư Dương nhìn thấy Ma nữ bé rao tin tìm đội ngũ lên Bạch Cốt Sơn cày cuốc. Nhưng mà hô hào đã đời cũng chẳng có ai chú ý đến cậu, thoạt nhìn thấy tội nghiệp vô cùng. Thân xui quỷ khiến sao liền đề nghị gia nhập tổ đội, sai khi vào trong đội Phương Thư Dương mới chợt nhớ, bởi vì ngày mai có việc, vốn còn định logout đi ngủ sớm nhưng lại không đành lòng bỏ mặc cậu ở đây một mình, chẳng thể làm gì khác hơn là cùng cậu chém quái cả đêm, khi logout còn đem thanh Khô Cốt Dao tặng cậu. Lần trước khi cậu ra tay cứu giúp, Phương Thư Dương vẫn muốn cảm tạ, đây cũng là một cơ hội. Sau đó trong quá trình tiếp xúc, Phương Thư Dương dần dần hiểu rõ về cậu bé chơi account nữ này, cậu thơ ngây, tổ bụng, có chút nhút nhát, có chút ngốc nghếch, tính cách tinh tế, nhưng lại có chút ưu sầu, làm cho người ta không nhìn được mà thương yêu cậu.

Phương Thư Dương tắt máy tính, tự nhiên anh không muốn chơi game nữa, quay về lại giường nằm xuống, nhìn cậu bé đang nằm bên cạnh.

Lúc này cậu còn nằm thẳng người, không biết đã trở mình từ lúc nào, người hơi cong cùng đôi chân co nhẹ, hai tay ôm lấy ngực, cả người cuộn tròn, khuôn mặt cũng hơi nhúu lại.

Đây là tư thế ngủ của những người thiếu cảm giác an toàn, Phương Thư Dương ôm cậu vào trong lòng, hôn lên mái tóc cậu, đưa tay muốn vuốt ve vàng trán đang nhúu lại của cậu, rất muốn biết vì sao trên khuôn mặt cậu lúc nào cũng phẳng phất sự u buồn?

Sang hôm sau tỉnh lại, Trần Vũ Khả phát hiện mình đang ngủ trong lòng Phương Thư Dương, đầu gối lên cánh tay anh, mà anh thì đang ôm chặt cậu.

Nhớ lại nụ hôn tối hôm qua, khuôn mặt Trần Vũ Khả hơi nóng lên, cậu không nhớ rõ lúc ấy mọi chuyện kết thúc như thế nào, cũng không nhớ là ngủ thiếp đi lúc nào, chỉ nhớ rõ trong khoảnh khắc hôn nhau, cả người tự nhiên cảm thấy choáng váng, đầu óc mơ màng, chẳng còn năng lực tiếp nhận bất cứ chuyện gì. Cậu đem cánh tay đang ôm lưng mình nhẹ nhàng nhấc ra, rất cẩn thận sợ đánh thức anh. Đợi đến khi cậu ngẩng đầu lên, Phương Thư Dương đã mở mắt, mỉm cười nhìn cậu nhẹ giọng nói: “Em dậy rồi.”

Trần Vũ Khả nghĩ đến tư thế rất ám muội của hai người lúc này, rồi lại mắc cỡ, liền cúi đầu rời giường rất nhanh. Phương Thư Dương cảm thấy buồn cười, quan hệ của hai người cũng đã xác định, cậu tại sao vẫn mắc cỡ như vậy chứ?!

Sau khi rửa mặt xong, hai người chuẩn bị đi ra ngoài ăn gì đó, rồi đến trung tâm thành phố chơi.

Hai người đi đến tiệm cơm lần trước, vừa mới vào thì đã gặp người quen.

Tả Khê ngồi ở cái bàn ở trong góc vẫy tay với cả hai gọi lớn: “Tiểu Khả, cậu đến ăn cơm à? Lại đây ngồi đi, ăn chung luôn.”

Trần Vũ Khả nghe thấy tiếng gọi quay qua thấy Tả Khê, Đàm Lỗi cùng mấy người thanh niên ngồi chung với nhau. Những người đó cậu không biết ai cả, ngồi ăn chung với người lạ thì thấy không được tự nhiên cho lắm, cậu chỉ định đi qua chào một tiếng.

Vừa mới đến Tả Khê đã kéo ghế đến, kéo Trần Vũ Khả ngồi chung với họ, nhiệt tình khiến cho người ta lúng túng.

Trần Vũ Khả ngẩng đầu nhìn Phương Thư Dương, tham khảo ý kiến của anh.

Phương Thư Dương cười xoa đầu cậu, nói nhỏ: “Ngồi ở đây đi.”

Động tác nhỏ của hai người đều rơi vào tầm mắt của tất cả mọi người, vừa ngồi xuống Tả Khê đã nhào đến, bí mật hỏi thăm: “Vũ Khả, ai vậy?”

Trần Vũ Khả ngại ngùng cười cười, đang định giới thiệu, Phương Thư Dương đã cướp lời trước rồi: “Tôi là ông xã của em ấy.”

Lời này vừa nói ra, toàn bộ mọi người đều sợ hết hồn! Trần Vũ Khả ngất xỉu, không ngờ anh nói thẳng thừng như vậy, vội vàng giải thích: “Không phải đâu, là ông xã trong game, chúng tôi là bạn bè.”

Tả Khê ngạc nhiên nói: “Hả, anh ta là Phiêu Linh Thư Kiếm?!”

Trần Vũ Khả gạt đầu, không có phát hiện thấy sự bất mãn trong mắt Phiêu Linh Thư Kiếm.

Sau đó Tả Khê giới thiệu bạn bè của cậu ta: “Họ là đàn anh của tui, đang học nghiên cứu sinh ở Đại học A đó, người ngồi bên trái là Lưu Nghị, người ở giữa là Hàn Tử Nặc, còn lại là Giang Sở.”

Trần Vũ Khả mỉm cười chào mấy vị đàn anh, khi cậu thấy người đàn ông tên Hàn Tử Nặc thì hơi lặng xuống, đây là người đàn ông cậu gặp lần trước ở trong trường, không ngờ lại gặp lại ở đây.

Trần Vũ Khả phát hiện Phương Thư Dương nhìn thấy người đàn ông này cũng lặng đi một chút, khuôn mặt như cười như không, khiến cho người ta không thoải mái chút nào.

Tự nhiên Trần Vũ Khả có chút hối hận vì đã ngồi ở đây, cậu muốn cùng Phương Thư Dương vui vẻ ăn chung với nhau một bữa cơm, sau khi nhìn thấy Hàn Tử Nặc trong lòng tự nhiên dâng lên cảm giác bất an. Hơn nữa trong lúc ăn cơm Phương Thư Dương cũng không hề nói một câu, khuôn mặt cũng rất lạnh lùng, cậu mấy lần định mở miệng hỏi nhưng ở trước mặt nhiều người tự nhiên lại ngại ngùng không thể nói ra khỏi miệng.

Trần Vũ Khả giống như ngồi trên bàn chông, không hiểu sao bầu không khí lại nặng nề như vậy, bây giờ cậu chỉ muốn ăn cơm xong nhanh nhanh rồi đi khỏi chỗ này. Không biết có phải là do hồi hộp hay là vì sao, tự nhiên cậu muốn đi toilet, cánh cửa bị đẩy ra, Trần Vũ Khả nhìn thấy bóng dáng người trong gương liền sửng sốt.

Bóng Hàn Tử Nặc ở trong gương hơi cong cong khóe môi, đôi mắt phượng dài mảnh ngập tràn hơi thở xấu xa cùng mỉa mai, sau khi đi vào toilet anh ta lại khóa trái cửa lại!

Trần Vũ Khả có chút bối rối, vòng qua người kia, đưa tay định mở cửa, còn chưa kịp chạm vào cửa, cả người đã bị xoay tròn một vòng.

Một tay Hàn Tử Nặc ôm lấy eo cậu, ép cậu vào tường, tay còn lại bao vây lấy cậu với bức tường, cúi người hỏi nhỏ bên tai cậu: “Em còn nhớ tôi không?”

Trần Vũ Khả ra sức vùng vẫy, cậu không thể quen với chuyện bị người đàn ông xa lạ kéo vào trong lòng, hơn nữa cậu cũng rất sợ, cảm giác thấy hơi thở nguy hiểm trên người đàn ông này. Muốn giãy ra ngoài, lại bị siết lại càng chặt. Cậu vừa phản kháng vừa kêu lên: “Tôi không biết anh, anh tránh ra cho tôi.”

Hàn Tử Nặc cũng không chú ý đến sự chống đối của cậu, ngược lại còn dùng cả người ép cậu chặt thêm: “Em biết không, tôi đã chú ý đến em từ rất lâu rồi, làm người của tôi được không?”

Trần Vũ Khả cảm thấy người này bị điên rồi, liền dùng tất cả sức lực để vùng vẫy, chân tay quơ loạn xạ, chân cũng đá lung tung, kêu to: “Anh bị bệnh à, thả tôi ra mau, bạn trai tôi đang ở bên ngoài đó!”

Hàn Tử Nặc vẫn cứ cười, cúi đầu định cưỡng hôn.

Trần Vũ Khả lần này thật sự là bị dọa sợ rồi, cậu cũng rất tức giận, nhưng cậu càng giận hơn vì bản thân tại sao lại vô dụng như thế, đều là con trai mà lại bị người khác ép chặt, căn bản không đủ sức để phản kháng, nghĩ đến Phương Thư Dương còn đang ở bên ngoài, khóe mắt cậu cũng đỏ ửng lên.

Trong lúc mảnh chỉ treo chuông này, “Rầm” một tiếng, cửa toilet bị đá văng ra! Phương Thư Dương với khuôn mặt bình tĩnh mang theo luồng áp suất thấp đi đến.

27. Chương 27: Tụ Tập

Khoảnh khắc nhìn thấy Phương Thư Dương, tất cả tủi thân, lo lắng, mừng rỡ lẫn lo sợ của Trần Vũ Khả đều cùng lúc dâng lên ở trong lòng, nước mắt cố nén cũng ứa ra từng giọt lăn dài trên má...

Mới lúc này, Phương Thư Dương thấy Trần Vũ Khả chạy đi toilet lâu vậy mà vẫn chưa ra thì liền cảm thấy có chỗ nào không đúng rồi, nhìn lại lần nữa thì Hàn Tử Nặc ngồi ở phía đối diện cũng chẳng còn, trong lòng liền dâng lên cảm giác không ổn, đi đến toilet phát hiện cửa ở đó đã bị khóa chặt thì liền biết đã xảy ra chuyện gì! Một cước đá văng cánh cửa, mặt liền đen sì. Trần Vũ Khả bị thằng mọi kia ép lại, khuôn mặt hoảng loạn, trong mắt phủ ngập tràn sợ hãi tột cùng, mà thằng mọi kia đang ép và tường, một tay của nó còn sờ soạng trong người cậu, một tay ghì chặt khiến cho cậu không cách nào vùng vẫy, định cưỡng hôn cậu.

Nhìn thấy một màn như vậy, Phương Thư Dương liền nổi đầy gân xanh, lửa giận bùng lên, nhảy tới hai bước sút cho Hàn Tử Nặc một đá. Một cước này được dồn hết toàn bộ sức mạnh, khiến Hàn Tử Nặc phải giật lùi lại mấy bước, nhưng vẫn không thể đứng vững mà ngã nhào xuống đất. Phương Thư Dương giống như chưa hả giận, nhào tới đánh tiếp, đè lên người anh ta mà động thẳng vào mặt, thoát cái trên mặt anh ta liền xuất hiện mấy vết bầm đen, khóe miệng cũng rỉ máu. Mà anh ta hoàn toàn không thèm để ý đến lửa giận rùng rục của Phương Thư Dương, ánh mắt lười nhác, cả bộ mặt như được dán bốn chữ: không thèm để ý.

Cái này thì hay rồi, cơn tức của Phương Thư Dương càng lớn, ra tay liền nặng hơn.

Trần Vũ Khả bị một loạt diễn biến dọa đến sợ cứng người đến lúc này mới có phản ứng trở lại, hốt hoảng kêu to: “Đừng đánh nữa, anh sẽ đánh anh ta chết đó.”

Phương Thư Dương nghe thấy giọng nói hoảng sợ mới chần chừ một chút rồi mới rút nắm đấm trở về, đứng dậy.

Hàn Tử Nặc nằm trên mặt đất vẫn mang theo vẻ mặt lười nhác, cười lạnh nói: “Không đánh nữa? Cậu tới chẳng đúng lúc chút nào, bạn trai bé nhỏ của cậu xem chút nữa đồng ý trở thành người của tôi rồi.”

Người này đúng là chẳng biết liêm sỉ là gì! Trần Vũ Khả giận đến run người, định mở miệng phản bác. Nhưng Phương Thư Dương đã đi lên trước nắm tay cậu, kéo cậu đi ra ngoài, khi sắp bước ra khỏi cửa, mới lạnh lùng quát lại một câu: “Đừng để cho tôi nhìn thấy cậu lần nữa.”

Phương Thư Dương không nói một lời kéo Trần Vũ Khả đi thẳng một mạch ra khỏi nhà hàng, cũng chẳng để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mấy người Tả Khê, mãi đến khi đi vào trong trường mới thả tay ra, quay đầu lại nhìn cậu, thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu vẫn còn đọng nước mắt, cục tức liền phát tác: “Em khóc cái gì mà khóc? Em nhìn em có giống con trai không? Người khác định làm gì em, em liền để cho nó làm gì thì làm sao? Em không biết chống cự hả? Dù là con gái bị làm như vậy cũng biết hét to lên mà!”

Trần Vũ Khả không ngờ đến anh sẽ nói lời như vậy, trong lòng càng thấy tủi thân. Cái gì mà không chống cự chứ? Nhưng mà chống cự không lại mà! Ngoảnh mặt đi hướng khác, mặc cho nước mắt dâng lên, nhưng liền cố gắng nén lại không cho nó rơi xuống.

Phương Thư Dương thấy bộ dạng cậu như vậy thì càng thấy buồn phiền, giọng điệu cũng chẳng thể tránh chuyện trở nên nặng thêm vài lần: “Em còn tủi thân cái gì? Anh thấy em bị thằng khác ôm vô lòng mà chẳng biết chống cự gì hết vậy! Sao em vô dụng thế, lại còn y chang con gái chỉ biết khóc là sao, không thấy phiền à?!”

Trái tim Trần Vũ Khả bị một câu này của anh khiến cho đau đớn vô cùng! Cậu nhìn anh không thể tin được, nhin không được liền hét lên: “Em vô dụng vậy đó! Còn không bằng con gái! Anh mặc kệ em đi!”

Phương Thư Dương ghét nhất là phải nghe bốn chữ “Anh mặc kệ em” này, cảm giác mấy từ này rất ảnh hưởng đến tình cảm, hai người bên cạnh nhau, đôi khi sẽ nảy sinh tranh cãi chẳng thể tránh khỏi, không nói ra thì thôi, nói tới liền nhớ chuyện lúc này Trần Vũ Khả phủ nhận mối quan hệ của hai người trước mặt người khác thì cơn tức của anh liền trào ra, lời ra khỏi miệng cũng chẳng cân nhắc nữa, “Hừ, anh đúng là sao quản được em, quan hệ của mình là gì chứ? Chẳng phải chỉ là bạn bè bình thường sao? Anh mới chẳng giống như em cứ phải che che đây đây như chẳng muốn công khai, thích chính là thích, thừa nhận có gì không tốt hả!”

Trần Vũ Khả nghe xong những lời này thì mới biết được vì sao lúc này dùng cơm thấy anh rất mất hứng, mặt mũi lạnh tanh.

Đây là ngày thứ hai hai người gặp nhau, nhưng lại xảy ra tranh cãi gay gắt như vậy, vì Trần Vũ Khả nghĩ quan hệ của hai người không thích hợp để công khai với người lạ mặt. Nếu như Tả Khê hỏi nhỏ cậu, cậu sẽ thừa nhận, dù sao lúc ấy ở đó còn có người ngoài, cậu không thích công khai như vậy. Nếu như cậu là con gái, cậu sẽ thừa nhận ngay, sẽ không bắn khoả nhiều như vậy. Cậu từng bị người khác khinh bỉ, hình ảnh bị người ta bắt nạt vẫn còn mới nguyên, những hình ảnh đó khắc rất sâu vào trong tâm trí cậu. Cậu sợ phải bị tổn thương một lần nữa, càng sợ Phương Thư Dương sẽ bị người khác coi thường, vô cùng quần bách. Có lẽ do hoàn cảnh lớn lên của cả hai khác nhau, cho nên những chuyện phải suy nghĩ cũng khác nhau, suy nghĩ của hai người khác biệt nhau quá lớn, cậu không thể hiểu được cách nghĩ của anh, tương tự anh cũng không thể hiểu được cậu.

Cậu chưa bao giờ cảm thấy khó chịu như vậy, tại sao một người rõ ràng rất dịu dàng lại trở nên hà khắc như vậy làm cậu không biết phải nói gì cả, cảm giác cho dù có giải thích gì nữa cũng đều là vô ích, đấu tranh tư tưởng một lúc lâu, mới mở miệng phun ra vài chữ: “Ghét anh lắm.”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cổ nén nước mắt của cậu, hàm răng cắn chặt cánh môi vẫn còn đang run run, trái tim Phương Thư Dương tan ra, liền tỉnh táo trở lại. Sau khi cùng Trần Vũ Khả tiếp xúc thì biết cậu là một người rất nhạy cảm tinh tế, mọi người chung quy sẽ cho rằng cậu giống như con gái, nhưng thật ra không phải như vậy, cậu chỉ yếu ớt hơn những đứa con trai khác một chút, nhưng cậu vẫn có những khía cạnh rất quật cường, tại sao lại đặt ra những yêu cầu cao như vậy với cậu chứ? Anh cũng đã từng thử qua, nghĩ lại cũng biết lấy sức lực của cậu thì làm sao có thể chống cự lại Hàn Tử Nặc được chứ.

Muốn trách thì chỉ có thể tự trách bản thân ghen tuông đến mù quáng mà thôi, Phương Thư Dương vòng tay kéo cậu ôm vào lòng, bao nhiêu lệ khí lúc này đều biến mất hoàn toàn, giọng nói trở nên rất dịu dàng: “Xin lỗi, anh sai rồi, anh không nên nói em như vậy.”

Thay đổi bất ngờ của anh làm cho Trần Vũ Khả vô cùng kinh ngạc, nước mắt kìm nén đã lâu lần này rốt cuộc cũng rơi ra, nức nở nói: “Lúc này em có chống cự mà, thật đó, nhưng mà sức không mạnh bằng người ta, em cũng không muốn như vậy đâu. Còn nữa, không phải em không muốn thừa nhận quan hệ của mình, nhưng hoàn cảnh lúc đó không hợp mà, em cũng không biết phải giải thích với anh thế nào, mọi chuyện không giống như anh nghĩ đâu, anh đừng hiểu lầm...”

Thiếu niên ở trong lòng mang theo khuôn mặt lo lắng cố giải thích với anh, ánh mắt rất nghiêm túc thành thật. Nơi sâu thẳm mềm mại nhất trong lòng Phương Thư Dương cũng bị xúc động, tình cảm không khống chế được liền chuyển thành nụ hôn phủ lên đôi môi hoa đang nói chuyện kia, mát vào thật nhẹ, va chạm thật tinh tế, như muốn xoa dịu tất cả những ủy khuất cùng tủi thân mà cậu phải chịu đựng.

Trần Vũ Khả bị hôn liên tục, nhưng mà lần này cậu rất tỉnh táo! Nhớ ra hai người đang ở trong trường nha! Thỉnh thoảng cũng sẽ có người qua lại, cái này cũng có chút điên cuồng rồi! Bị người khác nhìn thấy nhất định sẽ rất chần chừ!

Vội vàng vùng ra khỏi lòng anh, Trần Vũ Khả đỏ mặt nói: “Đang ở ngoài mà!”

Về cơ bản Phương Thư Dương chẳng thèm để ý, ôm lấy bờ vai cậu, mở miệng an ủi: “May mà nghĩ lễ, không có ai qua lại đâu, em đừng lo! Thật ra có bị người khác thấy cũng không sao, cùng lắm thì không học ở đây nữa, đến trường của anh.”

Trần Vũ Khả rất ngạc nhiên: “Anh còn đang đi học?”

Phương Thư Dương xoa xoa đầu cậu: “Anh không đi học vậy em nói anh nên làm cái gì hả? Đi thôi, mình ra ngoài chơi, tiện thể kể cho em nghe về anh.”

Trần Vũ Khả vui vẻ gật đầu, cậu thật ra vẫn tò mò về thân thế của Phương Thư Dương. Hai người quay lại, ôm nhau sánh bước ra ngoài.

Mãi đến khi bóng dáng của hai người đã biến mất chẳng còn nhìn thấy được nữa, Hàn Tử Nặc núp trong góc khuất mới bước ra, nhìn theo hướng đi của hai người mà ngẩn ngơ, trong mắt hiện ra một tia phần mộ cùng thống khổ mà ngay chính bản thân cũng không ngờ đến.

Sau đó Trần Vũ Khả đưa Phương Thư Dương đi tham quan những thắng cảnh của thành phố nhỏ phương Nam này. Cậu cũng từ trong miệng Phương Thư Dương biết được rất nhiều chuyện về anh.

Phương Thư Dương đang là nghiên cứu sinh, anh sinh ra và lớn lên ở một thành phố phồn hoa. Ở đó gia đình anh là một gia tộc rất nổi tiếng, có sự nghiệp vững chắc, anh vốn cũng có thể giúp gia đình làm việc từ sớm, sau này thừa kế công việc trong nhà, nhưng anh không thích ràng buộc, cho nên sau khi học xong đại học thì tiếp tục học lên nghiên cứu sinh, thỉnh thoảng cũng lên công ty xử lý vài việc. Trước khi nghỉ lễ 1/5 này anh phải nhanh chóng sắp xếp rất nhiều chuyện trong công ty mới có thời gian rảnh để đến tìm Trần Vũ Khả.

Mặc dù Phương Thư Dương chỉ nói qua loa, nhưng Trần Vũ Khả vẫn biết người bên cạnh cậu có một thân thế không hề bình thường. Đã biết trước anh rất lợi hại rồi, không ngờ anh còn trẻ vậy mà đã có thể một mình đảm đương công việc trong nhà rồi, đâu có chỗ nào giống mình đâu, bây giờ đã là sinh viên nhưng toàn bộ chuyện ăn ở vẫn còn phải dựa vào gia đình, thành tích học tập cũng không quá xuất sắc, tiền đồ vẫn còn rất xa vời.

Nghĩ đến chênh lệch giữa hai người, trong lòng Trần Vũ Khả không khỏi cảm thấy phiền muộn cùng thương cảm.

Phương Thư Dương nhìn thấy bộ dạng u buồn của cậu thì liền biết cậu lại đang suy nghĩ lung tung rồi, tự nhiên mở miệng nói: “Vũ Khả, đến chỗ anh học đi, được không? Như vậy mình có thể gặp nhau hàng ngày, chỉ cần em đồng ý, anh sẽ nghĩ cách giúp em chuyển trường, sau này mọi chuyện của em anh sẽ sắp xếp ổn thỏa.”

Trần Vũ Khả cười cười, nói không xúc động thì là giả rồi, nhưng cậu không muốn chuyện gì cũng ỷ lại vào người khác, tương lai dù ra sao thì cậu vẫn muốn dựa vào chính mình để tạo ra. Nhưng mà cậu vẫn rất cảm động, tình yêu của Phương Thư Dương đối với cậu, cậu có thể cảm nhận được.

Nhìn ánh mắt mong chờ của anh, định từ chối thẳng rồi lại có chút không đành lòng, đang lúc cậu chưa biết tính sao thì điện thoại di động réo vang, là Tả Khê gọi, Tả Khê nói qua điện thoại kêu hai người đi offline.

Trên đời này có rất nhiều chuyện trùng hợp như vậy.

Lần trước Phương Thư Dương muốn Phi Sát hỏi thăm Tả Khê địa chỉ trường của Trần Vũ Khả, sau khi Tả Khê nói cho Phi Sát biết, Phi Sát kinh ngạc phát hiện hóa ra trường của anh nằm sát bên đại học A! Thì ra mọi người đều ở gần sát nhau! Thật ra nghĩ lại cũng không có gì kì lạ, khi mọi người chơi game đều lựa chọn server ở thành phố mình, nên gần nhau cũng là bình thường, nhưng mà trường mọi người gần nhau như vậy thì quả là rất khéo!

Sau khi Phi Sát biết Phương Thư Dương cũng đã đến đây, ngay lập tức quyết định mọi người phải offline với nhau mới được, cơ hội thế này không thể để lỡ được.

Địa điểm offline là một KTV ở gần trường, khi Trần Vũ Khả cùng Phương Thư Dương đi đến KTV, tất cả mọi người đã có mặt đông đủ. Nguyên một đám người đang nháo nhào hò hét ca hát ở trong phòng karaoke rất cho là khoái trá. Tuy nhiên chỉ có một thanh niên vẫn yên lặng ngồi bên cạnh, trước sau chỉ mỉm cười nhìn mọi người.

Ấn tượng đầu tiên của người thanh niên này để lại trong Trần Vũ Khả là ánh mắt của anh rất sạch sẽ, trong sáng đến cực điểm, trong ánh mắt không hề bám một hạt bụi nào. Vóc người gầy gầy càng tôn lên khí chất của anh, yên tĩnh, có cảm giác không thuộc về nhân gian!

Thanh niên ấy là người đầu tiên nhìn thấy hai người Trần Vũ Khả, trên mặt thoáng lộ ra vẻ kinh ngạc, lập tức nở nụ cười, đứng dậy đi về phía họ.

“Phiêu? Em đâu? Chào hai người!” Thanh niên mỉm cười chào hỏi cả hai, giọng nói cũng rất ôn hòa.

Thì ra anh chính là Phi Sát!

Trần Vũ Khả thật rất khó tưởng tượng hình ảnh Nam nhân xấu xí đã reborn hai lần ở trong game với tính cách hào sảng của Phi Sát lại khác xa so với anh trong thực tế như vậy! Con người nhà nhận khiêm tốn

trước mặt này, khuôn mặt anh tuần bình thản mang theo dịu dàng, nhìn kiểu gì cũng chẳng thể có bất kì liên quan đến tên đồ tể ở trong game.

Phi Sát vốn là người bạn mà Phương Thư Dương quen đầu tiên ở trong game, có thể gặp nhau ở đây, anh cũng rất vui vẻ, sẵn khoái vỗ vai người kia, nói: “Cậu thật sự làm tôi rất bất ngờ! Đi, mình vô rồi nói chuyện tiếp.”

Phi Sát cười gật đầu, ba người ngồi xuống dưới ghế salon, lúc này, tất cả mọi người đều vây lại, Tả Khê, Đàm Lỗi thì không cần giới thiệu nữa, ba người khác chính là những thành viên chủ lực của Cực Tốc Nhất Phái.

Cuồng Sát, Tất Sát chính là hai sinh viên tính tình hoạt bát, mà Tất Sát là con gái, một cô gái làm nhân yêu chơi nhân vật nam.

28. Chương 28: Gặp Nhau

Tất Sát vừa gặp Trần Vũ Khả đã cảm thấy thân thiết, lôi kéo cậu hỏi thăm, thiếu niên then thùng mắc cỡ này rất dễ dàng khơi gợi bản năng làm mẹ ở trong lòng các cô gái, cảm thấy cậu rất đáng yêu.

Đây là lần đầu tiên Trần Giới Khả tiếp xúc gần gũi với nữ giới, cậu rất thích tính tình thẳng thắn của Tất Sát, khi cô hỏi về mối quan hệ của cậu với Phương Thư Dương, cậu vẫn không nhận được mà liền đỏ mặt.

Tất Sát cười bí hiểm, âm thầm hỏi cậu: “Hai người xác định quan hệ rồi hả?”

Trần Vũ Khả mắc cỡ gật đầu, lần khắc khẩu trước với Phương Thư Dương cậu đột nhiên nhận ra, những người ở đây cũng không xem như người ngoài, mọi người đã chơi game chung với nhau lâu như vậy, nếu Phương Thư Dương không thích cậu gạt mọi người, vậy thì cứ đơn giản thừa nhận thôi.

Thấy cậu gật đầu thừa nhận, Tất Sát vỗ vỗ má cậu, dung giọng điệu chị cả nói với cậu: “Hai người sau này phải ở với nhau thật tốt biết không, con đường còn dài lắm. Haiz! Mình thân thiết như vậy, ai kia sắp ghen tị rồi.” Nói xong cô lại đưa tay lên xoa xoa đầu cậu.

Mấy người bên cạnh thấy thế liền ồn ào hòa theo, phòng Karaoke trong KTV thoát cái liền trở nên náo nhiệt, mọi người true gheto nhau ầm ĩ hết cả lên. Phương Thư Dương ngồi xuống bên cạnh Trần Vũ Khả, tay khoác lên vai cậu, ghé vào tai cậu hỏi nhỏ: “Bọn em vừa mới nói cái gì vậy?”

Trần Vũ Khả cười đắc ý, cũng ghé vào tai anh nói nhỏ: “Không nói cho anh đâu.”

Phương Thư Dương cố ý làm ra bộ dáng đáng thương gần chết, “Em sao lại bị người khác thích dữ vậy? Vừa mới gặp có một lần mà đã thân thiết với người ta như vậy, anh ghen.”

Trần Vũ Khả cười hi hi, néo anh một cái: “Anh ghen cái gì mà ghen hả?”

Thấy mọi người ở bên cạnh lại chỉ chỉ trỏ trỏ, Trần Vũ Khả đứng dậy, cùng mọi người chơi đùa ca hát.

Cả một đám người tụ lại hát ca liền có cảm giác rất vui vẻ, mãi đến tận khuya, mọi người mới ra khỏi phòng Karaoke.

Vừa mới đi ra ngoài, Phi Sát nhìn thấy người quen, đi về phía bóng dáng người nọ kêu: “Quách Linh.”

Cô gái tên Quách Linh kia quay đầu lại, đối diện với mọi người, cuối cùng ánh mắt rơi trên người Phi Sát, cười nhàn nhạt: “Chào bạn.”

Hình như Phi Sát có chút kích động, đi đến trước mặt Quách Linh, chỉ vào mọi người giới thiệu: “Cô cũng đến đây chơi à? Mọi người đều là người trong bang mình, có đoán ra được là ai không?”

Quách Linh liếc nhìn mọi người đứng xung quanh một cái, mỉm cười gật đầu chào tất cả: “Chào mọi người.” Quay đầu lại nói với Phi Sát: “Tôi đoán không ra, thôi tôi đi trước đây, bạn tôi đang đợi.”

Thấy bộ dáng kia của Quách Linh cũng không có hứng thú, Phi Sát cũng không định tiếp tục làm phiền cô, sau khi “Ừ một tiếng đôi mắt nhìn theo cô đi ra cửa.

Chờ sau khi Quách Linh đi, Tất Sát rất bất bình tức giận thay Phi Sát, trước mặt mọi người liền lên tiếng nói thẳng: “Giả bộ làm màu cái gì chứ! Nói chuyện mấy câu mà cũng không có thời gian sao?”

Phi Sát vội vàng nói: “Có lẽ cô ấy có việc thật, cô đừng lúc nào cũng nhắm vào cô ấy mà.”

Tất Sát hừ một cái, vẻ mặt coi thường: “Dù sao tôi cũng chẳng thích cô ta, ở trong trường lúc nào cũng vác theo bản mặt làm như thanh cao lắm, giống như coi thường tất cả mọi người. Vào trong game cũng y chang như vậy, thật chẳng thể hiểu vì sao cô ta lại muốn chơi cái game này?”

Thấy hai người nói chuyện với nhau, Tả Khê ngạc nhiên hỏi thăm: “Người lúc nãy cũng ở trong server mình à?”

“Đúng vậy, lại còn là người bang mình nữa chứ.” Tất Sát nói khinh thường.

“Là ai vậy?”

“Nguyệt Hồng Yên.”

Trần Vũ Khả nhớ rõ cái tên này! Nữ nhân đã reborn 2 lần level 98 bán cho cậu một cuốn Thiên Thư Tàn Quyển, lúc đó thái độ của cô cũng rất thân thiện mà, sao hôm nay gặp mặt lại tạo cho người ta cảm giác lạnh lung dữ vậy? Lúc này cô ta chào mọi người tuy biểu hiện rất khách sáo, nhưng mà căn bản ở trong mắt không hề có ý cười, đây là sao ta? Chẳng lẽ bởi vì bộ dạng như thế nên Tất Sát không thích cô ta sao?

Trần Vũ Khả cũng không có để tâm đến phát sinh nhỏ này, dù sao đó cũng là chuyện nhà người ta, cậu cũng chẳng tiện hỏi nhiều, có đôi khi tâm lý con gái thật khó có thể hiểu được.

Rời khỏi KTV, mọi người đều tự quay về trường mình.

Trên đường trở về, Tả Khê kéo Trần Vũ Khả qua một bên ra vẻ thần bí hỏi thăm: “Vũ Khả, hồi trưa Phương Thư Dương đánh nhau với Hàn Tử Nặc hả?”

Trần Vũ Khả gật đầu, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Hồi xế sau khi trở lại trường, tự nhiên Hàn Tử Nặc chạy tới chạy lui, hỏi kỹ chuyện hai người, còn hỏi kỹ đến từng chi tiết luôn.”

“Cái đó thì sao chứ?” Trần Vũ Khả có chút khó hiểu.

Tả Khê do dự một lát, mới mở miệng nói: “Tôi thấy hình như hai người đó biết nhau. Cậu rõ ràng là không quen, tên Hàn Tử Nặc kia tự nhiên chạy đi hỏi thăm chuyện riêng của người khác sao?”

Lời Tả Khê cũng đã nói ra nghi vấn trong lòng Triệu Vũ Khả. Thật ra lúc vừa nhìn thấy Hàn Tử Nặc, vẻ kinh ngạc chợt lóe lên trong mắt Phương Thư Dương đã bị cậu nhìn thấy, sau đó tự nhiên Hàn Tử Nặc làm ra những hành vi kì quái tròn toilet, cậu giống như cũng thấy được cái gì đó.

Rồi sau đó nữa khi Phương Thư Dương vọt vào toilet giải vây cho cậu, Hàn Tử Nặc có thể đánh trả nhưng lại không ra tay, trong đáy mắt còn mang theo sự đau xót, mọi chuyện đã dần dần sang tỏ rồi, hai người này chắc là có quen nhau, rốt cuộc là quan hệ thế nào nhỉ, người tình? Hay là bạn bè?

Lần này Trần Vũ Khả cũng không muốn đoán già đoán non nhiều như vậy, Phương Thư Dương không muốn thừa nhận chắc chắn là vì có lí do riêng, nhưng mà Tả Khê tự nhiên lợi chuyện này ra nói, khiến cho nghi vấn xung quanh chuyện này lại dâng lên, tâm tình tự nhiên cũng bị rối loạn, không hiểu vì sao lại có chút bất an cùng áp lực.

Nhìn bộ dạng bối rối của Trần Vũ Khả, Tả Khê cảm thấy mình cũng nhiều chuyện rồi, vỗ vỗ vai cậu an ủi: “Chắc tại tui nghĩ nhiều thôi, tui hay nhiều chuyện mà! Cậu cũng đừng nghĩ lung tung nha! Phương Thư Dương đối với cậu rất được đó.”

Trần Vũ Khả cười với Tả Khê, nói: “Tôi sẽ không nghĩ lung tung đâu, mau về thôi, Đàm Lỗi còn đang chờ cậu kia.”

Tả Khê ừ một tiếng liền chạy đi.

Thấy Tả Khê đi rồi, Phương Thư Dương mới đến bên cạnh Trần Vũ Khả, hỏi cậu: “Em sao vậy? Sao không đi nữa?”

Trần Vũ Khả lấy lại tinh thần, cười nhẹ: “Không có gì anh, mình đi thôi.”

Phương Thư Dương cảm thấy hình như cậu có tâm sự, hỏi lại: “Lúc này Tả Khê kéo em qua nói cái gì vậy?”

Trần Vũ Khả hơi ngần ra một chút, nghi vấn trong lòng không biết có nên nói ra hay không nên chỉ trả lời: “Không có gì.”

Sau đó hai người thông thả quay về kí túc xá, Trần Vũ Khả một mực nhớ lại những lời Tả Khê nói, thế nên bỏ qua mất vẻ do dự trên mặt Phương Thư Dương. Cuối cùng cậu suy nghĩ rất lâu vẫn quyết định không hỏi đến chuyện này, cho dù hai người kia có biết nhau hay không, vậy thì đều đã là chuyện trước kia, về chán ghét của Phương Thư Dương đối với Hàn Tử Nặc không giống như giả bộ, cậu tin chắc rằng tình cảm của anh và cậu sẽ không bởi vì Hàn Tử Nặc mà bị dao động, cậu tin Phương Thư Dương!

Đi chơi cả ngày, hai người liền đi ngủ sớm, vẫn ngủ cùng một giường như cũ, ánh trăng len qua khung cửa êm dịu phủ lên cả hai, đêm nay yên ắng vô cùng.

Sáng hôm sau Phương Thư Dương tỉnh lại rất sớm, tối nay anh đã phải về rồi, niềm vui nói sao cũng cảm thấy quá sức ngăn ngủ, nếu không phải vì ở nhà có việc anh cũng muốn ở lại đây thêm vài ngày. Nói thật, anh rất muốn đem Trần Vũ Khả theo cùng, ở trong game tình cảm của hai người theo thời gian trôi qua bất tri bất giác đã chậm rãi khăng khít vô cùng, sau khi gặp nhau lại càng thêm thấu hiểu khiến cho anh càng lúc càng không muốn buông tay, nghĩ dung hết mọi khả năng có thể để yêu thương thiếu niên trong sáng này. Do dự, đắn đo của Trần Vũ Khả anh có thể cảm nhận được, anh không muốn ép buộc, mặc dù rất không muốn nhưng anh vẫn tôn trọng quyết định của cậu.

Thiếu niên bên cạnh vẫn chưa tỉnh ngủ, Phương Thư Dương kinh ngạc nhìn vào gương mặt xinh đẹp, nhìn thật chăm chú, thật cẩn thận, muốn đem toàn bộ hình dáng của cậu in sâu vào trong đầu, cuối cùng không nhìn được liền cúi xuống hôn...

Cũng ngay lúc đó, cửa phòng kí túc xá bị đẩy ra, một sinh viên cao lớn đẹp trai vác theo 1 ba lô to bước vào.

Về mặt vốn đang tươi cười của sinh viên đó khi nhìn thấy hai người nằm trên giường liền chết điếng! Nụ cười đông lại cứng ngắc, vẻ mặt không thể tin được! Cái ba lô trên tay cũng rớt bịch xuống đất.

Phương Thư Dương nhận ra cậu ta, cậu ta là Đàm Thụy, là bạn cùng phòng của Trần Vũ Khả.

Nhìn đầu xốt toát ra từ trong mắt cậu sinh viên này, Phương Thư Dương cười cười, cố ý ôm chặt Trần Vũ Khả vào trong lòng, nhướn mắt nhìn cậu ta, trong mắt lộ ra vẻ khiêu khích. Thách thức...

Đàm Thụy ở nhà ngăn ngó một ngày liền thấy chẳng thể ở được nữa, sợ Trần Vũ Khả ở lại kí túc xá một mình sẽ không chăm sóc bản thân chu đáo, liền nói dối người nhà có chuyện phải về trường sớm, còn vì cậu mà vác theo rất nhiều đặc sản ở quê, ai ngờ được vừa vào trong phòng đã nhìn thấy một cảnh như vậy.

Cậu ta lúc này không cách nào gọi tên cảm giác ở trong lòng, hai chữ “đau lòng” không đủ để hình dung được. Bởi vì rất quan tâm nên đau lòng, bởi vì nỗ lực rồi bị toàn bộ sự thật làm cho đau lòng, cuối cùng thì thiếu niên ấy cũng không thuộc về cậu ta, cảm giác này rất đau! Đau đớn, khổ sở, xót xa, lại còn không thể cam tâm. Nhất là khi thấy người đàn ông xa lạ kia như đang tuyên bố quyền sở hữu, đem Trần Vũ Khả ôm vào trong lòng, trái tim cậu ta liền không ngừng rơi xuống, cậu ta nhớ tới những lời Trần Vũ Khả nói trước kia liền thấy hối hận vô cùng, lúc ấy tưởng rằng chỉ là lời nói đùa, nhưng không ngờ rằng lại là sự thật. Cậu ta trước sau cho rằng Trần Vũ Khả là một người bảo thủ trong tình cảm cũng hơi chậm tiêu, cho nên cậu ta muốn dung hành động kiên trì nhẫn nại của mình mà từ từ lay động cậu, đợi cho cậu tự mình hiểu rõ, một năm không được thì hai năm, hoặc là nhiều thời gian hơn nữa, nhưng mà hình như cậu ta đã tính sai rồi, tình yêu vốn không chờ ai cả, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, muốn trách chỉ có thể trách bản thân cậu ta lúc ấy không chủ động nói ra. Cậu ta rất muốn to tiếng nhào lên chất vấn, nhưng cậu ta lại cảm thấy mình không có tư cách này, hai người chỉ là bạn học, bạn cùng phòng, người kia muốn gặp gỡ quen biết ai cậu ta căn bản không có quyền can thiệp.

Cuối cùng liếc mắt nhìn thiếu niên mà mình yêu mến một lần nữa, cậu ta im lặng quay người, nặng nề đi ra khỏi phòng.

Khi Trần Vũ Khả ngủ dậy thì đã nhìn thấy cái ba lô to của Đàm Thụy, nghi hoặc nhìn Phương Thư Dương đã ngủ dậy từ sớm hỏi: “Hồi này bạn cùng phòng của em về à?”

Phương Thư Dương cũng không giấu diếm: “Lúc đó anh đang lén lén hôn em, kết quả lại bị cậu ta bắt ngang, trở về chẳng đúng lúc chút nào.”

Trần Vũ Khả, phát hiện anh chẳng đứng đắn chút nào! Rồi lại hỏi tiếp: “Người kia đâu rồi?”

Phương Thư Dương trả lời như đúng rồi: “Tất nhiên là bị dọa chạy rồi.”

Trần Vũ Khả không nói gì, xem ra chỉ có thể chờ Đàm Thụy về rồi cố gắng giải thích với cậu ấy thôi. Nhức nhích người chuẩn bị ngồi dậy, vừa động dậy thì đã bị khuôn mặt của Phương Thư Dương ngăn lại, khoảng cách thật gần, gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của anh, còn có thể nhìn thấy ánh mắt lóe lên khác thường của anh.

Nhẹ giọng hỏi nhỏ: “Sao vậy anh?”

Được rồi, Trần Vũ Khả cũng biết mình đang hỏi nhảm nhí, ánh mắt kia của Phương Thư Dương, vẻ mặt kia của Phương Thư Dương, ai còn không biết anh đang nghĩ gì chứ hả!

Quả nhiên, anh cười xấu xa nhào tới, “Mình là tiếp chuyện ban này làm chưa xong đi!”

Đây là lần thứ 3 Trần Vũ Khả bị hôn, không giống với 2 lần trước, lần này Phương Thư Dương hôn cậu rất dịu dàng, cũng tràn ngập khiêu khích, đầu lưỡi anh khai mở hàm răng đang ngậm chặt của cậu, liếm láp trong khoang miệng cậu, khuấy đảo, hút, trôi theo nụ hôn càng lúc càng sâu, nhiệt độ cơ thể cũng dần tăng cao.

Nam “tính” buổi sáng lúc nào cũng tràn đầy sung mãn, Trần Vũ Khả lúc đầu còn đang lo lắng Đàm Thụy có khi nào tự nhiên quay trở lại, theo nụ hôn càng lúc càng sâu, cậu từ từ chìm dần vào trong nụ hôn này, bắt đầu đáp trả, hai tay cũng ôm lên cổ người kia.

Hành động đáp trả này của cậu làm cho Phương Thư Dương mừng muốn chết, càng ra sức hôn, hai tay cũng nhức nhích di chuyển, nhẹ nhàng vuốt ve làn da mềm mại trắng mịn của cậu, không biết khi nào thì cái áo ba lỗ cũng bị cởi ra ném qua một bên.

Phương Thư Dương ngẩng đầu nhìn cậu, đôi mắt đen nhánh càng thêm sâu thẳm, trong ngập tràn tình cảm, hỏi nhỏ: “Có thể tiếp nữa không?”

Trần Vũ Khả lắc đầu, nụ hôn vừa rồi khiến cho cậu choáng váng, đầu óc bởi vì thiếu đi không khí mà bắt đầu quay cuồng, nhưng bản năng cậu vẫn muốn từ chối, dù không biết ánh mắt mơ màng đã bán đứng cậu.

Phương Thư Dương lại cười, lại hôn tiếp, tuy nhiên lần này không có hôn lên môi cậu, mà dung đầu lưỡi nhẹ liếm lên vành tai cậu, giọng nói gợi cảm mang theo chút ma lực bào mòn lòng người vang lên: “Người của em thành thật hơn em nhiều.”

Nụ hôn ấm áp ấy trượt dọc xuống cổ, chuyển qua cằm cậu, điên cuồng mút mát vùng xương quai xanh, cắn cắn, lưu lại thật nhiều dấu hôn đỏ tươi, cuối cùng ngậm lấy một bên núm hồng của cậu ra sức liếm cắn, tay còn lại thì phủ lên bên kia, không ngừng sờ mó.

Cả người Trần Vũ Khả nóng bừng, toàn bộ chân long đều muốn nở ra, đậu đậu hồng nhật cũng bắt đầu sẵn lại.

Phương Thư Dương dung lưỡi khiêu khích đậu đậu hồng của cậu, tay kia thì chạy loạn lên bụng cậu, từ từ trượt xuống dưới, quanh quẩn qua lại làm cho dục vọng của cậu trào ra, vuốt ve da thịt nơi đùi non, cố ý trêu chọc ham muốn của cậu, cuối cùng lấy tay bọc lấy thứ đã cứng ngắc của cậu.

Cuộc sống của Trần Vũ Khả từ trước đến nay rất trong sạch, số là tự giải quyết cũng ít ỏi đến đáng thương, ở trong lòng cậu đối với chuyện này vẫn cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng cảm giác hôm nay lại rất khác biệt so với trước kia, giống như cơ thể bắt đầu không ngừng nóng lên, từng chút từng chút tụ tập đến nơi mà người ta cảm thấy rất ngại ngùng kia, vuốt ve cùng những nụ hôn của Phương Thư Dương làm cho cậu có

cảm giác sắp bị mất tự chủ đến nơi, khiến cho cậu muốn nhiều hơn nữa, tình cảm dồn nén cất lực tìm cách giải phóng.

Mãi đến khi cái quần lót cũng bị cởi ra, tia lý trí cuối cùng còn sót lại khiến cho cậu trở nên tỉnh táo, lặn người ra, dùng hai tay che đi cậu bé của mình. Nói ra nỗi o lắng ở trong lòng: “Em sợ —”

Phương Thư Dương bị bộ dạng thỏ con của cậu chọc cười, lập tức đứng lên, kéo tay cậu ra, nhìn vào dục vọng đang ngẩng đầu của cậu, cố ý dùng ngón tay quẹt qua phần đỉnh.

Cả người Trần Vũ Khả run lên, thiếu chút nữa thì rên thành tiếng.

Phương Thư Dương lại chụp hai tay cậu lại, nhìn em bé của cậu liếc mắt một cái, cười cười: “Cái này không thể để ghen được nha, nếu không người cũng sẽ bị hỏng đó.”

Trần Vũ Khả bị người kia giữ chặt chẳng thể nhúc nhích, “tính khí” hoàn toàn lỏa lồ trước ánh mắt của đối phương, cậu tự nhiên còn cảm thấy rất xấu hổ, vùng vẫy muốn tránh ra, lắp bắp nói: “Em, em tự đi vô toilet.”

Phương Thư Dương mặc kệ, cả người áp sát vào cậu đầy mờ ám, “Sao phải phiền phức dữ vậy, anh giúp em giải quyết nha.”

Trần Vũ Khả còn chưa kịp trả lời thì đã bị xoay một vòng, lưng dựa vào ***g ngực vững chãi ấm áp của Phương Thư Dương, người kia giam cậu vào trong lòng, một tay kéo mặt cậu quay lại, hôn lên môi cậu, tay kia cầm lấy bộ phận nóng rực của cậu, nhẹ nhàng xoa nắn.

Trần Vũ Khả lúc này toàn thân trần trụi lỏa lồ trong phòng, Phương Thư Dương cúi đầu thưởng thức cơ thể trắng mịn non nớt này, bởi vì động tình mà cả người ửng hồng, vô cùng gợi cảm. Tình cảm không nhịn được liền chuyển thành những nụ hôn, phủ lên khắp lưng cậu, tốc độ chậm chậm trên tay cũng trở nên nhanh hơn.

Trần Vũ Khả cảm thấy bản thân mình sắp tiêu rồi, máu cả người đang sôi sùng sục, cả người yếu ớt ngã vào lòng anh, hơi thở cũng trở nên dồn dập, vài lần sắp ra cũng bị anh mạnh mẽ đè lại, cậu hy vọng Phương Thư Dương có làm ra động tác nhanh một chút, ngay khi cậu sắp đạt tới đỉnh, người kia lại ngừng giữa chừng.

Trần Vũ Khả ngơ ngác nhìn anh, trong mắt mờ mịt.

Phương Thư Dương cúi đầu hôn nhẹ lên khuôn mặt cậu, hỏi: “Còn muốn sao?”

Trần Vũ Khả gật đầu xấu hổ.

Phương Thư Dương áp sát vào tai cậu trêu ghẹo: “Mở miệng năn nỉ anh đi, đừng kiềm chế bản thân rên cho anh nghe đi.”

Muốn thực hiện hai đề nghị này, đối với Trần Vũ Khả thì còn khó hơn cả lên trời. Cậu không ngờ Phương Thư Dương lại xấu xa như vậy, không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt ngay, đỏ mặt vùng vẫy muốn thoát ra, rồi lắp bắp nói: “Em, đi toilet.”

Lúc này Phương Thư Dương làm sao có thể để cho cậu trốn đi, liền ôm siết cậu vào lòng thật chặt, cố ý kéo dài giọng, cường điệu nói: “Còn có điều kiện thứ ba —”

Trần Vũ Khả ngừng vùng vẫy, vểnh tai nghe ai kia nói ra điều kiện.

Phương Thư Dương đột ngột kéo tay cậu đến nơi nào đó dưới hạ thân cũng đã cứng ngắc của mình cách một lớp quần, “Em cũng giúp anh sờ sờ.”

Trần Vũ Khả cảm thấy rất khó khăn lại xấu hổ, vội vàng rút tay lại nghĩ muốn vùng ra lại bị ôm chặt trở vào, không thể làm gì khác hơn là gục đầu xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Phương Thư Dương thấy bộ dạng bị làm khó của cậu, bất đắc dĩ thở dài một hơi, một lần nữa vươn tay tới cầm lấy em bé của cậu, di chuyển lên xuống.

Khoái cảm chết người này lại tràn ra khắp người, Trần Vũ Khả vừa cảm nhận cảm giác muốn phóng ra, lại có chút áy náy, bàn tay bé xinh len lén vươn ra sau, chân chừ một chút, cũng cầm lấy thứ đang nóng rực

của ai kia vào trong tay, tuy cách một lớp vải quần nhưng vẫn có thể cảm thấy được thứ kia rất rất cứng, cậu cũng học theo ai kia di chuyển lên xuống.

Phương Thư Dương giống như là thấy chưa có đủ, kéo người cậu xoay lại, khuôn mặt hai người đối diện nhau, mở miệng ra lệnh: “Giúp anh cởi quần ra đi.”

Trần Vũ Khả đỏ bừng hết mặt không nói được lời nào, cầm quần lót của ai kia kéo kéo xuống, mới vừa kéo được một nửa thì cái thứ cứng ngắc nóng rực nào đó liền nhảy xò ra.

“Sờ đi.” Phương Thư Dương chẳng biết xấu hổ là gì liền chỉ huy.

Lúc này Trần Vũ Khả rất mắc cỡ, nhưng cậu vẫn đưa tay di chuyển xuống dưới eo ai kia, nắm lấy thứ cứng cứng kia. Di chuyển nó một tí, rồi ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra Phương Thư Dương đang hơi dựa vào đồng chân mềm đang chất đồng dưới đuôi giường, còn bản thân anh lại nhìn cậu thích thú. Hai tay lót sau gáy giống như là không có vội làm những bước tiếp theo.

Trần Vũ Khả còn tưởng rằng anh cũng sẽ giúp cậu giải quyết, nhưng mà nhìn anh thì thấy hình như không có giống, định mở miệng hỏi thử nhưng cảm thấy mắc cỡ nên chẳng cách nào nói ra khỏi miệng được.

Lúc này, Phương Thư Dương lại bắt đầu mở miệng hò hét: “Dừng lại làm gì, em đừng quên tự sờ sờ cho chính mình đi.”

Lần này Trần Vũ Khả thực sự có chút tức giận, có thể làm đến mức này đối với cậu đã rất không dễ dàng gì rồi, bình thường có đôi khi cậu cũng sẽ tự xử, nhưng cũng giấu giếm rất kỹ, kết thúc chuyện đó rất nhanh, mà hôm nay cậu phải vượt qua áp lực tâm lý rất lớn mới làm ra được tới nước này, kết quả thì người kia càng lúc càng đưa ra những đề nghị rất quá đáng.

Cậu tủi thân liếc Phương Thư Dương một cái, bắt đầu lần mò đến quần lót của mình.

Nhìn thấy bộ dạng tủi thân khổ sở của cậu, Phương Thư Dương cũng hiểu được bản thân mình làm có chút quá đáng rồi, vừa cảm khái ở trong lòng bé con này hình như có chút quá ngây thơ rồi phải không?! Đã làm tới bước này rồi mà cậu còn thẹn thùng cái gì nữa vậy?! Lại vừa ôm chặt cậu vào lòng, thỏa hiệp nói: “Gheo em một chút thôi, không cần để ý đến tiểu tiết đâu, mình tiếp tục đi.”

Sau đó Phương Thư Dương cũng không làm khó cậu nữa, rút cuộc dùng tay bao lấy thứ đã hơi mềm ra của cậu, nhẹ nhàng xoa nắn, kiên nhẫn giúp cậu lấy lại cảm giác từng chút một.

Từng đợt khoái cảm kéo tới, Trần Vũ Khả cảm thấy cơ thể mình co giật một trận, thật sự không thể khống chế bản thân mà rên lên một tiếng bắn ra đến trống rỗng.

29. Chương 29: Nghi Hoặc

Sau đó thì sao?

Sau đó chẳng xảy ra bất cứ điều gì cả! Phương Thư Dương sau khi giúp Trần Vũ Khả giải quyết xong, tự mình lại chạy vào toilet.

Nhìn Trần Vũ Khả bởi vì hoạt động quá sức mà thở gấp khiến cho khuôn mặt đỏ hồng, sau khi cao trào cả người nhũn ra mà ngã vật xuống giường, đôi mắt to với hàng mi dày tuy vẫn sang long lanh nhưng vẫn phủ một làn sương mù, làm cho người ta cảm thấy chất chứa một tia quyến rũ cùng dụ dỗ. Hình ảnh như thế đối với anh mà nói quả thật là hấp dẫn trí mạng. Anh không thể cam đoan nếu như mình liếc mắt nhìn nhiều hơn một chút thì có thể hóa thành cảm thú hay không, cho nên phải vọt nhanh vào trong toilet, trong đầu nhớ lại hình ảnh vừa rồi để tự xử.

Phương Thư Dương biết Trần Vũ Khả không giống với những bé trai mà anh quen biết trước kia, nếu đã quyết định sau này cả hai sẽ chung sống với nhau, anh sẽ không làm người kia tổn thương. Anh cùng rất

bội phục định lực cùng sự nhẫn nại của mình, phải biết rằng anh luôn là người biết chiều theo dục vọng bản thân, nếu như còn có lần thứ hai anh rất khó hứa hẹn bản thân có thể không chế được bao lâu.

Còn vài tiếng nữa là Phương Thư Dương phải đi rồi, ở bên cạnh nhau thời gian luôn lặng lẽ trôi qua, hai ngày quần quýt bên nhau, cả hai thật sự cảm thấy rất vui vẻ. Có gặp rồi sẽ có chia xa, biết rõ giây phút cuối cùng đó sẽ đến nhưng lại không muốn nhắc đến nó, cứ chờ sự thật hiển nhiên sẽ đến nhưng lại không thể không đối mặt với nó.

Trước khi Phương Thư Dương đi Trần Vũ Khả rót cuộc cũng thực hiện được nguyện vọng mời anh ăn một bữa. Sau đó trở về phòng thu dọn đồ đạc.

Trần Vũ Khả vẫn tỏ ra bận rộn, khi thì giúp anh kiểm tra xem có còn để sót thứ gì không, trong miệng thì không quên dặn dò anh những biệc cần phải chú ý, như là chú ý cẩn thận, sau khi về nhà thì nhớ báo tin này nọ...

Trong khi cậu kiểm tra ba lô của anh một lần nữa, Phương Thư Dương vẫn im lặng không nói lời nào từ nãy đến giờ thình lình cướp lấy ba lô trên tay cậu, ném qua một bên, ôm cậu vào lòng, nhẹ giọng hỏi: “Sao em phải miễn cưỡng bản thân như vậy? Đi theo anh không tốt sao? Anh biết em rất không nỡ, đi với anh đi, mấy ngày nữa anh sẽ nhờ người giúp em làm thủ tục chuyển trường.”

Mặc dù bị anh nói trúng tâm tư, Trần Vũ Khả vẫn muốn giữ vững quyết định của mình, miễn cưỡng nở một nụ cười thật tươi, lắc đầu: “Anh nói giống như là mình sẽ chẳng bao giờ gặp nhau nữa vậy, hai tháng nữa là nghỉ hè rồi, tới lúc đó em sẽ đến thăm anh mà. Đi nào, em tiễn anh ra bến xe.”

Trần Vũ Khả là một người cố chấp, Phương Thư Dương biết có nói nhiều hơn cũng vô ích, cũng không chèo kéo nữa. Cuối cùng anh kiên trì chỉ cho Trần Vũ Khả tiễn anh đến cổng trường, vẫy một chiếc taxi lại, cảm giác lưu luyến khi chia tay luôn khiến người ta thấy đau lòng, tốt hơn hết là dứt khoát đi thẳng.

Phương Thư Dương đi rồi, trái tim Trần Vũ Khả tự nhiên trống rỗng vô cùng, đợi đến khi cậu chậm chạp trở về phòng, Đàm Thụy đã ở trong phòng chờ cậu.

Sau khi chứng kiến một màn lúc sang, tâm tình của Đàm Thụy trước sau vẫn chẳng có cách nào bình tĩnh trở lại, cậu ta vẫn ngồi ở trong thao trường của trường mà ngẩn người, mãi đến khi nhìn thấy Trần Vũ Khả cùng Phương Thư Dương đi ra ngoài cổng trường cậu ta mới quay về phòng, suy nghĩ cả ngày cậu ta cảm thấy có vài điều không thể không nói rồi.

Trần Vũ Khả nhìn thấy cậu ta thì hơi lạnh đi một chút, nhớ đến những lời Phương Thư Dương nói lúc sáng thì có chút xấu hổ, thật sự không hy vọng Đàm Thụy mà từ trước đến nay cậu vẫn luôn quý trọng như một người anh trai sẽ vì điều này mà xa lánh cậu. Dù sao cậu cũng chưa từng bội bạc tính hướng của mình với cậu ta.

Đàm Thụy rất nhanh đã cảm nhận được bầu không khí xấu hổ, dứt khoát hỏi thẳng vào vấn đề chính: “Người đàn ông kia là ai?”

Trần Vũ Khả lúc này mới nghĩ cần phải giải thích rõ ràng với Đàm Thụy, hy vọng cậu ta có thể hiểu được, suy nghĩ một chút liền quyết định nói thật: “Bạn trai của tôi.”

Ánh mắt Đàm Thụy âm trầm xuống vài phần, trong lòng mặc dù rất đau, nhưng cậu ta cố gắng kiềm chế tâm trạng của mình, bình thản hỏi thăm: “Cậu khi nào thì có bạn trai vậy? Sao tôi không nghe cậu nhắc đến?”

Trần Vũ Khả vẫn thật thà trả lời: “Quen nhau ở trong game.”

Lúc này khi ngồi ở trong thao trường, Đàm Thụy đã đoán thử thân phận của người đàn ông kia, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có khả năng chính là bạn trên mạng mà Trần Vũ Khả quen khi chơi game. Nhưng mà người quen qua mạng có thể tin tưởng được sao? Nghe thấy người kia chính miệng xác nhận, cậu ta liền kích động: “Cậu có biết cậu đang làm cái gì không vậy? Tình yêu qua mạng mà cậu cũng tin sao? Hai người mới biết có mấy ngày, người kia là người như thế nào cậu có biết không hả?”

Nhìn thấy Đàm Thụy kích động như vậy, trong lòng Trần Vũ Khả vẫn có chút khổ tâm, biết rõ tình cảm như thế sẽ rất khó được thừa nhận, không những là đồng tính mà còn yêu qua mạng, cho dù không được

thông cảm, cậu cũng biết phải thật lòng nói ra, “Biết, anh là sinh viên giống như bọn mình, tôi biết tôi đang làm cái gì mà, tôi tin tưởng anh.”

Đàm Thụy cười lạnh: “Anh ta nói cái gì thì liền là như vậy sao? Cậu không nghĩ đến anh ta là kẻ lừa đảo sao? Vũ Khả cậu quá ngây thơ rồi, tình cảm trên mạng phần lớn chỉ là giả tạo thôi, bởi vì mấy thứ đó rất dễ dàng, cũng chẳng cần phải nỗ lực, mọi người chỉ là quá rảnh rỗi thôi. Đợi đến khi cậu lại trao tình cảm chân thành thì liền rút lui! Vừa mới gặp nhau mà hai người đã có thể ngủ chung một giường, tôi nghĩ tên đàn ông kia cũng chẳng phải thứ tốt lành gì.”

Lời cuối cùng của Đàm Thụy đã khơi lên lửa giận của Trần Vũ Khả, cậu tin tưởng Phương Thư Dương, cũng không cho người khác nói xấu anh, cho dù đó có là bạn tốt nhất của cậu “Tôi vẫn nói lại, tôi tin tưởng anh! Cậu căn bản là không biết gì về anh cả, cậu dựa vào đâu mà nói anh như vậy!”

Nếu như Đàm Thụy không nói câu kia, Trần Vũ Khả cũng không bị kích động đến vậy, vốn muốn nhân cơ hội này để hai người có thể vui vẻ tâm sự với nhau, nhưng tình huống lúc này thì cậu căn bản không muốn nói chuyện gì với người kia nữa, không thèm để ý đến lửa giận bùng lên trong mắt Đàm Thụy, cậu quay người đi ra khỏi phòng.

Chuyện phiền phức cứ nối tiếp nhau kéo tới, Trần Vũ Khả vừa mới đi ra khỏi khu kí túc xá thì liền đụng phải Hàn Tử Nặc.

Bộ dạng Hàn Tử Nặc vẫn mặt dày như cũ, anh ta giống như là chuyên môn rình ở đây chờ Trần Vũ Khả, vừa nhìn thấy cậu thì liền đi về phía cậu, đôi môi mỏng nhẹ nhàng nhếch lên, dung giọng nói trầm trầm hỏi: “Cậu ta đi rồi?”

Trong lòng Trần Vũ Khả không vui, liền mặc kệ anh ta, chuẩn bị vòng qua anh ta tiếp tục đi.

Lúc hai người lướt qua nhau, Hàn Tử Nặc cười cười nói một câu, giọng nói không lớn không nhỏ, Trần Vũ Khả lại vừa vặn nghe được rõ ràng.

“Em không nghĩ ngờ tôi có quan hệ thế nào với cậu ta sao?”

Trần Vũ Khả dừng bước, quay người lại, nhìn Hàn Tử Nặc chờ anh ta tiếp tục nói cho xong.

Hàn Tử Nặc dường như rất hài lòng với phản ứng của Trần Vũ Khả, vì khiến cho cậu càng tò mò hơn, cố ý mập mờ, “Em cho rằng quan hệ của chúng tôi là gì, tình địch hay tình nhân?”

Trần Vũ Khả cảm thấy mình chú ý đến một người như thế cơ bản rất là sai lầm! Có chuyện gì không thể nói cho rõ ràng chứ, chỉ biết giả bộ thần bí, đồ dối trá!

Trợn mắt khinh thường đối phương, liền quay người đi thẳng!

Có thể Hàn Tử Nặc cũng không ngờ đến Trần Vũ Khả sẽ hành động như vậy, trong chớp mắt anh ta cũng không thể phản ứng gì, mãi đến khi cậu đã đi rất xa, anh ta mới cười tự chế giễu một chút.

Trần Vũ Khả không có việc gì để làm chỉ tùy tiện đi vòng vòng trong trường một chút mà chẳng biết nên làm cái gì. Quay về phòng, cậu sợ lại khắc khẩu với Đàm Thụy, tiếp tục đi qua đi lại trong trường lại sợ đụng trúng cái tên thần kinh Hàn Tử Nặc kia, cuối cùng cậu quyết định đến tiệm internet, tiện thể làm nhiệm vụ even lễ 1/5.

Vào trong tiệm internet Trần Vũ Khả rất buồn cười, sao tất cả những chuyện trùng hợp đều gom lại một chỗ vậy, cô gái tên Quách Linh đang ngồi ở vị trí cách cửa ra vào một dãy bàn.

Lần trước cô bán rế cho mình mấy món đồ, Trần Vũ Khả vẫn muốn cảm ơn cô một tiếng, vội vàng đi đến, vỗ nhẹ lên vai cô một cái.

Quách Linh bị giật thót người, quay đầu lại, nhìn thấy người con trai đứng trước mặt mình có chút quen quen, nhưng lại không nhớ ra là ai, cất tiếng hỏi thăm có chút nghi ngờ: “Cậu tìm tôi à? Cậu là...”

Trần Vũ Khả không ngại người khác không nhớ ra mình, liền nhanh chóng chỉ vào người, tự giới thiệu: “Tôi là người từng mua cuốn Thiên Thư Tàn Quyển của chị, lần trước chúng ta có gặp nhau ở KTV, tôi là bạn cậu Phi Sát.”

Nghe xong lời giới thiệu của Trần Vũ Khả, Quách Linh rớt cuộc cũng nhớ ra cậu là ai, cô nhàn nhạt tiện tay tắt game cùng website đang mở trên màn hình, đứng dậy khách sáo nói: “Thì ra là cậu à, xấu hổ quá tôi có việc phaair đi trước, cậu cứ chơi thong thả nha.”

Nhìn người kia không có quay đầu lại đi thẳng ra khỏi tiệm internet, trong lòng Trần Vũ Khả có chút khó chịu, người kia bày ra bộ dạng người lạ chứ có lại gần làm cậu rất khó hiểu! Cậu có thể cảm thấy biểu hiện khách sáo cùng lạnh lùng của Quách Linh, nghĩ lại cậu nhớ mình cũng đâu có đặc tội gì với cô đâu, tại sao cô ta lại lạnh lùng đến thế nhỉ?

Bất quá nhớ kỹ lại Trần Vũ Khả còn phát hiện ra một chuyện, Quách Linh sau khi nghe cậu giới thiệu xong thì trong mắt có chút bối rối, còn website bị tắt đi chính là diễn đàn của game Tiên Ma Loạn.

30. Chương 30: Trùng Hợp

Trần Vũ Khả sau khi vào game, chuẩn bị tìm một tổ đội để làm nhiệm vụ event 1/5, thì một tin nhắn được gửi đến cất ngang động tác của cậu.

Tin nhắn này là của Dao Nhi gửi đến.

“Anh ơi, giúp em được không?”

Tần Khả Vũ thấy lạ, Dao Nhi không Phải rất ghét cậu sao? Hôm nay sao lại chủ động nhắn tin cho cậu? Trong lòng mặc dù thấy nghi ngờ, cậu vẫn lịch sự nhắn tin trả lời.

“Việc gì?”

“Anh ơi, anh đang ở đâu? Em tới tìm anh.”

“Tôi đang ở chỗ quán gia.”

“Được, em tới liền, anh chờ em nha!”

Chỉ một lát sau tiên nữa gọi cảm đã chạy đến chỗ quán gia, dùng kênh phụ cận la lớn:

[Dao Nhi] Anh ơi, em tới rồi. Anh giúp em xem thử cái này là cái gì? Dùng để làm gì?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Bạn giao dịch qua tôi xem thử.

Vừa nói xong, cửa sổ giao dịch liền hiện ra, Trần Vũ Khả nhìn thấy thứ trên đó thì không biết phải nói cái gì...

Một cái là Thiên Thư Tàn Quyền, một cái là thần thú đan...

Chỉ cần là người chơi game này, chắc là cũng biết hai cái này là gì! Thần thú đan lúc trước Phương Thư Dương còn giải thích qua một lần, ngay cả con gà vừa mới chơi game cũng biết là cái gì, thế mà thật sự vẫn còn có người không biết nó dùng để làm gì sao! Thiên Thư Tàn Quyền mặc dù mới xuất hiện không lâu, nhưng mà cũng đã sớm tạo tiếng vang, ai ai cũng muốn kiếm được một bộ hoàn chỉnh, như vậy thì có thể đi hợp thành một pet mới, tin nhắn muốn mua Thiên Tàn Thư Quyền trên kênh thế giới chiếm hết phân nửa, chẳng lẽ Dao Nhi này không có thói quen xem kênh thế giới sao?

Trần Vũ Khả vẫn cảm thấy đối phương đang trêu chọc mình, nếu không thì là vấn đề của gà mờ, cô ta làm sao có thể hỏi như vậy nhỉ?

Có chút xấu hổ nếu phải nói ngay trên kênh phụ cận, Trần Vũ Khả gửi đề nghị kết bạn đến Dao Nhi, sau đó gửi tin nhắn qua cho cô.

“Bạn có ý à?”

“Em có ý cái gì? Anh ơi, anh biết hai thứ đó không?”

Trần Vũ Khả muốn học máu rồi, nếu như cô ta thật sự là đang giả bộ thì quả thật có thể đi làm diễn viên rồi, làm bộ quá giống thật đi! Gà mờ còn biết nhiều hơn cả cô ta, chẳng hiểu sao cô ta có thể chơi đến level 90 được.

“Bạn bình thường không xem tin nhắn trên kênh thế giới à?”

“Em có xem”

Trần Vũ Khả =,.=! (icon tàu nhưng ta k có nên chém tạm vào)) Nếu xem sao cô lại không biết?!

Rất bất đắc dĩ gõ xuống bàn phím”

“Được rồi, tôi coi như thua bạn rồi đó! Một cái là Thiên Thư Tàn Quyền nếu như gom được đủ bộ thì có thể hợp thành một con pet. Thần thú đàn là dùng cho pet, sau khi pet ăn thì có thể tăng kinh nghiệm cho nó.”

“Thì ra là như vậy à, em biết rồi, cảm ơn anh nha.”

Cô ta còn rất lễ phép! Trần Vũ Khả đang tính trả lời lại, một tin nhắn khác của Dao Nhi lại chạy qua.

“Anh ơi, cuốn Thiên Thư Tàn Quyền này không có tác dụng gì với em hết, anh cần không? Không cần thì em đem bán cho Khất Cái nha.” (Khất Cái: NPC mua hàng.)

Thứ tốt vậy mà cô ta định quăng cho Khất cái sao?! Trần Vũ Khả sắp bó tay rồi, cô ta thật sự cái gì cũng không biết sao?

“Bạn bán cho Khất Cái làm cái gì? Sao không mở cửa hàng mà bán?”

“Em không có cửa hàng, em cũng không biết nữa, túi đồ của em sắp đầy rồi, không đem bán thì sẽ không chứa được thêm thứ khác.”

“Trong túi cậu có cái gì? Máy thứ vô dụng thì bỏ hết đi!”

“Thì máy thứ lật vật thôi hà! Có phi hành kì, trên đó có ghi tọa độ, có thuốc, tất cả đều là em lượm được ở thôn tân thủ, còn có mấy viên bảo thạch, là khi em giết boss cấp 1 lượm được”

Xem xong hết đoạn tin nhắn này, Trần Vũ Khả thấy hình như mình bị nội thương rồi! Lần này không phải học máu thì cũng xị máu cho coi!

Phi hành kì, mấy tiệm tạp hóa trong game bán 500 đồng một cái, gamer bình thường khi làm nhiệm vụ sợ túi đồ đầy không nhận được phần thưởng thì phi hành kì sẽ là thứ bị vứt đi trước tiên. Thuốc men ở thôn tân thủ, toàn là đồ rác rưởi! Hệ thống cứ cách một tiếng sẽ rải đầy các loại thuốc ở đó, mỗi lần dùng có thể tăng Tuyệt Thể Mĩ Nữ0HP, một gamer mới vừa vào game thì đã có mấy ngàn điểm HP rồi, thuốc này cần bản chả có bao nhiêu tác dụng, gamer mới cũng chẳng muốn lượm, cô ta đã level 90 rồi lại còn chạy đến đó lượm mấy thứ bèo bọt này?!

Còn mấy viên bảo thạch kia, giết chết boss cấp 1 thì sẽ được 1 viên bảo thạch cấp 1, mấy thứ đó ở tiệm tạp hóa đều có bán, đủ loại kiểu dáng, muốn kiểu gì thì sẽ có kiểu đó, 500 đồng một viên, tiện lợi vô cùng!

Cô ta tình nguyện vác theo một thân bèo bọt, cũng không có bất kì một thứ cực phẩm nào, chẳng phải con gà thì là cái gì?!

Trần Vũ Khả kiên nhẫn hướng dẫn cho cô”

“Bạn nói mấy thứ này vô dụng, Thiên Thư Tàn Quyền một cuốn có thể bán 20 triệu, mà bạn nói cho dù vứt đi cũng không ai nhặt sao.”

“Hả! Thật vậy sao? Nhưng mà cuốn Thiên Thư Tàn Quyền này thật sự em không cần mà, mấy thứ kia em lại dùng thường xuyên luôn.”

“Nếu thật sự bạn không cần thì bán cho tôi đi, tôi sẽ trả cho bạn bằng với giá thị trường, có được không?”

“Tốt quá.”

“Bạn giữ cho tôi mấy ngày nha, tôi kiếm đủ tiền sẽ nhắn tin cho bạn.”

“Không sao, em đưa anh trước, bây giờ em không đem theo được.”

Trần Vũ Khả thật sự không muốn chiếm tiện nghi của người khác, lúc giao dịch cậu đem toàn bộ tiền bạc trên người thanh toán trước, hơn nữa còn liên tục cam đoan nhất định trong vòng hai ngày nữa sẽ đem số tiền còn thiếu trả lại cho cô. Dao Nhi chẳng để ý đến một chút nào, lại còn cảm ơn Trần Vũ Khả rồi rút vì đã giúp cô giải quyết được mối phiền phức lớn.

Tự nhiên Trần Vũ Khả cảm thấy cô bé này rất dễ thương, hai người đứng trước quán gia nói nhảm.

Kênh phụ cận:

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Hai món đồ này sao em có được?

[Dao Nhi] Hồi này em tới Bạch Cốt Sơn gặp Boss, giết nó nên có được.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Không thể nào? Em có thể lên Bạch Cốt Sơn? Còn có thể giết Boss?

[Dao Nhi] Không phải, em đi với anh hai em, sau đó có một chị chạy tới, hai người đó giết, nhưng đồ lại rớt vô túi em, hi hi.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Số em hên quá ha.

[Dao Nhi] Đúng thiệt đó, hai người vừa giết Boss xong thì đem em về thành, em vừa định hỏi chị kia mấy món đồ đó là gì thì đã chẳng thấy chị đó đâu nữa. Vừa hay người đang online trong bang em chỉ biết anh, cho nên mới nhắn tin cho anh. Anh tốt thiệt đó, em tưởng anh còn không để ý đến em.

Trần Vũ Khả cảm thấy buồn cười, đứa bé này rất hay nha.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tôi sao lại không để ý đến em? Với lại em có thể hỏi anh hai em mà?

[Dao Nhi] Em mới không thèm hỏi anh, anh đáng ghét lắm!

[Dao Nhi] Anh còn nhớ không? Lần Tổ Thiên lúc trước em hỏi anh là nhân yêu đó, hí hí.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Ặc, cái này hả? Đâu có gì đâu, tôi vốn là nhân yêu mà.

[Dao Nhi] Em cũng nói cho anh biết một bí mật nha, thật ra em cũng là nhân yêu.

Trần Vũ Khả vừa gõ tin nhắn xong thì uống ngụm nước, giờ thì hay rồi, toàn bộ nước đều bị phun lên màn hình máy tính. Cậu vội vã móc khăn ra lau.

Dao Nhi không thấy cậu trả lời lại nói tiếp.

[Dao Nhi] Anh không tin à? Em là nhân yêu thật. Em thấy anh hai em chơi game này rất hay nên cũng lên lên chơi. Sau khi anh hai biết em chơi account nhân yêu thì tự nhiên nổi điên với em, cho nên em mới ghét anh! Mà em thích nhân vật này, nhìn đẹp mà.

Trần Vũ Khả nhìn thấy Dao Nhi nói như vậy, sao tự nhiên thấy rất thơ ngây?! Lập tức gõ xuống bàn phím hỏi.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Em bao nhiêu tuổi rồi?

[Dao Nhi] Năm nay em 12 tuổi, đang học lớp 6 trường tiểu học dân lập Dục Thành.

Trần Vũ Khả ngất xỉu, lần này xem ra là chuyện =.= nhất mà cậu từng gặp ở trong game nha! Thì ra đối tượng bị cậu ghen lúc trước hóa ra lại là một bé con đi học tiểu học nha! Thật sự là mất mặt quá xá! Đã thế bé con này còn là một bé trai!

Đột nhiên Trần Vũ Khả hiểu rõ hết, tại sao Dao Nhi nói chuyện lúc nào cũng ngây thơ, những câu hỏi nghe cũng rất ngốc, một đứa trẻ thì có thể hiểu được cái gì chứ? Có thể chơi đến level 90 là quá giỏi rồi. Thì ra cậu bé không có giả bộ, cậu bé quả thật là gamer gà trong game. Tuy nhiên cậu bé này lại biết chơi account nhân yêu lại còn biết dùng một cái tên rất con gái.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] ...

[Dao Nhi] Anh ơi, anh sao vậy?

Trần Vũ Khả không biết phải nói sao, quyết định nói chuyện bằng quơ.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Không có gì... Cái chị giúp em giết boss là ai vậy?

[Dao Nhi] Em không nhớ rõ, nhưng mà tên của chị đó hình như em đã từng thấy rồi, nhưng nhất thời cũng không nhớ, anh chờ một chút nha, mấy cái này phải từ từ suy nghĩ.

Vốn chỉ là một câu hỏi cho có, Trần Vũ Khả cũng không muốn để cậu bé quá chú ý đến vậy, càng lúc càng cảm thấy cậu bé này rất hay.

Có thể giết boss ở nơi nguy hiểm như Bạch Cốt Sơn, trong server cũng chẳng có bao nhiêu người làm được. Trần Vũ Khả bắt đầu thấy tò mò, anh hai của cậu bé này là ai nhỉ? Mà chị gái trong miệng cậu bé này là ai? Không nhìn được phải hỏi thăm.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Anh hai em tên gì?

[Dao Nhi] Sở Mộ.

Sở Mộ?!

Gamer cao thủ trong server hình như đâu có ai tên Sở Mộ đâu ta.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Đây là tên thật của anh hai em hả? Anh hỏi tên anh của em dùng trong game là gì kìa?

[Dao Nhi] Đúng rồi, tên anh em là Sở Mộ. Trong game tên Tiến Sĩ.

Tiến Sĩ?!

Trần Vũ Khả giật mình! Dao Nhi hóa ra là em của Tiến Sĩ?! Vậy sao cậu bé không đến Tinh Quang Đại Đạo?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Anh hai em là Nam ma reborn lần 2 level 120 đó hả?

[Dao Nhi] Đúng rồi, nhưng mà hôm nay anh hai mới thăng cấp rồi, bây giờ level 121 rồi.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Em biết anh hai em là bang chủ của bang Tinh Quang Đại Đạo không?

[Dao Nhi] Em biết chứ.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Vậy sao em không đến bang của anh hai em?

[Dao Nhi] Em mới không thèm! Em ghét ảnh nhất! Anh hai em tự nhiên bắt em xóa account, lại còn mắng em là nhân yêu chết tiệt, em muốn tự chơi một mình, không thèm để ý đến ảnh.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Vậy sao em lại đến Cực Tốc Nhất Phái?

[Dao Nhi] Em chọn đại hà, cái tên này nghe hay.

Trần Vũ Khả buồn cười, đúng là trẻ con mà, ngay cả suy nghĩ cũng thơ ngây như vậy. Bất quá Tiến Sĩ có lẽ rất để ý chuyện Phi Sát lừa gạt anh ta thì phải, nếu không anh ta cũng chẳng ép em trai mình xóa account, lại còn không chú ý mà nói những lời khó nghe với cậu bé như vậy.

Thế giới này thật sự nhỏ mà! Tự nhiên trong lòng Trần Vũ Khả sinh ra rất nhiều cảm khái. Gamer luôn có thể có mối liên hệ với hiện thực bên ngoài, mới có vài ngày mà lại gặp nhiều người như vậy.

Lúc này cậu bé nói đang học ở trường dân lập Dục Thành thì phải! Trần Vũ Khả chắc chắn ở gần đại học A cũng có một trường học, tên là trường tiểu học dân lập Dục Thành.

Chẳng lẽ lại thật sự trùng hợp vậy sao?!

31. Chương 31: Suy Đoán...

Hôm nay Trần Vũ Khả nán lại ở trong game rất lâu, bởi vì cậu hoàn toàn bị trở thành bảo mẫu. A.

Sau khi biết Dao Nhi chỉ là một cậu bé, kiên nhẫn của cậu tự nhiên tăng lên vài phần, mang theo cậu bé con làm nhiệm vụ của event 1/5 một lát thì tiên nữ gọi cảm đã tăng lên level 98. Vừa nghe nói level 98 đã có thể đi reborn, cậu bé con liền nhin không được, nháo nhào đòi reborn. Qua nhiệm vụ reborn, gánh nặng gom góp Item cần để reborn cứ tự nhiên mà giao cho Trần Vũ Khả hoàn thành. Sau khi reborn còn phải mang theo cậu bé con đi tăng level, một hồi bận rộn này khiến cho thời gian trôi qua rất nhanh, đến hơn 10 giờ tối, đồng hồ sinh học của cậu bé con cũng đã lên tiếng, không thể không đi ngủ, mới bịn rịn rời khỏi game, trước lúc đi còn luôn miệng đề nghị Trần Vũ Khả ngày mai nhất định phải login sớm sớm một chút cùng cậu bé chơi game chung.

Qua mấy tiếng đồng hồ bận rộn, Trần Vũ Khả cuối cùng cũng thở phào một hơi, thế mới biết cậu bé con quần lên người thì có bao nhiêu đáng sợ! Chỉ cần là người cậu bé cảm thấy có thể tin tưởng được liền xuất ra tất cả tuyệt chiêu dây dưa đeo bám, rất thẳng thắn, không hề có tâm cơ. Mặc dù đưa cậu bé đi chơi game cùng có chút mệt, nhưng mà Trần Vũ Khả không hề cảm thấy phiền phức, ngược lại còn cảm thấy chơi chung với cậu bé rất vui vẻ dễ dàng.

Khi quay lại về phòng, ở trong phòng tối thui, Đàm Thụy cũng chẳng biết đi đâu rồi. Trần Vũ Khả thở dài, trong lòng có chút tiếc nuối, lúc này cậu vô cùng mâu thuẫn, vừa sợ hãi phải đối diện với Đàm Thụy, rồi lại hai vọng hai người có thể bình tĩnh nói chuyện với nhau, tốt đẹp như trước.

Tắm rửa xong lên giường nằm, Trần Vũ Khả nhìn chằm chằm vào điện thoại di động đến phát ngốc. Phương Thư Dương đi hồi khoảng 5 giờ chiều, bây giờ đã là 10 giờ tối, chắc là về đến nhà rồi phải không? Tại sao không gọi điện thoại lại?

Tuy rằng chỉ mới gặp nhau có hai ngày, Trần Vũ Khả lại cảm giác cả hai như đã quen nhau từ rất lâu, hai người bên cạnh nhau cũng không hề có cảm giác xa lạ. Nhưng trong lòng cậu vẫn luôn có chút bất an, nói cậu mãi cảm cũng được, tự ti cũng được, cậu cứ cảm thấy bản thân mình cùng Phương Thư Dương là người của hai thế giới, thật giống như mặt trăng với mặt trời, thật sự rất xa xôi. Cậu không có sự tự tin giống như anh, năng lực ở những phương diện khác cũng không được bằng anh, đây có lẽ chính là lí do khiến cậu từ chối. Khoảng cách sinh ra cái đẹp đi, cậu sợ hai người nếu thật sự sớm chiều bên nhau, khuyết điểm của cả hai sẽ lộ ra không thể che lại được. Hơn nữa một sinh viên đi đến một thành phố xa lạ, cậu sợ sẽ càng ỷ lại vào anh, cậu sợ sẽ đánh mất chính mình.

Anh chỉ mới đi sáu tiếng, nhưng lại như đã thật lâu, trên giường giống như vẫn còn lưu lại hơi thở của Phương Thư Dương, nhớ nhung về anh lại càng thêm khắc sâu. Chờ đợi làm cho thời gian như dài đằng đẳng, cảm giác này tràn ngập trong lòng thật sự rất không thoải mái, Trần Vũ Khả thật sự không chờ được nữa, gọi điện thoại cho anh.

Điện thoại di động đổ chuông thật lâu mới có người bắt máy, nhưng mà cũng không có người trả lời, âm thanh trong điện thoại rất ồn ào. Trần Vũ Khả sợ là do đường truyền có vấn đề, liền “Alo” mấy tiếng thật to.

Âm thanh ồn ào chậm rãi biến mất, trong điện thoại yên tĩnh trở lại, giọng nói trầm ấm của Phương Thư Dương vang lên.

“Vũ Khả, anh đang ở ngoài.”

Trần Vũ Khả “Dạ” một tiếng, không biết có đang làm phiền anh không.

“Anh về nhà hơn một tiếng rồi, vừa về thì bạn bè gọi anh ra gặp nhau một chút, định khi nào về thì gọi cho em liền.”

Nếu anh đã về nhà bình an rồi, Trần Vũ Khả cũng an tâm. Nhưng mà tâm trạng không hiểu vì sao vẫn có chút sa sút, vẫn tưởng rằng anh còn đang trên đường vất vả, không nhin được mà lo lắng cho anh, thế nhưng người ta đã về nhà từ lâu rồi, lại còn cùng bạn bè đi nhậu, thế mà một cuộc điện thoại cũng không thêm gọi.

Có phải một người khi yêu sẽ đánh mất chính mình, bất kì hành động cử chỉ nào của người kia cũng khiến cho toàn bộ đầu óc của mình chuyển động. Trần Vũ Khả chưa xót trong lòng, ban đầu có rất nhiều điều muốn nói, bây giờ cũng chẳng biết phải nói cái gì.

“Anh về là ổn rồi, anh đi chơi đi, em cũng buồn ngủ rồi, em cúp điện thoại nha.”

Nói xong, không đợi bên kia trả lời, cậu đã cúp điện thoại ngay, ngay cả pin cũng tháo ra.

Nằm ở trên giường trần trọc, mắt ngủ cả đêm.

Lại một ngày mới, không thể không nói đến cuốn Thiên Thư Tàn Quyển mà Dao Nhi bán cho Trần Vũ Khả lại vừa vặn chính là cuốn mà cậu chưa có được, lúc này thì có đủ trọn bộ rồi, pet triệu gọi đầu tiên trong game đã ra lò rồi, kênh thể giới lại bị chấn động nha!

[Vương Đội Trưởng] Mĩ Nữ, tui thật sự rất muốn hỏi một câu, GM có phải là người nhà của bạn không vậy? Tại sao bao nhiêu đồ vật hiếm có khó tìm đều bị bạn chiếm vậy? Gàò! Không công bằng mà!

[Nữ Nhân Hoa Trung Tú] Mĩ nữ, bán cho tui đi! La Sát Quỷ Cơ thật sự đẹp quá xá! Tui muốn, tui muốn! Tui muốn muốn muốn!

[Bạch Y Lăng Nhân] Mẹ! Tại sao cái gì tốt đều bị yêu nhân này đụng trúng? Game này chẳng lẽ không muốn cho người khác chơi nữa sao? Tao muốn phản đối! Tao muốn khiếu nại!

[Loạn Sát] Bạch Y, mày ganh tị hả?! Người ta chính là nhân phẩm tốt, mày không phục à? Có bản lĩnh thì tự đi làm một con đi, đừng có ở đây mà giả mù sa mưa kêu gàò! Mĩ Nữ, bọn mình đừng để ý tới nó, đem La Sát Quỷ Cơ đến chỗ phu xe đi, cho bọn họ hâm mộ chết luôn. Há há!

[Bạch Y Lăng Nhân] Loạn Sát, mày đừng quên sổ sách lần trước bọn tao còn chưa tính xong nha! Có bản lĩnh thì đến cửa thành đi, tao với mày PK!

[Loạn Sát] Ai thèm để ý mày! Đi chỗ khác chơi! Mĩ Nữ ơi tới phu xe đi, tui đang đợi cậu nè.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tới liền.

Trần Vũ Khả thật sự không ngờ được hợp thành một con pet triệu gọi cũng được thông báo trên hệ thống, lại còn đen tên cùng ID của cậu hô lên! Mới chút xíu mà có mấy chục người đề nghị kết bạn rồi muốn mua La Sát Quỷ Cơ, cậu từ chối hết toàn bộ, cái đó đương nhiên là vì pet triệu gọi này cậu muốn giữ cho mình xài mà.

Khi đi đến chỗ phu xe, tất cả mọi người đang ở đó, Trần Vũ Khả ngoan ngoãn nghe lời liền đem La Sát Quỷ Cơ ra diễu hành một vòng, khiến cho hiện trường không ngừng vang lên tiếng sói tru. Tự nhiên lại có người đề nghị kết bạn với cậu, còn tin tức trên màn hình thì xuất hiện ào ào, trước phu xe hỗn loạn vô cùng, cậu còn chưa kịp nhìn thấy người đề nghị kết bạn với cậu là ai, tin nhắn trên hệ thống cũng không thấy gì nữa, đợi một lúc lâu cũng không thấy ai nhắn tin qua.

Chắc là kết bạn nhầm, cậu thầm nghĩ như thế.

Có La Sát Quỷ Cơ, Trần Vũ Khả lại có mục tiêu phấn đấu mới, cái đó là cày level lên thật nhanh, vừa vặn lại có thể đem Dao Nhi theo cày ké. Cậu bé con sau khi biết được tin tức này thì vô cùng hưng phấn, để báo đáp Trần Vũ Khả, liền mang đến cho cậu một tin tức khiến cho người ta giật hết cả người.

Trần Vũ Khả không phải từng hỏi Dao Nhi chị gái từng cùng chém Boss là ai sao?

Cậu bạn nhỏ nghĩ ngợi thật lâu cũng chẳng nhớ ra. Sáng nay sau khi ngủ dậy, chạy qua phòng anh hai, phát hiện anh hai đang treo máy đi ngủ, tin nhắn của bạn bè thì đang lóe sáng không ngừng. Dao Nhi tò mò mở ra xem, cái tên người nhắn đến thấy rất quen, cẩn thận nhớ lại một lúc, đây không phải là chị gái lần trước sao?! Nhưng mà chị gái này nói chuyện sao khó hiểu thế, chỉ có mỗi một câu — em không tốt sao? Chẳng lẽ anh còn nhớ tới nó sao?

Thế giới của người lớn thì trẻ con sẽ chẳng thể hiểu được, Dao Nhi đem tất cả mọi chuyện nói cho Trần Vũ Khả biết, lại còn nói cho cậu biết tên của chị gái kia — Nguyệt Hồng Yên!

Thì ra Nguyệt Hồng Yên quen biết Tiến Sĩ!!!

Có việc gì đó hình như sắp trời lên khỏi mặt nước, Quách Linh tại sao lại lạnh lùng với mọi người như thế? Sau khi bị bắt gặp thì có chút bối rối? Còn có website mà cô ta tắt đi.

Liên kết tất cả những chuyện đã xảy ra, Trần Vũ Khả có một phỏng đoán rất khiếp đảm.

Quách Linh chính là cái người post những bài viết kia trên diễn đàn?!

Cô ta và Tiến Sĩ biết nhau, cô ta thích Tiến Sĩ, mà lúc ấy Tiến Sĩ lại dính chùm với Phi Sát, cô ta lại là bạn học của Phi Sát, tình cờ phát hiện ra bí mật của Phi Sát, liền đem bí mật này tung hê lên diễn đàn, làm cho Phi Sát với Tiến Sĩ đoạn tuyệt. Nếu là như thế này, mục đích của cô ta cũng đã đạt được rồi, tại sao còn chưa buông tha cho Phi Sát? Hết lần này đến lần khác mật sát anh trên diễn đàn? Làm cho Tiến Sĩ ép buộc anh phải chuyển server. Còn cô ta vì sao không gia nhập vào Tinh Quang Đại Đạo, mà lại ẩn núp ở trong Cực Tốc Nhất Phái chứ? Rồi cuộc mục đích của cô ta là gì?

Mọi người vẫn nói đổ kị của phụ nữ thì rất ghê gớm, cô ta có thể giả bộ làm như làm bạn của mình, nhưng ở sau lưng lại ra sức hãm hại mình. Tình cảm của Quách Linh dành cho Tiến Sĩ rốt cuộc là sâu đậm đến mức nào mà khiến cho cô ta tằm tối, thâm hiểm đến thế. Nếu như không phải Dao Nhi vô tình phát hiện ra chuyện này, Trần Vũ Khả sẽ không bao giờ ngờ được một người không thích nói chuyện, thậm chí còn là một cô gái có vẻ lạnh lùng lại có một bộ mặt như vậy. Đáng thương nhất chính là Phi Sát, anh còn chưa hay biết gì, người bên cạnh vẫn luôn ra sức hãm hại anh, anh thế nhưng vẫn mịt mờ không biết gì, còn tưởng rằng tất cả đều là do tự mình tạo ra. Anh sẽ vẫn nghĩ nếu như lúc ấy Quách Linh không có tung hê lên diễn đàn mà là tự anh mở miệng giải thích rõ ràng với Tiến Sĩ, thì mọi chuyện cũng sẽ không biến thành như bây giờ.

Bất quá tất cả đều là phán đoán của Trần Vũ Khả, cậu cũng không dám chắc chắn. Nếu như đoán sai thì sao? Vậy thì chẳng phải là đổ oan cho người tốt? Tạm thời không có ý để lộ ra chuyện này, cậu quyết định đem Quách Linh trở thành đối tượng quan trọng cần phải theo dõi, cẩn thận chú ý tất cả các hành động của cô ta, tìm ra bằng chứng chân thật!

Xem như là phát hiện ra một bí mật nho nhỏ như vậy, Trần Vũ Khả hưng phấn giống như là uống máu gà, nhanh chóng biến thành đại thám tử điều tra. Lúc thì lướt trên diễn đàn tìm dấu vết, lúc thì đi thăm dò từ trong miệng Phi Sát, cuối cùng lại còn thu về một đàn em.

Không cần phải nói, đàn em này tất nhiên là Dao Nhi rồi, người có thể tiếp cận rất gần với Tiến Sĩ, như vậy cậu có thể biết trước những chuyện gì xảy ra xung quanh Tiến Sĩ. Cậu bạn nhỏ sau khi nhận được nhiệm vụ này, cũng rất hưng phấn! Mặc dù cậu bé không biết rõ tại sao phải chú ý đến hành động của anh hai cậu bé, nhưng mà lúc này cậu vô cùng sùng bái Trần Vũ Khả, thần tượng nhờ cậu làm một việc nhỏ xíu như thế, cậu chắc chắn là nghĩa bất dung thân rồi, lại còn nghiêm ngặt làm theo lời của thần tượng, tuyệt đối không để lộ ra nửa tia dấu vết.

Trần Vũ Khả uống máu gà vẫn chìm đắm trong không khí căng thẳng của quá trình điều tra vụ án, Phương Thư Dương login đã lâu mà cậu cũng chưa phát hiện ra.

Anh Phương đẹp trai tức giận! Tối hôm qua sau khi về nhà, chuyện đầu tiên chính là gọi điện thoại cho Trần Vũ Khả, hay lắm, cậu tắt điện thoại!

Nghĩ tới nghĩ lui đoán là có khả năng cậu lại nghĩ ngợi lung tung, Phương Thư Dương cũng rất bất đắc dĩ, trước khi về thì mấy người bạn gọi điện thoại hẹn gặp nhau, liền báo chuyến bay của mình, vừa mới bước xuống máy bay thì cả đám kia đã đợi sẵn ở bên ngoài, kéo anh đi ăn nhậu, đã vậy còn hét hò âm ỉ, cơ bản anh không có thời gian để gọi điện thoại. Vốn định về sớm một chút, thì cậu đã gọi điện thoại tới rồi, ai ngờ nói mới có hai câu thì đã cúp máy. Lúc ấy Phương Thư Dương hung hăng nghĩ ở trong lòng, tên nhóc này cũng dám tắt điện thoại của ông à?!

Sau khi về thì gặp đả kích tiếp, người ta tắt máy luôn! Anh Phương đẹp trai thiếu chút nữa thì tức chết, lúc này mới đi có mấy tiếng thôi mà? Cậu thế mà đã không thêm ông đây để vào mắt?

Bất đắc dĩ làm sao ôi bất đắc dĩ làm sao, hai người ở quá xa nhau, cho dù có tức cỡ nào, Phương Thư Dương cũng không có cách chụp cổ được cậu, không thể làm gì khác hơn là đợi qua hôm sau rồi tính sổ!

Rất vất vả chờ cho tới hôm sau, sau khi Phương Thư Dương login vẫn chờ cậu chủ động chào anh, kết quả

chờ hơn mười phút... Hai mươi phút đồng hồ trôi qua... Rất nhanh là hết nửa tiếng rồi! Người kia một chút động tĩnh cũng không có.

Lửa giận bốc lên phừng phực, Phương Thư Dương thật sự là nhịn không được rồi, nhắn tin qua cho cậu.

“Em đang làm gì vậy?! Không phát hiện anh online à?”

Trần Vũ Khả nhận được tin nhắn này thì rất vui, làm thám tử một hồi lâu, sớm đã đem chuyện không vừa ý hôm qua vứt đi tận đâu, cậu đang muốn đem phát hiện mới này nói cho anh nghe.

“Em không phát hiện, em đang vội mà.”

Thật ra chỉ là một câu nói rất bình thường, nhưng Phương Thư Dương nghe xong dịch ra lại không giống như vậy rồi. Thật giống như bây giờ cậu đang vô cùng bận rộn, bận rộn đến không có thời gian để ý đến người khác, mà còn nói chuyện với cậu thì còn giống như là làm phiền cậu?!

“Oh, em bận rộn đến thế à?! Được rồi, em cứ bận đi, anh logout.”

Phương Thư Dương gõ xong mấy chữ này, thật sự là thở hồng hộc rồi logout.

Trần Vũ Khả vui đầu gõ tới tấp xuống bàn phím, định đem những chuyện đã biết kể cho Phương Thư Dương, kết quả thì nhận được tin nhắn, sau khi đọc qua, cảm thấy rất khó hiểu! Không hiểu sao tự nhiên anh lại logout?

32. Chương 32: Đối Diện Mảng Chử...

Trong game Tiên Ma Loạn có một cái nhiệm vụ, nó vừa tẻ nhạt lại chẳng có gì hay ho, muốn hoàn thành nhiệm vụ này, gamer phải mất rất nhiều công sức cùng thời gian, vẫn làm những chuyện giống nhau, giống như công nhân trong dòng chảy cuộc sống, luôn phải làm những việc nặng nhọc. Bất quá sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, gamer sẽ nhận được tiền cùng tặng phẩm, ngẫu nhiên nếu ăn ở tốt đẹp nhiều khi còn nhận được tặng phẩm đặc thù. Nhiệm vụ này gọi là 200 vòng, rất đơn giản chính là hoàn thành nhiệm vụ tìm người 200 lần thế là xong.

Gamer RMB chưa bao giờ lao đầu vào làm cái nhiệm vụ 200 vòng này, có khi ngay cả NPC giao nhiệm vụ này là ai họ còn không biết nữa là, họ tình nguyện dùng thời gian đó lãng phí vào việc đi PK với nhau cũng chẳng đi làm cái nhiệm vụ chán ngắt này. Trong mắt họ, làm cái nhiệm vụ này chẳng những mệt mỏi muốn chết còn chưa nói, đã vậy còn chẳng kiếm được bao nhiêu tiền, quả thực là một chuyện chẳng hợp lòng người, vốn chỉ là hành vi lãng phí, nếu họ cần tiền thì có thể nạp thẻ, nạp một thẻ thôi thì tiền cũng đã hơn làm nhiệm vụ 200 vòng gấp mấy lần.

Tất nhiên trong game thì gamer RMB chỉ chiếm một bộ phận nhỏ, trên đó thì có rất nhiều dân cày và gamer nghèo trong game dựa vào việc hoàn thành nhiệm vụ 200 để kiếm tiền chơi game.

Cho dù nhiệm vụ này khiến cho người khác thấy ghét, nhưng mà vẫn có rất nhiều người làm nó, một năm bốn mùa ở Bàn Đào Viên (nơi nhận nhiệm vụ) lúc nào cũng rộn ràng, mục đích của mọi người rất rõ ràng, đó chính là kiếm tiền! Dân cày tiền kiếm ra tiền thì có thể đổi thành nhân dân tệ, gamer nghèo để dành được tiền thì có thể mua đồ trong shop. Như vậy tốt đẹp biết bao nha, tất cả mọi người đều vui vẻ, ai ai cũng cần mà!

Nhưng mà niềm vui ngắn chẳng tày gang, game update lên thì chuyện chạy thương không còn vui được nữa rồi, để chém được quái trong lúc chạy nhiệm vụ 200 vô cùng xương máu, dân cày tiền thì càng ngày càng nhiều, ai cũng tình nguyện lên giao dịch với họ, so với mua đồ trong shop thì rẻ hơn nhiều, tiền trong game càng lúc càng mất giá. Để nấn gán dân cày tiền, nhà sản xuất nghĩ ra một biện pháp vô cùng ngu xuẩn: bỏ nhiệm vụ 200 vòng! Rồi lại đưa ra một nhiệm vụ kiếm tiền mới, gamer muốn có tiền gần như phải nạp thẻ.

Chém thẳng tay như vậy nhưng vẫn phải đứng ở góc độ của gamer mà suy nghĩ chứ, sau khi kế hoạch này được áp dụng, rất nhiều gamer gào khóc khổ sở, mỗi ngày login vào chính là liền chạy đi làm cái nhiệm vụ

kiếm tiền mới kia, không dám làm cái gì khác, sợ tiền mua card không quay về, lần sau sẽ không thể chơi game nữa, nhưng mà thật vất vả để dành tiền mua card, thì card cũng bán gần hết rồi, cái này mà gọi là chơi game à, hoàn toàn là hành hạ người!

Diễn viên chính của chúng ta cũng là một trong những nhân vật ở trong đám người chịu đủ mọi hành hạ này. Trần Vũ Khả mặc dù không cần nhiều tiền game cho lắm, nhưng mà tất cả chi tiêu bình thường trong game của cậu đều dựa vào làm nhiệm vụ 200 vòng mà ra, phải biết rằng thứ cậu không thiếu nhất chính là sức lực và thời gian, mỗi ngày đều dành một chút thời gian thay vì cày level thì làm nhiệm vụ 200 vòng kia. Bây giờ thì hay rồi, nhiệm vụ không làm được, hơn nữa tiền nợ Dao Nhi còn chưa trả hết, cậu bắt đầu vì tiền mà phát sầu.

Trần Vũ Khả là một gamer ngoan ngoãn an phận thủ thường, mặc dù đối với lần update này rất không vừa lòng, nhưng cậu cũng không có thể hiện sự tức giận ra ngoài, nhưng người khác thì không có giống như vậy, bọn họ đem lửa giận ngập trời phát tiết trên kênh thể giới.

[Cực Tốc Loạn Sát] Gào!!! Tại sao lại xóa 200 vòng??? Ông đây là sinh viên nghèo nha! Ông không có tiền mua card! Cực lực yêu cầu khôi phục lại nhiệm vụ 200 vòng!!!

[Vương Đội Trưởng] Ủng hộ Loạn Sát! Tui cũng vậy. Là dân nghèo nha! Cái nhiệm vụ mới kia thật sự rất rác rưởi, trần ai khoai củ mới được có chút xíu tiền, ngay cả mua card cũng không đủ! Tui sắp chơi game không nổi nữa rồi!!!

[Nữ nhân hoa trung tú] Tui cũng ủng hộ! Tui mặc dù là dân cày tiền, nhưng tui chưa từng dùng tới chương trình hack nha! Đừng vì một con sâu mà làm rầu nổi canh chứ! Tui còn phải dựa vào cái này để sống đó!

[Cực Tốc Loạn Sát] Nữ Nhân, không phải bà rất có tiền sao? Lúc nào chả thấy bà thu mua item cao cấp.

[Nữ Nhân Hoa Trung Tú] Khụ, khụ! Tui thu mua item cao cấp chẳng phải cũng để bán được giá tốt, bây giờ tiền không có, sau này có đồ tốt tui cũng chả dám thu.

[Cực Tốc Loạn Sát] Như vậy à! Update lần này thật sự hại người không nhỏ mà!

[Hoa Hoa Quả Quả] Tui cũng phải kháng nghị! GM thiệt xấu xa! Thật sự không chừa cho tui con đường sống nào sao?!

[Nhất định khinh bỉ] Mãnh liệt khinh bỉ!!! Kao quyết định rồi, hằng ngày sẽ không làm gì hết, login liền chém quái, lúc nào khôi phục lại 200 vòng thì mới không chém nữa!!! Trả lại 200 vòng cho kao, trả lại phiên bản game bình thường cho kao! Trả cho kao môi trường chơi game an toàn!

[Cực Tốc Loạn Sát] Đúng vậy! Mọi người cùng nhau phản đối đi!! Chúng ta phải cùng nhà sản xuất đấu tranh!!!

Bởi vì xách động của Loạn Sát, rất nhiều người hòa theo, trên kênh thể giới nói bậy rợp trời, ai ai cũng đều liều mạng phát tiết tâm trạng. Nhưng mà vẫn có vài người lại lạnh lùng trước chuyện này, bọn họ chính là gamer RMB tự cho mình ở vị trí cao, trong đó kẻ cầm đầu chính là Đường chủ Bạch Y Lăng Nhân của bang Chí Tôn.

[Bạch Y Lăng Nhân] Bọn mày gào khóc cái quỷ gì đó hả, không có tiền thì đừng có chơi game online, đi chơi game offline đi! Đừng có ở đây dọa người khác nữa!

[Cực Tốc Loạn Sát] Gào! Bạch Y tiện nhân! Hóng hớt gì hả! Mày đứng ngu ở một bên đi, đừng có tưởng có hai xu tiền thú thì giỏi lắm, mày sao không đi làm từ thiện đi, ở đây là chỗ cho mày chôn mả vào à?!

[Bạch Y Lăng Nhân] Thì sao, tao cứ xen vào đó, mày có thể làm gì tao? Tao coi thường nhất là những đứa như bọn mày, vừa muốn chơi lại vừa không muốn bỏ tiền. Một đám rác rưởi!

[Cực Tốc Loạn Sát] Mày ngứa người hả? Được rồi, không phải mày vẫn muốn PK với tao sao? Ra ngoài thành, tao hoàn thành cho mày!

[Bạch Y Lăng Nhân] Tới thì tới, ai sợ ai hả!

[Vương Đội Trưởng] Bạch Y mày vừa ăn cướp vừa la làng hả hả?! Tao thật nghi ngờ mày là do GM gài vô, mày nói tốt cho nhà sản xuất là có ý gì hả?! Mẹ kiếp, chưa từng thấy người giống như mày, mẹ nó đúng là có bệnh!

[Thủy Miếu Miếu] Bạch Y chỉ là không quen nhìn bọn mày tác oai tác quái, tao đồng ý quan điểm của Bạch Y, chơi không nổi thì đừng có đú đôn, gào thét cái con khỉ, kênh thế giới không phải là chỗ để cho bọn mày sửa bậy.

[Cực Tốc Loạn Sát] Tên tiện nhân Thủy Miếu Miếu kia mày còn mặt mũi nói chuyện hả? Những chuyện xấu xa mày đã làm mày quên ráo rồi hả? Mày cho rằng mày gia nhập vào bang Chí Tôn thì trở thành người có đẳng cấp cao hả, thật ra mày chỉ là một đứa tiểu nhân hèn hạ, đừng quên mày là phản đồ của Cực Tốc Nhất Phái bọn tao!

[Phong Vân Tiểu Khán] Nói cũng không thể nói lung tung, lúc ấy mọi người đều tự nguyện rời khỏi Cực Tốc Nhất Phái gia nhập vào bang Chí Tôn nha, tao với Thủy Miếu Miếu chỉ có tác dụng làm người đi đầu.

[Cực Tốc Loạn Sát] Biến mẹ mày đi, hai đứa bọn mày đều cùng một loại, trong lòng ai cũng hiểu rõ nhất. Bọn mày cùng nhau đến cổng thành đi, hôm nay chúng ta giải quyết luôn một thể!

[Phong Vân Tiểu Khán] Tới đây, Loạn Sát tao thật sự không quen nhìn mặt đứa cuồng ngạo như vậy, gặp nhau ở cổng thành!

[Thủy Miếu Miếu] Cực Tốc Loạn Sát mày chỉ là một đứa rác rưởi, Mẫn tiên thì có khả năng gì hả?! Bản lĩnh chẳng có mà đòi chảnh, đến lúc đó mày chết mà còn không hiểu vì sao mình chết! Ngụ thấy sợ!

[Cực Tốc Miếu Sát] Tiểu Khê đừng cãi nhau với bọn nó nữa. Sâm Thành, Phong Vân Tiểu Khán hai đứa mày nhanh ra cổng thành đi, không đến thì sau này cũng đừng nghĩ có thể tiếp tục chơi game nữa.

Ngay cả người tính tình rất tốt là Cực Tốc Miếu Sát cũng đã xuất hiện rồi, từ kháng nghị nhà sản xuất chuyển thành chửi nhau, bây giờ thì thành chém nhau rồi!

Tiếng chửi bậy vẫn liên tục vang lên, Trần Vũ Khả nhìn vào những lời thô tục ngập tràn màn hình mà bất đắc dĩ thở dài, sau khi thở dài là phần nộ, những kẻ này hùa nhau chửi hội đồng Loạn Sát với Miếu Sát, bây giờ lại còn lôi toàn bộ người Cực Tốc Nhất Phái ra chửi, nói càng lúc càng khó nghe.

Ai chẳng biết Bạch Y Lãng Nhân nói ra những lời này thật ra là nhắm vào Loạn Sát chứ! Tên đó vẫn còn muốn trả thù, nhưng Loạn Sát căn bản không thèm nhìn đến hắn, hắn đi theo dòng huyết Nam Nhân làm kiểu gì cũng chẳng giết được Mẫn Tiên, cho nên cố ý dùng lời xảo trá, kích động Loạn Sát. Nhưng hắn cũng không nghĩ lại, Loạn Sát là người dễ dụ vào đến như vậy sao? Cậu là tâm can bảo bối của Miếu Sát, ba kẻ này hùa nhau công kích Loạn Sát, Miếu Sát tính tình có tốt thế nào thì sao có thể không tức giận chứ?!

Sâm Thành cùng Phong Vân Tiểu Khán cũng vậy, làm ra chuyện như vậy thế nhưng vẫn tìm cớ thoái thác, đúng là có đủ vô sỉ.

Vô sỉ nhất chính là có vài người chọc giận người khác còn không nói, thế mà lại còn chẳng biết xấu hổ hùa theo người khác chửi người, xem ra lần này chẳng thể tránh được phải chém giết rồi. Tự nhiên Trần Vũ Khả nhiệt huyết cũng sôi trào, cậu cũng muốn gia nhập vào trận chiến này!

Khi Phương Thư Dương login thì cả server đã muốn nổ tung rồi, trên kênh thế giới những câu chửi tục tuôn ra không dứt, sau đó anh thấy một tin, quả thực làm cho anh càng kinh hoàng.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Đồng tính luyến ái thì sao hả? Ảnh hưởng gì tới mấy người hả? Tui là đồng tính đó! Cả đám mọi rợ các người có thể làm gì hả? Đúng là nhìn thấy ghét!

Phương Thư Dương vốn còn đang giận hờn nhìn thấy câu này thì cảm thấy rất buồn cười, xem ra bé ngọc này đang rất tức giận nha, đem bí mật của mình công bố ra ngoài rồi!

Bất quá câu này chẳng những chẳng tạo ra chút khí thế nào, câu cuối cùng cũng rất nữ tính. Không bị cười nhạo mới là lạ!

[Bạch Y Lãng Nhân] Mọi người thấy được chưa, tên gay này cuối cùng cũng chính miệng thừa nhận rồi! Đúng là mắc ói! Nhìn nó giống y như đàn bà, sao không dứt khoát đi thiến mẹ nó cho thành con gái chân

chính luôn đi!

[Sâm Thành] Người như nó tao thấy nhiều rồi, chẳng phải chỉ một con thỏ sao, là cái loại chuyên môn để cho đàn ông chơi.

[Phong Vân Tiểu Khán] Ha ha, tao còn chưa từng thử làm với đàn ông. Không biết sẽ có mùi vị như thế nào nhỉ! Mĩ nữ mày khi nào thì ra ngoài cho tao chơi một lần!

Nhìn qua một cái, những kẻ này càng nói càng quá đáng rồi. Lửa giận của Phương Thư Dương liền được đốt lên!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Bà mẹ nó ba đứa mày chán sống rồi phải không! Muốn xóa account phải không? Tao sẽ cho bọn mày toại nguyện! Toàn bộ lăn ra ngoài thành cho tao!

Cái gì gọi là khí thế? Cái này gọi là khí thế!

Phương Thư Dương hô hết câu này, ba kẻ kia cũng không dám hó hé nữa, bọn họ cũng biết làm cho Phiêu Linh đại thần dựng lông lên thì không có kết cục tốt đẹp gì.

Nói đến cũng rất buồn cười, Phương Thư Dương rống một tiến hóa ra lại ngăn lại được trò hề, kênh thế giới cũng chẳng còn ai chửi bậy nữa, trận chiến kia cuối cùng cũng không có nổ ra, mọi người đứng chờ ở ngoài cổng thành, những kẻ kia thì giống như rùa toàn bộ đều rút đầu trốn hết.

Trốn không ra khỏi thành cũng không có nghĩa chuyện này cứ thế mà kết thúc, bất quá vài kẻ này có thể tránh được một kiếp nạn, bởi vì Phương Thư Dương lúc này quan tâm nhất là suy nghĩ của Trần Vũ Khả.

Trước tiên là nói về chuyện Trần Vũ Khả tự nhiên sao lại nói một câu như vậy đi.

Những người này không phải đem toàn bộ người của Cực Tốc Nhất Phái đều chửi qua một lần sao? Trần Vũ Khả thật ra là không nhịn được, xuất phát từ tinh thần trọng nghĩa liền đứng ra chỉ trích những kẻ này, ai mà ngờ những kẻ đó đều chứa mũi giáo nhắm vào cậu, chửi cậu là nhân yêu, gay, ngay cả Phương Thư Dương cũng bị lôi vào chửi. Trần Vũ Khả bị chọc giận! Nếu chỉ chửi cậu, có lẽ cậu còn có thể nhẫn nhịn xuống, nhưng nếu đụng tới Phương Thư Dương thì không được! Lúc này cậu mới nói ra một câu như vậy.

Hơn nữa nói đến tâm trạng của Trần Vũ Khả lúc này đi.

Không phải bị ép buộc khiến cho mất bình tĩnh cậu cũng không định nói nhưng vậy, mặc dù cậu không hối hận, nhưng mà bị những kẻ ác ý chửi bới cậu cũng rất khó chịu, cái câu “Đúng là nhìn thấy ghét.” không biết vì sao liền gõ xuống. Cậu luôn tự nhắc nhở bản thân hành động đừng quá nữ tính, nhưng mà có một số thói quen ăn sâu trong người không phải nói sửa là có thể sửa ngay, nói chung trong lúc vô tình liền thể hiện ra ngoài. sau khi nhìn thấy ba người kia nói như vậy, cậu giận đến phát run, cũng không biết phải phản bác lại như thế nào, cãi nhau không phải là sở trường của cậu, nhưng cậu thật sự là không nuốt trôi được cục ghen này, lục lọi hết từ ngữ tìm lời để đối phó.

Lúc này thì Phương Thư Dương xuất hiện, khí thế hào hùng kia quát cho một trận tràn ngập khí phách!

Phải biết rằng Phương Thư Dương vẫn còn đang làm mình làm mẩy với cậu, không ngờ thế nhưng lại bảo vệ cậu như vậy, hơn nữa lời nói ra lại mang theo biết bao nhiêu uy hiếp nha!

Ngay lúc này, tâm trạng Trần Vũ Khả rất kích động! Hình tượng của Phương Thư Dương trong lòng cậu thoáng cái liền cao vời vợi! Có thể dùng một câu kinh điển để hình dung: cậu rất sùng bái Phương Thư Dương, giống như nước sông cuộn cuộn chảy, giống y như Hoàng Hà vô đề, không thể cứu vãn.

33. Chương 33: Bạo Động...

Trong lúc Trần Vũ Khả còn đang kích động, Phiêu Linh Thư Kiếm liền nhắn tin gọi cậu về nhà.

Ma nữ bé lấy tốc độ ánh sáng chạy về nhà. Sau khi về nhà nhìn thấy Nam nhân tóc bạc đã sớm đứng đợi thì không biết phải nói cái gì, chuyện lần trước tự nhiên hiện ra ở trong đầu, cậu lại mất tự nhiên, ở trong nhà đi tới đi lui nhưng không nói câu nào.

Lúc này trên đầu Phiêu Linh Thư Kiếm hiện ra một câu

[Phiêu Linh Thư Kiếm] FSY1985, YANG816

Trần Vũ Khả thấy lạ, hỏi:

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Cái gì vậy anh?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] ID với password của anh.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Oh! Anh đưa em làm gì?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Sau này có ai ăn hiếp em, em liền vô account anh chém chết nó.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Oh!

Phải nói là Trần Vũ Khả rất xúc động nha. Trước đó mấy phút Phương Thư Dương trên kênh thế giới vì cậu mà lên tiếng, bây giờ còn đưa ID và password cho cậu, cái này cũng thể hiện sự quan tâm cùng trân trọng của anh đối với cậu, mà cậu thì có chút xấu hổ, mới đây cậu còn giận anh lạnh lùng mà.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Oh cái gì mà o! Thử xem có online được không, tiện thể đưa ID với pass của em cho anh, mình đổi nhân vật.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Dạ.

Trần Vũ Khả sau khi đưa ID với pass cho Phương Thư Dương, dùng ID của anh để vào trong game thì đã thấy Phương Thư Dương đã login rồi, hai người vẫn còn đang đứng ở nhà.

Trần Vũ Khả rảnh không có gì làm nên xem qua thuộc tính cùng trang bị của Phiêu Linh Thư Kiếm, sau khi xem xong thì bị đả kích rất sâu!

Reborn mới hơn một tháng, Phiêu Linh Thư Kiếm đã lên level 101 rồi, level còn cao hơn cả Loạn Sát, xem ra cái người cày thuê kia thật sự rất có trách nhiệm với công việc nha, độ thành thạo của phép thuật cũng đã sắp max, tám con pet đều là thần thú! Đầu đã hơn level 100. Trang bị trên người càng không phải nói tới, một thanh thần binh cấp năm, quả thực rất dọa người! Account thể này phải dùng đến bao nhiêu nhân dân tệ mới đập ra được nhỉ?! Trong túi vật phẩm còn đựng đủ loại kiểu đáng trang bị cùng thuốc men cao cấp, ngay cả tiền game cũng thiệt nhiều.

Nhìn account của người ta, rồi nghĩ đến account của mình, quả thực là tự thấy xấu hổ, căn bản không có cách nào so sánh được! Toàn bộ trên dưới của ma nữ bé chỉ toàn là bèo bọt!

May mà Phương Thư Dương không có cười ghẹo cậu, hình như đã sớm dự đoán rồi, cũng chỉ hơi hột nói một câu:

“Đừng quá tự ti, account của em cũng rất được, chỉ bất quá tại em dụng trúng anh thôi.”

Thế thì đúng vậy, nếu như phải đo với Phiêu Linh Thư Kiếm, xem chừng ai cũng phải tự ti.

Hai người đổi account chơi game với nhau, quả là có cảm giác rất mới lạ, cảm thấy rất thú vị. Trần Vũ Khả điều khiển Nam nhân tóc bạc PK với người khác, cảm giác này quả thực quá tuyệt! Hoàn toàn trở thành thiên hạ đệ nhất ma thần, đánh đâu thắng đó, tấn công không thể trả đòn, vô địch thiên hạ!

Phiêu Linh Thư Kiếm không hổ là đại thần, trong danh sách bạn tốt chỉ có vài người, ngoại trừ Tuyệt Thế Mĩ Nữ cùng mấy thành viên trong Cực Tốc Nhất Phái, trên danh sách chỉ có một cái tên xa lạ, tên là Nhược Ngôn, là một account level thấp, hơn nữa người tên Nhược Ngôn này còn nhắn tin đến:

“Lúc này cậu trên kênh thế giới thể hiện uy phong quá nhỉ, bảo vệ cậu ta như vậy, lần này là nghiêm túc hả?”

Trần Vũ Khả nhìn vào những lời này, cảm thấy là lạ, trong câu chữ như lộ ra mĩa mai nhàn nhạt. Nhược Ngôn này là ai? Theo như lời người nọ thì hình như rất hiểu Phương Thư Dương, chẳng lẽ họ là bạn bè ở ngoài đời của nhau?

Không biết vì sao Trần Vũ Khả có chút phản cảm với Nhược Ngôn. Cậu không muốn người khác nghi ngờ tình cảm của cậu với Phương Thư Dương. Xuất phát từ lễ phép, cậu vẫn trả lời tin nhắn.

“Tôi không phải là người kia.”

“Cậu là ai?”

“Tôi là bạn của anh ấy.”

Thật lâu sau Nhược Ngôn mới hồi âm lại

“Ha ha, tôi biết cậu là ai rồi.”

“Thật sao?”

“Ừ, chờ cậu ta tới tôi sẽ pm cho cậu ta sau, out trước.”

Một màn kịch nho nhỏ xen ngang, đem lòng hiếu kỳ của Trần Vũ Khả kéo ra, người này nói chuyện cứ úp úp mở mở, thật sự rất giống một người. Nghĩ lại vẫn quyết định đem chuyện này nói với Phương Thư Dương, nhưng Phương Thư Dương cũng không có nói gì cả, chỉ nói cậu đừng để ý đến người kia.

Thật ra Trần Vũ Khả vẫn còn muốn hỏi người kia là ai? Tại sao lại nói chuyện kì lạ vậy? Nhưng thấy Phương Thư Dương không muốn nhắc đến, cho nên cũng không có mở miệng hỏi tiếp.

Lần trước không phải nói đến lần big update này khiến cho mọi người rất không hài lòng sao? Xem ra không riêng gì gamer ở server Phù Vân Các không hài lòng, gamer ở những server khác cũng vậy! Trên diễn đàn tất cả đều là bài viết yêu cầu khôi phục lại nhiệm vụ 200 vòng, nhưng mà nhà sản xuất đối với chuyện này làm như chẳng nhìn thấy, bất mãn liên tiếp cấp lên thành phần nộ, mọi người bắt đầu hành động, server Phù Vân Các tiến hành trận bạo động đầu tiên từ trước đến giờ.

Trần Vũ Khả cùng Phương Thư Dương đổi account chơi một chút vào buổi trưa, sau khi ăn cơm tối xong, cậu đăng nhập vào game lần nữa, nhìn thấy tình cảnh trước mắt liền bị dọa sợ đến sững người!

Tất cả gamer trong game đều biến hình thành voi! Dày đặc, chen chúc nhau thành một đồng, ngay cả nơi đặt chân cũng không có, mặc kệ đi tới đâu đều đụng trúng voi, nhất là chỗ phụ xe, toàn là một mảnh đen sì sì, trên đầu tất cả những con voi đều treo một câu giống nhau: Mảnh liệt yêu cầu phục hồi 200 vòng! Thẻ bảo vệ quyền lợi của chúng ta! Nhất định phải chống lại nhà sản xuất!

Lí do là có một gamer nhiệt tình post một bài thiệt dài trên diễn đàn, đề nghị mọi người cùng nhau kháng nghị, phương pháp rất đơn giản, đó chính là hi vọng mọi người biến thành voi phong tỏa mấy cổng truyền thông quan trọng ở trong game, cứ ở đó ngăn cản, làm cho người khác không thể chơi game giống như bình thường, phải khiến cho nhà sản xuất chú ý, ép họ hồi phục lại nhiệm vụ 200 vòng.

Gamer trong Tiên Ma Loạn có thể sử dụng thẻ biến thân, có thể biến thành bộ dạng các quái vật trong game. Trong đó voi là con có kích thước lớn nhất, đứng ở những nơi kia có thể chiếm một diện tích lớn, chỉ cần vài người biến thành game đã có thể che mất cổng truyền thông, gamer khác nếu muốn đi ra ngoài quả thật rất phiền phức, xem chừng tìm một hồi lâu cũng chẳng tìm được vị trí chính xác của cổng truyền thông ở đâu, càng huống chi là tất cả mọi người cùng biến thành voi.

Ở chỗ phụ xe bị nguyên bầy quái vật to đùng chen chúc, tuyên ngôn kháng nghị bay rợp trời, thật sự là khiến cho kẻ khác kinh hoàng!

Trần vũ khả lúc này chỉ có một cảm giác, đó là lag! Thử qua cái gì cũng đều không được, nhân vật lag không thể nhúc nhích, thật vất vả bước đi được mấy bước rồi lại bị giật trở về, tin nhắn trên kênh bạn bè nháy nháy, nhưng bấm vào thì không hiện ra! Bất đắc dĩ cậu chẳng thể làm gì khác hơn là rời khỏi game, đăng nhập lại lần nữa, lần này login vào tình hình vẫn giống y như vậy, không có các nào đành phải thoát game lần nữa. Ai bảo cấu hình máy tính của cậu thấp quá, hơn nữa lại dùng mạng internet trong trường, nếu còn kiên trì chơi tiếp, không khéo chết luôn!

Trần Vũ Khả mở QQ cùng diễn đàn game.

Những bài post kháng nghị đều xếp ở trên, đều có hơn 1000 bài trả lời. Đề nghị kia sau khi được đưa lên, những gamer nhiệt tình lập tức đem đi áp dụng trên server của mình, hiệu quả cũng không tệ lắm, mọi người đều rất tích cực, phản ứng lại còn mãnh liệt hơn. Người kia đem hình chụp màn hình post kèm theo trong bài viết, gamer ở những server khác cũng ủng hộ theo. Bây giờ, tất cả mọi người đều không có tâm trạng chơi game nữa, kiểu gì cũng phải đấu tranh với nhà sản xuất!

Bài post này làm cho Trần Vũ Khả đọc được thì sôi trào nhiệt huyết! Cậu cảm thấy vừa mới mẻ vừa thú vị, chơi game nhiều như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên thấy trong game phát sinh bạo động nha, mọi người tích cực đến mức làm cho người khác ngưỡng mộ, thật sự là khiến cho lòng người phấn khởi mà! Đáng tiếc là cậu lúc này không thể gia nhập cùng, cậu cũng rất muốn biến thành voi, trải nghiệm cảm giác điên cuồng này.

Biểu tượng QQ trên máy tính nhấp nháy Trần Vũ Khả vừa mở ra thì thấy là tin nhắn của Phương Thư Dương gửi đến.

Dương: Em không vào game à?

Vui vẻ: Lag lắm! Login vô không làm được gì hết, không nhúc nhích được luôn, thiệt là phiền phức.

Dương: Hi hi, mọi người đều điên cuồng hết rồi mà.

Vui vẻ: Đúng vậy, em cũng muốn điên một hồi.

Dương: a ha, ý của em là nói em cũng muốn tham gia trận bạo động này hử?

Vui vẻ: đúng vậy, chơi vui mà, tiếc là em không tham gia được.

Dương: Ủ, chờ anh chút.

Trần Vũ Khả có chút khó hiểu: Chờ gì vậy? chẳng lẽ anh bây giờ còn nhờ người đưa máy tính tới cho cậu?

Một lát sau, bên kia nhắn tin qua, Trần Vũ Khả vừa mở ra nhìn liền cười.

Anh gửi đến hình chụp trong game.

Tuyệt Thế Mĩ Nữ biến thành voi đứng ở trong đám người, trên đầu treo biểu ngữ kháng nghị.

Dương: Chỉ có cách này thôi, anh thay em trải nghiệm một chút, nói thật, nhìn lại cũng rất có ý nghĩa nha, tất cả mọi người rất kích động, để anh truyền hình trực tiếp gửi hình qua cho em coi.

Vui vẻ: Dạ!

Sau đó Phương Thư Dương đen tình huống phát sinh tại hiện trường toàn bộ chụp lại gửi qua cho Trần Vũ Khả xem. Ở giữa có còn xảy ra một chuyện rất thú vị, tất cả sever đều cùng nhau phát sinh bạo động, nhà sản xuất không thể không chú ý, tạm thời để ngăn cản lần bạo động này, GM cũng xuất hiện! bộ dáng của GM đẹp trai vô cùng, y phục đen sì, trên tay cầm một thanh Nguyệt Nha Loan đao, vóc dáng cũng rất cao to vạm vỡ, vừa nhìn qua thấy rất uy vũ, nhưng mà lần xuất hiện này cũng chẳng vinh quang gì. GM vừa xuất hiện, mọi người liền bắt đầu bao vây hấn, sau đó chỉ cần là người bao vây hấn thì liền bị đá ra khỏi game, chỉ một lát sau tại cửa truyền tống nhân số liền giảm đi phân nửa. Nhà sản xuất tưởng rằng thủ đoạn mạnh mẽ thế này thì có thể ngăn cản được đợt bạo động, nhưng mà họ tính sai rồi, mọi người giận dữ rồi! Tiếp tục login, tiếp tục biến thành voi lớn, (gamer sau khi login thì hiệu quả biến thân cũng sẽ bị mất) GM vội vàng ngăn cản bận rộn không kể xiết, đá kiểu gì cũng đá không hết, cuối cùng xám xịt biến mất.

Nhìn mấy cái hình này, Trần Vũ Khả cười muốn tắt thở, trong lòng khoái trá cực kì! Tình thần mọi người quả thật rất đáng nể nha! Cứ tình hình thế này thì nhà sản xuất sớm muộn gì cũng phải thỏa hiệp thôi. Lần bạo động này tuy không thể trực tiếp tham gia, nhưng Phương Thư Dương tỉ mỉ chụp hình, kiên nhẫn tường thuật lại, Trần Vũ Khả cảm giác mình thật sự gia nhập vào hiện trường, trong lòng có một loại kích động không nói nên lời, sôi lên sùng sục!

Thông qua chuyện này, cậu có thể cảm nhận được Phương Thư Dương để tâm đến cậu từng li từng tí, cuối cùng đưa ra một kết luận, chuyện lần trước qua điện thoại toàn là do cậu quá nhạy cảm, sau khi nghĩ loạn

lại cùng Phương Thư Dương làm mình làm mẩy, thật sự chẳng dễ thương chút nào! Đáng lẽ cậu phải tin anh!

Cuối cùng cố gắng của mọi người cũng không uổng phí, trận bạo động này đổi lấy được kết quả mà mọi người mong muốn, nhà sản xuất mặc dù không có đồng ý phục hồi lại nhiệm vụ 200 vòng, nhưng mà họ cũng nhượng bộ, quyết định đưa ra thêm một nhiệm vụ kiếm tiền mới, hoàn thành nhiệm vụ này tuy có chút phiền phức, nhưng sau khi hoàn thành thì tiền kiếm được còn nhiều hơn so với làm nhiệm vụ 200 vòng. Họ giải thích với gamer, hủy bỏ nhiệm vụ 200 vòng là để xóa bỏ tình trạng treo máy, nhiệm vụ mới này tuy khó khăn hơn, nhưng có thể ngăn treo máy, hơn nữa tiền bạc cùng phần thưởng cũng sẽ tăng lên.

Nếu nhà sản xuất cũng đã thỏa hiệp rồi, mục đích của mọi người cũng đã đạt được, thế giới trong game cũng dần dần bình tĩnh trở lại.

Ở đây nói thế giới game chính là ở những server khác, không liên quan gì đến server Phù Vân Các, bởi ngay sau đó trong server Phù Vân Các triển khai một hồi chém giết qui mô lớn.

Kể cầm đầu – Phiêu Linh Thư Kiếm!

Lần trước không phải nói rồi sao, đám người Bạch Y Lăng Nhân chỉ tạm thời tránh được một kiếp, chuyện này còn chưa chấm dứt mà. Sau khi bạo động kết thúc, Phương Thư Dương liền dùng kênh thế giới tuyên chiến.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Bạch Y Lăng Nhân, Thủy Miếu Miếu, Phong Vân Tiểu Khán, ba đứa mày lấy tốc độ nhanh nhất lăn ra ngoài thành, tao chỉ cho bọn mày một cơ hội duy nhất, sau ba phút nếu không nhìn thấy bóng dáng của bọn mày, người bang Chí Tôn sau này đừng nghĩ đến chuyện ra khỏi thành nữa!

Phải nói Phương Thư Dương cũng là một người rất ngang ngược, anh giết ba tên kia là được, tại sao còn kéo toàn bộ người bang Chí Tôn vào chết chum. Bất quá, Long Sát lại vừa khéo đang online, cũng lại “vừa khéo” thấy được câu này, Long Sát vốn rất tự tôn làm sao có thể tha thứ được cho kẻ khác đề đầu đập cổ chứ, hần lập tức tiếp nhận khiêu chiến.

[Long Sát] Phiêu Linh Thư Kiếm, mặc kệ người cùng với bọn họ có chuyện gì, nhưng ba người này là người bang Chí Tôn, chuyện của bọn họ cũng là chuyện của Chí Tôn. Lần trước luận võ chúng ta còn chưa phân biệt được thắng bại, lần này dứt khoát kết thúc luôn đi.

Long Sát biểu hiện tinh thần trọng nghĩa cùng trách nhiệm như vậy, nhưng Phương Thư Dương căn bản không thiếu nợ hần.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Biến mẹ ngươi đi, đây là chuyện của bọn tao, ngươi tới đây xì hơi cái gì! Người chẳng cần xen vào, tổ đội lăn ra ngoài thành đi, đừng có ở đây nhả tin méo mó.

Lời này vừa mới nói ra, mọi người vất vả lắm mới bình tĩnh được trở lại liền hưng phấn kích động!

[Vương Đội Trưởng] Phiêu Linh Đại Thần, anh thật sự quá giỏi! Tui rất sùng bái anh nha! Đối phó với loại người đối trá như Long Sát thì phải dùng đến biện pháp như thế này!

[Cực Tốc Loạn Sát] Đại thần, tốt lắm! Lần này tui với anh đứng chung một phe! Tui cũng muốn đem bọn phản đồ này chém chết!

[Cực Tốc Phi Sát] Phiêu, đừng quên, còn có tôi! Cực Tốc Nhất Phái chúng ta cùng với Chí Tôn cũng nên kết thúc rồi.

[Phượng Tiên] Cực Tốc Nhất Phái bọn mày dựa vào cái gì mà chống lại bọn tao hả? Level không cao hơn bọn tao, thực lực cũng không mạnh bằng, bây giờ nói ra mấy lời này chẳng phải nổ sớm quá sao!

[Tuyệt Thế Tiểu Tiểu] Eo ui! Phượng Lăng Lơ, thật ra trong lòng mi rất sợ đi? Ai chẳng biết thực lực của Cực Tốc Nhất Phái sắp vượt qua Chí Tôn các ngươi rồi? Đứng đó nói làm gì hả, đợi tới lúc thua thì đừng có khóc nha!

[Phượng Tiên] Cái con mọi Tiểu Tiểu thú kia mày lấy tư cách gì nói chuyện hả?! Chẳng lẽ mày định đại diện cho Tinh Quang Đại Đạo tuyên chiến với bọn tao sao? Chỉ tiếc là mày không có cái quyền này!

[Tuyệt Thế Tiểu Tiểu] Mi biết cái gì? Ta sao lại không có quyền này? Ta là hộ pháp của Tinh Quang Đại Đạo, những chuyện lớn nhỏ trong bang ta đều có thể làm chủ! Lần trước Chí Tôn các người giết rất nhiều người Tinh Quang bọn này, đừng có mà quên nhanh như vậy! Lần này thì lãnh đủ đi!

[Phượng Tiên] Giết thì giết! Tao cũng chẳng thêm để Tinh Quang bọn mày vào trong mắt!

[Vương Đội Trưởng] Ha ha, người Tinh Quang cũng gia nhập! Thực lực của Chí Tôn có mạnh mẽ trở lại cũng không thể đối phó được với cả hai bang nhà, há há! Chúng ta chờ rồi cười đi!

Tốt lắm, vốn là ân oán cá nhân lại biến thành ân oán của ba bang hội rồi. Mặc dù thành viên của Cực Tốc Nhất Phái ai cũng biết nếu có Tinh Quang Đại Đạo gia nhập vào thì trận này đánh rất tốt, nhưng mà Tiến Sĩ còn chưa tỏ thái độ, gã ghét Phi Sát như vậy, sẽ cam tâm tình nguyện cùng mọi người đứng chung một phe sao?

Đang lúc mọi người còn đoán già đoán non, Tiến Sĩ đã mở miệng nói chuyện rồi.

[Tiến sĩ] Mẹ nó về với gì! Muốn giết thì giết liền đi!

34. Chương 34: Hồn Chiến...

Trận chiến lập tức bắt đầu ngay. Trận đầu — Cực Tốc Nhất Phái với Chí Tôn.

Cửa thành người bu đen thành đàn, Phiêu Linh Thư Kiếm dẫn theo Miểu Sát, Tử Sát, Bì Sát, Cuồng Sát đã đứng chờ từ lâu, người bang Chí Tôn thì lấy tư thế đi đến, hơn nữa bọn họ còn phái ra đội ngũ chủ lực của Chí Tôn, ba kẻ kia cũng không có vào trận, mà chỉ đứng ở một bên xem. Trước khi trận đấu bắt đầu thì Phiêu Linh Thư Kiếm lên lút rời khỏi đội ngũ, đổi thành Phi Sát ra trận.

Trận chiến vừa nổ ra thì Phiêu Linh Thư Kiếm cũng hướng về ba kẻ kia phát động tấn công.

Phiêu Linh Thư Kiếm đột ngột tập kích làm cho ba kẻ kia có điểm đối phó không kịp, Thủy Miểu Miểu cùng Phong Vân Tiểu Khán là tiên tộc, khả năng kháng các hiệu ứng rất yếu kém, Phiêu Linh Thư Kiếm chỉ dùng một chiêu đã khống chế được họ, thần thú Lăng Đào Sa nhào qua giết, hai người đó rất nhanh té rầm xuống đất. Mà Bạch Y Lăng Nhân tuy rằng là Nhân tộc, nhưng cũng không có được một thanh thần binh cấp 5 gia tăng hai thuộc tính để chống lại, Phiêu Linh Thư Kiếm lấy ưu thế tuyệt đối chiến thắng bọn họ, tốc độ nhanh đến kinh người, chỉ mới qua mấy chiêu, ba kẻ kia đã kéo nhau đi gặp Tiểu Bạch.

Trận PK này khiến cho người ở đây kích động chưa bao giờ có từ trước đến giờ! Tất cả mọi người đều biết Phiêu Linh Thư Kiếm mới reborn chưa được bao lâu, không tài nào ngờ được chỉ trong một tháng ngắn ngủi mà anh lại có thể trở nên mạnh mẽ như vậy! Thật sự rất đáng sợ! Còn có thanh vũ khí anh cầm trong tay rốt cuộc là cái gì?! Tại sao lại lợi hại như vậy!? Khả năng kháng thuộc tính của nhân tộc ở trước mặt anh căn bản không đáng để nhắc tới, thật sự là muốn khống chế ai thì liền có thể khống chế người đó. Lấy tốc độ cày cuốc của anh xem ra rất nhanh là có thể đuổi bằng Long Sát, như vậy thân phận số một server của Long Sát sẽ bị uy hiếp. Mọi người đều thoáng kích động, mãnh liệt truy tìm chân tướng, xem rốt cuộc đó là thanh vũ khí gì?!

Hai kẻ phản đồ của Cực Tốc Nhất Phái bị giết, cao hứng nhất chính là Loạn Sát rồi, vừa nghĩ đến bản thân mình cùng Phiêu Linh Thư Kiếm đứng chung một phe, mà mọi người lại chẳng hề che giấu biểu tình sùng bái đối với anh, trong lòng liền cảm thấy tự hào, lập tức giải đáp thắc mắc của mọi người.

[Loạn Sát] Há há, để tui nói cho mấy người biết! Sự thật chính là...

[Vương Đội Trưởng] Sự thật gì? Loạn Sát cậu đừng có thừa nước đục thả câu chứ! Nói mau! Nói mau!

[Nữ Nhân Hoa Trung Tú] Xem ra chắc là thần binh rồi, tăng cường đóng băng cùng hỗn loạn hay chỉ có tăng cường hỗn loạn thôi? Cấp mấy? cấp 3 hay cấp 4? Toàn bộ server chỉ có một thanh cấp 4 thôi!!!

[Sáu ăn ngon] Tui thấy không phải là thần binh đâu, vốn thần binh gia tăng thuộc tính không nhiều, từ cấp 3 lên cấp 4 tỉ lệ gây rất cao, cấp 3 thì không có lợi hại như vậy! Chẳng lẽ là tiên khí cấp 14?

[Hồ Li 22] Tui thấy không phải là tiên khí, tiên khí có yêu cầu thuộc tính, tiên khí càng lợi hại, thì yêu cầu thuộc tính lại càng cao, Phiêu Linh đại thần chơi Nam nhân cân bằng mà, thuộc tính đơn độc chắc chắn không đạt được yêu cầu của tiên khí.

[ABC777] Có lí! Tiểu Loạn Sát cậu nói nhanh chút coi! Đừng có làm cho mọi người cụt hứng!!!

[Loạn Sát] Được rồi! Mọi người nghe cho kĩ! Sự thật chính là —

[Loạn Sát] Trảm Yêu Kiếm cấp 5 tăng cường thuộc tính đóng băng cùng hỗn loạn.

[Nữ Nhân Hoa Trung Tú] Hả!!! Thật vậy sao? Trảm Yêu Kiếm cấp 5 tăng cường thuộc tính đóng băng cùng hỗn loạn!!! Thật quá kinh khủng! Tôi muốn mua!! Đáng tiếc tôi không có nhiều tiền như vậy!!

[Sáu ăn ngon] Trời ạ! Thứ tốt thế này phải bao nhiêu vạn?! Tui học máu rồi.

[Hồ Li 22] Không khoa trương như vậy chứ, bất quá đồ này có tiền cũng mua không được đâu! Cấp 3 còn chưa từng có người bán mà, huống chi đây là cấp 5!!

[ABC777] Đại thần không hổ là đại thần, đủ can đảm! Có can đảm đập nó lên cấp 5! Chẳng lẽ không sợ gây sao?!

[Vương Đội Trưởng] Thanh Trảm Yêu Kiếm này chẳng lẽ là cái mà Mĩ Nữ lượm được lần trước?

[Loạn Sát] Đúng vậy! Chính là cây đó đó! Nói cho mấy người một bí mật nữa nha! Thanh kiếm này là Mĩ Nữ đập lên cấp 5 nha! Cậu ấy mới là người trâu bò nhất!

[Vương Đội Trưởng] Nói thật, nghe thấy tin này tui muốn chết lặng rồi! Mĩ nữ lần nào cũng mang đến cho tui rung động không hề bình thường, kì tích nào cũng đều cho cậu ta sáng tạo ra, nếu nói GM là người nhà của cậu ta tui cũng thấy chả có gì kì!

[Hồ Li 22] Ha ha! Mĩ nữ số hên ghê, sau này chúng ta cùng với cậu ấy chung một đội cũng có thể ăn ké rồi! Phải biết rằng PK không chỉ dựa vào kĩ thuật cùng trang bị, số hên cũng rất quan trọng!!

[Nữ Nhân Hoa Trung Tú] Tui muốn đem chuyện này đăng lên diễn đàn! Để cho tất cả mọi người biết trong server bọn mình có một thanh cực phẩm! Thi đấu liên server chẳng phải sắp bắt đầu rồi sao? Trước tiên phải tạo thanh thế, gây áp lực với gamer server khác!

[Loạn Sát] Đề nghị này rất được! Đừng quên tìm đại thần nhờ chụp hình thuộc tính của thần binh, có hình mới có sức thuyết phục!

Sau khi biết rõ sự thật mọi chuyện, mọi người mới đem chú ý chuyển hướng qua trận tỉ thí giữa Cực Tốc Nhất Phái cùng Chí Tôn.

Trận chiến đã bắt đầu từ lâu, tình trạng của Cực Tốc Nhất Phái có chút không ổn, đội chủ lực của họ tính level bình quân thấp hơn của Chí Tôn, tự nhiên thì các phương diện năng lực cũng sẽ hơi yếu hơn một chút, cái chính vẫn là chủ lực của Chí Tôn đi theo đường tốc độ! Hỏa lực mạnh mẽ, tốc độ nhanh, đồng dạng đều là mẫn ma, tốc độ của Tất Sát vẫn không nhanh bằng mẫn ma của đối phương, mẫn ma của đối phương chỉ cần sử dụng kĩ năng hút máu cấp 5, máu me của mọi người đã bị hút đi gần một nửa, máu chốt ở chỗ tên đó lần nào cũng hút, lại thêm pet của kẻ đó cứ chăm chăm hồi SP cho hắn, như vậy Tất Sát căn bản không thể ra tay, chẳng khác gì phế nhân. Tính chất kháng của Phi Sát tốt, Long Sát trên căn bản không khống chế được anh, nhưng anh cũng không chống lại được lực tấn công mạnh mẽ như vậy, anh tạm thời làm vú em cho đội, không ngừng tăng máu cho đồng đội cùng bản thân, cơ hội ra tay rất ít. Miểu Sát vốn là huyết pháp nam tiên reborn thành Nam nhân, tính kháng rất được, trong thời gian ngắn đối phương căn bản không có cách nào hạ gục được cậu ta, nhưng cậu ta cũng không uy hiếp được đối phương, thành viên chủ lực của Chí Tôn đều là level cao, giá trị HP và SP đều cao hơn rất nhiều so với gamer bình thường, không có mẫn ma hút hết máu của bọn họ, Miểu Sát căn bản không thể một chiêu đoạt mạng được. Về phần Cuồng Sát, anh ta là cân bằng ma, tốc độ chậm, thường xuyên bị Long Sát khống chế, tỉ lệ ra tay không lớn. Người duy nhất còn có thể khống chế tình huống hiện tại chỉ có Tử Sát, cô vốn là Huyết nữ nhân, giá trị HP và SP cao, tương đương với thần thú, cô có thể sử dụng phép thuật mê man để khống chế

đối phương, nhưng cũng chỉ có tác dụng tạm thời, để cho mọi người có thời gian thở một hơi, nhưng đối phương một khi tỉnh lại, lập tức có thể tấn công ngay. Phải biết rằng sau khi làm cho kẻ thù mê man nếu không nắm chắc mười phần chém chết thì tốt nhất không nên sử dụng phép thuật mang tính chất tấn công, một khi bọn họ tỉnh lại, thì về sau càng khó khống chế.

Tình thế càng lúc càng nghiêm trọng, cứ tiếp tục như vậy thì mấy người Phi Sát phải chết không thể nghi ngờ, nhất là pet bọn họ triệu hồi về đã chết mất mấy con, nếu như toàn bộ chết hết, trận PK này của họ cũng sẽ kết thúc. Nếu như trong đội có một siêu mẫn ma, như vậy tình hình sẽ không giống như thế. (Nhân vật có thể mang theo tối đa 8 pet triệu hồi. Mỗi lần PK chỉ có thể đem ra một thú mà thôi, bắt quá có thể thay đổi, cho nên sau khi triệu hồi thú này vẫn có thể triệu hồi ra một thú khác chiến đấu tiếp.)

Trận chiến vẫn còn đang tiếp tục, mấy người Phi Sát dần dần có chút không chống đỡ được. Thành viên Cục Tốc Nhất Phái đứng bên cạnh quan sát cũng đều rất khẩn trương, đây liên quan đến danh dự của bang hội mà! Mọi người rất muốn xông lên hỗ trợ, nhưng vẫn kềm chế kích động, thứ nhất là không có thực lực, thứ hai làm như vậy cũng rất không có đạo đức, sao có thể có chuyện đang PK 5vs5 công bằng, tự nhiên chột chân vô.

Pet triệu hồi cuối cùng cũng đã chết, trận đấu mặc dù chưa đánh xong, nhưng mà thắng bại đã rõ, mấy người Phi Sát vẫn kiên cường chống đỡ, trước sau vẫn chưa hề buông xuôi!

Trong khoảnh khắc sinh mạng ở lần ranh máu chốt này, cả cục diện tự nhiên xuất hiện cơ hội xoay chuyển.

Trên đời này luôn luôn có một loại người vốn không đi theo qui phạm đạo đức cùng hành vi xử sự tiêu chuẩn của loài người. Bọn họ cứ muốn gì làm nấy, nghĩ gì làm đó, căn bản không thêm để ý đến ánh mắt của người khác, “Kiệt ngạo bất tuân” là từ dùng vô cùng thích hợp với bọn họ.

Tiến Sĩ chính là một người như vậy! Mất thấy Phi Sát rơi vào nguy cơ, sắp sửa bị người Chí Tôn chém chết, trong lòng gã liền chẳng thoải mái tí nào, cạnh tranh công bằng hả? Qui phạm đạo đức hả? Đều bị ném ra sau đầu, cũng chẳng quan tâm mọi người có chỉ trích gã hay không, liều kéo tổ đội phát động tấn công Long Sát.

Mấy người Long Sát chỉ lo tấn công, ai mà ngờ tới Tiến Sĩ tự nhiên đánh lén đầu? Đỡ được phía trước ai mà phòng ở phía sau, nhất thời sơ sẩy khiến cho trận đấu rối loạn, cho mấy người Phi Sát cơ hội vùng lên.

Tiến Sĩ vốn là Mẫn ma số 1 của server, bao nhiêu lần reborn đều đi theo con đường Mẫn nam ma, mang thêm đôi giày Ngẫu ti bộ vân lí cấp 5, gã không theo đuổi tính chất kháng cao, chỉ theo đuổi tốc độ, ngay cả vòng đeo cổ cũng gia tăng tốc độ, mặc kệ trong bất kì trường hợp nào gã đều có thể là người đầu tiên ra tay. Mẫn đội gặp phải siêu mẫn ma giống như gã, chính là gặp trúng khắc tinh không cần phải nghi ngờ thêm! Gã chỉ xài một chiêu hút máu cấp 5, liền đem cả cục diện trận đấu thay đổi.

5 vs 10, chắc chắn đánh không thắng rồi! Ngắn ngủn trong mười mấy chiêu, toàn bộ chủ lực của Chí Tôn đều bị hạ gục, toàn bộ kéo nhau xuống báo danh chỗ Tiểu Bạch.

Gamer đứng ngoài quan chiến cũng không biết phải nói gì, mặc dù đánh bại Chí Tôn là một chuyện khiến cho lòng người rất khoái trá, nhưng mà cái cách này có chút không biết phải nói sao? Đánh lén dù sao cũng chẳng phải là chuyện vinh quang gì, nhất là người đánh lén lại là bang chủ, ít nhất cũng phải giả bộ có giáo dục cùng tổ chất chứ!

Vừa nghĩ đến Tiến Sĩ bình thường đã kiêu ngạo bá đạo thành tính, trong lòng mọi người cho dù có nghĩ gì, cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

Tiến Sĩ đột nhiên ra tay tương trợ, Phi Sát tất nhiên là người kinh ngạc nhất. Bây giờ bọn họ vẫn còn là quan hệ đối lập, mâu thuẫn giữa hai người căn bản còn chưa có hóa giải được. Căn nhắc đã rất lâu rồi, anh xem ra Tiến Sĩ có khả năng đã nghĩ kĩ, rốt cuộc bỏ qua thành kiến, không so đo chuyện cũ nữa.

Nghĩ đến đây, anh rất mừng! Tăng đá lớn vốn vẫn đè nặng trong lòng cuối cùng cũng có thể buông xuống được, tâm tình cũng thoải mái hơn rất nhiều, anh còn đang chần chừ có nên lại cảm ơn Tiến Sĩ một tiếng không thì chuyện xảy ra tiếp theo lại làm anh chấn kinh vô cùng.

Sau khi mấy người Long Sát đi, mọi người cũng giải tán tổ đội, đều bận rộn làm chuyện của mình, để chuẩn bị cho lần PK tiếp theo. Phi Sát rốt cuộc cổ lấy hết can đảm định chào hỏi Tiến Sĩ, liền nhìn thấy Tiến Sĩ

đi về phía mình, trái tim tự nhiên đập rất nhanh, hai chữ “Cảm ơn” còn chưa kịp phát ra, thì màn hình đã đổ chóc!

Chú ý! Gamer Tiến Sĩ phát động tấn công bạn!

Xem ra Tiến Sĩ không phải đùa giỡn, đầu tiên là pet triệu hồi của Phi Sát bị giết, khiến cho lực chiến đấu của anh yếu đi một nửa, tiếp theo tập trung hỏa lực tấn công anh, thủ đoạn vô cùng cứng rắn, hoàn toàn không chừa đường sống, giống như là đối phó với kẻ thù, căn bản không cho anh bất kì cơ hội nào.

Phi Sát còn chưa phản ứng lại, qua mấy chiêu thì liền đứng sững, căn bản không có đánh trả, chờ đến khi anh lấy lại tinh thần thì lượng máu cũng chỉ còn chưa tới 1/3.

Mấy người Miếu Sát nhìn thấy một màn này cũng kinh ngạc vô cùng! Chuẩn bị xông lên giải cứu Phi Sát, nhưng mà mấy thành viên của Tinh Quang Đại Đạo cũng nhào ra cản chân.

Thì ra Tiến Sĩ đến có chuẩn bị, đã sớm tính đến chuyện người Cực Tốc Nhất Phái sẽ không trợ mắt nhìn bang chủ của mình bị giết, chỉ cần bọn họ có hành động, thì người của Tinh Quang Đại Đạo liền nhào lên bao vây, ngăn chặn, khiến cho Phi Sát không có được trợ giúp.

Lúc Phi Sát gục xuống đất, một hồi chém giết mới lại bắt đầu.

Cực Tốc Nhất Phái cùng Tinh Quang Đại Đạo hỗn chiến, cổng thành chém giết ầm ầm, tiếng giết, tiếng chửi bậy gào lên tứ phía, tất cả mọi người đều chém giết đỏ hết cả mắt, thấy người liền giết, sắp không phân biệt được đâu là địch, đâu là bạn!

Đừng quên, người Chí Tôn còn đang trong cơn giận dữ nha, trận PK mới vừa rồi khiến cho bọn họ phần nộ rồi! Mắt thấy sẽ thắng nhưng lại bị đánh lén, làm cho cả bảy kéo nhau đi chào Tiểu Bạc, bọn họ không phúc Long Sát lần đầu tiên chửi bậy trên kênh thế giới.

[Long Sát] Thằng chó Tiến Sĩ kia! Chuyện hèn hạ vậy mà cũng làm được hả! Mẹ mày dạy mày kiểu gì vậy! Có ngon đi ra một mình pk với tao nè!

[Phượng Tiên] Ông xã, em ủng hộ anh! Bắt đầu từ hôm nay Chí Tôn cùng Tinh Quang Đại Đạo thề không đội trời chung!!! Tất cả người Chí Tôn nghe, sau này chỉ cần nhìn thấy người Tinh Quang Đại Đạo liền giết ngay lập tức, giết đến khi nào đá ra khỏi server mới thôi!

[Tuyệt Thế Tiểu Tiểu] Eo ui! Phượng Lăng Lữ, cô lại mạnh miệng nữa rồi! Các người có khả năng này sau? Người Tinh Quang Đại Đạo cũng nghe đây, sau này nhìn thấy người Chí Tôn cũng không cần nường tay, cứ chém tận tình vào, xem ai phải lăn ra khỏi server trước!

[Phượng Tiên] Con mắmm thúì, mày chỉ biết nói cho sướng miệng thôi, có giỏi thì ra ngoài thành, tao sẽ là người đầu tiên diệt mày!

[Tuyệt Thế Tiểu Tiểu] Bà đang ở ngoài cổng thành đây! Cưng mau lăn tới đi! Ai diệt ai còn chưa nói được đâu!

[Cười với thần] Tất cả mọi người đừng kích động như vậy! Không nên kéo tất cả bang chúng vào. Tiến sĩ, lần này thật sự anh làm không đúng, bọn này với Cực Tốc Nhất Phái đang pk công bằng, bọn họ thua rồi anh có thể tiếp tục khiêu chiến bọn này, nhưng anh không thể nhúng tay vào, như vậy mọi người không phục, Phi Sát thắng cũng chẳng vinh quang gì.

[Bạch Y Lăng Nhân] Cái gì mà vinh quang hả, mấy đứa Cực Tốc Nhất Phái đều chẳng tốt lành gì, Phiêu Linh Thư Kiếm đã giết tao ba lần! Có lần nào không phải đánh lén hả?! Bọn tao sẽ diệt Cực Tốc Nhất Phái trước tiên! Đứa đầu tiên chính là bang chủ của bọn nó!

[Tiến Sĩ] Mẹ nó! Đánh lén thì sao hả?! Phi Sát là người của tao! Chỉ có tao mới được giết! Bọn mày dựa vào cái gì mà nhúng tay hả! Sau này đứa nào muốn giết thì phải hỏi coi tao đồng ý chưa cái đã!

35. Chương 35: Hoang Mang...

Những lời Tiễn Sĩ vừa gào lên làm Phi Sát cảm thấy hoang mang.

Trước kia khi hai người còn ở cạnh nhau, Tiễn Sĩ chính là một người nóng lạnh thất thường, việc gì cũng làm theo ý mình, thường bỏ qua cảm thụ của Phi Sát. Lúc đó nhìn hai người thấy giống như rất hòa hợp, thật ra rốt cuộc là cái gì thì chỉ có bản thân họ mới biết được, giữa hai người tồn tại một khối thuốc nổ, chỉ cần sơ ý sẽ đập trúng khiến cho mọi thứ nổ tung. Tiễn Sĩ giận Phi Sát không chịu gặp mình, thường xuyên nổi giận chỉ vì những chuyện cỏn con, sau khi giận xong thì chủ động làm lành khiến cho người ta không đoán ra được gã đang nghĩ cái gì. Phi Sát hết lần này đến lần khác tiếp nhận gã, bởi vì lúc nào cũng cảm thấy áy náy vì không thể mở miệng thú nhận sự thật. Không biết bắt đầu từ lúc nào, hai người lúc nào cũng cẩn thận đề phòng, không thể bình thân ở bên nhau.

Lần này cũng giống như thế, Phi Sát vẫn đoán không ra suy nghĩ của Tiễn Sĩ.

Tất cả việc Tiễn Sĩ làm thật sự là có chút mâu thuẫn với nhau, hay là gã vẫn vì chuyện trước kia mà không ngừng canh cánh trong lòng sao? Cho nên muốn giết Phi Sát để trả thù? Như vậy gã gào lên một câu ám muội mập mờ trên kênh thể giới rốt cuộc là định bảo vệ hay là thị uy vậy?

Sau chuyện chuyển server lần trước, gã vẫn chưa có tìm đến Phi Sát, Phi Sát còn tưởng rằng chuyện này cứ thế trôi qua, hai người cũng chưa từng chạm mặt, mặc dù có chút mất mát nhưng mà tất cả oán giận đều có thể buông ra cũng thấy an tâm một chút, còn về đoạn tình cảm kia thì cứ để nó từ từ phai nhạt theo thời gian đi.

Nhưng mà Tiễn Sĩ lại tuyên bố “Phi Sát là người của tao!” trên kênh thể giới. Nhất định đã đem hai người vĩnh viễn trói chặt lại với nhau.

Thật ra lúc này anh vẫn có cơ hội phản kháng, nhưng anh vẫn không có ra tay, nếu như giết anh xong rồi có thể làm cho người kia vui vẻ, thì số điểm kinh nghiệm bị mất kia căn bản không đáng tính tới. Anh không ao ước cao xa gì, chỉ hi vọng hai người có thể hóa giải được mâu thuẫn, đến lúc Tiễn Sĩ có thể thật tình thấu hiểu bỏ qua, như vậy thì sẽ không còn tiếc nuối gì nữa.

Trên kênh thể giới liên ồn ào náo nhiệt, chém giết vẫn còn đang tiếp tục, Phi Sát thân là bang chủ đứng đầu một bang, anh không định làm liên lụy tất cả thành viên, nhưng mọi chuyện sẽ không phát triển theo như ý muốn của anh, phải biết rằng ở trong game thì mấy chuyện PK giết người mới là chuyện khiến cho mọi người hưng phấn nhất, cho dù anh có là người mang theo tính tình chuộng hòa bình thì cũng chẳng thể tạo ra tác dụng gì, tất cả những người khác không có nghĩ như vậy, giết người có biết bao nhiêu thú vị chứ! Rất kích thích, phát tiết tâm tình không thể thực hiện trong hiện thực, hoàn toàn có thể thông qua việc PK mà biểu hiện. Kể cả người luôn xem việc tăng level là quan trọng nhất như Trần Vũ Khả lúc này cũng rơi vào trong trạng thái kính động cùng hưng phấn.

Phiêu Linh Thư Kiếm sau khi giết ba người kia liền giao cho cậu một nhiệm vụ, để cậu dùng Thiên Cung Tiên Lí Nhân truy tìm tọa độ cụ thể của ba tên kia, như vậy thì mặc kệ ba kẻ đó có trốn đi đằng nào, Phiêu Linh Thư Kiếm cũng có thể tìm thấy họ đầu tiên, phát động PK ác ý đối với họ.

Biện pháp này mặc dù có chút âm hiểm nhưng Trần Vũ Khả vẫn tình nguyện phối hợp, ba người đó hết lần này đến lần khác không ngừng xói tính hướng của cậu trên kênh thể giới, lần này kết thúc cho dứt khoát luôn, nhất định phải để cho bọn họ đầu hàng, dập đầu nhận sai!

Liên tiếp bị giết rất nhiều lần, ba người này có chút không đỡ được nữa, Phiêu Linh Thư Kiếm đuổi theo họ chém giết giống như bị điên, xuống tay vừa nhanh vừa tàn độc, khiến cho bọn họ chẳng có cơ hội đánh trả. Người so với người thực sự là làm cho tức chết mà, ngấm lại thì bọn họ cũng đã level 90 reborn lần 2 rồi, thế mà cái gã cũng level 90 reborn 2 lần giống như bọn họ lại giết họ chẳng khác nào đang xắt rau, rất gọn gàng lưu loát, không hề tổn một chút sức nào. Quan trọng nhất là người ta có một mình, bọn họ thì có ba người, lại còn bị truy tìm tới tận chỗ đang ẩn nấp, thật sự là rất không còn mặt mũi! Thật sự không bằng xóa account cày lại từ đầu luôn cho rồi! Nhưng mà ba account này cũng là do bọn họ ăn biết bao cay đắng mới cày lên được, sao có thể nói xóa là xóa chứ. Ba người bọn họ thật sự là không chịu được nữa, rốt cuộc cũng phải bò lên kênh thể giới mở miệng cầu xin tha thứ.

[Thủy Miếu Miếu] Phiêu Linh Đại Thần, anh tha cho bọn tôi đi! Cứ giết tiếp như vậy, bọn tôi sẽ thành level 0 luôn mất! Tôi sai rồi! Đừng giết tôi nữa!

[Phong Vân Tiểu Khán] Đại thần, bọn em thật sự sai rồi! Ông anh bỏ qua cho bọn em đi, miệng bọn em thúì, không nên chửi Mĩ Nữ, bây giờ bọn em xin lỗi cậu ấy! Sau này không bao giờ nói như vậy nữa đâu!

[Bạch Y Lăng Nhân] Được rồi, tao cũng nhận sai! Sau này tao không bao giờ gây phiền phức cho Mĩ Nữ nữa, tao nói được thì làm được! Điểm kinh nghiệm của tao bị âm rồi, thật sự là đau lòng quá đi!!

[Loạn Sát] Há há! Mới giết có mấy lần?! Bọn mày thế mà không chịu được rồi hả?! Đại thần giết tiếp đi, đối phó với loại người đó tuyệt đối không thể nhân đạo.

[Phong Vân Tiểu Khán] Loạn Sát, mày đừng có phá rối. Chuyện lần trước cũng là lỗi của bọn tao, không nên thông đồng với Phương Tiên rủ rê mọi người rời khỏi Cực Tốc Nhất Phái. Tao cũng sẽ rời khỏi Chí Tôn, chỉ cần có thể an tâm chơi game, có gia nhập bang hội hay không cũng chẳng sao hết.

[Thủy Miếu Miếu] Tui cũng sẽ lập tức rời khỏi Chí Tôn, chỉ cần đại thần đừng có giết tui nữa!!!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Lúc mấy người chửi người khác không phải rất máu sao? Lúc ấy sao không nghĩ đến hậu quả sẽ thế nào? Có phải thật sự cho là tôi không có biện pháp đối phó mấy người? Đừng có lùi lại vậy chứ, giết tiếp đi!

[Phong Vân Tiểu Khán] Ông anh cũng biết luyện một nhân vật lên có bao nhiêu khó khăn mà! Bọn em thật sự biết sai rồi!! Em đã rời bang, coi như đây là thành ý của bọn em, ông anh cũng đừng truy cứu nữa có được không???

[Thủy Miếu Miếu] Đúng vậy! Em cũng rời bang, từ nay về sau chỉ an phận làm gamer tốt!

[Bạch Y Lăng Nhân] Tao mặc dù sẽ không rời bang, nhưng tao không bao giờ đối đầu với bang hội của bọn mày nữa!!!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Đừng nói nhảm, nhanh lên ra đây cho tôi, đừng tưởng rằng trốn ở trong thành thì có thể thoát được một kiếp, có bản lãnh thì cả đời đừng mò ra khỏi thành!

[Phong Vân Tiểu Khán] Đại ca anh đại nhân đại lượng làm ơn tha thứ cho bọn em đi!!!

[Thủy Miếu Miếu] Tui không muốn cả đời này không ra khỏi thành đâu! Tui còn muốn tăng level mà!

[Vương Đội Trưởng] Đáng đời! Bây giờ mới biết sợ sao, trễ rồi!!! Các người sau này cũng đừng nghĩ đến tiếp tục lăn lộn ở cái server này.

[Bạch Y Lăng Nhân] Mĩ Nữ... Tui sai rồi...

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Coi như xong đi, đừng giết nữa.

Ba người kia lần này đúng là thành tâm hối cải, nhưng tất cả mọi người đều không tin lời của họ, thế mà Trần Vũ Khả lại tin. Người ta đã lên trên kênh thế giới xin lỗi công khai rồi, còn cần phải so đo thêm chi nữa. Từ những lời nói chuyện lúc bình thường với nhau có thể thấy được ba người kia chắc cũng chỉ là học sinh trung học, trẻ con đùa chuyện thì luôn như vậy mà, chẳng bao giờ lo lắng đến hậu quả sẽ ra sao, dọa dọa bọn chúng là được rồi, không cần phải làm căng.

Nếu Trần Vũ Khả đã ra mặt giải vây, Phương Thư Dương cũng chẳng muốn so đo nữa, sau đó hai người gia nhập vào đội ngũ của ba người khác trong bang chiến đấu tiếp.

Long Sát sau khi bị Tiến Sĩ đánh lén thì ghi hận trong lòng, hắn thay đổi kế hoạch, đem mũi dùi chĩa vào Phi Sát. Tiến Sĩ chẳng phải lúc này trên kênh thế giới quảng bom không được phép chạm vào Phi Sát sao? Hắn chính là không thèm chạy vòng vòng, trực tiếp hướng thẳng Phi Sát phát động tấn công.

Phi Sát trở thành sơn dương thế tội, đang lúc ở ngoài cổng thành PK 1vs1 với người khác, bị người của Chí Tôn bọc ra sau lưng đánh lén, một đám người đánh một mình anh, anh liền đi gặp Tiểu Bạch bằng tốc độ nhanh nhất. Mặc dù là như vậy, Long Sát vẫn không chịu buông tha anh, mỗi lần anh mới từ ngoài địa phủ truyền tống đi ra, thì đã bị nguyên một bầy đứng chờ ở bên ngoài đồ sát ngay lập tức.

Tình huống cụ thể càng lúc càng hỗn loạn, Cực Tốc Nhất Phái cùng Tinh Quang Đại Đạo chém giết lẫn nhau, tới phiên người Chí Tôn đứng ở một bên xem náo nhiệt, tất cả bọn họ đều biết khôn rồi, đều tổ đội với nhau, chỉ cần nhìn thấy ai đi một mình thì nhào ra chém chết, chém xong thì bỏ chạy, nếu tổ đội của bang khác đi PK bọn họ, bọn họ liền chạy vô trong thành trốn mất tiêu, không để cho người của hai bang kia có bất kì cơ hội đánh trả nào.

Long Sát cho rằng nếu phải đánh lén thì phải dùng cách hèn hạ nhất, hạ lưu nhất, thủ đoạn vô sỉ nhất. Hắn chờ xem Tiến Sĩ sẽ nổi điên lên như thế nào!

Một hồi hỗn chiến giằng co trong mấy tiếng đồng hồ, cả ba bên đều thương vong thảm trọng, cuối cùng toàn bộ người Chí Tôn rút lui khỏi hiện trường, về hết trong thành, Long Sát thì công khai khiêu khích Tiến Sĩ trên kênh thể giới.

[Long Sát] Xem ra tất cả mọi người đều không thể cày level vô tư nữa rồi. Tiến Sĩ là mày làm cho tao hiểu rõ ý nghĩa thật sự của PK nha! Cái gì mà chiến đấu công bằng đều là chó má hết! Sau này người Chí Tôn bọn tao cũng không làm gì khác, chỉ đi đánh lén, để xem coi rốt cuộc ai có thể kiên trì đến phút cuối cùng! Được rồi, không phí lời với mày nữa, tao logout nghỉ ngơi đây, ngày mai giết tiếp. Đúng rồi, còn một câu cuối cùng tao muốn nhắc lại đây, thật ra mày đúng là một thằng thần kinh, không xem qua ngày hôm nay người bị chết nhiều nhất là ai sao? Mày sau này tốt nhất là bảo hộ Phi Sát chặt hơn miếng nữa đi.

Nhìn Long Sát nói, Tiến Sĩ vốn đang giết người hăng say tự nhiên cảm thấy chả còn cái gì thú vị. Nhìn Phi Sát đang đánh nhau với mấy người của bang mình ở cách đó không xa, hơn nữa còn là mấy người đánh hội đồng một mình người đó, tâm trạng không hiểu sao cũng sôi lên, tự nhiên rất buồn bực, trong lòng giống như bị nguyên tảng đá đè lên, nặng nề khó chịu, áp lực vô cùng. Tiến Sĩ không biết trận PK đến nước này rồi rốt cuộc có ý nghĩa gì? Lúc giết Phi Sát, vốn cảm thấy vô cùng thoải mái thống khoái, nhưng nhìn thấy người khác giết người kia, trong lòng lại rất rất rất khó chịu, không phải đáng ra nên vui vẻ sao? Con người, chính là tổng hợp của mâu thuẫn nha! Mặc kệ bản thân có kiên định với suy nghĩ của mình như thế nào, cuối cùng cũng chẳng thể vượt qua tình cảm.

Có một số việc hình như đã bất ngờ hiểu ra, Tiến Sĩ quăng lại một câu trên kênh thể giới rồi bay đi.

[Tiến Sĩ] Con mẹ nó không giết nữa, toàn bộ người Tinh Quang đều về hết trong thành cho tôi.

Một hồi hỗn chiến tạm thời ngưng lại, toàn bộ người Tinh Quang Đại Đạo đều quên chuyện chém giết kéo nhau về thành, nhìn bóng dáng bọn họ bỏ đi, mọi người thuộc Cực Tốc Nhất Phái rất không biết phải nói sao chỉ biết ngơ ngác nhìn nhau, có chút chẳng biết ra làm sao, chỉ thấy rất chi là khó hiểu, không biết Tiến Sĩ lại lên cơn điên gì nữa, đòi chém đòi giết cũng là gã, đột nhiên chấm dứt chém giết cũng là gã, ngày mai gã lại sẽ bày ra trò gì mới nữa đây?

Tất cả hành động của Tiến Sĩ đều rơi hết vào trong mắt Trần Vũ Khả, cậu rốt cuộc cũng hiểu được ý của Phương Thư Dương nói lúc trước rồi, gần đây Quách Linh kia cũng không thấy động tĩnh gì, làm cho cậu dù rất sốt ruột nhưng cũng không biết phải thế nào, cậu phân vân không biết có nên đem chuyện kia nói với Phi Sát hay không, dù sao thì Phi Sát mới là diễn viên chính của chuyện này.

Nhìn lại thì thấy thời gian cũng không còn sớm nữa, Trần Vũ Khả nhắn tin cho Phương Thư Dương, nói với anh cậu chuẩn bị logout đi ngủ, đợi một lát vẫn chưa thấy anh nhắn lại, cậu treo máy tính đi tắm rửa.

Tắm xong đến trước máy tính, bên cạnh ma nữ bé có một người đang đứng, kênh bạn bè đang lóe sáng lập lờ.

Mở ra xem thì có hai tin nhắn.

Một cái là của Phiêu Linh Thư Kiểm nhắn đến, hỏi cậu đang ở đâu, có gì qua tìm cậu.

Sau khi trả lời tin nhắn này thì tin thứ hai cũng bay ra, là tin của bạn tạm thời. Mà người nhắn tin chính là người đang đứng bên cạnh người ma nữ bé, tên là Nhược Ngôn.

“Chúng ta có thể nói chuyện không?”

Account nhỏ tên Nhược Ngôn này vẫn đứng bên cạnh người ma nữ bé không hề nhúc nhích, thật muốn biết là lúc này cậu treo máy chẳng lẽ cái account nhỏ này vẫn yên lặng đứng ở kia chờ cậu.

Lúc Trần Vũ Khả nhấn tin trả lời không ngờ chạm trúng con chuột, ma nữ bé trên màn hình máy tính hơi chuyển động về phía trước. Nhược Ngôn đã nhìn thấy, lập tức mở miệng nói.

Kênh phụ cận

[Nhược Ngôn] Cậu đến rồi à.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Vâng, ai vậy?

[Nhược Ngôn] Tôi là ai chẳng lẽ cậu không đoán ra sao?

Một cảm giác quen thuộc phát ra trong lòng, Trần Vũ Khả lúc nào cũng chậm chạp nhưng tự nhiên lại giống như hiểu rõ tất cả, một cái tên hiện ra trong đầu. Nhược Ngôn, đảo ngược và ghép lại chẳng phải chính là chữ “Nặc” sao (đảo lại là)?! Nhớ lại lời lần trước anh ta nói với Phương Thư Dương thì có thể khẳng định chắc chắn người này chính là Hàn Tử Nặc!

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Anh là Hàn Tử Nặc phải không?

[Nhược Ngôn] Ha ha.

Người kia cười, cũng chính là thừa nhận rồi, một cảm giác gọi là chán ghét chẳng hiểu sao lại trào ra từ trong lòng, Trần Vũ Khả cau mày lại, không muốn tiếp tục dây dưa với anh ta nữa.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tôi logout đây.

[Nhược Ngôn] Trốn tránh vốn không thể giải quyết được vấn đề đâu, chẳng lẽ cậu định cứ mơ hồ như thế mà tiếp tục tiến tới với Phương Thư Dương sao? Cậu không hề nghĩ một chút gì đến quá khứ của cậu ta sao?

Biết rõ là đối phương đang dùng phép khích tướng, nhưng có chút chuyện vẫn phải nói cho rõ ràng.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Anh sai rồi, tôi không có tránh né, quá khứ của anh ấy tôi không hề muốn để ý đến! Tôi tin tưởng anh ấy, tôi không hề có chuyện mơ hồ cả!

[Nhược Ngôn] Tôi với cậu ta là người yêu, nhưng chúng tôi vì chút hiểu lầm mà chia tay nhau.

Suy nghĩ cuối cùng cũng bị chứng thực rồi, Trần Vũ Khả cũng chẳng phải không vượt qua được, ngược lại càng bình thản.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Vậy thì sao chứ, đó cũng chỉ là chuyện quá khứ thôi.

[Nhược Ngôn] Cậu thật cố chấp, cậu biết cậu ta vì sao chơi game này không?

Không cần hỏi, Trần Vũ Khả cũng biết người kia sẽ nói như thế nào.

Quả nhiên

[Nhược Ngôn] Là vì tôi.

Trần Vũ Khả hừ lạnh trong lòng, trước khi chưa nghe được câu trả lời của Phương Thư Dương, người kia có nói như thế nào cậu cũng không tin, giờ giống như đang nghe chuyện cười mà thôi.

[Nhược Ngôn] Tôi biết cậu sẽ không tin tưởng, nhưng sự thật thì vẫn là sự thật, cậu có thể đi tra hỏi, ở server Khánh Vân Cung có một account Nam nhân tên Nhược Ngôn, account này do chính cậu ta cài, cậu ta vì tôi mà cài. Mà tôi là Tình Phong – bang chủ của bang số một Khánh Vân Cung.

36. Chương 36: Kiên Định...

Những ai thường lên diễn đàn đọc tin tức thì đều biết Khánh Vân Cung và Phù Vân Các vốn là 2 server được mở đầu tiên của game <>, mà Khánh Vân Cung xét về tổng thể thì thực lực cao hơn Phù Vân Các một chút, không chỉ riêng level trung bình của gamer server Khánh Vân Cung cao hơn so với Phù Vân Các một chút, mà còn là do người chơi Nam nhân mạnh nhất trong server bọn họ – Tình Phong. Nếu nói Trần

Vũ Khả là kẻ cuồng cày level, vậy thì Tình Phong so với cậu còn cao hơn một bậc, hẳn ta phải nói là siêu cấp biến thái điên cuồng cày level! Chính là loại người sắt online ngày 24 tiếng cắm đầu cày cuốc! Mặc kệ có là sáng sớm, trưa hay là tối khuya, tại mấy bãi train cao cấp kiểu gì cũng có thể thấy bóng dáng của anh ta, anh ta giống như là hóa thân của thần, vĩnh viễn không biết tới cái gì gọi là mệt mỏi! Bởi vì mọi người cày level cũng rất nhanh, game cũng vì những gamer cao cấp này mà đưa ra những nhiệm vụ thăng cấp, mặc dù là như vậy cũng không thể cản được bước chân của Tình Phong, mới vừa đưa ra bãi train Bạch Cốt Sơn thích hợp cho gamer level 125 – 135 cày cuốc thì level của Tình Phong đã sớm vượt qua level này mất tiêu rồi. Level hiện tại của anh ta là 141.

Mọi người cũng từng đoán có lẽ account Tình Phong này không chừng có hơn một người chơi, nếu không sao có thể cày level ào ào như vậy, bất quá cuối cùng cũng chẳng thể xác định, bởi vì Tình Phong vốn là một người rất thần bí, anh ta mặc dù là bang chủ của bang số một, nhưng chuyện trong bang thì anh ta không nghe không nhìn không hỏi, đều là do mấy cấp quản lý thực hiện. Chỉ có lúc bang chiến anh ta mới đi ra ngoài chiến trường, mà thuốc men để đi ra ngoài chiến trường cũng là người trong bang đưa cho anh ta, anh ta giống như là ẩn sĩ thời cổ đại chuyên môn bế quan luyện công, hoàn toàn ngăn cách với thế giới. Nhưng mà càng như vậy thì lại càng có nhiều người chú ý đến anh ta, anh ta giống như là nhân vật truyền kì, mọi người rất muốn biết những chuyện cá nhân của anh ta, anh ta tùy tiện nói một câu trên kênh thế giới, người cả server đều hưng phấn thật lâu, thậm chí có người còn vì anh ta mà mở hẳn một topic dành cho fan hâm mộ trên diễn đàn, thường xuyên cập nhật những hoạt động mới nhất của anh ta cho đội ngũ fan hâm mộ.

Người mê mẩn anh ta không hề ít ỏi, ngay cả Trần Vũ Khả thuộc loại rất ít khi lên diễn đàn cũng biết anh ta, nghĩ lại thì cũng có thể biết danh tiếng anh ta lớn tới mức nào!

Trần Vũ Khả cảm thấy buồn cười, nhân vật truyền kì đang đứng bên cạnh mình lúc này hóa ra lại là một kẻ xảo trá âm hiểm, thật sự làm cho người ta chán ghét!

Cho dù tất cả những gì anh ta nói là sự thật, Phương Thư Dương ở server Khánh Vân Cung có cày một account Nam nhân, vậy thì thế nào chứ?

Muốn trở nên mạnh mẽ, phải tập trung thời gian và sức lực, một người vốn là ... có thể có khả năng chơi cùng một lúc 2 account sao, hơn nữa hai account này còn không cùng một server. Trần Vũ Khả dám khẳng định Phương Thư Dương đều đặt toàn bộ sự chú ý của mình vào account Phiêu Linh Thư Kiếm.

Cái này cũng không phải kiểm soát cho Phương Thư Dương, từ lúc hai người biết nhau cho tới bây giờ, cũng đã từng trải qua một số hiểu lầm cùng đau khổ, sau mỗi lần hòa nhau, Trần Vũ Khả suy nghĩ lại kĩ càng, tất cả những hiểu lầm này đều do suy đoán và không tin tưởng lẫn nhau mà ra, cậu tự nói với mình nếu muốn tiếp tục kéo dài tình cảm này, điều đầu tiên phải học cách tin tưởng, cậu trước sau đều tin vào điểm này, cậu tin Phương Thư Dương!

Nhìn mấy câu nói trên màn hình, Trần Vũ Khả cũng không muốn để ý đến. Tính toán thời gian một chút, Phương Thư Dương sau khi nhận được tin nhắn chắc là sắp chạy đến đây rồi.

Phản ứng lạnh nhạt của Trần Vũ Khả làm cho Hàn Tử Nặc rất nghi hoặc, ban đầu còn tưởng cậu sẽ giận dữ hoặc là chỉ trích gì đó, thế nhưng cậu lại bình tĩnh cái gì cũng chẳng nói. Lần trước cậu cũng chẳng nói tiếng nào đã quay đầu đi mất, lần này biểu hiện còn lạnh hơn, thật không biết là cậu đang ra vẻ cứng cỏi hay là thật sự rất bình tĩnh.

Hàn Tử Nặc bị cậu kích động rất sâu, cảm giác bản thân giống như một gã hề, vắt hết óc muốn đi thuyết phục cậu, nhưng trong mắt cậu thì chẳng khác gì trò cười. Con người trong lúc đang bối rối giận dữ, bộ não nói chung vẫn rất dễ bị mất kiểm soát, chưa kịp suy nghĩ thì những lời khinh địch đã phun ra khỏi miệng.

[Nhược Ngôn] Cậu không nói lời nào là ý gì hả? Chẳng lẽ đang cố tự an ủi trong lòng sao? Hay là cậu cũng tin lời tôi rồi và đang bắt đầu dao động? Chuẩn bị dùng lời nào để chất vấn Phương Thư Dương à? Nói cho cậu biết, buông tay mới là lựa chọn duy nhất dành cho cậu.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Khả năng tưởng tượng của anh phong phú quá, tôi chỉ là không muốn để ý đến anh.

[Nhược Ngôn] Ha ha, thật sao? Cậu đang ghen sao? Đồ kị quan hệ của tôi với Phương Thư Dương? Hay là cậu đang tức giận? Tức giận cậu ta gạt cậu?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Đều không có, tôi thật sự không muốn cãi lí với anh.

Hàn Tử Nặc vừa nghe xong lời này thì thật sự nóng nảy. Không ngờ tới thiếu niên bình thường rất yếu đuối này lại cố chấp như vậy, đối với tình cảm cũng nghiêm túc như vậy! Anh ta hoàn toàn không đoán được suy nghĩ của Trần Vũ Khả, anh ta muốn ép cho cậu phải bộc phát!

[Nhược Ngôn] Tôi nói với cậu nhiều như vậy chẳng lẽ cậu còn chưa hiểu sao? Phương Thư Dương lúc nào cũng tự quen rồi, không bị người khác ràng buộc, cậu ta sẽ chẳng bào giờ dành quá nhiều tình cảm cho ai hết, có lẽ cậu ta đối với cậu chỉ là si mê nhất thời thôi, chờ đến giai đoạn yêu nhau tha thiết đi thì hai người sẽ như thế nào, cậu đã từng nghĩ đến chưa? Cái này chắc không cần tôi phải nói rõ đâu nhỉ.

...

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tôi tin anh ấy!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Tôi rất nghiêm túc!

Lời của hai người đồng thời xuất hiện trên màn hình game, nam nhân tóc bạc đi đến bên cạnh ma nữ bé, dựa chặt vào cậu.

Trong khoảnh khắc này, trái tim Trần Vũ Khả bỗng nhiên mềm đi rất nhiều, sự xúc động len sâu vào trong tâm khảm, đôi mắt cũng ướt ươn ướt. Thời gian qua cũng đã từng suy đoán rồi kì vọng, sự bất đồng giữa lí trí và tình cảm vẫn không ngừng gây chiến, sóng lòng có bao nhiêu lớn chỉ có mình cậu biết, chờ đợi lâu như vậy chẳng phải là vì đang trông ngóng những lời này sao?

Hàn Tử Nặc thành người thừa, lúc này anh ta cũng kiệt sức rồi. Thì ra anh ta thật sự là kẻ đóng phim hài, cảm thấy có cái gì đó nghẹn ngang cổ họng, nhìn chằm chằm một lát, lặng lẽ logout bỏ đi.

Lúc này Phương Thư Dương nhận được tin nhắn của Trần Vũ Khả gửi qua liền chạy ngay đến, cho nên toàn bộ những lời nói chuyện đều bị anh nhìn thấy hết. Trần Vũ Khả nói khiến anh vô cùng xúc động, tình yêu trên mạng này có được mấy người có thể nói được ra rõ ràng như vậy, hơn nữa tình huống của hai người còn ở cách nhau rất xa, chính cả anh cũng không dám cam đoan phần tình cảm này có thể kéo dài được bao lâu, thời gian vốn là sát thủ giỏi nhất, nó có thể biến tình cảm càng lúc càng phai nhạt. Anh cũng từng lo lắng đến những chuyện này, chỉ là không muốn nhắc đến, có lẽ trong lòng cũng ôm theo chút cầu may, cho rằng tình cảm lần này so với quá khứ vốn khác biệt. Anh cũng từng nghĩ đến vài kết quả, xấu nhất và đơn giản nhất chính là hai người chia tay, suy nghĩ này một khi xuất hiện, trong lòng tự nhiên cảm thấy rất đau. Cảnh giới cao nhất của yêu chính là bình thản chống lại thời gian, nếu Trần Vũ Khả đã đủ kiên trì, anh tại sao lại không thể chứ?

Nếu như lúc này Trần Vũ Khả đang bên cạnh anh, anh nhất định sẽ ôm chặt cậu vào lòng thương yêu một phen. Nhưng lúc này anh muốn nói một câu gì đó.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Anh với cậu ta không có quan hệ như vậy, lúc trước không, bây giờ không, tương lai càng không.

Trần Vũ Khả cười cười.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Em tin anh.

Xem ra kế li gián của Hàn Tử Nặc thất bại rồi. Tình cảm của hai người không những không xuất hiện nguy cơ, ngược lại còn gắn bó hơn.

Phương Thư Dương chậm rãi kể cho Trần Vũ Khả những chuyện đã qua.

Thì ra anh cùng Hàn Tử Nặc đã biết nhau từ rất lâu rồi, hai người vốn là bạn học đại học, từ đó tới giờ anh vẫn xem người kia như là một người bạn bình thường, thuộc dạng gặp mặt cũng rất ít khi chào hỏi. Mãi đến khi sắp tốt nghiệp Hàn Tử Nặc tự nhiên lại thổ lộ với anh, lúc ấy anh nghe xong cảm thấy rất buồn cười, toàn bộ giảng viên lẫn sinh viên đều biết và nói Hàn Tử Nặc vốn là kẻ đào hoa, hơn nữa lại còn kiêu ngạo tự cao tự đại, bên cạnh không thiếu gì người theo đuổi, một người như vậy nói thích anh, tình cảm này có bao nhiêu phần giả đây! Anh cũng biết mình vốn là kẻ xem bản thân là trung tâm, tính cách hai người hoàn toàn không hợp, càng huống chi anh với đối phương không hề có một tí xú cảm giác nào, vì vậy từ chối rất dứt khoát. Sau khi tốt nghiệp, anh ở lại trường học lên cao học, Hàn Tử Nặc tới vùng khác, hai

người thỉnh thoảng cũng có gặp nhau trên mạng nói qua nói lại vài câu, đều là người kia chủ động tìm anh, bộ dạng của anh thì vẫn đều xa lánh. <> mới ra mắt, bởi vì do bạn học ra sức mời gọi anh chơi thử, lại còn nhiệt tình giúp anh đăng kí ID, khi vào trong game nhìn thử thì đã thấy có Hàn Tử Nặc ở đó, liền cảm giác như bị lừa, anh không thích những chuyện quanh co lòng vòng như vậy, nhưng anh không có trực tiếp biểu lộ ra, từ sau lần cự tuyệt lúc trước, Hàn Tử Nặc cũng không có nhắc đến chuyện này, anh nói chung cũng chẳng thể chạy đến trước mặt người ta cảm người ta không được thích mình phải không?! Nếu làm như vậy thì chẳng khác nào bị bệnh thần kinh! Chơi vài ngày anh phát hiện game này cũng không tệ lắm, liền dứt khoát chạy qua server Phù Vân Các tạo account mới, chính thức bước vào thế giới game, quen biết Trần Vũ Khả. Trên đời không có bức tường nào che được gió, khi Hàn Tử Nặc biết chuyện này, liền tạo một account nhỏ chạy qua Phù Vân Các chào hỏi anh, anh tùy tiện kiểm một lí do qua đường, account nhỏ kia anh cũng không xóa, làm người nói chung không thể quá mức tuyệt tình.

Đi tới đại học A hóa ra lại đụng trúng Hàn Tử Nặc, nói thật là lúc đó anh rất giật mình! Nhưng anh cố gắng che dấu đi tâm tình của mình, căn bản không có ý định nhận quen biết với đối phương, anh sợ Trần Vũ Khả sẽ suy nghĩ nhiều. Sự kiện trong toilet khiến cho anh rất giận dữ, độ chán ghét càng thăng cấp, anh càng không muốn nhớ hay nhìn thấy đối phương nữa. Anh biết Hàn Tử Nặc vốn cố ý, nhưng lại không muốn làm cho Trần Vũ Khả biết chuyện đó là bởi vì anh mà có, cho nên vẫn lén gạt qua.

Hay lắm, giải thích rõ ràng rồi, Phương Thư Dương lại khôi phục khí phách như xưa, đe dọa.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Đây là chuyện đã qua, không cho phép giận anh! Biết chưa! Anh không có cố ý gạt em.

Trần Vũ Khả vờ nôn trong lòng, người này thật sự rất ngang ngược! Đã làm sai rồi mà còn không cho người khác giận! Cái người tên Hàn Tử Nặc kia cũng đúng xui, từ hồi đại học cho tới bây giờ, hẳn là thích rất lâu rồi, cảm giác động lòng kia cũng có thể chỉ là cảm kích thôi, nhưng mà hai người cứ cường điệu mối quan hệ lên, cho dù thế nào đi nữa tốt xấu hai người cũng coi như có quan hệ bạn học nha!

Rốt cuộc đã hiểu rõ chân tướng câu chuyện, tâm tình của Trần Vũ Khả cũng sáng tỏ thông suốt, cảm giác gổ lên bàn phím cũng rất dễ dàng thoải mái.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Biết rồi, em sẽ không giận đâu.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Ừ, cứ như vậy đi.

Vấn đề của Trần Vũ Khả được giải quyết rồi, Phi Sát thì sao đây?

Chỉ hai chữ – Bi thảm!

Long Sát nói được thì làm được, phát động toàn thể thành viên bang Chí Tôn đuổi giết một mình Phi Sát, chưa bao lâu mà Phi Sát đã bị giết rất nhiều lần. Phải nói em bé Phi Sát này mỗi khi bước lên cũng rất dọa người nha, không biết là anh ở đâu ..., biết rõ người Chí Tôn muốn giết mình thì ngoan ngoãn ngốc ở trong thành đi đừng có đi ra chứ, nhưng anh lại không chịu, cứ một mình chạy ra ngoài thành, không biết can đảm đào ở đâu ra nữa! Toàn bộ thành viên của Cực Tốc Nhất Phái nhìn cũng không được rồi, trên kênh bang hội dùng hết lời tâm huyết khuyên can anh.

[Cực Tốc Miếu Sát] Phi Sát, anh đang làm gì vậy! Tối level này là anh trăm đẳng ngàn cay cày lên, anh không nhịn được chuyện này, cũng không cần cứ đi ra ngoài thành một mình, chúng ta tổ đội xong rồi đi giết!

[Cực Tốc Loạn Sát] Đúng vậy, đại ca. Chớp mắt mất nhiều điểm kinh nghiệm vậy anh không đau lòng sao? Mau quay về bang đi, chúng ta tổ đội rồi liều mạng với bọn chó Chí Tôn!

[ABC777] Phi Sát, bình tĩnh một chút đi. Tôi không tin chúng ta đâu không lại Chí Tôn! Bọn họ vốn thích đánh lén phải không, rất hợp ý tôi! Ác nhân Cốc bọn này mới là chuyên gia đánh lén chân chính!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Tổ đội đi ra ngoài giết đi, nói chuyện bằng thực lực, phải thắng cho bên kia biết sợ, thua thì coi như xui thôi.

[Nữ nhân hoa trung tú] Bang chủ, anh rốt cuộc nghĩ sao, nói gì đi!

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tui nghĩ Phi Sát là vốn muốn tốt cho mọi người, để cho người bên Chí Tôn toàn bộ tập trung hết lên anh ấy, thì sẽ không có sức đi giết người khác.

[Cực Tốc Tất Sát] Mĩ Nữ nói rất đúng, Phi Sát chắc chắn là nghĩ như vậy rồi, tôi nói Phi Sát à, anh như thế này giống y như là thánh mẫu, bây giờ không còn thịnh hành nữa đâu! Anh làm như vậy còn có thể khiến mọi người cảm thấy áy náy. Chúng ta đều là người một nà, có khó khăn gì thì cũng nhau đối mặt!

Mọi người anh một lời tôi một lời toàn bộ đều rơi vào trong tâm khảm của Phi Sát. Trần Vũ Khả nói rất đúng! Đúng là anh nghĩ như vậy, nhưng anh đồng thời cũng bị ghen. Làm gì có chuyện bị người giết thì phải trốn trong thành chứ? Như vậy thì có bao nhiêu uất ức chứ! Mọi người nói khiến cho anh nhiệt huyết cũng sôi trào, anh đã phải chịu áp lực này từ rất lâu rồi, anh muốn trút giận!

[Cực Tốc Phi Sát] Được! Nếu tất cả mọi người nói như vậy rồi, chúng ta liền đi ra ngoài liều mạng!

Người Cực Tốc Nhất Phải liền chuẩn bị sẵn sàng chờ hiệu lệnh! Đồng thời Tiến Sĩ cũng đang im lặng mà tính toán. Ngày hôm qua sau khi logout gã suy nghĩ rất lâu, quyết định không so đo chuyện Phi Sát gạt gã nữa, nhưng mà gã cũng không có ý định hòa hảo với Phi Sát như lúc trước, cứ thế làm người xa lạ đi, từ nay về sau ai chơi game phần người đó, không can thiệp vào chuyện của nhau. Nhưng mà nhìn thấy Phi Sát bị người của Chí Tôn khi dễ, gã lại làm như không nghe không biết, càng không muốn nhìn, lại càng không có cách nào khống chế, tình cảm cuối cùng chiến thắng lí trí, gã không có cổ hơn được nữa, lập tức phát động toàn thể thành viên Tinh Quang Đại Đạo liều mạng với người của Chí Tôn!

Hai bang phái đấu với một bang phái, mặc kệ Chí Tôn có mạnh cỡ nào cũng không cản được, nhưng bọn họ trước sau vẫn không chịu thua, cứ chống lại.

Bây giờ chỉ cần đi tới cửa thành, sẽ nhìn thấy vô số tổ đội chém giết ngoài đó, mọi người đều như bị tẩu hỏa nhập ma, càng giết càng hưng phấn, giết rồi càng muốn giết nữa, tình cảnh đó thật tình rất là giống trong mấy bộ tiểu thuyết kiếm hiệp, hai phái chính tà liều chết trong trận chiến cuối cùng, tất cả mọi người đều xuất ra tuyệt chiêu giữ mạng, nhất quyết phải phân thắng bại, tràng diện vô cùng đồ sộ, giết cả ngày cả đêm, mãi mãi không ngừng lại, kẻ này ngã xuống, kẻ khác vùng dậy, kinh nghiệm đã sớm trở thành mây trôi, quan trọng nhất là phải tranh giành thắng thua!

Được rồi! Chuyện này gây náo động lớn! Để giữa gìn hòa bình trong game, GM ra mặt can thiệp rồi, trước đem toàn bộ mấy đại ca cầm đầu đá dít vào trong tù, đại ca cầm đầu không phục sao, tìm người cướp ngục đi, GM cười lạnh, tên nào cướp ngục cũng vô đó ngồi chờ hòm đi!

Thật vất vả ngồi ngục trong tù cho đủ 8 tiếng, mọi người được ra tù rồi, chuẩn bị giết tiếp! GM liền đưa ra biện pháp đối phó bọn họ, liền sửa lại luật của game, mỗi ngày chỉ có thể giết người 5 lần! Hơn nữa muốn giết người thì phải cần ăn Sát Nhân Hương sao, lúc đầu chỉ cần mười vạn một cái, bây giờ thì tăng lên một trăm vạn lượng! Ke ke, xem ai còn bỏ tiền ra mua Sát Nhân Hương để giết người nữa! (Trong game này muốn giết người thì toàn bộ phải sử dụng hệ thống PK ác ý, hồi trước có thể giết thoải mái, không giới hạn. Sát Nhân Hương: Item dùng để giết người, gamer sau khi sử dụng mới có thể PK ác ý với gamer khác.)

Chiêu này của GM đủ ngoan độc! Mọi người cùng nhau rồi! Chơi game kiểu này thì buồn chết! Xem ra tất cả gamer đều bị game chơi rồi!

37. Chương 37: Sở Gia...

Nếu chuyện đã trở thành như vậy, vậy thì có giết hay không đây?

Giết! Không phải mỗi ngày vẫn có thể giết 5 lần sao!

Bất quá lần này thì toàn thể thành viên ba bang hội giảm xuống chỉ còn thành viên chủ lực của ba bang hội.

Đây có tính là chuyển sang quyết đấu cao cấp không nhỉ! Không chỉ phải có kỹ thuật PK cao siêu, mà còn phải chú ý đến phối hợp ăn ý, càng phải biết nắm chặt thời cơ. Cuối cùng bên cạnh trang bị còn không được thiếu các loại thuốc men cao cấp.

Thuốc men cao cấp chia làm 3 loại, một loại gọi là Khổng Tước Minh Vương Vũ, gamer sau khi sử dụng có thể tự động hồi 70% HP và SP một loại gọi là Ngũ Long Thánh Đan, gamer sau khi sử dụng trong quá trình PK mỗi hiệp sẽ tự động hồi 30% lượng HP, có thể duy trì liên tục 7 hiệp còn một loại gọi là Bạch Lộ Vi Sương, gamer sau khi sử dụng trong quá trình chiến đấu mỗi hiệp tự động hồi 30% lượng SP, có thể duy trì liên tục 7 hiệp.

Mấy Item này vốn không mua được trong shop, chỉ có làm nhiệm vụ event này nọ thì hệ thống ngẫu nhiên sẽ tặng những item này, nhưng số lượng rất có hạn, cũng rất khó làm. Cách duy nhất để có được là hợp thành trong bang hội, nhưng mà chỉ có bang hội cao cấp mới có thể làm được. Thành viên trong bang phái cũng có quyền hợp thành thuốc men cao cấp, nhưng mà một ngày thì chỉ có thể có 10 người hợp thành mà thôi. Nói nhiều như vậy, chỉ là để giải thích một chuyện, mấy loại thuốc này rất khó làm.

Quản lý của mấy bang hội cao cấp cũng rất chú trọng việc này, vừa mới sáng ra liền lấy nguyên liệu hợp thành thuốc ngay, hơn nữa, những thành viên khác trong bang cũng không vô duyên vô cớ đi hợp thành những dược phẩm này, mọi người đều biết tầm quan trọng của chúng, bang chiến, PK này nọ thì vinh dự của tập thể trước sau vẫn luôn được đặt ở vị trí đầu. Dược phẩm của Cực Tốc Nhất Phái vốn vẫn do Phi Sát làm, nhưng mấy ngày hôm nay anh mỗi lần đi hợp thành dược phẩm thì 10 lần hợp thành đều đã bị dùng hết rồi, anh biết bây giờ dược phẩm vốn khan hiếm, thậm chí có lẽ là do những thành viên khác trong đội làm, cũng không để ý, chỉ cảm thấy có chút kì quái, tại sao không nghe mọi người nói gì đến chuyện này.

Chuyện chiến đấu với Chí Tôn vẫn còn đang tiếp tục, tổ đội chủ lực của Cực Tốc Nhất Phái xét về thực lực thì trước sau vẫn yếu hơn Chí Tôn một chút. Tất cả mọi người đều biết, huyết đội rất khó thắng mất đội, càng huống chi level của họ thấp hơn so với đối phương, khi mọi người đang chưa biết tính sao, Tiến Sĩ chủ động tìm đến Phi Sát.

Phi sát nhìn nam ma đứng ở bên cạnh mình có chút không biết phải làm thế nào, tính cách âm tình bất định của gã thật sự làm cho người ta sợ hãi!

Tiến Sĩ dù sao cũng có một điểm tốt, luôn luôn thẳng thắn, làm việc chưa bao giờ quanh co lòng vòng. Gã nói với Phi Sát gã muốn đổi chỗ với Loạn Sát, cùng mấy người Phi Sát tổ đội liều mạng với bên Chí Tôn.

Nghĩ lại cũng đúng, Loạn Sát vốn là hành ma cân bằng, đụng trúng mất đội cơ bản sẽ chẳng có cơ hội ra tay, không có tác dụng lớn cho lắm, mà Tiến Sĩ thì không giống như vậy, là siêu mất ma số 1 server, trong đội có gã thì sẽ có thêm hi vọng chiến thắng.

Đối với chuyện Tiến Sĩ gia nhập Phi Sát cảm thấy rất kinh ngạc, anh càng lúc càng đoán không ra suy nghĩ của đối phương, anh rất muốn hỏi rõ lý do, lại sợ lỡ đâu làm cho đối phương tức giận.

Thấy Phi Sát không ừ hử một tiếng, Tiến Sĩ thiếu chút nữa nổi điên! Cũng đã bỏ qua mặt mũi chủ động đến tìm cậu ta hợp tác rồi, cậu ta lại không nói lời nào, có đồng ý hay không thì cũng phải trả lời chứ!

Kênh phụ cận nói:

[Tiến Sĩ] Cậu không muốn tôi gia nhập sao?

Phi Sát vội vàng lắc đầu, sợ gã lại hiểu lầm.

[Phi Sát] Làm gì có chuyện đó! Rất muốn mà!

[Tiến Sĩ] Gào! Vậy cậu không nói câu nào là ý gì hả?!

[Phi Sát] Anh tha thứ cho tôi rồi sao?

Không biết vì sao lại đem những lời này gõ ra, sau khi gõ xong, Phi Sát rất khẩn trương, trái tim đập thình thịch, nín thở chờ đối phương trả lời, tâm tình này giống như tù phạm phạm vào trọng tội đang chờ đợi phán quyết cuối cùng, sợ hãi đầy âu lo!

Qua một lúc lâu, trên đỉnh đầu nam ma mới hiện ra hai chữ.

[Tiến Sĩ] Ngu ngốc.

Trái tim Phi Sát chấn động mạnh! Hai người đang đứng chỗ phụ xe, xung quanh có rất nhiều gamer khác đang đứng, Phi Sát cảm giác ánh mắt của mọi người đều đang tập trung hết vào mình, tự nhiên có chút quần bách cùng chật vật. Hai chữ kia có ý gì đây, anh thật sự là không thể hiểu được. Nhưng anh cũng không dám tiếp tục hỏi nữa, lúc này gõ hết câu kia anh đã phải dùng hết mọi can đảm của mình rồi, anh sợ hỏi nữa người kia sẽ nói rất khó nghe.

[Tiến Sĩ] Tôi đi trước, nhớ đó, khi nào giết thì gọi tôi.

Nam ma bỏ lại những lời này rồi bay đi, Phi Sát ngơ ngác nhìn màn hình máy tính, thật lâu sau hồn cũng chưa có về lại với xác.

Từ sau đó trở đi, mỗi ngày Tiến Sĩ login cũng không cần Phi Sát gọi gã mà sẽ chủ động nhắn tin hỏi rõ thời gian chiến đấu, lúc tổ đội gã cũng đã sớm đến địa điểm hẹn trước chờ. Mặc dù bộ dáng gã vẫn cao ngạo vô cùng, nhưng Phi Sát chung qui vẫn cảm thấy rất quý dị, Tiến Sĩ cho đến bây giờ vẫn không thích xen vào chuyện của người khác nhưng sao lúc này lại nhiệt tình có chút hơi cao.

Có Tiến Sĩ gia nhập Cực Tốc Nhất Phái cũng mạnh mẽ hơn rất nhiều, gần như có thể đánh ngang tay với mấy người Long Sát, thỉnh thoảng còn có thể thắng vài trận. Bây giờ có thể nói là đánh trường kỳ, thời gian giằng co càng dài thì càng cần phải dùng nhiều thuốc đến đáng sợ. Được phẩm cao cấp Phi Sát trử sẵn cũng sắp dùng hết rồi, mỗi ngày vào bang phái đều không hợp thành được phẩm được, anh thật sự nhìn không được mới hỏi đến những người khác, nhưng mọi người ai cũng phủ nhận, nói chưa từng hợp được một lần nào hết. Mọi người nói anh tất nhiên là tin tưởng, chỉ cảm thấy nghi ngờ, là ai mỗi ngày đều đem chỉ tiêu ra dùng hết vậy?

Phi Sát có thói quen ngủ sớm dậy sớm, hôm nay anh quyết định thức khuya, xem thử người hợp thành được phẩm kia là ai.

Đến hơn nửa đêm, Phi Sát có chút buồn ngủ chịu không được, nhìn qua xem bạn bè có ai còn online để nói chuyện một chút nâng cao tinh thần, nhưng trên danh sách chỉ có vài người bạn bình thường, thật sự không biết phải nói gì với họ.

Phi Sát lại chú ý đến Tiến Sĩ vẫn còn online.

Mấy ngày nay ngoại trừ nói chuyện PK, hai người chưa từng nói qua đề tài nào khác. Phi Sát có chút khinh bỉ bản thân, tự nhiên lúc này anh có một cảm xúc mãnh liệt muốn chào hỏi người kia, nói gì cũng được, chủ yếu là muốn tâm sự một chút.

Đang lúc anh còn do dự, Tiến Sĩ hóa ra lại chủ động nhắn tin đến.

“Cậu còn chưa ngủ?”

Phi Sát có chút vừa mừng vừa sợ, vội vàng trả lời:

“Đúng vậy, anh sao cũng chưa ngủ?”

“Hồi này cùng bạn bè ra ngoài đi nhậu, đau đầu, không ngủ được.”

Tiến Sĩ rất ghét uống rượu, Phi Sát đã biết từ lâu, không khỏi có chút lo lắng không yên.

“Không phải anh không uống rượu sao? Không thì đi uống gì đó giải rượu đi, rồi lên giường nằm một chút, uống rượu rồi còn lên mạng anh sẽ bị khó chịu hơn đó.”

“Cậu đuổi tôi hả? Không muốn nói chuyện với tôi?”

“Không phải, tôi không có ý này! Tôi sợ anh vẫn lên mạng thì không thoải mái!”

“Kích động cái gì? Tôi nói cho vui thôi! Không phải cậu quen đi ngủ sớm sao? Đã trễ thế này sao còn chơi game.”

Thấy Tiến Sĩ nói như vậy Phi Sát mới thở phào được một hơi, mới lúc này cậu còn tưởng rằng đối phương lại hiểu lầm cậu, cho nên có chút kích động. Suy nghĩ một chút, liền đem nguyên nhân vì sao chưa ngủ kể lại chi tiết.

“Bây giờ đã hơn 12 giờ rồi, cái người hợp được kia còn chưa tới sao?”

“Chưa thấy.”

Phi Sát cũng rất buồn phiền, người kia nếu không đến chắc anh thật sự sẽ ngủ gục luôn, bây giờ hai mắt thật sự không mở ra được nữa, buồn ngủ vô cùng.

“Nếu người ta không đến chẳng lẽ cậu sẽ chờ cả đêm à? Cậu đi ngủ đi, tôi giúp cậu kiểm tra xem người kia là ai.”

Phi Sát cảm thấy kì lạ, anh ta kiểm tra như thế nào? Chẳng lẽ tạo một account phụ rồi gia nhập vào Cực Tốc Nhất Phái sao?

Nghi vẫn còn chưa kịp ra khỏi miệng, Tiến Sĩ đã đưa câu trả lời.

“Em trai tôi là người bang cậu, nó tên Dao Nhi, tôi online bằng account của nó là được.”

Phi Sát thất kinh! Dao Nhi hóa ra là em trai của Tiến Sĩ! Sao thằng bé không qua Tỉnh Quang Đại Đạo vậy?!

Tiến Sĩ giống như biết Phi Sát đang nghĩ cái gì, lại giải thích.

“Con nít tâm tính thích nổi loạn, không muốn đến bang của tôi. Nó cảm thấy cái tên Cực Tốc Nhất Phái dễ nghe nên xin gia nhập.”

“Vậy à, hi hi.” Phi Sát cảm thấy chuyện này thật sự rất trùng hợp.

“Ừ, cậu đi ngủ đi, tôi kiểm tra xong rồi sẽ nhắn lại với cậu.”

“Ừ, anh cũng nghỉ ngơi sớm nha, kiểm tra không được thì thôi, đừng cố chờ nha, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Tắt máy tính, lên giường nằm, Phi Sát cẩn thận nhớ lại những gì vừa mới nói với Tiến Sĩ, càng nghĩ càng thấy kì quặc, hôm nay Tiến Sĩ giống như rất dịu dàng, hoàn toàn không mang theo luồng lệ khí giống hồi xưa, trong mỗi câu chữ còn mang theo sự chân thành cùng quan tâm nhân nhậ. Thật sự lâu lắm rồi Phi Sát không có cảm nhận được loại cảm giác giống như thế này, trong kí ức vào khoảng thời gian hai người vui vẻ nhất với nhau, Tiến Sĩ cũng dịu dàng như vậy, nhưng bây giờ nhớ lại trong lòng chỉ có áy náy, anh trước sau vẫn không dám tin tưởng Tiến Sĩ sẽ thật sự tha thứ cho mình, mỗi lần đối mặt với đối phương lúc nào cũng cẩn thận nhìn trước ngó sau, hơn nữa lại rất không tự nhiên. Anh là một người bi quan, mọi việc vẫn cứ thích nhìn đến khía cạnh xấu nhất rồi suy nghĩ, anh cho rằng có những việc một khi đã làm sai rồi, thì rất khó có thể bù đắp trở lại. Bây giờ anh chỉ có thể thật cẩn thận đồng hành cùng đối phương, phải mang theo biết bao nhiêu cố kị cùng suy nghĩ sâu xa, những cái này đối với anh mà nói chính là một loại dày vò.

Hôm sau login vào, Phi Sát nhận được tin nhắn gợi lại của Tiến Sĩ, nhắn vào lúc 3 giờ sáng. Sau khi thấy tên người kia, trong lòng Phi Sát thấy rất khó diễn tả, thật sự không nghĩ tới người này sẽ là cô ta...

Ngày nối tiếp ngày trôi qua, nghỉ hè cũng sắp đến rồi. Vốn Trần Vũ Khả định nghỉ hè thì sẽ đến tìm Phương Thư Dương, nhưng cậu nhận được điện thoại ở nhà gọi đến, bà nội vốn luôn thương yêu cậu từ nhỏ đến giờ bị bệnh, mặc dù bây giờ bệnh tình đã tốt hơn, nhưng cậu vẫn rất lo lắng, hận không thể lập tức bay về bên cạnh bà nội. Nhưng mà bà nội trong lúc gọi điện thoại cứ luôn dẫn dò cậu không cần phải về, để khỏi ảnh hưởng đến việc học, cậu mới tạm thời thả lỏng suy nghĩ này, dù sao còn có mười ngày nữa là nghỉ hè rồi, đến lúc đó có gì cậu sẽ về ngay để thăm bà nội, về phần Phương Thư Dương, chỉ có thể gác lại, sau này hai người vẫn còn rất nhiều cơ hội gặp gỡ.

Đồng thời Trần Vũ Khả lại gặp một chuyện vô cùng hài hước.

Hôm nay, Trần Vũ Khả ăn cơm tối xong đang định đi ra ngoài một chút, tự nhiên nhận được một cuộc điện thoại từ số lạ, là số điện thoại bàn của khu vực này.

Vừa bắt máy, một giọng nói non nớt vang ra từ điện thoại: “Anh ơi, em khó chịu...”

Trần Vũ Khả có chút khó hiểu, giọng nói này cho tới bây giờ cậu chưa từng nghe qua, trong giọng nói còn mang theo tiếng khóc, chẳng lẽ là cậu bạn nhỏ nào gọi điện thoại lộn số sao?

“Em là...?”

Bên kia nghe thấy được tiếng của Trần Vũ Khả, giống như là rất tủi thân, liền khóc òa lên, nói đứt quãng: “Anh ơi... Anh không nhận ra em sao? Em là Sở Gia mà! Bụng em đau lắm, khó chịu lắm, khó khăn lắm mới đến cuối tuần, nhưng lại không thể vào game tìm anh, thê thảm lắm anh ơi!”

Bên kia nói một thôi một hồi lại chẳng nói gì vào trọng điểm, bất quá Trần Vũ Khả cũng nghe ra được một tin, bạn nhỏ tên Sở Gia bởi vì đau bụng không chơi game được thành ra gọi điện thoại tố khổ. Thành linh nhớ ra lần trước trong game cậu có đưa số điện thoại của mình cho Dao Nhi, mà cậu bạn nhỏ này lại họ sở, chẳng lẽ là em trai của Sở Mộ? Dao Nhi?!

“Là Dao Nhi à? Em làm sao vậy? Nói chậm chậm thôi đừng có gấp, bụng sao lại bị khó chịu hả?”

“Là em... Không biết, căng cứng khó chịu lắm, anh ơi có phải em sắp chết rồi không?”

“Đừng có nói bậy! Người nhà em đâu? Không có ở nhà sao?”

“Em đang ở nhà một mình, ba má làm việc ở nước ngoài, anh Hai em cũng chẳng biết đi đâu rồi, gọi điện thoại cho anh, di động anh bỏ ở nhà, làm sao bây giờ đây —”

“Đừng nóng.” Trần Vũ Khả nhớ ra Dao Nhi dùng điện thoại bàn gọi đến, vội hỏi: “Nhà em ở đâu? Anh đến chỗ em.”

“Nhà 2202 lô 2 chỗ khu dân cư Tân Uyển, số 186 đường Hòa Bình Đông, anh ơi anh biết nó ở đâu không?”

“Biết, chờ chút anh tới liền, khi đến anh gọi tên em thì em mới được mở cửa nha, ngàn vạn lần đừng có mở cửa cho người lạ biết chưa!” Trần Vũ Khả sau khi nói xong, nghĩ lại vẫn thấy lo lắng, Dao Nhi cũng chưa từng gặp mình, hai người cũng xem như là người xa lạ, liền dặn dò thêm: “Anh mặc áo thun trắng cùng quần Jean, em ở trong nhà nhìn ra thấy đúng vậy thì mới mở cửa nha!”

Bên này Trần Vũ Khả gấp muốn chết, Dao Nhi ở bên kia lại không ngừng cười khanh khách, “Biết rồi, anh dài dòng quá, anh nếu không qua nhanh em sẽ bị đau bụng chết!”

Đau sắp chết còn cười được sao?!

Trần Vũ Khả thở dài đầy bất đắc dĩ, tắt điện thoại, vội vàng chạy qua nhà Dao Nhi, may mà chỗ kia không xa đại học A cho lắm, chạy hơn 10 phút là tới. Trên đường đến nhà Dao Nhi, Trần Vũ Khả lại cảm khái thế giới này thật sự đúng là nhỏ! Lần trước đã đoán được Dao Nhi có khả năng là đang học tại trường tư thực Dục Thành gần đại học A, không ngờ thật sự là đoán đúng rồi! Như vậy Tiến Sĩ cũng ở đây, rất gần với mọi người!

Khi đến khu dân cư Tân Uyển, Trần Vũ Khả cảm thán lên thành tiếng, đây đúng là khu dân cư cao cấp mà! Máng xanh của khu dân cư qui hoạch rất tốt, rất trang nhã, sạch sẽ vô cùng, nhìn cũng rất có chất lượng.

Vòng vòng vèo vèo rốt cuộc cũng tìm được nhà Dao Nhi, Trần Vũ Khả bấm chuông, chuẩn bị nói ám hiệu, nhưng chuông cửa vừa mới vang lên hai hồi thì cửa đã mở ra rồi, bên trong cánh cửa có một cậu bé xinh đẹp đang đứng. Đôi mắt to tròn ngập nước, khuôn mặt mũm mĩm mềm mại làm cho người ta vừa nhìn thấy liền muốn nựng, chỉ bất quá lúc này mặt đang nhăn nhúm như trái khổ qua.

Cậu bé sau khi nhìn thấy Trần Vũ Khả, nước mắt liền thi nhau lăn xuống, tủi thân nhào vào trong lòng cậu, nhõng nhẽo: “Anh ơi, cuối cùng anh cũng tới rồi, em đợi lâu ơi là lâu, em còn tưởng anh mặc kệ em rồi...”

Đứa bé thật thật sự là không sợ người lạ! Trần Vũ Khả bế cậu bé lên, đóng cửa lại, đem cậu bé đặt xuống ghế salon, hỏi: “Bụng đau ở chỗ nào? Chỉ cho anh xem một chút.”

Cậu bé vén áo lên, lộ ra cái bụng phình phình, chỉ chỉ vào chỗ bao tử, tiếp tục nhõng nhẽo: “Ở đây nè! Nó cứ căng lên, đau lắm! Chắc chắn là em bị bệnh nặng lắm...”

Đau bao tử thì không phải là chuyện nhỏ rồi! Trần Vũ Khả quyết định đưa cậu bé đến bệnh viện kiểm tra một chút, rồi lại nghe cậu nói tiếp, “Hồi nãy chỉ ăn có một miếng dưa hấu, một ổ bánh mì, một hộp kem, một bịch bánh qui, còn có một túi khoai tây chiên, ăn xong thì bụng bắt đầu đau.”

Nghe xong hết những lời này, Trần Vũ Khả quả thực là dở khóc dở cười! Ăn nhiều như vậy bụng có thể không đau được sao?! Bao tử có thể tiêu hóa được sao?! Xem ra vẫn nên đưa cậu bé đến bệnh viện, để nặng hơn cũng không tốt!

Vậy mà cậu bạn nhỏ vừa mới nghe nói phải đi bệnh viện, liền đòi sống đòi chết không chịu! Nước mắt nước mũi ròng ròng, thoát nhìn đáng thương vô cùng.

Trái tim Trần Vũ Khả lại nhũn ra, rất bất đắc dĩ chẳng thể làm gì khác hơn đành phải đi ra ngoài mua cho cậu bé một ít thuốc bao tử, ép cậu uống thuốc rồi chậm rãi quan sát phản ứng của cậu, nếu còn kêu đau tiếp, mặc kệ cậu bé có khóc lóc kiêu gì thì cho dù có phải khiêng thì cũng phải vác cậu bé vô bệnh viện!

Còn chưa kịp thở một hơi, Trần Vũ Khả lại phát hiện ra một vấn đề, đó chính là phòng khách nhà này quả thật rất bừa bộn! Trên bàn uống nước vắt đầy vỏ bao thực phẩm đóng gói, đồ chơi chất đống la liệt trên nền nhà, trên ghế salon còn có quần áo bẩn bị vò thành cục, mấy thứ như vụn bánh mì, vụn khoai tây chiên thì chỗ nào cũng có, quả thực rơi vào mắt thì chẳng thể chịu được, tất cả đem đi so sánh với phòng khách trang bị xa hoa này thì thật sự chẳng thể nào hợp được.

Khóe miệng Trần Vũ Khả co rút, vốn định không để ý tới, nhưng mà chỗ này không khỏi quá mức bừa bộn đi. Tự nhiên thấy thương cho đứa bé này, cha mẹ đều ở nước ngoài, ở chung với anh Hai, đàn ông như Tiến Sĩ thì sao có thể làm việc nhà chứ, lại càng không thể trông cậy gã sẽ đi chăm sóc trẻ con, ngay cả khi đứa bé bị bệnh gã cũng không có bên cạnh, làm anh như vậy thật sự là không có trách nhiệm mà!

Trẻ con là vô tội! Trần Vũ Khả càng nghĩ càng thấy đau lòng, liền tự động đi dọn dẹp nhà cửa.

Sở Gia uống thuốc xong thì đã tốt hơn rất nhiều, liền mở TV ra xem, xem mấy chương trình nhỏ nhỏ, gặp chỗ nào vui vẻ liền cười ha ha, rất chi là sung sướng!

Trần Vũ Khả lại cặm cụi như một con trâu già, im lặng dọn dẹp phòng, thỉnh thoảng vô ý che mất màn hình TV, cậu bạn nhỏ liền la lên oai oái, nói cậu nhanh tránh ra. Chưa bao lâu lại sai phái cậu, một muốn cậu đem cái này tới, một hồi muốn cậu mang cái kia sang, cuối cùng lại còn gọi cậu đem hộp kem tới nữa chứ!

Trần Vũ Khả giận rồi! Đứa bé này thật sự rất ghê gớm nha! Bề ngoài đáng yêu toàn bộ đều là giả tạo! Cậu ta chính là tiểu ác ma! Còn nữa, chẳng phải cậu ta mới vừa gào lên đau bụng sao? Bây giờ lại muốn ăn kem? Thật sự vết thương vừa liền sẹo đã quên đi đau đớn! Kiểu nào cũng phải dạy dỗ cậu bé lại mới được!

Trần Vũ Khả lau tay, chuẩn bị cho tên nhóc kia một bài học!

Ngay lúc đó cánh cửa ở phía sau lưng tự nhiên phát ra tiếng mở cửa.

Sở Gia nhăn mặt nhíu mày, vẻ mặt chán chường, “Chắc chắn là anh Hai em về rồi.”

38. Chương 38: Sự Thật...

Khoảnh khắc Sở Mộ bước vào nhà, Trần Vũ Khả có thể cảm thấy phòng khách bị một luồng không khí áp suất thấp ép lại, nhiệt độ trong nhà thoáng cái giảm xuống vài độ. Động tác chuẩn bị đánh về phía Sở Gia đều bị cậu cưỡng chế dừng lại tất cả, ngơ ngác nhìn người đàn ông vừa mới đi vào.

Nếu nói bộ dạng Phi Sát trong game làm cho người ta cảm giác kém rất xa ở ngoài đời, như vậy thì Tiến Sĩ ở trong game với ở ngoài đời càng khác biệt vô cùng lớn. Khuôn mặt cương nghị sắc sảo như tác phẩm điêu khắc, ánh mắt lợi lại đầy lạnh lùng, không có bất kì biểu cảm nào lộ ra trên mặt, làm cho người ta bị cảm giác áp chế rất mạnh mẽ. Thân hình cao to, cộng thêm bộ âu phục hàng hiệu màu đen càng phô diễn khí chất cao quý cùng sang trọng của anh ta. Trần Vũ Khả rất bội phục anh ta trong ngày nóng bức thế này mặc âu phục chẳng những không hề chảy một giọt mồ hôi nào mà còn có thể tỏa ra hơi lạnh dày đặc như vậy, xem ra người đứng là từ khối băng biến hóa thành người.

Vừa nhìn thấy người đàn ông xa lạ, Trần Vũ Khả lại là người hay mắc cỡ, bệnh lấp bắp lại tái phát, “Chào, chào, chào anh. Tôi là...”

“Cậu ta là ai vậy?” Sở Mộ căn bản không thèm để ý đến Trần Vũ Khả, trực tiếp cắt ngang lời cậu, đem ánh mắt hướng qua Sở Gia, hỏi.

Trần Vũ Khả nuốt nuốt nước miếng, đem câu nói tiếp theo nuốt ngược vào trong bụng.

Mà bộ dạng của Sở Gia thì tràn đầy bất cần, vừa nhét khoai tây chiên vào trong miệng vừa nói: “Bạn của em.”

Sở Mộ hừ lạnh một tiếng, đem tầm mắt xoáy ngược về Trần Vũ Khả, “Anh sao lại không hề biết em có một người bạn lớn thế này.”

Nghe giọng nói vừa lạnh lùng vừa châm chọc của Sở Mộ, cả người Trần Vũ Khả run lên, cảm giác người này rất đáng sợ! Tự nhiên muốn trốn khỏi nơi đây.

Sở Gia giống như cảm giác được dịch ý của Sở Mộ, cả người liền vùng dậy khỏi ghế salon, đứng chắn trước người của Trần Vũ Khả, giống như là gà mẹ bảo vệ gà con, “Anh định làm gì đó?! Không cho anh bắt nạt bạn em!”

Sở Mộ không có hứng thú cãi nhau với con nít, ánh mắt lạnh lẽo bắn lên người Trần Vũ Khả, đôi môi mỏng mím lại, trầm giọng hỏi: “Cậu là ai?”

Trần Vũ Khả thật ! Lúc này cậu vừa mới định giới thiệu mà, lại bị người này vô duyên vô cớ cắt ngang, bây giờ không nói nữa, thì người này lại hỏi ngược lại cậu, lại còn không chưa đường lui cho người ta?!

Càng nhìn càng thấy đáng sợ, Trần Vũ Khả tự thêm can đảm cho mình, giải thích với anh ta: “Lúc này em của anh bị bệnh, trong nhà không có người, cho nên tôi đến chăm sóc...”

“Không có hỏi cậu nhiều như vậy, cậu rốt cuộc là ai?” Sở Mộ lại cắt ngang lời Trần Vũ Khả thêm lần nữa, trong giọng nói mang theo mất kiên nhẫn.

Cái gì gọi là cổ tình không khách sáo cuối cùng Trần Vũ Khả đã cảm nhận được rồi, tự nhiên cảm thấy rất tủi thân, qua một lúc sau tâm không cam lòng không nguyện mới nói: “Tôi là Trần Vũ Khả, là Tuyệt Thế Mĩ Nữ ở trong game.”

Cậu bạn nhỏ sợ Trần Vũ Khả bị tủi thân, cũng đứng ở một bên giải thích phụ, “Lúc này em bị đau bụng, không có anh này giúp em thì em đã bị đau chết rồi, ai như anh lúc nào cũng mặc kệ em!”

Nghe hai người giải thích Sở Mộ mới thu hồi thần sắc không kiên nhẫn, khôi phục lại vẻ mặt không hề biểu cảm, nhìn chung quanh phòng khách một chút, quăng lại một câu rồi đi vào trong phòng của mình.

“Nhìn bộ dạng em nhảy nhót lung tung tức là đã chẳng sao nữa rồi, hai người cứ từ từ chơi với nhau đi, tôi về phòng trước.”

Mãi đến khi cửa phòng đóng lại, Trần Vũ Khả mới thở phào một hơi, trong lòng tự nhiên rất tức giận pha lẫn bất bình, Sở Mộ đúng là không đủ tư cách để làm anh mà! Em trai bị bệnh mà một câu hỏi thăm cơ bản anh ta cũng chẳng biết nói, lại còn bày ra thái độ như chẳng có chuyện gì, đúng là kẻ lạnh lùng!

Nếu Sở Mộ đã về, Trần Vũ Khả cũng không muốn ngồi ngốc ở đây thêm chút nào, không để ý đến bạn nhỏ cứ nín ở lại mà vẫn quyết định rời khỏi đây.

Vừa mới ra khỏi tòa nhà, lại gặp trúng người quen.

Quách Linh đang đứng bồn chồn dưới tòa nhà, thường xuyên ngẩng đầu lên nhìn cửa sổ nhà Sở Mộ, ánh mắt có chút hốt hoảng, bộ dáng như là cõi lòng chứa đầy tâm sự.

Chắc là cô ta đến tìm Sở Mộ rồi?!

Bây giờ Trần Vũ Khả đã có thể khẳng định người post bài trên diễn đàn chính là Quách Linh, mặc dù không có bằng chứng cụ thể, nhưng cậu tin chắc vào trực giác của mình. Có lẽ đúng là bởi gì tình ái đã khiến cho Quách Linh làm ra rất nhiều chuyện không có lí trí như vậy, tại sao lại không quang minh chính đại mà cạnh

tranh mà lại chọn cách dùng thủ đoạn mờ ám như thế này? Cô ta không nghĩ đến chuyện một khi bị bại lộ thì chẳng những danh dự bị mất sạch mà còn có thể khiến cho tình cảm hiện có bị đẩy cách ra xa hơn.

Nói ra thì cô ta cũng là một kẻ đáng thương, nhưng mà tất cả thương tổn cô ta gây ra nhân danh tình ái kia so với tổn thương của cô ta thì còn tàn nhẫn hơn rất nhiều, cuối cùng chỉ biết tự làm khổ mình, lại còn không được bất kì ai thương hại.

Trần Vũ Khả phát hiện mình rất có tiềm chất bao đồng, nhìn ba người kia hành hạ nhau như vậy, cậu so với họ còn muốn sót ruột hơn, thật sự là không áp chế được bản thân, muốn thay họ tháo gỡ khúc mắc.

Cậu đi đến trước mặt Quách Linh, nhẹ giọng chào: “Chào bạn.”

Có thể gặp trùng Trần Vũ Khả ở chỗ này, Quách Linh tất nhiên là rất hoảng hốt, giả bộ cười một chút, cố gắng che đậy đi sự bối rối cùng quần bách của mình: “Sao cậu lại ở đây?”

Trần Vũ Khả chỉ chỉ vào tòa nhà phía sau, “Tôi mới từ nhà Sở Mộ về.”

Quách Linh không nói lời nào, vẻ mặt có chút phức tạp. Trần Vũ Khả quyết định đi thẳng vào vấn đề, “Bạn muốn tìm anh ta à? Sao không lên nhà?”

“Không liên quan gì đến cậu!” Bị nói trúng tim đen, Quách Linh có chút thẹn quá hóa giận.

Trần Vũ Khả cười cười, hỏi: “Bạn với Phi Sát có thù oán à?” Nhìn thấy bộ dạng khiếp hãi của Quách Linh, cậu càng thêm khẳng định suy nghĩ của mình, dứt khoát đem toàn bộ nghi ngờ ở trong lòng nói ra, “Tôi biết người post bài trên diễn đàn chính là bạn, tại sao bạn làm như vậy? Phi Sát làm sai chỗ nào, tại sao bạn toàn đi nói xấu anh ấy? Tình cảm thì phải tự mình tìm kiếm, làm như vậy đối với cả ba người đều không tốt.”

Ôi, trên thế giới này có một loại người mà người ta gọi là không biết uyển chuyển, Trần Vũ Khả nhà chúng ta cũng là một người như vậy.

Lúc Quách Linh nhìn thấy Trần Vũ Khả, trong lòng đã bắt đầu bất an, lần trước gặp ngoài tiệm Internet, cô ta không biết Trần Vũ Khả đã nhìn thấy được nhiều ít, từ sau đó trở đi tâm tình của cô ta đã không yên, sợ chuyện bị bại lộ ra ngoài, cô ta vừa đoán thử hậu quả nếu như bị người khác biết chuyện này, rồi lại vừa tự an ủi bản thân không ngừng, có lẽ dựa vào mấy bài post trên diễn đàn đối phương căn bản chẳng thể nhìn ra cái gì, việc gì phải tự hù dọa bản thân chứ. Mấy ngày sau đó vẫn sóng yên biển lặng cô ta mới dần dần thấy yên lòng. Vốn tưởng chuyện này cứ thế mà trôi qua, nhưng Trần Vũ Khả lại tự nhiên nhắc đến trước mặt cô ta, còn nói thẳng thừng như vậy, thoát cái cô ta liền điên cuồng.

“Mày thấy bất bình vì Phi Sát bị tổn thương sao? Là tao cố tình làm vậy đó thì sao hả? Mày có bằng chứng hả? Mày với anh ta quen nhau bao lâu chứ? Anh ta sẽ tin mày sao?”

“Tôi biết cô thích Sở Mộ, nhưng cô không cảm thấy cách làm này rất hèn hạ sao?”

Trần Vũ Khả vốn hảo tâm định tháo gỡ chuyện xấu, vốn định khuyên nhủ Quách Linh, nhưng ai ngờ lại chạm đến chỗ đau của cô ta, khiến cô ta giống y chang bị bệnh tâm thần.

“Mày cho rằng hai thằng đàn ông ở với nhau sẽ hạnh phúc sao?! Càng huống chi Sở Mộ là đàn ông bình thường, anh ta chán ghét đồng tính luyến ái!! Ai giống như bọn mày, hai thằng đàn ông liếc mắt đưa tình, cũng không thấy mắc ói hả! Mày cùng thằng kia cũng sẽ chẳng bền lâu đâu con!!”

Bị người khác nhục mạ, Trần Vũ Khả cũng không có phản bác, mà chỉ dùng vẻ mặt bình thản nhìn đối phương.

Quách Linh đoán không ra cậu đang nghĩ cái gì, hung hăng trừng cậu một cái, xoay người bỏ đi.

Trên đường quay lại về trường, Trần Vũ Khả tự hỏi rất nhiều, quyết định đem chuyện này nói cho Phi Sát.

Đại khái Quách Linh đã bị chọc điên rồi, cho rằng chuyện đã chẳng thể dấu diếm thêm được, Trần Vũ Khả còn chưa kịp nói với ai, cô ta đã tự động tung hê lên.

Sau khi trở về phòng, cô ta đăng nhập vào diễn đàn, cô ta muốn tung ra hết rất cả thông tin cá nhân của Phi Sát! Chỉ là cô ta không thể ngờ được hành động này đã tạo thành cơ hội cho Tiến Sĩ cùng Phi Sát làm hòa.

Tin tức bên lề luôn truyền đi rất nhanh, bài viết vừa mới đăng lên diễn đàn lập tức trở thành tin nóng để mọi người bàn tán.

Lúc Phi Sát login phát hiện ra tất cả mọi người cứ là lạ, giống như đang có vô số cặp mắt đang len lén nhìn anh, vừa mới đến xa phụ thì đám người lại lại lập tức giải tán, sau khi nhìn thấy một cái tên xuất hiện trên màn hình, anh bị giật mình ngẩn ngơ!

Hạ Ải!

Đây là tên của anh!

Tại sao mọi người lại biết tên của anh?!

Ngay lúc anh còn đang khó hiểu, mấy người của bên Chí Tôn đi đến bên cạnh anh, bao vây anh lại.

Kênh lân cận:

[Long Sát] Hạ Ải, thế giới này thật sự nhỏ nhỉ, thì ra chúng ta lại ở chung một thành phố. Thật ra trận chiến này chỉ là ân oán giữa hai bang chúng ta, tôi cũng không muốn đem chuyện xé ra to, tùy tiện giết giết vài lần rồi thôi, có trách thì chỉ có thể trách Tiến Sĩ, thằng đó giống như con chó điên cứ nhào vô tôi mà cắn không chịu nhả ra, bây giờ đã thành ân oán giữa tôi với thằng đó rồi, rất không may cho cậu cũng bị dính vào, nó một ngày không xin lỗi, tôi liền không bỏ qua, tôi không chỉ khiến cho các người game chơi không được mà cũng sẽ khiến cho cuộc sống thật của các người chẳng được dễ chịu!

Long Sát nói những lời này vốn là có lí do. Hắn cho rằng giết Phi Sát sẽ khiến Tiến Sĩ phát điên, lại không ngờ tới Tiến Sĩ với Phi Sát sẽ đoàn kết lại, mỗi ngày PK 5 lần căn bản không thể thỏa mãn tâm lí trả thù của hắn, mà sau khi có thêm Tiến Sĩ gia nhập khiến cho thường xuyên bị đánh hòa nhau với Cực Tốc Nhất Phái làm cho oán hận của hắn ngày càng sâu. Hắn biết đối phương chỉ là một đám sinh viên thì lại càng chẳng thể dễ dàng bỏ qua chuyện mình bị một đám con nít ranh vượt mặt, lại thêm Phượng Tiên ở một bên châm dầu vào lửa, vì hắn bày ra mưu kế, hắn liền nghe theo lời Phượng Tiên vào trong diễn đàn đang náo động kia, nói sẽ bỏ ra một khoảng lớn để có địa chỉ của Phi Sát, mặc dù sau đó hắn cảm thấy hành động này rất ngầy thơ, nhưng mà qua hôm sau thật sự có người nhắn tin lại, đem toàn bộ thông tin về tên tuổi, địa chỉ cụ thể của Phi Sát gởi qua. Con người ma, chúng qui sẽ có tính độc ác, hắn cảm thấy chuyện này càng lúc chơi càng vui, nếu như Tiến Sĩ kia có biểu hiện quá khích nào đó, hắn cũng không ngại sẽ đến gặp Phi Sát trong hiện thực.

Mà Phi Sát đối với tất cả chuyện này hoàn toàn không biết gì cả, chơi game cũng chỉ để cho vui mà thôi, tự nhiên mọi người lại biết thân phận thật sự của anh, điều này khiến cho anh cảm thấy bất an. Lời Long Sát nói tạo thành áp lực tâm lí rất lớn với anh, dù sao anh vẫn chỉ là sinh viên chưa hề bước chân vào xã hội, suy nghĩ cũng rất đơn thuần, trong lòng anh nghĩ Long Sát chắc chắn không phải là một người tầm thường, anh sợ thật sự đối phương sẽ đến trường học tìm mình, những suy nghĩ kì quặc lộn xộn cứ thế xông ra toàn bộ, anh nghĩ đến xã hội đen, nghĩ đến những kẻ giết người tàn bạo, rồi lại nghĩ đến bắt cóc tống tiền,...

Nếu như Long Sát mà biết được suy nghĩ của anh lúc này, chắc chắn sẽ buồn bực muốn chết, ý định ngu ngốc của hắn là chỉ định dọa đám con nít ranh này một chút giờ lại bị trở thành đồ cản bả không chuyện ác nào không làm, hoàn toàn chẳng thể hợp với hình tượng tinh anh xã hội lóng lánh chói lọi của hắn.

Nhưng hắn cũng chẳng nghĩ lại, lấy chuyện hắn đã là một người thành công trong sự nghiệp lại đi tính toán chi lo với một đám sinh viên đại học thì cũng rất nực cười rồi.

Mà hắn uy hiếp Phi Sát, Tiến Sĩ sẽ có hành vi kích động chưa từng có tới mức nào đây?!

39. Chương 39: Đình Chiến...

Ngày đó Tiến Sĩ nghe nói muốn kiểm tra người hợp thành được phẩm, trong lòng đã có đáp án.

Về phần nguyên nhân thì phải truy ngược lại rất lâu trước kia, Quách Linh là đàn em chung trường của gã, từng bày tỏ với gã nhưng bị cự tuyệt, sau đó lại mai danh ẩn tính đi vào trong game. Bởi vì chuyện của gã cùng Phi Sát khiến cho Quách Linh đổ kị, cô ta mới lộ ra thân phận của mình mà chạy tới khuyên can ngăn cản gã, lúc ấy hai người cũng chưa biết Phi Sát là con trai, cô ta chỉ cho rằng tình yêu trên mạng sẽ không bền, nhưng gã thì đã bị lún vào rất sâu rồi, lại cự tuyệt cô ta thêm một lần nữa. Ngay sau đó giới tính của Phi sát bị phơi bày, Quách Linh luôn ở bên cạnh gã làm bạn, khuyên nhủ gã, gã cũng đã từng thấy cảm động rất sâu sắc, nhưng gã thật sự không còn sức để mà bắt đầu một cuộc tình mới, cho nên mới giả ngu mà tiếp tục với cô ta. Khi biết Phi Sát hóa ra là Mộng Ảnh, gã rất ngạc nhiên khi phát hiện Quách Linh hóa ra đã ở trong Cực Tốc Nhất Phái, gã biết cô ta rất ghét Phi Sát, gã không thể hiểu được dụng ý của cô ta khi ẩn núp trong Cực Tốc Nhất Phái để làm gì. Sau đó gút mắc giữa gã và Phi Sát làm cho gã chẳng còn tâm tư đâu mà nghĩ đến chuyện này, thẳng cho đến khi Phi Sát nói muốn kiểm tra xem ai là người hợp thành được phẩm, gã tự nhiên nghĩ đến Quách Linh, xuất phát từ lòng tốt muốn cho Phi Sát nghỉ ngơi sớm, quyết định nói chuyện rõ ràng với cô ta. Quả nhiên không ngoài dự đoán người kia đúng là Quách Linh, gã cảnh cáo cô ta, cũng không muốn làm khó cô ta, lúc nhắn tin lại cho Phi Sát cũng thay cô ta cầu tình, dặn Phi Sát đừng đem chuyện này nói ra ngoài, đồng thời gã cũng cảm thấy nghi ngờ Quách Linh, gã cảm giác được trong lòng đứa con gái này tâm cơ rất sâu, không giống như vẻ thơ ngây cô ta biểu hiện ra ngoài. Khi thân phận thật sự của Phi Sát bị tung lên diễn đàn một lần nữa, tự nhiên gã cảm thấy có chút gì đó vui vui.

Hạ Ải hóa ra là sinh viên khoa văn trường gã.

Sự thật rồi cuộc cũng được phơi bày, Hạ Ải và Quách Linh vốn học cùng khoa, nói vậy thì Quách Linh đã sớm biết thân phận thật sự của Phi Sát, từ nội dung bài viết trên diễn đàn thì có thể thấy được người post bài nhất định phải là người bên cạnh Phi Sát. Sở Mộ còn nhớ rõ lần nào cũng đều là Quách Linh chủ động kêu mình đi xem bài viết, lần này gã rất cảm ơn Quách Linh đã đưa thân phận thật của Phi Sát lên, thì ra người vẫn muốn gặp vốn ở ngay bên cạnh mình. Chỉ bất quá gã có chút buồn bực, tự nhiên lại bị một con ranh dựng chuyện lừa gạt, mà cũng phải công nhận cô ta rất có khả năng, có thể dọn dẹp chu toàn cả phía gã lẫn Phi Sát mà mặt không hề đổi sắc, đem chuyện này dấu diếm che giấu hơn nửa năm trời.

Khi Sở Mộ đi vào trong game, vừa lúc nhìn thấy Long Sát đang bắt nạt Phi Sát. Hừ! Giọng điệu còn lớn lối như vậy, còn định PK ngoài đời sao?!

Nói vậy thì tất cả mọi người đã đọc vài post trong diễn đàn rồi, biết thân phận thật của Phi Sát. Vốn Sở Mộ còn đang vui vui, vừa nghĩ đến đây liền cảm thấy bức rức không yên. Cảm thấy thân phận của Phi Sát bị vạch trần, bất luận là kẻ nào cũng có thể đến tìm cậu ta, nói không chừng chỉ cần lấy bộ dạng tao nhã kia của cậu ta thì sẽ có bao nhiêu người bị mê hoặc nữa. Trong lòng tự nhiên có chút khủng hoảng, gã cũng sợ Long Sát sẽ đến trường tìm Phi Sát, tất nhiên suy nghĩ của gã không có giống như Phi Sát. Những suy nghĩ không thực tế như bắt cóc giết người xem ra chỉ có những người ngây thơ giống trẻ con như Phi Sát mới có thể nghĩ ra, mà gã lại sợ Long Sát với Phi Sát sẽ phát sinh chuyện gì đó. Trong lòng cảm thấy bất an, Long Sát tỏ ra rất hứng thú với Phi Sát khiến cho gã tự nhiên cảm thấy nguy cơ rất mạnh.

Gã kiềm chế không được, chủ động ra mặt.

Kênh phụ cận:

[Tiến Sĩ] Long Sát, có chuyện gì thì hướng vào tao nè, nếu là ân oán của chúng ta thì mày đừng có trút giận lên đầu người khác, chuyện xin lỗi vốn không có khả năng, mặc kệ là trong game hay là trong đời thực muốn PK lúc nào tao cũng sẵn sàng!

Tiến Sĩ đột nhiên ra mặt bảo vệ, Phi Sát rất cảm động, nhất thời niềm tin cũng tăng cao.

[Phi Sát] Không, có chuyện gì thì cứ tìm đến tôi, anh đã cảm thấy ở trong game giết nhau không thoải mái, vậy thì cứ đến tìm tôi đi, dù sao bây giờ tôi cũng chẳng còn gì bí mật nữa, không phải anh đã biết tôi ở đâu rồi sao.

Nhìn thấy Phi Sát nói như vậy, Tiến Sĩ liền nóng nảy lên! Gã chính là không muốn Long Sát đi tìm Phi Sát, nhưng lúc này tự nhiên đưa ngốc kia cứ hô hoán lên làm cái gì? Đúng là khờ hết chỗ nói!

[Tiến Sĩ] Phắc! Ở đây có phần cho cậu nói chuyện hả? Lăn qua ngốc một bên đi! Long Sát mày đừng có mà kéo người vô tội xuống nước, bây giờ tao với mày liền ra ngoài đấu luôn, hôm nay đem toàn bộ ân oán giải quyết cho xong.

Tiến Sĩ vội vàng, Phi Sát so với gã còn gấp gấp hơn, cậu không muốn người kia bị tổn thương, cố lấy hết can đảm đối đầu với gã

[Phi Sát] Long Sát tôi để cho anh giết, chỉ cần anh vui vẻ, muốn giết bao nhiêu lần cũng được.

[Tiến Sĩ] Giết con khỉ mốc! Tôi nói cậu lăn qua ngốc một bên cậu không nghe thấy hả? Lăn xa một chút!

[Phi Sát] Không, ý tôi đã quyết, chuyện này tôi nhất định phải nhún tay vào!

...

Cứ như thế, hai người này đứng trước mặt mọi người bắt đầu âm ỉ, hơn nữa càng lúc càng tăng mạnh.

Long Sát nhìn thấy tình cảnh thấy này thì rất không biết phải nói cái gì! Hai người này rõ ràng đang diễn phim tình cảm bị kịch khiến cho người ta rơi lệ mà! Hi sinh bản thân để tranh thủ đổi lấy một cơ hội sống sót cho người kia, mà hắn thì trở thành căn bã không chuyện ác nào không là, đẩy một đôi uyên ương mạng khổ đi vào đường cùng!

Long Sát cảm thấy mình mà không ra mặt ngăn cản, hai người này sẽ cãi nhau đến cao trào, tiếp theo không chừng sẽ cùng nhau tự tử vì tình!

Hắn nặng nề thở dài một hơi, cảm giác mình đã già rồi, hoàn toàn không có được hơi thở tuổi trẻ này, so ra còn kém hơn cả mấy đứa trẻ đang học đại học rồi, khoảnh khắc này cũng chẳng muốn so đo gì nữa.

[Long Sát] Hai người âm ỉ đủ chưa hả? Xem như tôi sợ mấy người, ai tôi cũng không tìm có được chưa hả?! Nhưng mà các người cũng đừng có cao húng quá sớm, chiến trường của chúng ta đổi thành so cao thấp trong thi đấu liên server. Lần này tôi chắc chắn sẽ không nường tay, có thời gian âm ỉ thì tốt hơn hết là đi cày level đi, nếu không thì mấy người định dựa vào cái gì mà đấu với tôi!

Long Sát nói rất chí lý, thi đấu để chọn 8 đội tranh giải liên server sắp bắt đầu rồi, mỗi server chỉ có bốn tổ đội có thể tham dự, bang hội thắng giải ngoại hạng có thể đưa ra 2 tổ đội đăng kí tham gia, mỗi trận đấu thì bất thãm ngẫu nhiên, căn bản là không ai có thể biết được tiếp theo sẽ phải đấu với đội nào, nếu như không chuẩn bị sẵn sàng, lúc nào cũng có thể bị loại bỏ.

Thi đấu trong server vốn là điều kiện bắt buộc nếu muốn tiến vào đấu liên server, tất cả mọi người đều biết tầm quan trọng của trận đấu này, chiến tranh kéo dài nửa tháng cuối cùng cũng đình lại, mọi người tạm thời đem tất cả ân oán vứt ra đằng sau, tất cả đều vui đầu đi thắng cấp, vô cùng chăm chỉ!

Trong lúc mọi người vui đầu khổ luyện, Tuyệt Thế Mĩ Nữ đã lén lút lên level 135 rồi! Trong trận chém giết này Trần Vũ Khả từ đầu tới cuối không hề tham gia một lần nào, cũng không phải vì cậu sợ chết rồi mất điểm kinh nghiệm mà không dám tham gia, cũng không phải vì cậu không có cảm giác gì với vinh dự tập thể mà không chịu góp phần vì bang hội, mà là phu quân của cậu không cho cậu tham gia. Cậu cũng cảm thấy rất buồn phiền, hồi tới nguyên nhân cuối cùng, phu quân của cậu lại một lần nữa đả kích cậu: “Em toàn thân bèo bọt muốn cùng mọi người chém giết con khỉ gì, có còn muốn tham dự giải đấu liên server không? Rảnh như vậy không bằng đi cày level đi, không phải em tự xưng là kẻ cuồng cày level sao? Anh thấy cũng chả có gì đặc biệt hết, level của anh sắp vượt qua em rồi! Ngoan ngoan mà đi cày đi, những cái khác cứ để cho anh, trang bị với pet để anh giúp em chuẩn bị, đến lúc đó đừng có kéo chân đội ngũ lại là được.”

Trần Vũ Khả bị kích động rất sâu nha! Nguyên tắc người chậm cần bắt đầu sớm, cậu quyết định vứt bỏ hết thấy tạp niệm chú tâm cày level. Nói thật đã lâu rồi cậu không có nghiêm túc cày cuộc nữa, lí do là cái cuộc sống online mấy ngày không thoát game chẳng có còn nữa, tất nhiên kiểu đó cũng rất ảnh hưởng đến thân xác, nhưng bây giờ lí do ít đi hình như là vì tình cảm đang nồng thắm, suy nghĩ rất dễ dàng bị chuyện của người bên cạnh ảnh hưởng, level cứ chừng lại không chịu tăng. Mà Phiêu Linh Thư Kiểm nói làm cho

cậu có động lực mới, cậu lúc trước tưởng rằng mình chỉ yên lặng chơi game, nói không chừng một ngày nào đó chán rồi sẽ bỏ, không nghĩ đến cậu cũng có thể tham gia giải đấu, cậu cho rằng đây là vinh quang, có lẽ người ngoài nhìn vào thì cho rằng suy nghĩ của cậu rất ngây thơ lẫn buồn cười, nhưng cậu không ngại, tham gia giải đấu ít nhất có thể chứng minh cậu không có lãng phí thời gian khi chơi game này, những kí ức này về sau nếu nhớ lại cũng sẽ cảm giác rất đặc sắc! Cậu cũng biết Phương Thư Dương vốn muốn tốt cho cậu, không muốn cậu bị chuyện này liên lụy vào, mới cố ý khích tướng cậu, tiện thể cũng khích lệ cậu.

Trần Vũ Khả cũng nhiệt huyết đầy mình! Trong lúc người khác khắc khẩu đánh chữ nhau, cậu lại yên lặng cày level. Toàn bộ tình cảm mãnh liệt trong cơ thể cũng bị thức tỉnh, tự nhiên cậu cảm thấy nhiệt tình đến mười phần, một đoạn thời gian ngắn đã tăng liền 3 level, cái này thì chẳng ai có thể siêu việt hơn cậu rồi.

Lần thi đấu trong server này Cực Tốc Nhất Phái đã chọn được hai tổ đội, một đội là đội chủ lực do Phi Sát dẫn đầu, một đội khác do ABC777 làm đội trưởng. Ngoại trừ ABC777, Tuyệt Thế Mĩ Nữ, Hồ Li 22, Phiêu Linh Thư Kiếm, thành viên cuối cùng cũng đã tuyển được, điều khiển cho người khác phải mở tròn mắt chính là ở chỗ thành viên còn lại hóa ra là Loạn sát! Đúng vậy, chính là người ai ai cũng ngại nhất server, là mẫn tiên chẳng có chỗ nào đúng!

Mọi người cũng đừng hiểu lầm nha, Loạn Sát không phải dựa vào quan hệ mới được chọn đầu, đội trưởng ABC777 lựa Loạn Sát tất nhiên là có suy nghĩ của mình. Nhanh nhẹn của Loạn Sát so với Hồ Li 22 còn muốn cao hơn, mỗi lần ra tay tất nhiên sẽ nhanh hơn Nam nhân rất nhiều. Kỹ thuật PK chia ra thành nhiều loại, có một loại đó là sử dụng pháp bảo, hiệu quả của pháp bảo so với phép thuật thì lợi hại hơn rất nhiều, nhưng mà rất khó thành công. Mọi người ai cũng như ai chỉ biết học 3 loại pháp bảo, một cái tên là Kim Cô Nhi, cái này thực dụng nhất, có thể khiến đối phương không thể sử dụng phép thuật trong một hiệp (không tính kĩ năng của pháp bảo) một cái tên là Vong Tình, có thể làm cho đối phương không thể tiến hành tấn công vật lí trong vòng một hiệp còn có một cái gọi là Hóa Điệp, cái này lợi hại nhất, đây là một kĩ năng có tính hủy diệt, một khi sử dụng pháp bảo này, liền sẽ cùng đối thủ đồng qui vu tận. Người bình thường sẽ không sử dụng pháp bảo này, nhưng mà đều phải đi học cái này, nói chung cảm thấy học xong rất trâu bò, giống như tuyệt thế võ công luyện cho đến tầng cuối cùng, luyện xong toàn bộ mới cảm thấy trọn vẹn!

ABC777 muốn Loạn Sát gia nhập tổ đội cũng chính là vì mục đích này, không phải tốc độ ra tay của Loạn Sát rất nhanh sao? Vậy thì cậu ta cứ việc chuyên môn sử dụng pháp bảo đối phó với kẻ thù là được, làm cho đối phương không thể sử dụng được phép thuật, mặc dù tỉ lệ thành công của pháp bảo rất thấp, cái đó cũng chẳng liên quan gì, một lần không được thì xài tiếp lần thứ hai, nói chung cũng sẽ có lúc thành công thôi.

Đối với chuyện Loạn Sát gia nhập, người vui vẻ nhất chính là Trần Vũ Khả rồi, lập tức chúc mừng rộn ràng trong bang hội.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Loạn Sát, bây giờ bọn mình chung một đội rồi, tốt quá.

[Loạn Sát] Ha ha! Đúng vậy! Vừa nghĩ đến có thể cùng cậu sóng vai tác chiến tui liền vô cùng hưng phấn.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Ha ha, tui cũng vậy.

[Loạn Sát] Mĩ Nữ, kí túc xá tui với bạn rất gần, tui còn dư một cái notebook nè, mỗi ngày bạn qua đây chơi game đi, mình ngồi chung một chỗ còn có thể trao đổi thêm kĩ thuật chiến đấu.

[ABC777] Đề nghị này được lắm, thì ra hai người biết nhau hử! Lúc thi đấu nếu tất cả mọi người có thể ngồi cạnh nhau thì quá tốt, muốn làm gì liền có thể trao đổi ngay, gõ chữ nhiều cũng không tiện lắm!

[Loạn Sát] Cái đó tất nhiên rồi, mấy ngày thi đấu tui chắc chắn sẽ kéo Mĩ Nữ qua phòng của tui.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Ha ha, được đó.

Có người vui mừng có người sầu, đối với việc Loạn Sát gia nhập người mất hứng nhất tất nhiên là Phiêu Linh Thư Kiếm rồi. Nhìn thấy mọi người trò chuyện vui vẻ như vậy, trong lòng anh rất rầu rĩ, nếu như Trần Vũ Khả nghe lời anh, đi đến trường anh học, như vậy khi thi đấu người ngồi bên cạnh Trần Vũ Khả chính là anh rồi!

40. Chương 40: Thay Đổi Hẳn...

Phải nói Phương Thư Dương quả thật là lòng dạ hẹp hòi, Trần Vũ Khả người ta cùng với tiểu Loạn Sát là quan hệ bạn bè trong sáng nha, hai người có ở chung một chỗ thì cũng chỉ là bàn bạc làm sao tác chiến thì đầu thôi, tất cả đều là những đề tài trong sáng lành mạnh, thật không biết anh vì sao lại ăn dấm nữa!

Đang lúc mọi người còn hưng phấn, anh gởi qua cho Trần Vũ Khả một tin nhắn riêng.

“Không được đi tới phòng ngủ của mấy tên đàn ông khác.”

Trần Vũ Khả sau khi đọc tin nhắn, hồi lại một câu rất ngốc.

“Vì sao?”

Phương Thư Dương sắp lộn ruột.

“Cái này còn hỏi tại sao! Anh nói không được đi là không được đi!”

Sau khi nhắn tin xong, Phương Thư Dương lại có chút áy náy, cảm giác mình giống như là đang làm mình làm mẩy vô lí, mặc dù biết hai người kia sẽ thật sự chẳng có gì, nhưng mà vẫn không muốn nhìn thấy Trần Vũ Khả tiếp xúc quá gần gũi với người khác. Rối rắm một chút, lí trí cuối cùng cũng phải đầu hàng, nếu Trần Vũ Khả không đồng ý, hôm nay anh nhất quyết không bỏ qua.

Sau đó, bên kia nhắn tin qua.

“Dạ.”

Phương Thư Dương rất ngạc nhiên, bé ngốc này bình thường không phải rất bướng sao? Sao tự nhiên nghe lời quá vậy? Đang suy nghĩ buồn bực, lại nhận được thêm vài tin nhắn.

“Thật ra em cũng không phải rất muốn đi.”

“Ngồi ngốc ở chỗ người khác không có được tự nhiên.”

“Nếu như là anh thì sẽ không giống rồi.”

Bao lo lắng lúc nãy đều biến sạch, trong lòng Phương Thư Dương thấy rất ấm áp, bé con này học được cách nói lời ngọt ngào từ lúc nào vậy!

“Ha ha, thật sao? Vậy sao em không đến chỗ của anh?”

...

Biết ngay là trong đầu Phương Thư Dương còn chưa có bỏ qua ý định này mà, Trần Vũ Khả nghe lời thì nghe lời, nhưng cậu vẫn có những mặt rất cố chấp, sống theo kiểu tất cả đều đã được an bài không phải là điều cậu muốn, vừa vặn cũng đã đến giờ ăn cơm, cậu mượn cớ này để gạt đi, vội logout.

Nhìn giường chiếu trống trơn của bạn cùng phòng, Trần Vũ Khả thở dài, sau lúc nảy sinh khúc mắc với Đàm Thụy lần trước, hai người liên không có nói chuyện thường xuyên nữa, lại thêm tối người kia cũng không có về phòng ngủ. Có một số chuyện không thể nói qua quít rồi cho qua, cậu cũng muốn tìm Đàm Thụy nói chuyện cho rõ, nhưng mà người kia cơ bản không có cho cậu cơ hội.

Đi đến căn tin, vẫn là cảnh người người chen chúc, những dãy bàn xếp dày đặc có thể chứa mấy ngàn người của nhà ăn cũng chẳng còn chỗ trống.

Trần Vũ Khả mua đồ ăn xong, nhìn thấy bên có mấy chỗ trống sát tường bên dưới, rất vui vẻ bụng cơm đi qua ngồi xuống. Cơm còn chưa kịp ăn hai miếng, một đám sinh viên cao to ngồi xuống bên cạnh cậu, ép cậu vào trong góc. Cậu bình thường nhút nhát, người khác ép cậu, cậu cũng không tức giận, lại còn nhích qua bên cạnh nhường chỗ, cũng sắp dính vào trong tường rồi.

Mấy sinh viên kia lớn tiếng cười nói, trong đó có một người phát hiện ra sự tồn tại của Trần Vũ Khả, dùng cánh tay đẩy đẩy người bên cạnh, cố ý nói lớn: “Này, đây không phải là thằng pede sao?”

Sinh viên bị đụng vào cũng cười to lên: “Đúng vậy, tao mới phát hiện, nhìn bộ dạng của nó giống y chang đàn bà, trời nóng vậy mà còn ăn mặc chỉnh tề thế, thiệt chẳng ra cái giống gì.”

Lời này vừa nói xong, mấy kẻ kia cười ầm. Trần Vũ Khả khá tức giận, nhưng mà không muốn nẩy sinh chuyện to tiếng với người khác thành ra chỉ có thể vui đầu ăn cơm, khuôn miệng nhỏ nhẩn nhai thức ăn.

Cậu không thèm để ý đến người khác, cũng không cần được người khác chú ý đến cậu. Tên sinh viên ngồi ở bên cạnh dứt khoát vỗ vỗ vai cậu, trêu chọc: “Bạn gì ơi, nhìn bạn ăn cơm giống y như mèo, có phải tại không đói bụng không vậy? Nếu không đói thì đừng có ngồi ở đây chiếm chỗ chứ.”

Trần Vũ Khả cúi đầu càng thấp, đẩy nhanh tốc độ ăn cơm, chuẩn bị ăn nhanh nhanh cho xong rồi đi khỏi chỗ này. Nhưng những kẻ kia căn bản không có ý định bỏ qua cho cậu, thấy cậu vẫn không hề hé răng, liền cho rằng cậu dễ bị bắt nạt, liền giật lấy thức ăn của cậu, trêu chọc: “Muốn ăn cơm sao, gọi một tiếng anh đi, anh đây liền cho cưng.”

Người ôn hòa cỡ nào khi nổi nóng thì cũng sẽ giận dữ, Trần Vũ Khả đứng dậy, đưa tay muốn dần lại đĩa cơm, gã sinh viên kia thấy thế cũng đứng lên, nâng cái đĩa lên cao, nhìn cậu khiêu khích: “Ai ui! Tức giận sao, vậy cưng cướp lại đi!”

Về cơ bản cậu không có vóc dáng cao bằng người khác, thật ra cậu hoàn toàn có thể không cần để ý tới, quay đầu bỏ đi là được, nhưng cậu cũng không biết hôm nay là cái ngày gì, tự nhiên muốn cướp lại, không muốn bị người khác coi thường. Bình thường đi ở trong trường, thường xuyên bị kẻ khác chỉ chỉ trỏ trỏ, nhưng cũng chưa có ai thật sự ra mặt bắt nạt cậu, chuyện như hôm nay là lần đầu tiên gặp phải, cậu không biết phải xử sự thế nào, nói chung người đã quỳnh lên thì chẳng nghĩ được cái gì nhiều, mặt đỏ lên, quát lại kẻ kia: “Trả lại đây!”

Giọng nói của Trần Vũ Khả vốn trong trẻo, lại bị kích động nên pha theo vội vàng, lại làm cho cả đám kia cười ầm lên, bọn chúng đều không ngừng nhạo báng cậu.

“Bộ dạng nó chẳng khác nào đàn bà mà giọng nói cũng vậy! Đừng có nói là gái giả trai nha?!”

“Không chừng đúng đó, chứ không sao lại đem mình đóng gói kín mít vậy?”

“Bọn mình nói nhiều làm cái gì, kiểm tra cái biết liền mà!”

“Đúng đúng, ý kiến chính xác nha!”

...

Lần này thì Trần Vũ Khả bị đánh bại hoàn toàn rồi, cậu không hiểu vì sao những kẻ này lại cứ nhắm vào cậu? Rõ ràng là chẳng thù chẳng oán gì, chẳng lẽ chỉ vì tính cách của cậu yếu đuối sao, chỉ vì thế mà bị kẻ khác xem thường sao?

Bỗng dưng trong khoảnh khắc này cậu cảm thấy rất thương tâm, nhớ tới đủ loại chuyện, người ngoài nhạo báng cậu, người nhà châm chọc cậu, ngoại trừ bà nội cũng chỉ có Phương Thư Dương mới đối xử tốt với cậu, chấp nhận cậu.

Lúc này cậu chỉ muốn thoát khỏi nơi này thật nhanh, xem ra cậu thật sự không hợp với chuyện tiếp xúc cùng đám đông.

Một lát sau có một bàn tay giật lại đĩa cơm trong tay sinh viên kia, đặt xuống trước mặt Trần Vũ Khả.

Trần Vũ Khả ngẩng đầu lên nhìn, là Hàn Tử Nặc!

Hàn Tử Nặc nhìn cậu cười cười, lấy muỗng nĩa đặt vào trong tay cậu, quay người nhìn đám sinh viên kia, đôi mắt phượng hẹp dài hơi nheo lại, giọng nói lạnh băng mang theo tức giận: “Bọn mày quậy đủ chưa?!”

Đám sinh viên kia thấy có người đến giúp đỡ, xấu hổ cười cười rồi giải tán ngay lập tức.

Bây giờ Trần Vũ Khả cũng chẳng còn hứng ăn cơm nữa, mặc dù cậu rất cảm ơn Hàn Tử Nặc đã ra mặt giúp mình giải vây, nhưng mà nghĩ đến những chuyện đã qua, cũng chẳng thể tự nhiên đối mặt với người này như chẳng có gì, chỉ nhẹ nhàng cảm ơn, rồi đi ra ngoài.

Mới vừa bước ra cửa, lại bị Hàn Tử Nặc gọi lại, Trần Vũ Khả khó hiểu: “Có việc gì vậy?”

Hàn Tử Nặc vẫn cười: “Cậu chắc chưa ăn no đâu, tôi mời cậu ra ngoài ăn.”

Chỉ có chuyện gì mà tự nhiên ân cần xởi lởi thì nếu không phải trộm cũng sẽ là cướp, trong lòng Trần Vũ Khả, Hàn Tử Nặc trước sau gì cũng chẳng phải là người quang minh lỗi lạc. Cho dù hồi nãy mới giải vây cho cậu, nhưng những ấn tượng trước kia để lại cũng chẳng thể dễ dàng thay đổi.

Hàn Tử Nặc thấy bộ dạng đề phòng như vậy của cậu, cũng chỉ biết thở dài, “Tôi cũng không có ý gì, cậu không muốn thì thôi vậy.”

Trần Vũ Khả gật đầu, quay người định đi, Hàn Tử Nặc lại lên tiếng một lần nữa, trong giọng nói mang theo chút van nài, “Chúng ta nói chuyện được không?”

Trần Vũ Khả mềm lòng rồi, người khác chỉ cần hơi lộ ra chút vẻ đáng thương, cậu liền không thể đành lòng cự tuyệt.

Hai người đi đến sân vận động ngồi xuống, Hàn Tử Nặc im lặng thật lâu, mới mở miệng nói: “Trải qua chuyện lần trước, tôi tự nhiên nhận ra tất cả, trước kia tôi quá tự tin, cứ cho rằng chỉ cần là thứ mình muốn thì nhất định sẽ có cho bằng được. Đối với Phương Thư Dương có lẽ chỉ giống như là thử cá cược mà thôi, bình tĩnh nghĩ lại những gì đã qua thì tôi cũng chẳng vì cậu ta mà làm ra chuyện gì, bởi vì trong lòng tôi cũng hiểu rõ tôi với cậu ta không hợp nhau, chỉ là tự cho mình rất cao giá, lúc nào cũng muốn chứng tỏ mị lực bản thân, cuối cùng lại trở thành thất bại thảm hại, nhưng tôi cũng không phải không khó vượt qua, có lẽ cậu ta thật sự không phải là người tôi muốn.”

Nếu đã có thể hiểu rõ tất cả, vậy thì đó cũng là một kiểu giải thoát, Trần Vũ Khả nhìn người đàn ông bên cạnh, nằng chiểu chiểu liên khuôn mặt nghiêng nghiêng tuấn mĩ của anh ta, ánh lên chút hào quang, có vẻ rất tĩnh lặng, tóc mai trên trán nhẹ nhàng bay bay trong gió, đôi mắt nhìn về một nơi xa xăm nào đó, khi anh ta quay đầu lại, trong đáy mắt hình như có thêm một nỗi buồn vô cớ cùng mất mát.

Tự nhiên rất muốn an ủi anh ta, nhưng Trần Vũ Khả cũng không phải là người biết an ủi người khác, liền trịnh trọng nói: “Nếu anh cảm thấy khổ sở thì cứ khóc đi, như vậy anh sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.”

Nghe cậu nói xong, mặt Hàn Tử Nặc liền kinh ngạc vô cùng, nhéo nhéo mặt cậu, cười nói: “Cậu đang nói gì vậy, xem tôi là con gái sao? Sao cậu lại ngốc thế!”

Trần Vũ Khả cũng biết những lời này rất không phù hợp, nhất thời quẩn bách vô cùng, đập vào tay anh ta, nói lảng sang chuyện khác: “Nhéo cái gì mà nhéo, quan hệ của tui với anh cũng chưa có thân tới mức đó!”

Hàn Tử Nặc càng cười sảng khoái, “Lúc này không thấy cậu lợi hại như vậy nhau, cậu hình như không có sợ tôi hả?”

Bị nói trúng tim đen, Trần Vũ Khả hừ một tiếng, quay đầu ra chỗ khác, không thèm để ý đến anh ta nữa.

Hàn Tử Nặc xoa xoa đầu cậu, “Đi thôi, về thôi nào.”

Hai người một trước một sau quay trở về kí túc xá, Hàn Tử Nặc nhìn theo bóng dáng của thiếu niên gầy gầy trước mặt, than nhẹ từ trong tận đáy lòng vì sao không được gặp cậu sớm hơn một chút...

Thông qua lần nói chuyện này, ấn tượng của Trần Vũ Khả đối với Hàn Tử Nặc thay đổi rất nhiều, bình thường bộ dạng của anh ta lúc nào cũng cao thâm khó lường, vô cùng thần bí, làm cho người ta vừa nhìn vô liền khó chịu, mà hôm nay anh ta lại có vẻ rất chân thành, ấn tượng sau khi đã thay đổi, thì ngay cả bộ dạng của anh ta thoát nhìn qua cũng rất vừa mắt. Hai người cứ thế mà thân thiện, lúc chia tay anh ta để lại số điện thoại di động cho Trần Vũ Khả, hứa sẽ hỗ trợ nếu gặp khó khăn.

Mấy ngày sau, Trần Vũ Khả thường xuyên đụng trúng Hàn Tử Nặc trong game, account chơi lớp nhân vật Nam nhân tên Nhược Ngôn kia cứ quanh quẩn bên người ma nữ bé. Thi đấu trong server chuẩn bị khai mạc rồi, Trần Vũ Khả rất khó hiểu, bây giờ tất cả mọi người đều chuẩn bị thi đấu, Hàn Tử Nặc ngày nào cũng lặn ngụp trong server Phù Vân Các thì account chính của anh ta không định chơi nữa sao? Chẳng lẽ là vì level của anh ta cao, thực lực mạnh mẽ cho nên không cần phải lo lắng à? Nhịn xuống vài lần rồi cuộc không nhịn được nữa thành ra đã hỏi ra.

Account phụ Nam nhân kia hình như rất đắc ý, nói đường đường chính chính:

[Nhược Ngôn] Tôi có 3 người cày thuê, những gì cần chuẩn bị họ đều làm cho tôi rất là ổn thỏa rồi, không cần tôi quan tâm nữa, tôi chỉ cần phụ trách đánh cho tốt trong lúc thi đấu thôi.

Trần Vũ Khả chết ngất! Sao lại có kẻ có tiền như thế! Lại còn thuê tới 3 người cày thay, có cần phải khoa trương tới mức đó không!

Đợi đến khi Phương Thư Dương biết chuyện thì cái account phụ Nam nhân này đã lớn vồn quanh ma nữ bé được 3 ngày rồi.

Phương Thư Dương rất khó hiểu, anh đoán không ra dụng ý của Hàn Tử Nặc, chẳng lẽ lại định đến chia rẽ quan hệ của anh với Trần Vũ Khả?

Đầu tiên anh đi tìm Hàn Tử Nặc, trực tiếp hỏi lí do của đối phương, nhưng người ta cơ bản không để anh vào mặt, chỉ lạnh nhạt với anh, làm cho anh giống như đánh vào bông gòn.

Anh lại tìm Trần Vũ Khả, muốn biết rõ ràng chân tướng mọi việc, Trần Vũ Khả đem chuyện bị người khác bắt nạt rồi Hàn Tử Nặc giải vây cho mình nói với anh, cuối cùng còn thêm một câu, “Thật ra Hàn Tử Nặc cũng tốt lắm.”

Anh Phương đẹp trai giận đến nghiêng răng kèn kẹt, cũng chẳng thể phát tác, anh cũng không muốn để người kia cho rằng anh là người vô lí lúc nào cũng kiếm chuyện âm ỉ, chẳng thể làm gì khác hơn ngoài cách không ngừng nhấn mạnh nói Trần Vũ Khả phải tránh xa Hàn Tử Nặc một chút.

Thi đấu tuyển lựa trong mỗi server đã chính thức bắt đầu, tám bang hội hàng đầu cũng đã đăng kí tham gia, mặc dù tất cả mọi người đều biết, chỉ có 3 bang hội Chí Tôn, Tinh Quang Đại Đạo cùng Cực Tốc Nhất Phái mới có cơ hội ra trận, nhưng mà vẫn muốn thi đấu, nói không chừng thay đổi vào phút chót thì sao!

Giải đấu trong server không giống với giải đấu liên server, dùng hình thức thi đấu loại trực tiếp. Đầu tiên để 16 tổ đội đã đăng kí sẽ thi đấu vòng loại lần thứ nhất, để tránh trường hợp không chế trận đấu khiến cho kết quả thi đấu không công bằng, lần thi đấu này giữa đội chủ lực và đội không phải chủ lực tùy theo bốc thăm mà cũng sẽ có cơ hội gặp nhau, 8 đội chủ lực cùng 8 đội không phải chủ lực sẽ chia bảng thi đấu. Đội chủ lực sẽ không gặp trùng đội chủ lực của bang khác, tất cả trận đều đồng thời tiến hành, nếu như không đủ đội báo danh thi đấu thì sẽ đấu vòng tròn, sau khi kết thúc vòng loại sẽ còn lại 8 đội. Tất nhiên đội chủ lực của ba bang hội lớn nhất thì không cần lo lắng đến chuyện chiến thắng, ABC777 làm đội trưởng đội còn lại cũng dễ dàng thắng được trận đấu. Tiếp theo chính là 8 đội còn lại tiến hành thi đấu vòng tròn, đánh 3 trận cần phải thắng 2 trận, bên thắng được tăng một điểm, bên thua không được cộng điểm cũng không bị trừ điểm. Lựa chọn đội tuyển thi đấu dựa trên tổng số điểm, điểm bằng nhau thì dựa trên số trận chiến thắng, số trận thắng nếu cũng bằng nhau thì so sánh tới thời gian chiến thắng và số lần đánh trong trận đấu, bên nào nhanh hơn thì bên đó thắng, 4 đội cuối cùng sẽ gia nhập vào hàng ngũ đại diện cho server đi thi đấu liên server.

Sau trận đấu đầu tiên, người cảm thấy áp lực lớn nhất trong đội chính là Trần Vũ Khả, bởi vì mọi người ngay trận đầu tiên đã đụng trúng Long Sát, bị thua. Thật ra ai cũng biết, Long Sát, Tiễn Sĩ, Phi Sát dẫn dắt đội chủ lực chắn chắn sẽ không có vấn đề gì, mà bọn họ thì sẽ phải cùng bốn đội còn lại tranh giành chiếc vé còn lại. Thua ngay trận đầu khiến cho tâm trạng của Trần Vũ Khả xuống dốc rất nhiều, mười lăm phút nữa lại phải đánh tiếp trận thứ hai, nếu đụng trúng tổ đội của Tiễn Sĩ thì phải làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ lại thua tiếp? Thật vất vả mới có cơ hội thi đấu liên server, cậu cũng không muốn chưa có thi mà đã bị loại. Bất quá thật sự lo lắng cũng chỉ có một mình cậu, những người còn lại trong đội cứ cười cười nói nói, chẳng chút nào để ý, giống như mới vừa rồi đánh thắng vậy đó, còn thiếu chút nữa là khai rượu chúc mừng.

Trần Vũ Khả giận rồi! Thái độ không thêm để ý gì hết của mọi người thật sự làm cho người ta tức giận mà!

Nhiệt huyết trong người liền sôi trào, cậu muốn khích lệ mọi người, muốn mọi người chú ý vào trận đấu!

Kênh đội ngũ:

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Trận đầu tiên mà mình thua rồi, mọi người không lo suy nghĩ lại chút đi, còn có tâm trạng ở đây nói giỡn à! Chẳng lẽ mọi người muốn bị loại sao?!

Nhìn thấy lời này, mọi người cảm thấy rất buồn cười, phải biết rằng ABC777, Hồ Li 22, Phiêu Linh Thư Kiếm là những kẻ vô cùng tự tin, mà tiểu Loạn Sát cũng là người rất lạc quan, trận thua lúc này cơ bản chẳng làm họ nản chí, cơ hội phía sau còn rất nhiều mà. Cho nên những lời tràn đầy nhiệt huyết của Trần Vũ Khả căn bản chẳng tạo ra tác dụng gì.

[Loạn Sát] Mĩ Nữ, bạn kích động làm gì? Có gì phải lo lắng đâu, yên tâm đi! Trận sau bọn mình nhất định sẽ thắng!

[ABC777] Ha ha! Đúng vậy! Cậu phải có niềm tin vào mọi người chứ! Cho dù cậu không tin bọn tôi, cũng phải tin tưởng ông xã của cậu chứ! Anh ta là kẻ trâu bò nhất server, ai có thể so sánh với anh ta chứ!

[Hồ Li 22] Đúng vậy! Cậu cũng không nghĩ lại thực lực của chúng ta cũng rất mạnh sao! Nếu không phải vì Phi Sát là bang chủ, tôi còn thấy đội chủ lực của Cực Tốc Nhất Phái phải là chúng ta mới đúng, ha ha!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Làm cho mọi người chê cười rồi, bà xã của tôi thường ngốc ngốc như vậy đó. Ngoan nào, không lo lắng, có anh ở đây thì không có gì phải sợ hết.

Trần Vũ Khả tự nhiên có cảm giác muốn tắt thở, cơn giận lúc này tự nhiên biến mất tăm mất tích, cậu cũng biết được lúc này mình rất mắc cười, cũng rất kích động, không nên không tin tưởng vào mọi người như vậy.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tôi biết rồi, thật ra tôi chỉ rất coi trọng các trận đấu, cũng không có chỉ trích mọi người gì đâu, trận tiếp theo chúng ta phải cố gắng lên!

Mọi người lại bị lời nói nghiêm trang của cậu chọc cười tiếp.

[ABC777] Khụ, Mĩ Nữ! Cậu cứ vui vẻ đi, đừng có nghiêm túc như vậy có được không, không ai nói cậu chỉ trích mọi người đâu, tâm tình của cậu tôi có thể hiểu, đừng sốt ruột, cứ để ý đánh thật tốt trong mỗi trận đấu là được rồi, đừng tạo áp lực cho bản thân, okie!

[Hồ Li 22] Ha ha, chúng ta bây giờ là một đội, cũng là người một nhà, tuy rằng mọi người bình thường không có đứng đắn, nhưng tuyển đối sẽ không chơi đùa trong khi thi đấu, chúng ta nhất định sẽ vào được giải đấu liên server!

41. Chương 41: Hiểu Làm...

Có lẽ lời của Trần Vũ Khả nói cũng tạo nên tác dụng, nhiệt huyết của tất cả mọi người đều sôi trào lên, trong trận đấu kế tiếp liền thu thái độ bất cần đời lại, rất tập trung PK. Đây là một tổ đội rất mạnh, trong đội có 3 người level đứng đầu server, lại còn có một Nam nhân cầm theo thanh cực phẩm thần binh cấp 5, tổ đội như vậy thật sự khiến cho người ta thấy sợ, mà mọi người trong đội lại có cơ sở để tự tin. Cho nên bởi vì mọi người cẩn thận “chiêu đãi” thành ra 2 trận đấu tiếp theo liền chiến thắng rất nhẹ nhàng, tăng thêm được 2 điểm, đội chủ lực của 3 bang hội lớn tất cả đều toàn thắng, tính điểm thì mọi người đang tạm thời xếp ở vị trí thứ tư, đồng hạng tư còn có đội không phải chủ lực của bang Chí Tôn cũng được 2 điểm.

Đánh mấy trận liên tục nên mọi người ai cũng mệt, đều logout đi nghỉ, nghỉ ngơi lấy sức chờ đợi ngày thi đấu thứ hai. Nói tóm lại Trần Vũ Khả đối với kết quả thi đấu ngày hôm nay rất là hài lòng, lời của Phương Thư Dương nói vẫn một mực vang lên trong đầu cậu, cậu biết cậu không mong gặp phải chuyện gì khó khăn để người kia nhất định phải có mặt bên cạnh cậu, trong lúc thi đấu chỉ cần nhìn thấy bóng dáng của nam nhân tóc bạc thì trong lòng tự nhiên cảm thấy rất kiên định, mà Phương Thư Dương cũng không có làm cho cậu thất vọng, nam nhân tóc bạc có năng lực không chế siêu cường, dễ dàng đưa đối phương lâm vào tình trạng hỗn loạn, mỗi lần nhìn thấy tình huống như vậy từ trong tận đáy lòng liền ủng hộ anh, thật sự quá sức mạnh mẽ mà!

Sau khi chúc ngủ ngon, Trần Vũ Khả thoát game, vui vẻ cầm lấy điện thoại di động, định nhắn tin qua cho Phương Thư Dương, nhưng có một người đến chơi đã quấy rối kế hoạch của cậu.

Mở cửa phòng ra, Hàn Tử Nặc đang cười đứng ở bên ngoài.

Trần Vũ Khả sững sốt, không hiểu vì sao đã trở như vậy mà người kia có việc gì mà phải đến đây, còn thêm Đàm Thụy có vẻ cũng không trở về. Cậu liền đề phòng, đứng chắn ở cửa, hỏi: “Có việc gì à?”

Cũng không phải Trần Vũ Khả không tin người khác, lúc trước không phải đã nói rồi sao, cậu là một bé trai ngây thơ trong sáng, đã trở thế này cùng một người đàn ông không quá thân thiết mà ở chung trong một phòng cậu cảm thấy không được ổn lắm, hơn nữa người đàn ông này còn từng cưỡng hôn cậu, như vậy càng khiến cho cậu không được tự nhiên.

“Không mời tôi vào ngồi một chút sao?” Hàn Tử Nặc nói nhẹ nhàng thoải mái.

Trần Vũ Khả có chút do dự, “Có chuyện gì không thể nói bây giờ sao?”

“Không có chuyện gì thì không thể đến tìm em à?” Hàn Tử Nặc nói như đúng rồi, hơi hướng người về phía trước thăm dò, bộ dạng giống như là muốn xông vào.

Trần Vũ Khả ngất xỉu, người kia thật sự có phải là ngu thật không vậy? Cậu đã thể hiện rõ ràng như vậy rồi, anh ta vẫn còn muốn đi vào, đúng là đồ mặt dày!

Mặc dù không muốn, nhưng vẫn tránh qua, nếu không hai người sẽ đụng vào nhau.

Sau khi đi vào trong phòng, Hàn Tử Nặc đi đến bên cạnh giường ngồi xuống, đáng vẻ cực kì ưu nhã.

Trần Vũ Khả trong lòng thấy buồn nôn, làm ra vẻ ưu nhã cái con khỉ, chẳng lẽ anh ta chuyên môn đi Poss ảnh chụp hình à?

Được rồi, cứ coi như là anh ta ăn no rửng mỡ không có gì làm nên chạy đến đây tạo dáng đi, bây giờ đáng cũng đã tạo rồi, có đi đi chưa vậy!

Trần Vũ Khả nói lời tiễn khách, “Anh có việc gì không, tôi phải đi ngủ rồi.”

“Đây là cách em tiếp khách sao? Từ lúc vô cửa tới giờ anh còn chưa uống miếng trà nào mà.”

Tui đào trà ở đâu ra để đãi anh hả?!

Trần Vũ Khả rất muốn lớn tiếng rít gào, nhưng người ta nói chuyện thiệt là khách sáo, cậu không có lí do để phát tác. Bỗng nhiên nhớ ra hình như Đàm Thụy từng mua trà, liền quay người tìm lại trên kệ.

Cuối cùng cũng tìm ra được hũ trà, lại phát hiện không có cái tách nào sạch sẽ, chẳng thể làm gì khác hơn là chạy vô toilet giúp anh ta rửa cái tách, rửa được một nửa thì liền tự khinh bỉ bản thân, rõ ràng là muốn người ta lẩn đi, bây giờ hóa ra lại đi pha trà cho anh ta!

Vòi nước mở rất lớn, bọt nước văng ra bốn phía, phát ra tiếng ồn ào. Trần Vũ Khả loáng thoáng nghe thấy tiếng chuông điện thoại của mình vang lên, liền nhanh chóng rửa tách rồi chạy ra xem thử, Hàn Tử Nặc đang cầm điện thoại của cậu nói chuyện.

Mặt cậu sa sầm, đi đến bên cạnh giường, hỏi: “Ai gọi vậy?”

Hàn Tử Nặc chỉ cười, đưa điện thoại cho cậu, “Tự em xem đi, cũng trễ rồi, tôi về trước đây.”

Trần Vũ Khả không nói gì nhận lấy điện thoại, nhìn thấy tên người gọi đến trên màn hình, trong lòng hoảng hốt, bởi người kia là Phương Thư Dương!

Tự nhiên cảm thấy chột dạ, vốn cũng chẳng có gì nhưng cậu không hiểu tại sao mình lại sợ sệt, giọng nói khi trả lời điện thoại cũng có chút run rẩy: “Alo... Em đây.”

Bên kia điện thoại vẫn im lặng, cái này làm cho cậu càng thêm bất an, cẩn thận thăm dò: “Anh còn nghe máy không?”

Giọng nói trầm khàn bình tĩnh của Phương Thư Dương vọng từ đầu bên kia đến: “Người hồi này là ai vậy?”

Trần Vũ Khả do dự, không biết có nên nói thật hay không, cậu biết Phương Thư Dương không thích Hàn Tử Nặc, lại còn đặc biệt dặn dò không được qua lại với Hàn Tử Nặc, nhưng lúc này Hàn Tử Nặc lại ở trong phòng ngủ cậu, thật sự rất dễ khiến cho người khác hiểu lầm.

Nếu Phương Thư Dương hỏi như vậy rồi chắc là không có nhận ra tiếng của Hàn Tử Nặc đâu nhỉ?

Ôm cảm giác cầu may trong lòng, Trần Vũ Khả trả lời: “Bạn học của em.”

Tít tít...

Điện thoại vang lên âm thanh máy bận...

Hóa ra Phương Thư Dương đã tắt điện thoại rồi!

Đầu thoáng cái như bị nổ tung, Trần Vũ Khả cầm điện thoại, ngơ ngẩn hết cả người, cậu biết mình đã làm ra chuyện ngu ngốc nhất từ trước đến giờ.

Sau khi tỉnh táo trở lại, vội vàng gọi điện thoại qua, một giọng nói máy móc vang lên: “Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...”

Gọi lại, vẫn là như vậy.

Trần Vũ Khả như kiến bò trên chảo nóng, vô cùng bất an lo lắng, ngoại trừ số điện thoại di động này, cậu cơ bản không biết phải liên lạc với Phương Thư Dương bằng cách nào, cậu muốn giải thích nhưng mà lại không tìm được người. Trong lòng cậu vô cùng ảo não, tại sao lại bướng bỉnh không đồng ý đến chỗ của Phương Thư Dương để rồi bây giờ lại bất lực như vậy.

Cả người như kiệt sức ngã vật xuống giường, cậu thật sự rất hối hận, tại sao lại phải nói dối chứ, không phải lúc nào cũng nói hai người phải tin tưởng nhau sao?

Lát sau tâm trạng vẫn không cách nào bình tĩnh lại, Trần Vũ Khả nằm trần trọc trên giường, mất ngủ cả đêm.

Sáng sớm hôm sau, Trần Vũ Khả chụp lấy điện thoại, liền gọi cho Phương Thư Dương, điện thoại bên kia vẫn tắt máy, tiếp theo mở máy tính đăng nhập vào game, trong game cũng không thấy bóng dáng anh đâu.

Trái tim ngày càng hốt hoảng, Trần Vũ Khả vẫn ngồi trước máy tính, chờ người kia online, muốn nói một câu “xin lỗi” với anh.

Khi Phi Sát đến chỗ xa phu, ma nữ bé đã đứng đó hơn hai tiếng đồng hồ rồi.

Kênh phụ cận:

[Phi Sát] Mĩ Nữ, em làm sao vậy? Hồi nãy trước khi anh đi chém quái thấy em đứng ở đây, bây giờ chém xong em vẫn còn đứng ở đây, ngay cả tư thế cũng không đổi, em không chuẩn bị cho trận đấu tối nay à?

Tâm trạng Trần Vũ Khả sa sút, không có tâm tình nói chuyện, chỉ nói cho qua chuyện.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Không có gì.

Phi Sát cảm giác được cậu hình như có tâm sự.

[Phi Sát] Rốt cuộc em làm sao vậy? Phiêu đâu, cậu ta không cùng em sao?

Nhắc đến Phương Thư Dương, Trần Vũ Khả càng thêm khổ sở.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Anh ấy giận em rồi.

[Phi Sát] Có chuyện gì vậy? Nói anh nghe xem nào.

Tâm sự tích tụ cả đêm trong nháy mắt đều tràn ra, Trần Vũ Khả rất muốn tìm người chia sẻ một chút, liền đen tất cả chuyện hôm qua kể cho Phi Sát nghe, cuối cùng lo lắng hỏi: “Có khi nào anh ấy sẽ không bao giờ để ý em nữa không?”

Phi Sát cười, đứa bé này sao suy nghĩ nhiều quá vậy, người yêu giận đối nhau cũng sẽ làm lành rất nhanh, thành ra một bên chậm rãi khuyên nhủ cậu, một bên cân nhắc xem hôm nào phải tìm Phương Thư Dương nói chuyện, giận thì giận nhưng đừng có để nghiêm trọng như vậy chứ.

Nói thật là Phi Sát rất hâm mộ hai người này, đúng là bởi vì yêu, Phương Thư Dương mới có thể tức giận, cũng là bởi vì yêu, Trần Vũ Khả mới có thể lo lắng bất an, hiểu lầm nho nhỏ này nói chung cũng sẽ có cơ hội làm hòa, mà sự cố chấp trong tình yêu của họ làm Phi Sát cảm thấy rất xúc động.

Không biết thế nào đó lại nghĩ đến Tiến Sĩ, nụ cười nhàn nhạt bỗng nhiên đông cứng lại.

Về chuyện Quách Linh hâm mộ Phi Sát, Trần Vũ Khả cũng biết rồi, Tiến Sĩ cũng biết rồi, nhưng mà hai người này cũng không có nói lại với Phi Sát, gần đây hết chuyện này đến chuyện kia, lại thêm bây giờ phải gấp rút chuẩn bị thi đấu, cũng vẫn chưa có cơ hội nói đến việc này.

Nhưng Phi Sát hình như cũng hiểu ra một chút, từ khi Tiến Sĩ nhắc lại cái tên kia cho anh, anh đã đoán ra được người post bài có thể là Quách Linh, suy nghĩ này chỉ chợt thoáng qua trong đầu, anh không muốn tin chuyện này là do Quách Linh làm. Trong mắt anh Quách Linh lạnh lùng, cao ngạo nhưng không đến mức sẽ làm ra những chuyện như vậy, mãi đến khi thân phận thật của anh bị tung hô lên diễn đàn, anh mới không thể không chấp nhận sự thật, người biết anh ngoài đời thật là ai vốn không có nhiều, nhưng lại có thể biết cận kề đến như vậy thì ngoại trừ những thành viên chủ lực trong bang hội thì cũng chỉ có Quách Linh mà thôi. Anh tin tưởng bạn bè của mình, nhưng Quách Linh lại khiến cho anh nghi ngờ, anh không rõ rốt cuộc là mình đã đắc tội người ta ở điểm nào để người kia suốt ngày nhắm vào anh. Bây giờ nhớ lại về nhiệt tình mỗi khi gặp nhau trong trường của cô ta thật sự rất giả tạo, anh thật sự rất muốn gọi Quách Linh ra ngoài hỏi cho rõ ràng, nhưng anh vẫn nhịn xuống. Từ khi giải đấu trong server chính thức bắt đầu, anh quyết định tạm thời gác lại chuyện này, cũng không có nói với bất kì ai, dù sao anh cũng không nỡ để một cô gái bị mọi người chỉ trích.

Tất nhiên anh lại càng không nghĩ sẽ đem chuyện này nói với Tiến Sĩ, mặc kệ Quách Linh có vạch trần anh là ai hay không thì có một số việc anh đã làm, đây là sự thật không thể chối cãi, bài post kia chỉ là đem chuyện vạch trần ra sớm mà thôi, Tiến Sĩ nếu không chịu được chuyện bị lừa, thì đến khi anh chủ động nói ra thì kết quả cũng như vậy mà thôi.

Bây giờ càng bên cạnh Tiến Sĩ, anh lại càng thấy bất an, ngay cả chơi game cũng cảm thấy rất áp lực, năm nay anh đã học năm tư rồi, đã sắp tốt nghiệp, cũng phải phấn đấu cho tương lai sau này, đánh xong giải đấu này, anh quyết định sẽ bỏ game, về quê và bắt đầu một cuộc sống mới.

Về phần chuyện đã qua với Tiến Sĩ, anh quyết định chôn nó vào nơi sâu nhất trong kí ức, sẽ có một ngày nào đó nhớ lại như là mình chứng bản thân mình cũng đã từng yêu.

Bây giờ là thời gian ăn cơm trưa, Phi Sát biết tâm trạng Trần Vũ Khả sa sút, chắc chắn sẽ không ăn cơm, anh đến căn tin trường mua chút đồ ăn, chuẩn bị đem qua cho cậu.

Đi ra khỏi căn tin không ngờ lại va trúng người khác, Phi Sát vừa ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là Hội trưởng hội sinh viên Sở Mộ.

Sở Mộ vốn là người nổi tiếng lãnh khốc vô tình ở trong trường, tính tình thất thường, là người không thể nào trêu chọc vào.

Phi Sát thầm tự trách mình không cẩn thận, sao tự nhiên lại va trúng “đại thần” này. Vội vàng xin lỗi đối phương, thái độ rất chân thành, vốn tưởng rằng nói xin lỗi xong thì có thể đi, chân còn chưa kịp bước đi thì nghe người kia lớn tiếng gọi tên của mình.

Phi Sát rụt chân về, anh không nghĩ đến một nhân vật lớn như vậy lại sẽ biết mình, ngạc nhiên hỏi: “Anh biết tôi?”

Khóe môi Sở Mộ hiện lên một nụ cười mỉa mai, ánh mắt cao cao nhìn xuống anh, trong ánh mắt lộ ra tia lạnh lẽo băng giá, “Tôi không chỉ biết cậu, lại còn biết cậu ở trong game...”

Phi Sát cảm thấy có một luồng hơi thở nguy hiểm đang từ từ áp sát lại gần mình, một đáp án rất sinh động hiện ra, bên cạnh người đàn ông cao to này khiến cho anh có cảm giác quen thuộc từ rất lâu.

Sở Mộ một câu giết người, ghé sát vào lỗ tai anh trả lời, “Mộng Ảnh, đã lâu không gặp.”

Hai chữ “Tiến Sĩ” thành linh nhảy ra trong đầu, Phi Sát cảm giác da đầu căng cứng, mặc dù không thể chắc chắn, nhưng mà chỉ ý nghĩ này không cũng khiến cho anh vô cùng sợ hãi.

Khủng hoảng ào tới, anh không chống được thêm nữa, co chân bỏ chạy, chạy trốn rất nhanh.

Sở Mộ không ngờ anh lại làm như vậy, lặng đi một chút, mới đuổi theo anh, quát lên: “Hạ Ải, con mẹ nó cậu đứng lại cho tôi!”

Âm thanh rống lên như sấm từ gầm của Sở Mộ lọt vào tai Phi Sát, khiến cho anh rùng mình, càng chạy nhanh hơn.

Đây là cách nói chuyện đặc biệt của Tiến Sĩ, chẳng lẽ Sở Mộ là Tiến Sĩ?! Trách không được hồi nãy anh ta cười như thế.

Lúc này Phi Sát giống như con thỏ bị hoảng loạn, chạy trốn thật nhanh, anh chỉ nghĩ cần phải thoát khỏi nơi này nhanh nhanh một chút, anh biết nếu bị Tiến Sĩ chụp lại thì chắc chắn sẽ chẳng có kết quả tốt lành gì!

Lúc này những ai đi dạo trong trường đại học M thấy một cảnh như thế này.

Hội trưởng hội sinh viên bình thường chỉ lộ ra khuôn mặt lạnh lẽo như tượng mà chưa từng có thêm bất kì biểu lộ nào khác thì giờ đây như một con sư tử điên mang theo vẻ mặt dữ tợn chạy như bay trong trường, trên miệng thì không ngừng rít gào.

Đây là cái gì hả trời?!!

Mọi người đều như bị sét đánh! Đến gần nhìn kĩ lại thì ra anh ta đang đuổi theo một người khác, mà sau khi thấy rõ hình dáng của người kia thì mọi người lại bị sét đánh thêm lần nữa!

Sinh viên khoa văn lúc nào cũng ôn hòa lương thiện chưa từng gây thù chuốc oán với bất kì ai lại là đối tượng bị truy đuổi! Hơn nữa bộ dạng người kia bình thường luôn nhã nhặn, không ngờ khi bỏ chạy lại có tốc độ nhanh đến như thế, chớp mắt một cái đã không thấy bóng dáng đâu rồi!

42. Chương 42: Chuyển Biến...

Con người đứng trước nguy hiểm nói chung luôn có thể bộc lộ tiềm năng đến cực hạn, nói trắng ra chính là tiểu vũ trụ bùng nổ, coi như là một kiểu đột phá biểu hiện thường ngày của bản thân! Phi Sát bình thường ít vận động sau khi phát huy lại vượt xa cái người thường xuyên vận động là Tiến Sĩ rồi trốn mất tiêu.

Trần Vũ Khả đợi cả ngày, Phương Thư Dương cũng không có xuất hiện, có thử gọi điện thoại cho anh mấy lần nhưng điện thoại vẫn đang tắt máy.

Tám giờ tối sẽ bắt đầu thi đấu, Trần Vũ Khả không hi vọng bởi vì cậu và Phương Thư Dương nảy sinh mâu thuẫn mà lại ảnh hưởng đến kết quả thi đấu, dù sao đây cũng chỉ là vấn đề của hai người, không thể làm ảnh hưởng đến mọi người, gì thì cũng phải lấy đại cục làm trọng. Nhưng mà trận đấu sắp bắt đầu rồi, Phương Thư Dương vẫn chưa login, cậu cảm thấy sự nghiêm trọng của vấn đề, xem ra người kia lần này thật sự rất tức giận.

Hệ thống thi đấu đã cho phép người tham dự gia nhập vào đấu trường, mọi người đi đến đấu trường xong thì mới phát hiện Phương Thư Dương vẫn chưa vào, trước khi thi đấu mà thành viên vẫn chưa đến đông đủ, mọi người cũng bắt đầu lo lắng.

Kênh bang hội:

[ABC777] Phiêu Linh Thư Kiếm đâu? Sao anh ta chưa tới?

[Hồ Li 22] Còn 10 phút nữa là bắt đầu thi đấu rồi, anh ta rốt cuộc bị sao vậy?!

[Loạn Sát] Mĩ Nữ, cậu đâu rồi? Ông xã cậu đâu?

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tui cũng không gọi cho anh ấy được, giờ làm sao đây?

[ABC777] cái gì! Không có Nam nhân thì còn đánh cái khỉ gì nữa!

[Phi Sát] Đừng có nóng, trận đấu còn chưa bắt đầu mà, đợi chút nữa đi.

Trần Vũ Khả sợ hãi chuyện sẽ như mình đoán, cậu tự trách vô cùng, nếu như không phải do cậu chọc giận Phương Thư Dương thì cũng sẽ không phát sinh chuyện như thế này, nếu tối nay đấu bị thua, bị mất điểm, khiến cho mọi người bị loại, như vậy thì cậu chính là đầu sỏ rồi.

Lại thêm 5 phút nữa trôi qua, tất cả thành viên đã tổ đội đứng với nhau trong đấu trường, mà tổ đội của họ chỉ mới có 4 người, lần này thì mọi người thật sự nóng vội.

[ABC777] Ai liên lạc được với Phiêu Linh Thư Kiếm không? Trời ạ! Trận đấu sắp bắt đầu rồi! Anh ta sao còn chưa đến vậy?

[Loạn Sát] Ngay cả bà xã của anh ta còn không liên lạc với anh ta được thì chúng ta có cách nào chứ?! Tiêu rồi, lần này thật sự tiêu rồi!

[Hồ Li 22] Tôi điên mất thôi! Sao lại tự nhiên có chuyện vậy nè trời?!

[Phi Sát] Được rồi, Mĩ Nữ em biết ID với pass của Phiêu không? Nếu biết thì mau login luôn đi, em đánh 2 con.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Em biết!

Phi Sát nói thoáng cái liền đánh thức Trần Vũ Khả, vội vàng mở ra thêm một cửa sổ game, lấy Usernam và Password lúc trước Phiêu Linh Thư Kiếm đưa để login, thành công tiến vào trong game.

Trần Vũ Khả thở phào một hơi, lúc này cậu còn lo lắng anh sẽ đổi password, lúc gõ pass cậu căng thẳng vô cùng.

Vừa online đã nhận được mấy tin nhắn, tất cả đều là tin thúc giục của đồng đội, xem thời gian một chút, chỉ còn có ba phút thôi, liều mạng nhấp chuột, nam nhân tóc bay bay như điên đến đấu trường.

Lúc sắp đến đấu trường, trên màn hình game hiển thị thông tin bị mất kết nối!

Chẳng lẽ Phương Thư Dương login rồi?!

Trong lòng Trần Vũ Khả vui vẻ, quay qua cửa sổ game của mình nhìn, tên của Phiêu Linh Thư Kiếm quả nhiên đang phát sát!

Mọi người cũng thấy được thành hướng đó, liền hỏi thăm loạn trong kênh bang hội.

[ABC777] Sao vậy? Sao lại login lại? Ai đang giữ ID Phiêu Linh Thư Kiếm vậy?

[Phi Sát] Phiêu? Là cậu à? Cậu đến rồi à?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Ừ, là tôi.

[ABC777] Cuối cùng thì anh cũng tới! Bọn tôi còn tưởng hôm nay anh không online, định kêu bà xã anh chơi 2 account kìa.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Tôi vừa về tới nhà, bị kẹt xe.

[ABC777] Tới là ổn rồi, không nói nữa, tập trung thi đấu thôi!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Ừ.

Trận đấu đã chính thức bắt đầu, Trần Vũ Khả vẫn không có cơ hội nói câu nào với Phiêu Linh Thư Kiếm, bất quá anh có thể online cũng đã làm cho Trần Vũ Khả cảm thấy vui mừng, tảng đá đè nặng trong lòng cũng đã bỏ xuống được.

Trận đấu này là đấu với đội không phải chủ lực của Chí Tôn, ngoại trừ đội chủ lực của ba bang hội thì tổ đội kia cũng rất mạnh, là đối thủ cạnh tranh lớn nhất, nếu như đánh thắng họ, chẳng khác nào đã bước được một chân vào trong cánh cửa thi đấu liên server. Trần Vũ Khả quyết định trước tập trung thi đấu, sau khi kết thúc trận đấu sẽ tìm cách nói chuyện thẳng thắn với Phương Thư Dương.

Chỉ cần là tổ đội của bang Chí Tôn thì chắc chắn thực lực sẽ không yếu, tổ đội này so với đội chủ lực của một số bang khác còn muốn mạnh hơn một chút, đây là một đội siêu huyết, đánh người như liều mạng, cũng may khả năng khống chế của Phiêu Linh Thư Kiếm rất mạnh, mặt dù bị đánh miệt mài nhưng vẫn không hề sợ hãi, đối phương thì vẫn một mực phòng thủ, căn bản không tạo nên uy hiếp gì với mọi người.

Cùng lúc đó, Phi Sát dẫn đầu đội chủ lực cũng đang rất vội thi đấu.

Khi một người muốn tránh mặt một người khác, thì người kia lại thường cứ hiện ra trong tầm mắt.

Mấy người Phi Sát lần này đối đầu với đội chủ lực của Tinh Quang Đại Đạo!

Lúc trận đấu bắt đầu, Phi Sát nhìn thấy người đứng đối diện là Tiến Sĩ thì không khỏi gào lên oan gia ngõ hẹp! Trong lòng có chút nhũn ra, một hồi truy đuổi kinh hoàng lúc trưa vẫn còn mới tinh trong đầu, anh phải cố gắng nâng cao tinh thần lên 120% cho trận đấu này, anh biết Tiến Sĩ tuyệt đối sẽ không bao giờ nương tay!

Quả nhiên không ngoài dự đoán, hôm nay Tiến Sĩ vô cùng trâu bò, ngay từ đầu đã tấn công mãnh liệt cả đội, Tiến Sĩ ra tay rất nhanh, đồng đội của gã cũng phối hợp rất ăn ý, vì gã mà thêm máu, thêm mana, khiến cho HP, SP của gã lúc nào cũng đầy tràn.

Tổ đội của Phi Sát mặc dù đi theo con đường tăng máu, nhưng mà dưới tấn công không ngừng nghỉ của đối phương thì cũng bị áp lực rất lớn, trên cơ bản là phải đánh theo kiểu phòng thủ, rất ít khi ra tay được, cả đội đang chờ cơ hội để phản kích, nhưng Tiến Sĩ giống như đã nhìn thấu suy nghĩ của họ, càng tấn công lợi hại hơn.

Mười lăm phút trôi qua, thắng bại của trận đấu đã có thể nhìn ra, mà có thể kiên trì chống trả lại được sức tấn công điên cuồng như vậy thì cũng đã rất không tệ rồi.

Khi chỉ còn lại chưa tới 1/3 lượng máu, mọi người cũng chỉ biết thở dài bất đắc dĩ, lần này chết chắc rồi, không cách nào cứu được nữa. PK cùng với mẫn đội, ngay từ đầu tuyệt đối không được để đối phương chiếm thế thượng phong, nếu không thì phản kháng thế nào cũng là phí công, đây là đạo lý mà bất kì ai trong đội cũng hiểu rõ, ngay từ đầu trận đấu cả đội đã không khống chế được đối phương mà chỉ có thể phòng ngự, thua cũng là chuyện tất nhiên, may mà thi đấu vòng tròn cho nên có thể giành lại điểm trong trận đấu tiếp theo.

Trong lúc mọi người đã nghĩ đến chuyện buông vũ khí đầu hàng, tự nhiên lại nảy sinh cơ hội chuyển biến, hóa ra là Tiến Sĩ đình chỉ tấn công, mọi người nhìn thấy một tia hi vọng, vội vàng hồi đầy HP, SP, một lần nữa vùng dậy.

Chân còn chưa kịp đứng vững, Tiến Sĩ liền tấn công trở lại, gã ta chỉ ngưng một lượt, rồi lại điên cuồng tung chưởng vào cả đội y như lúc trước, mà xem ra so với lúc trước còn hung mãnh hơn.

Mọi người ngất xỉu, còn chưa kịp đánh trả thì lượng HP chỉ còn lại có chút xíu, lần này không cần nói nữa chắc chắn sẽ chết!

Trong lúc mọi người tâm tàn ý lạnh, Tiến Sĩ lại ngưng công kích thêm một lần nữa, mở ra một con đường sống cho cả đội, làm gì có hi vọng đã có hi vọng lại đi buông tay, mọi người lại hồi đầy HP, SP, tiếp tục chiến đấu, nhưng mà Tiến Sĩ lại quăng ra kĩ năng Hấp pháp cấp 5 một cái thì những gì mới hồi lại đã mất sạch...

Tất cả mọi người đều nổi điên! Cái gã Tiến Sĩ này mi cũng rảnh quá rồi! Cố ý để cho người ta có hi vọng rồi lại lập tức bóp chết, cứ lặp đi lặp lại như vậy định đem mọi người ra coi như khỉ để đùa giỡn à!

Kênh đội ngũ:

[Cuồng Sát] Phắc mẹ nó! Thằng Tiến Sĩ này có bệnh hả?! Gã đang làm cái gì vậy? Trêu chọc chúng ta rất vui sao?

[Tất Sát] Tôi chết mất! Lúc đầu tôi còn tưởng là Tiến Sĩ tính sai nên mới khiến cho chúng ta có cơ hội thay đổi, bây giờ xem ra là gã ta cố tình rồi! Một người không có khả năng phạm sai lầm tới mấy lần như vậy?!

[Tử Sát] Mẹ kiếp, gã đúng là thằng đại biết thái! Thi đấu nghiêm túc như vậy mà gã cũng có tâm tình đi chọc ghẹo bọn mình, không phải biến thái thì là cái khỉ gì nữa?!

[Phi Sát] Anh ta là nhằm vào tôi...–

[Miểu Sát] Là sao? Không phải cậu với gã ta làm hòa rồi à?

[Phi Sát] Tiên Sĩ hóa ra là Sở Mộ, hồi trưa hôm nay tôi đụng trúng anh ta, kết quả là bị dọa cho nên chạy trốn luôn, xem ra là bây giờ anh ta trả thù.

[Tất Sát] Tôi học máu! Là Sở Mộ trường bọn mình đó hả? Phi Sát, tôi nói duyên phận của hai người cũng quá mức cầu huyết nha! Gã ta hóa ra lại dùng cách này để trả thù cậu, còn cái gì có thể cầu huyết hơn không?

[Cuồng Sát] Nay, bây giờ không phải lúc nói cái kia! Tiếp theo làm sao giờ? Chịu thua hay tiếp tục?

[Miểu Sát] Trừ khi vô phương cứu chữa, còn nếu chỉ cần có một tia hi vọng thì cũng không được buông tay!

[Phi Sát] Miểu Sát nói rất đúng! Chắc chắn phải tiếp tục! Cuồng Sát cậu giúp tôi hồi HP, SP, những người khác thì liên tục dùng pet để hồi đầy HP, SP cho bản thân, tạm thời đừng tấn công, mỗi người dựa theo vị trí đứng của mình tập trung vào một mục tiêu thôi, lấy pháp bảo ra đối phó với bọn họ, lấy Vòng Kim Cô không chế họ, tôi sẽ không chế Tiên Sĩ, mọi người cố gắng lên! Tôi nhất định sẽ không chế được Tiên Sĩ!

Chính xác! Tiên Sĩ đúng là đang trêu đùa mọi người! Gã đối với chuyện hồi trưa vẫn canh cánh trong lòng! Gã không ngờ người thường xuyên vận động như mình lại không đuổi theo kịp một người nhìn như thư sinh yếu ớt, cái này thật sự là rất mất mặt! Gã muốn trả thù! Lần này hệ thống phân cho gã cùng Phi Sát vào trong một trận đấu gã liền cười dài, lần này gã muốn dạy cho Phi Sát một bài học nhớ đời, để cho đối phương phải nhớ hoài, vẫn chưa từng có ai dám làm trái ý của gã đâu!

Nhìn thấy đối phương ngã rạp rồi lại bò dậy, bị mình đùa bỡn trong lòng bàn tay, trong lòng gã tự nhiên thấy vui hơn rất nhiều, không khỏi dương dương đắc ý. Người một khi cao hứng, tinh thần liền có vấn đề, gã thế nhưng lại công khai trêu chọc Phi Sát.

Kênh phụ cận:

[Tiên Sĩ] Hạ Ải, chơi vui không?

Gã, gã thật sự là cố ý mà!

Toàn thể thành viên của Cực Tốc Nhất Phái đều hết! Gã này thật sự là vừa rảnh vừa biến thái!

Thường thì trong lúc PK cả hai bên sẽ không bao giờ dùng kênh phụ cận để nói chuyện, thứ nhất ai cũng là kẻ địch, thật sự chẳng có chuyện gì hay ho để mà nói thứ hai trước khi tiến vào thi đấu, tất cả thành viên trong đội ngũ đều chuyển kênh trao đổi về kênh đội ngũ, để tiện bề cho mọi người trong đội nói chuyện với nhau, trận đấu giằng co như vậy thì ai còn có tinh thần đem kênh trò chuyện đổi qua đổi lại chứ? Mà Tiên Sĩ thế nhưng lại rảnh tới mức dùng cái này để trêu chọc Phi Sát, thật sự là rảnh đến vô cùng!

Mọi người không muốn để ý đến gã, so đo với loại người như thế này thật sự chẳng có ý nghĩa.

Tiên Sĩ không thấy Phi Sát nói câu nào, lại tiếp tục trêu chọc.

[Tiên Sĩ] Cậu có phải đang sợ không vậy? Cảm giác muốn chết lại không chết được rất thích nhỉ? Cậu có thể lựa chọn đầu hàng mà, việc gì phải tăng thêm máu vậy, hóa ra lại thích bị tôi chọc à?

Nghe xong câu này, mọi người cùng nhau khinh bỉ Tiên Sĩ! Nhưng mà cũng chẳng muốn đấu võ mồm với gã, việc gì phải nói chuyện nhiều với một tên mắc bệnh thần kinh chứ!

Tiên Sĩ thấy Phi Sát trước sau cũng không đáp lại, liền cho rằng anh thật sự bị dọa sợ rồi, bắt đầu dương dương tự đắc, hóa ra cảm giác hạ nhục một người lại sướng khoái đến như vậy! Bao nhiêu ác khí trong lòng xả ra hết sạch, cả người liền vô cùng thoải mái!

Bởi vì Tiên Sĩ đang mãi mê thư giãn, thời cơ phản kích mọi người đợi đã lâu rồi cuộc cũng đến rồi.

Cả nhóm Phi Sát điều chỉnh tốt trạng thái liền phát động tấn công!

Tiền Sĩ đang trong lúc cực kì hưng phấn không thể ngờ đối phương lần này lại thay đổi phương án chiến đấu, cả đội bên kia chọn bỏ qua phòng thủ đổi sang thành không chế.

Tiền Sĩ vốn là Siêu mẫn ma không theo đuổi khả năng kháng các loại thuộc tính, trong lượt gã đành chỉ tấn công kia, Phi Sát hóa ra quay ngược lại ra tay với gã!

Quảng ra kĩ năng phép thuật Hỗn loạn level 4 với gã, khiến gã lâm vào tình trạng hỗn loạn. Những thành viên chủ lực của Tinh Quang Đại Đạo cũng bị pháp bảo chặn lại, tất cả đều không thể sử dụng phép thuật, cả đội liền bị không chế.

Quả thật mẫn đội rất mạnh, nhưng mẫn đội không thể dễ đối phương không chế, nếu không thì sẽ không còn cơ hội vùng dậy, đây là sự khác nhau giữa mẫn đội và huyết đội, huyết đội có máu trâu thì có thể chống trả lại công kích, mà mẫn đội một khi bị thua một lượt thì liền không chịu nổi dù chỉ một đòn.

Tình thế đột nhiên quay ngoắt 180 độ, cả nhóm Tiền Sĩ đều bị không chế! Tổ đội Phi Sát liền triển khai tấn công, mẫn đội ít máu, lúc này lại không thể dùng phép thuật, cho dù không ngừng uống máu thì cũng không tạo ra được tác dụng gì lớn.

Thành viên chủ lực của Tinh Quang Đại Đạo sắp hết máu rồi! Đối với chuyển biến như vậy bọn họ hoàn toàn không thể tiêu hóa được, nhìn không được dùng ngay kênh phụ cận trút xả oán giận.

[Tuyệt Thế Tiểu Tiểu] Bang chủ, tôi có một câu không biết có nên nói hay không...

Tiền Sĩ lúc này đang phiền não đây, gã thế nhưng lại bị Phi Sát không chế, thật sự là đại sĩ nhục! Giọng điệu nói chuyện cũng rất căng thẳng.

[Tiền Sĩ] Có rắc thì phóng đi!

[Tuyệt Thế Tiểu Tiểu] Anh đang cười à?

[Tiền Sĩ] Ông đây cười lúc nào hả?

[Tuyệt Thế Tiểu Tiểu] Tôi biết anh thích Phi Sát, nhưng cũng đâu thể cố ý thua bọn họ như vậy chứ? Nói đi cũng phải nói lại, nếu anh thật sự muốn làm như vậy thì cũng đâu có cảm làm lộ liễu thế! Mỗi lần bọn họ sắp chết, anh liền cho họ có cơ hội vùng dậy, còn bảo mấy người bọn tôi tạm dừng tấn công, bây giờ thì hay rồi, rất hợp với ý anh, bọn họ thắng, mà chúng ta thì sẽ chết ngay đây!

Tuyệt Thế Tiểu Tiểu đã chạm trúng dây thần kinh mẫn cảm của Tiền Sĩ, gã thoáng cái liền nổi khùng.

[Tiền Sĩ] Rắc cái đầu của cô! Ai thích nó hả?! Ông đây là đang chọc ghẹo nó, cô biết cái con khỉ!

Trận đấu nương theo tiếng rống giận của Tiền Sĩ mà kết thúc, đội chủ lực của Cực Tốc Nhất Phái chiến thắng đội chủ lực của Tinh Quang Đại Đạo, giành được thêm một điểm.

Hệ thống cũng phát ra tin tức thông báo, toàn bộ người trên kênh thế giới đều rơi vào kinh ngạc! Cực Tốc Nhất Phái thật sự quá vĩ đại rồi! Hóa ra lại có thể đánh bại Tinh Quang Đại Đạo! Quá tốt...

Ngay sau đó đội không phải chủ lực của Cực Tốc Nhất Phái cũng thắng trận, trong lúc mọi người đang hoan hô, Trần Vũ Khả nhắn tin cho Phương Thư Dương.

“Chúng ta thắng rồi, ha ha.”

Vốn Trần Vũ Khả cũng không định nói những lời này, nhưng cậu sợ nhắc đến chuyện kia lại chọc giận người nào đó, thành ra cố ý giả bộ rất thoải mái, bộ dạng thật tùy tiện, thật ra thì trong lòng cậu vô cùng lo lắng.

Sau khi nhắn tin đi, cậu vừa lo vừa chờ ai kia hồi âm trở lại, thời gian tự nhiên trôi qua chậm rì rì, chỉ mới có mấy phút ngắn ngủi mà giống như đã rất lâu rồi, mà cuối cùng chỉ có kết quả thất vọng chờ cậu.

Phương Thư Dương chẳng những không có trả lời tin nhắn mà còn trực tiếp logout luôn.

Trần Vũ Khả nhìn thấy tên Phiêu Linh Thư Kiếm đã xám xịt, trong lòng cảm thấy chua xót vô cùng.

Mỗi lần Phương Thư Dương bực tức liền sẽ giận dữ, nhưng chưa bao giờ lạnh nhạt giống như bây giờ, muốn tìm anh để thành khẩn nói chuyện thẳng thắn một lần cũng không có cơ hội. Tự nhiên Trần Vũ Khả cảm thấy nếu giờ mình và Phương Thư Dương làm hòa được thì mới là lạ, không thể ngờ đến đã phạm phải sai

lắm giống như không có cách nào cứu vãng, trong lòng mất mát vô cùng, cũng không muốn buông tay như vậy.

Cầm lấy điện thoại di động, do dự thật lâu, lại một lần nữa gọi vào số của ai kia, hóa ra lần này lại gọi được.

Trong loa vọng ra một khúc nhạc không lời đối lập mãnh liệt với tâm trạng khẩn trương của cậu lúc này. Cậu vừa mong chờ lại vừa sợ hãi, nếu Phương Thư Dương không bắt điện thoại thì chắc chắn cậu sẽ càng suy sụp, nhưng mà nếu anh nhận điện thoại cậu cũng không biết phải làm sao để anh bỏ qua cho mình.

Trái tim siết chặt chưa từng được thả lỏng, mà sự lo lắng trong lúc chờ đợi càng làm cho cậu bất an.

Nhạc chờ cũng kết thúc, điện thoại cũng đã được nối.

“Alo...”

Lúc giọng nói của Phương Thư Dương vang lên, Trần Vũ Khả có thể nghe thấy được trái tim của mình đang đập loạn xạ, bởi vì quá mức khẩn trương, lời nói ra cũng có chút cà lăm, “Là, là em.” Nói xong liền đem điện thoại ép chặt vào tai, nhưng mà cũng không thấy người nào đó đáp lại, trong lòng không khỏi có chút sốt ruột, quyết định thành thật khai báo, “Thật ra người trong phòng em tối hôm qua không phải là bạn học em, mà là Hàn Tử Nặc.”

Trần Vũ Khả tự cổ vũ chính mình đem những lời kia nói ra, nín thở chờ phán quyết của ai kia. Trong điện thoại vang lên tiếng hít thở nhỏ nhỏ, âm thanh lạnh băng của Phương Thư Dương vang lên, “Em muốn nói cái này?”

Trần Vũ Khả gật đầu, nhẹ nhàng dạ một tiếng.

“Anh biết rồi.” Giọng của Phương Thư Dương vẫn lạnh như cũ, sau khi nói vài từ này thì cũng không nói gì nữa hết.

Trần Vũ Khả không rõ mấy lời này của anh có ý gì? Là tha thứ hay là vẫn còn đang so đo? Không nhận được liên giải thích với anh: “Em không có cố ý gạt anh đâu! Tối hôm qua tự nhiên anh ta chạy tới tận phòng tìm em, em muốn đuổi anh ta đi rồi, nhưng không không biết vì sao lại cho anh ta vào trong phòng! Em biết anh không thích anh ta, cho nên mới nói dối anh, nhưng mà em hối hận lắm, em muốn giải thích với anh, nhưng gọi điện thoại cho anh không được, em biết sai rồi mà, thật đó.”

Nghe xong những lời này, Phương Thư Dương chỉ ừ một tiếng.

Trần Vũ Khả vội vàng, tất cả những gì cậu nói đều là lời thật lòng, nhưng người kia nghe xong vẫn biểu hiện lạnh lùng như vậy làm cho cậu cảm thấy vừa sợ vừa kiệt sức.

“Anh ừ là sao? Em nói anh nghe không được à?”

“Nghe rồi, có chuyện gì không? Không có gì thì anh cúp máy.”

Lạnh lùng mãi mãi là cách làm tổn thương người khác nhất, Trần Vũ Khả tình nguyện nhìn thấy Phương Thư Dương nổi khùng lên mắng mỏ mình một trận còn hơn là lạnh nhạt như thế này.

Trong cổ giống như có gì nghẹn ngang, tắt lại trong lòng, vô cùng khó chịu.

Cả một ngày trời khó khăn lắm mới có thể liên lạc với anh, vừa nghĩ đến anh chuẩn bị cúp điện thoại, liền hoảng hốt, trong lời nói cũng mang theo tiếng khóc, “Anh không thương em nữa sao...”

Đầu bên kia của điện thoại vẫn không hề có tiếng động gì, trong lòng càng lúc càng khó chịu, tiếng nức nở cũng càng lúc càng lớn, “Đừng bỏ lơ em như vậy được không... Em đau lắm...”

Hình như Trần Vũ Khả đã quên, Phương Thư Dương vốn là một người cực kì hẹp hòi trong chuyện tình cảm. Xin lỗi cũng không phải là điều anh muốn, anh chỉ muốn xác nhận vị trí của mình trong lòng ai kia, thay đổi của Hàn Tử Nặc khiến cho anh thấy bất an, anh vẫn kiên trì tin tưởng Trần Vũ Khả sẽ nghe lời anh, nhưng kết quả lại khiến cho anh thất vọng. Tình cảm giữa hai người ở xa nhau lúc nào cũng khiến cho người ta cảm thấy không thoải mái, anh rất muốn đem Trần Vũ Khả đến bên cạnh mình, nhưng toàn bị từ chối, điều này làm cho anh bắt đầu nghi ngờ mình không quan trọng trong lòng ai kia, tình yêu qua mạng cũng có chỗ tốt, khiến cho người ta như mê như say, rất lưu luyến, nhưng mà đến nhanh thì đi cũng

sẽ nhanh, giống như bọt biển tuy xinh đẹp nhưng cũng rất yếu ớt, lại giống như pháo hoa vỡ òa, làm cho người ta cảm thấy không chân thật, tình yêu mờ nhạt này khiến cho anh cảm thấy mệt mỏi.

Khi Trần Vũ Khả dùng thanh âm nức nở run rẩy hỏi anh, tất cả lạnh lùng dùng để ngụy trang đều bị đánh cho nát bầy.

Sao có thể không thương, sao có thể không quan tâm chứ!

Hôm qua anh cũng chẳng thể thoải mái, từ lúc tắt điện thoại anh đã bị dày vò, tháo pin ra cứng rắn ép buộc bản thân không được nghĩ ngợi, nhưng lại càng nghĩ đến quay quắt. Hôm nay vào trong game cũng như vậy, phải cố nén rất nhiều mới nhận được ý nghĩ chủ động nói chuyện với ai kia, vừa đánh xong trận đấu nhận được tin nhắn anh liền vội vàng logout, anh biết nếu cứ như vậy kiểu gì mình cũng mềm lòng, không phải anh cố chấp, mà là nếu cứ làm hòa không rõ ràng như vậy thì trong lòng kiểu gì cũng để lại sẹo. Mãi đến khi nhận được điện thoại của Trần Vũ Khả anh mới tốt hơn được một chút, nhưng những điều anh muốn nghe không phải là những lời này, nếu đã làm sai thì chỉ xin lỗi không cũng chẳng thể giải quyết được gì, mà là phải làm sao để bù đắp, từ hai câu cuối cùng kia anh biết Trần Vũ Khả rất ỷ lại cũng như quyến luyến mình sâu đậm vô cùng, bao nhiêu áp lực lẫn buồn bực trong lòng đều tan rã trong nháy mắt, bao nhiêu sầu lo phiền não cũng tan thành mây khói, thoải mái hết cả người, có điều anh cũng chẳng có khinh địch mà tạm tha cho ai kia, cố ý làm khó: “Em thật sự biết sai rồi sao?”

“Thật mà! Em sẽ không bao giờ như vậy nữa đâu.” Ai đó ở đầu bên kia điện thoại biểu hiện vô cùng lo lắng.

“Nhưng anh vẫn còn rất giận, em nói phải làm sao bây giờ?”

“Em sai rồi, sau này cái gì cũng nghe theo lời anh hết.”

“Tốt lắm, nhớ cho kĩ hôm nay em nói như vậy nha.”

“Dạ, em sẽ nhớ kĩ mà!”

Mặc dù biết người nào đó không nhìn thấy, Trần Vũ Khả vẫn gật đầu lia lịa, đồng ý liên tục. Chỉ bất quá cậu không biết Phương Thư Dương đang vạch ra một kế hoạch nho nhỏ ở trong lòng, thành ra sau khi cái kế hoạch này được áp dụng đã làm cho cậu mắc cỡ suốt một đoạn thời dài rất dài, rất dài.

Tối nay thắng được Tinh Quang Đại Đạo, Phi Sát thật sự cao hứng vô cùng, vừa nghĩ đến bộ dạng phát điên của Tiến Sĩ, anh liền nhin cười không được. Nói thật nếu không phải do Tiến Sĩ khinh địch, bọn anh cũng chẳng có cơ hội thắng được trận đấu này, lần xoay chuyển cuối cùng kia cũng làm cho bọn anh hét lên kinh ngạc, thật sự là chuyện đời khó đoán trước mà! Từ trong trận đấu này bọn anh cũng rút ra được một ít kĩ thuật chiến đấu, đối kháng cùng với mẫn đội điều quan trọng nhất chính là phải kiên trì, tuyệt đối không được mất đi lòng tin, phải ương ngạnh đấu tranh với đối thủ. Thắng được trận đấu này, mọi người cũng không còn gì phải ưu phiền nữa, cho dù trận tiếp theo có đánh thua đội chủ lực của Tinh Quang Đại Đạo thì mọi người cũng sẽ vào được thi đấu liên server nhờ vào điểm cao.

Mà những lời Tiến Sĩ cùng Tuyệt Thế Tiểu Tiểu nói chuyện với nhau vào phút cuối, khiến cho mọi người lại suy nghĩ lung tung, tự động tụ tập thành một nhóm, mở ra một buổi hội nghị nho nhỏ, mọi người chia làm 2 phe, một bên có Miếu Sát làm đại diện, hẳn đồng ý với quan điểm của Tuyệt Thế Tiểu Tiểu một bên thì Phi Sát làm đại diện, anh vẫn chắc chắn rằng Tiến Sĩ đang trêu chọc mình.

[Miếu Sát] Tuyệt Thế Tiểu Tiểu nói đúng, Tiến Sĩ thật sự rất quan tâm tới Phi Sát, tôi nghĩ chính gã còn chưa có nghĩ tới điều đó đâu, cho nên gã một bên vừa đối chọi, một bên lại phá vỡ phong cách làm việc của mình, ra mặt bảo vệ Phi Sát, quả thực là vô cùng mâu thuẫn.

[Tất Sát] Chính xác, nói trắng ra Tiến Sĩ là tên không được tự nhiên, thích mà không dám thừa nhận, đáng đời gã! Phi Sát cũng đừng để ý đến gã nữa, cùng với một người như vậy cậu sẽ chẳng có hạnh phúc đâu.

[Phi Sát] Mọi người đừng nói vậy nữa, anh ta sẽ không thích tôi đâu, anh ta đã nói anh ta không thích đàn ông từ lâu lắm rồi, anh ta làm vậy chỉ để trút giận tôi, dù sao ban đầu cũng là do tôi lừa anh ta.

[Cực Tốc> Loạn Sát] Đã sấm còn thêm sét! Tiến Sĩ hóa ra là Sở Mộ sao! Rất kinh người! Mọi người cũng không nghĩ lại xem Sở Mộ tự cao tự đại như vậy, chẳng để ai vào mắt, gã ta sẽ thật tình thích ai sao?! Chắc

chấn gã ta đang trả thù Phi Sát, gã làm nhiều chuyện như vậy chắc là muốn hạ nhục Phi Sát, dù sao gã cũng chẳng phải kẻ tốt lành gì!

[Miếu Sát] Tiểu Kê, cậu không biết thì đừng nói lung tung. Phi Sát tôi biết trong lòng cậu vẫn chưa bỏ được Tiên Sĩ, mặc kệ cậu có cùng với gã hay không nhưng tốt nhất cậu không nên trốn tránh mà hãy dũng cảm đối mặt đi. Tôi nói nhiều như vậy cũng không phải ngăn cản cậu lui tới với gã, cho dù gã thích cậu nhưng tôi cũng không đồng ý cách làm của gã, đến bây giờ cậu vẫn luôn tự trách mình, chúng tôi nhìn thấy tuy đau lòng nhưng cũng chỉ bó tay, vấn đề của cậu với gã thì cũng chỉ có 2 người mới có thể tự giải quyết. Chúng ta sắp tốt nghiệp rồi, sau này nói không chừng cũng chẳng còn cơ hội gặp lại, tôi chỉ hi vọng hai người có thể xóa bỏ mâu thuẫn, không muốn cậu cảm thấy hối hận hay tiếc nuối gì.

[Tất Sát] Phi Sát là do cậu quá mềm lòng, cho nên Tiên Sĩ luôn bắt nạt cậu, chuyện cũng đã qua lâu như vậy rồi cậu còn phải tự trách làm cái gì nữa? Cậu cũng đã vì gã mà xóa account, cũng đã che giấu đủ chuyện vì gã, làm như vậy còn chưa đủ sao? Gã nếu còn đến tìm cậu thì cậu cũng đừng sợ, cậu ngay không sợ chết đứng cứ việc nói lí lẽ với gã, cậu phải đối mặt đi, nếu thật sự là gã thích cậu thì cậu cứ đứng thẳng người lên, tuyệt đối không để cho gã có cơ hội trèo lên đầu cậu nữa, cổ mà đè bẹp gã, nếu như gã chống đối không muốn nghe lời cậu, lại muốn ép buộc cậu, vậy thì cậu cứ việc đá đít gã ngay lập tức!

[Phi Sát] Tôi biết các cậu muốn tốt cho tôi, thật đó, tôi nghĩ Miếu Sát nói đúng, tôi đúng là luôn tự trách vì chuyện kia, bây giờ cũng chẳng còn ôm bất kì suy nghĩ nào với anh ta, anh ta làm ra những chuyện đó tôi cũng có thể hiểu được, nhưng tôi thật sự không muốn dây dưa thêm bất cứ chuyện gì với anh ta nữa, tôi rất mệt mỏi, tôi cũng không muốn kéo anh ta vào trong cái vòng lẩn quẩn này, anh ta cũng chẳng phải gay.

Nếu Phi Sát đã nói như vậy rồi, mọi người cũng không muốn nói thêm gì nữa, bạn học chung bốn năm đại học với anh cũng rất hiểu tính cách anh, anh nhìn qua tưởng chừng như rất ôn hòa nhưng thật ra lại cố chấp còn hơn trâu, cứ để thời gian chậm rãi làm phai nhạt hết tất cả đi. Chỉ bất quá mọi người còn chút lo lắng, Tiên Sĩ có thể cam tâm tình nguyện bỏ qua cho anh sao?

Thời gian cũng không còn sớm, ngày mai lại phải tiếp tục thi đấu, Phi Sát có thói quen lành mạnh liền logout chuẩn bị tắm rửa nghỉ ngơi.

Phòng anh chỉ có một mình anh ở, bạn cùng phòng đã dọn ra ngoài từ rất lâu rồi, như vậy cũng tốt, mặc dù có chút tịch mịch nhưng lại rất hợp ý anh, anh vốn là người thích yên tĩnh.

Trong lúc tắm rửa anh nghe bên ngoài vang lên tiếng mở cửa, nhưng anh cũng không có để ý, bình thường bạn học cách vách cũng hay đến phòng anh mượn đồ, mọi người cũng rất tùy tiện, tự do ra vào, chưa bao giờ phải khóa cửa.

Nhưng sau khi anh tắm rửa xong, vừa nhìn thấy người đang ngồi trong phòng liền sợ đến ngẩn người!

Sở Mộ bày ra khuôn mặt vô cảm như tượng điêu khắc chẳng nói lời nào chỉ nhìn anh chằm chằm.

Phi Sát kiểu gì cũng chẳng bao giờ nghĩ đến Sở Mộ sẽ đến tìm mình, trong lòng chợt bối rối, thành linh nhớ ra mình chỉ đang mặc một cái quần lót liền cảm thấy xấu hổ vô cùng, lại nhìn thấy quần áo của mình đang nằm dưới móng Sở Mộ, muốn anh ta đứng lên đưa quần áo cho mình cũng cảm thấy rất xấu hổ không thể mở miệng, những y phục khác thì nằm trong vali để dưới gầm giường, muốn đi lấy thì cũng phải qua trước mặt anh ta, phải biết rằng điều Phi Sát sợ nhất trong lúc này chính là có quá nhiều tiếp xúc với anh ta, tự nhiên không biết phải làm gì mới ổn, ngơ ngác đứng sững lại tại chỗ.

Ánh mắt Sở Mộ đảo qua cơ thể Phi Sát đánh giá một lượt, cuối cùng đem tầm mắt dừng lại khuôn mặt đang đỏ ửng của anh, trong mắt lóe lên một tia cảm xúc, lập tức đứng dậy thông thả đi đến trước mặt anh.

Sở Mộ càng lúc càng tiến lại gần, mãi đến khi hoàn toàn có thể mặt đối mặt với Phi Sát mới dừng chân, vẫn dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống mà nhìn anh, chỉ là chẳng nói lời nào.

Sở Mộ trong thực tế khiến cho người ta cảm giác bị áp bức rất mạnh, muốn ở chung với anh ta lại phải chịu đựng được không khí lạnh lẽo xung quanh anh ta, lại còn phải không ngừng đoán xem suy nghĩ thay đổi xoay quanh của anh ta thì chẳng có mấy người chịu được tất cả đâu, đâu cũng là một trong những nguyên nhân rất quan trọng làm cho ai kia cứ bị ế.

Phi Sát tất nhiên cũng chẳng ngoại lệ, lúc này anh thật sự rất sợ, anh chính là sợ Sở Mộ vì thi đấu thua mà không cam tâm cho nên mò đến đây trả thù mình. Nhìn lại vóc dáng cường tráng của đối phương rồi lại nhìn tới thân hình có chút gầy còm của mình, trong lòng anh đang phải lựa chọn bây giờ là tìm cơ hội chạy hay là khóc rống lên cầu xin tha thứ?

Suy nghĩ thật lâu, anh quyết định chọn cái sau, Sở Mộ chắn ngay trước mặt về cơ bản không cho anh cơ hội chạy, nói không chừng chân còn chưa chạy được nửa bước đã bị túm lại, như vậy thì chẳng những chọc giận đối phương mà còn có thể rơi vào đối dã vô cùng tàn nhẫn.

Tim đập một cái, quyết định vứt bỏ tất cả mặt mũi, Phi Sát vịn vẹo mở miệng xin tha: “Trận đấu hôm nay cũng vừa khéo quá ha, tôi biết anh đang giận, nhưng mà cũng đâu phải do tôi sai hoàn toàn, anh, anh cũng đừng đánh tôi...”

Sở Mộ đại khái bị lời này của anh làm cho... rồi, vốn còn đang rất bình tĩnh, thoát cái liên nỗi điên, “Con mẹ nó cái gì vậy hả! Ai muốn đánh cậu hả?!”

Phi Sát ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt anh ta, vẻ mặt khó hiểu: “Không phải anh đến định cho tôi một bài học sao? Chẳng lẽ anh không đánh tôi?”

“Tôi đánh cậu cái con khỉ! Tôi đến chính là muốn nói cho cậu biết tôi không có thích cậu!” Sở Mộ gào to, vẻ mặt rất mất tự nhiên.

“Oh.” Phi Sát cảm thấy buồn cười. Anh trẻ thế này chạy đến đây chính là muốn nói cái này với tôi sao? Hơn nữa tôi cũng không có cho rằng anh sẽ thích tôi mà? Còn nữa chẳng phải bình thường anh rất lạnh lẽo sao, bây giờ sao mặt lại biến hóa nhiều như vậy? Chẳng lẽ trước giờ là đóng kịch?

Những lời này tất nhiên là không dám hỏi ra rồi, Phi Sát chỉ có thể không ngừng buồn nôn ở trong lòng.

Sở Mộ hình như rất không hài lòng với biểu hiện của Phi Sát, hung dữ nói: “Cậu oh là oh cái gì?!”

“Anh yên tâm, tôi sẽ không hiểu lầm đâu, tôi biết anh sẽ không có thích tôi, tôi đến bây giờ cũng chưa từng có suy nghĩ như vậy.” Phi Sát nói là sự thật, sợ đối phương không tin, há miệng ra định giải thích, không ngờ Sở Mộ thình lình dùng hai tay giữ chặt lấy đầu anh, kéo lại gần, cúi đầu hung hăng hôn lên môi anh...

43. Chương 43: Offline...

Phi Sát bị hôn bất ngờ khiến cho mờ mịt, căn bản quên cả tránh né, đầu óc chớp mắt liên lú lẫn, anh chẳng hề đáp lại nụ hôn này, cả người ngơ ngác đứng cứng ngắc tại chỗ. Mà Sở Mộ hình như lại rất hưởng thụ cứ thế mà mạnh mẽ hôn anh.

Thời gian như dừng lại, Sở Mộ đang hôn miệt mài không ngờ lại thấy bộ dạng của anh, giống như là tỉnh táo lại liền đẩy anh ra giống như bị điện giật, có lẽ là do dùng sức quá mạnh thế nên liền đẩy anh té ngã xuống đất.

Phi Sát ngã ngồi dưới đất, ngơ ngác nhìn Sở Mộ, trong mắt tràn ngập hoảng sợ, bối rối còn có khó hiểu vô cùng.

Nhìn thấy người kia trưng ra vẻ mặt như vậy, tự nhiên Sở Mộ có chút đau lòng, nghĩ định đi đến kéo anh dậy, nhưng cuối cùng cũng chẳng làm gì, chỉ xoay người đi khỏi nơi này.

Một mình đi ra sân vận động chạy như điên, một vòng lại một vòng, tâm tình Sở Mộ thật lâu vẫn không thể bình tĩnh trở lại. Anh ta càng lúc càng không hiểu được bản thân mình, anh ta cho rằng mình rất ghét Phi Sát, khi biết Phi Sát là Mộ Dung Ảnh, anh ta vừa nghĩ đến việc phải cùng Phi Sát chơi game chung trong một server liền cảm thấy mắc ói, cho nên mới ép Phi Sát chuyển server, nhưng thật sự đến ngày chuyển Server anh ta lại do dự, chính là không thể tàn nhẫn được, lúc ấy anh ta mới tìm một cái cớ cho mình, nếu như Phi Sát chuyển server thì sau này sẽ không có cơ hội trả thù đối phương nữa, nhưng rồi cuối cùng anh ta cũng không có trả thù ai kia, ngược lại hết lần này đến lần khác ra mặt giải vây. Cái này cũng không phải

là do anh ta tình nguyện nhưng mà anh ta lại chẳng cách nào khống chế được hành vi của mình. Anh ta cảm thấy mình đang thay đổi thành người khác hoặc là cơ thể này đang bị ai đó điều khiển, suy nghĩ thì vậy là của mình nhưng lời nói việc làm thì luôn bị khống chế. Khi biết Phi Sát là Hạ Ải, anh ta thật sự rất muốn đi tìm đối phương ngay lập tức, nhưng mà sau khi bình tĩnh suy nghĩ thật kĩ, tìm đến thì có ý nghĩa gì chứ? Anh ta cũng chẳng hiểu vì sao mình lại kích động đến như vậy.

Càng biểu hiện là chẳng thêm để ý nhưng trong lòng lại chú ý đến mỗi một hành động của đối phương, Tuyệt Thế Tiểu Tiểu chọc ghẹo ở ngay trước mặt mọi người nói anh ta thích Phi Sát, cái này với anh ta mà nói chẳng khác nào đang bị sỉ nhục, anh ta muốn giải thích rõ ràng cho nên mới tìm đến tận phòng của Phi Sát. Khi nhìn thấy đối phương chỉ mặc có mỗi một cái quần lót đi ra, nào anh ta tự nhiên ngó ra, anh ta không thể không thừa nhận Phi Sát như vậy thật sự rất hấp dẫn người khác, hành vi tiếp theo chưa kịp bắt đầu đã bị mắt kiểm soát, anh ta chậm rãi đứng lên tiến lại gần Phi Sát để quan sát, nhưng một câu nói trớt quớt của Phi Sát khiến cho anh ta tỉnh táo trở lại, anh ta nhớ ra mục đích đến nơi này để làm gì, lớn tiếng nói ra suy nghĩ của mình, ban đầu còn tưởng rằng Phi Sát sẽ rất khổ sở, mất mát, nhưng đối phương lại giống như chẳng hề để tâm tới, anh ta liền mất hứng, nhìn khoe môi không ngừng lú lo kia tự nhiên muốn bắt nó ngừng lại thành ra liền hôn xuống, thật sự anh ta không hi vọng nghe được những lời như vậy từ trong miệng Phi Sát, nghe sao mà giống như hai người chẳng hề có chút quan hệ gì mà lại giống như vừa xa lạ vừa xa xôi.

Mặc kệ có bao nhiêu mâu thuẫn, anh ta cũng chẳng thể nào tiếp nhận được cách làm của mình, anh ta hóa ra lại nhịn không được mà hôn Phi Sát, anh ta vẫn cho rằng mình là một người đàn ông bình thường, nhưng anh ta cũng chẳng thể giải thích rõ ràng được vì sao mình lại làm như vậy, cuối cùng anh ta đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu Phi Sát, nếu không phải vì Phi Sát mặc ít đồ như vậy nói không chừng anh ta cũng chẳng làm như thế, anh ta hoàn toàn bị mê hoặc rồi, nhất định là vì Phi Sát cố tình quyến rũ anh ta, nhất định là như thế!

Sở Mộ sau khi khẳng định suy nghĩ của mình, rốt cuộc cũng ngừng chạy, ra về đem toàn bộ sai trái trút hết lên đầu Phi Sát thì cả người liền thoải mái hơn rất nhiều, lúc trở về thì bước chân cũng rất dài, thần thanh khí爽. Nhưng sau khi anh ta về nhà tắm rửa nằm nghỉ ở trên giường thì toàn bộ suy nghĩ cũng bị lật nhào, có vẻ như về cơ bản Phi Sát không biết anh ta sẽ đến nha, hơn nữa chẳng phải sinh viên nam nào tắm xong cũng chỉ mặc mỗi cái quần lót trong phòng mình sao? Đào đâu ra ý định quyến rũ chứ?

Dù sao anh ta cũng bắt đầu rối rắm, mà Phi Sát lúc này cũng thật sự chẳng khác hơn.

Ngay sau khi anh ta đi, Phi Sát mới chậm rãi ngồi dậy khỏi mặt đất, đi vào toilet, nhìn bản thân mình ở trong gương, đôi môi bị cắn nát có vẻ càng thêm đỏ mọng trên khuôn mặt trắng nhợt, đem nước lạnh hắt lên mặt, trong lòng tự nói với mình tất cả đều đã qua rồi.

Đúng vậy, từ khi Sở Mộ xô Phi Sát ngã xuống đất thì tất cả đều đã kết thúc, Phi Sát biết anh ta vẫn không thể tiếp nhận chuyện đồng tính luyến ái, từ trong ánh mắt bối rối cùng vẻ mặt không thể tin được liền có thể thấy được ngay điều đó, nếu anh ta đã rất chán ghét tiếp xúc với người đồng tính tại sao vẫn làm như vậy chứ? Phi Sát nghĩ không ra, cũng không muốn nghĩ nữa, nếu mọi người vốn đã thuộc về hai thế giới thì cũng không nên hướng về nhau, cứ như vậy mà quên nhau đi.

Thi đấu trong server xong thì nghỉ hè cũng đã kéo đến.

Giống như mọi người đã dự đoán, đội ngũ thi đấu chính là đội chủ lực của ba bang hội chủ lớn cùng đội không phải chủ lực của Cực Tốc Nhất Phái. Chỉ bất quá trong quá trình diễn ra có một đoạn kịch ngắn xem vào làm mọi người cảm thấy rất ngoài ý muốn. Đội ngũ giành suất cuối cùng cũng không phải là đội có cấp bậc thấp, không phải là đội chủ lực của Cực Tốc Nhất Phái có thực lực hơi thiếu, cũng không phải là mấy người ABC777 tạm thời tổ đội thành đội không phải chủ lực, mà là đội của Tiên Sĩ. Sau tối hôm đó Tiên Sĩ vẫn tâm tình không yên, trong lúc thi đấu liên tiếp phạm sai lầm, thua liền hai trận đấu liên tiếp, bại dưới tay đội ngũ của Long Sát cùng ABC777, nếu không phải nhờ đội viên ở đẳng sau cố gắng cứu lại, anh ta thiếu chút nữa đã trở thành người hại cả đội mất đi tư cách tiến vào giải đấu liên server.

Tổ đội của Long Sát toàn thắng, tất nhiên Long Sát cũng trở thành đội trưởng của tất cả mọi người, dẫn đầu các thành viên của server Phù Vân Các tiến vào giải đấu liên server. Qui định thi đấu chọn ra 8 đội mạnh của giải đấu liên server cũng không giống như cũ, mặc dù là cả bốn tổ đội đều có thể gia nhập, nhưng

trong trận đấu thì chỉ có thể có 3 đội ngũ thi đấu, những thành viên tham gia thi đấu toàn bộ đều do đội trưởng chỉ định, nói cách khác, mỗi trận thi đấu đều có 5 người phải ở ngoài nghỉ ngơi, dựa theo thực lực mà nói thì Tuyệt Thế Mĩ Nữ cùng Loạn Sát vốn có khả năng ngồi ghế dự bị nhiều nhất. Bất quá đến lúc đó cụ thể người nào thi đấu toàn bộ đều do Long Sát quyết định, mà giữa ba bang hội vẫn còn tồn tại mâu thuẫn, nhất là Tiên Sĩ, anh ta với Long Sát gần như là đối đầu sống mái, mọi người không khỏi lo lắng chuyện khi thi đấu Long Sát sẽ không cho Tiên Sĩ tham gia. Cái này cũng chỉ là dự đoán của mọi người, vẫn phải đi một bước xem một bước, nói chung mong là Long Sát sẽ không vì chuyện cá nhân mà làm ảnh hưởng đến cả cuộc thi.

Sau khi kết thúc cuộc thi trong server, ban quản lí cuộc thi cho mọi người nghỉ ngơi 15 ngày, để mọi người chuẩn bị sẵn sàng cho giải đấu liên server.

Trong lòng Trần Vũ Khả trước sau vẫn lo lắng chuyện bà nội bị bệnh, vừa được nghỉ liền vội vàng vàng chạy về nhà, trong lúc ngồi xe lửa thì nhận được tin nhắn của Đàm Thụy, chỉ có mấy chữ “Thuận buồm xuôi gió” đầy ngắn gọn.

Trần Vũ Khả cười từ tận đáy lòng, lúc bước ra khỏi phòng cậu còn có chút tiếc nuối, tối hôm qua nói với Đàm Thụy chuyện phải về nhà thì người kia cũng không có phản ứng gì, sáng nay ngủ dậy cũng không thấy người đâu. Một người từng là bạn tốt như vậy tự nhiên biến thành người dưng cảm giác thật sự rất khó chịu, mãi đến khi nhận được tin nhắn này, cậu mới thấy an tâm, có lẽ không phải là không muốn chú ý, chỉ là không biết phải đối mặt như thế nào thôi, hi vọng thời gian có thể xóa đi sự xấu hổ cùng mất tự nhiên của hai người, qua học kì mới sẽ tốt đẹp trở lại.

Trần Vũ Khả nhắn tin trở lại, cũng chỉ có hai chữ “Cảm ơn!” ngắn gọn. Đây là những lời trong lòng mà cậu muốn nói.

Tiện thể cũng nhắn cho Phương Thư Dương một tin, báo cho anh biết cậu đang trên đường về nhà.

Sau khi nhắn tin xong thì có cuộc gọi đến. Trong giọng nói của Phương Thư Dương mang theo chút kinh ngạc cùng lo lắng.

“Vũ Khả, em đang trên xe lửa à? Sao bây giờ mới nói cho anh biết? Em về một mình phải chú ý an toàn biết chưa!”

“Bà nội em không khỏe nên em muốn về thăm bà nhanh một chút, cũng vừa mới mua vé thôi, anh đừng có lo, nhà em không xa ga xe lửa lắm đâu, xuống tàu đi một chút là tới nhà rồi.”

Phương Thư Dương vẫn rất lo lắng, mở miệng thăm dò: “Em nói với người nhà chưa? Mọi người có ra đón em không?”

Trần Vũ Khả cũng không trả lời, nhịp tim cũng dần chậm lại, lời Phương Thư Dương hỏi khiến cho lòng cậu dâng lên chua chát.

Trong trí nhớ ngoại trừ bà nội thì từ “người nhà” đối với cậu rất mờ nhạt, từ sau khi mẹ qua đời, cha đưa một người phụ nữ khác về nhà, thế giới của cậu liền thay đổi hoàn toàn, cha đem toàn bộ tâm trí dành cho người đàn bà kia rồi có con chung với người đó, mà cậu thì trở thành người bị lãng quên, năm đó cậu mới 9 tuổi, lúc đó cậu đã biết cái gì gọi là cô độc, càng lớn lên thì càng hướng nội, tính cách cũng càng lúc càng lạnh lẽo. Nếu như chỉ đối xử lạnh nhạt với cậu, cậu cũng không đến mức trở nên sợ hãi tiếp xúc với đám đông, cậu biết mình chỉ thích con trai từ rất lâu, nhưng cậu vẫn lén giấu đi, một mình thừa nhận cảm giác sợ hãi cùng bất lực này, lúc học trung học cậu len lén mến thầm một người bạn nam, không thể ngờ chuyện này bị phát hiện, thoáng cái liền bị đồn âm ỉ hết lên, các học sinh châm chọc cùng bắt nạt cậu, khiến cho cậu vô cùng chật vật. Lúc đó tưởng rằng gia đình sẽ là chỗ dựa duy nhất cho cậu, nhưng mà cha cậu đêm hôm đó nổi trận lôi đình đánh cậu một trận suýt chết, đem cậu nhốt vào trong nhà kho, trong mắt cha cậu những điều cậu làm đang đi ngược lại tiêu chuẩn đạo đức, nếu như cậu không chịu tự thay đổi tính hướng của mình thì sẽ không cho cậu ra khỏi nhà kho một bước. Cậu từ nhỏ đã sợ tối, thể nhưng lại bị nhốt một mình trong căn phòng tối đen, không có ánh sáng, không có thời gian, không có âm thanh, cảm giác giống như bị toàn bộ thế giới này vứt bỏ, vô cùng khổ sở cùng bất lực, cậu cảm thấy mình càng lúc càng yếu ớt, đến lúc sắp chịu không nổi thì bà nội biết chuyện liền ra mặt giải vây, thả cậu ra. Nhưng chuyện này đã trở thành sự ám ảnh trong lòng cậu, sau đó cha cậu đối xử với cậu càng lạnh lùng, lúc nào cũng mỉa mai châm

chọc, người đàn bà kia cũng thường xuyên ở bên cạnh góp vui, kiên trì học xong trung cậ, cậu ghi danh thi vào đại học A, muốn rời khỏi ngôi nhà này thật xa, xa cách với tất cả quá khứ.

Suy nghĩ càng lúc càng trôi xa, cậu không biết lần này về nhà sẽ có cái gì đợi cậu...

“Vũ Khả, em sao vậy? Sao không nói gì?”

Lời của Phương Thư Dương thoáng cái kéo cậu trở lại với thực tế, bao nhiêu buồn khổ trong lòng tự dưng rất muốn tâm sự hết với anh.

“Không có gì, em chỉ nhớ chút chuyện cũ thôi.”

“Chuyện gì? Nói cho anh nghe với.”

“Nếu như không phải lần này bà nội bị bệnh, em định nghỉ hè sẽ đến chỗ anh.”

Trần Vũ Khả nói rất nhẹ, nhưng Phương Thư Dương vẫn có thể cảm thấy cậu hình như có tâm sự, ừ nhẹ một tiếng, tiếp tục chờ cậu nói hết.

“Thật ra em không quá muốn trở về căn nhà đó, lúc em còn nhỏ mẹ em đã qua đời rồi, mặc dù rất khổ sở nhưng em biết còn có cha cùng bà nội thương em, nhưng không lâu sau đó cha em tái hôn, em cũng chưa từng tức giận hay oán hận, đều một mực tiếp nhận chuyện này, em hi vọng cha có thể có hạnh phúc. Có gia đình mới, cha không có khả năng đem thương yêu chia cho nhiều người như vậy, em chỉ có thể len lén hâm mộ dì với em trai, em hiểu rằng mọi người vốn là người một nhà thì không cần phải tính toán nhiều làm gì. Nhưng mà em lại không chịu an phận, em thích con trai, làm cho cha thất vọng, cho nên em lựa chọn trốn tránh, một mình đi đến thành phố khác học. Có lẽ em làm như vậy là rất yếu đuối, càng lúc càng gần nhà, em liền càng thấy bối rối, em không biết phải đối diện với mọi người như thế nào, em rất sợ...”

Đây là lần đầu tiên Trần Vũ Khả nhắc đến gia đình của cậu, mặc dù cậu nói rất bình thản, nhưng Phương Thư Dương biết cậu đang ra vẻ mạnh mẽ, không khỏi vì cậu mà thấy đau lòng, cậu và người nhà rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao rất tủi thân nhưng lại vẫn muốn nhận sai về mình?

Lúc này trong lòng Phương Thư Dương có một cảm xúc rất mãnh liệt, rất muốn lập tức đến bên cạnh cậu, bảo vệ cậu, thương yêu cậu, cùng cậu đối mặt với tất cả những gì không biết trước.

44. Chương 44: Về Nhà...

Rốt cuộc cũng về đến nhà, Trần Vũ Khả sau khi đứng chần chờ trước cửa thật lâu mới nâng tay lên bấm chuông.

Cửa mở ra, Trần Vũ Khả vừa thấy cánh cửa mở ra thì trong lòng tự nhiên hoảng hốt, Trần Chính Minh vẫn lạnh mặt, không hề bởi vì cậu quay về mà biểu hiện vui mừng, ngược lại lạnh lùng hỏi: “Cậu về làm gì?”

Không phải là con cái ra ngoài học, thật vất vả mới được nghỉ hè về nhà thì cha mẹ sẽ vô cùng vui vẻ đón chào sao? Mặc dù đã sớm nghĩ tới sẽ là thế này, nhưng trong lòng Trần Vũ Khả vẫn rất khó chịu, cúi đầu không nói được câu nào đi vào trong nhà.

Giọng nói đầy trách cứ của Trần Chính Minh lại vang lên sau lưng cậu: “Cậu cũng đã học lên đại học rồi, tôi đang nói với cậu đó, cậu có ý gì hả, sao lại vô lễ như vậy! Đây là thái độ với người lớn sao?”

Trần Chính Minh lớn tiếng thu hút toàn bộ sự chú ý của người trong nhà. Dì đi ra tới phòng khách nhìn thấy Trần Vũ Khả liền làm như rất ngoài ý muốn, nhìn Trần Chính Minh giả bộ an ủi: “Anh đừng nóng mà, thằng nhỏ này lúc nào chả như thế, bây giờ đủ lông đủ cánh rồi, anh không quản nó được nữa đâu!”

“Tôi là cha nó! Tại sao không quản được nó chứ?!” Tính tình Trần Chính Minh vẫn nóng nảy như vậy.

“Được rồi, được rồi, được rồi, anh quản là được rồi! Vũ Khả cậu về chẳng đúng lúc chút nào, muốn về thì cũng báo trước một chút chứ, vừa về đã làm cho cha cậu tức giận, kì cục quá đi!” Bộ dạng của dì giống như là đang xem hài kịch, trong lời nói còn pha theo mùi vị hả hê.

Trần Vũ Khả có chút hối hận rồi, rời khỏi nhà nửa năm, hình như ở nhà chưa hề thay đổi điều gì, hóa ra vẫn trôi qua từng ngày trong tiếng trách mắng không yên, mặc kệ là có làm cái gì thì cũng chỉ mang lại lời mắng chửi, trong mắt cha cậu thì cậu chỉ là một kẻ sai trái. Nhìn đến nơi lớn lên từ nhỏ đến giờ, tự nhiên cảm thấy rất xa lạ, tất cả những thứ ở đây đều làm cho cậu thấy áp lực, nơi đây so ra còn kém phòng ngủ đơn sơ trong kí túc xá.

“Hai người lại làm ầm ĩ gì hả!” Bà nội giận dữ quát lên thành công làm cho hai vợ chồng im miệng lại, cứu Trần Vũ Khả ra khỏi tình cảnh xấu hổ.

Gặp lại được đứa cháu mình thương yêu nhất, khuôn mặt của bà cũng tươi cười, tập tễnh đi về phía Trần Vũ Khả, nắm lấy tay cậu, kích động nói: “Tiểu Khả, cuối cùng con cũng về rồi, để cho bà nội nhìn con kĩ chút nào, sao lại ốm đi rồi? Ở trong trường vất vả lắm hả con?”

Cơ thể của bà nội vẫn gầy yếu như vậy, Trần Vũ Khả nhìn thấy liền đau lòng, tất cả những điều không hài lòng lúc này đều vút hết ra sau đầu, chú tâm dìu bà nội đi vào trong phòng. Dì thấy chẳng còn làm trò gì được nữa cũng về phòng, trong phòng khách chỉ còn lại Trần Chính Minh rơi vào trầm tư...

Vào trong phòng, Trần Vũ Khả không nhịn được liền hỏi thăm sức khỏe của bà nội, bà nội cười trấn an cậu, ánh mắt trước sau vẫn nhìn vào cậu, giống như là có nhìn bao nhiêu cũng không thấy đủ, đối với bà mà nói thì không có chuyện gì có thể so với chuyện cháu trai có thể ở bên cạnh bà khiến cho bà vui. Hai người cũng giống như xưa, nói cười, kể cho nhau nghe những chuyện thú vị, thời gian cứ thế mà trôi qua.

Lúc này điện thoại đổ chuông, Trần Vũ Khả nhìn đến hóa ra là Phương Thư Dương gọi đến, mừng rỡ nhận cuộc gọi: “Alo, em về đến nhà rồi.”

Phương Thư Dương lắng nghe thanh âm vọng lại từ đầu bên kia, trong lời nói cũng mang theo ý cười: “Anh biết, anh canh giờ để gọi đến mà, gặp bà nội em chưa? Bà có khỏe không?”

Trần Vũ Khả nhìn bà nội một chút, đáp lời: “Bà khỏe rồi anh, em đang nói chuyện phiếm với bà.”

“Vậy là tốt rồi, em nói chuyện với bà tiếp đi, tối nay anh gọi lại cho em.”

“Dạ.” Trần Vũ Khả chuẩn bị tắt điện thoại, lại nghe giọng của Phương Thư Dương vang lên: “Anh rất nhớ em.”

Nhịp tim tự nhiên liền đập nhanh thêm vài phần, Trần Vũ Khả dạ nhẹ một tiếng, trên mặt tràn đầy ý cười.

“Em có nhớ anh không?”

Cũng đã nói rất nhiều lần rồi, bây giờ nghe lại vẫn không nhịn được mà mặt đỏ tim đập, vừa nghĩ đến bà nội vẫn còn đang ngồi bên cạnh, Trần Vũ Khả lại nhẹ nhàng dạ vào điện thoại một tiếng.

Tắt điện thoại trong tiếng cười hài lòng của Phương Thư Dương, Trần Vũ Khả còn chưa kịp ngồi lại chỗ cũ thì đã bắt gặp ánh mắt của bà nội, bà nội cười tùm tùm nhìn cậu hỏi: “Ai gọi điện thoại vậy?”

Trần Vũ Khả cười khúc khích: “Dạ là một người bạn của con.”

“Là con trai à?”

Trần Vũ Khả gật đầu.

Về mặt bà nội như đã hiểu rõ, “Oh, bạn trai con?”

Bà nội hỏi thẳng như vậy làm cho Trần Vũ Khả không biết phải trả lời thế nào, chẳng thể làm gì khác hơn là gục đầu xuống, gật không được mà lắc cũng không xong.

Bà nội giả bộ giận, nói: “Không thể nói thật với cả bà nội sao? Bà đâu có giống cha con, bà mới chẳng hề có tư tưởng cổ hủ nha.”

Trần Vũ Khả sợ bà nội giận thật, ôm cổ bà, cọ cọ nhõng nhẽo: “Làm gì có chuyện đó, con cái gì cũng nói với nội mà, anh ấy là bạn trai con.”

“Tên cậu ta là gì? Bọn con làm sao quen nhau? Người đó thế nào? Người cháu nội thích chắc chắn sẽ rất ưu tú phải không!” Bà nội không bỏ qua cơ hội được hỏi như vậy.

Nhắc đến Phương Thư Dương, Trần Vũ Khả cười hạnh phúc, “Anh ấy tên Phương Thư Dương, bọn con quen nhau qua mạng, anh ấy tốt lắm, thật sự rất ưu tú!”

“Vậy cậu ta đối xử với con có được không?” Thật ra đây mới là điều bà nội muốn hỏi nhất.

Trần Vũ Khả trấn an bà nội, mặt rất nghiêm túc, “Anh ấy đối xử với con rất tốt! Con rất thích anh ấy!”

Có được câu trả lời thuyết phục, bà nội hài lòng mỉm cười xoa đầu cậu: “Tiểu Khả, nội không cầu mong con sau này tương lai sáng lạng làm nên chuyện lớn, nội chỉ hi vọng con lúc nào cũng được vui vẻ từ trong tận đáy lòng, chỉ cần là người con thích thì nội cũng sẽ thích, con đường này đối với bọn con sẽ rất khó khăn, sau này bất kể gặp phải chuyện gì vất vả con cũng phải kiên cường đối mặt nha, nội sẽ vẫn luôn cầu phúc cho bọn con, có cơ hội thì mời cậu ta đến nhà chơi, nội cũng muốn nhìn xem người mà cháu của nội thích có bộ dạng ra sao.”

Bà nội vẫn hiền lành như vậy, mái tóc hoa râm thưa thớt, trên khuôn mặt tràn đầy dấu vết của tháng năm, nhưng ánh mắt vẫn luôn dịu dàng như vậy, ngay cả lời nói chuyện vẫn thân thiết như vậy.

Có dòng cảm xúc mang tên ảm áp cứ chậm rãi dâng lên trong lòng chảy tràn trong ngực, Trần Vũ Khả tự nhiên thấy rất ảm áp, rất hạnh phúc! Mặc dù gặp phải trắc trở cùng đau khổ, mặc dù bất đồng với người khác, nhưng cậu cũng không phải là người cô độc, cậu có bà nội thương yêu cậu, từ trước đến nay luôn là chỗ dựa vững chắc cho cậu, cả tấm lòng bà đều đặt hết lên cậu, thương yêu cậu từng li từng tí, cậu còn có một người yêu cậu, luôn quan tâm cậu, trân trọng cậu, vì cậu mà che mưa cản gió, không để cho cậu nhận phải bất kì thương tổn nào. Trước kia cậu vẫn luôn cho rằng mình là một người bất hạnh, thật ra cũng không phải là như thế, trên thế gian này vẫn còn hai người luôn bên cạnh cậu, cậu đã rất thỏa mãn rồi, thật ra hạnh phúc cũng chỉ đơn giản như thế thôi.

Bởi vì giải đấu liên server đã sắp đến rồi, tất cả mọi người đều hết sức cố gắng, cày level, luyện pet, nâng cấp trang bị, vội vàng đến quên cả thở. Trần Vũ Khả nói chuyện với bà nội cả ngày, về phòng mình cũng đăng nhập vào trong game, cậu đã hẹn với mọi người tối tối tổ đội luyện cấp, tiện thể còn tăng cường độ ăn ý với nhau.

Sau khi vào game thì tất cả mọi người đã online, hai tổ đội của Cực Tốc Nhất Phái sau khi tổ đội xong thì cùng nhau đi đến Bạch Cốt Sơn, dù sao thì Bạch Cốt Sơn vẫn là bãi train tốt nhất.

Vừa mới đến cửa vào Bạch Cốt Sơn thì đã nhìn thấy đội chủ lực của Chí Tôn cùng Tinh Quang đại đạo đang cày cuốc ở đây, xem ra mọi người ai cũng rất chú trọng đến giải đấu lần này, không hề có chút trễ nãi, luôn muốn nắm chắc từng giây từng phút chuẩn bị cho thật tốt.

Bốn đội thi đấu đều đã đến đông đủ, tuy nhiên mọi người cũng không có tụ lại cùng một chỗ, đều vội vàng cày cuốc, giống như là không hề quen biết lẫn nhau, Trần Vũ Khả nhìn thấy tình huống như vậy không khỏi có chút lo lắng, sau khi tiến vào giải đấu liên server, nói không chừng sẽ bị phân vào chung một đội, tất cả mọi người đều có thể trở thành đồng đội của nhau, nhưng ba bang hội lại bài xích nhau như vậy, ngay cả nói cũng chẳng nói một câu, sau này phải hợp tác kiểu gì đây?

Toàn bộ mọi người đều im lặng, vùi đầu chém quái, rất là chán.

Kênh phụ cận:

[Loạn Sát] Úi? Sao cái gì cũng chẳng nói? Chẳng phải trên đường đến đây rất náo nhiệt sao?

Hiện trường lâm vào bầu không khí áp suất thấp đại khái chỉ có tiểu Loạn Sát thần kinh thô mới không phát hiện ra, một câu nói của cậu cũng giảm bớt sự khẩn trương trong tâm tình của mọi người.

[Miêu Sát] Tất cả mọi người phải tập trung luyện level, đâu có ai giống cậu, lúc nào cũng từ từ, giống y như khỉ.

[Loạn Sát] Lăn qua một bên, cậu thì biết cái gì! Tôi vậy gọi là hoạt bát đáng yêu!

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Ha ha, hai người lúc nào cũng thích đấu võ mồm.

[Loạn Sát] Cậu ta đáng ghét lắm! Mĩ Nữ, hôm nay tui đi tìm cậu, nhưng mà bạn cùng phòng cậu nói cậu về nhà rồi.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Ủ, cậu tìm tui có gì không?

[Loạn Sát] Tìm cậu chơi game chứ gì nữa! Tui còn tưởng cậu giống tui hè này không về nhà.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Tui về cũng không lâu đâu, khi nào về trường tui sẽ tìm cậu chơi game hen.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Không được tìm cậu ta.

Phương Thư Dương một lòng muốn ngăn cản Trần Vũ Khả thường chỉ nhẩn trong kênh trò chuyện riêng, nhưng lần này lại nói trước mặt mọi người, lập tức làm cho Loạn Sát bất mãn.

[Loạn Sát] Oa oa oa! Anh nói cái này là ý gì hả?! Kiêu ngạo quá nha! Nếu thật muốn nói vậy cũng đừng có nói trong kênh phụ cận chứ, cái này không phải là muốn làm khó tui sao?!

Loạn Sát nói chuyện lúc nào cũng thẳng như ruột ngựa, có cái gì không thoải mái trong lòng liền chẳng thể che giấu được.

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Là tôi nói cho cậu nghe đó.

[Loạn Sát]Ặc... Ý của anh là muốn tui không được tìm Mĩ Nữ chơi game hả?

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Đúng vậy.

[Loạn Sát] Tui nói anh cũng hay lo chuyện bao đồng quá đi! Làm gì có chuyện như vậy hả, định hạn chế tự do của người khác hả, bá đạo vừa thôi! Tui thiệt tình phải thay Mĩ Nữ thấy không đáng!

[Phiêu Linh Thư Kiếm] Em ấy thích tôi quản em ấy như thế đó.

Từng gặp qua mặt dày lại còn chưa từng biết cái gì gọi là xấu hổ nhưng lần này tiểu Loạn Sát giống như là bị nội thương, hoàn toàn im lặng.

Phi Sát nhìn thấy họ đấu võ mồm chỉ biết lắc đầu bất đắc dĩ, cảm thấy rất buồn cười, những người ở trong đội sao lại ngây thơ như vậy, chẳng khác gì bấy trẻ con.

[Phi Sát] Phiêu, cậu thật sự rất bá đạo nha, Mĩ Nữ kết giao bạn bè mà cậu cũng muốn hạn chế, như vậy thì em ấy sẽ khổ lắm.

Bởi vì một câu của Phi Sát mà Tiến Sĩ đứng ở gần đó tự nhiên quên hoạt động, đứng ngẩn ra, Tuyệt Thế Tiểu Tiểu nhìn thấy liền lớn giọng châm chọc.

[Tuyệt Thế Tiểu Tiểu] Bang chủ, anh đang phát ngốc gì vậy? Không nên vì một câu nói vu vơ của người khác mà anh lại giống như là đánh mất linh hồn bé nhỏ nha, đừng có quên chúng ta còn đang chém quái đó!

Bị nhìn thấu, Tiến Sĩ thẹn quá hóa giận.

[Tiến Sĩ] Thú lắm! Lúc nãy tôi có điện thoại.

[Tuyệt Thế Tiểu Tiểu] Ủa, lần này là có điện thoại, lần sau sẽ tìm ra lí do gì nữa đây?

Lời của Tuyệt Thế Tiểu Tiểu thật sự rất sắc bén, Tiến Sĩ giống như bị mắc nghẹn, vùi đầu chém quái, không thêm nói gì thêm.

Mọi người không nhịn được mà thầm ủng hộ Tuyệt Thế Tiểu Tiểu, đối xử với người như Tiến Sĩ thì phải sử dụng chiêu nhất châm kiến huyết mới có thể đâm nát biểu hiện không thành thật của anh ta, làm cho anh ta không thể nào lấy cớ nữa. Xem ra anh ta thật sự rất thích Phi Sát, nhưng mà chỉ không có can đảm thừa nhận thôi, thật sự chẳng biết anh ta vì sao lại bị mất tự nhiên nữa.

Phi Sát giống như phát hiện ra gì đó, cũng im lặng, bầu không khí vất vả lắm mới nâng cao lên được một chút lại bị tuột xuống, mọi người đem hết toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu Tiến Sĩ. Cùng nhau khinh bỉ anh ta, thật chẳng đáng mặt chút nào! Thừa nhận thì cũng có bị mất miếng thịt nào đâu chứ.

Không khí càng lúc càng im lặng, Tiến Sĩ càng kích động, anh ta tự nhiên cảm thấy mình mất hết sạch mặt mũi, trở thành con khỉ làm trò trước mặt mọi người.

[Tiến Sĩ] Fuck, tôi không giết nữa!

[Tuyệt Thế Tiểu Tiểu] Bang chủ anh lại bị sao vậy? Ai đắc tội anh vậy? Anh nếu không muốn chém nữa thì cứ thông thả đi, bọn tôi cũng không tiến, tôi còn muốn giết nữa, pet BMWs của tôi sắp tăng level rồi.

Tuyệt Thế Tiểu Tiểu mở miệng nói chẳng nề nang gì, Tiến Sĩ thiếu chút nữa bị cô chọc cho tức chết, thật sự rời khỏi tổ đội bay ngược trở về thành.

Sau khi trở lại trong thành, anh ta càng nghĩ càng thấy uất ức, muốn quay trở lại cũng không có khả năng, nhưng cơn giận trong lòng thì không tìm được chỗ phát tiết, rất không may cho Phi Sát lại trở thành đối tượng để anh ta trút giận.

“Đến phu xe, nhanh lên!”

Một người bình thường không hề cãi lời như Phi Sát nhưng sau khi nhận được tin nhắn cũng chẳng vội vàng trả lời, mà trải qua lâu thật là lâu cho đến khi Tiến Sĩ thiếu chút nữa thì cạn kiệt hết sự kiên nhẫn thì mới đáp lại.

“Vì sao?”

Tiến Sĩ vẫn chẳng bao giờ nói lí lẽ gì cả.

“Chẳng vì sao hết! Tôi gọi cậu đến, cậu nhất định phải đến!”

“Không được, tôi không có thời gian.”

Sự thay đổi này của Phi Sát làm cho Tiến Sĩ cảm thấy hoảng sợ! Anh ta không thể chịu được việc người kia có thể làm trái ý anh ta như vậy, hơn nữa từ trong cách nói chuyện của người kia anh ta cảm nhận được sự xa lạ. Để che giấu sự kinh hoàng trong lòng, anh ta trút giận lên Phi Sát.

“Cậu càng ngày càng to gan nhỉ! Biết không nghe lời tôi thì hậu quả sẽ thế nào không? Cậu cũng đừng có hối hận!”

Tiến Sĩ cho rằng uy hiếp Phi Sát như vậy, ít ra thì người kia cũng sẽ sợ anh ta một chút, trong lòng liền cảm thấy hơi hơi đắc ý, chờ người kia mở miệng xin tha.

Nhưng đợi hồi lâu, lại đợi được một câu như thế này

“Anh thích tôi à!”

Phi Sát cũng chẳng phải dùng câu hỏi, mà là dùng câu khẳng định. Tiến Sĩ lăn lộn một trận trong lòng, muốn phủ nhận ngay lập tức, nhưng lại nhận được thêm một tin của người kia.

“Nhưng mà tôi không thích anh, thậm chí tôi còn rất ghét anh!”

Cái gì gọi là sét giữa trời quang? Đây chính là sét đánh ngang tai!

Tiến Sĩ luôn kiêu ngạo tự cao tự đại lần đầu tiên bị ném mùi thất bại, Phi Sát không giống như đang nói giỡn, anh ta cố gắng nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra trong quá khứ, tất cả những hình ảnh không tốt đều hiện hết lên trong đầu, nhục mạ Phi Sát, bức bách Phi Sát, xem chuyện dễ dàng tha thứ cho người kia là yếu thế, lúc nào cũng cho rằng mình phải chịu thiệt thòi rất lớn, mình là người bị hại mà chưa từng suy nghĩ đến cảm thụ của người kia, nếu như đổi thành người khác không chừng đã chẳng còn kiên nhẫn nữa rồi, nhưng Phi Sát thì vẫn nhẫn nại.

Tự nhiên cảm giác thấy bản thân làm người rất thất bại, đối với người khác nóng lạnh thất thường, cho dù là bạn bè, người yêu hay người nhà, lúc nào cũng chỉ biết xem mình là cái rốn của vũ trụ, phải nghĩ cho bản

thân trước, mà chưa bao giờ chú ý đến ý nghĩ của người khác, càng đừng nói là bận tâm đến cảm xúc của người khác, thương yêu người khác, bản thân như thế nên bị người khác ghét thì cũng chẳng có gì lạ.

Lúc này thì lo lắng đã cuộn cuộn xuất hiện, trong lòng không hiểu sao có chút đau, anh ta im lặng thật lâu, cái gì cũng chẳng nói, buồn bã thoát khỏi game.

Tiền Sĩ tự nhiên logout làm mọi người ngạc nhiên một chút nhưng cũng không có để tâm đến chuyện này, cho rằng chỉ là một chuyện cười mà thôi, dù sao anh ta cũng thường xuyên nổi khùng vô lí, lần này chắc cũng giống như vậy, nổi điên xong thì cũng sẽ ổn hết. Mọi người giống như đã quen, đều vội vàng làm việc của mình như thường, không ai nghĩ đến lí do vì sao anh ta logout.

Chỉ có Phi Sát mới biết được sự thật, có một số việc khi thật sự diễn ra trước mắt anh mặc dù cảm thấy rất khó tin nhưng cũng không thể không tin, có lẽ thật sự là vì thích cho nên mới suốt ngày công kích, nhưng mà Tiền Sĩ vì sao lại muốn chọn cách làm như vậy? Vừa tổn thương người khác vừa tự làm bản thân bị thương. Phi Sát cũng không rõ ràng được cảm nhận của mình lúc này, có một chút vui vẻ, có một chút cay đắng, nhưng phần lớn là bất đắc dĩ. Anh đã tốt nghiệp rồi, nếu không phải vì mọi người ra sức níu kéo, anh đã sớm lên đường về quê, bây giờ vẫn còn ở lại trường, nói là vì giải đấu liên server, nhưng thật sự là trong lòng có một chút chờ đợi nhưng không dám thừa nhận.

Chuyện của Tiền Sĩ cùng Phi Sát tạm thời gác qua một bên, chuyện Trần Vũ Khả sợ nhất rốt cuộc cũng đã xảy ra.

Từ sau khi về nhà cậu vẫn chưa cùng Trần Chính Minh nói qua một câu, ngay cả lúc ăn cơm cũng vội vàng ăn cho xong rồi đi, cậu đang tránh né, không muốn nảy sinh mâu thuẫn trước mặt cha, nhưng cậu biết với tính tình của Trần Chính Minh thì sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cậu như vậy.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Trần Chính Minh đến phòng cậu trong khi cậu đang online, trong mắt Trần Chính Minh thì online là một chuyện chẳng đáng hoàng, vốn đang giận dữ, nhìn thấy cậu như vậy thì lại càng giận hơn, trực tiếp rút điện nguồn máy tính, tiếp theo là mắng cậu đến tối tăm mặt mũi.

“Cậu còn có tinh thần để lên mạng à? Từ lúc về đến giờ bày ra bộ mặt đó cho ai nhìn hả! Tôi nuôi cậu lớn đến như vậy, cho ăn cho mặc, bây giờ quay về báo đáp tôi như vậy sao? Nói cậu mới hai câu cậu liền bày ra bộ mặt tủi thân tủi phận, miệng không mở ra được một tiếng, tính tình cậu sao lúc nào cũng như vậy là sao! Tóc tai dài ngoằn mà cũng không biết đi cắt, nói chuyện thì lí nha lí nhí, làm việc thì nhẩn nhó, càng ngày càng giống đàn bà! Tôi tại sao lại có thể sinh ra một đứa vô dụng như cậu vậy, nếu biết trước cậu lớn lên thế này, chẳng thà lúc trước tôi bóp cậu chết luôn cho rồi!”

Trần Chính Minh không ngừng rửa xả nhục mạ, chỉ cần là thứ ông không quen nhìn thì đều cảm thấy rất ngứa mắt, nói ra cũng chẳng hề nề nang gì, ông thậm chí còn lôi những chuyện Trần Vũ Khả làm sai từ hồi nhỏ xúi ra để mà mắng, càng chửi càng hăng, không hề có dấu hiệu ngừng lại.

Trong lúc này, Trần Vũ Khả trước sau cũng không hề ngẩng đầu lên, gục đầu xuống im lặng nghe. Mặc kệ nghe thấy cái gì cậu cũng đều cắn chặt môi, cố nén không cho nước mắt chảy ra, cho dù là môi sắp bị cậu cắn nát thì cậu cũng không phản bác lại tiếng nào, cậu biết nếu như mở miệng ra, hậu quả sẽ càng thêm nghiêm trọng...

45. Chương 45: Động Tâm...

Đang chơi game rất tốt, Phương Thư Dương phát hiện ra Trần Vũ Khả logout bất thành hình, lúc đầu còn tưởng cậu bị rớt mạng, nhưng mà đợi rất lâu cũng không thấy cậu login lại, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, vội vàng gọi điện thoại cho cậu.

Nhạc chờ điện thoại cứ vang lên, chuông điện thoại đổ rất lâu mới được bắt máy, giọng nói mềm mềm của Trần Vũ Khả vang lên từ đầu bên kia, mang theo giọng mũi nghèn nghẹn.

Phương Thư Dương cảm thấy không đúng, bình thường Trần Vũ Khả chỉ cần nhận được điện thoại của mình thì lúc nào cũng vui vẻ, nhưng lần này thì không giống như vậy, hình như có chút buồn bã, “Vũ Khả, em sao không nói gì mà logout vậy? Có chuyện gì à?”

Tiếng Trần Vũ Khả vang lên từ đầu bên kia của điện thoại, không có trả lời câu hỏi của Phương Thư Dương mà chỉ nói vài tiếng: “Bây giờ em bận chút, có gì lát nữa em gọi lại cho anh.”

Phương Thư Dương còn chưa kịp trả lời, cuộc gọi đã bị cắt. Một giây trước khi điện thoại tắt, anh chắc chắn nghe được tiếng một người đàn ông đang quát tháo giận dữ vọng lại từ đầu bên kia...

Đại khái là Trần Chính Minh mắng chửi hoài cũng mệt, hoặc là do bộ dạng nhần nhục chịu đựng không hé răng của Trần Vũ Khả làm cho ông thấy chẳng còn gì vui, ông cuối cùng cũng thôi nhục mả, đi về phòng mình.

Thế giới cũng yên tĩnh trở lại, Trần Vũ Khả ngã xuống giường, vùi đầu thật sâu vào trong lòng, lặng lẽ khóc. Cái đèn bàn ở đầu giường tỏa ra ánh sáng vàng nhạt yếu ớt, chiếu lên khuôn mặt cậu càng làm tăng thêm sự cô độc và bi thương của cậu.

Cậu nhớ tới lúc nhỏ, mặc dù đã rất lâu rồi, nhưng mà kí ức vẫn còn nhớ rất rõ ràng chưa quên được. Lúc đó gia đình cậu rất vui vẻ và ấm cúng, lúc nào cũng tràn ngập tiếng nói cười, cậu là cục cưng của cả nhà, nhất là cha cậu thì thương yêu chiều chuộng cậu vô cùng, nhưng từ sau khi mẹ qua đời thì tất cả đều thay đổi. Cậu nhớ mẹ đột ngột qua đời đã khiến cha bị đả kích rất lớn, lúc ấy không chịu ăn uống gì thiếu chút nữa cũng đã đi theo mẹ, không ngờ được cha sau thời gian sa sút tinh thần đã đưa một người đàn bà khác về, điều này có rất nhiều lí do không thể giải thích được, đây là thế giới của người lớn, cậu không hề trách bất kì ai, cũng không dám đi hỏi, chỉ thỉnh thoảng nhớ lại những kí ức đẹp này, trong lòng có chút cay đắng.

Ông trời thật sự rất công bằng, một giây trước có lẽ sẽ đối xử với bạn rất tàn nhẫn, một giây sau lại mang đến cho bạn kinh hỉ không thể ngờ được.

Ngày hôm sau, Trần Vũ Khả định ra ngoài xoa dịu trái tim, nhìn thấy người đứng sau cánh cổng khi vừa mở ra liền giật mình ngăn ngại!

Phương Thư Dương đeo một cái balo lớn, đang bôn chôn đứng trước cổng, bộ dạng phong trần mệt mỏi.

Anh nghe thấy tiếng kéo cổng, liền nhìn vào thì thấy bộ dạng kinh ngạc vô cùng của Trần Vũ Khả, cười cười xấu hổ: “À thì vì hôm qua em không gọi điện thoại lại cho anh, anh gọi cho em không được nên anh muốn đến coi thử em có chuyện gì không...”

Trần Vũ Khả thật sự không thể tin được những chuyện đang diễn ra trước mắt, “Anh, sao anh tìm ra được chỗ này?”

“Anh tìm em chẳng dễ chút nào, phải hỏi thăm từ trường của em tới tận đây.” Phương Thư Dương hơi hơi đắc ý rồi lại nhìn Trần Vũ Khả, trong mắt tràn ngập lo lắng, “Em không sao chứ?”

Thời gian giống như ngừng lại, bốn phía chỉ còn lại tiếng tim đập đầy phấn khích, Trần Vũ Khả biết bản thân mình cả đời này cũng sẽ không bao giờ quên khoảnh khắc này, cậu thấy được thương yêu trong mắt Phương Thư Dương, trong lòng cũng nóng lên, cánh mũi cũng cay cay, liền nhào vào lòng anh, mở miệng muốn nói, nhưng lại chẳng nói được lời nào, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống không thể khống chế, mà khóe môi lại từ từ cong lên thành hình vòng cung.

Đại khái Phương Thư Dương không ngờ Trần Vũ Khả sẽ phản ứng như vậy, chỉ hơi lặng đi một chút, lập tức phục hồi tinh thần trở lại, liền ôm lấy cậu, cúi đầu áp sát vào tai cậu thì thầm: “Vũ Khả, theo anh đi.” Rõ ràng cảm nhận được người cậu cứng đờ, anh dùng hai tay nâng mặt cậu lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt vẫn còn vết nước mắt chưa được lau khô, đôi mắt cũng sưng mọng, chắc chắn là vì tối qua khóc rất nhiều, “Anh sẽ không để cho bất kì ai bắt nạt em nữa, lần này em phải nghe anh!”

Giọng điệu Phương Thư Dương mặc dù cứng nhắc, nhưng mà Trần Vũ Khả vẫn thấy được một tia bối rối trong mắt anh. Mùi vị hạnh phúc phủ tràn trái tim, cậu nhẹ nhàng gật đầu.

Thấy người kia đã đồng ý, Phương Thư Dương liền khôi phục tính tình bá đạo trước giờ, hung dữ nói: “Đây chính là do em tự nguyện, không cho phép đổi ý có biết chưa!”

Trần Vũ Khả gật đầu.

Phương Thư Dương vô cùng hài lòng, càng ôm siết cậu vào lòng.

Hai người cứ thế ôm nhau mà hoàn toàn quên đi mình còn đang đứng ngoài đường, thành ra tất cả đều bị bà nội đang đứng ở cửa nhìn thấy hết.

Bà nội họ nhẹ mắt tự nhiên mới đem đôi tình nhân bé nhỏ từ trong mơ kéo về lại thế giới thực được.

Trần Vũ Khả phát hiện ra sự tồn tại của bà nội, lại càng hết hoảng, nhất thời rất xấu hổ, vội vàng chui ra khỏi lòng Phương Thư Dương.

“Tiểu Khả, cậu ta là ai vậy? Sao lại không mời người ta vào trong nhà ngồi, đứng ngoài cổng làm cái gì?” Bà nội đã biết rồi mà còn cố hỏi.

Lúc này Trần Vũ Khả mới nhớ ra hai người đứng ngay trước cổng đóng phim tình cảm, thật sự là rất mất mặt mà, mắc cỡ đỏ bừng mặt mời Phương Thư Dương vào nhà chơi.

Trao đổi lúc này cũng không biết bà nội nghe được bao nhiêu nữa, sau khi vào nhà, Trần Vũ Khả vẫn lo lắng không thôi, mà bộ dạng Phương Thư Dương thì giống như là chả có gì xảy ra, tuy nhiên vẫn nắm chặt tay Trần Vũ Khả.

Bà nội bị hai người này chọc cười, có thể nhìn ra hai người thật sự rất quan tâm nhau.

“Tiểu Khả, con còn chưa giới thiệu với nội nha, cậu ấy là ai vậy?”

“Con tên Phương Thư Dương, là bạn trai của Vũ Khả.” Phương Thư Dương giành nói trước.

Bà nội không để ý đến anh, vẫn nhìn nhìn cháu mình, “Cậu ấy đang làm gì? Bao nhiêu tuổi? Nhà có bao nhiêu người?”

“Con vẫn còn là sinh viên, học cao học tại đại học Z, năm nay 22 tuổi, ở nhà con có cha, mẹ với một chị.” Mặt Phương Thư Dương siêu dày, lại tiếp tục giành quyền trả lời câu hỏi của bà nội trước Trần Vũ Khả, nhìn thấy bà nội đã chuyển ánh mắt sang mình, anh liền nghiêm nghị nói: “Hôm qua con đã đem chuyện con với Vũ Khả thông báo với người ở nhà, con muốn đưa em ấy về nhà, hôm nay con đặc biệt đến đón em ấy, nội đồng ý cũng được không đồng ý cũng chẳng sao, con sẽ vẫn đưa em ấy đi. Con hứa với nội, sau này tuyệt đối sẽ không để em ấy bị nửa tia ủy khuất, con nhất định sẽ bảo vệ em ấy chu đáo!”

Nghe Phương Thư Dương nói xong, Trần Vũ Khả không khỏi vì anh mà đổ mồ hôi hột, bà nội rất không thích những người trẻ tuổi ăn nói bất lịch sự, càng không thích người ta uy hiếp bà, anh nói chuyện cũng chẳng chịu nói cho uyển chuyển một chút, lỗ chọc bà nội giận thì biết làm sao bây giờ!

Bà nội không hề để ý, chế nhạo: “Tính tình thẳng thắn bé này sao mà nóng nảy vậy, tính cách lại rất ngang ngược, Tiểu Khả nhà tôi theo cậu chắc chắn sẽ phải chịu khổ.”

Phương Thư Dương tất nhiên là biết tính cách của mình ra sao, không ngờ được bà cụ này lại làm khó dễ anh, liền lập tức đổi sang bộ mặt tươi cười, giọng điệu cũng mềm hơn rất nhiều, “Nội ơi, nội hiểu lầm con rồi, tính cách của con rất là ôn hòa đó, không tin nội hỏi Vũ Khả đi, chẳng phải vì con sợ nội không đồng ý cho nên mới sốt ruột sao!”

Trần Vũ Khả cảm giác miệng mình đang bị co giật, người này nói xạo mà mặt không đỏ, tim không run, khả năng đổi sắc mặt cũng là thiên hạ đệ nhất.

Bà nội cười cười hài lòng, đem ánh mắt chuyển qua trên đứa cháu nhỏ của mình, hỏi: “Tiểu Khả, con nghĩ thế nào.”

Về mặt Trần Vũ Khả có chút do dự, nhưng ánh mắt cũng rất kiên định, “Con, con muốn ở bên cạnh anh ấy.”

“Ôi, vậy bọn con đi liền đi, tranh thủ lúc cha con không có ở nhà thì đi nhanh một chút, về phòng thu gom đồ đạc đi, nội cũng có đồ muốn cho bọn con.” Bà nội xua xua tay, đứng dậy đi về phòng.

Trần Vũ Khả nhìn theo bóng cứng khò khò của bà nội, trong lòng tự nhiên rất xúc động, khoanh khắc này cậu cảm thấy mình rất bất hiểu, khóe mắt liền ươn ướt, cậu vội vàng đi về phòng mình, lặng lẽ thu dọn đồ đạc, cậu biết chỉ cần do dự thêm một chốc nữa thôi, cậu sẽ không nở rời đi...

Gần một tiếng sau, hai người ngồi trên máy bay hướng về thành phố Z, đến lúc này Trần Vũ Khả vẫn chưa nói câu nào, đôi mắt hồng hồng, vẻ mặt ưu thương.

Phương Thư Dương nhìn thấy rất đau lòng, kéo cậu vào trong lòng, thăm thì an ủi: “Đừng khổ sở nữa, cũng không phải một đi không trở lại, sau này em có thể thường xuyên về thăm nội mà.”

Trần Vũ Khả gật đầu, dựa vào trong lòng anh, nhắm mắt lại, dần dần đi vào giấc mộng.

Nhìn khuôn mặt ngủ say như trẻ con của cậu, Phương Thư Dương rút ra lá thư bà nội kín đáo đưa cho anh trước lúc đi, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Nội dung lá thư như thế này —

Con trai:

Nội rất thích con, nội biết con thật lòng yêu Tiểu Ái của nội, nội cảm thấy rất vui. Tiểu Ái từ nhỏ đã phải chịu nhiều khổ sở, vốn là ân oán đời trước nhưng toàn bộ lại trút hết lên người nó, cha của nó không phải là người xấu, chỉ là phải trải qua hai lần đả kích thật nặng thì cho dù người kiên cường đến mức nào cũng chẳng thể gượng dậy, cha nó còn chưa kịp hết đau khổ vì mẹ nó qua đời sớm thì lại vô tình biết được nguyên nhân vợ chết, thì ra bởi vì mẹ nó chạy đi hẹn hò với người đàn ông khác mà bị tai nạn giao thông, Tiểu Khả cũng không phải là con ruột của mình. Nhưng trẻ con thì vốn vô tội, cha nó tức giận, khổ sở cũng không thể trút giận lên người một đứa trẻ, kì thật trong lòng cha nó cũng không dễ chịu, chuyện này mọi người vẫn giấu Tiểu Khả, mọi người không muốn phá vỡ hình ảnh tốt đẹp của mẹ nó trong lòng nó. Nội nói với con điều này chỉ mong con thông cảm cho Tiểu Khả nhiều một chút, khoan dung với nó nhiều hơn, cha nó đã mang đến cho nó rất nhiều tổn thương, tính cách của nó như bây giờ mọi người đều có trách nhiệm rất lớn...

Phương Thư Dương đọc hết lá thư liền vò nó thành một cục, lá thư nào kiểu gì cũng không thể để cho Trần Vũ Khả đọc được, anh không muốn khiến cho một tâm hồn thuần khiết bị vấy bẩn trong ám ảnh.

Thành phố Z vốn là một thành phố lớn phồn hoa, khu vui chơi giải trí trải dài khắp nơi, vàng son rực rỡ. Cao ốc trải dài mọi góc ngách của thành phố, cả thành phố tràn ngập hơi thở hiện đại.

Vừa mới đến thành phố xa lạ này, trong lòng Trần Vũ Khả vừa chờ mong, vừa vui vẻ, lại còn có một chút bất an. Cậu còn nhớ Phương Thư Dương có nói đã đem chuyện hai người nói với người nhà anh, tiếp theo chính là đi gặp mặt sao? Người nhà anh sẽ chấp nhận sao? Mấy chuyện không biết trước luôn làm cho người ta cảm thấy sợ hãi bất an.

Ngồi trên taxi, thế giới tràn ngập ánh đèn neon vùn vụt lướt qua, Trần Vũ Khả cũng không biết chiếc xe này sẽ đưa cậu đến đâu, có vài thứ trong lòng cứ chậm rãi thay đổi, cậu biết bắt đầu từ hôm nay thế giới của cậu đã đổi khác, cậu cũng biết cho dù là có gặp phải bất kì chuyện gì Phương Thư Dương đều sẽ bên cạnh cậu.

Lúc xuống taxi, hai người đi đến một khu dân cư sang trọng, sau khi đi vào một khu chung cư cao cấp, sự bất an trong lòng Trần Vũ Khả càng thêm nặng nề, cậu biết cậu sắp sửa gặp cha mẹ anh, cậu cảm thấy mình chẳng có chỗ nào hợp với những thứ ở đây.

Dừng chân lại, cậu rút tay ra khỏi tay Phương Thư Dương, lo lắng hỏi: “Bây giờ đi gặp cha mẹ anh sao? Cứ đi như vậy có tiện không, em chưa chuẩn bị gì hết.”

Thoảng cái Phương Thư Dương đã đẩy cậu vào thang máy, an ủi: “Chưa đâu, gặp họ làm cái gì, hôm nay mình phải trải qua thế giới của hai người, ai cũng đừng nghĩ đến chuyện quấy rầy mình!”

Trần Vũ Khả cũng hơi an tâm một chút, lại hỏi: “Anh sống một mình ở đây à? Không ở chung với cha mẹ sao?”

“Ừ, anh vẫn ở một mình.” Vừa dứt lời, thang máy đã đến nơi. Phương Thư Dương bước ra khỏi thang máy trước, Trần Vũ Khả đi theo sau nhìn trái nhìn phải một chút, giống như là già Lưu đi đến Đại Quan Viên,

nhìn cái gì cũng thấy lạ lẫm. Nơi này thật đúng là khu của nhà giàu, ngay cả lối đi cũng thiết kế rất xa hoa. Trần Vũ Khả cũng biết Phương Thư Dương vốn là con nhà giàu, nhưng không ngờ đến anh lại xa xỉ như vậy, một người ở trong khu chung cư cao cấp!

Không cần nghĩ thì cũng biết trong nhà anh chắc chắn cũng rất xa hoa, người có tiền như anh ai mà chẳng thích phô trương, Trần Vũ Khả đã chuẩn bị tốt tâm lí đến thăm nhà của người giàu.

Nhưng mà vừa mới bước vào nhà đã bị đè lên cửa, nộ hôn nóng rực của Phương Thư Dương liền phủ xuống, vội vàng đẩy cuồng bạo, hôn từ trán kéo đến mũi đến khóe môi, cuối cùng dừng lại trên cánh môi không ngừng mút mát.

Trần Vũ Khả giật mình, nhưng không có phản đối mà còn ngây ngô đáp lại nộ hôn này, đầu lưỡi nhỏ cũng vươn ra quần lấy lưỡi của anh, tay tay cũng ôm chặt lấy eo anh. Nộ hôn nóng rực kia tiếp tục trượt xuống dưới, lướt qua cằm cậu, tạm dừng trên cổ cậu ra sức hút chặt, để lại những dấu hôn đỏ hồng.

Càng hôn càng kịch liệt, hai tay của Phương Thư Dương không nhịn được mà tìm đến trước ngực cậu, muốn cởi bỏ nút áo cậu, cởi mấy lần không được liền dứt khoát nắm vạt áo cậu xé nát, nút áo văng ra khắp nơi. Khuôn ngực trắng mịn của cậu cũng lộ ra, khe pháp phồng, đầu nhũ nhỏ trước ngực cũng đã căng cứng.

Đôi tay kia chạy vài vòng trên ngực cậu rồi bất thành linh giữ chặt vai cậu.

Phương Thư Dương hạ thấp người, cố ý cắn vào nơi đang sưng cứng của cậu một cái, làm cậu phải kêu lên thành tiếng, hơi vùng vẫy bất an.

Phương Thư Dương lập tức dùng người chặn cậu lại, hơn nữa cũng bắt đầu cởi quần cậu, bộ dạng gấp gáp không thể chờ đợi, “Vũ Khả, cho anh được không? Em cũng muốn mà phải không?”

Nếu nói ra thì trong lòng Trần Vũ Khả cũng muốn một chút, nhưng mà cậu có chút mất tự nhiên, đánh chết cũng không chịu thừa nhận, lắc lắc đầu, “Bẩm, mình còn chưa tắm mà.”

Phương Thư Dương cười xấu xa, thoát cái liên khiêng cậu lên vai, đi về nhà tắm, “Tắm rửa thì có gì phức tạp đâu, mình vừa tắm vừa làm.”

Trần Vũ Khả lại càng hoảng hốt, cậu biết Phương Thư Dương nói được làm được, cậu mới không muốn làm chuyện này trong nhà tắm, liền ra sức vùng vẫy, lớn tiếng phản đối: “Thả em xuống, em tự tắm được.”

Mặc kệ cậu có kêu gào thế nào, Phương Thư Dương cũng chẳng để ý mà chỉ bước nhanh hơn về phía nhà tắm, đem cậu thả vào trong bồn, cấp tốc trút bỏ hết quần áo của cậu, ngay cả quần lót cũng không chừa cho cậu, mở vòi nước trên đầu bồn tắm, nước ấm chậm chậm chảy ra, rất nhanh liền đầy bồn, rồi lại nhanh nhẹn cởi bỏ quần áo của mình, bước vào trong bồn.

Bây giờ cả hai người đều đã trần trụi, Trần Vũ Khả nhìn thấy cơ thể cao to của Phương Thư Dương mà xấu hổ đến đỏ mặt, mỗi một múi cơ của anh đều rất cân đối, không hề có miếng mỡ thừa, vóc dáng thật sự rất hoàn mỹ.

Hơi nước nóng hồi ngập đầy nhà tắm, nhiệt độ cũng tăng lên, Trần Vũ Khả cảm thấy mình càng ngày càng nóng, không biết nguyên nhân là vì nóng mà buồn phiền hay là vì mắc cỡ, khuôn mặt xinh đẹp của cậu cũng trở nên đỏ ửng, trong đôi mắt to tròn ướt át cũng lộ ra một chút hưng phấn cùng ngượng ngùng, da thịt toàn thân cũng ửng hồng, trơn mượt mịn màng, vô cùng quyến rũ.

Phương Thư Dương không kềm chế được nữa, liền ôm siết cậu vào lòng, để cho cậu mặt đối mặt ngồi xuống trên người anh, nơi riêng tư nhất của hai người cũng cọ sát vào nhau, nộ hôn nóng rực lại phủ xuống khắp người cậu.

Tiếp theo phải làm cái gì thì không cần phải nói mọi người cũng biết rồi ha.

Nhưng mà Trần Vũ Khả vẫn còn rất mất tự nhiên, làm chuyện này trong hoàn cảnh như vậy, nghĩ sao cũng thấy xấu hổ, cậu xoay đầu muốn tránh né nộ hôn của anh.

Phương Thư Dương kéo đầu cậu lại, ra vẻ tức giận: “Em quên em đã nói cái gì rồi à?”

Trần Vũ Khả cũng không hiểu: “Nói gì cơ?”

“Lần trước em gọi điện thoại nói cái gì cũng nghe theo anh đó!”

Thông qua sự nhắc nhở của Phương Thư Dương, Trần Vũ Khả nhớ ra cậu từng nói một câu như vậy với anh, nhưng mà...

“Nói thì có nói, nhưng mà ở đây không tốt lắm.”

“Không tốt chỗ nào hả?” Phương Thư Dương vừa hỏi vừa hôn lên khuôn mặt cậu, hai tay cũng chẳng chịu yên đều chạy loạn trên người cậu.

Trần Vũ Khả còn đang rối rắm trong câu hỏi này, cứ tùy ý cho ai kia hôn cùng vuốt, hoàn toàn quên mất chuyện phải phản kháng lại. “Em không muốn ở đây, mình đổi chỗ khác được không?”

“Không được.” Phương Thư Dương lập tức gạt phắt đề nghị của cậu.

Trần Vũ Khả ! Không phải cậu mất tự nhiên, mà là do cái nhà tắm này thiết kế rất kinh khủng! Khắp các vách tường đều gắn đầy gương, mặt kệ là ánh mắt có chuyển đi đâu đều có thể nhìn thấy hình ảnh của mình ở trong gương, như vậy tiếp theo...

Chuyện phát sinh tiếp theo cũng không thoát được mắt mình.

Trần Vũ Khả nhìn thấy hình ảnh Phương Thư Dương cúi đầu hôn lên môi mình, mà vẻ mặt của mình thì có chút ý loạn tình mê!

Cái này thật sự là giết chết cậu rồi! Người này quả thực là vô cùng tự tin, nếu không sao lại đem nhà tắm thiết kế thành cái kiểu này chứ!

Chút cẩn thận tưởng như bí mật này của cậu Phương Thư Dương làm sao không biết chứ, liền cười xấu xa, đôi tay không chịu an phận kia thoảng cái đã tìm đến miệng cậu thông thả nhào bóp, thỉnh thoảng còn làm như vô tình cọ vào hậu đình, miệng cũng chẳng rảnh rỗi, giống như một chú chó to, cứ nhẹ nhàng liếm láp trên mặt cậu, tỉ mỉ thưởng thức. Thừa dịp cậu không chú ý liền đem ngón tay mò đến hậu đình, nhẹ nhàng đi vào thăm dò.

Dị vật xâm nhập vào làm cho Trần Vũ Khả cảm thấy khó chịu, chân mày cau lại, dùng vẻ mặt đáng thương nhìn anh, định mở miệng xin tha.

Mặc dù cậu nhìn rất đáng thương, nhưng lần này Phương Thư Dương đã hạ quyết tâm phải làm cho triệt để, vội vàng dùng miệng chặn bờ môi cậu lại, càng đưa ngón tay hướng vào bên trong, hơi cọ sát vào mặt huyết chậ chội của cậu, đợi cho cậu từ từ thích ứng với cảm giác này...

Lúc Phương Thư Dương tiến vào, Trần Vũ Khả cũng không nhịn được mà òa khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhúm lại, tủi thân nói: “Đau, đau, đau lắm...”

Phương Thư Dương từng chút từng chút hôn cạn nước mắt của cậu, an ủi: “Đừng sợ, anh sẽ rất nhẹ mà.”

Nói thì nói như vậy, nhưng động tác trên tay cũng không dừng lại, giữ lấy eo cậu từ từ lay động.

Trần Vũ Khả vẫn mềm nhũn dựa lên người Phương Thư Dương, lặng yên thừa nhận tất cả.

Cứ như thế, Trần Vũ Khả ở trong bồn tắm trải qua lần đầu tiên của mình, dùng là dùng một trong những tư thế kĩ thuật thuộc dạng khó khăn nhất.

Nói tóm lại cậu mặc dù cảm thấy không quá nhiều, nhưng trong lòng vẫn rất thỏa mãn, dù sao có hành động tiếp xúc thân mật với người mình yêu thương nhất, giống như là đem sinh mệnh hòa lẫn vào nhau, cả thể xác lẫn tâm hồn đều quấn quít lấy nhau, giống như là không bao giờ tách ra nữa.

Mà Phương Thư Dương vẫn rất dịu dàng, cả quá trình đều rất cẩn thận, đối xử với cậu nâng niu giống như trứng mỏng, không muốn làm cậu bị tổn thương, lúc nào cũng chú ý đến cảm xúc của cậu, nếu cậu chau mày thì sẽ hơi dừng lại, cho đến khi nào chân mày của cậu đã giãn ra thì mới tiếp tục chuyển động nhẹ nhàng. Sau khi làm xong còn giúp cậu tẩy rửa sạch sẽ, bôi thuốc sau đó bế cậu lên giường.

Trần Vũ Khả cảm khái trong lòng, mình thật sự rất may mắn! Gặp được người yêu dịu dàng như vậy!

Ngày hôm sau, Phương Thư Dương vẫn chăm sóc cậu rất cẩn thận. Trần Vũ Khả thật sự là trải qua cuộc sống cơm dăng tận mồm, nước dăng tận miệng, cả ngày đều nằm trên giường, online cũng là Phương Thư Dương đem laptop tới tận nơi cho cậu chơi. Buổi tối trước khi đi ngủ, cậu lại cảm thán ở trong lòng, trên thế gian này sao lại có người dịu dàng như vậy!

Qua ngày thứ ba, Trần Vũ Khả lại tiếp tục cuộc sống ở trên giường, cuộc sống như vậy quả thật là thích quá đi! Muốn ăn cái gì, hé miệng ra là đã có đồ ăn dâng lên tận mép, muốn xem TV có người chuyên môn túc trực đổi kênh cho cậu, muốn chơi game lập tức laptop được đưa lên trước mặt, ngay cả muốn đi toilet ai kia cũng bế cậu vào tận trong nhà tắm, căn bản không cần cậu nhúc nhích, thật sự là quá tốt luôn!

Phương Thư Dương tất nhiên là sẽ thỏa mãn tất cả các nguyện vọng của cậu, cậu chẳng phải thích nằm sao, vậy thì cho cậu nằm đủ luôn!

Anh Phương đẹp trai trút bỏ đi lớp áo dịu dàng, nhanh chóng biến hóa thành cầm thú, trực tiếp nhào tới trên người cậu, bóc hết quần áo cậu, chèn ép.

Phải biết rằng mấy ngày nay Phương Thư Dương tỉ mỉ hầu hạ cậu thì cho dù đó có là bị bệnh lao thì người của cậu cũng liền hồi phục sức khỏe lại rất nhanh, chờ lâu như vậy chính là vì thời khắc này đây!

Cho nên lần này so với lần đầu tiên hoàn toàn không giống nhau, Phương Thư Dương vô cùng bá đạo cùng mạnh mẽ, khả năng tấn công bay lên gấp mấy trăm lần, hơn nữa cơ bản không hề có ý dừng lại, làm một lần rồi lại một lần, thay đổi vài tư thế khác nhau, đem cậu lăn qua lăn lại cho đến lúc tinh bì lực tẫn mới tạm thời buông tha.

Trần Vũ Khả có chút chóng mặt, người cậu bây giờ hoàn toàn kiệt sức, muốn xuống giường cũng rất khó. Nhìn đến bộ dạng hăng hái của ai kia, cậu liền thu hồi lại suy nghĩ trong mấy hôm nay của mình, tên này có chỗ nào dịu dàng chứ? Quả thật chính là một tên cầm thú!

Còn chưa kịp nghỉ ngơi tốt, cầm thú lại lao đến, Trần Vũ Khả liều mạng chống trả, thà chết không từ. Nói giỡn hoài, nếu cứ làm tiếp như vậy, người cậu không bị nghiền nát thì mới là lạ!

Nhưng mà phản kháng vô dụng, cầm thú nhếch mép cười, vô cùng xảo quyệt: “Em đã nói cái gì cũng nghe theo anh nha!

Sao lại là những lời này?!

Trần Vũ Khả khóc không ra nước mắt, người này thật sự là đáng chết mà!

Tốt lắm, Trần Vũ Khả ... cậu lại nằm trên giường một ngày.

Chỉ bất quá hậu quả có chút nghiêm trọng, cả người cậu đều kiệt sức, đầu vầng mắt hoa, ngay cả sức để lên mạng cũng không có, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm.

Phương Thư Dương đã ăn quen mùi, những ngày tiếp theo cứ tùy thời tùy lúc đều lao vào cậu, cậu một khi chống đối lại dùng cái câu kia khóa miệng cậu lại, cậu quả nhiên ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, mộng thiết khó chịu.

Hai người tốt đẹp lăn qua lăn lại vài ngày trên giường, nếu không phải mẹ Phương Thư Dương thỉnh linh gọi điện thoại qua, xem ra hai người vẫn tiếp tục lăn trên giường.

46. Chương 46: Gặp Gỡ...

Phương Thư Dương quen làm việc theo kiểu chuyện ta ta làm rồi, mấy ngày nay anh quả thực là rất sung sướng, nhưng anh không biết người nhà của anh bởi vì câu anh quăng lại trước khi đi đã sớm nháo nhào.

Chuyện Phương Thư Dương chỉ thích con trai thì đã nói với người nhà từ rất lâu rồi, người nhà với chuyện này cũng không có để ở trong lòng, tuổi trẻ ai chả có thời kì phản nghịch chứ, đợi anh chơi chán rồi cũng sẽ nhận ra được đúng sai thôi, sẽ an phận lấy vợ sinh con, kế thừa sự nghiệp, mà anh thì cũng hiểu rất rõ đạo

lí này. Nhưng đêm đó anh nói anh muốn đưa một cậu trai về nhà, sau khi nói xong cũng mặc kệ sự phản đối của người nhà, vô mộng đi mất, người trong nhà gấp muốn chết, lập tức mở cuộc họp khẩn cấp, cuối cùng quyết định tạm thời không làm trái ý anh, trước xem qua thử coi cậu trai kia là người như thế nào cái đã. Nhưng mà đợi mấy ngày rồi cũng chưa thấy anh đưa ai về, cái này không nóng sao mà được! Mẹ Phương gọi điện thoại qua trao đổi, nói hôm nay kiểu gì cũng phải đưa cậu trai kia về gặp, nếu như hai người không định về thì cả nhà liền qua thăm. Trần Vũ Khả cho dù bất đắc dĩ cũng không thể không đi gặp mặt.

Trên đường đi đến nhà người thân của Phương Thư Dương, Trần Vũ Khả rất khẩn trương, cẩn thận nhớ lại tất cả những chuyện đã xảy ra trong mấy tháng nay, giống như là đang nằm mơ, gặp gỡ người kia ở trong game, lúc ấy kiểu gì cũng không hề nghĩ đến hai người sẽ có ràng buộc sâu sắc thế này, từng bước đi tới giống như là đã có mục tiêu, từ quen biết đến yêu nhau đều diễn ra rất tự nhiên. Mọi người chung qui nói tình yêu trên mạng không bền, có lẽ là vì chưa gặp được người phù hợp với mình rồi, nhìn đến Trần Vũ Khả, tình cảm của hai người sở dĩ có thể tiến triển nhanh như vậy bởi vì cả hai đều là mong muốn có được người kia.

Tay mình bị anh nắm chặt, tự nhiên Trần Vũ Khả rất muốn biết anh rốt cuộc là bắt đầu động tâm với mình từ lúc nào.

“Lúc mình mới quen, anh cho em nhiều đồ như vậy, chẳng lẽ đã thích em từ hồi đó rồi?”

Phương Thư Dương cũng không ngạc nhiên vì sao cậu lại hỏi như vậy, bình thần cười cười, “Anh đã chú ý em từ trước đó nữa kìa, có lẽ là thích từ rất lâu rồi.”

Trần Vũ Khả rất ngạc nhiên: “Anh biết em từ lâu rồi? Lúc nào vậy? Sao em không biết?”

Phương Thư Dương xoa đầu cậu, trong ánh mắt tràn đầy dịu dàng cùng thương yêu: “Đúng vậy, rất lâu...”

Có lẽ là vì tính tình ngốc nghếch này của Trần Vũ Khả đã hấp dẫn anh, làm việc không cần báo đáp, trong xã hội này người như vậy còn rất ít. Một mình chơi game, một mình tăng level, nhìn như rất cô đơn, thật ra đó vốn là một loại cô độc cùng cố chấp, đối với bất kì chuyện gì cũng đều rất dễ tâm, có đôi khi cố chấp đến mức khiến cho người khác đau lòng.

Phương Thư Dương không có tiếp tục nói mà ôm Trần Vũ Khả vào lòng, cúi đầu hôn lên khóe môi cậu.

Taxi lướt nhanh, tài xế ngồi ở đằng trước nhìn thấy một màn này qua gương chiếu hậu, nhìn không được mà bật cười, người trẻ tuổi bây giờ càng lúc càng to gan nha!

Ấn tượng đầu tiên khi gặp người lớn rất quan trọng, Trần Vũ Khả tự nhủ không được bối rối, phải bình tĩnh, đợi lát nữa ngàn lần vạn lần không nên tự đắc, càng gò ép bản thân thì lại càng thấy bất an hơn, giống như là lát nữa không phải gặp cha mẹ của anh mà là đi gặp sài lang hổ báo.

Khi đến cửa nhà cha mẹ, Phương Thư Dương nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi thất thố cùng bộ dáng khổ sở của cậu liền cảm thấy rất buồn cười, nắm chặt tay cậu an ủi: “Em cứ thư giãn đi, không có gì đáng sợ đâu! Yên tâm, có anh ở đây! Đợi lát nữa cha mẹ hỏi cái gì em cứ trả lời cái đó là được, nếu trả lời không được thì cứ để anh, không có gì đâu, người nhà anh rất thân thiện.”

Trần Vũ Khả gật đầu, hít sâu một hơi, chuẩn bị điều chỉnh tâm trạng một chút rồi đi vào nhưng cánh cửa lại bất thành linh mở ra, một mỹ nhân thành thực gọi cảm đứng ngay ở cửa, vừa nhìn thấy hai người thì vô cùng hưng phấn, “Ai da, Dương Dương về rồi kìa! Chị đang định ra xem thử, thật sự là quá trùng hợp.”

Đại mỹ nhân vừa nói vừa đem ánh mắt chuyển sang Trần Vũ Khả, trong mắt hiện lên một tia kinh hỉ, “Úi! Cậu bé này đẹp quá đi! Trắng trắng mềm mềm, da đẹp quá, thật muốn sờ cho đã nha!”

Ma quỷ còn chưa kịp thò qua, Phương Thư Dương liền kéo Trần Vũ Khả đi vào trong, mặt rất đắc ý, “Cái đó là đương nhiên! Chị hâm mộ không kịp đâu!”

Đại mỹ nhân liền bám theo sát gót, đi về phía Trần Vũ Khả tự giới thiệu: “Chào em, chị là chị của Dương Dương.”

Trần Vũ Khả lập tức thoát khỏi tay Phương Thư Dương, cả người đứng thẳng đơ, kính cẩn nói: “Chào chị!”

Chị Phương bị bộ dạng câu nệ của cậu chọc cười, đứa bé này ghẹo rất vui nha, đáng yêu hơn thằng em ngạo mạn lãnh khốc gấp trăm lần. Đang chuẩn bị chọc ghẹo cậu bé đáng yêu này thì trong phòng khách lại vang lên tiếng ho cao cao lạnh lùng.

Trần Vũ Khả nghe thấy quay qua nhìn, trên ghế salon có một đôi nam nữ độ tuổi trung niên đang ngồi, vẻ mặt người đàn ông rất nghiêm túc, mắt đeo kính, rất có phong thái của người có học, người phụ nữ thì có vẻ mặt hiền hòa ngồi bên cạnh người đàn ông, trên người mặc một bộ sườn xám nhạt màu thoạt nhìn rất thanh tao quý phái, đoan trang tao nhã, rất khó khí chất. Làn da trắng nõn không hề có một nếp nhăn, giống như năm tháng không hề lưu lại bất kì dấu vết nào trên khuôn mặt của người đó.

Hai người chắc là cha mẹ của Phương Thư Dương rồi.

Nhìn thấy ánh mắt của hai người đang tập trung về mình, Trần Vũ Khả lại càng thêm cứng còng.

“Con là Trần Vũ Khả à?” Thiếu phụ trung niên mỉm cười hỏi.

Nụ cười khiến người khác cảm thấy rất ấm áp, thần kinh vốn căng cứng của Trần Vũ Khả hơi thả lỏng được một chút, “Vâng ạ! Con chào dì! Chào bác!”

“Lại đây ngồi đi.”

“Vâng ạ.”

Trần Vũ Khả ngoan ngoãn nghe lời lập tức ngồi đối diện với cha mẹ Phương Thư Dương, hai tay đặt trên đầu gối, sống lưng thẳng tắp, mắt nhìn thẳng về phía trước, vẻ mặt rất đàng hoàng chính trực.

Nhìn thấy mọi chuyện như thế này, trong lòng cha mẹ Phương Thư Dương rất cảm khái, đứa nhỏ này sao thành thật quá vậy! Nếu như mà bên cạnh thằng con trời đánh nhà mình thì chẳng phải bị ăn hiếp đến chết sao!

Mẹ Phương nhằm làm giảm bớt sự khấn trương lớn vồn trong bầu không khí, đem đĩa điểm tâm đẩy đến trước mặt Trần Vũ Khả, hiền hòa nói: “Ăn chút gì đi con, dì đi chuẩn bị cơm tối, có gì con cứ nói chuyện với bác Phương nhé.”

Trần Vũ Khả vẫn rất nghe lời, cầm lấy một cái bánh qui bỏ vào trong miệng, máy móc ăn xong đáp lời: “Dạ dì.”

Phương Thư Dương nhìn không được nữa, anh chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng khấn trương của Trần Vũ Khả giống như lúc này, xem ra vị cái bánh qui kia ra sao cậu cũng chẳng biết được, đang định giải vây thì lại bị mẹ Phương kéo vào trong bếp, tiện thể kéo chị Phương đang đứng gần đó coi kịch kéo theo luôn.

Bây giờ phòng khách chỉ còn có Trần Vũ Khả cùng cha Phương.

Cha Phương vẫn đang đánh giá Trần Vũ Khả, vẻ mặt vẫn nghiêm nghị như cũ.

Trần Vũ Khả bị ông nhìn chăm chăm đến run rẩy cả người, hỏi có chút sợ sệt: “Bác ơi, bác muốn con nói về cái gì ạ?”

Về mặt cha Phương cao thâm khó lường, “Cậu có trồng hoa không?”

Câu hỏi này mặc dù có chút đột ngột, Trần Vũ Khả vẫn thành thực trả lời: “Dạ có trồng, nhưng chỉ là một ít hoa dại thôi.”

“Oh, vậy à?” Cha Phương rất ngạc nhiên với câu trả lời của cậu.

Trần Vũ Khả cười cười: “Con nghĩ niềm vui khi trồng hoa nằm ở chỗ đó là những loại hoa mà mình chưa từng có, nhìn nó từ khi còn nhỏ cho đến lớn, đơm nụ ra hoa, cho dù không phải là những loài hoa sang trọng, cũng có thể không quá xinh đẹp nhưng với con như vậy thì đủ để thỏa mãn rồi.”

Cha Phương gật đầu, vẻ mặt hòa nhã hơn rất nhiều, trong mắt còn có chút ý cười.

Cùng lúc đó, mẹ Phương trong nhà bếp một bên nấu ăn một bên nói chuyện với Phương Thư Dương: “Đứa trẻ kia nhìn qua thấy rất thành thật, con đừng có mà cản trở người ta.”

“Con cản trở em ấy cái gì? Con rất nghiêm túc!” Phương Thư Dương rất không hài lòng với những gì mẹ anh nói.

Mẹ Phương coi thường, bộ dạng như người đã từng trải, “Bây giờ con bao nhiêu tuổi? Con biết cái gì là nghiêm túc sao? Chờ khi cảm giác mới mẻ qua đi thì đứa trẻ kia phải làm sao bây giờ?”

“Con biết mình đang làm cái gì, con thích em ấy, cả đời này con sẽ luôn bên cạnh em ấy!”

“Tính tình của con mẹ còn không biết sao, không phải mẹ nhắm vào đứa trẻ kia, mà là mẹ không tin con.”

Phương Thư Dương rất không thích điểm này của mẹ, lúc nào cũng đoán mò, căn bản không chịu nghe lời người khác nói.

“Con tin vào bản thân mình, con cũng rất tự tin vào tương lai của hai đứa con!” Phương Thư Dương khẳng định chắc nịch.

Mẹ Phương thật sự rất hiểu rõ con trai mẹ, một khi đã nhận định thì sẽ không thay đổi. Nhìn bộ dạng chết không hối hận này của anh, trong khoảnh khắc này mẹ Phương cũng phải biến sắc, thở dài một tiếng, “Dương Dương, mẹ không muốn con sau này sẽ hối hận.”

“Con chắc chắn sẽ không hối hận!” Phương Thư Dương không muốn nói nhiều nữa, anh sợ Trần Vũ Khả ở bên ngoài một mình không đối phó được, xoay người đi ra ngoài.

Chị Phương cùng mẹ Phương nhìn nhau trong nhà bếp, có chút không biết phải làm sao.

Chị Phương vốn là người rất tân tiến, chị hình như rất tán thành cách làm của Phương Thư Dương, nói an ủi: “Mẹ, mẹ cứ để cho em tự do đi, con cảm thấy đứa bé kia cũng rất được.”

Mẹ Phương không trả lời, chỉ khẽ thở dài một tiếng, xem như là đồng ý với lời của chị Phương.

Xem ra là Phương Thư Dương lo lắng hơi bị thừa rồi, khi anh đi ra ngoài phòng khách nhìn thấy Trần Vũ Khả cùng với cha mình đang cười cười nói nói, bên cạnh nhau rất hòa hợp.

Phương Thư Dương trợn tròn mắt, phải biết rằng cha Phương vốn là người ít nói, bình thường rất hiếm khi khen ngợi ai đó, nhưng lúc này anh thấy được sự tán thành trong mắt cha anh, hơn nữa mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà đều là do cha Phương định đoạt, lần gặp người lớn này xem ra rất thành công!

Tự nhiên thì mẹ Phương cùng chị Phương sau khi chuẩn bị cơm tối xong cũng thấy được điều này, Phương Thư Dương đắc ý nháy mắt với mẹ, vô cùng kiêu ngạo!

Tối khi rời khỏi nhà cha mẹ, Phương Thư Dương như vẫn còn đang vướng lại trong chuyện lúc này, nhện không được liền tò mò hỏi thăm: “Em với cha anh nói những gì vậy? Hình như cha rất thích em.”

Trần Vũ Khả suy nghĩ một chút, cười ngốc nghếch: “Thật ra cũng không có gì hết, chỉ nói chuyện phiếm thôi, bác thích đánh cờ, trồng hoa, mấy cái đó em đều không có hiểu nhiều. Không phải anh nói rồi sao, mặc kệ cha mẹ có hỏi gì thì em cứ nói sự thật là được, em còn tưởng bác sẽ không vui, nhưng bác không nói gì cả, đã vậy còn nói em thường xuyên qua chơi, bác sẽ dạy em đánh cờ, dạy em trồng hoa.”

Phương Thư Dương cuối cùng cũng đã hiểu, chắc chính là thái độ thành thật của Trần Vũ Khả đã khiến cho cha Phương tán đồng rồi, anh cảm thấy mình rất may mắn vì có thể biết được một cậu bé ngây thơ như vậy, có người như vậy làm bạn, anh tin tưởng tương lai cả hai sẽ đi được rất xa.

Trong lòng tự nhiên cảm thấy rất rộng mở, Phương Thư Dương kéo Trần Vũ Khả vào trong lòng, hôn rồi lại hôn, ôm qua ôm lại, khiến cho mặt cậu toàn là nước bọt, cổ ý nhõng nhẽo: “Anh rất buồn bực, anh muốn về nhanh nhanh.”

Trần Vũ Khả vừa lau nước bọt của anh vừa bắt đắc dĩ, “Tự nhiên buồn phiền là sao? Không phải mình đang trên đường về nhà sao?”

Phương Thư Dương kề sát tai cậu, thần bí nói: “Anh không nhện được nữa, anh muốn ăn em!”

Trần Vũ Khả , người này rất bại hoại, tình lực đầy tràn!

Trần Vũ Khả chiếm được sự đồng ý của người nhà Phương Thư Dương, hai người đã có thể ngọt ngọt ngào ngào bên cạnh nhau rồi. Vậy còn Phi Sát thì sao? Anh tưởng rằng chỉ bằng việc nói mấy câu là có thể quật ngã được Tiến Sĩ sao?

Đáp án chính là không thể!

Sở Mộ chính xác là khổ sở vài ngày, nhưng anh ta càng nghĩ càng thấy không hiểu, lần trước là Phi Sát mà anh ta biết sao? Lại còn nói một cách tuyệt tình như vậy, toàn bộ sự yếu đuối trước kia chạy đi đâu rồi!

Tính tự tôn của Sở Mộ rất cao, sau khi sa sút tinh thần anh ta lại vùng dậy, anh ta quyết không cho phép bản thân mình bị một chút khó khăn đó quật ngã! Mà Phi Sát đang dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị về quê vẫn chưa biết bão tố sắp quét qua.

Cửa phòng kí túc xá bị Sở Mộ tung một cước đá văng.

Ngay sau đó Phi Sát liền nhìn thấy anh ta mang theo bầu không khí áp suất thấp kéo tới, vẻ mặt có chút hung ác.

Phi Sát lại càng hoảng sợ, hành động trên tay cũng bất tri bất giác dừng lại, anh không biết đêm khuya Sở Mộ đến đây là để chơi hay có chuyện gì, anh lấy lại tinh thần, dùng vẻ mặt bình tĩnh cùng lạnh lùng nhìn đối phương: “Anh đến có việc gì?”

Sở Mộ vốn đang hung hăng nhìn thấy đồng hành lí ở trên giường, không khỏi sửng sốt, hỏi: “Cậu chuẩn bị dọn đi?”

“Đúng vậy.” Phi Sát nói chắc nịch, giống như chẳng hề lưu luyến.

Sở Mộ giật mình, bối rối hiện ra trên mặt không thể che giấu, quát lớn: “Không được phép đi!”

Lúc này nhìn thấy Sở Mộ còn có chút sợ hãi, nhưng bây giờ anh đã hoàn toàn bình tĩnh lại, anh thấy được vẻ kinh hoàng cùng không thể tin trong mắt Sở Mộ, anh quyết định đánh cược một lần.

“Vì sao?”

“Tôi nói không cho đi thì không được đi.” Sở Mộ tiếp tục quát lên.

“Anh rất thích tôi nhỉ?” Phi Sát hỏi một câu.

“Không có!” Sở Mộ phủ nhận.

“Anh không nỡ để tôi đi?” Phi Sát nói rất nhẹ nhàng.

“Không có!” Sở Mộ vẫn phủ nhận.

“Hừ!” Phi Sát coi thường.

“Cậu hừ cái gì?” Sở Mộ quẫn bách.

“Tôi hừ anh rõ ràng thích mà không dám thừa nhận.” Phi Sát nói đường đường chính chính.

“Vậy còn cậu? Cậu còn yêu tôi không?” Sở Mộ thành linh đổi đề tài.

“Không yêu!” Phi Sát sửng sốt.

“Rốt cuộc có yêu hay không?” Sở Mộ thông thả lại gần.

“Không yêu.” Phi Sát có chút lo lắng bất an.

“Tôi hỏi lại một lần, yêu hay không?” Sở Mộ đi đến trước mặt Phi Sát, thân hình cao lớn hoàn toàn vây lấy anh, bầu không khí trở nên cương cứng!

“Không yêu.” Phi Sát có chút , lúc này rõ ràng anh còn đang chiếm thế thượng phong, sao tự nhiên lại thay đổi thế này, trong lúc vô tình hai người đã đổi vị trí rồi.

Sở Mộ chậm rãi dè xuống, mặt đối mặt với anh, ánh mắt trở nên sâu hút sáng quắc, khôi phục lại khí phách ngày xưa, từng chữ từng chữ phun ra khỏi miệng, “Còn yêu tôi không?”

Phi Sát đã sắp không rõ ràng tình huống gì nữa rồi, khuôn mặt anh tuần của Sở Mộ ở ngay trước mặt, hơi thở nóng ẩm phả hết lên khuôn mặt anh, có chút ẩm ướt, có chút nóng, đầu óc anh bắt đầu hỗn loạn, lời nói ra cũng đã bị mất khống chế, “Yêu, yêu.”

“Tôi cũng yêu em.”

Câu cuối cùng này Sở Mộ nói rất dịu dàng, trong mắt cũng tràn ngập tình cảm.

Đến khi Sở Mộ hôn xuống, Phi Sát mới từ cõi thần tiên ngoài vũ trụ trở về lại trái đất, trong lòng thì muốn tránh né, nhưng hai tay lại không nhịn được mà ôm lấy người kia, nụ hôn đó làm anh cảm nhận được tình yêu nồng nàn.

47. Chương 47: Lăn Đầu Tiên...

Sở Mộ chưa bao giờ biết hôn người cùng giới lại ngọt ngào như vậy, anh ta hoàn toàn chìm đắm trong nụ hôn chẳng thể nào tự kiềm chế được này, từ dịu dàng chuyển thành cuồng bạo, hôn rất kịch liệt.

Phi Sát sắp bị anh ta hôn đến tắt thở, muốn từ chối một chút, hai tay chống lên trước ngực anh ta muốn đẩy ra.

Đang hôn rất hăng say, bị Phi Sát đẩy ra thật sự là quá sát phong cảnh, Sở Mộ tạm thời ngưng lại nụ hôn, dùng đầu chạm lên trước trán anh, chóp mũi chạm vào nhau, thở hổn hển, “Em làm gì?”

Phi Sát hút mạnh một hơi không khí trong lòng, vừa định mở miệng nói chuyện, đôi môi nóng rực của Sở Mộ lại dán lên, phủ lên môi anh, không ngừng cắn mót.

Sở Mộ mặc dù hôn rất cuồng nhiệt, nhưng kĩ thuật thì có chút non trẻ, hàm răng thường xuyên chà lên bờ môi anh, chà tới phát đau. Anh lúc này cũng định nói cái này, nhưng đối phương không cho anh cơ hội.

Phi Sát có chút chóng mặt, nhìn bộ dạng kích động kia của đối phương, chẳng lẽ là không biết hôn sao?!

Được rồi, phải thừa nhận một chuyện nha, Sở Mộ hôn, nhưng kinh nghiệm hôn nhau thì lại có hạn, có thể đếm được trên đầu ngón tay. Mặc dù anh ta lớn cao cao to đẹp trai, nhưng cái khuôn mặt trầm năm năm chẳng hề đổi sắc y chang tượng kia đã dọa chạy không biết bao nhiêu là người ái mộ anh ta, cho nên ngoài trừ mẹ, chị họ, dì Hai, cô Ba từng mạnh mẽ cưỡng hôn anh ta thì chẳng còn ai dám hôn cùng anh ta, hơn nữa mấy cái ở trên thì cũng chỉ xảy ra khi anh ta còn nhỏ, bây giờ thì mẹ, chị họ, dì Hai, cô Ba vừa thấy cái khuôn mặt băng sơn ngàn năm không thay đổi thì toàn bộ nhiệt tình này nọ đều chạy xa lắc lư.

Lúc này anh ta tất nhiên là nhìn thấy được sự nghi hoặc trong mắt Phi sát, anh ta tuyệt đối không cho phép mình bị ai kia coi thường, làm bộ như tay già đời, lặp đi lặp lại động tác hôn trên môi đối phương, hôn đến khi nước bọt chảy ròng ròng cũng chẳng đổi tư thế, không ngừng gặm cắn môi ai đó.

Phi Sát hoàn toàn hôn mê, rất muốn gào lên: Miệng tui đau quá xá rồi!

Bàn tay của Sở Mộ trong lúc hôn cũng chẳng chịu an phận, muốn cởi bỏ quần của Phi Sát.

Phi Sát kinh hãi! Cái này cũng quá kinh khủng đi! Sao lại có chuyện vừa đến đã đi ngay vào chủ đề chính? Hơn nữa cửa phòng ngủ sau khi bị đá văng ra còn chưa có đóng lại! Mặc dù là nghỉ hè rồi, nhưng cả kí túc xá thì lúc nào chẳng có sinh viên không về nhà chứ, không nghĩ đến bị người khác nhìn thấy thì sẽ ra sao à!

Phi Sát dùng hết toàn bộ sức lực vùng ra khỏi lòng anh ta, còn chưa kịp hít thở thì đã thấy anh ta lao đến, trong lòng liền hốt hoảng, chỉ vào cửa la lên: “Đóng cửa! Đóng cửa!”

Sở Mộ cười hiểu ý, đi qua hai bước đã đem cửa đóng lại, tiện thể khóa luôn, rồi lại trở về cũng chỉ trong vòng hai bước, liền chụp lấy eo Phi Sát, trong mắt đều là ham muốn không thể che giấu được.

Phi Sát thật sự rất muốn bóp chết bản thân! Thật ra lúc này anh muốn nói: “Đừng như vậy nữa” nói thế nào mà khi ra khỏi miệng lại thành “Đóng cửa” vậy chứ, cái này không phải là chủ động phối hợp với đối phương sao!

Sở Mộ lại tiếp tục hôn, vẫn là công thức gặm cùng cắn của lúc này, có chút gấp gáp, lại có chút mới lạ, nhân tiện ngay cả động tác của lưỡi cũng có chút cứng còng, nhưng anh ta lại hôn vô cùng chăm chú.

Có lẽ đây là yêu rồi! Phi Sát nghĩ như vậy.

Sở Mộ luôn lạnh lùng lại ở trước mặt mình để lộ ra một bộ mặt như vậy, trong khoảnh khắc này, Phi Sát biết anh ta là thật lòng với mình, trong lòng cũng dâng lên tình cảm ấm áp sâu đậm, tất nhiên cũng có chút chờ mong chuyện sắp sửa xảy ra ở phía sau, hai tay ôm lại, không muốn chống đối nữa, để mặc cho anh ta gặm đi, để mặc cho anh ta cắn thôi, anh ta muốn thế nào thì cứ chiều theo như vậy.

Sở Mộ hoàn toàn nghe theo bản năng, càng hôn càng kịch liệt, người giống như bị ma nhập, không cách nào khống chế được, muốn nhiều hơn nữa, anh ta đẩy Phi Sát ngã xuống giường, hai tay gấp gáp không thể nhìn được liền xé rách áo quần của người kia...

Khi Phi Sát hoàn toàn trần trụi nằm trước mặt anh ta, động tác của anh ta bỗng nhiên dừng lại, vẻ mặt có chút không biết phải làm sao nữa.

Được rồi, phải thừa nhận thêm một điều khác, kinh nghiệm hôn của Sở Mộ đã ít đến đáng thương, theo đó thì tất nhiên anh ta cũng là trai tân. Anh ta nhìn thấy cơ thể gầy gầy trắng nõn của Phi Sát có chút ngo ngoe muốn di chuyển, nhưng mà thật sự không biết phải bắt đầu làm như thế nào.

Một người toàn thân trần trụi bị người khác ngó nghiêng, đối lại là ai thì cũng sẽ mất tự nhiên, Phi Sát đang trần đây mong chờ ở trong lòng thấy Sở Mộ dừng lại liền không khỏi cảm thấy kì quặc, lại nhìn thấy vẻ mặt rối rắm của người kia thì giống như đã hiểu rõ được điều gì đó, lập tức ngồi thẳng người dậy, xấu hổ nói: “Tôi hay hay là thôi đi.”

Sở Mộ liền đề lên người anh, “Không được, cũng đã đến tới đây rồi sao có thể dừng lại!”

“Vậy anh đang bối rối cái gì?! Bởi vì chúng ta đều là nam nên anh không thể chấp nhận sao?!” Rành rành là Phi Sát hiểu lầm rồi, anh trước sau vẫn cho rằng một người đàn ông bình thường thì sẽ không có khả năng làm với người cùng giới.

“Không phải!” Sở Mộ lớn tiếng phản đối, bắt đầu chủ động cởi bỏ quần áo của mình. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này anh ta rốt cuộc đã nghĩ ra phải làm như thế nào rồi, một chuyện nhỏ như vậy thì không thể làm khó anh ta được.

“Vậy thì là cái gì?!” Phi Sát vẫn còn đang bối rối vì chuyện này, kiên trì truy hỏi thật kĩ càng.

Sở Mộ không trả lời, nhanh chóng cởi hết quần áo, rồi lại đề lên người Phi Sát, vươn một tay tách hai chân anh ra, tay kia tìm đến nơi tư mật của anh.

Phi Sát cảm thấy có một vật nóng rực đang chạm vào hậu đình của mình, trong lòng liền hoảng sợ! Cảm thấy rất không ổn! Run rẩy hỏi: “Anh đang làm gì vậy? Anh, thì ra anh chưa bao giờ làm sao? Ngán vạn lần đừng có xằng bậy — Á!”

Tiếng gào thảm thiết của Phi Sát vang lên trong phòng ngủ!

Không có thuốc bôi trơn, không có bất kì hành động chuẩn bị nào, không có mở rộng, không có tiền diễn, Sở Mộ cứ thế mà cứng rắn tiến vào trong cơ thể của Phi Sát.

Thật đúng là không phải đau bình thường! Trong mắt Phi Sát cũng ngập nước, khuôn mặt nhăn nhúm, giậm dữ quát: “Anh dứt khoát giết tôi luôn đi! Anh muốn vào thì cũng phải nói với tôi một tiếng chứ!”

Thật ra thì Sở Mộ cũng chẳng tốt hơn là bao, anh ta bị kẹp chặt tới phát đau, bây giờ lại bị rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, lại thêm anh ta sợ sẽ làm cho Phi Sát bị thương, nhìn thấy bộ dạng đau đớn của người kia anh ta cũng không đành lòng, còn về mặt khác thì khó khăn lắm anh ta mới chiếm được lãnh địa, muốn anh ta buông tha thì anh ta cũng thật sự không muốn.

Bây giờ đã vào tháng bảy, không khí rất nóng, trên người cả hai đã phủ một lớp mồ hôi mỏng, nơi tương liên giữa hai người mặc kệ là vì sinh lí hay là tâm lí thì đều mang đến cho Sở Mộ khoái cảm cùng thỏa mãn vô hạn, trở nên quyết tâm, quyết định phải làm cho triệt để! Cúi đầu hôn lên khóe môi của Phi Sát, giúp anh lau đi mồ hôi trên trán, nhẹ giọng an ủi: “Rất đau sao? Em kiên nhẫn một chút được không?”

Phi Sát chết mất! Ý của câu này tức là còn muốn làm tiếp sao?!

Lúc này anh hận mình tại sao không xỉu ngay lập tức, “Nhẫn cái gì mà nhẫn?! Chắc chắn chảy máu rồi! Đau quá!”

Phi Sát vốn còn tưởng rằng nói như vậy sẽ có được sự đồng tình của người kia, không ngờ đến Sở Mộ sau khi nghe xong lại tự nhiên rất kích động, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi, hưng phấn hỏi: “Đây là lần đầu tiên của em sao?”

Phi Sát, nghe xong câu hỏi này anh thật sự rất muốn cười một trận!

Chẳng lẽ Sở Mộ còn có cái gọi là xử nữ tình kết?! Hơn nữa đàn ông và phụ nữ thì làm sao có thể trộn lại làm một mà nói chứ, đúng là chẳng cách nào giải thích được trai thẳng trên thế giới này, họ kiểu gì cũng thích đem một nửa của mình đặt làm nhân vật nữ.

Phi Sát thật sự không biết mình gặp may mắn hay bất hạnh nữa, tự nhiên nhớ đến từng đọc một đoạn trong sách như thế này, đàn ông mang theo tình kết kiểu này sau khi biết được một nửa của mình đã đem lần đầu tiên dâng hiến cho mình thì sẽ vô cùng nâng niu, lúc ấy xem xong anh chỉ cảm thấy rất buồn cười, trong độ tuổi tình yêu thanh đôi nhanh chóng này, ai cũng theo đuổi sự mới mẻ cùng kích thích, muốn giữ cho thể xác lẫn tinh thần trong sạch thật sự là rất khó. Anh vẫn cho rằng chỉ cần hai người hợp ý nhau, thì ai cần phải so đo nhiều chuyện như vậy. Mà bây giờ Sở Mộ lại biểu hiện sự kinh hãi ra ngoài mặt làm cho anh cảm thấy rất thỏa mãn, thì ra đem lần đầu tiên dành cho người mình yêu thương nhất cũng là một loại hạnh phúc. Trước kia anh cũng từng yêu một lần, nhưng hai người cũng không đi đến bước cuối cùng, có lẽ lúc ấy anh còn chưa thật sự xác định được tâm ý của mình, sau khi người kia đưa ra yêu cầu thì anh liền kiên quyết cự tuyệt, nếu như lúc đó đồng ý, vậy thì hôm nay anh thật không biết phải đối diện với Sở Mộ như thế nào, anh không hề muốn làm cho Sở Mộ thất vọng khổ sở.

Phi Sát cười, anh cảm thấy mình hóa ra lại có thể giống như cô gái nhỏ để ý đến mấy chuyện này, thì ra tình yêu thật sự có thể khiến con người thay đổi tính cách, khiến cho người ta dễ cảm thấy thương tổn, dễ dàng trở nên thận trọng hơn. Anh tất nhiên không hề để ý đến thương tổn mà Sở Mộ gây ra cho anh lúc này, chỉ là sự lỗ mãng của người kia làm cho anh cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Sở Mộ đợi hoài cũng không thấy anh trả lời, hơn nữa trong lúc nghiêm túc này tự nhiên lại thấy được nụ cười quái lạ trên mặt anh, không khỏi có chút sốt ruột, cảm giác như là anh không để mình vào lòng, cố ý đẩy người về trước, đem thứ nóng rực kia hoàn toàn vùi sâu vào trong cơ thể anh, thông thả chuyển động.

Đau đớn kéo Phi Sát trở về với sự thật, vừa mới ngẩng đầu lên thì đã đối diện với ánh mắt khiêu khích của Sở Mộ, thật sự là chẳng thể nhịn được nữa: “Đau quá! Anh rõ ràng cái gì cũng không biết còn bày đặt giả bộ già đời, thật sự là mắc ói quá đi!”

Mặc kệ thẳng đàn ông nào khi bị người khác nghi ngờ năng lực của mình thì đều rất tức giận, Sở Mộ cũng chẳng ngoại lệ, cảm giác khó chịu từ từ biến mất, anh ta tăng chút sức lực mang theo ý trừng phạt lên người Phi Sát, có máu cùng dịch ruột non bôi trơn, khiến cho động tác di chuyển của anh ta càng thêm thuận lợi.

Nói anh ta mắc ói sao, anh ta liền mắc ói cho coi luôn, Phi Sát cảm thấy mình rất bị thăm, lần đầu tiên lại bị rơi vào trong tay một tân thủ, bây giờ muốn chống đối thì đã trễ rồi, tận lực để tâm trạng của bản thân bỏ qua chuyện này, thả lỏng tâm tình, lực soát lại trí nhớ đến mấy chuyện cười.

Sở Mộ đối với bộ dạng như rơi vào cõi thần tiên của anh cảm thấy rất bất mãn, hôn đầu hôn lên môi anh.

Cho dù là người chất phác cỡ nào hôn qua vài lần thì liền thành thạo hơn rất nhiều, càng hướng chỉ là người có năng lực thích ứng siêu cường như Sở Mộ, anh ta chậm rãi vờn quanh cánh môi, đầu lưỡi linh hoạt len vào trong miệng người kia, dây dưa cùng lưỡi đối phương.

Hơn nữa anh ta cũng bắt đầu chú ý đến phản ứng của Phi Sát, anh ta phát hiện mình mà càng hôn sâu, càng triển miên thì vẻ mặt cứng ngắt của Phi Sát lại hòa hoãn hơn rất nhiều, dần dần rơi vào trạng thái mê

li. Anh ta còn phát hiện cơ thể của Phi Sát rất miễn cảm, hôn lên cổ hoặc lỗ tai thì người này liền trầm mê, anh thích Phi Sát ở dưới thân mình toát ra vẻ mặt như vậy, để có thể làm cho Phi Sát có thêm cảm giác anh ta lại càng ra sức lấy lòng.

Hành động vẫn không dừng lại, thỉnh thoảng chuyển động nhẹ vài lần, chờ Phi Sát thông thả thích ứng hết tất cả. Cuối cùng thì cố gắng của anh ta cũng không uổng phí, thứ be bé mềm mại của Phi Sát đã ngẩng đầu lên đầy thần kì! Trong lòng anh ta rất vui vẻ, tốc độ chuyển động cũng nhanh hơn.

Khoái cảm kéo đến từng đợt như sóng triều, Phi Sát rất bội phục mình vì sao trong hoàn cảnh thế này mà lại vẫn có cảm giác! Hậu huyết đã chết lặng, nhưng nụ hôn cùng vuốt ve của Sở Mộ đã mang lại cho anh rất nhiều khoái cảm. Con người thật sự rất mâu thuẫn, cơ thể rõ ràng đang rất đau nhưng lại vẫn có thể hưng phấn. Sau này mỗi lần anh nhớ lại khoảnh khắc ấy, chỉ có thể giải thích bởi vì cùng người yêu thương nhất kết hợp lại với nhau cho nên mới có cảm giác thỏa mãn tinh thần thế này.

Bởi vì vốn là lần đầu, không lâu sau đó Sở Mộ liền phóng thích ra trong người Phi Sát, sau khi chậm rãi rút ra, vừa nhìn đến phía sau của Phi Sát quả nhiên là đã bị chảy máu rồi, lúc này anh ta mới cảm thấy sợ, thấy mình cũng rất cảm thú, cẩn thận rửa sạch người cho ai đó.

Mặt Phi Sát có chút tái, cả người cũng kiệt sức, Sở Mộ sau khi tắm cho anh xong thấy anh như thế lại càng sợ, lập tức giúp anh mặc đồ, bế anh phóng ra ngoài.

Phi Sát giật mình, “Anh làm gì vậy?”

“Nhìn mặt em không có tốt, anh đưa em đi bệnh viện.”

Phi Sát ngất xỉu, tình trạng như thế này thì làm sao có thể vô bệnh viện?! Anh vùng vẫy yếu ớt, “Em không đi bệnh viện đâu, xấu hổ lắm!”

Sở Mộ căn bản không quan tâm đến sự vùng vẫy của anh, ôm anh càng thêm chặt, nhẹ giọng an ủi: “Ngoan, nghe lời.”

Não người kia rốt cuộc chứa cái gì vậy? Phi Sát bị ai! Thiếu chút nữa thì khóc òa, “Thật sự không cần vào bệnh viện mà, anh mua thuốc cho em là được, vết thương chút xíu đó không hề nặng đâu, em cũng không có yếu ớt dữ vậy.”

Sở Mộ thỏa hiệp, nhưng anh ta cũng làm ra quyết định khác, để Phi Sát lại một mình trong phòng ngủ của anh thì anh ta rất lo lắng, anh ta muốn đem người về nhà mình.

Vừa về đến cửa nhà Sở Gia liền bu lại, nhìn Phi Sát bằng vẻ mặt tò mò, hỏi: “Anh Hai, anh ta là ai vậy? Sao anh lại bế anh ta?”

Phi Sát rất mắc cỡ, vùng vẫy định đứng xuống. Sở Mộ thấy vậy liền đặt anh xuống ghế salon, dịu dàng nói “Anh đi ra ngoài mua thuốc cho em, em cứ ở đây nghỉ đi, anh sẽ về ngay, có chuyện gì thì em gọi em anh làm giúp em.” Nói xong, quay đầu lại, nói lạnh như băng với Sở Gia: “Giúp anh coi chừng, anh ấy gọi em làm cái gì thì em phải làm cái đó, biết chưa.”

Sở Gia ngơ ngác gật đầu, mãi đến khi Sở Mộ đi ra khỏi nhà mới tỉnh trở lại. Cậu bạn nhỏ nghĩ hoài không ra, cái người lúc này thật sự là anh Hai lạnh lùng sao? Sao tự nhiên lại trở nên dịu dàng như vậy? Thật sự rất quái đản nha!

Tiếp xúc với Trần Vũ Khả đã lâu, cậu bạn nhỏ cũng trở nên nhiều chuyện, đi lại gần người Phi Sát, đôi mắt mở to, bày ra nụ cười đáng yêu nhất, “Anh là ai? Anh có quan hệ gì với anh Hai em à?”

Phi Sát không có sức kháng cự với cậu bạn nhỏ đáng yêu giống thế này, thân thiết hỏi thăm: “Em là Dao Nhi à?”

Thế giới của trẻ con rất đơn giản, Sở Gia cảm thấy rất kì diệu, anh này hóa ra lại biết mình ở trong game, “Sao anh biết?! Em là Dao Nhi!”

Phi Sát cười cười, “Bởi vì anh là Phi Sát mà!”

“Hả! Anh là bang chủ!” Sở Gia cảm thấy khó tin!

Phi Sát chuẩn bị trả lời, liền nhìn thấy vẻ mặt của cậu bạn nhỏ trở nên rất hoảng sợ, không khỏi cảm thấy kì lạ, đưa tay sờ lên mặt mình, chẳng lẽ mặt anh thật sự rất kém, bộ dạng rất dọa người sao?

“Làm sao vậy? Anh rất đáng sợ sao?”

Cậu bạn nhỏ ra vẻ vô cùng bí mật: “Anh Hai em còn chưa biết thân phận thật của anh hả? Bởi vì anh từng nói anh ghét anh nhất, anh còn từng bắt em rời bang nữa đó!”

“Thật à?” Phi Sát giả bộ bình tĩnh, thật ra trong lòng có chút khó chịu.

“Đúng vậy! Anh nói anh ghét gay nhất, nói anh rất biến thái giả bộ là nữ lừa anh, còn nói đồng tính luyến ái thì rất mắc ói. Đúng rồi, anh nè, đồng tính luyến ái là gì vậy?”

Cậu bạn nhỏ nói như thế Phi Sát hoàn toàn tin, dù sao ban đầu Sở Mộ thật sự rất ghét anh, nhưng anh không ngờ người kia sẽ nói những lời như vậy với cậu bạn nhỏ, tự nhiên cảm thấy rất xấu hổ, sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi, làm bộ cười khan hai tiếng, chuyển đề tài, “Bây giờ em còn nhỏ, sau này em lớn lên tự nhiên sẽ hiểu hết thôi hà.”

Cậu bạn nhỏ cái hiểu cái không liền gật đầu, thành linh hỏi “Anh nè, anh muốn ăn trái cây không? Em đi lấy giúp anh.” Nói xong cũng chẳng quản Phi Sát có muốn hay không, xoay người đi vô trong bếp.

Phi Sát đang sa sút tinh thần cơ bản không có phát hiện cậu bạn nhỏ vào phút cuối cùng lóe lên một tia xảo trá ở trong mắt.

Sở Mộ đi một lúc về thì liền nhìn thấy bộ dạng râu rĩ của Phi Sát, còn tưởng anh vẫn đang giận chuyện lúc nãy, liền ôm anh kéo vào phòng.

Sau khi về phòng, vừa cởi quần áo anh vừa hỏi: “Còn đau không? Lúc nãy đổ mồ hôi nhiều vậy mà chỉ mới tắm sơ, em chắc khó chịu lắm hả? Anh giúp em tắm.”

Phi Sát hơi mất tự nhiên nói: “Em tự mình làm được.”

Sở Mộ không nói chuyện, trực tiếp dùng hành động cự tuyệt lại lời của anh, hai phút liền cởi hết sạch quần áo anh, ôm anh vào trong nhà tắm...

Từ lúc tắm rửa đến lúc bôi thuốc Sở Mộ vẫn đều rất cẩn thận, mỗi một động tác đều rất dịu dàng, đợi làm xong hết thấy anh ta còn đem cháo mua riêng cho Phi Sát, đút Phi Sát ăn từng muỗng.

Được người chăm sóc tỉ mỉ như vậy, Phi Sát làm sao có thể không cảm động, nhưng anh lại nhớ đến những lời Sở Gia nói lúc nãy, trong lòng liền có chút bất an, anh sợ tất cả chỉ là một giấc mơ, đợi tỉnh mộng rồi thì mới phát hiện sự thật vẫn giống như trước kia, chưa từng có gì thay đổi

48. Chương 48: Ứ Động...

Thời gian nghỉ ngơi 15 ngày đã qua, giải đấu liên server đã sắp sửa bắt đầu, bốn đội ngũ của Phù Vân Các thể nhưng lại chưa từng một lần tụ lại bàn bạc kế hoạch tác chiến, thật giống như mọi người không phải thuộc về một nhóm.

Phi Sát cùng ABC777 đều có chung suy nghĩ này, nhưng Long Sát và Tiến Sĩ thì rất kiêu ngạo, cơ bản không chịu chủ động, đối với tình huống thế này, mọi người chỉ có thể tha hồ sốt ruột, nhưng lại không thể giúp bất kì điều gì. Nói đến mâu thuẫn thì vẫn là Tiến Sĩ gây ra đầu tiên, nếu như anh ta không đánh lén ở sau lưng, chuyện cũng có thể không giống như bây giờ, mọi người cũng không phải bó tay như vậy.

Bởi vì mọi người đều rất coi trọng lần thi đấu liên server này, không khỏi có chút sốt ruột, liền dùng kênh bang hội mà trút lời oán giận

[Cuồng Sát] Cái lão Long Sát thật sự làm cho người ta không biết phải nói sao luôn, sắp thi tới nơi rồi, danh sách thành viên xuất chiến đợt đầu còn chưa có đưa ra, rốt cuộc là tổ đội lại hay là cho một đội cũ nghỉ ở ngoài, lão ta cũng chẳng nói năng gì, đúng là làm cho người ta gấp chết luôn mà!

[Miếu Sát] Khả năng tổ đội lại rất lớn, chắc chắn Long Sát sẽ để cho toàn bộ người của bang hắn thi đấu, dựa vào thực lực của đội Tiến Sĩ cũng có thể ra trận, cho nên rất khó khả năng sẽ lựa ra 5 người trong 10 người chúng ta tạo thành một đội nữa.

[Loạn Sát] Trời ạ! Nếu như tổ đội lại chắc chắn tui sẽ là người bị bỏ rơi!

[Tất Sát] Tôi có bạn ở server Khánh Vân Cung, người bên đó rất đoàn kết nha, rồi bàn bạc đủ trò, chứ làm gì giống như server của bọn mình, tới bây giờ vẫn còn nháo nhào tranh cãi. Nói gì nói cũng phải trách Tiến Sĩ, đem chuyện quậy tung lên, không có gã cũng chẳng bị biến thành như thế này!

[Loạn Sát] Đúng vậy, đều tại gã, đúng là tên bị thần kinh!

[Cuồng Sát] Tôi đã sớm không ưa tên đó, đến lúc thi tổ đội lại cũng được, chỉ cần không phải chung một tổ với gã là okie, nhìn thấy gã là tôi liền nổi điên!

[Tất Sát] Lần trước thi đấu trong nội bộ server, hành vi tự tiện của gã khiến cho người trong bang gã rất giận dữ, nói thật, nhân phẩm của tên đó đúng tệ hại, đi đến đâu cũng chẳng được chào đón.

Lúc Hạ Ai đi vào game thì liền nhìn thấy mọi người đang bàn tán về Sở Mộ, cho đến nay anh vẫn không muốn nghe thấy mọi người chỉ trích Sở Mộ, lúc trước đều nhắm mắt mở mắt, có thấy cũng xem như chưa từng nhìn cái gì, mà lần này anh và Sở Mộ đã xác định mối quan hệ, anh cảm thấy mình phải có nghĩa vụ đứng ra nói đỡ cho người kia.

[Phi Sát] Mọi người đừng nói anh ta như vậy, anh ta cũng không bại hoại như mọi người tưởng đâu.

[Loạn Sát] Cái gì! Đại Ca, anh thế nhưng lại đi nói tốt cho tên biến thái kia!

[Cuồng Sát] Phi Sát, không phải lần trước cậu nói tất cả những chuyện của gã đều không liên quan tới cậu sao, bây giờ cậu còn nói giúp gã làm cái gì?

[Tất Sát] Tôi chỉ biết là cậu không có bỏ xuống được, nhưng cái tên Tiến Sĩ kia thật sự rất ác liệt đó. Cậu phải suy nghĩ cẩn thận nha!

[Phi Sát] Anh ta không phải là người xấu, chuyện lần trước không thể trộn chung với anh ta được, bọn mình cũng muốn chém giết với người bên Chí Tôn, bởi vì trận đó vốn chính là muốn dùng để giải quyết mâu thuẫn giữa bọn mình với bên Chí Tôn, nếu chuyện đã như vậy, có trách ai cũng vô dụng! Mọi người cứ cố gắng tham dự giải liên server ở trạng thái tốt nhất là được rồi, sau này đừng nói đến anh ta nữa được không?

[Tất Sát] Sao tôi ngửi được mùi gian tình vậy? Phi Sát không phải hôm nay cậu về nhà sao? Tính ra thì giờ này cậu phải trên xe lửa chứ! Tại sao lại còn online? Nói! Cậu đang ở đâu?!

Hạ Ai ! Anh hoàn toàn đem chuyện này quên mất, hôm qua anh đã tạm biệt mọi người rồi, chuẩn bị lên chuyến tàu đầu tiên của hôm nay để về nhà, thế nhưng bây giờ lại đang ngồi trong nhà Sở Mộ nghịch máy tính, anh biết chuyện này mà bị mọi người biết thì chắc chắn sẽ chấn động, dứt khoát giả bộ như không có người ngồi trước máy tính, không trả lời.

Mà Sở Mộ vừa mới đi vào phòng ngủ đã nhìn thấy hết toàn bộ, trong lòng cảm thấy rất ám áp, người khác nói anh ta thế nào, anh ta căn bản không thèm quan tâm, anh ta chỉ muốn biết suy nghĩ của Hạ Ai, sự bảo vệ của đối phương làm anh ta rất cảm động.

Sở Mộ lặng lẽ đi đến bên cạnh Hạ Ai, ôm lấy anh, ngồi xuống trước máy tính, kéo anh ngồi lên đùi mình.

Toàn bộ sự chú ý của Hạ Ai đều dính lên màn hình máy tính, Sở Mộ vào lúc nào anh cũng không biết, cái ôm này làm cho anh giật mình, còn chưa kịp kêu lên thì chuyện phát sinh sau đó liền khiến anh kinh hoàng.

Sở Mộ giam anh vào trong lòng, vòng hai tay lên trên bàn phím gõ gõ đánh đánh, anh vừa nhìn thấy dòng chữ được gõ ra mà thiếu chút thì ngất xỉu, vừa định cản lại thì người kia đã gởi đi.

[Phi Sát] Tôi là Sở Mộ, người Hạ Ải không khỏe nên đi nghỉ rồi, mấy người chơi thông thả, tôi logout.

Sau đó là thoát game, tắt máy tính, rút nguồn điện, động tác vô cùng tiêu sái.

Hạ Ải chết mất thôi! Anh có thể tưởng tượng ra được bộ dáng bị ngũ lôi oanh đỉnh của mọi người sau khi đọc được tin này!

Sở Mộ kéo anh lên giường, nhìn thấy vẻ mặt bi phần của anh, trong mắt hiện lên nét cười, trêu chọc: “Mông không còn đau sao? Anh mới đi toilet một chút em liền chạy lên mạng, có phải muốn làm thêm lần nữa không vậy?”

Hạ Ải vội vàng lắc đầu, biết ngay là anh ta cố tình làm như vậy, ngón tay run run chỉ mặt anh ta, “Anh giết em rồi, chuyện này thì xong đời rồi! Em sẽ bị nước miếng mấy người kia dìm chết đuối luôn!”

Sở Mộ người đắc chí, “Để ý nhiều vậy làm cái gì, những người đó giờ chắc là rất sốt ruột rồi, ai bảo bọn họ nói bậy sau lưng anh, mà một việc khi không cách nào xác định được sự thật, cảm giác cứ phải đoán già đoán non chắc chắn rất khó chịu, là anh muốn bọn họ sốt ruột chết luôn.”

Sở Mộ nói không sai, mọi người quả nhiên rất sốt ruột, điện thoại di động réo lên, Hạ Ải nhìn xem hóa ra là Loạn Sát gọi tới, vội vàng bắt máy.

Giọng nói kinh ngạc của Tiểu Loạn Sát vọng lên từ đầu bên kia, “Oa oa oa! Là Phi Sát hả? Anh thật sự đang ở nhà Tiên Sĩ hả? Lúc này là anh ta nói chuyện hả? Anh ta không làm gì anh chứ, anh ta có đánh anh không? Anh tại sao lại dính chùm với anh ta rồi? Trời ạ...”

Cho dù Hạ Ải kéo di động ra rất xa, giọng nói như quỷ gào của Tiểu Loạn Sát vẫn vang lên rõ mồn một, chờ tới khi cậu ta rống xong hết, vừa định trả lời thì điện thoại đã bị Sở Mộ cướp mất rồi.

Sở Mộ bình tĩnh nói vào loa: “Lúc này Hạ Ải bị mệt, bây giờ đang nghỉ ngơi, cúp đây.”

Nói xong cũng rất bình tĩnh cúp điện thoại, tiếp ngay sau đó thì chuông lại đổ tiếp, Sở Mộ không thèm nhìn số gọi tới liền tắt cuộc gọi, tiếp theo lại đổ chuông, lại tắt, cuối cùng dứt khoát tắt nguồn luôn.

Những cuộc gọi đó chắc chắn là những người khác gọi tới nha! Hạ Ải trơ mắt nhìn điện thoại mình một lần lại một lần bị cắt cuộc gọi, nghĩ định ngăn cản nhưng lại không có khả năng, quả thực là khóc ròng: Người này đúng là vô cùng ác liệt mà! Uống công hời này mình còn nói tốt giúp anh ta, lần này thật sự sẽ bị mọi người chửi chết cho coi!

Giải đấu liên server cuối cùng đã khởi động, dù sao Phù Vân Các cũng là server cũ, tổng hợp thực lực vẫn rất mạnh mẽ, tổ đội thi đấu đầu tiên thắng lợi rất dễ dàng, chuyện mọi người lo lắng cũng không có phát sinh, Long Sát không có làm ra chuyện gì khuất tất, ai cũng có cơ hội thi đấu, bốn đội nghỉ thay phiên nhau ra trận.

Thi đấu liên server dành thời gian nghỉ ngơi cho mọi người rất nhiều, sau khi nhóm đầu tiên thi xong, thì được nghỉ ba ngày, tiếp tục tham dự tranh vị trí 16 đội mạnh.

Đi đến thành phố Z đã nhiều ngày, ngoại trừ lần trước đến nhà cha mẹ Phương Thư Dương, Trần Vũ Khả vẫn ngồi ở trong nhà. Vừa mới đánh xong vòng loại cả người cũng thoải mái hơn nhiều, Phương Thư Dương quyết định đưa cậu ra ngoài chơi, vừa định đi thì lại có điện thoại của bạn gọi tới, rủ anh đi ra ngoài tụ tập.

Phương Thư Dương nhìn cậu bé hay then thùng bên cạnh một chút, đồng ý với đề nghị của bạn bè, anh hi vọng Trần Vũ Khả tiếp xúc với đám đông nhiều một chút, sẽ sáng sủa tự tin hơn một chút.

Mọi người hẹn gặp nhau ở quán bar nổi tiếng nhất thành phố Z, nói thật là chỗ này không hợp với Trần Vũ Khả, nhưng mà bạn bè đã đặt chỗ trước rồi, Phương Thư Dương cũng chẳng thể nói gì, thậm chí mình vẫn luôn bên cạnh cậu thì sẽ chẳng có vấn đề gì đâu.

Khi Trần Vũ Khả đi vào trong bar, liền cảm thấy mình chẳng có chỗ nào hợp với nơi này, ánh đèn tù mù trong bar, tiếng nhạc âm ỉ phát ra từ bốn phía cùng với tiếng nói chuyện ồn ào của người xung quanh khiến cho cậu cảm thấy rất chóng mặt, hơn nữa có chút áp lực. Sau khi ngồi xuống, Phương Thư Dương liền giới thiệu cậu với bạn bè.

Trần Vũ Khả nhạy cảm phát hiện ra những người này tuy rằng rất nhiệt tình, nhưng cũng chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi. Đối với sự có mặt của cậu cũng không chào đón cho lắm, có một người trong đó sau khi nhìn thấy cậu thì cười nhạo mỉa mai.

Phát hiện này làm cho cậu cảm thấy bất an, cậu sợ mình có chỗ nào biểu hiện không tốt sẽ khiến người khác cụt hứng, hoặc bởi vì cậu là người lạ mà bị bài xích. Cậu hi vọng chỉ là do mình nghĩ quá nhiều, nhưng sự thật chứng minh cậu không có nghĩ sai.

Gã đàn ông nhếch môi cười châm chọc kia đưa một li rượu mạnh đến trước mặt cậu: “Uống một li đi.”

Không biết vì sao Trần Vũ Khả có chút sợ người này, lập tức lắc đầu từ chối: “Tôi không biết uống rượu.”

Gã kia cười lạnh, “Cậu nói cái gì? Giọng nói nhỏ như vậy, tôi không có nghe thấy, mau uống đi.”

Trần Vũ Khả quẫn bách, gục đầu xuống thấp, không trả lời, cũng không làm gì được.

Phương Thư Dương giật li rượu trên tay gã đó, “Tôi uống thay em ấy.”

Gã kia nhìn Phương Thư Dương nốc cạn li rượu chỉ trong một hơi, lại tiếp tục cười lạnh, “Thiếu Dương, cậu muốn loại trai nào chẳng phải rất đơn giản sao, loại mái như vậy cậu cũng thích?”

Nghe xong câu này, mặt Trần Vũ Khả thoát cái liền đỏ rực, trên mặt như bị lửa đốt rất khó chịu, tự nhiên cậu nghĩ đến mình cơ bản không hề hiểu Phương Thư Dương, quá khứ của anh ra sao cậu hoàn toàn không hề biết.

Phương Thư Dương nghe xong câu này cũng không vui, mặt sầm xuống.

Gã kia rất biết quan sát sắc mặt, lập tức thay bằng bộ dạng tươi cười, cầm lấy li rượu trên bàn uống một ngụm lớn, “Thiếu Dương, tôi nói giỡn thôi, đừng để ý! Rượu này coi như tạ tội! Được rồi, còn mấy người bạn nữa đang ở trong phòng sát bên đó, chúng ta qua chào đi.”

Thấy gã kia nhận lỗi, sắc mặt Phương Thư Dương cũng hòa hoãn xuống một chút, cúi đầu hỏi Trần Vũ Khả ngồi bên cạnh, “Đi qua đó với anh không?”

Trần Vũ Khả lắc đầu, có kinh nghiệm chuyện đáng xấu hổ này rồi, cậu không muốn tiếp xúc với bạn bè của Phương Thư Dương, cậu không muốn bị nhục mạ thêm lần nữa.

Phương Thư Dương thấy vẻ mặt không thoải mái của cậu, cũng không muốn ép buộc cậu nữa, áp sát vào tai cậu nói nhỏ: “Anh đi một lát rồi qua liền, em cứ ở đây đợi anh, đừng đi đâu, ăn chút gì đi, anh quay về liền.”

Trần Vũ Khả “Dạ” nhỏ một tiếng, trước sau cũng không ngẩng đầu lên.

Chân Phương Thư Dương bước ra khỏi phòng, chân Trần Vũ Khả cũng liền theo sau đi ra ngoài, cậu thực sự không quen ở trong phòng kín, không khí vừa nóng vừa nặng, làm người ta rất khó chịu!

Trong quán bar vẫn vọng ra tiếng nhạc như quỷ khóc sói tru, Trần Vũ Khả nhanh chân bước ra cửa, cậu muốn đi ra ngoài hít thở một chút, nhân tiện đem tâm tình nặng nề của mình thả lỏng.

Đúng lúc này, phía sau đột ngột vang lên giọng nói quen thuộc: “Trần Vũ Khả?!”

49. Chương 49: Vui Buồn...

Trần Vũ Khả quay lại nhìn, là Hàn Tử Nặc.

Thấy người kia mỉm cười đi đến, Trần Vũ Khả cảm thấy ngạc nhiên, ở đây còn có thể gặp được người quen, trong lòng cậu tự nhiên cũng sẽ có cảm giác thân thiết không rõ nguyên nhân, “Sao anh lại ở đây?”

Hàn Tử Nặc cười: “Tất nhiên rồi, anh cũng ở thành phố Z này mà!”

Trần Vũ Khả chợt hiểu.

Hàn Tử Nặc nhìn xung quanh một chút, hỏi tiếp: “Em thật sự ở cùng với cậu ta à? Người đâu rồi?”

Nhắc đến Phương Thư Dương, ánh mắt Trần Vũ Khả chợt buồn một chút, khóe môi lại lập tức cong lên thành hình nụ cười: “Anh ấy đang ở trong với bạn.”

“Sao em không ở cùng cậu ấy?” Hàn Tử Nặc vừa mới hỏi xong, nhưng không đợi Trần Vũ Khả trả lời thì đã tự mình cười nói, “Về cơ bản thì em không nên đến đây.”

Ngay cả Hàn Tử Nặc cũng đã nhìn ra, Trần Vũ Khả cảm giác hơi tổn thương, đáng lẽ sẽ có một buổi tối vui vẻ, nhưng lại đi đến chỗ như thế này, giống như lọt vào thế giới không thuộc về mình, cảm giác này thật sự rất bất lực. Cậu không biết lúc này Phương Thư Dương đang làm gì, có biết cậu đã đi chưa? Hay là đang cùng bạn bè cười nói vui vẻ?

Nhân lúc Trần Vũ Khả vẫn còn đang ngẩn người, Hàn Tử Nặc bất thành linh nắm tay cậu kéo ra đi ra ngoài cửa: “Anh dẫn em đi chơi.”

Trần Vũ Khả hốt hoảng: “Không được, em còn phải đợi Phương Thư Dương, anh ấy nói em đừng đi lung tung.”

Hàn Tử Nặc đáp lại cậu bằng một nụ cười trấn an, không để ý đến sự vùng vẫy của cậu, kéo cậu ra ngoài cửa: “Đi ra ngoài hít thở không khí cũng tốt mà, em không phải vừa định đi sao?”

Cảnh đêm của thành phố Z rất đẹp, ánh đèn neon hoa lệ đem thành phố tô điểm giống như thiên đường trần gian, Hàn Tử Nặc kéo cậu đến quảng trường bên cạnh quán bar, đâu đâu cũng sáng rực, rất đông người tụ tập trên quảng trường, vô cùng náo nhiệt, nhất là sân khấu nhạc nước ở trung tâm quảng trường có rất nhiều người đứng xem. Từng cột nước mỹ lệ hòa cùng tiết tấu âm nhạc tạo thành vũ đạo xinh đẹp, tiết tấu nhanh thì nước liền phun lớn, tạo thành cột nước cao cao, giống như trước mặt đột nhiên xuất hiện bức tường nước tiết tấu chậm thì nước liền phun nhỏ, giống như là thủy mẫu được sắp xếp chỉnh tề, khi thì vui sướng lúc thì tao nhã, lại kết hợp thêm cùng ánh sáng đèn trở nên vô cùng xinh đẹp.

Trong lúc không chú ý, Trần Vũ Khả bị hình ảnh trước mặt thu hút, cảm giác hòa hợp cả về thị giác lẫn thính giác này khiến cậu mê say, gió thổi qua mang theo hơi nước phủ lên trên mặt cậu, cảm giác rất mát, tối tăm trong lòng giống như bị cuốn theo cơn gió này biến mất không còn bóng dáng, trên mặt cậu cũng tự nhiên lộ ra nụ cười sung sướng.

Hàn Tử Nặc nhìn cậu bé đứng ở ngoài mép đài phun nước, làn gió nhẹ thổi mái tóc ngắn cậu bay phất phơ làm cho toàn bộ khuôn mặt cậu lộ ra, đường nét khuôn mặt tinh tế hoàn mỹ, thật sự rất đẹp. Vầng trán cao tròn mịn, lông mi cong dài như cánh bướm khẽ chớp, nhất là đôi mắt u buồn làm cho người cậu tăng thêm vài phần yếu đuối, nụ cười nhợt nhạt trên môi giống như gió nhẹ trong đêm, có thể mang đến cảm giác tươi mát sung sướng cho người khác, giống như chỉ cần lặng yên nhìn cậu thì cả người đều cảm thấy thỏa mãn.

“Em ở cùng cậu ta có khổ lắm không?” Hàn Tử Nặc không biết vì sao mình lại hỏi như vậy, anh ta hi vọng người này có thể hạnh phúc, nhưng trong lòng lại có chút chờ mong, anh ta cũng không rõ mình đã thích từ lúc nào, có lẽ sự điềm tĩnh pha chút lơ đãng của cậu đã lay động anh ta rồi.

Trần Vũ Khả có chút sững sốt, trả lời: “Không có anh, anh ấy tốt với em lắm.”

“Vậy à, vậy là tốt rồi... Anh cũng chưa bao giờ thấy cậu ta nghiêm túc như vậy.” Trong lời nói của Hàn Tử Nặc mang theo mất mát mơ hồ.

Một cột nước thật lớn vọt lên khỏi đài phun nước, lúc này âm nhạc đã lên đến cao trào, cả quảng trường phủ đầy hơi nước, đám đông cũng sôi lên theo, khắp nơi đều là tiếng hoan hô kích động của mọi người, Trần Vũ Khả cũng nhún nhảy hòa theo, Hàn Tử Nặc bị hành động trẻ con của cậu làm cho đỏ khốc đỏ cười, cưng chiều xoa xoa đầu cậu.

“Không được chạm vào cậu ấy!”

Vừa nghe được tiếng quát to giận dữ, hai người đều quay đầu lại nhìn thì thấy Phương Thư Dương sầm mặt đi qua, trong mắt ngập đầy lửa giận.

Vừa đi đến anh liền kéo Trần Vũ Khả vào trong lòng, nhìn thẳng Hàn Tử Nặc, ánh mắt tràn đầy thù địch, “Tôi cảnh cáo cậu sau này tránh xa cậu ấy ra, đừng có dây dưa với cậu ấy!”

Hàn Tử Nặc bày ra bộ dạng bất cần, khoe mắt liếc xéo anh, cười nhẹ: “Cậu có phải là quá bao đồng không? Tôi muốn làm gì cậu chả có quyền can thiệp, tôi cùng Trần Vũ Khả lui tới cậu cũng chẳng thể xen vào.”

Thái độ kiêu ngạo này của đối phương liền chọc giận Phương Thư Dương ngay lập tức, “Sao tôi không thể xen vào! Cậu ấy là người của tôi!”

Nhưng Hàn Tử Nặc hoàn toàn không thèm nhìn tới lửa giận của anh, hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt chuyển qua Trần Vũ Khả, dịu dàng nói: “Cảm ơn em đã làm bạn với anh, cùng anh trải qua một buổi tối vui vẻ, lúc này anh thật sự rất vui. Anh đi trước nhé, em còn nhớ số điện thoại của anh không? Anh sẽ không đổi số khác, có gì thì gọi cho anh bất kì lúc nào cũng được.”

Nhìn khuôn mặt ôn hòa của người kia, Trần Vũ Khả có chút phản ứng lại không kịp, lời này nghe sao cứ thấy mập mờ thế nào đó, mà Hàn Tử Nặc lúc này hình như lại quay về bộ dạng như lúc đầu vừa biết cậu, cứ thần thần bí bí, làm cho người ta không thể nắm bắt. Qua một lúc lâu mới “Oh” được một tiếng.

Hàn Tử Nặc cười hài lòng, quay người bỏ đi.

Lúc này Trần Vũ Khả có cảm giác như lọt vào mê cung, cậu thật sự không thể hiểu được những lời Hàn Tử Nặc nói rốt cuộc là có ý gì.

Đến khi khuôn mặt tuấn tú của Phương Thư Dương áp lại gần đem suy nghĩ của cậu kéo quay trở về, bốn mắt nhìn nhau, trái tim cậu tự nhiên bị bóp nghẹt, hỏi: “Sao vậy anh?”

“Em còn hỏi anh vì sao? Anh nói em đừng chạy loạn, em không nghe lời thì thôi, lại còn hẹn hò với thằng đàn ông khác, nghe nhạc nước lãng mạn quá nhỉ!”

Phương Thư Dương thật sự rất tức giận! Lúc này sau khi chào hỏi bạn bè xong anh liền lập tức trở ra tìm Trần Vũ Khả, để người kia ngồi một mình trong quán bar anh rất bất an, nhưng mà sau khi quay lại thì chẳng thấy người đâu, anh tìm khắp quán bar cũng không thấy bóng dáng Trần Vũ Khả, anh bắt đầu thấy sợ.

Anh cũng rất tự trách, nếu biết sớm thì sẽ không đến chỗ này, Trần Vũ Khả không thể hòa nhập anh cũng không phải không cảm nhận được, anh nghĩ rằng một người phải quen nhiều bạn bè thì mới có thể lạc quan sáng sủa hơn. Anh cũng hi vọng Trần Vũ Khả có thể mở rộng cửa lòng tiếp xúc với nhiều người để cuộc sống có thể phong phú hơn. Nhưng qua hôm nay thì anh biết mình đã sai rồi, bạn bè của anh cùng với Trần Vũ Khả cơ bản vốn không phải là người của cùng một thế giới, cưỡng ép họ tiếp xúc với nhau thì chỉ làm cả hai bên không thoải mái, mà khi Trần Vũ Khả bị hạ nhục anh cũng không kịp thời đứng ra bảo vệ cậu. Anh sợ bởi vì chuyện này mà Trần Vũ Khả giận rồi bỏ đi, chỉ biết điên cuồng tìm kiếm, mãi đến khi chạy tới quảng trường mới phát hiện ra hình dáng mảnh dẻ kia, khoảnh khắc đó tâm trạng của anh rất vui sướng, chỉ cần không bỏ đi là tốt rồi, anh thề trong lòng sẽ không bao giờ làm cho cậu phải chịu ủy khuất bất kì lần nào nữa, anh thậm chí còn muốn cắt đứt quan hệ với đám bạn bè kia. Nhưng thỉnh thoảng anh nhìn thấy bên cạnh Trần Vũ Khả còn có người đàn ông khác, hai người cùng nhau thưởng thức nhạc nước, một người vẽ mặt cứng chiều, một cười mỉm cười bình đạm, hình ảnh con mẹ nó thật sự rất hòa hợp, hai người nhìn xứng lứa vừa đôi đậm muốn mù mắt anh, anh không muốn nổi giận, nhưng anh thật sự không kiềm chế được!

Trần Vũ Khả sợ anh hiểu lầm, vội vàng lắc đầu, bối rối giải thích: “Không phải như vậy đâu, bọn em chỉ tình cờ gặp thôi, em vốn cũng không biết anh ta ở đây, thật đó...”

Người đang trong cơn giận dữ thì vốn chẳng thể nghe lọt tai bất kì lời giải thích nào, mặc kệ có phải là tình cờ gặp được hay không thì Phương Thư Dương cũng không dễ dàng cho qua chuyện Trần Vũ Khả đứng chung với người đàn ông khác, cho dù là hai người lúc đó về cơ bản cũng chẳng có chuyện gì, nói anh bá đạo cũng được, không biết lí lẽ cũng chẳng sao, anh phát hiện ra ý muốn chiếm giữ của mình càng lúc càng mạnh, mạnh mẽ đến mức biết rõ đó là do Hàn Tử Nặc cố tình khiêu khích nhưng vẫn rất để ý, anh sợ những dây dưa không rõ của hai người.

Anh dùng sức nắm chặt cổ tay Trần Vũ Khả, sầm mặt không nói một lời đi thẳng về phía trước, bước chân sải ra rất dài, đi rất nhanh.

Cổ tay bị siết chặt đến phát đau, Trần Vũ Khả nhăn mặt nhíu mày nhưng cũng không có vùng vẫy để thoát ra, gần như là chạy theo bước chân của anh, thật ra cậu có rất nhiều lời muốn nói, nhưng mà nhìn thấy bộ dáng âm trầm của anh thì cái gì cũng chẳng nói ra được.

Sau khi về đến nhà, Phương Thư Dương kéo thẳng Trần Vũ Khả vào trong phòng ngủ, thô bạo cởi bỏ quần áo của cậu, thô bạo tiến vào, không hề còn những cử chỉ dịu dàng, đem toàn bộ lửa giận trút hết lên người cậu, dùng sức dày vò cậu, muốn lưu lại dấu vết chỉ thuộc về mình.

Đau đớn nơi cổ tay cũng biến mất, tất cả đau đớn đều tập trung về nơi đó, Trần Vũ Khả nhìn thấy Phương Thư Dương trên người mình điên cuồng chuyển động, trong lòng cảm thấy sợ hãi, nghĩ muốn nói cho anh biết nhưng trước sau cũng không nói được lời nào, cậu chỉ có thể lặng im thừa nhận, dù sao ngoan ngoãn nghe lời cũng là tính cách của cậu.

Phương Thư Dương hoàn toàn bị đổ kị che mờ lí trí, anh không chú ý đến vẻ mặt cùng bộ dạng đau đớn của cậu, càng không hề chú ý đến nơi nào đó của người kia từ đầu tới cuối vẫn đều ửng rửng chưa từng cương lên.

Phát tiết xong, anh nhìn thấy khắp người toàn là dấu hôn, dấu cắn véo mới biết được lúc này mình có bao nhiêu bạo lực. Cúi đầu hôn lên đôi môi cậu, sau đó nhẹ nhàng mở miệng: “Tuy làm em bị thương nhưng anh cũng không hối hận, anh muốn em nhớ thật rõ anh bị thương tâm khổ sở đến mức nào, anh thiếu điều lật tung cả quán bar lên nhưng cũng không thấy em đâu, lúc đó anh sợ biết bao nhiêu em có hiểu không? Anh sợ em giận, sợ em tự nhiên bỏ đi, nhưng em lại ở cùng với Hàn Tử Nặc, đáp ứng với anh sau này không để ý đến cậu ta nữa được không?”

Trần Vũ Khả không giận, cậu chỉ có điểm mất mát, cho dù gặp phải bất kì chuyện gì thì tâm cậu cũng sẽ không thay đổi, cậu không hiểu vì sao Phương Thư Dương không chịu nghe hết lời cậu nói, thật ra cậu rất muốn nói yêu chính là yêu, sẽ không dễ dàng đổi thay, nếu đã quyết định sau này hai người sẽ bên cạnh nhau cả đời, như vậy sẽ dễ tâm chăm chút cho mối tình này, cũng không tùy tiện nóng nảy.

Cậu gạt nhẹ đầu, vùi mặt vào trong ngực Phương Thư Dương, lặng lẽ cảm nhận nhịp tim mạnh mẽ của anh. Vốn cậu có thể từ chối, nổi giận, nhưng cậu cũng không có làm như vậy, cậu biết tất cả những gì anh làm đều chỉ vì yêu, cậu không muốn làm mọi chuyện trở nên phức tạp, việc gì phải làm trái lại mong muốn của anh chứ, cậu tình nguyện cho cả hai thêm cơ hội, không muốn vì một chuyện nhỏ mà khiến tình cảm bị tổn thương.

Phương Thư Dương thích nhất sự ngoan ngoãn nhu thuận này của Trần Vũ Khả, anh liền ôm siết cậu vào lòng, nâng cằm cậu lên, hôn cậu, nụ hôn này chứa đựng thương tiếc cùng lời xin lỗi sâu sắc.

Hạ Ải sau khi ở nhà Sở Mộ tịnh dưỡng thì không thể không suy nghĩ về tương lai. Vốn anh quyết định quay về quê bắt đầu lại một cuộc sống mới, nhưng bây giờ anh lại không nỡ rời đi, tuy nhiên anh cũng không có khả năng cứ ở lại nhà Sở Mộ, sau khi cân nhắc kĩ lưỡng anh quyết định ở lại trường học lên cao học.

Khi anh đem chuyện này nói với Sở Mộ, khuôn mặt băng sơn ngàn năm của người kia thế nhưng lại lộ ra nụ cười sáng lạn. Nói thật, anh vẫn cảm thấy mặt liệt đường như thích hợp với đối phương hơn, dù sao bộ dạng đó nhìn hoài đã quen rồi, cái kiểu cười toe toét này nhìn kiểu gì cũng cảm thấy rất ngu ngốc, bất quá ngốc thì có ngốc nhưng vẫn rất dễ thương, khiến cho người ta thấy rất ấm áp.

Chủ nhân của nụ cười có phần đôn hậu kia mạnh mẽ yêu cầu anh phải ở chung, không vượt qua được những đòn tấn công mềm cứng khác nhau của người kia anh đành phải đồng ý, không thể không cảm khái duyên phận của hai người thật sự quá cầu kỳ, trước kia thì không hề có chút tiến triển, lại còn làm mặt lạnh nửa năm, khi có tiến triển thì cũng nhanh đến dọa người, mới vừa xác lập mối quan hệ thì đã bắt đầu sống chung rồi, quả thực là thần tốc!

Hạ Ải vui sướng đi trên con đường nội bộ trong trường, anh đang quay về phòng kí túc xá thu dọn đồ đạc để chuyển đến nhà Sở Mộ, anh mang theo tràn ngập mong chờ với cuộc sống ngọt ngào trong tương lai.

Lúc sắp đến cửa phòng kí túc xá thì có một người đột nhiên chặn đường anh.

Hạ Ải ngơ ngẩn cả người, nụ cười đọng lại trên mặt: “Quách Linh...”

Bộ dạng của Quách Linh lúc nào cũng lạnh lùng, nhưng sự phẫn nộ trong ánh mắt tiết lộ tâm tình của cô ta lúc này, “Hạ Ải, tao không ngờ mày lại là đứa không biết xấu hổ như vậy!”

Hạ Ải kinh ngạc, “Chuyện gì vậy? Tôi làm gì sai à?”

Quách Linh hừ lạnh, trong mắt tràn ngập sự ti tiện, nói châm chọc: “Mày không biết xấu hổ giả làm con gái lừa Sở Mộ thì coi như xong đi, tại sao không chịu buông tha cho anh ấy?! Anh ấy là người đàn ông bình thường, thế nhưng mày lại biến anh ấy thành một thằng gay, mày làm tao thấy mắc ói quá! Tương lai anh ấy phải đối mặt với cái gì mày có nghĩ dùm anh ấy không? Anh ấy sẽ bị người khác khinh bỉ bài xích, tất cả đều là tại mày làm hại anh ấy! Chỉ vì thế mà anh ấy đòi chung sống với đàn ông! Anh ấy không giống mày, người như mày thì có hề gì chứ, không chừng còn ước gì đàn ông trên thế gian này đều giống mày, nhưng anh ấy thì sao bây giờ? Anh ấy không phải biến thái! Sau này anh ấy phải sống sao hả!”

Những lời cuối cùng Quách Linh kèm chế không được mà gào thét lên, tâm tình hoàn toàn bị mất kiểm soát, bộ dáng giương nanh múa vuốt hận không thể xé xác đối phương.

So với cơn kích động của cô ta, Hạ Ải có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều: “Tôi cũng không hề ép buộc anh ta, càng không có ý dụ dỗ anh ta, tôi với anh ta có thể đi đến ngày hôm nay cũng không hề dễ dàng. Chúng tôi cũng từng dẫn đo suy nghĩ, chuyện cô nói chúng tôi cũng đã từng nghĩ đến, nhưng vẫn quyết định ở bên nhau, không ai miễn cưỡng người còn lại cả, chúng tôi chỉ nghe theo trái tim mình.”

Nghe xong lời này, Quách Linh nổi điên đến hai mắt cũng đỏ quạch, tay phải vung lên bất thành linh, hung tợn giáng cho Hạ Ải một bạt tai, móng tay thật dài cào qua khuôn mặt trắng nõn của anh lưu lại mấy vết máu, máu cũng rỉ ra rất nhanh. Mặc dù đã làm như vậy nhưng cô ta vẫn thấy chưa hả giận, lớn giọng rít gào: “Mày đúng là thằng dê tiện!!”

Hạ Ải cảm giác trên mặt bỏng rát, có dòng chất lỏng nóng ầm chảy xuống, đưa tay quẹt qua lau đi, vẫn bình tĩnh nói: “Tôi nể tình cô là con gái nên không tính toán với cô, nhưng mà cô cũng nên coi lại mình đi, muốn có được tình yêu, cũng không thể dùng thủ đoạn mà có được, mà phải dùng tâm để yêu.”

Lời này lọt vào tai Quách Linh lại giống như là Hạ Ải đang nhục mạ cô ta, cô ta cho rằng đối phương đang cười nhạo mỉa mai mình, hoàn toàn phát điên, “Tao làm tất cả cũng vì Sở Mộ, nếu như tao không vạch trần thân phận của mày, anh ấy sẽ bị mày lừa cả đời! Tất cả những gì tao nói đều là sự thật! Mày bày ra vẻ bề ngoài yếu đuối vô hại nhưng kì thật nội tâm thì xấu xa không biết bao nhiêu! Mày là đồ dê tiện!”

“Cô mới dê tiện!”

Mỗi lần đến thời khắc máu chốt, Sở Mộ liền xuất hiện. Anh ta nhìn đến khuôn mặt Hạ Ải, bộ mặt băng sơn ngàn năm lại càng thêm lạnh lẽo, trở tay giáng cho Quách Linh một bạt tai, lạnh lùng mở miệng nói: “Tôi nói rồi ai muốn bắt nạt Hạ Ải thì phải hỏi qua xem tôi có đồng ý hay không, lá gan cô cũng có vẻ hơi lớn đó!”

Một tát này giáng xuống làm cho Quách Linh choáng váng đầu óc, thậm chí ngay cả cơ hội phản ứng lại cũng không có được, vẻ mặt cô ta nhìn Sở Mộ không thể tin, liên tục lắc đầu, cô ta không có cách nào tin người kia sẽ tàn nhẫn hạ thủ đánh người như vậy, từ nhỏ tới giờ cô ta chưa bao giờ bị đánh, ngay cả cha mẹ cũng không nỡ động đến một đầu ngón tay của cô, vậy mà hôm nay cô ta lại bị người đàn ông mình yêu nhất đánh, cô ta giống như bị tâm thần, “Anh đánh em?! Anh vì một thằng đàn ông ti tiện mà đánh em?! Uống công em yêu anh như vậy!!”

Sở Mộ khinh thường: “Chẳng lẽ hôm nay cô mới biết tôi sao? Biến nhanh chút đi, còn đông dài nữa tôi đánh cô tiếp đó, ai quan tâm cô có phải là con gái hay không. Còn nữa, cô yêu ai thì liên quan gì đến tôi, tôi thích Hạ Ải, tôi đồng ý làm gay đó, cô quản được chắc!”

Lần này Quách Linh thất bại thật sự bi thảm, toàn bộ cố gắng trước giờ đều là công dã tràng, cô ta không cam lòng nhưng chẳng còn mặt mũi nào để tiếp tục đứng lại đây, òa khóc bỏ chạy.

Trên đường nội bộ trong khuôn viên trường chỉ còn lại Sở Mộ cùng Hạ Ải, hai người đứng đối mặt nhau.

“Anh chẳng lẽ không biết dù sao cô ấy là con gái sao?” Hạ Ải hỏi.

“Em bị rách da rồi.” Sở Mộ đáp.

“Sao anh lại đánh cô ấy?” Hạ Ả tiếp tục hỏi.

“Cho dù bị rách da rồi nhưng vẫn rất đẹp.” Sở Mộ tiếp tục trả lời một nẻo.

“Anh bình thường một chút được không? Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh mà!” Hạ Ả hồng mắt.

“Em dài dòng quá.” Sở Mộ cúi đầu hung hăng hôn lên đôi môi đang líu lo không ngừng của ai kia.

50. Chương 50: Vòng 1/8...

Vòng đấu tuyển chọn 16 đội mạnh của giải đấu liên server đã bắt đầu. Mỗi trận đấu giữa 2 server phải có đồng thời 3 đội thi đấu, chỉ cần 2/3 đội thắng thì mới được tính là một trận thắng. Lấy ví dụ thế này, giả sử server Phù Vân Các thi đấu với server Khánh Vân Cung, như vậy thì Phù Vân Các và Khánh Vân Cung phải lựa chọn 15 người trong số 20 thành viên rồi tạo thành 3 tổ đội, trước khi trận đấu bắt đầu thì đội trưởng 2 server được tự do lựa chọn đồng đội tham dự vào trận đấu cũng như phân chia tổ đội (tổ 1, tổ 2, tổ 3), giả sử đội A, B, C của Phù Vân Các đánh với đội D, E, F của Khánh Vân Cung, nếu như trình tự thi đấu của Phù Vân Các sắp xếp là đội C là đội thứ nhất, đội B là đội thứ 2, còn tổ đội của Khánh Vân Cung thì F là đội thứ nhất, D là đội thứ 2, như vậy khi trận đấu bắt đầu thì sẽ là C-F, B-D và A-E, chỉ cần 2 trong 3 tổ đội thắng lợi thì server đó xem như là toàn thắng, mấy trận đấu này được tiến hành theo trình tự. Chế độ thi đấu kiểu này sẽ tạo cơ hội cho tổ đội mạnh nhất của 2 server không có cách nào chạm mặt nhau, là cách tốt nhất để biết cái gì gọi là đường dài xem sức ngựa, biết thực lực của mình không bằng đối phương, dùng tổ đội thứ 3 của mình đối đầu với đội 1 của đối phương, đội thứ nhất của mình đối đầu với đội thứ 2 của đối phương, còn đội thứ 2 của mình thì đấu với đội thứ 3 của họ, tất cả mọi người đều thu thập thông tin về các đội tuyển tham dự giải đấu.

Từ lúc này trở đi, mỗi ngày đều có đem... chuyện này có cười vui, có nước mắt, có không biết phải nói gì, có thử dài, có cùng nhau nỗ lực cho cơ hội trước mắt, có không ngừng cố gắng trong quá trình thi đấu.

Trong đợt thi đấu này, Phù Vân Các trở thành tiêu điểm, trong vòng đấu bảng đã giành thắng lợi dễ dàng, bây giờ cũng dễ dàng tiến vào top 16 đội mạnh, mọi người bắt đầu chú ý đến họ, bởi vì phóng viên giải đấu luôn túc trực tại hiện trường tường thuật lại, mỗi trận đấu của Phù Vân Các đều được phát tán lên diễn đàn, mọi người giống như là muốn từ video ghi hình trận đấu tìm ra sơ hở của đội, để có thể tìm biện pháp đối phó cho trận đấu tiếp theo.

Trải qua vòng đấu loại, những trận đấu tiếp theo càng thêm đặc sắc. Ai dám vỗ ngực xưng vương? Không ai dám cả. Trong giải đấu rỉ tai nhau một câu thế này, thông tin server mình bị tiết lộ càng nhiều, tỉ lệ bị loại càng cao. Kết quả là, tất cả các server mạnh tự nhiên trở thành tâm điểm, sợ nả bắn trúng chim đầu đàn. Nhưng càng tránh né thì lại càng khiến cho gamer khác hứng thú, cũng chẳng thể chờ được mà hi vọng moi cho ra bằng hết thông tin về các tuyển thủ tham gia thi đấu.

Trận đấu tiếp theo sẽ thi với Ngọc Lâm Điện, đây là một server cao cấp, nghe đồn tất cả tuyển thủ tham dự thi đấu lần này đều là gamer RMB, tiền chính là ưu thế của họ, trang bị của mỗi người trong đội cùng pet đều là dùng tiền để đập cho ra, tất cả họ chỉ dùng thần binh cùng thần thú, bởi vì cao cấp cho nên họ cũng chẳng sợ thông tin bị tung ra ngoài, thậm chí còn đem trang bị và pet của mình đăng lên diễn đàn, cho dân chúng biết đội ngũ của họ xa hoa cỡ nào. Đánh nhau với một đội như thế, đầu tiên thì khí thế tuyệt đối không được để thua đối phương, nhưng mọi người cũng không có để trong lòng, cũng không phải là sợ kĩ thuật không bằng người ta, mà là không ai thích phô trương loại khí phách này thôi.

Trận đấu diễn ra nóng rực như bão lửa, Long Sát hôm nay vô cùng kì quặc, đã thế lại còn không cho Tiên Sĩ cùng Phi Sát ra trận. Ngoại trừ tổ đội của anh ta cùng của ABC777 thì chỉ tùy tiện chọn thêm 5 người nữa tạo thành nhóm thứ 3.

Người Ngọc Lâm Điện vốn rất kiêu ngạo, mà Phù Vân Các lại đưa đội không phải chủ lực ra trận, cái đó không phải là muốn nhận thua sao? Sở Mộ không phục, muốn tìm Long Sát nói chuyện, nhưng Long Sát cứ mặc kệ, mãi cho đến khi trận đấu bắt đầu rồi, mọi người từ trong miệng Cười với thần mới biết account Long Sát không phải do anh ta đang chơi, anh ta bởi vì có chuyện quan trọng bận đột xuất nên không thể login thành ra giao cho Phương Tiên hỗ trợ. Như vậy tất cả những gì Phương Tiên làm chính là đang trả thù? Đúng vậy, cô ta đúng là đang trả thù, cô ta cảm thấy rất chần chừ rằng Long Sát sau khi trải qua trận chém giết lúc trước đã lạnh nhạt với cô ta hơn rất nhiều, về phần lí do vì sao cho dù đối phương không nói cô ta cũng có thể đoán được, không phải là vì tự tung tự tác đem mấy phản đồ của Cực Tốc Nhất Phái gia nhập vào bang sao, cô ta cho rằng chuyện này thì có cái gì đâu chứ, Long Sát để ý đến như vậy sao. Tuy rằng không phải bởi mấy người Phi Sát nói ra sự thật trên kênh thể giới, những chuyện cô ta giấu diếm Long Sát vốn đã cho qua rồi, nhưng sự thật một khi đã diễn ra trước mắt thì bắt đầu lưu tâm, Long Sát đem đá đít toàn bộ đám phản đồ kia. Phương Tiên lại từng hứa với đám đó sẽ để cho bọn họ an ổn đứng trong hàng ngũ Chí Tôn, nhưng Long Sát tự nhiên lại đá hết toàn bộ, hoàn toàn không quan tâm đến mặt mũi của cô ta, khiến cô ta ghi hận. Cái gì mà thi đấu, cái gì mà tranh giành đệ nhất, cơ bản cô ta không cần, được đệ nhất thì có lợi gì chứ, cũng chẳng đại biểu cho cái gì, cô ta chẳng thể nào hiểu được sự nhiệt tình của đám người này, hành vi đó cô ta thấy rất buồn cười. Cô ta cũng không ngờ Long Sát sẽ tin tưởng mình, đem trách nhiệm lớn như vậy giao cho mình, mọi người không phải rất coi trọng lần thi đấu này sao, cô ta muốn tất cả phải ném mùi thất bại.

Trận đấu đầu tiên liền bị thua rất nhanh, tổ đội tạm thời kiểu này thì làm sao có thể đấu thắng đội chủ lực của Ngọc Lâm Điện, trận đấu kết thúc mọi người vừa mất mát đồng thời cũng chỉ biết thở dài, người Ngọc Lâm Điện bởi vì mục tiêu đã đề ra mà ngay trận đấu đầu tiên đã cho đội chủ lực ra trận, bọn họ chắc cũng chẳng ngờ đến Phù Vân Các sẽ phái ra đội yếu nhất, dùng đội kém nhất chống lại đội mạnh, hai lượt đấu còn lại hẳn là vẫn còn cơ hội!

Trận thứ hai là tổ đội của Chí Tôn đấu với đội yếu của Ngọc Lâm Điện, Phương Tiên không muốn bỏ sức quá nhiều, những thành viên khác trong đội vẫn cứ cõ chống trả, mọi người tạm thời không có tâm tình so đo với cô ta, đem toàn bộ sức lực dồn hết vào trận đấu, trải qua hơn một trăm chiêu cuối cùng cũng giành được thắng lợi, nghỉ lại cũng thật buồn cười, một đội chủ lực đấu cùng một đội yếu hơn thế mà phải bỏ sức tới bảy phần tám, xem chừng những phóng viên quan khán ở đây cũng được mở mắt ra rất nhiều.

Bây giờ là một đều, chỉ còn lại có lượt đấu cuối cùng, cũng sẽ quyết định ai đi ai ở, gánh nặng toàn bộ rơi xuống trên người nhóm ABC777, ngay cả Phương Thư Dương luôn rất tự tin cũng cảm thấy áp lực, hoàn toàn không có kiểu cà lơ phớt nhơ như lúc trước, tâm trạng cũng nặng nề, Trần Vũ Khả thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh cũng rất lo lắng, chẳng lẽ lần này không thể lọt vào vòng 1/8 mà thất bại ra về sao.

Phương Thư Dương thấy vẻ mặt khổ sở của cậu liền cười, vỗ vỗ bờ vai cậu, an ủi: “Đừng lo, cứ tập trung đánh là được rồi.”

Trần Vũ Khả gật đầu, nhìn lại hình ảnh trong game, mọi người hình như cũng không có giận, tụ tập lại cùng một chỗ cùng nhau cố gắng, cổ vũ tinh thần cho nhau. Trần Vũ Khả cười hiểu ý, cùng hòa nhập vào.

[Tuyệt Thế Mĩ Nữ] Kết quả trận đấu nhất định sẽ rất tốt, mọi người cùng cố lên nha!

[Loạn Sát] Mĩ Nữ bọn mình cùng nhau cố lên nha! Nói thiệt là sao tui khẩn trương quá, tay cũng đổ mồ hôi rồi, bất có có Phiêu Linh đại thần ở đây, bọn mình cần gì sợ, mấy tên đó chẳng phải chỉ có vài con thần thú sao, có gì đặc biệt hơn người khác đâu, bọn mình cũng có chứ bộ! Một con thần thú của Phiêu Linh đại thần cũng muốn mạnh hơn so với 5 người bọn họ.

[ABC777] Ha ha, đúng vậy, Loạn Sát không nói tôi cũng quên, cứ cố hết sức là được rồi, không cần tự tạo áp lực nha.

[Hồ Li 22] Chúng ta sẽ thắng! Đúng vậy! Tôi tin tưởng vào thực lực của bọn mình!

[Phi Sát] Nghĩ được như vậy là ổn rồi! Mặc dù tôi không thi đấu được, nhưng lòng tôi trước giờ đều đặt chung chỗ với mọi người. Ha ha, nói vậy có chút kiêu ngạo rồi, cố lên nha! Phiêu, em đấu, Tiểu Loạn Sát, Hồ Li, Chữ Mấu, mọi người cố lên!

[Cuồng Sát] Cho tôi chen vô một câu, Phượng Tiên có phải bị bệnh không vậy! Ưc, tôi biết lúc này không hợp để hỏi, nhưng mà bị ghen lâu quá rồi, thật sự là không phun ra không thể thỏa mãn!

[Tất Sát] thật ra tôi cũng muốn hỏi một chút, rốt cuộc là sao vậy? Cô ta làm vậy là ý gì, nếu thua trận thì cô ta cũng có lợi gì đâu chứ.

[Tuyệt Thế Tiểu Tiểu] Con mọi đó cũng ác thiệt, còn không phải là muốn bọn mình thương tâm khổ sở sao, quá ngây thơ rồi, tưởng rằng chút khó khăn đó khó thể đẩy ngã chúng ta sao, Chử Mầu, Đại thần hai người phải cố gắng lên nha! Đánh cho tốt vào! Cho con mọi kia tức chết luôn.

[Phượng Tiên] Tiểu Tiểu cô nói cái gì đó hả! Nói chuyện sạch sẽ chút!

[Tuyệt Thế Tiểu Tiểu] Là tôi nói cho cô nghe đó! Rảnh quá nhỉ, trong lòng cô không thoải mái thì cũng đừng có trút hết lên đầu người khác! Mọi người khổ cực luyện level, bỏ ra nhiều tâm huyết như vậy là vì cái gì, thế nhưng cô lại chơi trò ném đá giấu tay, đồ độc ác.

[Cười với thần] Mọi người đừng nói nữa, trận đấu sắp bắt đầu rồi, chuẩn bị ra trận kìa, chuyện Phượng Tiên chờ Long Sát về rồi giải quyết đi.

[ABC777] Đúng vậy, mọi người kiểm tra lại pet với trang bị rồi tiến vào trận đấu đi.

Trần Vũ Khả có chút khấn trương đi đến võ đài, bởi vì bên trong có rất nhiều phóng viên, bọn họ đang phỏng vấn Ngọc Lâm Điện. Một người kia khi thấy mọi người đi vào liền triệu hồi pet của mình, thật sự tất cả đều là thần thú! Dù loại kiểu dáng, vô cùng khoa trương!

Mọi người liền muốn phun nước miếng, đồng thời trong lòng khinh bỉ: thật thơ ngây!

Lúc này có phóng viên hỏi một vấn đề nhạy cảm với đội trưởng Ngọc Lâm Điện.

[Phóng viên A] Thực lực của Phù Vân Các ai ai cũng biết, trận này là trận mấu chốt quyết định thắng bại, Ngọc Lâm Điện các bạn mặc dù cường đại, nhưng đối thủ của các bạn là đại thần Phiêu Linh Thư Kiểm của Phù Vân Các, trong tay anh ta cầm một thanh thần binh cấp năm Trảm Yêu Kiếm gia tăng hai thuộc tính Mạnh mẽ và Đóng băng, các bạn có cảm thấy sợ đối phương không? Có thấy áp lực không?

Nghe câu hỏi như thế, cả võ đài thoáng cái liền im lặng, mọi người lặng im tổ đội, đôi mắt toàn bộ nhìn chăm chăm lên người đội trưởng đối phương, muốn nghe xem anh ta rốt cuộc sẽ trả lời câu hỏi này như thế nào.

Đội trưởng Biển Đá Thành Vàng của Ngọc Lâm Điện xuyên qua đám người, đi đến trước mặt cả đội, bộ dáng vô cùng cao ngạo.

[Biển Đá Thành Vàng] Mục tiêu của chúng tôi là trở thành quán quân của giải đấu, hai lượt đấu trước mọi người cũng đều thấy được, thực lực của Phù Vân Các cũng chỉ có thế mà thôi, đội chủ lực của họ phải rất chặt vật mới thắng được đội yếu của chúng tôi, tổ đội trước mặt này dựa vào cái gì có thể chống lại chúng tôi? Nếu như đối thủ là Khánh Vân Cung có lẽ chúng tôi còn có thể có chút áp lực, mấy người này coi như xong rồi, bây giờ tôi chỉ muốn đánh nhanh nhanh một chút rồi về ăn mừng.

Tên này miệng thúi kinh khủng!

Trong lòng mọi người mặc dù không phục, nhưng cũng không có nói ra miệng, bây giờ là lúc thể hiện tố chất, không cần phải tranh cãi lời qua tiếng lại, cứ so tài cao thấp ở trong trận đấu đi!

Theo thông báo từ quan sát viên võ đài, trận đấu được bắt đầu!

Biển Đá Thành Vàng nói tất nhiên đã tạo thành hiệu quả khích lệ với mọi người, vứt bỏ hết thấy suy nghĩ lung tung, toàn bộ nhiệt huyết cũng sôi trào lên, vô cùng hăng hái. Ngay từ chiêu đầu tiên Phiêu Linh Thư Kiểm liền đã khống chế được đối phương, nhưng mà đội của họ vốn là huyết đội, chỉ dựa vào khống chế cũng không tạo ra được tác dụng lớn cho lắm, phải tập trung toàn bộ hỏa lực tiêu diệt pet của họ. Ở trong trận đấu này Tuyệt Thế Mĩ Nữ đóng vai trò rất quan trọng, đối phương chắc chắn sẽ không ngờ đến đi đánh giải liền server mà lại có người mặc trang bị tăng bạo kích, mà Phiêu Linh Thư Kiểm vẫn khống chế được Nam nhân của đối phương, làm cho kẻ đó không có cơ hội ra tay, sau khi mọi người hợp lực tấn công, lượng máu của pet đối phương đã bị giảm rất nhiều, Tuyệt Thế Mĩ Nữ ra tay cho chúng nó một đòn bạo

kích chí mạng, dần dần vài con thần thú toàn bộ chết sạch, đối phương mất đi cánh tay phải lẫn cánh tay trái, bắt đầu bị rơi vào thế hạ phong, mọi người không cho bọn họ bất kì cơ hội nào, tiêu diệt từng chút một, lưu loát sạch sẽ, chỉ dừng lại khi hết thời gian, đánh một trận vô cùng hoành tráng, Phù Vân Các thẳng tiến vào top 8 đội mạnh.

51. Chương 51: Phản Công...

Tin tức Phù Vân Các lọt vào vòng 1/8 phát ra, toàn bộ server rơi vào cuồng hoan, mọi người hoan hô, chúc mừng, liên tục phóng pháo hoa, vô cùng náo nhiệt.

Nhưng có một người không cách nào vui nổi, cô ta chính là Phượng Tiên. Long Sát ở nước ngoài về sau khi vào game liền biết chuyện đã xảy ra, không nói hai lời mạnh mẽ cưỡng chế giải trừ quan hệ hôn nhân với Phượng Tiên, đá cô ta ra khỏi bang, trong giải đấu cũng không cho cô ta tham dự, thành viên bổ sung nhiều như vậy, còn sợ không có ai thay thế cô ta sao!

Hành vi quyết đoán này của Long Sát làm cho người ta tán thưởng không thôi! Phượng Tiên cũng bị trừng trị đích đáng, chuyện này thật sự là khiến cho dân tình vui sướng!

Chúc mừng xong, Hạ Ả chuẩn bị logout nghỉ ngơi thì bị mọi người vây lấy, chuyện lần trước anh còn chưa cho mọi người một lời giải thích mà, chân tướng Sở Mộ nói thì là như vậy, nhưng mọi người vẫn còn rất rối rắm, chẳng cách nào nghĩ ra được vì sao anh lại muốn chung sống với Sở Mộ.

Tiểu Loạn Sát nhiều chuyện nhất, cậu là người đầu tiên đứng ra tiến hành nghiêm hình bức cung Phi Sát.

[Loạn Sát] Đại ca anh phải thành thật khai báo, bây giờ anh đang ở đâu? Có phải ở nhà Tiên Sĩ không?

Hạ Ả biết hôm nay mà không nói thật, mọi người chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, vả lại bây giờ anh cũng không muốn giấu diếm, những người này đều là những người bạn tốt nhất của anh.

[Phi Sát] Đúng vậy, anh đang ở nhà anh ta.

[Tất Sát] Không thể nào?! Cậu thật sự ở chung với anh ta hả? Anh ta ép cậu hả?

[Phi Sát] Không có đâu, tôi tự nguyện mà.

[Loạn Sát] Đại ca! Sao anh bị gã đó đối phó dễ dàng quá vậy! Lúc trước gã ta đối xử với anh như thế nào anh quên rồi à?

[Tất sát] Đúng vậy! Hai người sao có thể sống chung được? Là gã ta chủ động hay là cậu chủ động?

Nhớ tới chuyện xảy ra đêm đó, Hạ Ả cười nhẹ nhàng, nếu như Sở Mộ không có chạy đến đúng lúc, hôm sau anh đã trở về quê rồi, như vậy hai người chính là thật sự bỏ lỡ nhau, duyên phận luôn kì diệu như vậy, mỗi khi tưởng như chẳng còn hi vọng định buông xuôi thì lại gặp được kinh hỉ không thể tưởng tượng được.

[Phi Sát] Khoan nói tới ai chủ động trước, mặc dù anh ấy đến tìm tôi, nhưng mà điều tôi muốn nói là hai chúng tôi không cần phải tính toán chuyện lúc trước nữa, cũng không nhắc lại, cứ quý trọng những gì của hiện tại, chúng tôi ở bên nhau cũng rất tốt.

[Tất Sát] Nhìn bộ dạng hạnh phúc của cậu kìa, ganh tị quá đi! Cho hỏi một câu riêng tư, hai người ai công ai thụ vậy?

[Loạn Sát] Công thụ là sao? Là gì vậy?

[Tất Sát] Ngất! Tiểu Loạn Sát à, cái này cũng không hiểu... Miểu Sát bảo vệ cũng tốt quá nha!

[Cuồng Sát] Ha ha! Loạn Sát, đợi lát nữa Miểu Sát tự mình giải thích cho cậu nha!

[Loạn Sát] Ủi, cái này tui không hiểu sao? Tam Thạch cậu giải thích liền bây giờ cho tui đi!

[Miếu Sát] Thật ra cũng không có gì, sau này sẽ giải thích cho cậu. Mọi người đừng có quên bây giờ đang bức cung Phi Sát, cẩn thận cậu ta chạy giờ.

[Loạn Sát] Đúng vậy, đúng vậy, Đại ca anh còn chưa trả lời nha!

[Cuồng Sát] Cái này không phải quá rõ ràng sao! Tiểu nhân nhi Phi Sát bị Sở Mộ ép sập?

[Tất Sát] Cái đó không được! Phi Sát cậu không thể để cho gã ta đè cậu, cậu phải phản công!

Hạ Ải gật! Đề tài này chuyển cũng nhanh quá đi, sao thoát cái đả đảo sâu tới mức này rồi, Tất Sát là hủ nữ nói sơ sơ về mấy chuyện này thì còn có thể hiểu nguyên nhân, nhưng những người khác bu theo ồn ào để làm cái gì, nhất là Tiểu Loạn Sát, công thụ còn không biết mà còn náo nhiệt vui vẻ vậy, cũng rảnh ghê luôn!

[Phi Sát] Chúng ta đổi đề tài khác được không?

[Tất Sát] Cậu nếu vẫn dùng thái độ trốn tránh, như vậy chắc chắn cậu là người bị đè! Tôi nói với cậu rất nghiêm túc này, cậu như vậy là không được đâu! Điều là đàn ông dựa vào cái gì mà chỉ có gã ta đè cậu chứ? Quan hệ của hai người là bình đẳng, cứ kéo dài gã ta sẽ từ từ trở thành chúa tể đó, chính cậu cũng sẽ quen dần, tới lúc đó thì đừng mong thay đổi tình thế!

Nghe Tất Sát nói xong Hạ Ải cũng hơi động tâm, nhưng anh cũng không muốn mình trở thành chúa tể để kèm chế đối phương, mà là nghĩ đến bài học lần trước liền có chút sợ, lần đó bị Sở Mộ chẳng có tí kinh nghiệm mạnh mẽ tiến vào thật sự khiến cho anh bị ám ảnh, bây giờ nhớ lại, nơi kia vẫn còn cảm thấy đau mơ hồ. Anh cho rằng nếu như đổi thành anh thì anh nhất định sẽ làm tốt hơn đối phương, bởi vì anh đủ dịu dàng, đủ chăm sóc, chắc chắn sẽ không làm đối phương bị thương.

Nhưng mà Sở Mộ sẽ đáp ứng sao? Nhìn bộ dạng vương giả đó của anh ta, xem ra chắc là không rồi, sao không bàn bạc với mọi người một chút chứ.

Hạ Ải giả bộ bình tĩnh, thản nhiên hỏi thăm.

[Phi Sát] Vậy tôi nên làm thế nào bây giờ?

[Cuồng Sát] Cái đó còn chẳng đơn giản sao, nói thẳng ra luôn.

[Tất Sát] Ngu, sao có thể nói thẳng được, loại đàn ông như Sở Mộ chắc chắn sẽ không chịu đâu, Phi Sát cậu có thể lợi dụng lúc gã ta ngủ thiếp đi thì cưỡng bức luôn, há há! Hoặc là bỏ thuốc gã ta, hoặc chuốc cho gã say cũng được!

[Cuồng Sát] Bà coi tiểu thuyết nhiều quá rồi! Toàn đưa ra ý gì đâu không, Phi Sát đừng có nghe lời nhỏ, tôi thấy cứ nói thẳng ra vẫn tốt hơn, cậu cứ việc hỏi gã ta có yêu cậu hay không, yêu thì cho cậu đè, cho dù không thương nhưng nếu gặp trúng tình huống như vậy thì đối phương cho dù không muốn nhưng cũng sẽ chấp nhận.

Hạ Ải cảm thấy cách này cũng được, bây giờ mặc dù cùng Sở Mộ sớm tối bên nhau, nhưng mà sau khi trải qua chuyện lần trước, Sở Mộ vẫn không có chạm đến anh, mỗi ngày ngủ chung với người mình yêu thương thì cũng sẽ có cảm xúc với chuyện kia, nhưng tình hình là anh ta cũng là một thanh niên tràn đầy khí huyết a.

Ngay lúc này Sở Mộ lại đi đến sau lưng anh, trong tay bưng theo đĩa trái cây.

Hạ Ải giật mình, vội vàng thoát game, sợ người kia nhìn thấy nội dung này giờ mọi người nói chuyện phiếm với nhau. Thật ra anh không biết Sở Mộ đã đứng sau lưng anh rất lâu, nên tất nhiên là toàn bộ nội dung cuộc nói chuyện đã đọc được hết sạch.

Sở Mộ dứt một miếng dưa vào miệng anh, làm bộ hỏi vu vơ: “Em không chơi nữa à? Lúc này anh thấy em nói chuyện phiếm với bạn bè mà.”

Hạ Ải có chút chột dạ, nói lảng sang chuyện khác: “Dứa này ngọt ghê.”

“Vậy em ăn nhiều một chút.” Sở Mộ đem đĩa trái cây đặt trước mặt anh, sau đó vòng tay ôm anh từ sau lưng, hôn nhẹ lên mặt anh, nói thầm bên tai anh: “Người em khỏe chưa?”

Hạ Ải vừa ăn dưa vừa nói: “Đã khỏe lại rồi.”

“Anh muốn em!” Sở Mộ nói khẳng định.

Hạ Ải bị dọa sợ, miếng dứa nghẹn trong cổ, liền bị ho sặc sụa.

Sở Mộ nhẹ nhàng vỗ lưng cho anh, dịu dàng hỏi: “Em yêu anh không?”

Hạ Ải gật đầu, định mở miệng nói chuyện, lại bị người kia kéo lên giường, thân hình trắng kiện của đối phương đè xuống, cả người giống như bị người kia vây lại, thanh âm của Sở Mộ lại vang lên bên tai: “Nếu yêu anh thì để cho anh làm đi, nếu không yêu anh cũng không miễn cưỡng em.”

Hạ Ải ! Đây là câu mình định nói mà, sao bị người kia cướp mất rồi.

Cuồng Sát nói quả thật vô cùng chính xác, tình huống thế này thật sự rất khó để cự tuyệt, nếu như không đồng ý thì chẳng phải thể hiện là không thương Sở Mộ sao, nhưng mà đồng ý thì thật sự là làm khó cho anh quá, thật sự là khó xử quá đi!

Thông qua mấy ngày hôm nay ở chung, Sở Mộ sớm đã quen với tật xấu dễ dàng phân tâm của anh, thừa dịp này liền trút bỏ hết quần áo anh, dương dương đắc ý: “Em không nói câu nào anh coi như là em đồng ý nha, anh biết em mắc cỡ không dám nói, lòng anh hiểu rõ mà.”

Quần áo bị cởi hết, Hạ Ải mới hồi phục tinh thần trở lại, bàn tay không an phận của người kia đang đảo quanh hông anh.

Đừng có nói là lại muốn cưỡng đến đó nha?!

Hạ Ải kinh hoàng! Hét lên: “Anh hiểu rõ cái gì?! Anh định làm cái gì? Ngàn vạn lần đừng có làm vậy nha!”

“Rõ ràng em yêu anh, cam tâm tình nguyện cho anh làm.” Sở Mộ sau khi nói xong liền không cho anh cơ hội nói chuyện, cúi đầu khóa chặt bờ môi anh, hương dứa tươi mát quần quít giữa hai người, thơm thơm, ngọt ngọt, khiến cho người ta say đắm vô cùng.

Đầu lưỡi thông thả tách hàm răng anh ra, chui vào trong vòm miệng anh dây dưa không dứt, không chỉ liếm khắp khoang miệng anh, còn không ngừng cuốn lấy lưỡi anh, không ngừng hút lấy nước bọt của anh.

Trong không khí tràn ngập tiếng hít thở gấp gáp của cả hai. Cả người Hạ Ải khô nóng, muốn xâm nhập vào cơ thể người kia, đem cả hai vào trong bể tình.

Thời gian kéo dài tựa như cả thế kỷ, Sở Mộ mới buông tha cho cánh môi anh, ngẩng đầu lên, hơi thở đứt quãng, trong mắt tràn ngập dục vọng.

Lúc này anh đã bị hôn đến choáng váng, mặt mũi đỏ bừng, ánh mắt cũng mê mang, chẳng phải mọi người nói hôn nhau sẽ bị chóng mặt sao? Bây giờ rốt cuộc anh đã cảm nhận được cảm giác này rồi, đầu óc trống rỗng, giống như là đang say, quay quay, rất mơ màng, nhưng cảm giác này thật sự rất tốt đẹp.

Sở Mộ hài lòng nhìn thấy bộ dạng ý loạn tình mê của anh, xem ra mấy hôm nay online tìm thông tin đã có tác dụng nha, đem tất cả quá trình kiểm tra lại một lần nữa trong đầu, bước tiếp theo là phải giúp nữa kia khâu giao.

Nhìn nơi kia của Hạ Ải đã cương cứng, không lớn lắm, hồng hồng, vô cùng đáng yêu. Môi chậm rãi trượt xuống dưới, lướt qua ngực, bụng, đi đến nơi kia, thoáng cái đem cậu bé ngậm vào.

Dục vọng được khoang miệng nóng ẩm bao lấy, sung sướng dâng lên cuộn cuộn như thủy triều không ngừng bao vây lấy anh, trải nghiệm như thế này anh chưa từng có, cảm giác máu huyết toàn thân đều đã tập hợp đến nơi kia, khát khao được giải thoát. Trải nghiệm thế này làm cho anh vừa cảm thấy ngượng ngùng, lí trí tạm thời kèm hãm ham muốn lại, anh nhìn Sở Mộ, xấu hổ nói: “Đừng vậy mà, bắn lắm anh.”

Sở Mộ vẫn bao lấy dục vọng của anh, ngẩng đầu lên nhìn anh, trong mắt hiện lên ý cười, sau đó lại hút mạnh thêm vài cái.

Kích thích cực mạnh khiến cho anh không nhịn được khẽ rên thành tiếng, nhìn người yêu của mình vì mình mà khâu giao, loại cảm giác thật thật kích động, trong khoảnh khắc này anh sắp không thể kiểm soát nữa rồi.

Sở Mộ đẩy nhanh tốc độ phun ra nuốt vào. Sau một tiếng hét chói tai, Hạ Ai lên đỉnh rất nhanh, toàn bộ đều phóng thích vào miệng người kia, anh vội vàng ngồi dậy, xấu hổ nói: “Em không cố ý đâu, thật sự là không có nhịn được.”

Sở Mộ cười lắc đầu, đem mấy thứ trong miệng nhổ vô thùng rác, sau đó lại áp lên người anh, vừa hôn lung tung lên xung quanh môi anh vừa thì thầm: “Em đã thoải mái rồi, bây giờ nên tới lượt anh chứ.”

Hơi thở phả ra theo lời nói mang theo mùi dịch thể của mình, nghe không tốt cho lắm, Hạ Ai có chút tức giận vì sao lúc này phóng thích nhanh như vậy, mắt mặt không thể tả, còn có cảm giác ý do vị tấn chưa hết, tuy rằng thực sự mong chờ chuyện sẽ xảy ra tiếp theo, nhưng anh lại sợ Sở Mộ làm mình đau.

Đang trong lúc rối rắm, anh thấy người kia rút ra hộp thuốc bôi trơn từ tủ đầu giường, cảm thấy vô cùng kinh ngạc: “Sao anh có mấy thứ này?!”

Sở Mộ đổ rất nhiều dầu bôi trơn lên tay, nhẹ nhàng bôi lên hậu đình anh, “Mua trên mạng.”

Trách không được mấy hôm nay Sở Mộ cứ lên mạng vô cùng thần bí, hỏi anh ta đang làm gì, anh ta cũng không trả lời, chiều nay còn ra ngoài lấy gói đồ, vừa lấy xong thì liền dấu đi, thì ra là anh ta có chuẩn bị a!

Cuối cùng Hạ Ai cũng hiểu được! Minh đây là đã rơi vào cạm bẫy do anh ta đào sẵn!

Lần này Sở Mộ rất dịu dàng, dựa theo thông tin giới thiệu trên mạng thông thả giúp anh mở rộng, mãi đến khi đụng đến một nơi nào đó liền thấy anh nhú mào, cả người run lên, hơi thở gấp gáp, miệng cũng phát ra âm thanh rên rỉ khe khẽ.

Chắc chính là chỗ này rồi, điểm G trong truyền thuyết, Sở Mộ có chút vui sướng, dùng đầu ngón tay kích thích chỗ mẫn cảm kia một chút, tay còn lại thì bóp nhẹ lấy nơi đang cương lên ở phía trước của Hạ Ai, nơi đó liền nhanh chóng rỉ ra chất lỏng trong suốt.

Cùng với tiếng thở dốc của Hạ Ai, Sở Mộ rút ngón tay ra, cúi đầu xuống hôn. Hạ Ai giống như còn đang chìm đắm trong khoái ý nên không thể thoát ra được, mơ mơ màng màng, chỉ biết triền miên trong nụ hôn của đối phương.

Hôn càng lúc càng sâu, ý chí càng lúc càng yếu đuối, Hạ Ai mơ hồ cảm nhận được có một vật thể cứng rắn nóng rực đang chạm vào phía sau của anh, di chuyển đến gần hậu hĩnh, sau đó tra vào dần dần, thông thả đẩy mạnh, thứ vừa to vừa nóng cháy kia dùng sức lao về phía trước, liền mất hút trong nơi vốn đã được chờ mong từ lâu.

Nơi ấy cũng không phải rất đau, chỉ có hơi chút khó chịu, có chút sưng lên, đợi sau khi người kia hoàn toàn tiến vào, Hạ Ai cũng chậm rãi thích ứng với cảm giác này.

Sở Mộ Cũng không có vội vã chuyển động, mà nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể trơn mịn bên dưới, cúi người liếm lên khoe môi anh, nụ hôn mang theo ý nghĩa an ủi hàm xúc, một bàn tay chuyển về phía trước bao bọc lấy dự vọng của anh, thông thả chuyển động, thật dịu dàng nhưng cũng không thiếu kích tình.

Toàn bộ cơ thể đều giống như bị tiêu đốt, nơi nào trên người Hạ Ai cũng đều rất nhạy cảm, một nụ hôn, một cái vuốt ve đều có thể mang đến cho anh cảm giác rất mãnh liệt.

Sở Mộ thấy được chờ mong trong mắt anh, chậm rãi chuyển động, tuy rằng tốc độ rất chậm, nhưng mỗi lần đi vào đều có kiểm soát, cố ý chạm đến điểm mẫn cảm kia.

Hạ Ai một mặt thừa nhận chuyển động của người kia, một mặt cảm nhận cả hai nơi trước sau đều được vỗ về, qua một chút đã khiến anh nhịn không được muốn phóng thích, hạ thân mới vừa phát tiết qua càng lúc càng cương lên, lúc này anh hoàn toàn rơi vào trong vòng xoáy dự vọng không thể kiểm soát được, anh hi vọng có được cảm giác kịch liệt hơn nữa, anh nhìn Sở Mộ, đối diện với ánh mắt của người kia, toát ra một tia khẩn cầu.

Tâm ý của người yêu cũng giống vậy, Sở Mộ hiểu được ý tứ trong mắt anh, đẩy nhanh tốc độ cùng sức mạnh...

Năm phút trôi qua, Sở Mộ vừa chuyển động vừa hỏi: “Có cảm giác không? Thoải mái không?”

Tất nhiên là có cảm giác cùng rất thoải mái rồi! Nhưng Hạ Ải sẽ không nói đâu, nhắm mắt lại hưởng thụ, thỉnh thoảng còn rên nhẹ một tiếng.

Lại năm phút nữa trôi qua, Sở Mộ gác hai chân Hạ Ải lên vai mình, gia tăng tốc độ cùng sức lực, vừa thở vừa hỏi: “Tư thế này có được không? Kiểu hồi này được hay kiểu này được?”

Tư Thế như thế này hình như có nhiều cảm giác hơn, Hạ Ải vẫn không hé răng một lời, nắm chặt cánh tay người kia, bắt đầu rên rỉ thành tiếng, tựa như sắp nhịn không được.

Thời gian lại trôi qua thêm năm phút, Sở Mộ đang ra sức di chuyển thấy bộ dạng anh như sắp lên đến đỉnh, thỉnh thoảng đưa tay nắm chặt dục vọng của anh, kích động nói: “Nhịn xuống, chờ anh cùng tới.”

Muốn phóng thích lại không phóng thích được, cảm giác kia thật là khó chịu, khuôn mặt trắng nõn lúc này bị *** nhuộm đến đỏ hồng, đôi mắt trong veo của Hạ Ải lúc này ngấn đầy nước mắt, cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện: “Thả tay đi, em... không nhịn được...”

“Không!” Sở Mộ siết càng chặt, tốc độ di chuyển càng lúc càng nhanh, sức lực bỏ ra cũng rất lớn.

Hạ Ải bị kích! Người kia nhìn vô làm gì có chỗ nào giống như là không có kinh nghiệm chứ, mấy kĩ thuật lộn xộn kia tất cả được học ở đâu ra vậy!

Tiếp theo là tiếng va chạm, tiếng rên rỉ nối tiếp nhau, Hạ Ải thậm chí còn nghe thấy tiếng nước chẹp chẹp phát ra từ hậu huyệt của mình, thật sự là quá xấu hổ! Khoảnh khắc bàn tay kia buông ra, cả hai đều cùng nhau phóng thích, căn phòng cũng trở nên yên tĩnh, toàn bộ góc ngách đều tràn ngập hơi thở ***.

Kích tình trôi qua, Hạ Ải tuy rằng thích, nhưng vẫn có chút không cam lòng, mơ mơ hồ hồ lại bị đè tiếp một lần, khi nào thì có thể leo lên trên đây?

Chớp mắt, ý tưởng lóe lên, nhào vào lòng Sở Mộ, vẻ mặt xấu hổ nói: “Có chuyện em muốn nói với anh.”

Sở Mộ hôn trán anh, “Chuyện gì vậy? Nói đi.”

Hạ Ải ngẩng đầu, mặt mũi hơi nhăn nhó khó xử: “Thật ra em không phải là thuần 0, em cũng có thể làm 1.”

Sở Mộ thực bình tĩnh, “Em thử qua rồi sao? Em đè người khác rồi sao?”

Hạ Ải lắc đầu.

“Chưa thử qua sao em biết được.” Sở Mộ nói như đúng rồi.

Về mặt Hạ Ải mong chờ: “Anh để em làm thử một lần không phải là được sao?”

Sở Mộ cười lạnh, xoay người chặn anh lại, tiểu huynh đệ bên dưới cũng rất có tinh thần, kề ngay lối vào của anh, “Chưa chi mà đã có suy nghĩ này sao, anh khuyên em nên từ bỏ ý định sớm đi, chuyện đó không bao giờ có khả năng! Nếu anh bị em làm, chắc chắn anh sẽ giết em trước sau đó tự sát! Em thế mà lại có tư tưởng thế này? Xem anh xử lí em như thế nào!”

Hậu huyệt mới làm xong nên tiến vào rất dễ dàng, thứ nóng rực kia lại sát đến. Hạ Ải kêu to: “Anh yêu em không? Nếu yêu thì để em làm, không thì chứng tỏ anh không thương em!”

“Không phải anh đang yêu em sao?” Sở Mộ nói như đúng rồi, ánh mắt đột nhiên trở nên rất nghiêm túc, hỏi: “Em đừng có nói với anh, em không cảm nhận được tình yêu của anh?!”

Hạ Ải ngẩn ra, bộ dạng đối phương thoát nhìn rất đáng sợ, liền gạt đầu lia lịa, “Em, em cảm nhận được mà, thật đó!”

Sở Mộ mở nụ cười vừa lòng, khởi động một trận chiến đấu mới.

Sau đó Hạ Ải toàn thân bủn rủn cuối cùng cũng đã hiểu ra được vì sao mình không có khả năng áp đảo Sở Mộ, bởi vì anh hoàn toàn không có được khí phách như người ta!

52. Chương 52: Ngăn Cách...

Trong vòng đấu tranh 8 đội mạnh, Tuyệt Thế Mĩ Nữ trở hết tài năng liền trở thành đối tượng khiến mọi người chú ý, cậu từ một kẻ điên cuồng cây level bèo bọt trở thành một toàn ma với khả năng công kích siêu mạnh, sự lột xác của cậu khiến cho người ta nhìn không chớp mắt, phải biết rằng sau lưng cậu còn có hậu thuẫn vô cùng vững chắc, chính là phu quân Phiêu Linh Thư Kiếm của cậu đó, hai người phối hợp với nhau không một kẽ hở, thể hiện trọn vẹn phong phạm của cao thủ!

Ba ngày sau, vòng tứ kết sẽ bắt đầu, bởi vì trận đấu với Ngọc Lâm Điện, Trần Vũ Khả tìm được vị trí chính xác của mình trong mỗi trận đấu, hiểu được lần tiếp theo cậu nên làm như thế nào thì càng thêm hoàn mỹ.

Dựa theo tình huống hiện tại, cánh cửa tiến vào chung kết của Phù Vân Các rất lớn, như vậy đối thủ lớn nhất chính là Khánh Vân Cung, bởi vì bình quân level của server đó là cao nhất, lại thêm nhân vật Tình Phong thần bí, thông tin về anh ta chẳng ai biết được, ngay cả anh ta dùng trang bị gì, pet gì cũng không ai hay, sự thần bí và cường đại của anh ta gây ấn tượng với người khác, mà nhà vô địch giải đấu thì giống như chỉ có anh ta dẫn đầu Khánh Vân Cung mới có tư cách có được.

Trần Vũ Khả nhìn bài giới thiệu trên diễn đàn nhin cười không được, từ thần bí này dùng trên người Hàn Tử Nặc rất hợp, quả thật ra rất phù hợp với tác phong trước sau như một của anh ta.

Lúc quay trở lại game, kênh bạn bè nhấp nháy sáng, vừa mở ra xe, là Nhược Ngôn nhắn.

“Chúc mừng bọn em đã vào vòng 1/8, biểu hiện của em lần này rất được!”

Trần Vũ Khả bình thần cười, thật ra đều là nhờ vào sự cố gắng của tất cả mọi người mới có thể chiến thắng, bản thân mình chỉ tình cờ trở thành người gây chú ý mà thôi.

“Đâu có đâu, tất cả mọi người đều làm tốt mà, nhưng mà vẫn cảm ơn anh!”

“Tiếp tục cố lên nha! Anh chờ em ở trận chung kết đó.”

“Okie, em sẽ cố.”

Nói tới đây niềm tin của Trần Vũ Khả bỗng nhiên tăng lên nhiều, cũng tràn ngập mong chờ đến trận chung kết.

Khi Phương Thư Dương đi vào phòng liền thấy Trần Vũ Khả vui vẻ cười trước màn hình máy tính, nhẹ nhàng đi đến sau lưng cậu thì thấy tin nhắn của Hàn Tử Nặc gửi qua.

“Ngoan ghê! Quyết định như vậy nha, anh sẽ chờ em đó!”

Trong lòng hiểu sao bị siết mạnh đau đớn, Phương Thư Dương cảm nhận thấy mùi vị bị phản bội, yên lặng quay người đi ra ngoài. Từ sau lần làm Trần Vũ Khả bị thương, anh đã tự thề với lòng tuyệt đối sẽ không bao giờ làm cho cậu bị tổn thương nữa, nhưng anh không thể chịu đựng được việc Trần Vũ Khả cười nói với người đàn ông khác, nếu tiếp tục ngốc ở đó, anh sợ lại không khống chế được mà làm ra chuyện điên cuồng.

Hiểu lầm thường thường phát sinh như vậy, nếu lúc ấy anh không bỏ đi, mà xem tin nhắn trả lời của Trần Vũ Khả, như vậy những chuyện sau đó cũng không phát sinh. Sau này Phương Thư Dương thường nhớ lại, con người luôn như thế, vì sao cái gì cũng đợi tới khi không thể vãn hồi mới biết hối hận.

Trần Vũ Khả trả lời lại rất nghiêm túc:

“Về sau anh đừng dùng lời ám muội như vậy, nếu như anh Phương Thư Dương thấy sẽ hiểu lầm em, em không muốn làm anh ấy không vui.”

Cả đêm này, Phương Thư Dương không về nhà.

Về cơ bản Trần Vũ Khả không biết anh đi hồi nào, sau khi giải quyết xong hết mọi chuyện trong game đi vào phòng khách thì đã không thấy anh, gọi vào di động của anh thì điện thoại đã tắt máy, muốn ra ngoài tìm anh nhưng ở nơi này cậu chẳng quen ai, thật đúng là không biết phải bắt đầu tìm từ đâu, cuối cùng không còn cách nào, nghĩ đến Hàn Tử Nặc, người đó có thể giúp một chút. Nhưng suy nghĩ kĩ càng thấy vẫn nên bỏ ý định này đi thôi, dù sao cậu đã đồng ý với Phương Thư Dương sẽ không gặp anh ta nữa.

Cảm giác cô độc rét lạnh khắp cả người, Trần Vũ Khả cuộn mình trên ghế salon chờ Phương Thư Dương về, cứ lặng lặng chờ, thỉnh thoảng gọi điện thoại cho anh, nhưng điện thoại vẫn tắt máy. Thời gian chờ đợi trôi qua rất lâu, giống như là dài hơn gấp mấy chục lần, không biết qua bao lâu, có lẽ là vì quá mệt mỏi hoặc là vì cảm giác kiệt quệ quật ngã cậu, cậu rơi vào trong giấc ngủ chập chờn.

Vừa tỉnh lại thì ngoài cửa sổ trời đã sáng, Trần Vũ Khả lấy tay dụi mắt nhìn về phía huyền quan, dép đi trong nhà của Phương Thư Dương vẫn còn ở đó, không hề có dấu hiệu đã qua sử dụng.

Trong lòng bắt đầu lo lắng cồn cào, Trần Vũ Khả sợ anh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, không còn tính toán được nhiều nữa, chuẩn bị đi ra ngoài tìm anh.

Trong lúc đang mang giày thì cửa mở, Phương Thư Dương mang theo vẻ mặt mệt mỏi đứng ngay đó, trên cằm cũng lún phún râu, trên người nồng nặc mùi rượu.

Thấy bộ dạng anh như vậy, Trần Vũ Khả rất đau lòng, lo lắng hỏi: “Anh đi đâu vậy? Sao cả đêm anh không về nhà?”

Phương Thư Dương nhìn Trần Vũ Khả chằm chằm trong chốc lát, không nói gì, chỉ lướt qua cậu đi vào trong nhà.

Trần Vũ Khả ngẩn người, không biết anh vì sao lại như vậy, vì sao lại lạnh lùng như thế, cậu đứng ngốc ở cửa một lúc lâu mới đi theo anh vào trong.

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy, Trần Vũ Khả giúp Phương Thư Dương chuẩn bị sẵn quần áo để thay, đẩy cửa phòng tắm đem đồ đặt lên kệ, thấy anh đang kì cọ sau lưng, cười lấy lòng: “Em giúp anh chà lưng nha, anh tự làm không có tiện.”

Phương Thư Dương vẫn không nói một lời, cũng không có dừng lại hành động của mình.

Trần Vũ Khả thấy thái độ hờ hững của anh thì nụ cười cũng cứng lại, giả bộ nói thoải mái: “Đồ của anh em để đây nha, em ra ngoài trước.” Nói xong quay người đi ra khỏi phòng tắm, tiện tay đóng cửa lại giúp anh.

Phương Thư Dương tắm xong đi ra cũng không có ngó ngang đến Trần Vũ Khả, liền ngã lăn ra giường, tâm trạng thật lâu cũng chưa thể bình tĩnh lại. Lúc này vừa mới về nhìn thấy Trần Vũ Khả ngồi mang giày trong lòng có chút đau, bộ dạng của cậu tuy rằng còn buồn ngủ, nhưng không hề che giấu được sự lo lắng, cơ thể gầy gầy ngồi bệt trước cửa, gầy ốm như thế, giống như qua một đêm đã gầy đi rất nhiều.

Giây phút đó anh rất muốn lao đến ôm siết lấy cậu, nhưng mà anh nhịn xuống, trong đầu tự nhiên lại nhảy ra chuyện tối hôm qua, vừa nhớ đến đó anh lại cảm thấy rất khó chịu, thậm chí bắt đầu nghi ngờ Trần Vũ Khả ra ngoài sớm như vậy cũng có khi chẳng phải là vì tìm mình.

Tối hôm qua anh hẹn bạn bè đi uống rượu cả đêm. Anh không muốn về nhà, muốn phát tiết, chỉ có cồn mới có thể giúp thần kinh anh say sưa, anh lại uống rượu không ngừng, hi vọng có thể quên đi chuyện phiền lòng, bởi vì chỉ cần nhớ tới câu nói kia của Hàn Tử Nặc là anh muốn nổi điên, Trần Vũ Khả rõ ràng đã đáp ứng với anh sẽ không liên hệ với Hàn Tử Nặc nữa, nhưng mà hai người đó lại bên nhau hài hòa như vậy, anh biết nụ cười vui vẻ trên mặt Trần Vũ Khả lúc đó là xuất phát ra từ nội tâm, anh nhớ ánh mắt của Trần Vũ Khả lúc nào cũng tràn ngập u buồn, thế nhưng nụ cười kia lại sáng lạn chói mắt đến thế.

Nếu có thể, anh thật hận sao mình không thể đem Trần Vũ Khả nhốt ở trong nhà, không cho cậu tiếp xúc với bất kì ai, anh muốn độc chiếm hết tất cả mọi thứ của cậu, kể cả từng nụ cười, từng lời nói, từng động tác, cơ thể và tâm hồn của cậu tất cả chỉ thuộc về anh, nhưng mà anh lại không muốn bá đạo như vậy, tâm tình rất mâu thuẫn, lần này trở về anh cũng không biết phải làm thế nào...

Trần Vũ Khả bưng một chén cháo kê vào trong phòng ngủ thì thấy Phương Thư Dương đã nằm trên giường, cậu đặt chén cháo xuống tủ đầu giường, quay người ngồi xuống bên cạnh anh, nói nhỏ nhẹ: “Anh đang ngủ à? Em nấu cho anh ít cháo kê, uống rượu hại bao tử lắm, anh ăn một chút rồi hãy ngủ tiếp.”

Đợi một lát anh cũng chẳng trả lời, chỉ có tiếng hít thở đều đều, Trần Vũ Khả khẽ thở dài, bưng chén cháo đi ra ngoài.

Đến khi toàn bộ căn phòng rơi vào tĩnh lặng, Phương Thư Dương nằm ở trên giường mới chậm rãi mở mắt ra.

53. Chương 53: Mạnh...

Đêm nay Sở Mộ giống như là thú non mới nếm qua mùi ***, quần quít lấy Hạ Ai làm rất nhiều lần, đem toàn bộ các tư thế ở trên mạng thử qua một lần với người kia. Hạ Ai giống như món đồ chơi, một hồi bị anh ta lăn qua, hồi sau bị anh ta lật lại, thời điểm kết thúc chỉ còn lại nửa cái mạng, toàn thân bủn rủn, hoàn toàn chẳng thể nhúc nhích.

Mồ hôi trên người dính chặt lấy drap giường, nhớp nháp, Hạ Ai lúc này không chỉ cơ thể khó chịu, mà cũng rất khát nước, muốn Sở Mộ lấy dùm li nước, quay đầu thì thiếu chút nữa tắt thở mà chết, Sở Mộ nằm ở bên cạnh sớm đã ngủ say như chết!

Người này sao lại như vậy chứ!

Hạ Ai cảm thấy không công bằng! Thường xuyên nghe Tất Sát nói cho dù là tra công thì sau mỗi lần làm tình với tiểu thụ thì đều vì người kia mà đem đi tắm rửa sạch sẽ, có ai như Sở Mộ chứ, bản thân thoải mái rồi thì liền mặc kệ sống chết của người khác? Chẳng lẽ sự thật với sách vở có khoảng cách chênh lệch lớn như vậy sao?

Càng nghĩ càng không cảm giác được mùi vị, cảm xúc của Hạ Ai có chút bình tĩnh lại, dùng hết chút sức cuối cùng nhắm thẳng mộng tên kia đá một cước.

Sở Mộ nghiêng người, mơ mơ màng màng mở mắt ra, biểu tình có chút vô tội.

Hạ Ai có chút chột dạ, dù sao quấy nhiễu giấc ngủ của người khác cũng không đúng, hít sâu một hơi, gào lên: “Không cho ngủ! Em muốn tắm! Em muốn uống nước!”

Kêu xong rồi, đợi cả nửa ngày cũng chẳng thấy tên kia nhúc nhích gì, tiến lại gần, anh ta thể mà vẫn còn đang ngủ! Đã thế lại còn ngáy!

Hạ Ai chết mất thôi! Thật sự là mệt đến thế sao? Chẳng lẽ đây là hậu quả của miệt mài quá độ?!

Bất đắc dĩ, Hạ Ai đành phải bỏ qua chuyện đánh thức người kia, nằm trên giường cam chịu, nhưng mà người có tính ưa sạch sẽ như anh rơi vào cảnh này thật sự là không ngủ được, trên người dính đầy dịch thể cùng mồ hôi, vừa bẩn vừa nhớp nháp, quả thực là làm cho anh chẳng có cách nào chịu được, anh hung hăng thề trong lòng, nhất định phải phản công một lần! Cũng sẽ bắt chúc y chang tên đó làm xong liền lăn ra ngủ, để cho người tên đó như nhớp, sống chết mặc bay!

Sáng hôm sau tỉnh lại, Hạ Ai ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài trời là một mảnh xám xịt, lúc anh anh có cảm giác ngày đêm đảo lộn, lúc đầu còn tưởng là chưa sáng, coi đồng hồ thì mới biết giờ đã là bảy giờ tối, anh luôn có thói quen ăn ngủ điều độ thể nhưng lại có thể nằm ngủ suốt cả ngày! Phía bên kia giường trống trơn, căn phòng lớn chỉ có một mình anh, Sở Mộ không có ở bên cạnh, trong lòng anh có cảm giác tịch mịch, buồn bã cùng mất mát.

Thử kêu một tiếng, không có ai trả lời, ngọn lửa giận vô danh xông lên tận não, Hạ Ai tự nhiên muốn mắng chửi! Chiếm được rồi thì không biết phải quý trọng sao? Tối hôm qua xong liền lăn ra ngủ, hôm nay lại không thấy bóng dáng, thật sự là quá đáng mà!

Đang trong lúc nổi nóng, cửa mở ra, Sở Mộ đi từ bên ngoài vào, thấy anh đã tỉnh, quan tâm: “Ngủ ngon không? Anh đang định kêu em dậy ăn cơm.”

Vừa nhìn thấy người kia, bao nhiêu cảm giác tủi thân đều dâng lên trong lòng, Hạ Ai quay đi nói không được tự nhiên: “Em không có sức, miệng cũng khô lắm, trên người thì...”

Hai chữ “rất bẩn” còn chưa nói ra khỏi miệng, Hạ Ai ngạc nhiên phát hiện ra cả người mình từ trên xuống dưới đã khô ráo sạch sẽ, còn mặt một cái quần ngủ bằng bông.

Sở Mộ đi đến trước giường, kéo anh ngồi dậy, lại đem quần áo đã chuẩn bị từ trước mặc vào giúp anh, xoa xoa tóc anh, khẽ môi cong lên thành nụ cười ôn hòa cưng chiều: “Trên người làm sao? Rất thoải mái phải

không? Em đúng là giống heo, ngủ kêu kiêu gì cũng không chịu dậy, lúc anh tắm cho em em cũng chẳng biết ha?”

Bình thường Sở Mộ rất ít cười, nhưng khi anh ta cười lên lại dễ nhìn đến thế, Hạ Ai tự nhiên nghĩ đến một câu nói, nụ cười của anh ta giống như gió xuân tràn qua thế gian, rất ấm áp, làm cho lòng người ta say, mang theo sự dịu dàng.

Nhìn khuôn mặt anh tuấn ôn hòa của anh ta, trong lòng có thể cảm nhận được sự thương yêu của người đó, bao nhiêu tủi thân cũng tan thành mây khói, thuận thế dựa vào trên người anh ta, nhõng nhẽo: “Em đói bụng...”

Sở Mộ không nói hai lời bế Hạ Ai đi vào phòng khách.

Khi Hạ Ai vào phòng khách mới nhớ ra trong nhà không chỉ có hai người bọn anh, còn có một cậu bạn nhỏ, nếu như bị cậu bạn nhỏ nhìn thấy hành vi ôm ấp của hai người thì xấu hổ biết chừng nào, liền vùng vẫy muốn đi xuống.

Cho dù vùng vẫy thế nào thì đối với Sở Mộ cũng thành công dã tràng, anh ta bê thẳng Hạ Ai đến trước bàn ăn, kêu vọng vào trong phòng cậu bạn nhỏ: “Sở Gia, ra ăn cơm.”

Cậu bạn nhỏ ới một tiếng, thình thịch chạy ra, nhìn thấy đồ ăn để trên bàn, im lặng một chút, sau liền thay bằng khuôn mặt tươi cười, quay qua Hạ Ai nói: “Anh ơi anh ăn nhiều chút nha, em không có đói, chắc tại hồi này ăn đồ ăn vặt nhiều quá.”

Hạ Ai bày ra điệu bộ của người lớn, tận tình khuyên bảo: “Sao lại như thế, kiêu gì cũng phải ăn chút cơm, đồ ăn vặt không thể dùng thay cơm được, ăn nhiều cũng không tốt cho sức khỏe.”

Cậu bạn nhỏ không nghe lời khuyên, le lưỡi, chạy biến vào trong phòng.

Lúc này Sở Mộ vừa mới bưng cơm từ trong bếp ra, cầm chén để xuống trước mặt Hạ Ai, nói: “Mặc kệ nó, nó không có tự ngược đãi mình đâu, khi đói sẽ tự động tìm đồ ăn, mình cứ ăn trước đi.”

Hạ Ai thở dài bất đắc dĩ, nhìn thức ăn trên bàn, cũng khá phong phú, chỉ là hình như màu sắc có chút bất bình thường, nhưng cụ thể là không đứng ở chỗ nào trong chốc lát anh cũng không nói ra được, chỉ cảm thấy hơi là lạ, hơn nữa không không nghe ra mùi gì.

“Cái này đều là anh làm sao?” Trước khi ăn cơm, Hạ Ai cảm thấy cứ hỏi cho rõ ràng thì có vẻ tốt hơn.

“Tất nhiên rồi, đây là anh làm riêng cho em đó.” Về mặt Sở Mộ rất đắc ý.

Nghe xong lời này, Hạ Ai thật sự cảm động, bao nhiêu nghi vấn cũng đều ném hết ra sau đầu. Gắp một miếng sườn xào bỏ vào trong miệng, nhai mấy miếng, thế nhưng cắn không được, nhả thì thấy ở giữa vẫn còn có máu đỏ! Vừa nghĩ đến đây là đồ ăn người kia chuẩn bị riêng cho mình, liền mặt không đổi sắc đem miếng sườn bỏ vô thùng rác.

Hành động nhỏ ấy của anh bị Sở Mộ nhìn thấy, nghi hoặc hỏi: “Sao vậy? Không thể ăn à? Anh nhớ trước kia em nói em thích ăn sườn xào chua ngọt mà.”

Hắc tuyến của Hạ Ai nổi đầy đầu, sườn này chỉ có vị mặn, căn bản không hề có vị ngọt hay chua, xem chừng anh ta ngay cả đường với muối cũng không phân biệt rõ ràng cho lắm!

Vì không muốn đả kích lòng tự trọng của người kia, liền giả vờ cười, “Không có gì, em nhả xương thôi.”

Rồi gắp một miếng rau, cắn một cái thiếu chút nữa thì bị ngọt chết! Người này quả nhiên là không phân biệt được đường với muối.

Muốn nhả ra, nhưng lại thấy ánh mắt tràn ngập mong chờ của Sở Mộ, Hạ Ai co thắt trong lòng, cưỡng chế nuốt miếng rau xuống bụng, nuốt xong còn bày cười toe với người kia.

Đồ ăn của mình làm có thể được người yêu tán thưởng, khỏi cần bàn tới Sở Mộ có bao nhiêu vui vẻ, gắp một con tôm bỏ vào trong chén Hạ Ai như đang dâng báu vật, nói: “Em nếm thử con tôm này đi, tươi lắm đó, lúc anh mua nó vẫn còn sống.”

Hạ Ai nhìn con tôm trong chén, màu đỏ đỏ, trên vỏ dính đầy tiêu, giống như rất cay. Anh là người phương Bắc, không quen ăn đồ cay, bất quá anh lại không đành lòng làm người kia thất vọng, nhắm mắt nhét con tôm vào trong miệng, quả nhiên, cay quá xá! Hơi cay xộc thẳng lên khoang mũi cùng khoang miệng, anh bị nghẹn đến sặc. Hạ Ai đánh mất luôn hình tượng, đầu lưỡi cũng thò ra, nước mắt nước mũi ròng ròng, liền phóng đi tìm nước uống, hình tượng nho nhã bình tĩnh từ xưa tới giờ toàn bộ bị phá hủy.

Lúc này anh cuối cùng đã hiểu vì sao cậu bạn nhỏ khi nhìn đồ ăn bày trên bàn lại tự nhiên không ăn cơm nữa.

Sở Mộ thấy bộ dạng anh như vậy liền hoảng sợ, đi lại gần anh hỏi đầy quan tâm: “Em sao vậy? Đồ ăn này không thể ăn sao?”

Nếu như không phải vì Hạ Ai nói không nên lời, thật đúng là muốn hỏi người kia một chút, chẳng lẽ anh ta chưa từng thử qua đồ ăn do mình chế biến sao? Đồ ăn này không phải để cho người ăn mà!

Uống vội mấy cốc nước lớn, Hạ Ai mới cảm thấy dễ chịu một chút, bình tĩnh hỏi: “Trong nhà còn đồ ăn dư không anh?”

Về mặt Sở Mộ khó hiểu: “Có, ở trong tủ lạnh, làm sao vậy?”

Hạ Ai không trả lời câu hỏi của anh ta, đi thẳng vào trong bếp, mở cửa tủ lạnh nhìn, nguyên liệu nấu ăn còn rất nhiều, mặc tạp dề vào bắt đầu nấu nướng. Lặt ra, rửa thức ăn, cắt, xào, toàn bộ quá trình diễn ra đầu ra đó, thoạt nhìn có vẻ rất có kinh nghiệm.

Sở Mộ đứng bên cạnh nhìn đến trợn mắt há miệng, một chút cũng không động tay vào, anh ta hoàn toàn không ngờ được Hạ Ai cũng biết nấu ăn, lại còn làm rất thành thạo thế này.

Không khí đầy hương đồ ăn, nghe thấy làm cho người ta phát thèm. Lúc này cậu bạn nhỏ cũng ló đầu ra khỏi phòng mình, nhìn thấy trên bàn bày đầy đồ ăn bốc mùi thơm nức mũi, ngón tay cũng liền rục rịch, bốc một miếng sườn xào nhét vào trong miệng.

Sở Mộ nhìn thấy quát lên: “Không phải em không đói bụng sao? Ăn vặt no rồi mà.”

Cậu bạn nhỏ cứ mặc kệ anh ta, bốc cái này rồi lại bốc cái kia, trong chốc lát đều đem toàn bộ thức ăn thử qua một lượt, cuối cùng còn cảm khái một câu đầy khoa trương, “Đúng là ngon quá xá!”

Sở Mộ có cảm giác khó có thể tin được, thật sự ăn ngon đến thế sao? Cũng học theo cậu bạn nhỏ bốc một miếng sườn nhét vô trong miệng, đều là sườn xào chua ngọt nhưng sườn do Hạ Ai làm tất nhiên là tốt hơn của anh ta rất nhiều, không chỉ màu sắc thu hút, ăn vô miệng thì chua chua ngọt ngọt, thêm vị thịt tươi mới, mùi vị vô cùng tốt, nhìn đến những món ăn khác do anh làm, rau xanh mơn mớn, tôm thì bóng bẩy thơm tho, quả nhiên là ăn rất ngon.

Hạ Ai xào xong món cuối cùng bưng ra ngoài thì trên bàn ăn đã sớm thành một đồng hỗn loạn, hai anh em nhà này thế nhưng đã đem toàn bộ đồ ăn ăn hết sạch, thấy trong tay anh còn bưng ra một mâm đồ ăn khác thì liền lộ ra ánh mắt chực chờ mong mỏi của chó con.

Hạ Ai thực không biết phải nói gì, giả bộ bình tĩnh đặt đồ ăn xuống bàn, lập tức liền thấy hai cái tay thò tới đĩa thức ăn, trong lòng tự nhiên dâng lên dự cảm xấu, cứ dựa theo tình huống thế này, sau này chắc chắn anh sẽ phải trở thành bảo mẫu của hai anh em nhà này!

Quả nhiên không ngoài dự đoán, cuộc sống sau này, vừa đến giờ ăn cơm, anh em nhà này liền ngồi trước bàn ăn mà chờ, bởi vì Hạ Ai làm tất cả đều rất triệt để, Sở Mộ cũng rất vui vẻ nhân nhả, ban đầu còn loay hoay giúp việc, nhưng mà phát hiện ra mình làm kiểu gì cũng không tốt như người kia, thế là liền mặc kệ, cứ chờ ăn cơm thôi.

Cuộc sống của Sở Mộ cứ vui vẻ như thế, mỗi ngày miệng được ăn cơm ngon canh ngọt, chuyện lớn nhỏ trong nhà cũng không cần anh ta quan tâm, toàn bộ đều giao cho Hạ Ai xử lý, anh ta càng nhân nhả tự tại. Quan trọng nhất là buổi tối còn có vận động đặc thù mà anh ta thích nhất, anh ta phát hiện mình càng lúc càng không thể rời xa Hạ Ai, thật sự giống như lượm được châu báu! Người kia không chỉ có bề ngoài dễ nhìn, trong bếp trên giường lúc nào cũng ngoan ngoãn, kêu làm như thế nào thì liền làm như thế ấy, quả thực là làm cho người ta muốn dừng mà chẳng tài nào dừng được.

Chỉ là Sở Mộ không biết, Hạ Ải nhìn qua tường như ngoan ngoãn nghe lời thật ra trong lòng vẫn vùng trộm bày ra đại kế phản công, tuy rằng đêm hôm đó Sở Mộ cũng đã làm bù lại, nhưng anh vẫn nhớ rõ lời thề của mình, kiểu gì cũng phải phản công một lần!

Vòng tứ kết đã bắt đầu, bây giờ là đối đầu với Khoái Hoạt Lâm, bọn họ là đối thủ rất mạnh, bởi vì Phương Tiên đã bị đá ra khỏi đội, ai cũng chẳng lo đến chuyện sẽ xảy ra trường hợp phân bổ đội ngũ bất hợp lý, Long Sát còn dụng tâm kín đáo đem Tiên Sĩ cùng Phi Sát phân vào trong cùng một tổ đội, hai người đó thuộc đội ra trận đầu tiên.

Đây là lần thứ hai hai người hợp tác với nhau, Tiên Sĩ để có thể ra tay trước tiên liền điều chỉnh tốc độ của cả đội tăng lên, từ đó mang lại rất nhiều chỗ có lợi, nổi bật hơn hẳn Khoái Hoạt Lâm. Đối phương muốn không chế anh ta thì lại bị Phi Sát phá vỡ, Phi Sát tung ra tất cả mọi chiêu thức để ngăn chặn nam nhân của đối phương ra đòn, lúc thì dùng phép thuật, lúc thì dùng Kim Cô Nhi, vội vã nhưng không loạn, phát huy trình độ cao nhất, đạt được hiệu quả tốt nhất. Phiêu Linh Thư Kiếm cùng Tuyệt Thế Mĩ Nữ vốn đã là một tổ đội ăn ý cao, còn Tiên Sĩ cùng Phi Sát ở trong tổ đội mới được tạo ra này khả năng phối hợp còn muốn ăn ý hơn, làm người của bên Khoái Hoạt Lâm trở tay không kịp, bên đó đoán già đoán non hai người này sao giống như là do một người điều khiển, thường cứ người này tung ra một chiêu thì người kia liền tung ra một chiêu hỗ trợ, thật sự rất khó phá giải. Tất nhiên toàn thể những người tham dự trận đấu của Phù Vân Các đều biết hai người này giờ ở chung với nhau, nên dùng phép thuật nào, xài chiến lược gì đều có thể nói thẳng ngay lúc đó, tự nhiên là phối hợp thiên y vô phòng, cho nên trong trận đấu này đã có thể thấy được chiến thắng của Phù Vân Các.

Đội thứ hai ra trận là do ABC777 làm đội trưởng. Trong vòng tranh 8 đội mạnh, Tuyệt Thế Mĩ Nữ sau khi trở hết tài năng đã trở thành đối tượng khiến mọi người chú ý, cậu từ một tên béo bệu chỉ biết điên cuồng cày level bỗng dưng lột xác thành một toàn ma với khả năng công kích siêu cường, cậu trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, còn phải biết rằng sau lưng cậu còn có hậu thuẫn siêu vững chắc, đó chính là phu quân Phiêu Linh Thư Kiếm của cậu, hai người phối hợp với nhau không một khe hở, thể hiện đầy đủ phong phạm cao thủ!

Qua trận đấu cùng với Ngọc Lâm Điện, Trần Vũ Khả đã xác định được chính xác vị trí của mình ở trong đội, hiểu được trận đấu tiếp theo phải làm như thế nào thì có thể phát huy hoàn mỹ mọi khả năng.

Trước khi trận đấu bắt đầu, Trần Vũ Khả đi vào đấu trường, vừa nhìn thấy người đứng giữa đấu trường trong lòng liền tràn ngập nghi vấn.

Trận này rõ ràng là đấu với Khoái Hoạt Lâm, tự nhiên Tình Phong xuất hiện ở trong này làm cái gì?

Theo bản năng liền nhìn nhìn Phương Thư Dương ở bên cạnh, người kia mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm màn hình máy tính, giống như là không có gì khác thường.

Trần Vũ Khả nhún tin cho Loạn Sát, muốn biết lí do vì sao Tình Phong đứng ở đây.

Ngay lập tức liền có tin trả lời, Tiểu Loạn Sát cũng không biết lí do, từ lúc mọi người đi vào trong đấu trường thì đã thấy Tình Phong đứng ở đây từ trước rồi, lúc này mọi người cũng có nói về chuyện này, cũng không biết vì sao.

Ngay sau đó các phóng viên cũng lục tục đi vào đấu trường và phát hiện ra sự tồn tại của Tình Phong, liền nhào qua bu lấy chẳng khác nào ong vỡ tổ, ở chỗ này có thể thấy Tình Phong đại danh鼎鼎鼎鼎 thì chắc chắn các phóng viên không thể bỏ qua cơ hội phỏng vấn anh ta rồi.

Xem ra tâm trạng của Tình Phong rất tốt, cuối cùng cũng chịu cởi bỏ tấm áo choàng mang tên thần bí ra, có câu hỏi thì liền trả lời, thái độ vô cùng chân thành.

Khi một gã phóng viên hỏi anh ta nguyên nhân đến chỗ này, anh ta cười cười, cung cấp câu trả lời.

[Tình Phong] Nói không chừng trận tiếp theo Khánh Vân Cung của chúng tôi sẽ phải đối đầu với đối thủ cực mạnh là Phù Vân Các, tôi tất nhiên là phải đến quan sát xem họ chiến đấu như thế nào rồi.

[Phóng viên B] Như vậy Phù Vân Các có rất nhiều đối thủ mạnh, ai là người thu hút sự chú ý của anh nhất? Là Phiêu Linh Thư Kiếm cầm thanh song cường thuộc tính đóng băng cùng hỗn loạn Trảm Yêu Kiếm level 5 hay là đội trưởng Long Sát, hay là Mẫn ma có tốc độ nhanh nhất toàn bộ các Server Tiên Sĩ?

[Tình Phong] Đều không phải

[Phóng Viên B] Vậy là ai?

[Tình Phong] Tuyết Thế Mĩ Nữ.

[Phóng Viên B] Câu trả lời của anh làm tôi rất ngạc nhiên! Vì sao anh không chú ý đến đối thủ cạnh tranh có thực lực cường đại mà lại đi chú ý đến đối thủ không quá nổi bật như vậy?

Câu trả lời của Tình Phong, không chỉ riêng các phóng viên cảm thấy kinh ngạc, những người khác cũng rất ngạc nhiên, nhất là Trần Vũ Khả, từ kinh ngạc có thể miêu tả chính xác nhất cảm xúc của cậu lúc này, cậu cũng không cho rằng khả năng của mình mạnh hơn ba người kia, mà Hàn Tử Nặc nói như thế cũng làm cậu thấy xấu hổ, cậu sợ Phương Thư Dương lại sẽ vì chuyện này mà tức giận.

Quay đầu, thoáng nhìn qua Phương Thư Dương ngồi bên kia, vừa vắn chạm mắt với anh, Trần Vũ Khả cường giọng: “Anh ta kì cục quá...”

Phương Thư Dương bây giờ cứ nhìn thấy Hàn Tử Nặc là tức anh ách, tên này đúng là âm hồn bất tán, đi đâu cũng đụng trúng. Lần trước chính bởi vì anh ta mà khiến cho Trần Vũ Khả bị tổn thương, Phương Thư Dương tự nhắc mình không nên nhỏ nhen như vậy, bĩu môi ra vẻ chẳng thèm để ý, “Anh còn muốn nhìn xem cậu ta có thể nói ra được câu nào hay ho không.”

Trần Vũ Khả gật gật đầu phụ họa, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tự nhiên lại cảm thấy buồn cười, xem ra là do mình nghĩ nhiều rồi, biểu hiện của Phương Thư Dương cũng không phải là quá quan tâm, bộ dạng thoát nhìn qua cũng rất bình thường. Nói chung vì người kia lúc nào cũng có thể tác động đến cảm xúc của cậu, phát hiện này làm cho cậu thoải mái hơn rất nhiều, ánh mắt cũng quay lại màn hình máy tính, cậu cũng muốn nhìn xem Hàn Tử Nặc rốt cuộc sẽ trả lời câu hỏi này như thế nào.

[Tình Phong] Ở trong giải đấu xuất hiện một toàn ma có thể xem như là khác thường, cho nên Tuyết Thế Mĩ Nữ khiến tôi cảm thấy rất hiếu kì, trận đấu trước mọi người cũng có thể thấy được biểu hiện không tồi của cậu ấy, chắc cũng sẽ khiến mọi người chú ý. Không phải nói cậu ấy với Phiêu Linh Thư Kiếm phối hợp thiên y vô phòng làm cho người khác rất khó có thể chiến thắng sao? Tôi thử đánh cược một lần, nếu cùng cầm thanh song cường bằng hồn Trảm Yêu Kiếm level 5 xem có thể phá vỡ phòng tuyến của họ hay không.

[Phóng viên B] Thì ra là vậy à! Anh cũng có thanh song cường Trảm Yêu Kiếm level 5?! Khả năng giữ bí mật quá tốt! Mọi người vẫn nghĩ đến cả game này chỉ có một thanh Trảm Yêu Kiếm mà thôi!

[Tình Phong] Ha ha, cũng chẳng phải cảm thần binh level 5 thì trở thành thiên hạ vô địch, quan trọng nhất vẫn phải dựa vào chiến thuật, tất nhiên tôi nói như vậy cũng không có ý nhằm vào Phiêu Linh Thư Kiếm, dù sao tôi cũng có Trảm Yêu Kiếm mà phải không? Chỉ là hi vọng mọi người đừng nghĩ chúng tôi là thần, tôi chỉ muốn có thể bày ra thực lực cao nhất của mình trước đối thủ cực mạnh mà thôi, chẳng thể chưa vào trận đấu mà khí thế đã bị thua được, tất nhiên tôi cũng hi vọng họ có thể thắng được trận này, tiến vào chung kết, cùng chúng tôi quyết đấu chân chính một trận.

Tình Phong nói tới câu này có bao nhiêu thú vị mọi người đều có thể nghĩ được, anh ta không phải đang ngang nhiên công kích Phiêu Linh Thư Kiếm sao? Hơn nữa anh ta sao có thể chắc chắn chuyện Khánh Vân Cung có thể đi vào trận chung kết? Nếu còn chưa qua tứ kết mà đã thu thì chẳng phải sẽ bị mọi người cười vào mặt sao!

Nhưng mà hệ thống cũng đã thông báo, báo tin Khánh Vân Cung đánh bại Tuyết Vực Quốc tiến vào bán kết.

Thông báo này hiện ra khiến cho mọi người mở rộng tầm mắt, Khánh Vân Cung có thể thắng trong thời gian ngắn như vậy, Tình Phong thật sự là đồ tư bản hút máu, xem chừng anh ta sau khi thắng trận đấu tiên là liền cố ý chạy tới đây để khoe khoang, mọi người đối với anh ta vừa ganh tị vừa hận, ganh tị là vì Khánh Vân Cung quả thực rất mạnh, mạnh đến mức vượt quá sức tưởng tượng Hận là vì anh ta thật sự quá phô trương, bày ra bộ dạng ta là số một, thật giống như anh ta là boss hoàng kim rất khó có thể chiến thắng, khiến người ta thấy ghét!

Trần Vũ Khả len lén lau mồ hôi lạnh, thầm trách Hàn Tử Nặc một trận, cảm thấy anh ta làm chuyện này thật quá rảnh, đụng tới Phương Thư Dương thì chẳng có kết cục tốt lành gì!

Mà Phương Thư Dương tùy bễ ngoài vẫn bình thản chẳng có gì, kì thực sắp bị tức chết tới nơi, từ sau khi gặp Hàn Tử Nặc ở ngoài quảng trường lần trước, suy nghĩ trong lòng tên kia thế nào anh cũng biết, anh biết tên đó rất có tình cảm với Trần Vũ Khả, nhưng lúc này anh không thể bộc phát được, anh cũng không muốn Trần Vũ Khả nhìn ra manh mối, cho nên phải kiên nhẫn.

Trận đấu bắt đầu, Phương Thư Dương đem toàn bộ oán khí trút sạch lên người đối thủ, xuống tay vô cùng tàn độc, anh muốn cho Hàn Tử Nặc thấy được thực lực của mình, trận đấu trở thành võ đài của riêng một mình anh, không ngừng phát động tấn công về phía đối thủ, ngay cả Pet Liên Huyết cũng chẳng thêm dưng, chỉ triệu hồi thần thú Lãng Đào Sa ra tùy tiện giết lung tung, biểu hiện chiến đấu hăng hái anh dùng đầm máu tươi này của anh khiến cho những người quan chiến phải trợn trừng hai mắt, nếu không phải đã biết đây là thi đấu nên không thể hạ thủ lưu thì nhất định mọi người sẽ nghĩ anh với những người đó có thâm thù đại hận.

Cho nên trận này Phù Vân Các lại thắng, ba trận thắng hai, trận tiếp theo cũng không cần đánh, hệ thống thông báo Phù Vân Các là đội thứ hai lọt vào bán kết.

Tác giả tâm sự: Đã định sửa lại chương trước bởi vì bấm sai cho nên tui đem 2 chương này gộp lại làm một, Nói chung cấu huyết thì vẫn phải có, nhưng sẽ không vô duyên vô cớ mà làm căng quá.

Nghĩ nghĩ một chút thì vẫn nên đem Phương Thư Dương biến thành hũ giấm không ngược Tiểu Khả keke

54. Chương 54: Hóa Giải...

Có thể tiến vào bán kết thì cũng cách chức vô địch không xa, có lẽ ban đầu lý tưởng của mọi người rất đơn giản, chỉ cần có thể trải nghiệm cảm giác tham gia giải đấu là được, nhưng mà đến bây giờ, theo chuỗi thắng lợi ngày càng dài thì lòng tin cũng ngày càng tăng, đưa ra mục tiêu phải đoạt được giải quán quân. Càng về sau đối thủ càng mạnh, chiến đấu càng lúc càng khó khăn, Long Sát phân phó mọi người một nhiệm vụ, đó là phải quan sát thật kĩ chiến lược trong mỗi trận đấu của đối thủ, nhất là Khánh Vân Cung thì lại càng phải coi cho kĩ, chẳng phải muốn chiến thắng kẻ thù trước tiên phải nắm rõ toàn bộ thông tin của đối thủ sao?

Trần Vũ Khả nhất nhất nghe theo lời Long Sát, đem toàn bộ Video ghi hình các trận chiến của Khánh Vân Cung xem lại một lần, xem xong thì không thể không bội phục khả năng chiến đấu của Tình Phong, Tình Phong là Mẫn nhân, lại cầm theo thanh thần binh level 5, mọi ưu thế đều bị anh ta chiếm hết, tổ đội của anh ta cũng đi theo đường mẫn, nếu phải đối đầu với đội ngũ như vậy giống như rất khó có cửa thắng, Trần Vũ Khả tưởng tượng nếu như mình đụng trúng đội đó thì sợ ngay cả cơ hội ra tay cũng chẳng có.

Dưới yêu cầu cật lực của Trần Vũ Khả, Phương Thư Dương cũng xem lại đoạn video này, dựa theo góc độ game mà nói, anh vẫn rất tán thưởng năng lực của Tình Phong, nhưng mà chỉ cần nghĩ đến ID này là do Hàn Tử Nặc điều khiển, trong lòng liền tràn ngập khinh bỉ, dựa theo hồi trước Hàn Tử Nặc thổ lộ với anh rồi bây giờ lại tỏ ra có cảm tình với Trần Vũ Khả, anh cảm thấy tên này đúng là thay đổi xoành xoạch, càng nhìn càng thấy ghét.

Nhìn vẻ mặt hâm mộ của Trần Vũ Khả anh liền chẳng thấy thoải mái, đi đến bên cạnh cậu hỏi: “Cậu ta thật sự lợi hại vậy sao?”

Trần Vũ Khả lập tức trả lời: “Đúng vậy, coi lại video em mới biết khả năng của Hàn Tử Nặc lại mạnh đến thế, nếu mình mà đấu với anh ta có khi nào bị thua thê thảm không?”

Lời vừa ra khỏi miệng, Trần Vũ Khả liền phát hiện mình nói sai rồi, giống như không nên ở trước mặt anh mà nhắc đến ba chữ “Hàn Tử Nặc”.

Quay đầu nhìn Phương Thư Dương, thấy sắc mặt anh cũng không quá tốt, trong lòng liền bối rối, “Em chỉ nói lung tung thôi, đúng rồi, tối nay mình làm gì?”

Từ sau chuyện kia, Phương Thư Dương cảm giác được rất rõ Trần Vũ Khả ở trước mặt mình rất khiếp sợ, cho dù là chuyện gì chỉ cần dính đến Hàn Tử Nặc, cậu sẽ rất cẩn thận, sợ làm anh giận.

Phương Thư Dương cười khổ trong lòng, cho dù là Trần Vũ Khả để tâm hay sợ hãi, anh đều không hi vọng cậu ở trước mặt anh mà biểu lộ ra như vậy, nhưng xét đến cùng cái này còn không phải là do anh gây ra trước hay sao?

Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu lên, dùng giọng nói ôn hòa nhất hỏi cậu: “Em đang sợ cái gì?”

Câu hỏi đột ngột như vậy làm Trần Vũ Khả khó hiểu, trong mắt cũng mê man.

Phương Thư Dương nhìn thấy thực sự rất đau lòng, từng thề rằng sẽ thương cậu yêu cậu, thế nhưng trong những lúc không chú ý lại làm cậu bị tổn thương, cũng may hôm đó cũng đã suy nghĩ lại thật cẩn thận, nếu không đợi tới khi mọi chuyện chẳng thể cứu vãn thì có hối hận cũng không kịp.

Phương Thư Dương quyết định đem suy nghĩ trong lòng nghiêm túc nói với cậu, “Em sợ anh mất hứng sao? Sợ anh lại nổi giận? Yên tâm đi, anh sẽ không bao giờ làm giống trước đây nữa, chuyện này làm ra thật sự rất buồn cười, thế nên làm em bị tổn thương anh cũng không có phát hiện, em không cần phải cẩn thận hay để ý đến như vậy trước mặt anh, em không làm sai gì cả! Chỉ có anh rất quá đáng thôi... Bắt đầu từ lúc anh cho rằng em sẽ hiểu rõ anh làm như vậy đều bởi vì anh yêu em, thành ra em cũng sẽ không tính toán, nhưng em trốn né làm anh biết được rằng mọi chuyện đều đã sai. Hôm đó anh suy nghĩ rất nhiều, tối hôm đó anh không nên chưa nghe em giải thích gì mà đã có kết luận bậy bạ, nhưng không phải là do không tin tưởng em đâu. Về phần Hàn Tử Nặc, cứ mặc kệ cậu ta, anh không muốn bởi vì cậu ta mà hủy hoại đi tình cảm của mình, thật sự không đáng... Vũ Khả, tha thứ cho anh được không?”

Nói cũng đã nói rồi, Trần Vũ Khả tự nhiên có cảm giác thoải mái như trút bỏ được gánh nặng, trong thời gian này cậu cũng không quá vui vẻ, trong lòng lúc nào cũng có chuyện đè nặng, không thể xả tan, dù sao sống mà cứ phải nhìn vào sắc mặt người khác cậu cũng cảm thấy rất áp lực. Mà bây giờ nghe được những lời này, cậu cảm giác anh đã trở lại như xưa, vẫn là Phương Thư Dương lúc nào cũng dịu dàng, thương yêu cậu nhất.

Trần Vũ Khả chậm chậm dựa vào người Phương Thư Dương, gật đầu nhẹ nhẹ.

Phương Thư Dương thuận thế kéo cậu vào trong lòng, cúi đầu hôn lên khóe môi cậu, nụ hôn này không hề mang theo bất kỳ dục vọng nào, chỉ có quyến luyến thật sâu chuyển thành tình cảm ngọt ngào sâu đậm.

Phản công đại kế của Hạ Ái tạm thời gác lại, lần này nhà sản xuất game tổ chức một sự kiện, tất cả những ai tham dự vào vòng bán kết đều sẽ tập trung lại ở trụ sở chính mặt đối mặt quyết đấu với nhau, tất nhiên sẽ tài trợ chi phí ăn ở cho gamer, còn bao luôn vé máy bay, mà trụ sở chính của game đặt tại thành phố Z, thời điểm Phương Thư Dương nhận được tin này liền đồng ý mời mọi người một bữa, làm tròn trách nhiệm của chủ nhà. Sự kiện này khiến cho mọi người rất hài lòng, dù sao những gamer có tiếng nhất trong game đều tụ về một chỗ, cơ hội như vậy thật sự rất hiếm. Qua vài ngày nữa thì mọi người từ Bắc vào Nam đều sẽ tề tựu về thành phố Z, cho nên trong lòng hưng phấn rạo rức thế nào thì không cần phải nhắc tới nữa, Hạ Ái cũng hoàn toàn chìm đắm trong trạng thái hưng phấn, căn bản chẳng có tâm tư nghĩ đến những chuyện khác.

Hơn nữa phản công có thể dễ dàng đến thế sao? Nhất là nghĩ đến đối tượng muốn áp đảo lại là một tên rất đáng sợ. Cho tới bây giờ Hạ Ái còn chưa có nghĩ ra được biện pháp toàn vẹn nào cả, không chỉ khiến cho kế hoạch phản công thành công, mà Sở Mộ sau đó cũng không gây rắc rối, muốn đạt được cả hai thật sự rất khó, cho nên anh quyết định tạm thời bỏ qua chuyện này, chờ đến khi đến thành phố Z tham dự giải đấu rồi tiến hành cũng chưa muộn.

Mà mọi người sau khi biết quyết định của anh thì cảm thấy rất không ổn, Tất Sát cho rằng chuyện phản công không thể buông tha, thời gian càng kéo dài thì lại càng khó thực hiện, sẽ giống như dùng dao sắc chặt dây rối cho nên phải giải quyết sớm đi, Cuồng Sát thì rất đồng ý với cái nhìn của Tất Sát, hi vọng Phi Sát sẽ bày ra khí phách đàn ông, áp dụng thủ đoạn sấm sét buộc Sở Mộ phải đi vào khuôn khổ, không thể

không đồng ý rút lui trong trật tự, nếu không làm thụ riết thành quen, về sau muốn công cũng rất khó, mà Loạn Sát ở một bên lại ồn ào, kêu gào tối nay nhất định Hạ Ai phải phản công.

Mọi người sôi nổi giúp anh vạch ra mấy kế hoạch phản công.

Cách số 1: Uy hiếp! Có thể chụp lấy nhược điểm của đối phương rồi uy hiếp, nếu đối phương không đồng ý thì dùng chia tay ra đe dọa.

Hạ Ai lập tức phủ định cách này, thứ nhất đừng nói là mình chẳng nắm được chút xíu nhược điểm nào của Sở Mộ, thứ hai nếu lấy chuyện chia tay ra đe dọa thì không khỏi quá mức tùy tiện, nếu đối phương không chịu đe dọa mà đồng ý chia tay thì biết làm sao bây giờ?!

Cách số 2: Dụ dỗ! Muốn hoàn thành kế này thì đầu tiên phải chấp nhận vứt bỏ hết sạch mặt mũi, xuất ra toàn lực đi quyến rũ đối phương, có thể... *** dâng dụ dỗ đối phương, khiến cho đối phương không thể kềm chế được, sau đó nhân lúc đối phương chưa chuẩn bị, liền phản công, trong lúc cần thiết có thể dùng vài thứ như thắt lưng, dây thừng, dây trói bla bla bla.

Không cần phải nói cách này cũng bị Hạ Ai bỏ qua, anh vẫn tự mình hiểu được anh thật sự không có cách nào biến mình thành dụ thụ.

Cách số 3: Giả bộ đáng thương! Nói chung chẳng có mấy tên đàn ông nào có thể đỡ được tình cảm của người yêu, nếu bổ sung thêm đôi mắt ngân ngấn nước thì lại càng chẳng thể địch nổi, giả bộ làm kẻ yếu đuối, vừa nói tình vừa nói lý, hướng dẫn từng bước, dùng nước mắt đối lấy đồng tình của đối phương, rồi đưa ra yêu cầu, xem ra đối phương cũng không từ chối đâu.

Tự hỏi một lúc, Hạ Ai vẫn bỏ qua cách này, con người Sở Mộ anh hiểu rất rõ, đây là một tên mềm cứng đều không ăn!

Cách số 4: Mê gian! Cho đối phương ăn trái cây, nước uống, đồ ăn này nọ có bỏ thuốc, nhưng cần phải tránh vội vàng quá độ khiến cho đối phương thấy sự khác thường...

Mọi người vừa mới nói một nửa Hạ Ai liền bỏ qua ngay lập tức, nếu như mà làm thật thì Sở Mộ chắc chắn sẽ nổi điên rồi giết người ngay sau đó, hậu quả không thể tưởng tượng được! Hơn nữa trê thế này rồi thì đi đâu để đào ra thuốc mê chứ?!

Mọi người còn muốn nói tiếp, Hạ Ai cũng chẳng còn muốn nghe, anh cảm thấy mấy người này chính là rảnh quá không có gì làm cho nên lôi anh ra tìm niềm vui, quyết định không thêm để ý đến họ nữa logout khỏi game nghỉ ngơi. Trước khi logout một giây thì nhận được tin nhắn của Tất Sát.

“Nhận được kinh hỉ chưa?!”

“Kinh hỉ gì?”

“Xem ra chưa có tới! Cậu đợi chút nữa đi!”

Tất Sát thường xuyên thần thần bí bí như vậy, Hạ Ai cũng không đem chuyện này để vào lòng, liền thoát game, lúc đi vào phòng khách thì không thấy Sở Mộ đâu.

Cậu bạn nhỏ không biết ở đâu chạy ra, kéo anh đi đến ban công, chỉ chỉ vào hai bóng người bên dưới, ngạc nhiên nói: “Anh ơi, anh nhìn kia!”

Bởi vì quá xa, Hạ Ai không thấy rõ biểu tình của hai người đó, cho nên cũng không đoán được họ đang nói cái gì, không khỏi thắc mắc đầy trong lòng.

“Ừ! Em biết rồi! Anh Hai em ngoại tình!” Cậu bạn nhỏ vỗ đùi cái bốp, nói vô cùng chắc chắn, bộ dạng như là đây hiểu hết rồi nha.

Hạ Ai nghe xong cảm thấy buồn cười, đứa bé này nhỏ xíu mà cũng hiểu được cái gì gọi là ngoại tình sao?

Xoa xoa cái đầu đỏ của cậu, kéo cậu ngược vào trong phòng khách, “Em còn nhỏ đừng có nói bừa, đợi anh Hai em quay về rồi mình hỏi là được mà.”

Cậu bạn nhỏ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép liền léo nhéo “Anh thật sự không cảm thấy chút nguy cơ nào sao? Anh Hai em là người vô cùng không thành thật, anh đang hẹn hò với người khác ở dưới nhà kia, anh không thấy lo sao! Coi chừng sau này anh đá anh!”

“Em nhìn chỗ nào thấy anh ấy không thành thật?” Hạ Ai cười hỏi, tất nhiên là không xem trọng lời cậu bạn nhỏ nói.

Cậu bạn nhỏ thở hồng hộc gừ gừ nói: “Mình chờ coi là biết liền chứ gì!”

Vừa dứt lời, Sở Mộ đã quay lại, Hạ Ai nháy mắt với cậu bạn nhỏ, cố ý hỏi: “Anh mới đi đâu vậy?”

Ánh mắt Sở Mộ có chút tránh né, “Xuống dưới nhà mua ít đồ.”

Nghe xong câu này Hạ Ai không khỏi trợn tròn mắt, anh không ngờ đến Sở Mộ sẽ nói dối, nhìn vẻ mặt đắc ý của cậu bạn nhỏ mà lòng anh rầu rĩ, hỏi lại: “Anh mua gì vậy?”

Sở Mộ đi vào trong phòng, trả lời: “Không mua gì hết, mấy thứ muốn mua ở cửa hàng tiện lợi hết rồi nên về.”

Người này nói xạo mà trợn trắng mắt vậy sao, nói xạo mà mặt không đỏ tim không đập luôn! Chẳng lẽ anh ta làm chuyện gì không thể cho người khác biết?

Hạ Ai bắt đầu không thể xuôi theo cho qua được, đi theo anh ta vào trong phòng, chỉ tay vào túi đồ trên tay anh ta tiếp tục hỏi: “Anh cầm cái gì vậy? Không phải anh không mua gì sao, vậy cái đó là cái gì?”

“Không có gì hết.” Sở Mộ rất bình tĩnh.

Đã bị hỏi đến thế mà còn chưa chịu nói sự thật! Hạ Ai nổi giận rồi! Xông lên muốn cướp túi đồ khỏi tay người kia, “Lúc này em thấy anh với một cậu trai nào đó đứng dưới lầu cười cười nói nói, thứ này là cậu ta đưa cho anh phải không? Anh còn dám xạo em!”

Sở Mộ cười cười, đưa gói đồ lên cao, “A, phải không? Bị em phát hiện rồi.”

Nhìn bộ dạng không thèm để tâm của đối phương, Hạ Ai thiếu chút nữa bị tức chết! Liều mạng muốn cướp cái túi đồ kia, nghĩ xem rốt cuộc giữa hai người đó có bí mật gì không dám cho người khác biết.

“Gừ! Rốt cuộc thừa nhận rồi! Thành thật giao đồ ra đây, nếu không em không để anh yên!”

Hạ Ai xem ra là giận đến mất lí trí rồi, nếu không anh sẽ phát hiện ra bộ dạng mình bây giờ giống như là phát hiện ra ông xã mình nuôi bồ nhí, giấm chua tận trời.

Bộ dáng Sở Mộ vẫn rất vô tâm vô phách, cũng không có đưa đồ cho anh, mà hỏi ngược lại: “Em thật sự muốn biết trong này có gì à?”

Toàn bộ sự chú ý của Hạ Ai đều đặt hết vào cái gói đồ kia, nụ cười giả dối trong mắt đối phương anh cũng chẳng nhận ra, “Tất nhiên rồi, anh nếu không làm chuyện gì khuất tất thì đưa cho em coi!”

“Không hối hận nha? Coi là phải xài đó...” Sở Mộ bày ra bộ dạng như là rất suy nghĩ cho anh.

Đối phương càng tỏ ra bí mật, Hạ Ai lại càng muốn biết, bật thốt: “Dùng cái gì? Cứ vậy đi, em mặc kệ! Em muốn coi, tuyệt đối sẽ không hối hận!”

“Tốt lắm, vậy xem đi.” Sở Mộ đem cái túi to đó để xuống giường.

Hạ Ai lập tức nhào đến, mở cái gói to ra thấy đồ bên trong mặt liền đen sì, trong đó toàn là đồ chơi ***, đủ loại kiểu dáng, chủng loại vô cùng đa dạng!

“Anh đem mấy thứ này về là sao hả?! Cậu bé kia vì sao lại đem mấy cái này đưa cho anh? Hai người rốt cuộc là sao hả!!”

Sở Mộ cởi bỏ nút áo, “Câu hỏi này em không thể hỏi anh, hẳn là nên đi hỏi đám bạn bè của em kia, đây là mấy cô đó nhờ người đưa em!”

Hạ Ai nghĩ đến cái kinh hỉ mà Tất Sát nói trước khi logout, đừng nói là cái này nha?! Nghĩ lại một chút tự nhiên thấy cậu bé kia có chút quen mặt, hình như là em của Tất Sát thì phải?

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Sở Mộ cởi áo xong thì cởi đến thắt lưng, “Hồi này em để di động ngoài phòng khách, thằng nhóc kia gọi đến lại bị anh nghe máy, nó liền cho rằng anh là em, cho nên anh chỉ đành phải giúp em nhận đồ mà thôi.”

Thì ra mọi chuyện là như vậy! Hạ Ai cảm thấy năm nay kết giao bạn bè phải cẩn thận một chút, sao lại biết mấy tên hại bạn thế này! Vừa rồi còn đồng ý với Sở Mộ cái gì ta? Mấy thứ này chẳng lẽ thật sự muốn dùng qua trên người mình một lần?!

Hạ Ai kinh ngạc! Nhìn người kia đã cởi luôn cả quần, trên người chỉ còn lại mỗi cái quần lót, trong lòng liền có dự cảm mãnh liệt, phóng nhanh xuống giường, lao ra ngoài cửa giả bộ phần nộ: “Anh lén xâm phạm tự do cá nhân của em, em không bao giờ thêm để ý đến anh nữa!”

Sở Mộ giống như là có thuật di đại pháp, Hạ Ai còn chưa lao ra tới cửa đã bị anh ta chặn lại, một phen chớp lấy Hạ Ai ném thẳng lên giường, không nói hai lời liền đè xuống, rút một sợi dây thừng trong cái túi kia ra, trói anh lại vô cùng thành thạo, đem mấy đồ chơi kia xếp trước mặt anh, đùa giỡn: “Mình xài cái nào trước bây giờ?”

Hạ Ai muốn điên rồi, liền cầu xin tha thứ: “Em cái gì cũng không dùng! Thả em ra... Mấy thứ này nhìn đáng sợ lắm!”

Sở Mộ lúc này thành linh phát hiện một tờ giấy nhỏ nhỏ trong túi, sau khi đọc xong thì cười một phát, giơ tờ giấy lên trước mặt Hạ Ai, hừ lạnh, “Thì ra em còn chưa có chịu từ bỏ ý định, giỏi lắm, hôm nay anh sẽ cùng em chơi cho đã.”

Hạ Ai nhìn nội dung viết trên tờ giấy thiếu chút nữa thì hôn mê! Kiểu này chết chắc rồi!

Mấy chữ đó là do Tất Sát viết —

Hạ Ai tiểu công! Kinh hỉ này không sai chứ! Đây chính là mấy người bọn tui góp tiền lại mua cho cậu đó, cái bình đồ kia là thuốc mê nha! Há Há! Cứ yên tâm mà xài bọn nọ trên người Sở tiểu thụ đi, cũng đừng có phụ ý tốt của bọn tui! Tối nay nhất định phải phản công thành công nha, chờ mong nhận được tin tức tốt của cậu! Nhớ là đạt được mục đích rồi thì cũng đừng có quên trả lại tiền cho bọn này, cố lên!

55. Chương 55: Đi Chung Đường...

Máy bay lao lên trời, để lại dấu vết xinh đẹp.

Hôm nay mọi người đáp máy bay đến thành phố Z tham dự giải đấu giành ngôi vô địch, khoảnh khắc kích động lòng người sắp đến, mọi người ai nấy đều rất hưng phấn, vừa lên máy bay Tả Khê liều riu ra riu rít nói không ngừng nghỉ, chỉ có một mình Hạ Ai có vẻ bình thản, im lặng ngồi trên ghế mình nhìn ra bầu trời bên ngoài cửa sổ, giống như là đang có tâm sự gì đó. Người cẩn thận lúc này sẽ phát hiện, tuy rằng Hạ Ai biểu hiện như rất nhẹ nhàng bình thản, nhưng mà lỗ tai anh thì vẫn đỏ rực, trong mắt cũng lóe lên những tia sáng bất thường, có chút không được tự nhiên, có chút xấu hổ, còn có chút cảm thấy thẹn.

Về phần vì sao lại như vậy? Mọi chuyện nên quay lại tối ngày hôm đó.

Đã nói trước Sở Mộ không phải là người dễ chọc vào, phản công đại kế của Hạ Ai bị anh ta phá vỡ, anh ta quyết định phải dạy dỗ ai kia thật tử tế, muốn cho người kia nhớ thật lâu, sau này đừng có bao giờ nhắc lại chuyện này nữa, cho nên anh ta muốn đem tất cả đồ chơi lớn nhỏ xài hết trên người Hạ Ai.

Hạ Ai bị trói ở trên giường thật sự là kêu trời trời không thấu gọi đất đất không nghe, toàn bộ phòng tuyến tinh thần đều bị đổ sập, sợ tới vài cả linh hồn, khóc ròng cầu xin tha thứ. Nhưng mà mặc kệ anh nhìn có bao nhiêu đáng thương, kêu gào có bao nhiêu thảm thiết, Sở Mộ đều mắt đét tai ngơ, tuyệt đối không chịu mềm lòng, đầu tiên là hạ thuốc mê với anh, sau đó thì lấy từng món đồ thử qua trên người anh. Hạ Ai giống như chuột bạch trong phòng thí nghiệm, không có sức chống trả chỉ có thể ngoan ngoãn chịu trừng phạt.

Có lẽ lúc đầu Sở Mộ chỉ nghĩ trừng phạt anh một chút, nhưng mà nhìn bộ dạng anh sau khi dùng qua thuốc mê thì lại thay đổi ý kiến, cảm thấy đây đúng là cơ hội tuyệt vời để gia tăng tình thú của hai người.

Suốt ba ngày trời cả hai người đều trải qua trên giường, mấy món đồ Tất Sát nhờ người mang đến đều được xài hết, hai người đều thử chơi rất đa dạng, ngày nào cũng có trải nghiệm mới. Chơi đến đã đời, Sở Mộ cho ra một kết luận Hạ Ai trời sinh đã có thể chất *** đẳng rồi, chỉ một kích thích nhỏ cũng có thể tạo thành phản ứng rất lớn, hoàn toàn không kiềm chế được. Hạ Ai nghe xong xấu hổ muốn chết, anh phát hiện không ngờ mình lại có tiềm năng làm M! Mấy món đồ kia khi dùng ở trên người anh chẳng những không bài xích ngược lại còn cảm thấy rất kích thích, rất có cảm giác. Mà Sở Mộ đối với chuyện dạy dỗ anh cũng rất hưởng thụ, mỗi một lời nói, mỗi một động tác đều làm anh rất hưng phấn, anh ngập chìm trong cơn xoáy *** mà không thể tự kiềm chế, nhưng mà anh kiểu gì cũng chẳng thể tiếp nhận suy nghĩ trong lòng của mình, kiên trì cho rằng đây là bởi vì cơ thể mình quá mất cảm nên mới vậy mà thôi.

Sở Mộ tất nhiên cũng sẽ không vạch trần anh, ác ý tự nhiên dâng lên, thế là tìm cái digital camera ghi lại toàn bộ quá trình này, dùng nó để áp chế anh về sau, để coi anh có còn dám nhắc tới chuyện phản công nữa hay không.

Nếu nói Sở Mộ là loại người cứng mềm không ăn chẳng thể uy hiếp, vậy thì Hạ Ai hoàn toàn ngược lại, trải qua uy hiếp không ngừng liền lập tức đầu hàng, cái này thì làm cho Sở Mộ như cá gặp nước, càng trở nên vô cùng cần rõ.

Nhược điểm rơi vào trong tay người khác, Hạ Ai đành phải tự nhận mình xui xẻo, Sở Mộ nói cái gì anh liền phải làm cái đó, không dám cãi lại nữa lời.

Ba ngày trôi qua, trước khi ra ngoài Sở Mộ còn dè anh ra giường yêu thương một phen, sau đó còn đưa ra một yêu cầu nho nhỏ, muốn nhét một cái bóng rung vào phía sau anh.

Hạ Ai vừa nghe xong thì muốn điên luôn, chết sống gì cũng mặc kệ! Chuyện này nếu như bị phát hiện thì anh thật sự chẳng còn mặt mũi gặp ai!

Nhưng Sở Mộ đã có ý này, thì chắc chắn muốn làm cho bằng được, lại tung chiêu sát thủ, dùng video uy hiếp anh, nếu anh không đồng ý liền tung đoạn video này ra ngoài.

Hạ Ai xui xẻo sau khi trải qua một hồi đấu tranh tư tưởng kịch liệt, đành phải rung rung đồng ý, anh cho rằng mình chỉ cần giả bộ bình thần thì sẽ không bị ai phát hiện, nhưng nếu đoạn video kia mà bị người khác biết, anh thật sự không cần sống nữa! Thật ra anh cũng chẳng chịu nghĩ lại, Sở Mộ là tên phi thường bần xỉn, làm sao có khả năng đem mấy đoạn video kia ra chia sẻ với người khác chứ, mấy thứ tốt vậy tất nhiên là phải cất kỹ làm của riêng rồi!

Cho nên lúc này Hạ Ai đang phải ở trong tình trạng dầu sôi lửa bỏng, chịu không biết bao nhiêu là dày vò, toàn lực chống đỡ lại từng đợt chấn động phát ra từ trái bóng rung, kiệt sức khắc chế bản thân không được biểu hiện ra vẻ mặt khác thường, miễn cho bị người khác phát hiện. Nhưng mà Sở Mộ lại vô cùng xấu xa, cơ bản không chịu bỏ qua cho anh, lâu lâu lại dùng tay vô tình cố ý vuốt ve phân thân đang cương cứng của anh, kích thích trước sau lần lượt thay đổi làm anh khó có thể kiểm soát, nhưng chỉ cần nghĩ đến mình đang ở đâu thì lại phải mạnh mẽ ép dục vọng thấp xuống, thật sự vô cùng khó chịu. Anh thật sự muốn phát điên! Nếu biết trước như thế này thì cho dù không đi đến thành phố Z thì anh cũng sẽ không đáp ứng yêu cầu biến thái kia.

Hạ Ai đem toàn bộ chuyện mình gặp phải đổ hết xuống đầu bạn bè, hung hãn trừng mắt nhìn đám người kia, oán khí lượn lờ quanh người dày đặc.

Tất Sát vừa mới quay đầu, bị ánh mắt oán hận của anh làm cho hốt hoảng, vội hỏi: “Hạ Ai cậu làm sao vậy? Bộ dạng thấy ghê vậy!”

Hạ Ai không trả lời, khề hừ một tiếng quay đầu đi chỗ khác.

Tất Sát bị anh làm cho kích thích, nghĩ nghĩ cũng đâu thấy mình làm gì đắc tội với anh, sao lại phải dùng thái độ ác liệt dữ vậy?!

“Này, ý cậu là sao hả? Sao lại quăng bộ mặt đó với tui? Nhìn chẳng dễ thương chút nào!”

Một câu gào lên này của Tất Sát liền kéo sự chú ý của mọi người về bên này hết. Tả Khê ngồi ở hàng đầu thậm chí còn chồm cả người ra đằng sau, bộ dạng vô cùng khoa trương.

Hạ Ai thấy mọi người đều trưng bày bộ dạng tò mò ra thì hắc tuyến nổi đầy đầu, đều thay người khác cảm thấy bị dọa! Có ai lại hét lên như vậy trên máy bay chứ, Mấy người kia cũng phải chú ý khi ở nơi công cộng chứ! Hạ Ai không thèm chú ý đến Tất Sát, tự mình lầm bầm: “Còn hỏi ý tôi là sao? Đều tại bày quỉ sứ mấy người làm hại...”

Giọng nói của Hạ Ai rất nhỏ, ngay cả Sở Mộ ngồi bên cạnh anh cũng nghe không rõ, nhưng Tất Sát lại đọc được khẩu hình của anh, hiểu kì hỏi: “Bọn tui hại cậu cái gì? Nói ra coi nào.”

Hạ Ai sững sốt, chuyện xấu hổ như vậy sao anh có thể nói ra khỏi miệng được chứ, ngẩng đầu lên vút cho mọi người ánh mắt xem thường.

Anh càng như vậy, Tất Sát lại càng muốn biết lí do, đem mục tiêu chuyển sang Sở Mộ, nịnh nọt: “Anh đẹp trai, tiểu thụ nhà anh bị sao vậy? Có chuyện gì thế?”

Sở Mộ cười không nói, dùng khoe mắt liếc nhẹ Hạ Ai một cái, phát hiện mặt người kia hơi đỏ, tâm trạng liền tốt lên.

Bộ dạng bí hiểm của hai người toàn toàn khơi gợi sự tò mò của mọi người, Tất Sát thành linh nghĩ đến mấy món đồ nho nhỏ lúc trước, liền hiểu ra ngay, Hai chuyện này chắc chắn có liên quan tới nhau! Liền đá lông nheo với Hạ Ai, quan sát Sở Mộ, bộ dạng rất đáng khinh, “Ai ui, mấy đồ lần trước gửi qua xài được không? Hiệu quả thế nào?”

Không nhắc tới thì tốt, nhắc tới Hạ Ai liền tức khí, nhưng lúc này bởi vì có chút lí do xấu hổ nên anh còn chưa có bộc phát, cường chế lửa giận ở trong lòng, làm bộ như không nghe, không thấy, không để ý đến ai hết.

Thấy anh không có phản ứng gì, mọi người còn tưởng anh thật sự không nghe được, nhất là Tả Khê, cách cả loạt người còn hỏi to: “Đại ca, mấy món kia có tác dụng không? Chuyện phản công của anh...”

Tuy rằng Đàm Lỗi kịp thời bịt kín miệng Tả Khê làm cho cậu ta không có nói câu tiếp theo, nhưng mà cái họng to của cậu ta đã đủ để thu hút sự chú ý của toàn bộ hành khách trên chuyến bay, Hạ Ai thấy ánh mắt của mọi người đang nhìn chòng chọc vào mình, trên mặt hiện ra rất nhiều màu sắc, lúc thì đỏ, lúc thì trắng, lúc thì đen nói chung là vô cùng khó coi.

Luôn biết mọi chuyện đều có giới hạn, Sở Mộ biết lúc này mà không đứng ra giúp Hạ Ai giải vây thì chắc chắn người kia không xuống được, nhất định sẽ thẹn quá hóa giận, như vậy sau này mà có muốn yêu cầu cái gì với anh thì anh cũng sẽ không đáp ứng cho coi.

Ôm anh lại, nhìn về mọi người nói: “Tối hôm qua Hạ Ai không nghỉ ngơi được, mọi người đừng làm phiền cậu ta, để cho cậu ta ngủ đi.”

Hạ Ai có thang để leo xuống, liền thuận thế dựa vào lòng Sở Mộ, nhắm mắt giả bộ ngủ.

Sở Mộ đã lên tiếng, mọi người cũng chẳng tiện dây dưa nữa, vở hài kịch này cứ thế là xong.

Sau khi im lặng, Hạ Ai cảm thấy cảm giác nơi hậu đình càng rõ ràng hơn, phải biết trái bóng rung đáng giận kia vẫn còn đang tác oai tác quái trong người anh, anh hiện tại chỉ mong máy bay đáp xuống nhanh nhanh để tìm chỗ lòi cái kia ra!

Một tiếng sau, máy bay cuối cùng cũng hạ cánh, Hạ Ai ngã vào trong lòng sở mộ, mặt mũi đỏ bừng, cả người xụi lơ kiệt sức, trong một giờ này, tra tấn nơi hạ thể quả thực khiến lửa dục của anh không thể nhịn được, mấy lần anh định vọt vào toilet đều bị Sở Mộ cản lại. Hiện giờ anh muốn đứng lên nhưng chân lại run đến lợi hại, không chịu nghe theo điều khiển của trí não.

Sở Mộ cười cười, bế ngang anh đứng dậy.

Hạ Ai hốt hoảng, vùng vẫy nói: “Thả em xuống, đang nơi công cộng, mọi người nhìn cho bây giờ.”

Sở Mộ chẳng để ý đến vùng vẫy của anh, bình tĩnh nói: “Đừng lộn xộn, em còn có thể đi được sao? Không bằng giả bộ ngủ đi, người ta cũng chẳng có sức đi nghỉ ngơi đâu.”

Nghe lời này xong, Hạ Ải quả nhiên bất động, dựa đầu vào trong lòng Sở Mộ, chỉ lộ ra lỗ tai hồng hồng.

Mọi người sau khi đáp máy bay liền theo nhân viên của ban tổ chức đi đến nơi ăn nghỉ, trong lúc này Hạ Ải vẫn ngã vào lòng Sở Mộ giả bộ ngủ, mặc kệ tứ bề có huyền não ra sao anh cũng chẳng tỉnh, anh tự nhận bản thân mình giấu diếm rất khá, nhưng chỉ có cái lỗ tai đỏ hồng kia đã sớm đem anh bán đứng từ lâu, có thấy ai ngủ mà lỗ tai bị đỏ chưa, còn thêm thân người run run nữa? Trong lòng mọi người cho dù có đa nghi hơn nữa cũng không tiện hỏi ra, bởi vì Sở Mộ đã bày ra bản mặt lạnh lẽo, nhìn vô là thấy khiếp, ai lớn tiếng nói chuyện quấy rầy Hạ Ải, mắt anh ta sẽ bắn ra một đạo hàn quang, hoàn toàn có thể khiến người khác bị đông chết.

Sau khi đến nơi, gặp được một vài người quen, mọi người cất đồ xong liền đi đến trụ sở chính của hãng game ghi danh, Trần Vũ Khả cùng Phương Thư Dương đã ở đây chờ từ lâu, đợi mọi người đến. Trần Vũ Khả vô cùng hưng phấn, mấy tháng rồi mọi người mới tụ tập lại một chỗ, hơn nữa lại có thêm rất nhiều người mới, nói vì thi đấu mà đến nhưng thật ra còn giống như một hội tụ tập trang trọng. Nhìn đi nhìn lại Trần Vũ Khả phát hiện trong nhóm người thiếu mất hai nhân vật liền hỏi: “Phi Sát cùng Tiến Sĩ đâu? Hai người đó không đến à?”

Khi cậu hỏi xong, mấy người Tất Sát mới chú ý hai người này hình như thật sự chưa có đến, hình như sau khi nhận phòng xong cũng chưa thấy họ đi ra!

56. Chương 56: Gặp Nhau...

Sau khi mọi người đã tập trung đông đủ, nhân viên ban tổ chức cũng cập nhật những hoạt động tiếp theo, chủ yếu là lịch thi đấu cùng một số điểm cần lưu ý.

Khi mấy người Tất Sát đến, Trần Vũ Khả đã hòa vào cả nhóm nói chuyện loạn xì.

ABC777 cùng Hồ li 22 là hai sinh viên có bề ngoài bình thường, thoát nhìn còn có chút thật thà, so với hình tượng thổ phỉ trong game khác xa một trời một vực, nhưng vừa mở miệng nói chuyện thì bản tính của họ hoàn toàn bị bại lộ, vô cùng hào sảng, có mùi vị của hiệp khách giang hồ.

Tuyệt Thế Tiểu Tiểu có lẽ là một trong những tuyển thủ lớn tuổi nhất, năm nay đã ba mươi hai tuổi, nước da của cô trắng nõn, mắt phượng mày ngài, cách ăn mặc không chèn vào đâu được, có thể nhận thấy đây là một người phụ nữ khéo léo giỏi giang. Cô làm việc trong một văn phòng luật sư, chơi game là thú vui sau những giờ làm việc căng thẳng, cô đúng là không hổ danh đại luật sư, nói chuyện rất logic, vô cùng sắc bén, là hình tượng của một nữ cường nhân. Khi Trần Vũ Khả hỏi đến vấn đề hôn nhân của cô, cô cười sáng khoái, không hề che giấu, cô nói người có cá tính mạnh như cô muốn tìm ra được một người đàn ông tốt vừa lòng đẹp ý thật sự là một chuyện rất khó.

Cười Với Thần thật sự khác người, cậu là sinh viên của trường tôn giáo, tương lai sau khi tốt nghiệp sẽ đem cả cuộc đời dâng hiến... Khi cậu ta nói ra những lời này, Trần Vũ Khả rõ ràng nhìn thấy trên mặt cậu ta giống như có hào quang thánh khiết lập lòe, chợt lóe lên, có vẻ vô cùng thần thánh trang nghiêm. Mà cậu ta chơi game này cũng là vì tuân theo ý chỉ của thần, vì cứu rỗi một thiếu niên bị nghiện game, cuối cùng cậu bé lạc đường kia đã biết quay đầu không chơi game nữa nhưng cậu ta thì vẫn tiếp tục. Cậu ta giải thích như thế này, trong game giết chóc nhiều lắm, cậu ta muốn bảo vệ sự hòa bình trong game, khuyên nhủ mọi người bỏ qua thù hận mà chung sống bình yên, cho nên cậu ta chưa bao giờ giết người, hằng ngày giúp đỡ account nhỏ, chỉ cần có đủ khả năng thì liền giúp đỡ người khác, không thể không nói cậu ta thật sự vĩ đại.

Sát Sinh Một Mạng Hoàn cũng giống như trong game, là một người trầm mặc ít lời, mọi người tán gẫu vui vẻ như thế nhưng cậu ta chỉ ngồi bên cạnh, chỉ nghe không nói, cảm giác rất lạnh lẽo.

Mặt đối mặt thi đấu trong hiện thực tất nhiên cũng sẽ thu hút rất nhiều phóng viên, mà phóng viên của Phù Vân Các chính là hai người thường xuyên khuấy động kênh thể giới: Nữ Nhân Hoa Trung Tú cùng Vương Đội Trưởng.

Nữ Nhân Hoa Trung Tú hóa ra là một cậu bé, che giấu vô cùng kĩ, nếu cậu ta không xuất hiện thì không có ai sẽ nghĩ đến cậu ta cũng là nhân yêu. Cậu ta là người rất khéo léo, rất biết cách ăn nói, khiến cho bầu không khí rất náo nhiệt, trách không được vì sao ở trong game cậu ta lại có thể trở thành thương nhân giàu có.

Vương Đội Trưởng tuổi không lớn lắm, chỉ vừa tốt nghiệp trung học, bộ dáng lúc nào cũng cười hi hi ha ha, cậu ta nói cậu ta là vì Tuyệt Thế Mĩ Nữ cho nên mới đến đây, muốn nhìn xem rốt cuộc kẻ level cao nhất server có bộ dạng ra sao, phải biết rằng Tuyệt Thế Mĩ Nữ lúc nào cũng là đối tượng mà cậu ta sùng bái, cậu ta mãnh liệt yêu cầu chụp hình kỉ niệm chung với Trần Vũ Khả, chụp một tấm xong lại muốn chụp thêm thật nhiều tấm, bày ra thật nhiều tư thế pose hình, những tư thế đó hoàn toàn giống như là fan hâm mộ của Trần Vũ Khả, vô cùng nhiệt tình, cũng rất quần người. Cuối cùng nếu không phải do mặt Phương Thư Dương đen sì nghiêm mặt đem Trần Vũ Khả kéo đi thì không chừng cậu ta vẫn tiếp tục chụp hình với Trần Vũ Khả.

Còn có rất nhiều người bình thường không xã giao nhiều, nhưng sau khi thấy mặt đều rất nhiệt tình, mọi người thoải mái cười đùa, kể cho nhau nghe những chuyện lí thú ở trong game, bàn tán về trận đấu tiếp theo, không khí rất thân thiện.

Mới đó mà đã hơn một tiếng trôi qua, Sở Mộ cùng Hạ Ải vẫn chưa đến, Tuyệt Thế Tiểu Tiểu thật sự nhin không được, hỏi: “Ai, bang chủ của bọn mình không phải cũng cùng đến thành phố Z sao? Cậu ta rốt cuộc đang làm gì vậy?”

Nghe xong câu hỏi này, mấy người Tất Sát cười bí hiểm, chuẩn bị thừa nước đục thả câu, nhưng cái miệng rộng của Tả Khê lại được dịp khoe khoang, nói bô bô: “Bang chủ của mấy người là tên đại sắc quỷ! Lúc này trên máy bay tui đã thấy có chỗ nào kì kì rồi, ánh mắt anh ta nhìn thì tưởng kiên định, nhưng lúc nào cũng đảo qua đảo lại trên người Phi Sát, đảo trần trụi không cách nào che giấu luôn, nhận phòng rồi lại không đi ra, cái này không phải quá rõ rồi sao! Chắc chắn anh ta đang nhốt Phi Sát lại tra tấn!”

Thì ra là như vậy nha! Mọi người đều hiểu cùng nhau cười. Tuyệt Thế Tiểu Tiểu cũng bị gợi nên hứng thú, nữ cường nhân cũng bắt đầu nhiều chuyện, “Tôi đã sớm biết bang chủ thích Phi Sát mà, cậu ta còn mất tự nhiên không thèm thừa nhận, hai người đó lúc nào thì tốt lên vậy? Mới lần trước chúng tôi cùng nhau chém quái ở Bạch Cốt Sơn cậu ta tự nhiên hờn dỗi rồi khỏi tổ đội, sao mới đó mà liền đem con người ta kéo lên giường được rồi? Phi Sát thì như thế nào? Cậu ta cũng thích bang chủ chúng tôi à?”

Hạ Ải trên máy bay cứ áp a áp ứng, bộ dáng cố tình lảng tránh khiến cho mọi người đoán được kế hoạch phản công của anh chắc chắn đã thất bại, mấy món đồ kia xem ra đều toàn bị xài trên người anh rồi. Mọi người khinh bỉ anh, đúng là tiểu thụ không hơn không kém mà!

Nhắc tới chuyện này, Tất Sát liền giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, “Còn không phải lần trước nháo nhào lên rồi tự nhiên hai tên đó làm hòa với nhau, cái tên Phi Sát trọng sắc khinh bạn lúc đầu còn xỉ gạt bọn tui, bị Tiến Sĩ đè cho đáng đời! Cả đời không lật ngược lại được!”

Phụ nữ mà đã lên cơn độc ác rồi thì đúng là kinh khủng a! Tất Sát hung tợn nguyên rửa Phi Sát một trận, nguyên rửa xong thì lại bắt đầu nhiều chuyện, quay qua kể cho Tuyệt Thế Tiểu Tiểu nghe toàn bộ khúc mắc của Phi Sát với Tiến Sĩ. Nhiều chuyện quả nhiên là thứ khiến cho phụ nữ thích thú nhất, hai người này tự lại một chỗ cười cười nói nói, thân thiết vô cùng, hết buồn đùa chuyện này lại tám sang chuyện khác, giống như hai bà đi kì quặc, rất đáng khinh.

Mọi người nghe thấy đầu liền tóe mồ hôi, sợ mình sẽ trở thành đối tượng buồn đùa tiếp theo của hai cô, lặng lẽ đứng dậy chuẩn bị đi chỗ khác, tránh các cô thật là xa, sau đó nhìn lại, chỉ còn hai tên ngọc Trần Vũ Khả với Tả Khê là ngồi ở đó hóng chuyện, không khỏi cảm thấy hai đứa bé này đúng là quá mức ngây thơ trong sáng đi.

Đàm Lỗi mỉm cười đi đến bên cạnh Tả Khê, cúi đầu thăm thì vài câu bên tai cậu ta, Tả Khê hoan hô một tiếng liền bám theo người này rời đi.

Mà Phương Thư Dương thì không giống như Đàm Lỗi, không dùng phương pháp dụ dỗ, liền đem khuôn mặt đen sì đi qua bắt người.

Hiện tại chỉ còn lại có một mình Trần Vũ Khả ngồi nghe hai bà cô nhiều chuyện kể cổ tích, hai người thấy mọi người đều trốn đi hết, mà Trần Vũ Khả lại nể mặt như thế, trước sau đều cười nhẹ ngồi đó, cũng không lăm miệng, thật sự là một người biết nghe lời, liền đem cậu trở thành đối tượng quan trọng cần phải che chở, ngay cả Phương Thư Dương đến bắt người, hai cô cũng không cho.

Tất Sát ôm cánh tay của Trần Vũ Khả, giống như là sợ báu vật mình thích nhất bị người khác cướp đi, sống chết không chịu buông ra, hét lên nho nhỏ với Phương Thư Dương, “Anh đem cậu ấy đi thì lấy ai nghe bọn này kể chuyện cổ tích hả? Đây là thánh giả duy nhất của bọn này nha! Anh không thấy cậu ấy nghe thôi mà cũng rất vui sao!”

Dục vọng chiếm giữ của Phương Thư Dương đối với Trần Vũ Khả thuộc dạng vô cùng mãnh liệt đến mức không cho phép cậu có bất kì va chạm nào với người khác, Tất Sát lại ôm Trần Vũ Khả như thế, chắc chắn là khiến cho Phương Thư Dương mất hứng, mặt anh lại càng đen hơn, kéo tay kia của Trần Vũ Khả đi thẳng.

Mà Tất Sát thì tuyệt không biết sợ là gì, vẫn không thả tay ra, hai người cứ vậy kéo qua kéo lại.

Trần Vũ Khả bị hai người kéo qua kéo lại, cánh tay bị kéo tới đau, ai cũng là bạn, cậu không hi vọng bởi vì mình mà mọi người xích mích với nhau, nhìn qua Phương Thư Dương, biểu tình có chút khó xử, “Anh kéo tay em đau quá... Để em ở đây đi, nghe mấy chị nói tán gẫu cũng rất vui mà.”

Phương Thư Dương hiện giờ rất sợ Trần Vũ Khả bị tổn thương, nhanh chóng thả tay cậu ra, nhưng lại sợ cậu bị hai người phụ nữ kia trêu chọc, liền ngồi ngay xuống bên cạnh, trở thành thánh giả giống như cậu, nhưng ở trong lòng vô cùng phẫn hận, sau này nhất định phải làm cho cậu cách đám quái nhân này càng xa càng tốt, khỏi để bị nhuộm đen!

Thời gian lại trôi qua thêm nửa tiếng, Sở Mộ cùng Hạ Ai cuối cùng cũng đến đây. Mọi người đoán quả không sai, vừa đến phòng Sở Mộ liền đè Hạ Ai xuống giường áp đảo. Sau khi bóc sạch quần áo, phát hiện phân thân anh đã sớm thăng cấp, còn trái bóng rung thì đang không ngừng chấn động trong hậu huyết, toàn thân đỏ ửng, bé nhỏ kia vừa cứng vừa nóng, cả người không ngừng run rẩy, giống như là đang kiệt lực nhằn nại.

Sở Mộ thật sự rất thích nhìn bộ dạng bị *** dày vò của Hạ Ai, rõ ràng là chẳng còn nhịn được bao lâu mà lại gắng sức kiềm chế, anh như vậy đúng là vô cùng hấp dẫn người khác.

Khuôn mặt Hạ Ai thường ngày bình thản, cũng rất dễ nhìn, giống như thần tiên không dính bụi trần, xinh đẹp trong sáng, mà tính cách của anh lại ôn hòa tao nhã, làm cho người ta vừa thấy liền biết anh là một người rất tự chủ, giống như là người theo chủ nghĩa cấm dục, khiến cho người ta chẳng cách nào quán quạnh ve vãn. Chỉ có Sở Mộ mới biết được, một người như vậy khi rơi vào *** thì liền giống như là nghiện ma túy, hoàn toàn đắm chìm không thể tự kiềm chế.

Dục vọng bị châm ngòi lên rất nhanh, Sở Mộ kéo trái bóng rung ra, thay vào bằng phân thân đã sớm hưng phấn của mình trực tiếp tiến thẳng vào trong người Hạ Ai, căn bản không cho anh một chút xíu thời gian nào để thích ứng, hung hăng chuyển động.

Hậu huyết thoáng cái bị nhồi chặt cứng làm cho Hạ Ai không khỏi rên rỉ thành tiếng, lúc này cảm xúc của anh rất mâu thuẫn, vừa hưởng thụ cảm giác vui thích này, lại vừa sợ mọi người bên ngoài đang đợi mình, như vậy thì sau này chẳng thể ngẩng đầu lên được trước mặt bạn bè, nhẹ đẩy người đang chặn trên người mình ra nói: “Đủ rồi anh... Coi chừng mọi người đang ở bên ngoài đợi mình, đợi, đợi lát nữa đã...”

Sở Mộ lật người Hạ Ai lại, đổi thành chuyển động từ sau lưng, anh ta bắt màn bộ dạng không yên lòng này của anh, rút phân thân ra, chỉ chừa lại một chút trước huyệt khẩu, di chuyển thật ngắn, rồi lại thành linh đâm vào thật sâu, tốc độ vừa nhanh lại vừa mạnh.

Va chạm quá mạnh mẽ làm cho Hạ Ai có chút khó thừa nhận, trong lòng cũng hiểu ra, nhịn không được lại mở miệng xin tha, “Đừng anh, đừng vậy mà... Mọi người mà thật sự ở bên ngoài chờ thì mình biết làm sao...”

Sở Mộ cúi đầu cắn nhẹ lên lưng anh, lưu lại thật nhiều dấu hôn. Vừa hôn vừa nói: “Mọi người đã đi từ lâu rồi, không cần phải lo, nếu em còn sức để nói chuyện nhảm với anh vậy thì không bằng rên mấy tiếng cho

anh nghe đi.”

Sở Mộ rất quen thuộc với cơ thể này, biết rõ từng điểm nhạy cảm ở trên đó, cũng biết cần phải dùng sức mạnh nhẹ thế nào để âu yếm ai kia, người dưới thân kèm lòng không được liền phát ra tiếng rên rỉ mê người.

Dưới khiêu khích của Sở Mộ, cơ thể căng cứng của Hạ Ai cũng dần thả lỏng, miệng phát ra tiếng rên đứt quãng.

Sở Mộ thấy anh đã rơi vào tình huống này liền quay người anh lại, chỉ cần nhìn thấy bộ dạng động tình của anh thì anh ta liền cảm thấy càng thêm hưng phấn.

Sở Mộ cắn cắn xuống xương quai xanh của Hạ Ai, muốn để lại dấu răng của mình, một chút cũng không kèm chế sức lực cắn xuống rất mạnh, khiến cho Hạ Ai phải hét lên thành tiếng, hậu huyệt cũng thành linh siết chặt làm cho Sở Mộ vui sướng cực điểm, cảm thấy rất thú vị, cũng rất thoải mái, vì thế liền cắn anh cái thứ hai, cái thứ ba...

Thế cho nên khi mọi người thấy hai người này đi vào, điều đầu tiên là phát hiện ra trên cổ Hạ Ai phủ đầy dấu hôn cùng dấu răng, càng khoa trương hơn là trên mặt Hạ Ai cũng có một dấu răng thật sâu.

Tác giả tâm sự: tại sao mỗi lần viết về Tiến Sĩ với Phi Sát, trong đầu tui chỉ có thịt vậy

57. Chương 57: Gặp Nhau (hai)

Vừa nhìn thấy tình cảnh thế này, mọi người lại một lần ngẫm hiểu nhin cười.

Hạ Ai vừa đi vào liền thấy ánh mắt mọi người tập trung hết lên người mình, hơn nữa cười vô cùng mập mờ, mặt liền đỏ rực. Lúc soi gương trước khi ra ngoài nhìn thấy dấu hôn trên cổ anh đã cố ý mặt một cái áo cao cổ để che đi, xem ra cũng chẳng có hiệu quả, hung hăng trừng mắt nhìn tên đầu sỏ chủ mưu, đi đến ngồi bên cạnh mọi người.

Mà Sở Mộ lại biểu hiện rất phóng khoáng, nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh Hạ Ai, mặt không đổi sắc nắm lấy tay anh.

Hạ Ai thấy ánh mắt mọi người lại chuyển tới tay mình, ai lại chẳng biết xấu hổ như thế, liền giật ra một chút nhưng chẳng thành công, liền liếc Sở Mộ thăm oán một cái, trong mắt còn mang theo chút cầu xin, giống như nàng dâu nhỏ hay thẹn thùng.

Sở Mộ biết da mặt Hạ Ai mỏng, không muốn có những cử chỉ thân thiết như vậy ở nơi công cộng, nhưng cơ bản anh ta không muốn thả tay ra, anh ta là người đã trưởng thành, trong lòng anh ta Hạ Ai chính là bạn đời, có ai qui định trước mặt mọi người thì không được nắm tay bạn đời mình hả? Anh ta cứ mặc kệ đấy, nắm tay càng thêm chặt, áp sát vào tai ai đó uy hiếp: “Nghe lời chút, không thì anh lập tức kéo em về phòng.”

Thông qua khoảng thời gian cùng chung sống này, Hạ Ai đã sớm biết Sở Mộ là một tên quỷ hao sắc có thể phát tình ở mọi lúc mọi nơi, cũng biết nếu không nghe theo lời anh ta, thì chuyện gì anh ta cũng có thể làm được, liền không vùng vẫy nữa, cứ mặc kệ, chỉ là biểu tình trên mặt rất mất tự nhiên, cổ cũng hồng hồng.

Sở Mộ cảm thấy cô dâu nhỏ của mình sao mà dễ mắc cỡ quá, thật sự quá dễ thương, cổ đỏ ửng lên thì mấy dấu răng cùng dấu hôn phủ từ tai xuống cổ càng thêm rõ ràng, vô cùng mỉa mai hoặc, Sở Mộ cảm thấy người anh em của mình lại rục rịch, nếu hiện tại không phải đang ở ngoài, anh ta thật sự rất muốn bỏ nhào vào người kia. Người đã không thể hành động, thì cũng phải làm cho cái miệng đã ghiền một chút, cúi đầu khẽ cắn lên vành tai hồng hồng trên gheo, “Anh muốn dùng đại kê của anh chơi em.”

Không cần hoài nghi, lời tục tĩu trắng trợn này đúng là được phun ra khỏi miệng Sở Mộ, bởi vì anh ta là một gã thô tục. Lúc đầu mới chung sống anh ta còn có chút e dè, sợ từ ngữ quá kinh khiến cho Hạ Ai bị sợ,

nhưng qua thời gian, bao nhiêu tính cách kém cỏi của anh ta liền bị lộ ra hoàn toàn, anh ta cho rằng quan hệ của hai người đã thân mật như vậy, cũng chẳng cần phải giấu diếm làm cái gì, cho nên trong miệng anh ta thường xuyên phun ra những lời tục tĩu không chịu được, nhất là lúc làm tình thì phun ra càng nhiều, hơn nữa lại vô cùng trắng trợn.

Người thư sinh giống như Hạ Ai, cho dù tính tình có phóng khoáng thế nào, nghe những lời nói kiểu như vậy cũng có chút bài xích, huống chi mỗi lần trên giường Sở Mộ còn ép anh phải nói hòa theo, tất nhiên anh làm sao mà có thể nói nên lời, bị ép quá cũng chỉ ư ư a a phụ họa vài câu, mà bây giờ đang ở nơi công cộng tên kia lại nói như vậy, anh liền nổi cáu, giật tay rút về, quát nhỏ: “Chơi cái con khỉ! Lưu manh!”

Tuy rằng đã ép giọng xuống, nhưng từ khi hai người đi vào, đại sảnh liền im phăng phắc, nên những lời này tự nhiên mọi người ai cũng nghe thấy.

Mọi người đổ mồ hôi lạnh! Hai người này đúng là không biết tự kềm chế nha, làm cho người ta cảm thấy mà ghê, tại sao không ve vãng nhau cho đủ đi? Tại sao cứ phải trước mặt mọi người tán tỉnh nhau thế này, thật sự là làm người ta mắc ói muốn chết luôn!

Thế là Hạ Ai tội nghiệp bị mọi người xếp vào chung một loại người như Sở Mộ, phản đối cùng chống cự của anh rơi vào trong mắt mọi người cũng bị xem như là đang liếc mắt đưa tình.

Lúc này cửa mở ra, bên ngoài có một người đàn ông vóc dáng khôi ngô, ngũ quan cương nghị tuấn lãng bước vào, ánh mắt người đàn ông đảo quanh sảnh chờ một vòng, thấy tấm bảng đề khu vực server Phù Vân Các liền đi đến, cười với mọi người: “Chào mọi người, tôi là Long Sát.”

Long Sát vừa nhìn liền biết đó là con người thành đạt, một thân sơ mi hàng hiệu, quần tây hàng hiệu, đồng hồ hàng hiệu, giày da hàng hiệu,... đúng là quá chói mắt, mọi người nhìn mà đỏ hết cả mắt.

Người thành đạt lúc nào cũng bận rộn, Long Sát vừa mới chào mọi người được một cái, nói chuyện với ban tổ chức được mấy câu liền đi đi, thật sự mà đến vội vàng mà đi cũng vội vàng, nhưng làm sao được ai bảo người ta có công việc bận rộn, đến thành phố Z không chỉ để đánh vài trận đấu mà còn tiện thể xử lý luôn vài chuyện của công ty.

Thời điểm trước khi Long Sát đi thì nhìn nhìn Sở Mộ, ánh mắt lại rơi xuống người Hạ Ai, cười với anh một chút.

Xuất phát từ lịch sự, Hạ Ai cũng cười đáp lại.

Nụ cười này làm cho Sở Mộ bất mãn, Long Sát đã đi rồi, anh ta vẫn còn hung tợn trừng mắt nhìn theo bóng lưng, hận không thể khoét ra vài cái lỗ, trừng một hồi rồi quay qua nổi cáu với Hạ Ai: “Em cười cái con khỉ gì!”

Hạ Ai vẫn còn bức vì chuyện hồi nãy, quăng cho anh ta ánh mắt coi thường, bực bội nói: “Người khác cười với em, em không cười chẳng lẽ khóc sao?”

Chậc chậc, đôi vợ chồng son lại liếc mắt đưa tình. Mọi người cười chọc ghẹo rồi lập tức giải tán.

Bây giờ đang ở bên ngoài nên Sở Mộ không có cách nào xử lý Hạ Ai, đành phải nén lại bất mãn ở trong lòng, đợi tối tối về rồi xử lý sau.

Sự thật chứng minh, trình độ khoái ăn uống của Sở Mộ cũng không thua gì Phương Thư Dương thường xuyên uống giấm lung tung.

Trưởng ban tổ chức thấy người cũng đã đến đông đủ, liền thông báo thời gian thi đấu cùng những điểm cần lưu ý, sau khi thông báo xong mọi người có thể hoạt động tự do.

Phương Thư Dương đã nói trước là sẽ tận tình chiêu đãi mọi người một bữa, mọi người đều là người trẻ trung liền chọn đi hát Karaoke, sau liền kéo nhau lên taxi đến KTV.

Nguyên một bữa hào hứng kéo nhau vào KTV lớn nhất thành phố Z, thuê một căn phòng lớn, ăn uống đánh chén, offline chính thức bắt đầu.

Một vài người chẳng ăn chẳng uống vừa vô liên bắt đầu rống lên, không giống như Trần Vũ Khả chỉ nghe không hát ngồi bên cạnh ăn nhẹ một chút, không biết là ai bày ra trò chơi nói thật hoặc phải làm hành động mạo hiểm liên thu hút sự chú ý của mọi người.

Sở Phương Thư Dương không tốt, ngay lần đầu tiên đã rơi trúng anh, suy nghĩ một chút anh chọn nói thật, dù sao ở đây cũng có hai bà di có bệnh, lỡ đâu người ta đưa ra yêu cầu kì quái nào đó, ví như phải hôn một người không quen nào đó, trước mặt Trần Vũ Khả anh đứng là không thể nào làm được.

Mắt Tất Sát đảo một vòng, hỏi: “Anh nghĩ sao về chuyện phản công? Nếu tiểu thụ nhà anh muốn phản công, anh có đồng ý không?”

Phản công luôn là vấn đề nhạy cảm, Sở Mộ và Hạ Ải vừa mới nghe thấy hai chữ này thì trong lòng liền kêu “Rắc rắc”, ở ngoài mặt làm bộ như không có để ý, thật ra thì lỗ tai đã vểnh lên rất cao, muốn nghe ai đó trả lời câu hỏi này thế nào.

Phương Thư Dương mỉm cười, nhìn Trần Vũ Khả đáp: “Thật ra cũng không có gì, nếu cậu ấu có suy nghĩ này, tôi cũng sẽ không để ý.”

Nghe lời này xong, Hạ Ải hung hăng trừng mắt liếc Sở Mộ, giống như đang nói: Học người ta đi, phong độ biết bao nhiêu chứ! Ai như anh vừa nghe tới phản công thì đòi sống đòi chết, còn trước đòi giết em sau đó tự sát? Có mỗi mình anh mới nghĩ ra!

Sở Mộ không phục gầm gừ, tự nhiên thấy Phương Thư Dương sao mà đáng ghét quá.

Nhưng mọi người không có nghĩ thế, đều cho rằng Phương Thư Dương là một người luôn dịu dàng quan tâm đến người yêu. Lại đem ánh mắt chuyển qua Trần Vũ Khả, hiểu kì hỏi: “Tiểu Khả, còn cậu nghĩ sao? Tình nguyện phản công không?”

Trần Vũ Khả cười ngượng ngùng, nói nhỏ: “Tôi không nghĩ tới...”

Nghe xong câu này, Sở Mộ lại tìm lại được tự tin, chém mắt qua Hạ Ải, giống như đang nói: Học hỏi đi, ngoan ngoãn biết bao nhiêu hử! Ai giống như em cả ngày chỉ biết phản công, ăn nhiều bài học vậy mà còn chưa chịu nhớ!

Hạ Ải không để ý đến anh ta, nhưng thật ra lại thay Trần Vũ Khả bối rối, đứa bé này sao mà hiền quá vậy, sao lại để cho nửa kia ăn sạch mà không biết chống lại? Đều là tiểu thụ anh quyết tâm phải giảng cho Trần Vũ Khả biết tầm quan trọng của phản công, hiện tại nam nữ bình đẳng, nam nam thì lại càng phải ngang hàng!

Cải lương không bằng bạo lực, Hạ Ải tùy tiện tìm một lí do kéo Trần Vũ Khả vào trong toilet định bắt đầu bài giảng, nhưng có một chuyện không ngờ lại xảy ra.

Hai người vừa bước chân vào toilet, một đám đàn ông sắc mùi rượu cũng đập cửa đi vào, trong đó có một gã vừa thấy Trần Vũ Khả liền cười châm chọc.

Trần Vũ Khả nhận ra gã ta, gã là bạn của Phương Thư Dương, là kẻ từng cười nhạo cậu.

Trần Vũ Khả thu hồi ánh mắt, quay đầu đi chỗ khác.

Hạ Ải nhìn gã đó, rồi lại nhìn Trần Vũ Khả, cảm thấy có chỗ không thích hợp, hỏi: “Người đó là ai? Em quen à?”

Trần Vũ Khả gật đầu, kéo Hạ Ải định đi ra ngoài.

Gã kia nói. “Bạn của ẻo lả đều lại cái như vậy à? Có phải bị Thiếu Dương đá rồi nên mới phải tìm đồng loại giống như mình? Hai đứa 0 thì rút cuộc ai chơi ai vậy?”

Ở chung với Sở Mộ lâu, bị tính tình đối phương ảnh hưởng nên tính Hạ Ải cũng rất nóng nảy, vừa nghe thấy lời này liền bốc hỏa, hung tợn gầm lên với gã: “Mày nói ai hử! Ý gì hử!”

Gã kia cười, “Tao nói bọn mày đó, đồ đàn bà, nhìn thấy mắc ói!”

Vốn Hạ Ải thường không bao giờ để nảy sinh mâu thuẫn với người khác, nhưng gã này rất quá đáng, bộ dạng khinh thị cùng cách nói chuyện âm dương quái khí cùng bộ mặt thiếu ăn đòn. Hơn nữa Hạ Ải vẫn

luôn xem Trần Vũ Khả như là em trai của mình, bây giờ em bị bắt nạt, làm gì có chuyện không ra mặt cho cậu chứ?

Hạ Ai đi đến trước mặt gã đó, dùng hết toàn lực tổng một đấm vào mặt gã, lần này đủ độc ác, đánh cho gã ta xị máu mũi.

Gã kia hoàn toàn không thể ngờ Hạ Ai lại tự nhiên ra tay đánh người, sững sốt một hồi mới tỉnh lại được, bổ nhào lên người Hạ Ai, hai người liền vật nhau thành một cục.

Hạ Ai là thư sinh yếu ớt làm sao có thể làm đối thủ của gã kia, huống chi gã đó còn là một kẻ say, đánh nhau đúng là liều mạng, mới qua mấy lần liền vật Hạ Ai xuống dưới, còn nhắm ngay mặt Hạ Ai giáng mấy đấm.

Nhìn đến tình huống thế này Trần Vũ Khả cũng bất chấp, nhào ra sau lưng giữ chặt lấy gã muốn kéo gã ra khỏi người Hạ Ai, nhưng mà sức không đủ kéo kiểu gì gã kia cũng chẳng nhúc nhích, liền dứt khoát cắn gã, gã kia liền gào lên thảm thiết.

Mấy con ma men khác thấy hai người đánh một cũng nhào vô hỗ trợ, Trần Vũ Khả liền bị đá xuống đất, răng cũng đập xuống đất, miệng cũng chảy máu, dù bị đau nhưng cũng chẳng hề lùi bước, nhào lên đánh lại gã kia...

Đối phó với nguyên một đám người quả thật không hề dễ, nhưng nếu muốn áp đảo một người thì cũng không quá khó. Hạ Ai cùng Trần Vũ Khả tuy rằng đánh không thắng cả bọn, nhưng mà mặc kệ bị những kẻ khác đấm đá thế nào, trước sau đều tập trung hết sức lực tấn công mỗi mình gã kia, cho nên thương tích của gã kia so với hai người cũng chẳng thể nhẹ hơn.

Đến cuối cùng bọn này cũng khôn ra, chia nhau đối phó với từng người. Lúc Phương Thư Dương cùng Sở Mộ đi vào toilet thì liền nhìn thấy một màn thế này: mấy gã đàn ông bu lấy Trần Vũ Khả cùng Hạ Ai, vừa đấm vừa đá hai người, mà hai người thì nằm ngay đơ dưới nền nhà giống như là đang hấp hối.

Phương Thư Dương đỏ mắt, mắt Sở Mộ so với anh còn muốn đỏ hơn, hai người giống như hai con thú điên liền lao vào đám kia, sát khí đầy người, đấm đá điên cuồng, ra tay không hề lưu tình, cũng chẳng có qui luật.

Khi Phương Thư Dương nhận ra trong đó có một người là bạn của mình thì ra tay càng thêm độc ác, anh biết chuyện này chắc chắn là do tên bạn của anh gây ra trước, anh muốn đem tất cả ủy khuất từ lần trước của Trần Vũ Khả đòi lại cho bằng hết, vừa nện gã đó một trận vừa rít gào: “Con mẹ nó mày nghe rõ cho tao! Em ấy là Trần Vũ Khả! Là người tao yêu nhất! Mày còn dám gọi em ấy là pede tao liền giết mày! Sau này đi trên đường thấy tao thì lo trốn nhanh đi! Nếu không tao gặp mày một lần thì tao đập một lần!”

Phương Thư Dương đem toàn bộ lửa giận trút hết lên người gã kia, những con ma men khác thì cứ thế quăng lại cho Sở Mộ.

Giây phút Sở Mộ thấy Hạ Ai nằm trên đất thì đã triệt để nổi điên rồi, lúc này thì càng hay, đã tiến vào giai đoạn tẩu hỏa nhập ma, so với bầy ma men kia còn muốn liều mạng hơn, mấy người vây lại đánh một mình anh ta, hiện tại anh ta rốt cuộc cũng đã hiểu được Hạ Ai có bao nhiêu quan trọng với mình, anh ta không dám nghĩ đến nếu bị mất đi người kia thì mình làm sao có thể thừa nhận được, cũng không thể chấp nhận để cho người kia bị chút tổn thương nào, mà bây giờ tâm can bảo bối của anh ta lại bị người khác đánh cho chẳng thể động đậy, anh ta không làm thịt mấy kẻ đó thì mới là lạ!

Thật ra thì mấy tên đó vừa đẩy Trần Vũ Khả với Hạ Ai xuống đất, đấm đá một hai cái thì Phương Thư Dương cùng Sở Mộ đã đến, cho nên sự tình cũng không như hai người đó tưởng, hai người này cũng chẳng hấp hối, chỉ là bị một chút tổn thương ngoài da mà thôi, lúc ấy cả hai cũng đang liều mạng với người khác cho nên cũng chẳng biết đau là gì, hiện giờ nằm ở đây mới cảm thấy đau đớn không ngừng kéo tới, đau đến trợn mắt há miệng, sắp chịu không được!

Nhìn nguyên một bầy bu lại đánh nhau đến gà bay chó chạy, Trần Vũ Khả cùng Hạ Ai nằm dưới đất cảm thấy thật bị kịch! Vết thương lúc này thật sự rất đau, có mấy chỗ còn bị chảy máu nè, cũng không phải chẳng thể nhúc nhích mà chẳng phải là hi vọng ai kia ôm lấy mình sao. Thế mà hai tên ngu ngốc kia lại

giống như hai tên người rừng, từ lúc vào toilet tới giờ chỉ biết đánh nhau chưa hề ngừng lại, những tên khác đã bị đánh đến lảo đảo, hai người này còn chưa chịu ngừng tay!

Nằm trên nền nhà cả hai thật phần hận, chẳng lẽ hai người còn muốn đánh tiếp sao? Hay là định đánh người ta tới chết luôn? Đúng là đồ không có não! Tốt xấu gì cũng phải đưa bọn tui vô bệnh viện cái đã chứ! Mãi đến khi bảo vệ kéo tới ngăn cản trận đồ sát này, hai dũng sĩ Phương Thư Dương cùng Sở Mộ mới mỗi người bế một người rời đi trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người. Đến bệnh viện bôi thuốc xong xuôi, băng bó đơn giản, mọi người liền tự động giải tán.

Trên đường quay về Phương Thư Dương vẫn ôm Trần Vũ Khả vào lòng, nhưng không dám dùng sức, sợ chạm tới vết thương của cậu.

May mà không quá nặng, Phương Thư Dương cảm thấy may mắn, nhưng anh không hề cảm thấy thoải mái, tâm trạng ngược lại rất nặng nề, thường xuyên tự nói với lòng sẽ không bao giờ để cho cậu chịu tổn thương dù chỉ một chút ít, nhưng lần nào cậu bị tổn thương cũng đều là do anh đưa đến. Cảm giác tự trách quần chặt trong lòng, Phương Thư Dương siết chặt tay, đây là lần cuối cùng, sau này sẽ không bao giờ để những chuyện như thế này xảy ra nữa.

Trần Vũ Khả dựa vào lòng Phương Thư Dương, lỗ tai áp lên ngực trái của anh, im lặng nghe nhịp tim mạnh mẽ của anh, cảm giác rất an toàn.

Tuy rằng bị đánh, nhưng Trần Vũ Khả cũng không cảm thấy khó chịu, lúc này Phương Thư Dương nói gì Trần Vũ Khả đều nghe được, hạnh phúc ngọt ngào tràn đầy trong lòng. Từ lúc đến thành phố Z trong lòng cứ cảm thấy một tia bất an quanh quẩn, Phương Thư Dương đối xử với cậu rất tốt, người lớn cũng quá rất dễ dàng, nhưng mỗi ngày kề cận bên nhau cũng đem những tật xấu trong tính cách của cả hai lộ rõ, cậu cũng đã biết đến một mặt thô lỗ của anh. Bởi vì lí do gia đình mà Trần Vũ Khả sống trong thế giới của riêng mình, Phương Thư Dương xuất hiện làm cho cậu thấy được ánh nắng bình minh, cậu là người tự ti, cho nên lúc chung sống càng trở nên cẩn thận, do dự tủi thân cũng không nói ra, nhưng cũng không có nghĩa là cậu không biết thương tâm hay đau lòng, thái độ thô bạo của Phương Thư Dương cùng lời châm chọc của những người kia đều khiến cậu bị ám ảnh, vốn yêu thì hay nghĩ lung tung làm cho cậu càng nghĩ ngợi nhiều, đối diện với tình cảm cũng trở nên thiếu tự tin. Nhưng biểu hiện ngày hôm nay của Phương Thư Dương giống như đã cho cậu một liều thuốc an thần chẳng cần nghi ngờ. Tình yêu chính là như vậy, mặc kệ có chắc chắn hay không, có rắc rối cỡ nào, chỉ cần một câu nói cũng có thể vứt bỏ tất cả phiền muộn, khiến cho người ta cảm thấy hạnh phúc.

Sau khi về nhà, hai người tắm rửa nằm ôm nhau trên giường, Phương Thư Dương hơi tựa vào thành giường, Trần Vũ Khả an tĩnh nằm trên khuỷu tay anh. Nhìn những vết bầm phồng đầy người Trần Vũ Khả thì lòng anh lại đau, nhất là chỗ eo bị bầm đen một cục cỡ cái bánh mì, anh hôn thật chậm lên vết thương, người bên dưới liền run lên khe khẽ, đầu lưỡi anh dụ hoặc liếm tới liếm lui xung quanh eo, vẽ lại thật cẩn thận, sau đó chậm rãi trượt tới nơi nhạy cảm nhất, nhẹ nhàng lướt qua, chọc cho vật nhỏ kia từ từ đứng thẳng dậy, không hề do dự đem nó ngậm chặt vào trong miệng.

Trần Vũ Khả nằm thẳng người, giấu mặt vào trong gối, thở hổn hển, nụ hôn của Phương Thư Dương quả thực rất có tác dụng trấn an, đau đớn trên người cũng giảm đi rất nhiều, nhưng cậu không ngờ anh có thể làm đến mức đó... Không thấy bẩn sao? Trong cảm giác xấu hổ lại mang theo chút hưng phấn cùng mong chờ, kích thích khác thường kia trước giờ chưa từng nếm trải, giống như là bị dòng điện cao thế chạy qua người, từng đợt khoái cảm như sóng biển không ngừng đập mạnh vào mỗi dây thần kinh của cậu, mong không nhận được mà thông thả nâng lên, nương theo cảm giác tê dại mà càng ngày càng run rẩy, giống như sắp không chịu nổi, dục vọng trong cơ thể kêu gào đòi phát tiết.

Phương Thư Dương cũng cảm nhận được vật nhỏ trong miệng càng lúc càng cứng hơn rất rõ ràng, càng lúc càng nóng, thỉnh thoảng nhả nó ra, ngẩng đầu nhìn sâu vào đôi mắt mơ màng ngập nước của Trần Vũ Khả mỉm cười: “Muốn lên trên làm không?”

“Dạ?” Trần Vũ Khả há to miệng ngẩn ngơ, có chút không hiểu gì cả.

Phương Thư Dương hít một hơi nằm xuống giường, cười nói: “Cho em một cơ hội này thôi nha, không muốn thử sao?”

Trần Vũ Khả do dự gật đầu, sau đó đỏ mặt trườn lên người Phương Thư Dương, ở trong đầu nhớ lại những động tác mà hai người làm tình với nhau, học hỏi chút chút bắt đầu hôn lên hai má anh, sau đó là môi, tiếp theo là các nơi trên người, nhẹ nhàng, dịu dàng lưu lại dấu ấn của riêng mình.

Dáng người Phương Thư Dương rất cân đối, cả người không hề có lấy một vết sẹo, Trần Vũ Khả vừa thưởng thức cơ thể này đồng thời cũng chậm chậm chạm vào nó, không dám dùng sức, chỉ nhẹ nhàng chạm vào, có vẻ rất trức trắc.

Loại trải nghiệm này với Phương Thư Dương cũng là lần đầu tiên, vuốt ve của Trần Vũ Khả làm cho anh có cảm giác rất kì diệu, hơi nhồn nhột, nhưng cũng rất hưng phấn. Thời điểm khi ngón tay Trần Vũ Khả chạm vào phần thân anh, anh chỉ cảm thấy máu toàn thân cũng nóng lên, phần thân liền dựng thẳng ngay lập tức. Phương Thư Dương cảm thấy rất buồn cười, bản thân anh khi nào tự nhiên cũng trở nên nhạy cảm như vậy, nhìn vẻ mặt tập trung của người đang nằm trên người, anh mạnh mẽ áp chế tư tưởng cùng cảm xúc muốn đè cậu xuống, nhắm mắt lại, tiếp tục hưởng thụ sự âu yếm của cậu.

Tay Trần Vũ Khả sờ soạng vài lần thì không tiếp tục nữa, Phương Thư Dương mở mắt ra, nhìn cậu khó hiểu.

Trần Vũ Khả nằm úp sấp xuống giường, vùi đầu vào trong gối, nói nhỏ xíu: “Thôi vẫn là để anh làm đi, em, em...”

Nói còn chưa xong, lỗ tai đã đỏ ửng.

Phương Thư Dương thở dài, sao lại có người hay xấu hổ đến thế, cũng không biết cái gì gọi là nắm chắc cơ hội. Nhìn người trước mặt, cơ thể đang run lên nhè nhẹ, trên mặt hơi ửng hồng, anh không kiềm được nữa, lập tức nhào lên, ôm chặt lấy thân hình ấy, từng nụ hôn tinh tế phủ xuống, đem phần thân trưởng lớn của mình đặt vào hậu đình cậu, không ngừng vuốt ve.

Trần Vũ Khả cảm thấy mình thật vô dụng, chuyện dâng lên tận miệng như vậy mà cũng làm không xong, thật ra cũng chẳng phải vì lí do đặc biệt gì, nhưng cậu cũng không biết phải tiếp tục như thế nào, với lại cậu vẫn cảm thấy ở dưới vẫn có vẻ thoải mái hơn. Thật sự cũng đúng như thế, một động tác tùy ý của Phương Thư Dương cũng đủ khiến cho cậu dục hỏa công tâm, toàn thân vô lực, chỉ còn có thể thở hổn hển.

Phương Thư Dương lấy ra thuốc bôi trơn, đổ một chút lên phần thân của mình, nâng mông Trần Vũ Khả lên, đem phần thân đã sớm nóng cháy chậm rãi đẩy vào nơi ấm nóng kia, rồi lại rút ra, đưa vào, đến khi được bao phủ hoàn toàn.

Trần Vũ Khả nhỏ giọng nỉ non, đem toàn bộ thể xác giao vào trong tay người kia, không chừa lại chút nào.

Động tác của Phương Thư Dương bắt đầu nhanh hơn, bàn tay vỗ vỗ mông cậu, trêu ghẹo: “Em hưởng thụ quá nha, học đi, cố gắng mà cảm nhận xem anh làm như thế nào.”

Trần Vũ Khả cảm giác hậu huyệt được lấp đầy mang theo từng đợt cảm xúc khác nhau, Phương Thư Dương càng di chuyển nhanh khiến cho cậu càng không ngừng thở gấp, cổ họng cũng tự động phát ra tiếng rên rỉ nỉ non.

Phương Thư Dương thích nhìn bộ dạng khi động tình của cậu, thích cậu rên rỉ bên dưới mình, tất cả anh đều thích, “Vũ Khả...”

“Dạ...”

“Anh yêu em...”

...

Tiếng rên rỉ, tiếng va chạm đan vào nhau tạo thành tình cảm ấm muội vô cùng, cả phòng tràn ngập hơi thở *** mờ mờ cũng không đánh mất sự ngọt ngào...

Sau khi rời khỏi KTV mặt Sở Mộ vẫn bình tĩnh, nói với anh ta anh ta cũng chẳng nói gì, về đến khách sạn tắm xong thì liền đi ngủ. Hạ Ái cảm thấy rất khó hiểu, nói gì thì nói mình vẫn là người bị hại mà, anh ta không an ủi mình đi thì chớ, bày cái mặt đó cho ai coi, thật sự là rất đáng ghét!

Chịu đựng cơn đau anh rửa mặt mũi qua loa, Hạ Ai không định ngủ, nằm mở trên giường cầm di động chơi game.

Thình lình di động bị giật mất, Hạ Ai còn chưa kịp phản ứng lại thì đã thấy Sở Mộ nhìn mình tức tối, bộ dạng rất dọa người.

“Anh định làm gì?” Hạ Ai lui lui ra sau. Nhưng nghĩ đến mình cũng chẳng có làm gì sai, liền ngồi thẳng dậy.

“Hừ!” Sở Mộ cười lạnh, dùng tay chọt chọt lên vết thương của Hạ Ai, nhìn người kia đau tới trợn mắt há miệng liền cảm thấy rất vừa lòng, “Em không phải rất dũng cảm sao? Đánh nhau với người ta cũng đâu có sợ đau.”

“Là bọn họ coi thường người quá đáng! Không dạy cho một bài học thì không có xả hết được cục tức!” Nhắc tới mấy tên đó Hạ Ai liền cáu, cũng không biết Phương Thư Dương quen bạn bè kiểu gì, đúng là chẳng có phẩm chất.

Sở Mộ nhìn cái người bày ra bộ dáng căm phẫn kia liền cười, “Nhưng thế sao anh lại thấy em bị người ta đánh tới bỏ lăn bò càng nh?”

“Cái đó... tại bọn nó nhiều người thôi!” Hạ Ai lập tức nhanh mồm nhanh miệng.

Sở Mộ hung dữ néo mông Hạ Ai một cái, bộ dạng cũng rất hung ác, “Biết người ta đông mà còn muốn làm anh hùng hử, không biết đi kêu người tới sao, muốn đợi người khác đánh em chết mới thấy đủ sao? Em làm vậy không những tự mình hại mình mà còn làm liên lụy tới Trần Vũ Khả, dựa vào sức vóc của mấy em thì làm sao có thể đánh nhau với người khác? Nếu bọn anh tới chậm thì tối nay hậu quả nghiêm trọng thế nào em có từng nghĩ đến chưa?!”

Hạ Ai không phục, nhưng lời của người kia nói cũng rất có đạo lý, lúc ấy thấy gã kia bắt nạt Trần Vũ Khả, anh không chút do dự liền vọt lên, sau đó anh cũng vì sự lỗ mãng của mình mà phải trả giá đắt, những vết thương này là bằng chứng rõ nhất, nhưng anh không hối hận, làm gì có chuyện bị người ta bắt nạt mà không chống trả chứ? Nhưng mà suy nghĩ lại cẩn thận, anh bắt đầu cảm thấy sợ, nếu Sở Mộ cùng Phương Thư Dương thật sự tới chậm, hai người chắc chắn sẽ rơi vào trận đòn thù, bản thân mình bị thương cũng không đáng bận tâm, nhưng nếu như Trần Vũ Khả có chuyện gì thì làm sao mà có thể giải thích với Phương Thư Dương đây.

Cho nên không có bản lĩnh thì đừng ham thể diện. Hạ Ai thở dài một hơi, cái gì cũng chẳng nói được, mình quả thực là rất ngốc, không trách được vì sao Sở Mộ lại cáu.

Sở Mộ thấy anh không nói câu nào, cho rằng anh còn chưa phục, định giáo huấn anh tiếp, lại thấy anh mang vế mặt chán chường lui xuống chân giường, giống như là bị tử thần.

Sở Mộ vừa cảm thấy tức vừa buồn cười, liền ôm lấy rồi hôn lên khóe môi người nào đó, “Đúng là chiều em tới hư rồi, mới nói em có mấy câu mà em đã tử thần như vậy, chẳng lẽ anh nói không đúng sao? Nhớ cho kĩ bài học hôm nay đó, về sau có chuyện gì thì đều phải bàn bạc với anh, cũng chưa có ai dám ở trước mặt anh mà điều võ dương oai đâu.”

Sở Mộ luôn tự đại như vậy, Hạ Ai đã sớm biết, nhưng hôm nay lại cảm thấy anh ta như vậy rất có khí phách, cũng rất dễ thương.

Chậm chậm trút bỏ đi quần áo của mình, đây là lần đầu tiên Hạ Ai chủ động, nhìn người kia, khóe miệng nhẹ cong lên: “Mình làm đi.”

Anh đã nói như vậy, Sở Mộ tất nhiên sẽ không khách sáo, đặt anh xuống dưới, đem phân thân của mình nhét sâu vào trong người anh.

Sở Mộ làm việc rất coi trọng đúng thời điểm, làm tình cũng thế, anh ta không thích khúc dạo đầu mắc ói, trong lúc làm cũng có thể hôn hôn ôm ôm, như vậy còn kích thích hơn. Anh ta nâng eo Hạ Ai lên, dùng sức tách hai chân anh ra hung hăng chuyển động.

“Đây là tự em đề nghị, lát nữa thì đừng có xin tha.” Sở Mộ thở gấp, khi trở về anh ta đã nghĩ đến sẽ phải đè Hạ Ai ra làm một trận, nhưng khi nhìn thấy trên người anh phủ đầy vết thương thì nhịn xuống. Bây giờ

đã làm thì làm gì có chuyện dừng lại, cho nên phải nói cho rõ, đề phòng trước vẫn hơn.

Hạ Ải muốn hỏi hận thì đã muộn, tuy rằng đã sớm quen với cách làm của Sở Mộ, nhưng hậu huyệt không được bôi trơn mà đã bị lấp đầy thì cũng rất đau, nhất là bây giờ anh còn đang bị thương, mấy vết bầm trên người cũng hay bị đụng vào, dục vọng cả người cũng được câu ra, thật sự là vừa đau mà vừa sung sướng!

“Anh, anh chậm một chút... Em còn đang bị thương mà... Ừ...” Tốc độ va chạm không có giảm bớt, Hạ Ải thở dồn dập, lời nói ra cũng bị đứt quãng, anh chỉ hi vọng người kia biết kiềm chế một chút, nếu không chắc chắn ngày mai sẽ chẳng xuống giường được!

“Mới đó mà đã xin tha rồi? Mình còn có cả đêm, không bằng để dành sức rèn mấy tiếng cho anh nghe.” Sở Mộ đâm sâu vào, tất nhiên là không thêm để ý đến lời anh nói rồi.

“A...” Cơ thể Hạ Ải căng cứng, trong miệng cũng phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn, miệng cũng nhấc lên trước, phối hợp cùng Sở Mộ, để người kia có thể vào càng sâu.

“Sao em có thể lẳng lơ như vậy? Anh thích em như thế, thích liền kêu to lên!” Sở Mộ bắt đầu phát huy bản chất thô lỗ của mình, lời nói tà ác cũng bắt đầu phun ra.

Bình thường dưới tình huống này Hạ Ải liền không thêm nghe, tiếng rên cũng dần nhỏ lại.

Sở Mộ làm sao có chuyện bỏ qua cho anh, xem chừng sẽ nói khích anh.

“Đừng có nhìn a, chẳng giống đàn ông gì hết trơn, rõ ràng em cũng thích mà, mau kêu đi!”

...

“Bé lẳng lơ, anh làm em như vậy mà gà con của em vẫn cứng thế sao, có phải sắp bắn không?”

...

“Bắn đi, hôm nay anh cho em bắn thỏa thích!”

...

“Ui, em bắn thật à?! Sao không chờ anh!”

...

Hạ Ải cảm thấy mình xong đời rồi, mình tại sao mới bị rờ rẫm một tí thì đã bắn ra?! Hơn nữa Sở Mộ càng nói những lời khó nghe thì lại càng cứng, càng cảm thấy hưng phấn đến muốn mất trí?!

Một lần này đã xong, một lần mới lại bắt đầu, đêm xem ra vẫn còn rất dài...

Hai ngày sau vòng bán kết được bắt đầu, lần này sẽ có hai server bị loại, rốt cuộc kết quả ra sao cũng không ai dám chắc chắn.

Thực lực của Khánh Vân Cung là mạnh nhất, nhưng cũng không phải không có khả năng họ sẽ làm ra chuyện sai lầm.

Phù Vân Các một đường thẳng lợi, vận khí là tốt nhất, nhưng ông trời không chắc lúc nào cũng chiều cố họ nhà.

Vũ Phong Hiên thực lực tương đối yếu hơn một chút, nhưng cũng không thể coi thường.

Thần Chu Sơn là một server yếu, nghe đồn đội trưởng của họ chơi Nam nhân đi theo con đường tăng công... là một nhân vật quái dị, nam nhân có thể đi theo con đường tăng huyết, tăng huyết pháp, hoặc tăng tốc độ, nhưng nếu luyện để tăng công thì thật sự rất hiếm, ngay từ đầu mọi người cũng không chơi, có vài gamer chơi Nam nhân vì cây level mà đành phải đem điểm thuộc tính tăng vô sức mạnh, nhưng những ai làm vậy đều hoàn toàn hối hận, nam nhân chỉ biết không chế phép thuật mà tăng vào sức mạnh thì căn bản không tạo được bất kì tác dụng nào, tấn công vật lí thì không mạnh như lớp nhân vật thiên thần, chẳng thà đem toàn bộ điểm số phân chia cho những thuộc tính khác còn hơn.

Mất tiên, đại lực nhân, toàn công ma đều là những nhân vật gamer bình thường sẽ không chơi, thế mà tất cả đều xuất hiện trong giải đấu liên server này, không thể không nói giải đấu này thật sự rất hấp dẫn, mọi

người lúc nào cũng tập trung chú ý, nhìn xem ai có thể cười đến phút cuối, cuối cùng là ai mới có thể đoạt được giải quán quân.

Ban tổ chức dùng phương pháp bốc thăm để lựa cặp thi đấu.

Phù Vân Các đối đầu với Thần Chu Sơn.

Trần Vũ Khả được phân vào tổ đội đánh trận đầu tiên, trước khi trận đấu bắt đầu, hai bên bắt tay giao lưu, trước bày tỏ hữu nghị, sau mới chiến đấu.

Nhưng Thần Chu Sơn có một tuyến thủ thực chẳng nể mặt ai, trước sau ngồi lì một chỗ, không chào hỏi ai hết, màn hình máy tính che mất biểu tình của anh ta, mọi người cũng không nhìn rõ bộ dạng của anh ta, chỉ biết đây là một người rất lạnh lùng. Mà đội trưởng của bên đó thì lại rất nhiệt tình, bề ngoài nhìn qua chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, mặt trẻ con, mắt tròn tròn, cười lên thì vô cùng dễ thương, lúc bắt tay với Trần Vũ Khả, cậu ta tự nhiên cười ngu, mắt nhìn chăm chăm vào mặt Trần Vũ Khả, tay cũng tiếc không muốn thả ra, bộ dạng có chút đáng khinh, miệng thì gào lên “Tiểu mỹ nhân, tiểu mỹ nhân.”

Trần Vũ Khả thật sự bị giật mình, còn chưa kịp phản ứng, Phương Thư Dương mặt đen sì tháo tay cậu ta ra.

Cậu bé kia chẳng thèm để ý, lại còn thân thiện chìa tay ra trước mặt Phương Thư Dương.

Phương Thư Dương vẻ mặt kiêu ngạo, không để ý tới cậu ta.

Cậu bé cười rút tay về, quăng lại một câu xong chạy về chỗ ngồi.

“Ai, một đóa hoa lài cấm bãi phân trâu, mỹ nhân như thế sao lại dính chùm với một tên quái dị thế kia...”

Cả phòng thi đấu liền im phăng phắc, mọi người tóe mồ hôi lạnh, con cái nhà ai sao lại kinh khủng thế!

Mặt Phương Thư Dương rất xấu, kéo Trần Vũ Khả về chỗ ngồi.

Mất tiên, Đại lực nhân, toàn công ma, ba nhân vật quái dị này chạm trán nhau, thì ra cậu bé ấy chính là đại lực nhân kia nha, quả nhiên là người kì lạ chơi nhân vật kì cục.

Trận đấu chính thức bắt đầu, vì công bằng cho nên không thể để mọi người xem trận đấu ở trong hội trường, ban tổ chức chuẩn bị sẵn một phòng thi đấu chuyên dụng, muốn xem trận đấu chỉ có thể vào trong game quan chiến, trong lúc thi đấu cũng không thể phân tâm, hội trường có quá đông người cũng rất dễ quấy rầy đến sự tập trung của các tuyển thủ.

Trải qua vài chiêu mọi người rất cuộc đã biết được sự lợi hại của Đại lực nhân, cậu bé kia từ khi vào trận đấu như biến thành một người hoàn toàn khác, thu hồi bộ dạng ngây thơ đáng yêu, trở nên rất sắc bén, vừa nhìn qua là biết đây là cao thủ kỹ thuật cao, pháp bảo, phép thuật, khả năng tấn công vật lý được phối hợp với nhau, nhân vật Đại lực nhân được cậu ta điều khiển xuất thần nhập hóa, khiến cho mọi người nhìn không được phải cảm thán, thì ra nam nhân không chỉ dựa vào khống chế người khác giành lấy thắng lợi mà còn có thể dùng sức mạnh để chiến thắng. Bất quá mọi người cũng chỉ cảm khái, cái này cần phải có kỹ thuật điều khiển cao siêu tới cỡ nào, còn phải thêm một thân trang bị biến thái, tất nhiên cũng phải có đầu óc nhạy bén, có thể đạt được ba điều này thật sự rất khó.

Đại lực nhân trước sau đều luôn khống chế mọi người, không cho bất kì ai ra tay, khống chế đã thì chạy lên chém chết một người, cậu ta biết Phiêu Linh Thư Kiếm chẳng dễ bị khống chế cũng không phải người dễ cho cậu ta ra tay, Phiêu Linh Thư Kiếm thì có thể đem người khác rơi vào trạng thái hỗn loạn, nhưng chính là không kéo được đại lực nhân hỗn loạn chung, thuộc tính kháng của nhân tộc rất cao a, bất lực trở mắt nhìn cậu ta một lần lại một lần chém chết đồng đội của mình, giống như trận đấu này trở thành trận chiến của hai nam nhân, khả năng khống chế của cả hai đều rất mạnh, tám người còn lại đều có rất ít cơ hội ra tay, trong trận đấu chỗ tốt nhất là không mang theo pet công kích, nếu bị hỗn loạn rất dễ quay sang giết người nhà, mà đại lực nhân của đối phương lại là một khẩu pháo, Phiêu Linh Thư Kiếm lại không có lực sát thương, cứ kéo dài trận đánh, trước mắt phải khống chế được đối phương hoặc là áp đảo đối phương, chứ tình hình này mà cứ kéo dài thì khả năng Phiêu Linh Thư Kiếm bị chém chết rất lớn, đây quả là một trận dày vò đối với người Phù Vân Các, người tham dự thì sợ bên mình sẽ bị thua, tiếp theo thì áp lực thi đấu

của các tuyển thủ cũng bị tăng lên, người quan chiến thì cũng rất lo lắng, không biết ai sẽ thắng, hi vọng giống như thật xa xôi.

Mọi người quên mất một chuyện, trong lúc thi đấu thì vận khí cũng rất quan trọng, thực lực có mạnh cũng chẳng thể vượt qua vận khí tốt. Tuyệt Thế Mĩ Nữ bị lẫn qua lộn lại vô số trận tự nhiên kì tích thanh tỉnh thoát khỏi khống chế, vọt tới bên cạnh đại lực nhân một đao diệt gọn, đại lực nhân ngã xuống, nam nhân dùng trang bị kháng phép thuật của nam nhân, còn đeo thêm một cái vòng cổ tăng bạo kích, khả năng phòng thủ vật lí chắc chắn rất yếu, Tuyệt Thế Mĩ Nữ vốn là toàn ma, giết cậu ta chẳng phải giống như ăn gỏi sao, những thành viên khác cùng pet của đối phương đều bị Phiêu Linh Thư Kiếm khống chế, cũng chẳng có ai thêm máu cho cậu ta, chỉ có thể bị người giải quyết.

Tổ đội Trần Vũ Khả là tổ đội chuyên về tấn công, mọi người sau khi thoát khỏi trạng thái hỗn loạn, không mất bao nhiêu thời gian liền đánh bại đối phương, giành lấy chiến thắng trong trận đầu tiên!

Đội trưởng bên kia trợn tròn mắt, trước mặt mọi người cũng chẳng thềm chú ý hình tượng gào lên: “Ông trời ơi, ông ác quá đi! Vì sao cho tới bây giờ tui chẳng bao giờ có số hên vậy! Cho dù chơi game nào cũng bị như vậy hết là sao! Rốt cuộc tui đã tạo nghiệt gì vậy nè trời...”

Cậu ta gào lên như vậy làm cho mọi người đều rất xấu hổ, đâu ai muốn thua trận đấu, người thắng vui không nổi, người thua càng thêm thương cảm.

Ngay lúc mọi người không biết phải làm sao, người đàn ông ngồi bên cạnh cậu ta đứng dậy, lạnh lùng nhìn cậu ta.

Mọi người cuối cùng cũng thấy rõ bộ dạng của người đàn ông này, rất lạnh lẽo! Ngũ quan lạnh lẽo góc cạnh, mới nhìn qua có vẻ như đã ngoài ba mươi tuổi, nhưng mà trên khuôn mặt nghiêm túc kia không hề có lấy một nếp nhăn, vóc người cũng rất cao lớn, cao hơn cậu bé kia cả một cái đầu.

Người đàn ông mở miệng nói chuyện: “Mục Dương, trước khi thi đấu em đã làm cái gì còn nhớ rõ không, chúng ta ra ngoài nói chuyện tử tế nào.”

Cả người cậu bé run lên, vội vàng cầu xin tha thứ, “Em nói chơi thôi mà, người ta đâu có đẹp bằng anh đâu! Thật đó! Anh nhìn vô mắt em là biết em không có nói lung tung mà!”

Mọi người , đứa bé này nói xạo thiệt trắng trợn.

Người đàn ông giống như đã sớm quen với cách ăn nói hồ đồ của cậu bé, không hề có phản ứng gì, không nói một lời đi ra khỏi phòng.

Cuối cùng, cậu bé ai oán liếc mắt nhìn Trần Vũ Khả một cái, muốn nói gì đó nhưng rồi vẫn nhịn xuống, cúi đầu ủ rũ đi ra ngoài.

Tác giả tâm sự: Đội trưởng Thần Chu Sơn chính là cái hồ mà móng heo ta mới đào ra. ực cậu bạn nhỏ Mục Dương, còn có trai mặt liệt nhà cậu ấy lão nam nhân Lê Khải

Xin mời chọc cái hồ ta mới đào! cũng là truyện vông du (mặt liệt công vs bỉ ổi thụ), cảm ơn mọi người đã ủng hộ!

58. Chương 58: Vĩ Thanh

Đội chủ lực của Thần Chu Sơn thua cũng đồng nghĩa với hi vọng tiến vào chung kết của họ cũng tan biến, vận may vẫn đi theo Phù Vân Các, trận thi đấu thứ hai là đánh nhanh thắng gọn giành vé chung kết.

Mặt khác Khánh Vân Cung cũng giành được thắng lợi, mọi người trong lúc hào hứng cũng có chút lo lắng, rốt cuộc thì cũng chạm mặt Tình Phong trong truyền thuyết rồi, người này rất nổi tiếng, cũng rất khó đối phó...

Đánh xong trận đấu, Trần Vũ Khả đi tới toilet thì gặp đội trưởng Thần Chu Sơn, cậu bé kia đang rửa tay, trên mặt có dấu đỏ ửng khả nghi, quần áo không chỉnh tề, vạt áo ba lỗ còn bị lòi ra ngoài.

Cậu bé nhìn thấy Trần Vũ Khả hai mắt liền sáng lên, “Mĩ...”

Từ tiếp theo còn chưa kịp hô lên Trần Vũ Khả đã nghe thấy tiếng giật nước vang lên, cậu bé lập tức ngậm miệng lại giải bộ như là đang chăm chú rửa tay.

Trần Vũ Khả cảm thấy rất phiền muộn, sau đó liền thấy cánh cửa sau lưng cậu bé bị đẩy ra, người đàn ông mặt liệt bước từ trong đó ra, bất quá tâm trạng anh ta hình như tốt lắm, mặc dù bộ dáng có vẻ bình thản, nhưng sắc mặt hòa hoãn hơn rất nhiều, thoạt nhìn cũng không còn đáng sợ nữa.

Người đàn ông không thêm để ý đến Trần Vũ Khả đang nhìn mình chằm chằm, đi đến bên cạnh cậu bé hơi cúi lưng xuống rửa tay, nhìn bóng cậu bé ở trong kính, đôi mắt tràn đầy ý cười.

Cậu bé vừa ngẩng đầu lên anh ta lại khôi phục lại bộ dạng như cũ, cúi đầu nói nhỏ bên tai cậu bé một câu rồi đi ra khỏi toilet.

Trần Vũ Khả luôn thích đoán ý tứ của người khác qua sắc mặt, cậu nhìn ra được người đàn ông kia rất thích cậu bé này, chỉ là che giấu rất sâu thôi.

Thấy người đàn ông đã đi, cậu bé liền trở nên rất hoạt bát, cười hì hì với Trần Vũ Khả, trêu ghẹo: “Mĩ nhân anh tên gì vậy?”

Trần Vũ Khả cảm thấy hai người này rất vui nha, cũng rất biết cách ngụy trang, nhất là người đàn ông kia rõ ràng vô cùng cưng chiều cậu bé nhưng lại giả bộ lạnh đến phát sợ.

“Anh tên Trần Vũ Khả.” Trần Vũ Khả cười đưa tay đến trước mặt cậu bé.

Biểu hiện hào sảng của Trần Vũ Khả làm cho cậu bé có chút mắc cỡ, đưa tay bắt lấy tay Trần Vũ Khả một chút, rồi liền thả ra, “Em tên Mục Dương, là người hồi nãy anh mới giết đó.”

Trần Vũ Khả cười cười.

“Tiếp theo các anh sẽ đấu với Khánh Vân Cung, em nói cho anh biết một biện pháp để khống chế Tình Phong nha.” Mục Dương đắc ý.

Trần Vũ Khả ngạc nhiên, “Sao lại muốn nói với anh?”

Mục Dương gãi gãi đầu mình, có chút xấu hổ, “Tại em rất muốn nói với anh thôi, thật ra thì cũng có chút...” Nói đến đây cậu bé tự nhiên dừng lại, trở nên bí hiểm.

Trần Vũ Khả hiểu ý cười, lộ ra vẻ mặt tò mò, mới nghe thấy cậu bé nói tiếp, “Em dành ra rất nhiều thời gian để nghiên cứu các trận đấu của Khánh Vân Cung, tự nhiên cũng tìm ra biện pháp khống chế Tình Phong thôi. Lúc đầu còn tưởng rằng bọn em sẽ đụng họ, ôi, bỏ đi, em nói cho anh biết, anh nhất định phải thắng nha! Em tin anh đó! Coi như là vì em, cố gắng đánh bại Tình Phong nha!”

Trong mắt cậu bé xuất hiện tia mắt mát mẻ nhàn nhạt, Trần Vũ Khả cũng xúc động, trịnh trọng gật đầu. Bỏ nhiều thời gian như vậy để nghiên cứu đối thủ cho thấy cậu bé rất coi trọng trận đấu này, nhưng mà lại không được như ý, cậu bé cuối cùng cũng không thể đi đến cùng, như vậy giấc mộng của cậu bé chỉ có thể nhờ cậu hoàn thành.

Cậu bé ghé vào tai Trần Vũ Khả thầm thì, Trần Vũ Khả gật đầu liên tục, trên mặt xuất hiện nét cười...

Lần cuối Trần Vũ Khả nhìn thấy Hàn Tử Nặc là lúc ở trong phòng nghỉ trước khi diễn ra trận đấu chung kết, cậu cũng không ngờ hai người sẽ gặp nhau ở đây, nếu như biết trước thì có lẽ sẽ không thể hiện lạnh nhạt như vậy.

Từ chán ghét ban đầu chuyển thành tán thưởng như bây giờ, Hàn Tử Nặc vẫn làm cho người ta có cảm giác rất thần bí khó lường, ban đầu anh ta cố chấp theo đuổi Phương Thư Dương, sau đó lại mập mờ lấp lửng với mình, Trần Vũ Khả trước sau vẫn không thể hiểu được suy nghĩ thật sự của anh ta. Nhưng mà nhìn thấy bộ dạng u buồn của anh ta, trong lòng lại có chút không thoải mái, tại sao một người như vậy lại bị

người hiểu lầm, không có được tình cảm tốt đẹp, thật ra anh ta không cần quá cố chấp như vậy, bỏ quá khứ đi, nhất định sẽ có khởi đầu mới, cũng sẽ gặp được người thật sự hợp với mình.

Thành phần tham dự chung kết đã có, Tuyệt Thế Mĩ Nữ, Phiêu Linh Thư Kiếm, Tiến Sĩ, Phi Sát, Miểu Sát năm người hợp thành một tổ, cũng là đội đánh trận đầu tiên, đây là do Trần Vũ Khả đề nghị, cái này cũng là ý tưởng của Mục Dương, dùng hai người chơi nhân vật Nam nhân để khắc chế những đợt tấn công mạnh mẽ của mấy người Tình Phong.

Bên Khánh Vân Cung cũng đã chọn ra được tổ đội, quả nhiên là Tình Phong dẫn dắt đội chủ lực ứng chiến trận đầu tiên, Trần Vũ Khả sau khi biết tin này thì âm thầm thở phào một hơi, xem ra Mục Dương nói không sai, trước trận đấu cuối cùng này Tình Phong nhất định sẽ vì ra oai phủ đầu mà sẽ chọn ra trận đầu tiên, mặc kệ cho dù có thắng hay không, Trần Vũ Khả cũng sẽ dựa theo kế hoạch tác chiến mà Mục Dương đã vạch ra, hơn nữa cậu còn chủ động đề nghị sẽ dẫn dắt trận đấu này, chỉ mọi người nên hành động như thế nào.

Trước khi trận đấu bắt đầu Trần Vũ Khả thấy Hàn Tử Nặc cười đi về phía mình, cậu vốn định cười lại với anh ta, nhưng mà nghĩ đến Phương Thư Dương đang ngồi bên cạnh, không thể làm gì khác hơn là bình thần nhìn người kia.

Hàn Tử Nặc có chút ngạc nhiên, có lẽ trong lòng anh ta đã sớm xem Trần Vũ Khả là bạn bè, bình thường khi hai người gặp nhau cũng rất được, cậu bỗng dưng trở nên lạnh nhạt, thật sự làm cho anh ta có chút không tiếp thu được. Nhưng anh ta liền che giấu rất nhanh mất mát của mình, đi đến trước mặt Trần Vũ Khả, nhẹ giọng nói: “Tiểu Khả, chúng ta quả nhiên đã chạm mặt nhau trong trận chung kết rồi.”

Một tiếng “Tiểu Khả” gọi tự nhiên đến như thế, Trần Vũ Khả có chút không đành lòng, nhìn Phương Thư Dương một chút, mặt anh có vẻ không được tự nhiên nhưng mà vẫn không nói gì.

Trần Vũ Khả cười nhẹ với Hàn Tử Nặc, gật đầu nhẹ nhẹ, rất xa lạ, rất khách sáo, giống như là đối xử với những người bình thường khác.

Hàn Tử Nặc sao có thể không cảm thấy được biến hóa nho nhỏ này, im lặng một chút, lập tức cười nói: “Lần trước không phải nói định dẫn em đi Ma Ngâm Sơn chơi, đợi kết thúc giải đấu mình đi nhé, bây giờ là mùa hoa quế đang nở, đâu đâu cũng có, rất thơm...”

“Xấu hổ quá, em không đi đâu, em...” Trần Vũ Khả áy náy, lần đó ở bên cạnh đài phun nước cậu vô ý nhắc đến việc này, Hàn Tử Nặc lập tức hứa sẽ đưa cậu đến đó chơi, lúc ấy cậu còn rất chờ mong, nhưng bây giờ...

Nhìn ánh mắt người kia dần dần ảm đạm, Trần Vũ Khả cảm thấy mình rất tàn nhẫn, hơi gục đầu xuống.

Hàn Tử Nặc cười cười, nhưng lại phát hiện mình cười rất miễn cưỡng, “Không có gì, không có gì đâu, lát nữa thi đấu cho tốt nha.”

Nói xong liền rời đi.

Thật ra lúc này anh ta còn định kêu tất cả mọi người cùng đi, kể cả Phương Thư Dương.

Nhưng anh ta biết mình vốn là người không được chào đón, có lẽ mọi người căn bản không muốn cùng anh ta đi du lịch.

Lúc hai bên bắt tay giao hữu, Hàn Tử Nặc cũng không có đến, mọi người còn tưởng rằng anh ta đang biểu hiện cao ngạo, nhưng Trần Vũ Khả lại cảm thấy tâm trạng của anh ta có chỗ nào đó không đúng, thỉnh thoảng lại nhìn qua bên này, trên mặt mang theo ưu thương nhàn nhạt, có một tia không đành, ánh mắt thỉnh thoảng sẽ đảo qua trên mặt Phương Thư Dương nhưng chỉ dừng lại một chút, giống như sợ bị phát hiện nên liền chuyển tầm mắt sang chỗ khác.

Chẳng lẽ anh ta không buông tay được?

Trần Vũ Khả mơ hồ, nếu quả thật là như vậy, tình yêu đó có bao nhiêu nặng nề.

Thích một thời gian dài như vậy, muốn quên đi chắc là rất khó, thế thì lời anh ta nói lúc đó chỉ là để an ủi bản thân, hoặc là đang tự tìm lí do để mình buông tay.

Trận đấu chung kết cũng đã bắt đầu rồi, Hàn Tử Nặc không làm cho Trần Vũ Khả thất vọng, mặc dù tâm trạng anh ta thoáng nhìn qua có vẻ rất không tốt, nhưng cũng không có ảnh hưởng đến khả năng của anh ta trong khi thi đấu, trái ngược lại còn làm cho anh ta trở nên tàn nhẫn hơn rất nhiều, giống như là đang phát tiết cái gì đó.

Tình Phong vốn là Mẫn nhân, mang theo y phục tăng mẫn level 5, lại thêm toàn đội đều dùng thẻ biến thân (nhân vật có thể sử dụng thẻ biến thân để gia tăng khả năng kháng phép thuật cùng các tính chất cũng như thương tổn, cả đội cùng nhau biến thân để tạo nên sự phối hợp, thẻ biến mẫn chính là sửa thuộc tính theo con đường tốc độ, tương tự thì có chỉnh sửa phép thuật công kích này nọ, đội chủ lực của Khánh Vân Cung vốn là mẫn đội, cho nên liền dùng thẻ biến thân mẫn dùng là chính, đẩy tốc độ của cả đội lên mức cao nhất) anh ta ra tay so với Tiến Sĩ còn nhanh hơn, mà Phù Vân Các lại lựa chọn dùng thẻ biến thân kháng thuộc tính làm chính, đưa hai nam nhân ra trận nói trắng ra chính là vì muốn kéo dài trận đấu với đối phương, cho nên phải có khả năng kháng các thuộc tính tốt. Toàn bộ người trong đội ngoại trừ Tiến Sĩ thì ai cũng đi theo đường huyết, nhưng Tiến Sĩ lại không nhanh như Tình Phong, khả năng kháng các thuộc tính lại yếu, thành ra vừa vô liền đã bị phép thuật đóng băng khống chế. Tình Phong cầm theo thanh Trảm Yêu Kiếm level 5 gia tăng thuộc tính băng hồn, anh ta biết nhược điểm của huyết đội, lúc này dùng phép hỗn loạn không hợp cho lắm, chỉ có đem họ đóng băng lại rồi từng bước thông thả giết, nhất là pet của họ, đóng băng không được thì cũng phải giết trước, để cho họ mất đi chỗ dựa.

May mà Phù Vân Các đưa hai nam nhân ra trận, Phiêu Linh Thư Kiếm cũng một mực đóng băng đối phương, cho dù đóng băng không được thì còn có Phi Sát, Phi Sát cầm vũ khí tăng cường thuộc tính hôn mê, mẫn của anh tuy chậm hơn một chút so với Phiêu Linh Thư Kiếm, nhưng chỉ cần đóng băng đối phương xong lại khiến cho họ lăn ra ngủ, như vậy thì có thể tạm thời khống chế được kẻ địch. Nếu như trong tổ đội lúc này chỉ có một nam nhân thì mọi chuyện coi như xong rồi, giống như Tình Phong từng nói, cũng không phải chỉ cần cầm thần binh level 5 là tưởng có thể vô địch thiên hạ, đối phó với tổ đội tương đương thì khống chế rất tốt, nhưng đội ngũ đánh được đến chung kết giải đấu, tất cả thành viên của đội khả năng kháng thuộc tính đều không tồi, một chiêu mà có thể đóng băng bốn người là đã rất tốt rồi (nhiều nhất là đóng băng được 7), mà bốn mạng bị đóng băng lại không nhất định toàn bộ đều là nhân vật, pet mẫn cũng chiếm mất hai chỗ, như vậy cho dù Phiêu Linh Thư Kiếm có đóng băng được bốn, loại bỏ pet ra thì còn có ba người lọt lưới, ba người này chắc chắn là có một là tấn công chính cùng một người là cường hấp ma, như vậy những người đó có thể khởi động tấn công mọi người ngay lập tức, một chiêu hôn mê Phi Sát quãng kèm quả thật đã tạo hiệu quả rõ ràng, những người khác tạm thời chưa cần ra tay, phải biết rằng mẫn đội mỗi khi tấn công thì vô cùng đáng sợ, nói chung thường thì chỉ trong vài chiêu đã hạ gục chủ tướng của bên kia.

Mấy cái ở trên trước khi trận đấu bắt đầu Trần Vũ Khả đã nói lại hết với mọi người, đây cũng là lí do mọi người đồng ý để Trần Vũ Khả làm đội trưởng. Mọi người không ngờ đến người không biết đến kế hoạch nhất như cậu lại có thể nói được đến như vậy, xem ra là do quá coi thường cậu rồi. Trần Vũ Khả cười cười, không có Mục Dương cậu cũng sẽ không nghĩ tới cái đó, nhưng từ lời Mục Dương nói cậu cũng đã nghĩ ra được một kế hoạch khác, như vậy tiếp theo liền áp dụng thôi.

Sớm đã biết trước trận đấu này sẽ kéo dài, nhưng mọi người không thể ngờ được lại dài đến như vậy, hỏa lực chính của đối phương vẫn còn bị mê man, mọi người không dám tùy tiện ra tay, dù sao mọi người cũng đâu có ngu, Tình Phong rảnh rỗi liền đánh thức đồng đội của mình, bọn họ liền lập tức tấn công, hơn nữa còn không quên hồi máu hồi mỡ cho mình, mọi người đã bị chết vài con pet, nếu như làm cho mấy tên kia tỉnh lại, cơ bản là không có khả năng diệt sạch toàn bộ, bởi vì Tiến Sĩ vẫn cứ bị đóng băng, không có ma hấp, tiên miếu thì cũng không tạo ra được tác dụng lớn, mà tốc độ của Tuyệt Thế Mĩ Nữ còn chậm hơn so với Miếu Sát, cho hai nam nhân ra trận chiếm chỗ, không có tấn công chính à!

Bị đóng băng vô số lần Sở Mộ lần đầu tiên cảm thấy phiền lòng, bắt đầu hối hận sao hồi xưa mình không chú trọng đến chuyện kháng thuộc tính, nếu không cũng không như bây giờ có sức mà không có chỗ đánh, chỉ biết đứng sốt ruột.

Hạ Ải ngồi bên cạnh anh ta cảm nhận được sự lo lắng của anh ta, quay đầu lại cười trấn an, lập tức tập trung tinh thần nhìn thẳng vào màn hình máy tính, trước sau không quên phận sự của mình, khiến cho đối phương rơi vào trạng thái mê man, chờ cơ hội đến thì liền có thể tung đòn sát thủ.

Chiến đấu vẫn đang tiếp tục, do bị khống chế mà chuyển sang đại chiến bằng các pháp bảo, đây cũng là do Trần Vũ Khả nghĩ ra, tần suất đánh trúng mục tiêu bằng phép thuật của nhân tộc rất khó đoán được, vận khí là yếu tố quan trọng nhất, cậu biết trận chung kết thì không thể ôm theo hi vọng hảo huyền, vận may không thể lúc nào cũng đi theo mọi người, không khỏi trong lòng liễu mạng cầu trời khẩn phật, nếu có thể đóng băng bảy mạng, nếu như khó khống chế thì phải nghĩ cách khác, mấy món pháp bảo lúc này đã phát huy tác dụng rồi, đầu tiên là phải bao Tình Phong lại, khiến cho anh ta không thể sử dụng phép thuật. Mặc dù tỉ lệ trúng mục tiêu của Kim Cô Nhi không cao, nhưng mà vài người xài nó trên người Tình Phong, nói chung cũng sẽ có một lần thành công, Tình Phong bị bao lại, anh ta cũng chẳng yếu thế, cũng quăng một cái Kim Cô Nhi về Phiêu Linh Thư Kiếm, số của anh ta so ra tốt hơn người khác, mới đó mà đã bao Phiêu Linh Thư Kiếm lại được, hai bên thay phiên sử dụng, chuyện quỷ dị cũng xảy ra, cả mười người đều bị bao bởi Kim Cô Nhi, toàn bộ không thể sử dụng phép thuật! Những người quan chiến cảm thấy rất buồn cười, chuyện thế này là lần đầu tiên xảy ra nha, không thể dùng phép thuật thì làm sao mà giết hả? Trận đấu này đã kéo dài hơn một trăm lượt rồi, vô cùng đặc sắc, nhưng cũng làm cho tim gan mọi người đánh lô tô, Phù Vân Các mấy lần tìm được đường sống trong cỏi chết, những người quan chiến ủng hộ Phù Vân Các đều không dám xem tiếp nữa, giống như là đi xe qua đèo núi, rất nguy hiểm, cẩn thận từng li từng tí, trận đấu này rốt cuộc khi nào mới xong vậy!

Những người quan chiến không thể ở tại hiện trường mà nhìn, nếu không những người này sẽ thấy Trần Vũ Khả tự nhiên rất có tinh thần, trên mặt lộ ra nụ cười tươi rói, cơ hội tốt cuộc cũng tới rồi!

Không thể dùng phép thuật, tấn công vật lí liền trở thành chủ lực, Trần Vũ Khả vừa mới ra lệnh một tiếng, toàn bộ mọi người liền triều hồi pet ra.

“Bọn họ điên à?!” Thành viên của Khánh Vân Cung nhin không được hét lên.

Trong trận đấu mang theo sủng vật có thuộc tính tấn công thì chẳng khác nào tự sát, thành viên của Khánh Vân Cung không thể hiểu vì sao bên Phù Vân Các lại đối toàn bộ pet tấn công, chẳng lẽ định nhận thua hả? Hay là muốn tử chiến? Toàn bộ nhào lên tấn công? Phải biết rằng thời gian của pháp bảo cũng có hạn chế, đại khái qua một lượt thì Kim Cô Nhi sẽ mất tác dụng, bọn họ nếu trong một lượt mà không thể thắng, chờ Tình Phong thoát ra, không phải chỉ có thể ngoan ngoãn chịu chết sao?

Thành viên của Khánh Vân Cung trở nên hưng phấn như đã nắm chắc phần thắng trong tay, mà Hàn Tử Nặc lại nhẹ thở dài một tiếng, nhìn Trần Vũ Khả ngồi ở phía đối diện, mặt cậu vẫn cười tươi, cười vô cùng tự tin.

Sao mình lại quên mất một chuyện chứ?

Cậu bé kia mà là tên bèo bọt chỉ biết điên cuồng cày level trong miệng mọi người nói sao?

Ôi...

Còn có một cái pháp bảo tên là Hóa Điệp!

Hàn Tử Nặc đoán không sai, Hóa Điệp, pháp bảo cùng đối thủ đồng qui vu tận, người bình thường ai cũng biết, nhưng rất ít khi dùng, khi PK bởi vì chỉ có thể mang theo tối đa 3 pháp bảo nên pháp bảo mang tính chất hủy diệt như Hóa Điệp tất cả mọi người đều không mang theo, nó cũng không phù hợp. Mà tổ đội ra trận lần này của Phù Vân Các ngoại trừ Tuyệt Thế Mĩ Nữ huyết nhiều nhất là không mang, còn những người khác đều đem theo, bọn họ muốn cùng đối phương đồng qui vu tận, chỉ chừa lại một người không chết.

Triệu hồi ra pet tấn công là để giết sạch pet của đối phương, pet của mọi người đều đã max level, độ thân mật với nhân vật cũng rất cao, thành ra tỉ lệ bạo kích cũng rất lớn, hơn nữa toàn bộ pet đều được cho ăn ba viên nội đan, cấp bậc của nội đan cũng cao như level của pet, tự nhiên hiệu quả do nội đan tạo ra cũng rất cao, pet chuyên tấn công chung qui chỉ có ăn ba loại nội đan: Hạo Nhiên Chính Khí – tấn công vật lí đối thủ làm cho HP và SP của đối thủ bị giảm theo tỉ lệ % Cách Sơn Đả Ngưu – Tấn công vật lí có tỉ lệ nhất định tạo thành tổn thương đối với những mục tiêu ở xung quanh Âm Độ Trần Thương – kĩ năng này trong lúc tấn công vật lí có thể hóa giải tránh né của đối thủ cùng phản đòn. Như vậy không chỉ có gia tăng tỉ lệ trúng mục tiêu, lại còn gia tăng thêm sức tấn công, có thể đánh cùng lúc hai mục tiêu, pet của đối thủ cho

dù máu có nhiều cỡ nào cũng không thể chống trả lại sự tấn công mạnh mẽ như vậy, càng hướng chi trong đó còn có pet miễn.

Pet công quả nhiều mạnh mẽ, tấn công ào ào, toàn bộ pet của bên kia đều chết, Tuyệt Thế Mĩ Nữ xông lên chém Tình Phong vốn ít máu nhất, còn lại thì sử dụng Hóa Điệp kéo những người khác đồng qui vu tội.

Khi trận đấu kết thúc chỉ còn có một mình Tuyệt Thế Mĩ Nữ đứng ở trên võ đài.

Mọi người hoan hô tại trận! Những người bên ngoài cũng hoan hô! Lúc này những thành viên của Phù Vân Các ngồi trước máy tính chờ tin tức cũng hoan hô nhiệt liệt! Những người ở server khác quan sát trận đấu cũng tung hô!

Mặc dù còn hai trận chưa đánh, nhưng thắng bại đã định, Phù Vân Các trở thành quán quân đầu tiên của <>

Cái tên Tuyệt Thế Mĩ Nữ từ nay về sau được mọi người nhớ rất kĩ ở trong lòng.

Phượng Thư Dương không cách nào khắc chế được vui sướng ở trong lòng mình, liền ôm Trần Vũ Khả vào lòng, ngay trước mặt mọi người hôn cậu, những người ở xung quanh liền gào thét, vô cùng náo nhiệt!

Hàn Tử Nặc đi đến, cười buồn với Trần Vũ Khả nói: “Chúc mừng em!”

Nụ cười rất chân thành, Trần Vũ Khả đáp lại bằng một nụ cười chân thành, chuyện lúc này vẫn còn rất áy náy với anh ta, cậu muốn nói trước khi trận đấu bắt đầu đã cùng bàn bạc với Phượng Thư Dương, sau khi kết thúc giải đấu sẽ cùng đi Ma Ngâm Sơn, tất cả mọi người đều đi, sẽ không bỏ lại bất kì ai, bởi vì mọi người vốn là bạn bè của nhau.

Nhưng câu Hàn Tử Nặc nói tiếp theo khiến cậu không thể ngờ được.

“Mai anh bay qua Pháp rồi, tất cả cũng đã lo liệu thỏa đáng, anh hi vọng bên kia sẽ có một khởi đầu mới, chúc hai người hạnh phúc, thật đó!”

Trần Vũ Khả giật mình, định mở miệng giữ lại, nhưng Hàn Tử Nặc lại không cho cậu cơ hội, quay người bước đi, vô cùng dứt khoát...

Cuối cùng Trần Vũ Khả vẫn đi Ma Ngâm Sơn, cùng với Phượng Thư Dương.

Trên núi hoa quế nở đầy, màu hoa vàng nhạt nhả nhạt, nho nhỏ, nhẹ nhàng, nhẹ bay trong gió, hương thơm quần quít.

Trần Vũ Khả dựa vào lòng Phượng Thư Dương, hỏi: “Bây giờ chắc Hàn Tử Nặc đến Pháp rồi anh nhỉ?”

“Ừ.”

“Như vậy anh ta cũng sẽ tìm được người trong lòng nhỉ?”

“Sẽ thôi.”

“Dạ, nhất định sẽ có.”

Trên máy bay, Trần Vũ Khả nhìn Hạ Ai cùng Sở Mộ ngồi phía trước, hai người chạm đầu vào nhau, thân thiết thiết, không biết Sở Mộ nói cái gì đó mà tai Hạ Ai cũng đỏ lên, khe khẽ một tiếng, quay đầu qua chỗ khác. Trần Vũ Khả buồn cười, lúc đầu Phi Sát không tự tin cùng Tiến Sĩ rất bá đạo, khúc mắc ân oán giữa hai người tưởng như rất khó hóa giải nhưng mà cuối cùng rồi cũng cởi bỏ được đó thôi? Bởi vì giữa hai người có tình yêu, sức mạnh tình yêu sẽ hóa giải tất cả.

Trần Vũ Khả nhìn ra ngoài cửa sổ, máy bay sắp cất cánh rồi, ngày đó trên Ma Ngâm Sơn cậu nói với Phượng Thư Dương biết ý định của mình, qua kì nghỉ hè sẽ quay về trường học tiếp, cậu sẽ không giống như trước kia sống cho qua ngày, tương lai vẫn phải do mình tạo nên, cậu không muốn ỷ lại vào bất kì ai.

Phượng Thư Dương trầm mặc thật lâu, cuối cùng cũng đồng ý, chỉ là...

Trần Vũ Khả nhớ lại mấy hôm nay ngày nào anh cũng quần quít không ngừng đòi hỏi mình thì mặt liền đỏ, mỗi lần định từ chối anh nhưng lại không đành lòng, lần này xa nhau không biết khi nào mới gặp lại được, anh muốn thì liền cho anh đi.

“Sao mặt đỏ vậy?” Một giọng nói quen thuộc vang lên, trong lời nói lộ ra ý cười.

Trần Vũ Khả quay đầu lại, không thể tin được mà tròn to hai mắt.

Phương Thư Dương vác theo một balo to, đôi mắt cười đến cong lại.

“Anh, anh sao lại ở đây... Không phải lúc này anh vừa mới đi về sao... Anh chẳng lẽ định cùng em về trường à... Vậy, vậy anh làm sao bây giờ, không phải anh cũng sắp khai giảng sao?” Trần Vũ Khả hưng phấn đến nói có chút lắp bắp.

Phương Thư Dương ngồi xuống, đặc ý nói: “Anh đi khai giảng mà, nhưng anh sẽ là sinh viên đại học A, Vũ Khả, anh chuyển trường rồi!”

Đôi mắt Trần Vũ Khả ảm ứ.

Trách không được mấy hôm nay anh cứ thần thần bí bí thế nào ấy, suốt ngày đi ra ngoài, thì ra là vì làm thủ tục chuyển trường.

Trách không được lúc này khi chia tay anh chẳng hề có chút nào không đành lòng, còn tưởng rằng anh không thấy quá khó khăn, thì ra anh đã sớm có kế hoạch ở trong lòng.

Trách không được trước khi làm thủ tục anh lặng lẽ nói bên tai cậu sẽ có kinh hỉ bất ngờ.

Kinh hỉ như vậy thật làm cho người ta vui sướng!

Máy bay lao vút lên trời, để lại dấu vết thật xinh đẹp.

Trần Vũ Khả dựa đầu lên vai Phương Thư Dương cười nhẹ, đôi mắt thế nhưng lại đỏ hoe...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-cuong-cay-level>